

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAYGIN ERSİN

YEDİ
KARTAL
EFSANESİ

2. KİTAP

ERBAİN
FIRTINASI



APRİL





A P R I L

Yayın No: 203

1. Baskı: Mayıs, 2020

ISBN: 978-605-06056-3-1

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Katkıda Bulunanlar
Sinem User KARA
Özancan DEMİRİŞİK

Kapak Tasarım
Murat YILMAZ

İç Tasarım
ademsenel.com

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L. Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince
alınır yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz,
resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni
olmadan kopya edilemez.

SAYGIN ERSİN



YEDİ



KARTAL



EFSANESİ

2. KİTAP



ERBAİN

FIRTINASI

“Hoş geldiniz yüzbaşım.” dedi Geceli çok samimi bir ifadeyle: “Siz de Doğan üsteğmen olmalısınız. Hoş geldiniz.”

Sarp ile Doğan, kendilerini kapıda karşılayan bu uzun kıvrıcık saçlı, yumuşak yüzlü adamın elini sıktıktan sonra merdivenin başında durup, sütunlu salona hayran hayran bakmaya başladılar. Günlerdir bahsini duydukları, İstanbul’da bulundukları sürece evleri belleyecekleri ‘Eski Yer’ burasıydı demek. Ayak seslerinin yüksek tavanda yankılanmasını dinleyerek merdivenden aşağı inmeye başladılar. Hemen arkalarından, ellerinde koca ikişer çanta ile Esat ile Haydar geliyordu.

“Çantaları şimdilik şöyle bırakın.” dedi Geceli çocuklara. Sonra hemen subayların yanına gitti “Tekrar hoş geldiniz.” dedi elini uzatarak: “Ben Mehmet Sinan.”

Yüzbaşı ile Doğan bu ismi duyar duymaz etrafları izlemeyi bırakıp adama baktılar. Mehmet Sinan’ın, İstanbul’daki vakitlerinin çoğunu birlikte geçirecekleri Geceli’nin ismi olduğunu Ahmet Paşa’dan duymuşlardı ama kendilerini kapıda karşılayan bu çocuk suratlı adamın, o olabileceğine hiç ihtimal vermemişlerdi. Çok daha farklı birini kurmuşlardı kafalarında. Oysa bu adam herhangi bir yerde, mesela bakkalda karşılaşabileceğiniz, herhangi birisi gibiydi... Ve düşününce... Bu çok daha korkutucuydu...

Yüzbaşı, Mehmet Sinan’ın kendisine uzattığı eli sıkınca Geceliler’le ilgili ilk dersini de almış oldu. Adamın eli, kışın dışarıda kalmış bir mermer kadar soğuktu. Mehmet Sinan, yüzbaşının irkildiğini fark ederek tokalaşmayı kısa kesti ve elini

Doğan'a uzattı. Yeni tanıştığı insanlara eldivensiz temas etmekten genellikle kaçınırdı ama subaylara çıplak elle hoş geldin demek hem kendi tercihi hem de Ahmet Toprak'ın küçük bir ricasıydı. Doğan'ın da bütün tüylerini diken diken ettikten sonra, yeni ev arkadaşlarına Eski Yer'i tanıtmaya koyuldu.

Sağ tarafta, kendi odasının hemen karşısındaki kapıya doğru ilerleyerek "Böyle buyurun yüzbaşım." dedi, "Burayı çalışma odanız olarak düzenledim."

Geceli kapıyı açınca subayların içi cız etti. Bu oda, biraz daha büyük olmakla birlikte, tıpkı Ankara'daki 12. Daire ofisi gibi döşenmişti.

Mehmet Sinan "Bilgisayarlarınız yeni." diyerek odayı tanıtmaya başladı, "Önceki çalışmalarınız da yüklenmiş durumda. Ankara'yla hem internet hem de direkt telefon bağlantınız var. İnternetin bağlantısı sıradan bir şey ama telefon özel hatlı. Güvenli konuşabilirsiniz. Nerede kalacağınızı bilmiyorum ama yine de yoğun günlerde biraz kestirirsiniz diye iki oda hazırladım. Gelin göstereyim..."

Hep birlikte dışarıya çıktılar. Mehmet Sinan çalışma odasının yanındaki ve hemen karşısındaki odaları işaret etti: "İşte bunlar. Bir göz atın bakalım. İstedığınız bir şey varsa hemen getirtelim."

Sarp çalışma odasının yanındaki odaya yönelince, Doğan da karşıdakini seçmek zorunda kalmıştı. Üsteğmen yeni odasına şöyle bir göz attı. Hallice bir otel odasına benziyordu. Karşı köşeye yerleştirilmiş derin dondurucuyu görünce, "Anlaşılan burada da pizzaya talim edeceğiz" diye geçirdi içinden. Çeşitlere bakmak için dondurucunun kapağını açtığında önce gördüklerinin ne olduğunu anlayamadı. Anladığı anda da kapağı telaşla kapayıverdi. Kandı bunlar! Standart hastane poşetleri içinde, üzerlerinde özel bir kan bankasının etiketini taşıyan halis muhlis insan kanları. Doğan tikslenme ve dehşet

duygularını aynı anda yaşamaktayken, arkasından gelen sesle irkildi: "Affedersiniz Doğan Bey." dedi Geceli, "Onları aldırmadım. Odamda yeterli piriz yok da... Ama en kısa zamanda hallederim."

Doğan anlayışlı insan taklidi yapmaya çalışarak "Hiç önemli değil." dedi, "Kalabilirler. İhtiyacınız ne de olsa... Eee... Sizin odanız hangisi?"

"Hemen yan taraf..."

Üsteğmen gülümsemeye çalıştı ama midesi yine bulanmaya başlamıştı. "Sakin ol!" diyordu kendi kendine "Sadece A Tipi bir Dİ, sadece A Tipi bir Dİ..." Böyle rahatlatmaya çalışıyordu kendisini. 'A Tipi Dİ', 12. Daire terminolojinde Geceliler'i tanımlamak için kullanılan bir koddu ve 'Kimliği ve Menşei Tanımlı Dönüşmüş İnsan' anlamına geliyordu. Ankara'dan ayrılmadan önce Ahmet Paşa, bunun gibi yüzlerce kodu kafalarına vura vura ezberletmişti.

"Yazın!" emriyle başlamıştı ilk dersleri, "A. Kapa parantez. Bilim Dışı Gelişme. İki nokta üst üste... Nedenleri pozitif bilim ve akılcı düşünce tarafından açıklanamayan her türlü olay, eylem ve bunlara neden olan, canlı ya da cansız her türlü faili tanımlar. B. Kapa parantez. Bilim Dışı Olay. İki nokta üst üste... Bilim dışı bir eylemin ya da bilim dışı bir nesnenin sebebiyet verdiği, doğal ya da bilim dışı sonuçlar doğuran, yıkıcı ya da yapıcı etkileri kısa ya da uzun bir zaman boyunca devam eden her türlü vakayı tanımlar. C. Kapa parantez. Bilim Dışı Nesne. İki nokta üst üste... Kendi kendilerine bilim dışı olaylara sebebiyet vermeleri ya da bilimi dışı bir eylemde kullanılmaları için işleminden geçirilmiş, katı, sıvı ya da gaz halindeki her türlü nesneyi tanımlar. D. Kapa parantez. Bilim Dışı Eylem: Bir bilim dışı nesne kullanılarak ya da kullanılmaksızın gerçekleştirilen ve bir bilim dışı olaya sebebiyet veren her türlü eylemi tanımlar. E. Kapa parantez. Bilim Dışı Fail: Bir bilim dışı nesne kullanılarak ya da kullanılmaksızın, bilim dışı

bir olay gerçekleştirmek üzere, bilim dışı bir eylemi gerçekleştiren insan ve dönüşmüş insanla birlikte, her türlü canlıyı ve dönüşmüş canlıları tanımlar. F. Kapa parantez. Dönüşmüş İnsan: Görüntüsü normal bir insan gibi olmakla birlikte, anatomisindeki ve fizyolojisindeki, zaman zaman gözlenebilen, dönemsel ya da kalıcı değişiklikler sonucunda yaşam tarzlarında ve alışkanlıklarında değişiklikler gözlenen insan türlerini tanımlar. G. Kapa parantez. Dönüşmüş Canlı: Görüntüsü normal bir canlı gibi olmakla birlikte, anatomisindeki ve fizyolojisindeki, zaman zaman gözlenebilen, dönemsel ya da kalıcı değişiklikler sonucunda yaşam tarzlarında ve alışkanlıklarında değişiklikler gözlenen canlı türlerini tanımlar..”

Liste böyle sayfalarca uzayıp gidiyordu. En berbatı bilim dışı nesneler kategorisiydi. Bu “Tip 1 BDN”den başlıyor ve muskalar, iksirler, taşlar, kimyasal benzeri maddeler, hayvani ve bitkisel ürünler gibi üç yüzün üzerinde nesneyi tanımlayarak devam ediyordu.

Ahmet Paşa’nın kodların üzerinde neden bu kadar ısrarla durduğunu şimdi daha iyi anlıyordu üsteğmen. Kategorilere ayrılıp, kodlara sıkıştırılan bir şey, ne kadar garip ne kadar muhteşem ya da korkutucu olursa olsun anlamını yitiriveriyordu. Salih Dayı’nın elinden çıkan beyaz ışık yerine ‘Onuncu Tipten Genel Bir Bilim Dışı Eylem’ deyince olayın parıltısı bir anda sönüveriyor, her şey sanki kontrol altındaymış gibi görünüyordu. Koskoca İdris Usta, kimliği belirli bir ‘Tip 5 Özel BDF’, karşısındaki bu Geceli ise altı üstü ‘A Tipi bir Dİ’ydi işte...

Üsteğmen kategorilerine sarılıp kendini rahatlatmaya çalışırken, yüzbaşı odasının tetkikini bitirip yanlarına gelmişti. Keyfi yerinde görünüyordu.

Mehmet Sinan “Beni izleyin lütfen...” diyerek subayları sütlü salonun sonuna götürdü: “Burası da Kütüphane-i Arifan’a, oradan da arka kapıya gider. Size tünellerin krokisini

çizene kadar da arka kapıyı kullanmazsanız iyi olur. Kaybolarsanız sizi bulmamız uzun sürebilir.”

Kütüphane-i Arifan'ın ismini duyunca yüzbaşının aklına yine Bahar gelmişti. Kızcağıza İstanbul'a gitmek zorunda olduğunu söylemek, istifa mektubunu imzalamaktan çok daha zor gelmişti. Bir süre sokaklarda kıvranarak dolaştıktan sonra nihayet Bahar'ın evine gidebilmiş ve sanki hafta sonu maça gideceğini haber veriyormuş gibi, tayininin İstanbul'a çıktığını söylemişti. Sarp'a asıl koyan kızın bu habere verdiği tepki olmuştu: Dolu dolu olan gözleri haricinde, hiçbir şey dememişti. Tek bir soru bile sormamıştı. Sarp birkaç defa kavga çıkarmaya bile çalışmıştı ama nafiye. Koca beş günü aynı evde, doğru düzgün beş cümle bile etmeden geçirmişler ve fakat birbirlerine sımsıkı sarılarak uykulara dalmışlardı. Beşinci günün sabahı Sarp, kendisini almaya gelen Doğan'ın kapı ziline abanmasıyla uyanınca yanında Bahar'ı bulamamıştı. Anlaşılan çok erken kalkıp gitmiş, pis bir vedadan firar etmişti. Yüzbaşı hiç âdeti olmadığı halde apar topar hazırlanmıştı bu yolculuğa. Giderayak arabayı bir saatliğine evine çektirip, iki çantayı alelacele doldurmuştu. Bardaklarını ve dede yadığarı köstekli saatini unutmamıştı tabi. Ankara'daki evini boşaltmamaya daha istifa ettiği gün karar vermişti. Bir gün geri dönecekti çünkü. Hem de üniformasıyla birlikte.

Üsteğmenin şansı ise çok daha yaver gitmişti. İstanbul'a atandığını söylediğinde, Itır durumu büyük bir olgunlukla karşılamış, hatta Doğan'ı bile teselli etmişti. “Tabii ki zor olacak hayatım.” demişti Itır, “Ama çözülmeyecek bir mesele değil. Hem neticede İstanbul'a gidiyorsun. Dünyanın öbür ucu değil ya.”

Bu kadarcık konuşmuştu Itır ve Doğan, İstanbul'un dünyanın öbür ucu olmadığına ikna olmuştu. Garip bir kadındı. Hiçbir şeyi kafasına takmıyor, anlaşılmasın bir şekilde üsteğmenin de, kendilerine dair bir şeyi dert edinmesine izin vermiyordu.

Ama sadece kötü şeyler için değil, iyi ya da iyi olabilecek şeyler için de geçerliydi bu. Sanki kendisini bile fazla düşünmesine hatta önemsemesine izin vermiyordu. Üsteğmen bir defasında İtir'a neden aşık olmadığını düşünmeye çalışmıştı. Sadece bir defa ve yarım dakikalığına... Sonra yine akli dağılmış, bir diğer başarısız denemeden sonra, 'ideal ilişkiyi' bulduğuna kanaat getirmişti. Esat ile Haydar'ın refakatinde ve şoförleri Volkan'la birlikte İstanbul yoluna çıktıklarında, hüznün yerini çok da tatlı olmayan bir heyecana bırakmıştı. Yeni bir hayata başlangıç yapıyor olmanın lüzumsuz heyecanı değildi bu: Sağolsun, şoförlerinden kaynaklanıyordu. Otobana çıktıklarında trafikle birlikte Volkan'da raharlamıştı. Daha yolun başındayken ettiği "İstanbul'dan buraya iki buçuk saatte aktım. Yol yalan oldu." lafının ucuz bir geyik olarak algılandığını gören delikanlı bu duruma çok içerlemiş ve teorisini ispata kalkışmıştı. Buna makas atma iştahı da eklenince ömürlerinden ömür eksiltmişti. Ne zaman uygun pozisyonda birkaç araba görse, "Aha!" diyerek gaza abanmış, bünyeleri adrenaline boğmuştu. Tam iki saat kırk iki dakika süren bu işkence gişelerde son bulmuş, Yüzbaşı ile Doğan İstanbul'un trafiğine hayatlarında ilk defa minnetlerini sunmuşlardı...

Yaklaşık yirmi dakikası dar sokaklarda geçen bir yolculuktan sonra araba küçük bir aktar dükkânının önünde durmuştu. Volkan'ın "Cümleten geçmiş olsun." demesinden, yolculuğun sona erdiği anlaşılmış ve herkes kendisini arabadan dışarıya atmıştı. Sarp ile Doğan, uyuşan bacaklarını açmak için ortalıkta dolaşıp dururken, aktar dükkânının kapısı açılmış ve bir kadın "Hoş geldiniz. Hoş geldiniz..." diyerek kendilerine doğru koşmaya başlamıştı. Yüzbaşı, bu kadını hemen tanımıştı. O akşam evlerinde kalan balık etli kadındı bu. İsminin Bengi olduğunu ise unutmuştu.

Buyur edildikleri dükkânda buldukları huzur da fazla sürmemişti. Envaiceşit baharat ve bitki kokusunun arasında Bengi

Hanım'ın kendilerine sunduğu çaya benzer şeyi içmekte ve her yudumda kendilerini biraz daha iyi hissetmekteyken "Oooo! Kimler gelmiş." diye bir sesle yerlerinden sıçramışlardı. İlyas Usta'ydı bu. Ankara'ya yaptığı ani ziyarette yüzbaşının evine verdiği zayıf hâlâ hafızalarındaydı.

Dükkânda iki saat kadar vakit geçirdikten sonra İlyas, "E hadi mahalleye gidelim." diyerek ayağa kalkmıştı. Dışarıya çıkıp hemen ilk soldaki dar sokağa girdiklerinde usta her ikisinin de kollarına yapışvermişti. Daha öğle vakti olmasına rağmen bu dar sokak her adımda biraz daha karanlıklaşmış, subaylar bir süre sonra ne önlerinde ne de arkalarında hiçbir şey göremez olmuşlardı. İlyas, misafirlerinin adımlarını yeri yoklayarak atmaya başladıklarını fark edince "Korkmayın." demişti, "Önünüz yol. Sokulun bana iyice."

Birkaç adım daha gittikten sonra durmuşlar, küçük bir kilidin şakırdamasından sonra yeniden gün ışığına kavuşmuşlardı. İlyas basit bir tahta kapıyı açmış, kendilerini hemen önlerinde uzanan taş döşeli yola buyur etmişti.

Günün geri kalanı sakin geçmişti. Önce İlyas'ın evindeki küçük hamamda uzun bir banyo yapmışlar, bir şeyler atıştırıp biraz uzandıktan sonra, akşamın çökmesine yakın etrafı dolaşmaya çıkmışlardı. Yediler'in mahallesi, koca adamlara bile kendilerini çocuk gibi hissettirecek kadar muhteşemdi: İlyas'ın havuzlarında oynayan sular, bahçevanın bahçesindeki ağaçlar, kapılardaki bekçiler ve güneşin inmeye başlamasıyla birlikte ortaya çıkan kanatlı alevler ortalığı panayıf yerine çevirmişti. İnsanın burada bir şeylerin ters gidebileceğine inanası gelmiyordu.

Gezintilerini Salih Dayı'nın evinde tamamlamışlardı. Dayı kendilerini kapıda karşılamış, evinde başköşede misafir etmişti ama ne kadar mutlu görünmeye çalışırsa çalışsın, yüzünden düşen parçaları saklayamıyordu. Ankara'da ortalığı birbirine katan bu adam, görmeyeli sanki on yaş daha ihtiyarlamıştı.

Dayının evinde muhabbet iyice koyulaşmışken, İdris Usta ile Niran Hanım çıkagelmışler, ayaküstü şöyle bir 'merhaba' dedikten sonra, Behruz Usta'nın kendilerini beklediğini haber vermişlerdi. Subaylar ustanın ismini duyar duymaz ayağa fırlamışlardı. Zira İstanbul'a gelmeden önce Ahmet Paşa ile yaptıkları son görüşmede şu nasihatleri almışlardı: "Orada kimse üstünüz olmayacak. Ama astınız da olmayacak. Asli görevlerinizi unutmadan dengelere uymaya çalışın. Yediler'in lideri Behruz Usta'dır ama olur olmadık şeylerle kendisini rahatsız etmeyin. Siz İdris'le falan görün işinizi. Gerekiyorsa herkese bağırın çağırın ama Behruz Usta'ya bir saygısızlığınız olmasın. Neyse... Görünce ne demek istediğimi anlarsınız zaten."

Behruz Usta'yı gördüklerinde subaylar Ahmet Paşa'nın ne demek istediğini anlamışlardı. Etrafına öyle bir elektrik yayıyordu ki, dünyevi olan her şey ve herkes anlamını yitiriyordu. Bir insan nasıl olur da hem bu kadar kudretli hem bu kadar mütevazı hem bu kadar korkutucu ve bir o kadar da müşfik görünebilirdi ki? Bu adama herhangi bir saygısızlıkta bulunmanız, utanç içinde intihar etmenizle sonuçlanabilirdi.

Behruz Usta'yla, ne kendilerine söylenenleri ne de ne söylediklerini çok fazla hatırlamadıkları, kısa bir muhabbet ettikten sonra yemeğe oturmuşlardı. Yemeğin ardından usta tekrar yanlarına gelip kendilerine küçük birer kese uzatarak, "Ocağa Ankara'da sahip çıkmışsınız. Var olun. İstanbul'a hoş geldiniz. Mahalle evinizdir..." demişti.

Sarp ile Doğan, keselerin içinden çıkan, üzeri kartal işlemeli yüzükleri parmaklarına geçirip, ustaya birer baş selamı ile teşekkür etmişlerdi. Yerlerine oturmadan Niran Hanım yanlarına gelmiş ve "Bunlar da bizden..." diyerek iki bohçayı nazikçe kucaklarına bırakmıştı. Bohçaların içinden büyükçe birer hançer ile Ankara'da Salih Dayı'da gördükleri taşlı bileklikler çıkmıştı.

Hediyelerin ne işe yaradığını, Behruz Usta'nın evinden ayrıldıktan sonra, yolda İlyas'tan dinlemişlerdi. En etkileyicisi yekalaz taşıydı tabii ki: İlyas uzun uzun anlattıktan sonra "Mecbur kalmadıkça kalabalık yerlerde açmaya kalkmayın." demişti, "Fena karıştırırsınız ortalığı. Ama bileğinizden de çıkartmayın, kaybolmasınlar. Taşı yoğurabilen son usta beş asır önce öldü çünkü. Bir de bileğinizde taşlar olduğu sürece hançerleri yanınızdan ayırmayın. Kullanması çok kolaydır. Ben dövdüm ikisini de. Hasminızın gözlerine bakın, hançer mesafesi kadar sokulun, sonra savurun gitsin. Gideceği yeri bilir o. Eğer ıskalarsanız anlayın ki rakibinizde dövme, tılsım, muska ya da onun gibi bir şey var. En önemlisi de yüzükler tabi. Artık burada misafir sayılmazsınız. Mahallenin anâhtarıdır onlar. Hani bugün geçtiğimiz karanlık sokak var ya, oraya yüzükler olmadan girmeye yeltenirseniz aklınızı oynatırsınız. Aman diyeyim, yüzüksüz nasıl oluyor acaba diye merak etmeye kalkmayın. Ben söyleyeyim kötü oluyor..."

İstanbul'daki ilk günleri o kadar yoğun geçmişti ki, kendilerini sanki Ankara'dan aylar önce ayrılmış gibi hissediyorlardı. İlk gecelerinde yüzbaşı, İlyas'ın, Doğan da Dayı'nın evine misafir edilmişti. Etrafında ustası olmayan bir İlyas ile etrafında astı ya da üstü olmayan bir Sarp baş başa kaliverince, gecenin gerisi ikisi için de mükemmel gelmişti. Hafif bir atıştırma niyetiyle kurulan ama zaman ilerledikçe çığırından çıkan bir sofranın ardından İlyas zulasından zorba testilerini çıkartınca, yüzbaşının çiçekleri açıvermişti. İltikçe açılan ustanın anlattığı akıl almaz hikâyeler ve kahkahaların eşliğinde geçen gecenin sonunu Sarp'ın bir sorusu getirmişti. "Yahu," demişti yüzbaşı: "bir de... Neydi ismi? Hah Elif Hanım olacaktı sizde. O nerede o" İlyas, bu soruyu komik olmaya çalışan birkaç hikâye ile geçiştirmeye çalıştıktan sonra, "Geç oldu yatalım artık." demişti. Sabah pırıl pırıl bir bedenle, kış ortası için pırıl pırıl bir güne uyandıklarında, yüzbaşının aklında hâlâ zorbanın o nefis tadı vardı.

Sütunlu salonun ortasında efkâra kapılmış, dolanıp duran subayları, gıcırdayarak açılan kapı kendilerine getirdi. Sese doğru baktıklarında, merdivenlerden aşağı arkasında tanımadıkları üç adam ile birlikte bahçıvanın inmekte olduğunu gördüler.

“Hayırlı olsun.” dedi İdris Usta, “Yerleşebildiniz mi?”

“Yavaş yavaş.” diye cevap verdi Sarp.

Usta, “Yârenlerimiz hoş geldin demeye geldiler.” diyerek arkasındaki adamları işaret etti: “Solakbaşı Abbas Ağa ve solaklardan Serhad Ağa. Bu da Yörüklerden Korkut Bey.”

Subaylar kendilerine uzatılan elleri samimiyetle sıkmışlardı ama Solaklar’ın yüzündeki soğuk ifadeye bir anlam verememişlerdi.

“Kadim mekândır burası” dedi Abbas Ağa etrafına bakarak, “Sizin ışıklı odalarınıza benzemez ama dileriz kâfi gelir.”

Yüzbaşı bu sözlerle verecek bir yanıt ararken İdris Usta araya girdi: “Sadece merhabaya gelmedik. Konuşacaklarımız da var.”

Sarp salondaki büyük masayı işaret etti: “Buyurun o zaman.”

Abbas Ağa, yüzbaşıya yarı kızgın yarı alaycı bir bakış fırlattıktan sonra, kibarca “Siz buyurun yüzbaşım.” dedi. Sarp, Abbas Ağa’daki bu asabiyetin nedenini öğrenmeye niyetlenmişti ki, İdris Usta fırsat vermedi. “Ankara’da, sizden hiçbir şey saklamayacağıma söz vermiştim.” dedi usta, “Nereden başlasam bilmiyorum... Dün akşam İlyas’a neden altı kişi olduğumuzu sormuşsunuz. Oradan başlayayım o zaman...”

Ve İdris Usta anlatmaya başladı. Üç saat sonra sustuğunda, subaylar artık daha fazla bir şey bilmek istiyorlardı. Sarp işin neresinden tutacağını karıştırmıştı. En basitinden başlamaya karar verdi: “Zülfikar dosyasını yeniden açıyoruz o zaman...”

“Çok iyi olur.” dedi İdris Usta, “Bizim bir de o meseleyle uğraşacak vaktimiz yok.”

Yüzbaşı gülümsedi: “Haklısınız, derdiniz çok... İdris Bey, en doğru kararı verdiğinizden emin misiniz?”

“Hangi konuda yüzbaşım?”

“Emanetleri bulana kadar herkese saldırma kararınızdan bahsediyorum. Başka bir yol yok mu?”

Ustanın cevabı çok kesindi: “Yok yüzbaşım. Ne arayacak vaktimiz var ne de aramaya başlamak için bir ipucumuz. Öyle durmak da bize yakışmaz. Tavrımızı çok kesin koymalıyız. Yoksa yaşasak da hayretmeyiz.”

“Anlıyorum.” dedi yüzbaşı, “Peki, ne zaman harekete geçmeyi düşünüyorsunuz?”

İdris Usta gözlerini Sarp’a dikti: “12. Daire’nin tavrını öğrendikten sonra yüzbaşım. Tam bir hafta sonra Geceli aşiretleriyle görüşeceğiz. Onları ilk ve son defa ikaz edip, hükümümüzü bildireceğiz. Gerisi onlara kalmış. Bugüne kadar yanımızda olanlar, bu toplantıda da, sonrasında da yanımızda olacak. Sizi ne bizimle birlikte hareket etmeye ne de bu toplantıya katılmaya mecbur tutamam. Ama tavrınızı bilmeden de Geceliler’in karşısına çıkmak istemem.”

Ustanın birden bu kadar resmileşmesi Sarp’ı şaşırtmıştı. Ortalık birbirine girdiğinde, 12. Daire’nin kenarda kalıp olanı biteni izlemek gibi bir durumu olabilir miydi ki? Yine de temkinli bir cevap vermeyi tercih etti: “Neyin ne olduğunu bilmeden bir cevap veremem İdris Bey. Tamam, bana her şeyi anlatınız ama Geceliler’le ilgili hiçbir bilgimiz yok. Karşımıza ne çıkacak, kiminle savaşağız? Sizin için değil ama bizim için tam bir muamma. Kaldı ki, böyle bir kararı ben tek başıma veremem. Komutanıma danışmam lazım. Son sözü o söyler...”

“Daire tabii ki bunu kendi içinde değerlendirecektir.” dedi İdris Usta, “Olumsuz bir karar vermeniz bizi kırmaz. Bilelim yeter. Geceliler konusuna gelince... Şimdi yine bana

kızacaksınız ama bu da öyle dinleyerek anlaşılacak şeylerden değil. Yine de Mehmet Sinan elinden geleni yapar.”

“Anlatırım.” dedi Mehmet Sinan gülümseyerek. Çöken sessizlik, toplantının bittiğini işaret ediyordu. Herkes kasvetli düşüncelere dalmışken Doğan saatlerdir aklında dolaşıp duran soruyu soruverdi: “Peki İdris Bey, başaramazsanız ne olacak?”

“Allah büyük...” diye cevap verdi usta.

Doğan göz ucuyla komutanına baktıktan sonra devam etti: “Yönteminizi eleştirmiyorum İdris Bey. Ama bütün umutları ve enerjiyi tek bir yönetime bağlamak çok yanlış.”

“Aklınıza gelen başka bir şey mi var Doğan Bey?”

“Henüz yok. Çünkü bilgim yok. Eğer emaneti çalınan arkadaşlarınızla konuşabilirsem, işi önüme koyup kafa yormaya başlarsam bir yöntem geliştirebilirim.”

“Doğan haklı.” diye araya girdi yüzbaşı, “Elimizde alternatif bir plan olması iyi olur.”

İdris Usta şöyle bir düşündü. Subayların bu konuda ufak da olsa bir adım dahi atabileceklerine ihtimal vermiyordu. Yine de, “Ummadık taş baş yarar” diye geçirdi içinden ve “Çok seviniriz.” deyiverdi, “Siz hemen tahkikatınıza başlayın. Bu arada Rebii aşiretinin liderleri Kaya Bey buluşmak istediğini söyledi. Tahminim elinde emanetlerle ilgili bir bilgi var. İsterseniz o görüşmeye birlikte gidebiliriz.”

Subayların boğazına birer yumru tıkanıvermişti. Doğan “Ne zaman?” diye sordu

“Dört gün sonra. Yerini size bildiririm.”

Kaya Bey, randevusuna yetişmek için konağını terk etmeden önce son hazırlıklarını yapıyordu. İdris Usta'ya söyleyeceklerini, şu avukat belasını en az falsoyla nasıl izah edeceğini günlerce düşünmüş, en iyi cümleleri bulduğundan emin olunca sıra şekil şemal işlerine gelmişti. Tam da istediği gibi giymişti. Siyah değil ama koyu renk... Beline, tehdit edici bir alet olmaktan çok, kibar bir süs gibi duran işlemeli hançerini takmıştı. Tabancası daha gerilerde, görünmeyecek bir yerde durmalıydı. Kaya Bey aynaya bir kere daha bakıp gülümsedi... Bu akşam hep gülümsemeliydi. Soner'e baktı. O da hiç fena görünmüyordu. Tam oğluna bu iş bitene kadar ve tabii bittikten sonra da, çenesini açmamasını bir kez daha tembih edecektiki ki kapı çaldı.

"Gel." dedi Kaya Bey.

Açılan kapıdan içeriye bir Geceli'nin kafası uzandı: "Geldik beyim."

"Getirin!"

İki geceli, kollarından tuttukları Behzat Taner'i sürükleyerek getirip Kaya Bey'in ayaklarının dibine bıraktılar ve hemen odayı terk ettiler. Perişan sözcüğü avukatın halini anlatmaya yetmeyebilirdi. Gerçi burnu eskisi kadar şiş değildi ama deliklerine tıkılmış kanlı bez parçaları ve gözaltlarına inen morluklar suratına zavallı bir ifade katıyordu. Kaburgalarından en az birisi, iyi ihtimalle çatlak olduğu için, hareket etmek, öksürmek ve hatta konuşmak büyük birer ızdırap haline gelmişti. Tıkıldığı bodrumda kendisine yatacak yer bile

verilmediğinden elbisesi kir-pas içindeydi. En kötüsü de, sürekli ağzından soluk alıp vermek zorunda olmasıydı. Bu haldeyken, bir de kendisinden dışarıdaki işlerini her şey yolundaymış gibi yürütmesi istenmişti. O da denileni yapmıştı...

Kaya Bey, sırtını duvara dayayabilmek için yerde debele-nip duran avukata, ölü bir sıçanmış gibi baktı. "Dayan biraz." dedi "Acıların sona ermek üzere..."

Behzat Taner, oturmayı başarır başarmaz "Bakın Kaya Bey." dedi, "Bir kere daha..."

Bey, avukatın sözünü bakışlarıyla kesti: "Bana kendini öldürtmeye çalışma!" dedi, "Bunu yapmayı çok istedim ama sen artık başkasının nasibisin... Soner! Yediler'in hediyesini güzelce paketle."

Soner küçük bir kahkaha attıktan sonra dışarı çıkıp kapıdaki Geceliler'e, giyecek bir şeyler bulmalarını emretti. Geri gelir gelmez Kaya Bey, "İdris'in yanında kim olacaktı?" diye sordu.

"İki solak o kadar." diye cevap verdi Soner.

"Abbas mı biri?"

"Değil baba. Bir de sonradan haber gönderdi. Subaylar da yanında olabilirmiş."

"Toprak yüzbaşı mı yoksa?"

"Hayır. Şu yeni üsteğmenle yüzbaşı."

"Garip." diye mırıldandı Kaya Bey, "Gelsinler bakalım. Toprak'a selam yollarım vesileyle."

"Biz nasıl gidelim?"

Bey şöyle bir düşündü: "Beş adam hazırla. Aileden olsunlar."

Soner emri yerine getirmek için dışarıya çıktıktan sonra Kaya Bey, ayağa kalkmaya çalışan Behzat Taner'e döndü "Bura-ya ilk gelişinde sana ne demiştin hatırlıyor musun?" diye

sordu, "Sana bu işin sonunda gebereceğini söylemiştim avukat. Haklı çıktığım için gurur duymuyorum. O kadar bariz bir sondu ki bu... Senin yolun buraya kadarmış. İstedğin bir şey var mı? Yemek falan?"

Bu merhamet gösterisi Taner'in garibine gitmişti. "Burumdaki şu bezleri çıkarın." dedi yalvarır bir sesle, "Son nefesimi ağzımdan vermek istemiyorum..."



Gece yarısına birkaç saat kala, Kaya Bey hediyesiyle birlikte buluşma mekânında yerini almıştı. Eski bir fabrikaydı burası. Orada burada paslanmış makine cesetleri yatıyor, yer yer yıkılmış tavandan içeriye otobanı aydınlatan güçlü lambaların ışığı sızıyordu. Bey, fabrikanın orta yerinde ayakta durmuş, yüzünü tek giriş olan büyük kapıya dikmiş sabırsızlıkla bekliyordu. Ailesinden beş Geceli, hemen arkasında açık aralıklarla dizilmişti. Avukat gecenin sürprizi olarak sunulmak üzere, karanlık bir köşeye saklanmıştı.

"Nerede kaldı bunlar?" diye sordu Kaya Bey. Soner'den bir cevap alamayınca, etrafına bakınmaya başladı. Soner az ileride makinelerin arasında dolaşmaktaydı. Kaya Bey sinirlenmişti. İdris Usta geldiğinde kendilerini bir arada görmeliydi. "Soner. Buraya gel!" diye bağırdı. Sesinin yankılanması yeni bitmişti ki, kapı tarafından gelen bir ses duydu. "Geliyorlar" dedi içinden. Kafasını çevirip arkasında duran Gece-liler'e baktı. Her şeyin hazır olduğunu düşündü.

Her şey gerçekten de hazırды. Kaya Bey, önüne döner dönmeyiz, makine leşlerinin arasına saklanmış beş tam otomatik tüfeğin şarjörlerini üzerine boşaltmakta olduğunu gördü. Arkadaki Geceliler'den bir tanesi, ilk şoku atlatıp bileğindeki yekalaz taşını açana kadar iş işten geçmiş, Bey vücuduna saplanan onlarca mermiyle yere yığılmıştı.

Tüfekler susmuştu. Kaya Bey yerde gözlerini açtığında, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş adamların üzerlerine doğru koşmakta olduklarını gördü. Çok kalabalıklardı. Belki otuz, belki kırk kişi. Bey hâlâ hayatta olduğunu burnuna gelen kan kokusundan anladı. Koku, kendi kanından geliyor bile olsa, dişlerini azdırmaya yetmişti. Kükremeye benzer bir ses çıkararak ayağa kalktı. Kendisine yaklaşan ilk siyahlı adamı kafasından yakalayıp, gırtlğından büyük bir lokma koparttı. Adamın cesedini diğerlerinin üzerine fırlattıktan sonra, ağzında kalan et ve kıkırdak parçalarını tükürdü. Kaybettiklerinin yerini tutmazdı ama bu kadar kan bile iyi gelmişti. Bu arada diğer Geceliler de ayağa kalkıp, beylerinin etrafındaki yerlerini almışlardı.

En önden koşan arkadaşlarının akıbetinden ders alan siyahlı adamlar, yavaşlayıp birleşmişler ve kara bir bulut gibi altı Geceli'nin etrafını sarmışlardı. Geceliler vücutlarına saplanan hançerleri umursamadan tek bir adamı gözlerine kestiriyorlar, işini bitirince de diğerine geçiyorlardı. Kaya Bey "Soner! Avukatı bitir!" diye boğuk bir çığlık attı ve hemen ardından bir pençe darbesiyle hançerini karnına saplayan siyahlı adamın suratının yarısını alıverdi.

Behzat Taner Geceliler'in güçlü yaratıklar olduğunu duymuştu ama bu kadarını beklemiyordu. Nasıl bir badire atlatıldığını yeni yeni anlıyordu. "Cahit!" diye kısık çığlıklar atıyor ve sürünerek, birbirlerini doğrayan gruptan uzaklaşmaya çalışıyordu. On, on beş fedainin cesedi yerde yatıyor, bir o kadarı da dövüşmeye devam ediyordu ama daha ancak bir Geceli'yi gruptan kopartmayı başarabilmişlerdi. Avukat, yerde yatan Geceli'nin tek bir tokatta, tepesindeki üç fedaiden birinin boynunu kırıpverdiğine şahit olunca, sürünme hızını artırdı. Biraz daha yol aldıktan sonra ileride adamını gördü. Anlaşılan o da kendisini arıyordu. Her şeyi göze alıp "Cahit!"

diye bir ıglık attı. Sesini nihayet duyurabilmişti. Cahit, yedekte beklettiği fedailerle birlikte patronunun yanına geldi.

Avukat ayağa kalkar kalkmaz "Buradan sağ ıkmasınlar." diye buyurdu.

Cahit, "Merak etmeyin Behzat Bey." dedi ve avukatı kapıya doğru sürüklemeye başladı. Tam ıkacaklarken, Behzat Taner "Dur Cahit!" dedi, "Bu ma izlenir..."

Avukat, Cahit ve yedekteki fedailer, güvenli bir köşeye çekilip dövüşü izlemeye başladılar. Kaya Bey'in grubu iyice özölmüştü. İki Geceli daha çemberin dışına alınmış, ortada Bey ve iki adamı kalmıştı. Dışarıdaki iki Geceli'den bir tanesi fazla dayanamadı. Fakat diğeri, kuvvetle silkinerek etrafındaki fedaileri savurduktan sonra, bir süre öylece durup etrafına baktı. Korkunç bir haldeydi. Sol kolu neredeyse kopmuştu. Yarılmış karnından sarkan organları ayaklarına dolanıyordu. Geceli bu haldeyken, son bir kuvvetle en yakınındaki fedainin üzerine atlayarak, parmaklarını boğazına doladı. Diğeri fedailer de üzerine çullandılar tabii. Hanerler işlerini bitirdiğinde, yerde cansız yatan Geceli'nin elleri hâlâ hasmının boynundaydı.

Kaya Bey'in etrafındaki çember ise her saniye biraz daha daralıyordu. Tek başına sayılırdı artık. Yorulmuştu... Arkasına dolanıp, göğsüne sapladığı hançerle birlikte, kendisini aşığı çeken fedaiye daha fazla direnemedi ve sırt üstü yere yığıldı. Diğeri fedailer de hemen kurbanlarının üzerine atıldılar. Bu Kaya Bey'in son düşüşü olmuştu. Bir dakika kadar sonra, fedailerin cesetleri Rebii Bey'in üzerine siyah birer kefen gibi örtölmüştü...

Behzat Taner, can pazarından sağ kurtulan fedailere baktı. Sadece altı kişiydiler ve ikisi güç bela ayakta durabiliyordu.

"Kaç fedai getirdin sen?" diye sordu Cahit'e.

"Kırk" dedi Cahit, "Ama beşini yedek bıraktım."

“Behram bir şey demedi mi fedaileri alırken?”

“Sormadım ki...”

Avukat gülümsedi: “Eyvallah Cahit. Şimdi iyice temizleyin buraları. Hançer, kovan hiçbir şey kalmasın...”

Cahit arta kalan fedailere gerekli emirleri verirken, Behzat Taner, babasının cesedinin başına dikilmiş öylece duran Soner’e bakıyordu. Yavaşça yanına gitti. “En doğru kararı verdin” dedi avukat, “Daha kaç yüzyıl velihaht olarak kalacaktın?”

Soner “Önce başsağlığı dile.” diye hırladı.

Avukat ‘Hassiktir oradan’ der gibi, “Başınız sağolsun Soner Bey.” dedi, “İktidarınıza itiraz eden olmaz değil mi?”

“İş Solaklar’ın üstüne kalırsa olmaz.” diye cevap verdi Rebii’nin yeni ‘Bey’i, “Solaklar’ın üzerine kalırsa da, hiçbir aşiret Yediler’in yanında yer almaz. Pazarlığa güçlü gireceksin avukat.”

Behzat Taner “Umarım.” demekle yetindi. Yine hiç istemediği bir işe girişmek zorunda kalmıştı. Aslında Kaya Bey umurunda değildi ama bir ay kadar önce Soner gelip, babasının kendilerini Yediler’e ihbar edeceğini söylemesi işleri değiştirmişti. Rebii aşireti içinde bir darbe tezgâhlamak Alamu’t’a yirmi dokuz fedaiye mal olmuştu ama Soner’in ve artık Alamu’t’un emrinde, bu kaybı kat ve kat telafi edecek kuvvet vardı. Bu bile yeterli bir kazanç sayılabilirdi.

Devrik Bey’in cesedinin başında biraz daha konuşup, aşiretler toplantısı bittikten sonra tekrar görüşmeye karar verdiler. Tam ayrılacakları sırada, duydukları iniltiye benzer ses, ikisinin de tüylerini diken diken etti. Konuşan Kaya Bey’di. Sesi çok zayıf ve derinden geliyordu. “Soner...” dedi Bey, “Kanıni koru oğlum. Kanını koru...”

Behzat Taner, yerde duran kana bulanmış bir hançeri alıp, Soner’in eline tutuşturdu. Sonra Cahit’e dönerek “Yürü.” dedi, “Aile meselelerine daha fala burnumuzu sokmayalım...”

Eski Yer'deki yeni 12. Daire ofisi kısa zaman içinde subayların istediği şekle girmişti. Kahve makineleri ve bilgisayarlar sürekli çalışıyor, izmaritler kül tablalarından taşıyor ve küçüklü büyüklü kâğıt parçaları etrafta uçuşuyordu. Doğan'ın 'akıl panosu' niyetine duvara yapıştırdığı dört koca tabaka kâğıdın üçünde bir kelime bile yazacak yer kalmamıştı... 12. Daire son günlerde çok sıkı çalışıyordu.

İşe, önlerindeki işleri bir aciliyet sırasına koymakla başlamışlardı. Sakin kafayla düşünmeye başladıklarında, yok olmak üzere olan Yediler'in, elden giden üniformalarından daha ciddi bir durum arz etmekte olduğunu fark etmişlerdi. Ahmet Paşa da "Ocaksız bir âlemde Daire'nin durumu ne olur bilemem." diyerek bu fikirlerini desteklemişti.

Çalışmaya gayet sistematik başlamışlar, çalınan üç emaneti, üç ayrı dosya olarak ele almışlardı. Hatta yüzbaşı soruşturmaya bir isim bile bulmuştu: Enigma... 2. Dünya Savaşı sırasında Alman ordusunun bir türlü çözilemeyen şifre sisteminin ismiydi bu. Sarp, emanetlerin de şifreli olmasından yola çıkarak koymuştu bu ismi.

Subaylar soruşturmaya çok umutlu başlamışlardı. Üç emanet için Türkiye'nin farklı yerlerinde bu kadar cinayet işlemeyi göze alan adamların arkalarında mutlaka ciddi birkaç delil bırakacaklarına inanıyorlardı. Lakin ilk bilgileri toplayıp, olaya şöyle derli toplu bakabildiklerinde söyleyebildikleri tek şey,

emanetleri çalan adamların işlerini çok sessiz ve temiz halletmiş olduklarıydı... Tabii ki bu aptal cümleyi kimsenin yanında ağızlarına almamışlardı.

“Pekâlâ” dedi Sarp, “Baştan alıyoruz. Emanetleri, Yediler’i falan unutalım. Hiçbir şey bilmediğimizi, önümüzde sadece cinayetlerin olduğunu düşünelim. Enigma 1 dosyası...”

Doğan kaçınıcı kere baştan aldıklarının hesabını karıştırmıştı artık. Üstelik Enigma 1, yani Niran Hatun’un dosyası fare bile doğurmayan bir dağ gibiydi. Olay olarak çok külliyatlıydı ama içinde dişe dokunur tek bir delil bile yoktu... “Komutanım.” dedi, “Kusura bakmayın ama emanetleri bilmeyen hiç kimse, bu kadar farklı cinayeti bir araya getiremez.”

Sarp ofladı: “Bulandırma Doğan. Elimizde ne var onu söyle!”

“Konuşmayan bir adam ve sizdeki hançer. Bu kadar.”

“Paşa emniyetten bir şey öğrenememiş mi?”

“Hayır komutanım. Polis cinayet mahallerinde parmak izi bile bulamamış. Paşa dosyaları çıkartmaya çalışıyor.”

“Yani sen Enigma 1 dosyası şimdilik yatıyor diyorsun öyle mi?”

“Öyle komutanım.”

“Öyle olsun bakalım... Enigma 2’ye geçelim. Polis kayıtları gelmişti değil mi?”

“Evet komutanım. Olay yeri inceleme ve kriminal raporları, cinayeti kesinlikle komşu oğlunun işlediği yönünde. Fakat Salih Dayı ile İlyas, oğlanın işi hallederken yalnız olmadılarından eminler. Ama somut delil yok tabii...”

“Anlaşılan çocuk sadece tetikçi değil. Avukatının yaptığı savunmaya baksana: Müvekkilimin kendisine isnat edilen tüm suçlamaları, şüpheye yer vermeyecek surette ve ayrıntılarıyla itiraf ve ikrar ettiği göz önünde bulundurularak, gözaltı halinin sona erdirilip, derhal mahkemeye sevk edilmesini...”

Savunma falan değil bu, resmen prosedürü hızlandırmış kadın... Adı neydi bunun?"

"Berfin Tokgöz komutanım."

"İşlerini de hiç şansa bırakmamışlar. Çocuk ilk duruşmasından sonra asmış kendini... Başka bir şey var mı bu dosyada?"

"İlyas'ın kendi çapında yaptığı bir araştırma var. Mahalleliyle konuşmuş. Çocuk son bir yıldır bütün arkadaşlarıyla ilişkisini kesmiş. Garip adamlarla düşüp kalkmaya başlamış. Ya mafya diyorlarmış ya da tarikat."

"Peki, bu garip adamlarla ilgili bilgimiz var mı? Eşkâl? Kimlik?"

"Hayır komutanım."

"Çok hoş. O zaman gelelim Bengi Hanım'a. Enigma 3'ün özetini duyalım..."

"Emredersiniz komutanım. Bengi Hanım'ın emini, arkeoloji profesörü Murat Sunar. İşkenceyle öldürüldükten birkaç gün sora polis Kıvırcık Abdül'ün adamlarından birini gözaltına almış. Adam sorgusunda, profesörün bir süredir Abdül ile tarihi eser kaçakçılığı işi yaptığını, aralarında çıkan bir anlaşmazlık sonucunda infaz emrinin verildiğini itiraf etmiş... Komutanım, eğer emanetleri falan bilmeseydim, ben de bu cinayetin tamamen mafya işi olduğuna inanırdım. Polisin profesörün evinde yaptığı aramada, müzelerden çalınmış dört beş parça tarihi eser ele geçirilmiş. Banka hesaplarındaki birkaç yüz bin dolar da cabası. Paralar profesörün hesabına bir Litvanya şirketi tarafından havale edilmiş. Bu şirketin ismi Abdül'ün silah kaçakçılığı olayına karışmıştı... Polis bu dosyayı çoktan kapattı bile."

"Vay vay vay!" dedi yüzbaşı sanki ilk defa duyuyormuş gibi, "Nasıl tezgâhmış arkadaş bu?"

Kurulan tezgâh gerçekten de insanı defalarca şaşırtacak kadar sağlamdı. Subaylar Bengi'nin emanetlerini araştırmaya başladıklarında, neredeyse her şeyi bırakıp Bengi'den şüphelenmeye başlayacaklardı. Neyse ki, profesörü öldürdüğünü söyleyen adam hüccesinde bileklerini kesmişti. Adamın geçmişini biraz kurcalayıp, yine Berfin Tokgöz'ün ismiyle karşılaştıklarında bunun çok iyi kurulmuş bir düzen olduğuna inanmaya başlamışlardı. Dişi avukat, iki yıl önce başka bir davada, aynı adamın savunmasını üstlenmişti.

"Kadının adını Ahmet Paşa'ya bildirdim." dedi Doğan, "Tek şansımız bu gibi görünüyor..."

"Öyle." diye onayladı yüzbaşı. Karşılıklı oflamaya başladılar. Şimdilik ellerinden gelen buydu. Paşa emniyetteki dosyaları kendilerine ulaştırana ya da Tokgöz'ün yerini bildirene kadar, beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

"Bakalım biz bu Enigma'yı nasıl çözeceğiz?" diye mırıldandı Doğan.

Yüzbaşı da mırıldanarak cevap verdi: "İşimiz zor..." Sonra aniden gözleri açıldı: "Peki, bu adamlar bu şifreyi nasıl çözecek?"

"Kimler komutanım?"

"Çalanlar... Emanetlerin şifresini nasıl çözecekler?"

"Çözecekler mi ki? Bahçıvan adamların böyle bir işe kalkışmayacaklarından çok emin."

"Boşversene Doğan! Emanetlerin çalınmayacağından da çok eminlermiş. Çalan sen olsaydın, şifrelerini çözmeye çalışmaz mıydın?"

"Hayır komutanım. Tamamı elimde olmadan hiç uğraşmazdım. Hem zor hem riskli."

"Nesi riskli bunun?"

"Müttefikler Enigma'yı çözmek için matematik uzmanlarını topladılar. Bu adamlar o kadar uzmanı nereden bulacak?"

Kongre falan toplamaları lazım. İşte komutanım risk de burada. Bunu yapmaya kalkarlarsa fener gibi parlamaya başlarlar.”

Yüzbaşı “Süpersin Doğan!” diyerek heyecanla bilgisayarının başına geçti, “Ben interneti tarıyorum. Sen de üniversiteleri ara, şifre sistemleriyle ilgilenen uzmanları aramaya başla.”

Doğan şaşırmıştı. Bir süre bilgisayarında sayfa üzerine sayfa açan yüzbaşısı seyrettikten sonra “Emredersiniz komutanım.” dedi ve bir rehber istemek için Mehmet Sinan’ı bulmaya gitti. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde Sarp’ı ayaklarını masasına uzatmış, sigara içerken buldu. Sakinleşmişti sanki.

“Doğan” dedi yüzbaşı, “Enigma şifresi 1940’larda kaldı. Şimdi bu işi bilgisayarlar yapıyor.”

“Tabii komutanım.” dedi Doğan, “Nasıl yapacağız?”

“Bilmiyorum ama bize yardımcı olacak birini biliyorum.”

Sarp tam telefona elini uzatmıştı ki, açık olan kapıdan Salih Usta ile bahçıvanın merdivenlerden inmekte olduklarını gördü. Parıldayan gözlerinden dayının iyi haberlerle geldiğini anladı.

“Selamın aleyküm yeğenler.” dedi Salih Usta odaya girer girmez. Selamının karşılığını beklemeden elindeki elektronik devreyi masayı bıraktı: “Zor oldu ama bir isim buldum. Eyüp adında işinin ehli bir hırsızmış. Ankara’da hapisteymiş şimdi. Yapsa yapsa o yapar bu zımbırtıyı dediler.”

Sarp ile Doğan, Salih Usta’nın yüzündeki umut dolu ifadeye içleri ezilerek baktılar. Aslında, bütün işleri bitene kadar Zülfikar meselesiyle uğraşmaya hiç niyetleri yoktu. Ne var ki, usta gelip derdini anlatınca bu işe başka bir gözle bakmaya başlamışlardı. Her şeyden önce Salih Usta, bahçıvan gibi işi üzerlerine yıkmamış, kendisine yardımcı olmaları için ricacı olmuştu. Elif’i hiç tanııyorlardı ama bu kadının usta için ne kadar kıymetli olduğunu anlamak için tanımlarına da gerek yoktu. Anlatırken dolu dolu olan gözleri, yalvarmak ister

gibi titremeye başlayan ama sonra gurura yenik düşerek sertleşiveren sesi her şeyi anlatmaya yetiyordu.

Salih Dayı odalarına kadar gelmiş, sandalyelerden birinin ucuna ilişmiş, lafı hiç dolandırmadan derdine derman dilemişti. Karşısındaki adamın hayatında ilk defa böyle bir duruma düşmüş olduğunu da, Sarp ile Doğan'a kimsenin anlatmasına gerek yoktu... Böyle bir rica nasıl geri çevrilebilirdi ki?

Subaylar, Salih Usta'ya Zülfikar soruşturmasında çok iç açıcı bir durumda olmadıklarını anlatmaya çalışmışlar, ellerindeki tek ipucu olan elektronik devrenin de fazla bir işe yaramadığını söylemişlerdi. Bir ipucu olduğunu bilmek bile ustayı çok sevindirmişti. "Müsaade ederseniz bir de ben araştırayım." diyerek devreyi istemişti. Anlattığına göre 'hırsız taifesinden' bildiği birkaç kişi vardı ve o âlemdекiler yaptıkları icraattan çok kullandıkları aletlerle tanınırlardı.

Devreyi alıp gidişinin üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden 'Eyüp' diye bir isimle geri döndüğüne göre Salih Usta çok sıkı çalışmış olmalıydı.

"Dur hele Dayı." dedi Sarp, "Kimmiş bu Eyüp. Baştan anlat bakalım."

Salih Usta, oturduğu sandalyede biraz soluklandıktan sonra konuşmaya başladı: "İsmi lazım değil, hırsız taifesinden tanıdığım birisi vardı. Ona sordum. Bu adamlar meslektaşlarının sırrını kafalarını kessen vermezler ama üzerine gittim, sıkıştırdım biraz. Sonunda şu zımbırtıyı görmeyi kabul etti. Hem de tanıdı. Böyle alengirli şeyleri Eyüp diye bir adam yapmış. Ama dediğine göre hapisteymiş şimdi..."

Doğan önündeki kâğıda kocaman harflerle 'Eyüp' diye yazdıktan sonra sordu: "Soyadı falan yok muymuş bu adamın? Hangi cezaevindeymiş?"

"Bu kadarını ancak öğrenebildim yeğen. Hırsızlıktan yatan kaç Eyüp vardır ki? Ama yalan söylemişse elimden çekeceği var."

Yüzbaşı “Sen merak etme Dayı.” diyerek araya girdi, “Biz öğreniriz bunu. Gerekirse hapisteki bütün Eyüp’leri sorguya çeker yine buluruz. Doğan! Paşa’ya bildirelim hemen bu ismi.”

Doğan “Emredersiniz komutanım.” diyerek telefona sarıldı. Salih Usta’yı rahatlatmak bir tarafa, bu yabana atılması gereken bir ipucu da olabilirdi.

Üsteğmen, Ankara’ya gerekli bilgileri verirken, İdris Usta yüzbaşıya: “Siz kararınızı verdiniz mi? Aşiretler toplantısına katılıyor musunuz?” diye sordu.

“Verdik.” dedi Sarp.

Toplantıya katılmaya çoktan karar vermişlerdi ama takı-
nacıkları tavrı belirlemek için Ahmet Paşa ile uzun görüşme-
ler yapmak zorunda kalmışlardı.

Paşa kesin talimatını bu sabah iletmişti: Yediler destek-
lenecekti. Ama sadece resmi bir ağızla. Daire bunu dışında
herhangi bir güç gösterisine kalkışmayacak, ocağın her ham-
lesine doğrudan müdahil olmayacaktı. “Her şart altında du-
ruşumuzu korumalıyız.” demişti Paşa, “Yediler’in müttefiki-
yiz ama onların silahlı kuvveti değiliz. Öte yandan en kötü
ihtimali de düşünmemiz lazım. Yediler’in gerçekten yok ola-
cağını varsayarsak, yeni döneme mümkün olduğu kadar az
düşmanla başlamak hayrımıza olur.”

“Toplantıya katılıyoruz.” diye devam etti Sarp: “Ve aldığınız kararları destekliyoruz. Kısaca 12. Daire ocağın yanında diyebiliriz.”

İdris Usta hafifçe gülümsedi: “Teşekkür ederiz... Top-
lantıya Ahmet Paşa mı katılacak yoksa siz mi geleceksiniz?”

“Paşa bir şey söylemedi ama galiba biz katılacağız.”

“Anladım.” dedi usta, “Merak etmeyin çok uzun konu-
şulmayacak zaten. Herkes lafını söyleyip çekilecek. Hem ve-
sileyle Geceli beylerini tanımış olursunuz. Mehmet Sinan an-
lattı mı size bir şeyler?”

“Evet. Şöyle bir bahsetti.”

“İyi... Ama asıl önemlisi yarın Kaya Bey’le yapacağımız görüşme. Bakalım ne çıkacak altından. Geliyorsunuz değil mi?”

Yüzbaşı “Eeee... Aslında biz...” falan diyerek lafı ağzında gevelemeye başlamıştı. Ahmet Paşa, Kaya Bey ile yapılacak toplantıdan kesinlikle uzak durulmasını emretmişti ve bunu Yediler’e açıklamak da yüzbaşıya kalmıştı. Neyse ki, Doğan imdadına yetişti. Yanlarına gelir gelmez “Paşayla konuştum dayı.” dedi, “Aramaya başladı bile...”

Usta mutlu olmuştu: “Sağolsun.”

Tam bu sırada Eski Yer’in kapısı tekrar açıldı. Gelen Mehmet Sinan’dı. Hemen arkasında da Abbas Ağa vardı. İdris Usta, bu telaşlı gelişte bir haller olduğunu anlayıp ayağa kalkmıştı. “Ne oldu?” diye sordu.

Abbas Ağa bir süre ne söyleyeceğini bilemeden etrafına baktıktan sonra “Kaya Bey’i vurmuşlar!” deyiverdi.

İdris Usta faltaşı gibi açılan gözleriyle ağaya doğru yaklaştı: “Kim?”

“Bilmiyoruz” dedi ağa, “Ama bizden biliyorlar. Dün gece iki dükkânımızı yakmışlar. Bütün Rebiiler ayakta usta.”

Usta masaya bir yumruk patlattı. “Ne zaman olmuş?”

“İki gece önce. Aşiretin başına Soner geçmiş. İntikam deneyip duruyormuş. Ne yapalım?”

Ustanın aklı dumura uğramıştı. Kaya Bey denen adam tek başına bir orduya bedeldi. Aşiretinde kendisine sadık o kadar adamı varken bu işi kim, nasıl yapmış olabilirdi ki? Her şey bir tarafa, bu âlemde Kaya Bey de ölebiliyorsa, artık hiç kimsenin garantisi kalmamış demekti. İdris Usta ağır ağır sandalyesine çöktü. “Hiçbir şey yapmayın.” dedi “Odanıza çekilip bekleyin.”

“Neredesiniz dostum siz?” diyerek içeri girdi Herr Fincher, “Günlerdir sizi bekliyorum.” Behzat Taner’in sargılar içindeki burnunu görünce yapmacık bir “Off...” çekti: “Geçmiş olsun...”

“Sağol.” dedi Behzat Taner, “Bakıyorum gide gele Türkçeyi iyice sökmüşsün.”

“Sökmüşsün? Öyle mi dersiniz siz... Eh ne diyelim. Eee... Dostlar sağolsun.”

Avukat, Fincher’in gevrek gülüşüne bir süre eşlik ettikten sonra eliyle oturmasını işaret etti. “Bu seferki iş ne dostum?” diye sordu Fincher.

Behzat Taner, çekmecesinden rulo yapılmış bir haritayı arkeoloğun önüne attı. Bu harita, emanetler operasyonu sırasında Profesör Murat Sunar’ın evinde ele geçirilmişti. Zavallı profesör, Bengi Hatun’un emanetinin yerinin harita üzerinde işaretledikten sonra, gördüğü işkenceye daha fazla dayanamayarak son nefesini vermişti.

Helmut Fincher haritaya bir süre baktıktan sonra “Aman tanrım! Aman tanrım!” diye inlemeye başladı, “Nereden buldunuz bunu dostum?”

“Sahibinden” diye cevap verdi avukat, “Bu tapınağın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Artık biliyorum... Baksanıza dostum. Sahibi koordinatlarını yazmış buraya. Tanrı aşkına söyleyin dostum. Gerçek mi bu harita? Büyük Teşup’un Fırtına Tapınağı bu.”

“Onu sen bileceksin” dedi Taner, “Ama biraz anlat bakalım. Nedir bu Teşup?”

Fincher çocuklar gibi sevinmişti: “Şizin gibi tarihe meraklı bir kişinin Teşup’u bilmemesi ne kadar yazık dostum. Hititler’in fırtına tanrısı yüce Teşup. Hârîta da, onun adına dikilmiş en büyük tapınağın yerini gösteriyor. Eski yazıtlarda tapınağın tam kalbinde Fırtına Odası diye bir yer olduğu söylenir. Teşup’un evi yani... Bu işaretli yer de orası olmalı.”

Behzat Taner, Fincher’in işaret ettiği yere şöyle bir göz attı. Bunlar kendisini ilgilendiren şeyler değildi.

Doğrudan konuya girdi: “Tapınağa girmen ne kadar zaman alır?”

Arkeolog yine gevrek gevrek güldü: “Normal bir kazı olsa bütün binayı açmak gerekirdi ama şimdi en önemli odanın yerini biliyoruz. En yakın yerden kazmaya başlarız. Eğer yeteri kadar adam ve malzeme olursa, iki bilemedin üç hafta... Hadi söyleyin dostum. Mızrağın peşinde misiniz?”

“Ne mızrağı yahu?”

“Ah dostum! Bunu da bilmiyor olamazsınız. Teşup’un kutsal mızrağı. Efsaneye göre Fırtına Tanrısı...”

Avukat “Bana masal anlatma Fincher!” diyerek arkeologun sözünü kesti, “Orada benim istediğim bir tek şey var. El yazması bir kâğıt. Daha doğrusu deriye benzer büyükçe bir sayfa. Üzerinde hiçbir dile benzemeyen harfler var. Bana onu getireceksin. Geriye kalan ne varsa senin olsun... Benim komisyonomu unutmuyorsun tabii ki.”

“Dalga mı geçiyorsunuz benimle dostum? El yazmasının o tapınakta ne işi var? Hititler kil tabletlere yazardı. Herkes bilir bunu...”

Avukat “Of be Fincher!” diye bağırdı, “Orada işte dediğim şey.”

Arkeolog bu adamın işlerine fazla burnunu sokmamayı uzun zaman önce öğrenmişti: “Tamam dostum.” dedi, “Sınirlenmeyin. Daha vakit var ne de olsa. Ben şimdi eve gideyim. Biraz kitap bakayım. Mart sonu gibi gelir başlarım. Değim gibi...”

Behzat Taner adamın sözünü kesiverdi: “Bu iş Mart sonunu falan beklemez kardeşim. Hemen başlıyorsun.”

Fincher şöyle bir durup garip garip avukata baktı. Hemen ardından da kahkahayı patlattı: “Şaka mı yapıyorsun dostum. Kış ortasında ne kazısı bu? Her yer kar. Çok soğuk olur.”

“Ben seni ısıtırım Fincher. Sen hiç dert etme. Eve falan da gitmiyorsun. Kitap kurcalamaya gerek yok. Kazacağın yer belli işte.”

“İyi ama dostum, ben tamam desem de sizin bakanlık izin vermez. Kışın olmaz kazı. Dünyanın hiçbir yerinde olmaz.”

Bu cevap Behzat Taner’in canını sıkımtı. Kaçak kazı hiç yapmadığı bir iş değildi ama bu hassas zamanda işgüzar bir devlet memuru başına olmadık işler açabilirdi. “Yok mudur bunun bir kılıfı?” diye sordu.

“Neyi?”

“Yani bir yol diyorum. İzin almak için bir bahane.”

Fincher şöyle bir düşündükten sonra “Var aslında.” dedi, “Bir sörvey... Yani nasıl desem... Hah. Ön araştırma yapacağımızı söyleyebiliriz. Ama inanırlar mı bilmem? O mevsim her yer kar. Toprak görünmüyor ki araştırma olsun.”

Avukat “Sörvey ha?” diye mırıldandı. Aklına yatmıştı. “Tamam.” dedi, “Ben sana bir şekilde izin kopartırım. Sen hemen işe başla. Ne zamana hazır olursun?”

Arkeolog kafasından kısa bir hesap yaptı: “Beş, altı haftaya ben hazır. Yalnız baştan söyleyeyim pahalı olacak. Ekstra malzemeler gerekecek. Kışın kazı yapmadım hiç.”

“Sen onları dert etme Fincher. Ama en geç bir ay sonra kazmayı vurmuş olman lazım. Yalnız bu sefer etrafında benim adamlarım olacak. Tapınağa girer girmez, bana haber vereceksin. Anlaşıldı mı? Ondan sonra ne istiyorsan alırsın.”

“Anlaşıldı tabi.” dedi Fincher. Hiçbir şey umurunda değildi. Meraklılarına Teşup’un mızrağını ne kadara okutabileceğini hesaplamaya şimdiden başlamıştı. Büyük Teşup’un Fırtına Tapınağı’nı keşfeden arkeolog olarak tarihe geçmek de cabasıydı. Ne büyük fırtınalar kopartacaktı bu buluş...

Elinden gelen en Türk hareketlerle avukatı selâmladıktan sonra, odayı terk etti.

Daha kapı kapanmadan içeriye Cahit girdi: “Beni çağırmışsınız Behzat Bey.”

“Gel Cahit.” dedi avukat, “Konuştun mu Behram’la?”

“Konuştum Behzat Bey.”

“Fedailerin hesabını soruyor değil mi?”

“Öyle...”

“Sen ne dedin peki?”

“Göreve gönderdiğimi söyledim Behzat Bey.”

“Ne dedi?”

“Çok şey...”

Behzat Taner, karşısında oturan adamın gözlerine baktı. Bu kadar büyük bir sadakati gerçekten hak edip etmediğini sordu kendine. Gariplik kendisinde miydi yoksa Cahit’te mi? Yoksa her şey sadece olması gerektiği gibi miydi?

Bu adama hayatını borçluydu. Soner’le birlikte Kaya Bey’i öldürme planlarını çok önceden hazırlamışlardı ama hiçbir şey kesin değildi. Kendisi Kaya Bey’in elindeyken Soner’e ulaşip harekete geçmek için ikna eden, nihai planı yapan, fedaileri

hazırlayan Cahit'ti. Şimdi de iş Alamu't'a yansımasın diye, kendini Behram'ın önüne atıyordu.

Bütün bunlar, oldu olası sadakat kavramıyla başı deritte olan, anlayamadığı her şeyi tehlikeli sayan Behzat Taner'in başına ağırlar sokuyordu.

"Merak etme. Ben uydururum bir şeyler." dedi avukat. "Şu subayların İstanbul'a geldiği kesin mi peki?"

"En son öyle duyduk Behzat Bey." dedi Cahit, "Burada izlerini bulamadık ama."

"Kötü oldu bu." diye mırıldandı avukat. Nasıl büyük bir hata yaptığını yeni yeni fark ediyordu. Ankara'dayken en azından ne yaptıklarından haberdar oluyorlardı. Adamları içeriye attırıyım derken bu da gitmişti ellerinden.

Üstelik buncacık bir iş için ortalığı fazla ayağa kaldırmış, çok derin yerlere çomak sokmuştu.

Orta Doğu'dan gelen haberler, Türk istihbaratının ortalıkta cirit atmaya başladığını fısıldıyordu. Ebu Sina suikastını subayların üzerine atayım derken, çamurun devletin üzerine sıçrayacağını, devletin de bu işe çok bozulacağını hiç hesaba katmamıştı.

Kaya Bey'in elinde olduğu için de olaylara zamanında müdahale de edememişti. Yaptığının salakça bir şey olduğunu kabul ediyordu ama subayların başlarına açtığı bunca beladan sonra hâlâ işlerinin başında olmalarını da gururuna yediremiyordu.

"Silah sevkiyatını durdurun bir süre." dedi, "Ortalık yatışsın biraz. Şu subayları da bulun bakalım. Madem boylarından büyük işlerle uğraştıklarını anlamadılar, biz de daha açık konuşuruz..."

Sarp ile Doğan hayatlarındaki en heyecanlı geceye hazır olduklarını varsayıyorlardı. Bu gece bilinen bütün Geceli aşiretlerinin liderleriyle bir araya geleceklerdi. Çok az ölümlüye nasip olan bir deneyimdi bu. Toplantı gece yarısına doğru yapılacaktı. Yeri ve kesin zamanı kendilerini almaya gelecek olan İdris Usta'dan öğreneceklerdi. Ustayı beklerken bir taraftan bir şeyler arıstırıyolar, bir taraftan da ellerindeki notlara göz gezdiriyorlardı. Mehmet Sinan kendilerine Geceliler'i anlatırken tutmuşlardı bunları. Daha doğrusu Doğan tutmuştu. Üstegmen o kadar şeyi aklında tutamayacağını anlayınca kâğıda kaleme sarılmış, sonra da aldığı notları bilgisayarda bir güzel temize çekmişti. Yüzbaşı bayağı bir dalga geçmişti ama şimdi, toplantıya birkaç saat kala notları yutar gibi okuyordu.

Mehmet Sinan'ın anlattığına göre, tüm Geceli soylarının, biri kız diğeri erkek olan ikiz kardeşlerden türediğine inanılıyordu. Tüm geceliler tarafından kutsal kabul edilen bu ikizlerin kız olanından beş soy, erkek olanından ise iki soy türemişti. Bu soylar zaman içerisinde aşiretlere ve ailelere bölünmüştü. Bir de üç önemli tarikat vardı Geceliler'in içinde ama Mehmet Sinan, tarikatları anlayabilmek için yaratılış efsanesini bilmeleri gerektiğini söyleyerek bunu sonraya bırakmıştı. Dediğine göre, zaten tarikatlar da, birkaç radikal grubun dışında, o kadar önemli değildi. Asıl olan soyların aşiret ve aile yapılarıydı.

Kutsal ikizlerin kız olanından, sırasıyla Şebhun, Rebii, Harifi, Şefvi ve Nesl-i Leyla soyları türemişti. Şebhun soyu, istisnasız bütün Geceliler tarafından lanetli, sapkın ve pis bir soy olarak kabul ediliyordu. Bu duyguları karşılıksız kalmıyordu

tabii ki. Bulunduğu yerde herkese kan kusturmayı görev bilen Şebhun, bu vahşetini diğer Geceli soylarından da esirgemiyordu. Uzun zaman önce tüm soylar bir araya gelerek Şebhun'u Anadolu'dan sürmüşlerdi. Bilindiği kadarıyla bu soy şu sıralar Arap yarımadasının üçra bölgelerinde ve Mısır'ın altında, Afrika'nın doğu kıyılarında varlığını sürdürüyordu.

Rebii, Geceliler içerisinde en sıkı aşiret bağlarına sahip olan soydu. Aşireti oluşturan aileler, liderleri olan 'Bey'e ve onun ailesine yüksek bir sadakatle bağlıydılar. Bu özellikleri de Rebii'yi yeterince tehlikeli kılıyordu. Bey, tek bir emirle koca aşireti istediği gibi yönlendirebilirdi. Dahası, Anadolu'da bulunan dört Rebii aşireti de birbirleriyle sürekli ittifak halindeydiler. Bu özellikler, Kaya Bey'in öldürülmesinin, İdris Usta'yı ve Solaklar'ı neden bu kadar telaşlandırdığını da açıklıyordu.

Harifi soyu, Rebiiler'e oranla çok daha gevşek bir yapı içindeydi. Aşiret sadece aileleri tanımlamak için kullanılan bir isimden ibaretti. Büyük Harifi aileleri, reislerinin liderliğinde birbirlerinden bağımsız hareket edebiliyorlar, sadece çok önemli durumlarda, o andaki en güçlü ailenin etrafında toplanıyorlardı. Zaman ve dengeler Harifi aşiretleri içinde çok şeyin değişmesine neden olabiliyordu. Nüfus olarak Rebiiler'den daha kalabalıktılar ama gevşek yapılarından dolayı fazla etkin olamıyorlardı.

Doğan, Şefvi soyunun yanına kocaman harflerle 'Çalışkan Vampirler' diye not düşmüştü. Geceliler içerisinde en farklı örgütlenmeye sahip olanı bu soydu. Şefviler'de aile, dolayısıyla da aşiret kavramı yoktu. Bu soyun Geceliler'i yaptığı meslekle tanınır, tüm kararlar düzenli olarak toplanan meslek loncalarında alınırdı. İstanbul'un fethinden sonraki büyük kargaşa döneminde, Şefviler, Yediler'den aldıkları dokunulmazlık sözüyle İzmir'in yolunu tutmuşlar, tüm düzenlerini bu yeni şehirlerinde kurmuşlardı. En çok sevdikleri meslek ticaret olduğundan, İzmir dışındaki liman şehirlerinde de hatırı sayılır

bir Şefvi nüfusu bulmak mümkündü. Meslek loncalarının başında 'Lonca İhtiyarı' denilen bilge ve deneyimli bir Geceli bulunurdu. Lonca İhtiyarlar'ı önemli durumlarda bir araya gelerek soyları adına karar alırlar, bu kararları muhataplarına iletmesi için de aralarından 'Loncalar İhtiyarı' adını verdikleri bir sözcü seçerlerdi.

Ticaret, Şefviler'i insanlarla yakın ilişkiler kurmaya mecbur bırakmıştı. Büyük şehirlerde kurdukları yardımlaşma ve dayanışma dernekleriyle insanlara yakın duruyorlardı. Bu derneklerin, soya katılacak olan yetenekli ve zeki gençleri belirlemek gibi önemli bir işlevi vardı.

Nesl-i Leyla ise hepsinden garipti. 'Anasoylu' ve 'anaerkil' bir yapıdaydı ve Şebhun dışında tüm Geceliler tarafından kutsal kabul ediliyordu. Küçük Nesl-i Leyla aileleri Geceliler arasında o kadar etkin değildi ama bazılarına bahşedilen küçük büyü yetenekleri, kadınlarının güzelliği, zarafeti ve saygınlığı ile geceli soyları içinde özel bir yerde duruyorlardı. Bir Geceli ailesi için, Nesl-i Leyla'dan bir gelininin ya da damadının olması çok onur verici bir şeydi.

Kutsal ikizlerin erkek kardeşinden de iki soyun türediğine inanılıyordu: Hunhan ve Gölgeliler...

Hunhan soyu, sağlam aşiret yapısını, sıkı bir askeri disiplinle pekiştirmişti. Yeryüzünde kendine tek bir görev biçmişti Hunhan: Şebhun soyunu, son Geceli'sine kadar ortadan kaldırmak. Bu görevleri her türlü işin ve ilişkinin üstündeydi. Aşirete dahil olan bir Hunhan erkeği ya da kadını, her şeyden önce Şebhun'u yok etmeye ant içmiş bir savaşçıydı. Mehmet Sinan'ın anlattığına göre iki soy arasındaki husumet çok eskilere dayanıyordu. Şehirlerde fazla etkinliği olmayan Hunhan, kırsal alanlarda kurduğu karakollarda yaşar, kolcu gruplarını sürekli Şebhun avına gönderirdi. Diğer Geceliler'in işlerine çok fazla karışmasa da, hak ettiği saygıyı her zaman görmüştü:

Birincisi, Hunhan'ın olduğu yerde Şebhun olamazdı, ikincisi kimse bu soyun gazabını üstüne çekmek istemezdi.

Doğan'ın notlarının arasında en kısa olanı Gölgeliler mad-desiydi. Aynen şöyle yazıyordu karşısında: Hunhan var olduk-larında ısrar etse de, bugüne kadar bir Gölgeci Geceli'siyle kar-şılaşan olmamıştır...

Sarp ile Doğan yemeğe ve notlara öyle bir dalmışlardı ki, sütunlu salonun kapısının açıldığını duymamışlardı bile. İdris Usta "Hadi bakalım." diye bağırınca yerlerinden sıçradılar. Bahçıvan, yine süper bir takım elbisenin içinde hiç olma-dığı kadar enerjik görünüyordu. Yanında kızılara bürünmüş Niran Hatun ve sade mavi elbisesiyle Bengi vardı. Subaylar bu gece üniformalarını giyemedikleri için çok hayıflandılar.

"Kadrolar belli oldu." dedi usta garip bir neşeyle, "Biz böyle gitmeye karar verdik. Abbas Ağa tek geliyor. Daire'den de siz ikiniz..."

Tam bu sırada odasından çıkan Mehmet Sinan, karşısında Bengi Hatun'u giyinip kuşanmış bir vaziyette görünce heyecanla sordu: "Siz de mi katılıyorsunuz toplantıya?"

"Sakıncası mı var?" diye sordu Bengi.

Geceliler'in Bengi Hatun'dan nasıl nefret ettiğini herkes bilirdi. Anlaşılan İdris Usta toplantıda çok açık bir mesaj vermek niyetindeydi. "Benim için yok ama..." diye kekeleydi Mehmet Sinan, "Neyse... Aşiretlerden kimler geliyormuş?"

"Bütün Rebii beyleri burada." diye cevap verdi usta, "Hazır cenaze için buradayken bize de görecekler. Harifi'den Kamalı Celal. Yanında diğer aile reisleri de olur. Şefvi'nin sözünü Zülal Bey söyleyecekmiş. Hunhan, büyük efendilerinden Zeynel Bey'i gönderiyor. Ve tabi Leyla soyundan Melike Hanım."

“Kaya Bey’in öldürölmesi sorun çıkartacak gibi görünüyor.” diyerek lafa karıştı yüzbaşı, “Bütün Geceliler’in önünde işi bizim üzerimize atmaya çalışacaklar. Ne yapacağız?”

“Üzerimize alacağız.” deyiverdi usta.

Bu cevap Niran ve Bengi dışında herkesi çok şaşırtmıştı.

“İnkâr etmekten çok daha etkili bir yol bu.” diye devam etti usta, “Niyetimiz korku salmak değil mi? O zaman bırakalım herkes Kaya Bey’i bizim öldürdüğümüzü düşünsün.”

Bu değişik fikir Sarp’ın hoşuna gitmişti ama yine de muhalefet şerhini koymadan edemedi: “Bütün Geceliler’i karşımıza almayalım.”

“Merak etmeyin yüzbaşım.” dedi, “Geceliler o kadar aptal değildir... Hazırsanız, misafirlerimizi daha fazla bekletmeyelim.”

Usta haklıydı. Tartışılacak zaman yoktu. Subaylar odalarına gidip paltolarını giymeye başladılar. Eski Yer’i terk etmek üzerelerken Mehmet Sinan usulca yanlarına yaklaştı. “Sizden küçük bir ricam var.” dedi alçak sesle, “Eğer yapabilirsiniz, yani bir fırsat olursa Nesl-i Leyla’dan Melike Hanım’a iyi olduğunu söyleyin... Annem olur kendisi...”

Aşiretler toplantısı tahmin edilenden çok daha kısa sürmüştü. Herkes hazır olduğunda, Soner kimsenin ağzını açmasına fırsat vermeden ayağa fırlamış ve Solaklar'ı babasını öldürmekle suçlamıştı. Anlattığına göre İdris Usta, Kaya Bey'le görüşmek istemiş sonra da üzerine saldırmıştı. Aşirette herkes, Kaya Bey'in İdris Usta'yla görüşeceğini biliyordu. Diğer Rebii beyleriyle birlikte Harifiler'den Kamalı Celal de Yediler'e bağırıp çağırılmıştı. Herkes sustuktan sonra İdris Usta çok sakin bir şekilde ayağa kalkmış ve Kaya Bey'in ocağın emriyle Solaklar tarafından öldürüldüğünü söylemişti. "Kaya Bey bize pazarlık açmaya kalktı." demişti usta, "Affetmedik."

Bu laf toplantı salonuna bomba gibi düşmüştü. İlk şok atıldıktan sonra, başta Soner olmak üzere Rebii beyleri ayağa kalkıp, intikam yeminleri etmeye başlamıştı. Biraz önce bağırıp çağıran Kamalı Celal ise, allak bullak olmuş bir suratla oturduğu yerden homurdanıyor, böyle bir cinayeti üzerine alan Yediler'in bir sonraki hareketinin ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Rebii beylerinin bağırıltılarını, masaya yumruğunu vuran Niran Hatun kesmişti. Hatun, kısa sessizliği fırsat bilip, ocağın hükmünü bütün Geceliler'in suratına okuyuvermişti. İşte o zaman salondan bir uğultu yükselmiş, Nesl-i Leyla'dan Melike Hanım'ın durgun yüzünde bile memnuniyetsiz bir ifade belirmişti.

Toplantıyı Bengi Hatun'un sözleri bitirmişti. Hatun, intikam yemini ederken biraz ileri giden Soner'e "Senin suyunu sıkarım!" diye bağırınca, salon tekrar ayaklanmış, toplantının iyice şirazeden çıktığını düşünen Melike Hanım, tek bir

kelime bile etmeden salonu terk etmişti. Bütün bu hengâmenin arasında Sarp sadece üç kelime edebilmişti. Salondan çıkmadan önce Zülal Bey subaylara kararlarını sorunca Yüzbaşı: "Daire ocağı desteklemektedir." demişti.

Herkes dağıldıktan sonra Şefvi Loncalar İhtiyarı Zülal Bey ile Hunhan'ın Büyük Efendilerinden Zeynel Bey, çok seyrek gelebildikleri bu şehirde biraz boğaz havası almaya karar vermişlerdi. Keyifleri, sanki o gergin toplantıya hiç katılmamış gibi yerindeydi. Korumalarının uzak takibinde, boğaz boyunca ağır ağır yürüyerek sohbet ediyorlardı.

"Vay ki vay!" dedi Zeynel Bey, "Yediler emanetleri kaptırmış ha... Duyduklarımız doğruymuş demek ki. Sence ne olur bu işin sonu?"

"Onu Yediler düşünecek." diye cevap verdi Zülal Bey, "Onlarla bir meselemiz yok. Hatta varlıkları işimize geliyor. Ama bir emanetlerine sahip çıkamadılarsa, ceremesini biz çekecek değiliz. Hesabını bütün Geceliler'den soracaklarmış. Aman ne korktum..."

"Solaklar Kaya Bey'i indirmiş ama." dedi Zeynel Bey alaycı bir sesle.

"İkizler aşkına! İdris almış eline körüğü ateşi harlıyor. İş öyle bir raddeye gelmiş ki, herkes inanmak istediği şeye inanıyor. Sen Kaya Bey'in öldürüldüğü yeri gördün mü?"

"Görmedim ama baktırdım. Geceli kanıyla insan kanı birbirine karışmış. Eğer Kaya Bey'e gerçekten Solaklar saldırdıysa, geriye Abbas Ağa'dan gayri Solak kalmamış olması lazım. Orada en az otuz insanın kanı varmış."

"Gördün mü Büyük Efendi. Ne İdris, Kaya Bey'e saldırarak kadar aptaldır ne de Solaklar Geceliler'le göğüs göğse kapışacak kadar acemi. Soner'e akıl veren kimse, bunları da anlatsaydı bari. Neymiş efendim, İdris Kaya Bey'le görüşmek istemiş de sonra Solaklar'ı üzerine salmış. Soner bir hikâye

yazdı, İdris de hikâye öyle yazılmaz böyle yazılır dedi. Hadi bakalım ayıklasın pirincin taşını şimdi.”

“İdris olayı üstlenince, Kamalı’nın suratı çarşamba pazarına döndü. Bu kadar gözü karalığı beklemiyordu herhalde.”

“Kamalı’nın yerinde olmak istemezdim Büyük Efendi. İdris şamarı kime vuracağını bilir. Yediler’in ilk kurbanı belli: Rebiiler. Sırada kim var? Eğer beyinleri iyice sulanmadıysa sizle bize dokunmazlar. Eh, Nesl-i Leyla’yı da geç. Hem tehlikeli ve gereksiz hem de arada Mehmet Sinan var. Geriye kim kaldı: Harifi. Kamalı tercihini yapacak: Ya Rebii’nin yanı, ya Niran’ın dizinin dibi. Harifi aileleri bölünebilir bu yakınlarda.”

İki eski dost bir süre konuşmadan yürüdüler. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Arada sırada yanlarından geçen, paltolarına sıkı sıkı sarılmış insanlar, havanın iyice ayaza kestiğini anlatıyordu. Cinsel haz ve acı dışında tensel duyulardan yoksun olmak, birçok dezavantajının yanında, bazen çok özel bir lüks haline gelebiliyordu.

“Kararınız belli o zaman?” diye sordu Zeynel Bey.

“Lonca’da tartışmadan bir şey diyemem.” dedi Zülal Bey, “Ama benim kararımı soruyorsan o belli: Bu İstanbul’un işi. Bizi hiç ilgilendirmez. Siz dağlarda Şebhun kovalarken, biz İzmir’de yoktan şehir var ederken, buradakiler sultanın dizinin dibinde şıkır şıkır altınlarını sayıyorlardı. Çeksinler bakalım ceremesini şimdi. Emanetlerin yerini duyarsam söylerim. Yoksa parmağımı kıpırdatmam. Hoş, Yediler’in bana ihtiyaçları da yok zaten. Hani derler ya, emanetler büyülüdür, yerini belli eder diye. Bak parlamaya başladı bile.”

Zeynel Bey koca bir kahkaha attı: “Rebiiler’de baba katillerine ne ceza kesilir acaba?”

“Ne kesilir bilmem ama...” dedi Zülal Bey, “Tek taksitte ödeyemezsin...”

Aşiretler toplantısının üzerinden bir hafta geçmişti. Subaylar için kısa ama unutulmaz bir deneyim olmuştu bu. Geceli beyleri hâlâ akıllarındaydı ama şu anda çok farklı ve sıkıcı bir işle uğraşıyorlardı.

Toplantının hemen ertesi günü Ahmet Paşa, subaylara hayal kırıcı bir haber vermişti: Enigma soruşturmasındaki tek ipucu olan avukat Berfin Hanım yurt dışındaydı. En son Londra'ya giden bir uçağa bindiği tespit edilmiş, sonra da izi kaybedilmişti. Kadının telefon kayıtları incelenmiş ama kayda değer bir bilgiye ulaşılamamıştı.

Hâl böyle olup, yeni bir ipucu ihtiyacı belirince, Yüzbaşı Berkan'ı arayıp, karmaşık şifreleri çözebilecek bilgisayarlar hakkında bilgi istemişti. Sağolsun Berkan, bu işi yapabilecek makinelerin bir listesini hemen ertesi gün göndermişti. Subaylar da 'ya tutarsa' diyerek, Ahmet Paşa'ya planlarını anlatıp, son iki yılda bu aletlerden ithal eden firmaları tespit edip edemeyeceğini sormuşlardı. Paşa bu planı çok akıl kârı bulmamıştı ama subayların umudunu kırmamak için sadece 'elinden geleni yapacağını' söylemişti... Yapmıştı da... Eski Yer'e dünden beri kolilerle evrak taşınıyordu. Anlaşılan Paşa 'gelişmiş bilgisayar' ithal eden firmaları bulamamış, bulamayınca da son iki yılda yurt dışından bilgisayar alımı yapan bütün firmaların kayıtlarını İstanbul'a göndermişti. Subaylar da, 'kendimiz ettik kendimiz bulduk' diyerek evrakları ayıklamaya başlamışlardı. Berkan'ın gönderdiği listede yer alan modelleri, diğerlerinden ayırmaya çalışıyorlardı. Dünden beri dört koli evrakı bitirmişlerdi. Daha dokuz tanesi sırada bekliyordu. Bu

işlem bittikten sonra ne yapacakları konusunda ise hiçbir fikirleri yoktu.

Bu iş uzadıkça sıkıcılaşıyor, giderek daha aptalca gelmeye başlıyordu. Bir günü daha yemek üzerelerdi. Yüzbaşının gözleri bir elindeki listeye bir önündeki evraka bakmaktan iyice yorulmuştu. Listedeki modellerin isimleri de öyle ezberlenecek cinsten değildi ki. Hepsi uzun uzun harf ve rakam serilerinden oluşuyordu. Sarp, "Eeeh yok işte bunda." diye mırıldanarak, önündeki evrakı iteleyiverdi. Sandalyesinde gerinmeye başlamıştı ki, İdris Usta ile Mehmet Sinan'ın tepelerinde dikilmekte olduğunu fark etti.

"Kolay gelsin yüzbaşım." dedi İdris Usta. Kolilerin arasında kaybolmuş subaylara garip garip bakıyordu: "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Sizin emanetlerin şifresini çözebilecek kapasitedeki bilgisayarları araştırıyoruz." diye cevap verdi Sarp.

Usta şaşırmıştı: "Nasıl?"

Üsteğmen planlarını uzun birkaç cümleyle özetledi. Lafını bitirdiğinde İdris Usta şakaklarını ovuşturuyordu. "Sizi anlıyorum." dedi sakince, "Ama bu yöntemin işe yarayacağını hiç zannetmiyorum... Yani emanetleri çalanlar, şifreleri kıramazlar."

Sarp güldü: "Niye kıramasınlar canım, neticede şifre bu. Matematiksel bir şey."

"Zannetmiyorum..."

"Neyi zannetmiyorsunuz?"

"Şifrelerin matematiksel olduğunu... Belki de öyledir... Bilmiyorum..."

İdris Usta düşünceli bir şekilde yere, Sarp ile Doğan da şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Üsteğmen "Bir dakika bir dakika." diyerek araya girdi, "Siz bu iksiri daha önce defalarca hazırladınız değil mi?"

Usta kafasını salladı.

“Yani emanetlerin şifrelerini de defalarca çözdünüz, öyle değil mi?”

“Öyle...”

“O zaman şifrenin sistemini nasıl bilmezsiniz? Elinizde bir deşifre anahtarı olmalı.”

“Evet, var.” diye cevap verdi İdris Usta. Elini boynuna attı ve madalyonunu çıkarttı: “Anahtar bu.”

Kısa bir sessizlik oldu. “İdris Bey oturun lütfen.” dedi Sarp, “Oturun, bize şu şifre meselesini en baştan anlatın.”

Usta oturdu. Bir eli hâlâ şakağındaydı. Subaylar bugüne kadar hiç düşünmek zorunda kalmadığı bir konuyu açmışlardı ve bu konu, şu ana kadar aklının ucundan bile geçmeyen soruları da beraberinde getirmişti. Baş ağrıyordu... Kendini toparlayarak anlatmaya başladı: “Sizi anlayabiliyorum. Uzun aralıklarla da olsa defalarca okuduğunuz bir şey hakkında nasıl bu kadar muğlak konuştuğumu merak ediyorsunuz. Haklısınız ama bilmediğiniz şey şu: Emanetler sanatların en güçlü örnekleriyle korunurlar. Ateşte yanmazlar, suda çözülmezler, toprakta çürümezler. Koyduğunuz yeri unutmanız, dolayısıyla kaybetmeniz mümkün değildir. Ve en önemlisi emanetler, ister şifreli, ister çözülmüş olsunlar ezberlenemezler ve kopya edilemezler...”

Subaylar, ustanın anlattıklarını sindirmeye çalışıyorlardı. Kısılmış gözlerle dinlemeye devam ettiler.

“Boyunlarımızda madalyonlarımız olmadığı sürece, reçetelerin üzerinde anlamsız şekillerden başka hiçbir şey göremeyiz. Madalyonlarımız, sözcükleri doğru bir şekilde okumamızı sağlar. Ama sadece okumamızı. Ağzımızdan çıkan kelimeler kesinlikle hafızamızda yer etmez. Bırakın ezberlemeyi, ne okuduğumuzu ne de başkasının okuduğu kelimeleri

yazamayız bile... Biliyorum bunu anlaması çok zor ama nasıl desem... Sanki beyninizle eliniz arasındaki bağlantı kopmuş gibi olur... Sanki... Yazmayı hiç öğrenmemiş gibi hissedersiniz.”

Yüzbaşı, aniden aklına gelen bir şeyi soracakmış gibi ağzını açtı ama aynı hızla vazgeçti. Hareketi İdris Usta'nın dikkatini çekmişti. “Buyurun yüzbaşım.” dedi.

“Yok... Önemli bir şey değil.” diyerek geçiştirdi Sarp, “Siz devam edin lütfen...”

Usta üstelemedi: “Demek istediğim, ben emanetlerin şifresinin matematik yoluyla çözülebileceğini hiç zannetmiyorum. Bunları koruyan şeye tam olarak şifre denip denmeyeceğinden bile emin değilim. Haydi diyelim çözdüler, iksiri yapamazlar ki. Bizi eminlerimize kadar tanıyan kişilerin, iksiri yapmanın imkânsız olduğunu da biliyor olmaları lazım... Her şeyden önce reçetelerin tamamına sahip olmaları gerekir... Ki bu da yetmez... Hekim'in Kadim Defteri de lazım... Ama yine de yapamazlar...”

Sarp bu sefer sorusunu sordu: “Niye? Daha ne gerekiyor ki?”

İdris Usta kısa bir süre düşündü. Sır olmasa bile, ocağın en mahrem bilgilerinden birini subaylarla paylaşmak konusunda tereddütlüydü. Anlatmaya karar verdi ve hafif bir gülümsemeyle devam etti: “Reçete denildiğinde sizin de aklınıza iksirin nasıl yapılacağını anlatan bir tarif geliyor değil mi?”

Subaylar kafalarını salladılar.

“Oysa iksirin yapılışı o kadar basittir ki, bir tarife bile gerek yoktur. Yirmi biri ağaç, yirmi biri çiçek, yirmi biri ot, toplam atmış üç bitki bir miktar suda kaynatılır, işte bu kadar. Üstelik zor bulunan şeyler de değildir bunlar. Size listeyi versen, tüm malzemeyi iki günde toplarsınız ama iksiri yine de yapamazsınız.”

İdris Usta bir müddet sustu ve subayların karmakarışık olmuş bakışlarının tadını çıkarttı. “Özetle beyler,” diye devam etti: “Hekim’in emanetleri, yani reçeteler, yedi dizelik şiire benzeyen bir metinden başka bir şey değildir. Her bir dizesi birimize emanet edilmiştir... Dizeler çok basittir. Üç, belki de dört kelimeden oluşurlar... İksir vakti gelip de Hekim’in Kadim Defteri ortaya çıktığında biz de reçetelerimizi eminlerimizden geri alırız ve rahlenin etrafında toplanırız. Bu sırada tabiat ana da çoktan işe koyulmuştur ve zamanlar önce Hekim Sultan’a söz verildiği gibi; her elli yılda bir biten, türdeşleriyle tıpa tıp aynı gibi görünen ama içinde türdeşlerinden çok daha farklı bir kudret barındıran atmış üç farklı bitkiyi yeryüzünün çeşitli yerlerine dağıtmıştır. Evet; iksirin içerisinde kekik gibi basit malzemeler vardır ama her kekik kullanılmaz. Bize lazım olan tabiat ananın ihsanıyla biten o tek ve eşsiz olan kekik dalıdır. İşte biz dizeleri okuduğumuzda, Hekim’in Kadim Defteri’nin üzerinde bu bitkilerin yerleri belirir. Lakin bunlar; hemen şu ilerideki bir duvarın dibinde de bitebilirler, okyanusun ortasında bir adada da, Himalayalar’ın eteklerinde de... Bu atmış üç malzemeyi sanat kullanmadan toplamak ne kadar vakit alır sizce?”

“Çok.” diye cevap verdi Sarp. Etkilenmişti. “Demek bu yüzden iksirin tam vaktini bilemiyorsunuz.” diye mırıldandı, “Tabiat ana ne zaman hazır olursa, ‘Defter’ de o zaman açılıyor, doğru mu?”

“Kesinlikle haklısınız.” dedi usta, “Ve ben hayatımda ilk defa, bu sefer mümkün olduğu kadar gecikmesini diliyorum.”

Gülüşmeye başladılar. Derken usta aniden ayağa kalktı: “Konumuza dönecek olursak; emanetlerimizi çalanlar zaten büyük bir kafasızlık yaptılar. Ama iksiri yapabileceklerini düşünüyorlarsa... Ne diyeyim, bu kadar aptallık beni bile üzer.

“Aptallığın sınırı olmaz.” dedi Sarp.

“Haklısınız yüzbaşım. Siz yine de devam edin.”

Usta kapıya doğru yürümeye başladı. Tam çıkacakken geri döndü: “Çabanız için teşekkür ederim.”

“Rica ederiz.” diye cevap verdi subaylar.

Ayak sesleri iyice uzaklaştıktan sonra üsteğmen sıkkın gözlerle evrak dolu kolilere baktı: “Çöpe mi atıyoruz yani şimdi bunları? Paşa’ya da rezil olacağız...”

“Hayır Doğan.” diye araya girdi Sarp, “Aramaya devam ediyoruz.”

Üsteğmen garip garip komutanına baktı. İdris Usta yaptıklarının aptallık olduğunu kibar ama açık bir dille anlatmıştı. Fakat yüzbaşının da oldukça tutarlı bir karşı tezi var gibi görünüyordu. “Yediler’in gözden kaçırdıkları çok ciddi bir nokta var.” dedi Sarp, “Bahçivana soracaktım ama son anda vazgeçtim, kafasına bir kurt daha düşürmenin âlemi yok diye düşündüm... Hani emanetlerin nasıl korunduğunu anlatırken ‘ağzımızdan çıkan kelimeler kesinlikle hafızamızda yer etmez. Bırakın ezberlemeyi, ne okuduğumuz ne de başkasının okuduğu kelimeleri yazamayız bile’ dedi ya; sadece şunu soracaktım Doğan: Sesinizi kaydetmeyi denediniz mi?”

Üsteğmenin gözleri hayretle açılmıştı. Basit ama çok etkili bir soruydu bu. Yüzbaşı devam etti: “Sormadım çünkü böyle bir şeyi akıllarının ucundan bile geçirmemiş olduklarından eminim. Hiç de haksız değiller. Evet, o reçeteleri yüzyıllar boyunca sakladılar, onlarca defa okuyup iksiri hazırladılar. Ama unuttukları şey şu: Bu dünya son yüzyıl içerisinde geçtiğimiz bin yıla oranla bin kat daha fazla değişti. Demek istediğim şu Doğan, üç iksir zamanı; yani yüz elli yıl kadar önce, reçeteleri tamamen güvendeydi. Belki iki iksir zamanı önce de öyleydi. Peki, ya bugün?”

Yüzbaşı, bakışlarıyla masadaki bilgisayarları işaret etti: “Sence emanetler artık ne kadar güvende?”

“Haklısınız komutanım.” diye cevap verdi Doğan. Şaşkınca etrafına bakınıyordu. Hemen kendini toparladı ve en yakının-daki koliye uzanıp evrakları kurcalamaya başladı. Kısa bir süre sonra yüzbaşı da, ağzında taze yanmış bir sigarayla üstegmene katıldı. Fakat çalışmaları fazla uzun süremedi. Usulca açılan kapıdan, Mehmet Sinan’ın kafası belirdi.

“Affedersiniz” dedi Geceli, “Sırası değil ama Melike Hanım’la konuşabildiniz mi?”

Sarp bir süre Melike Hanım’ın kim olduğunu düşündü. “Haal!” dedi hatırlar hatırlamaz. Geceli aşiretler toplantısından bahsediyordu: “Kusura bakma. Hiç fırsatımız olmadı. Çok karıştı ortalık.”

Mehmet Sinan buruşmuş bir suratla “Anlıyorum.” dedi, “Nasıldı peki?”

Sarp bir süre ne diyeceğini düşündü. Dürüst olup “Güzeldi” demek yakışık almayabilirdi. “İyi görünüyordu.” diye cevap verdi, “Erken çıktı toplantıdan. Bengi Hanım’a sinirlendi galiba.”

“Duydum.” dedi geceli. İçini çekti: “Hiç gelemez öyle şeylere... Neyse. Çok teşekkür ederim. Sizi meşgul etmeyeyim.”

Mehmet Sinan, tam gidiyordu ki Sarp seslendi: “Canını sıkmış olmazsam bir şey sorabilir miyim?”

“Buyurun yüzbaşım...”

“Ya... Kusura bakma ama anlamadığımdan soruyorum... Kafama takıldı da... Melike Hanım nasıl annen oluyor senin? Yani Geceliler...”

Mehmet Sinan gülümsedi: “Nasıl Geceli olunur diye sormak istiyorsunuz galiba?”

“Yok... Filmlerden falan bir fikrimiz var da, anne nasıl oluyor, onu merak ettim. Yani sana özel bir soru değil. Bilmemiz iyi olur.”

“Zaten anlatacaktım. İyi ki hatırlattınız.” dedi Geceli. Bir sandalye çekerek yanlarına oturdu: “Bir insanın nasıl Geceli olduğunu soruyorsanız, hemen şunu söyleyeyim. Hiç kolay olmaz...”

Subaylar yine sıkı şeyler duymak üzere olduklarını anlayınca hazırlanmaya başladılar. Doğan bir koşu fırlayıp kahve fincanlarını doldurdu, sigara paketlerini getirdi. Bir bardak kahveyi Mehmet Sinan’ın önüne koyduktan sonra “Özür dilirim.” diyerek hemen geri aldı. Geceliler’in yiyip içme alışkanlıklarının çok farklı olduğunu bazen unutuyordu ama en azından yüzbaşı gibi, ikide bir ‘Yer misin?’ diyerek pizza parçalarını Mehmet Sinan’ın burnuna sokmuyordu.

“Geceli kanı insanı esir alır.” diye anlatmaya başlar Sinan, “Bugün size kanımdan bir yudum versem, yarın bir yudum daha içmek için beni öldürmeye bile kalkarsınız. Ama çok tehlikelidir... İnsanı yavaş yavaş öldürür... Her neyse... Şefvi dışında, tüm Geceli soylarında evlilik vardır ve bu bağ çok kutsaldır. Öyle boşanmak falan kabul edilmez. Evlenen bir çift için en önemli şey, bir evlat edinmek, soylarına yeni bir Geceli katmaktır. Bunu da kafalarına estiği zaman yapamazlar. Artık bir aile olduklarını, yeni bir Geceli yetiştirecek kapasiteye eriştiklerini aile ya da aşiret büyüklerine ispat etmeleri gerekir. Evlat icazetinin aldıktan sonra ilk iş, insan bir çocuk bulmaktır. Kimi soylar bebek tercih eder. Kimi soylar ise, biraz daha büyümüş, zekâsı, yetenekleri az çok belli olmuş çocukları seçerler. Ama her Geceli için en makbulü, bir düşmanın çocuğunu ele geçirmektir. Solaklar bu yüzden evlilikten uzak dururlar. Çocuk on bir yaşına kadar büyük bir özenle yetiştirilir. Tam bir Geceli olabilmesi için, Geceli kanıyla ölmesi ve sonra tekrar Geceli kanıyla hayat bulması gerekir. On bir yaşına geldiğinde de, artık aşiretine göre, annesinden, babasından ya da her ikisinden ilk yudum kanını içer... Ertesi gün çocuğa biraz daha kan verilir... Sonra biraz

daha ve biraz daha... Yudumlar yavaş yavaş büyütülür. Zaman geçtikçe, çocuk solgunlaşmaya, duyularını kaybetmeye, yemekten ve güneşten tiksitmeye; kısaca ölmeye başlar. En az iki yıl sürer bu ölüm... Bazen daha da fazla... Hem aile için hem çocuk için en zoru ve ızdıraplısı son altı ayıdır. Çocuk artık çürümek üzere olan bir vücutla yatağa düşer. Kördür, sağırdır ama yaralarını hisseder. Annesi, babası, aşiret büyüklerinden ebe teyzeleri gece gündüz çocuğun başında bekler. Kan içirilmeye devam edilir. Arık çocuğun ruhu ve bedeni sadece kutsal ikizlere emanettir. Sonra öyle bir an gelir ki, her şey tersine döner. Öldüren kan hayat vermeye başlar. Çocuğun ağzından çıkan ilk söz, yeryüzüne yeni bir Geceli geldiğini müjdeler. Büyük şöenlerle kutlanır bu. Çocuğun kendisini tamamen toparlaması da iki, bazen üç yılı bulur. Kısaca on bir yaşında ölmeye başlayan çocuk, on beş-on altı yaşlarında, delikanlı bir Geceli olarak ortaya çıkar. Sonra ağır ağır büyümeye başlar. Yüz hatları yaşanır ama bedeni dinçliğini asla kaybetmez."

"Of of of!" dedi yüzbaşı. Dehşet içerisinde kalmıştı: "Peki, sen hatırlıyor musun o zamanları?"

"Hayır." diye cevap verdi Mehmet Sinan, "Ben doğdum..."

Sarp ile Doğan geceliye uzun uzun baktılar.

Mehmet Sinan açıklamaya başladı: "Çok ender bir durumdur ama olur. Bazı kız çocukları, Geceli olduktan sonra da doğurma yeteneklerini kaybetmezler. Özellikle benim soyumda daha sık rastlanır buna... Babanın insan olması gerekir tabii..."

"E babanız?"

Mehmet Sinan "İnsan olarak öldü." diyerek Doğan'a yardımcı oldu, "Annemle tanıştıklarında babam otuzuna yakınmış. O yaştan sonra Geceli olması çok tehlikeli olduğundan, öyle kalmayı tercih etmiş. Piç olmasına da annem yanaşmamış..."

Affedersiniz... Geceli kanıyla ölmeden Geceli olanlara verilir bu isim. Yani normal şekilde ölüp de Geceli kanıyla hayata döndürülen bir Geceli'ye bizde 'piç' denir. Annemle babam zaten çok tasvip edilmeyen bir evlilik sürdürüyorlarmış. Normalde bir Geceli kadını hamile bırakan erkek, derhal uzaklaştırılır. Bizimkiler kavga dövüş evlenebilmişler ama babam ölümsüz olamamış. Annem kocasına piç denmesindense, insan denmesini tercih etmiş."

Bu aile meseleleri, subayların kafasını çok karıştırmıştı. Yüzbaşı anladığı ama bir türlü havsalasının almadığı bu ilişkiler girdabından kurtulmak için; tabii Mehmet Sinan ile belirli bir samimiyete ulaştıklarını da varsayarak, haftalardır kafasına takılan bir soruyu sordu : "Peki sen niye buradasın?"

Geceli'nin suratını kaplayan ifade, yüzbaşının varsaydığı samimiyete daha tam olarak ulaşamadıklarını gösteriyordu. Sarp'ın imdadına çalan cep telefonu yetişti. "Pardon." diyerek telefonu açtı.

"Yüzbaşı dışarı çık." dedi karşıdaki ses. Bozuk bir Türkçeyle konuşuyordu.

"Kimsin?" diye sordu yüzbaşı sertçe."

"Yüzbaşı dışarı çık. Arabanın yanına gel."

"Kimsin kardeşim!"

"Nişanlını göreceksin Arabanın yanına gel..."

Sarp bu lafi duyar duymaz telefonu kapatıp yukarıya doğru koşturmaya başladı. Mehmet Sinan ile Doğan da arkasından fırladılar.

Yüzbaşı, arabasının bulunduğu sokağa geldiğinde durup etrafına bakındı. Ortalık sakin görünüyordu. Sonra, sokağın öbür ucuna park etmiş turuncu arabayı fark etti: Bahar'ın arabasıydı bu. Tekrar koşturmaya başladı. Arabanın camından içeriye bakıp, arka koltukta boylu boyunca yatan Bahar'ı

görünce “Allah belanızı versin!” dedi boğuk bir sesle. Kız korkunç bir haldeydi. Gözünün altında, neredeyse bütün yanağını kaplayan, siyahlaşmış bir çürük vardı. Şişmiş alt dudağının üzerindeki yarıktan sızan kan çenesi boyunca akıp, pıhtılaşmıştı. Parmak kalınlığında, kırmızı–mor bir çizgi ise boynunun çevresinde dolanıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlayan yüzbaşı elini kapıya attı. Kilitliydi. Tekrar “Allah belanızı versin!” diye bağırarak silahını çekip cama doğrulttu. Tetiğı çekmesine fırsat kalmadan bir el koluna yapıştı. Doğan komutanını arabadan uzaklaştırmaya çalışırken, arkadan yetişen Esat silahının kabzasıyla camı patlattı. Hemen kızın yanına giderek, boynundaki yaranın üzerinden şah damarını kontrol etti. “Yaşıyor.” diye seslendi dışarıya.

Tam o sırada yüzbaşının telefonu tekrar çalmaya başladı. Hâlâ titreyen elleriyle güç bela açabildi telefonu. “Adam mısınız lan siz?” dedi telefonu kulağına götürür götürmez. Esat, sokağa doluşmaya başlayan Solaklar’a ve Yörükler’e etrafı kolaçan etmelerini işaret etti. Karşıdaki ses hâlâ çok soğuktu: “Kızın hayatını biz kurtardık yüzbaşı. Ankara netameli. Yanında olsun istedik. Uyanınca kendisinden dinlersin zaten...”

“Kimsiniz lan siz?” diye sordu yüzbaşı.

“Ankara’da saldırdıklarında hayatınızı kurtaranı hatırladınız mı? Bizdendi. Sizi kurtarmak için öldü. Size bir şey dedi mi?”

“Hayır!”

“Kötü.” dedi ses, “Dinle yüzbaşı. Sürekli peşinizdeyiz. Biz varken ölmekten korkmayın. Lakin sayımız az ve düşmanınızın insafı yok...”

“Kimmiş düşmanımız bizim?”

“Alamut! Nişanlına bak yüzbaşı. Ciddiye alsan iyi edersin... Biz senin yaşamayı ve rahat çalışmayı sağlayacağız, sen de bizi Alamut’a götüreceksin. Merak etme, sürekli gözümünün önündesin. Her şekilde yardım edeceğiz sana. Eğer senin

bize diyeceğın bir şey olursa Taksim meydanına gel. Heykelin altında bir sigara iç. Sonra Sıraselviler'e doğru yürümeye başla. Biz seni alırız. Yalnız sadece seni tanırız yüzbaşı. Sırrımızı tut."

"Siktirin ulan oradan!" dedi Sarp, "Bir de sizle mi uğraşacağız..."

Ama karşıdaki adam yüzbaşının küfrünü duyamadı. Telefon çoktan kapanmıştı...

“Daha ne bekliyoruz?” diye bağırdı Niran Hatun. Odanın ortasında dolanıp duruyordu, “Neyi bekliyoruz? Olmadı işte İdris! Lafla anlamadılar. Korkmadılar. Neden korksunlar ki? Biz böyle ağustos böceği gibi ötmeye devam ettikçe de korkmayacaklar. Daha ne bekliyoruz İdris?”

Hatun Geceliler’den bahsediyordu. Aşiretleri toplayıp hükmü okumalarının üzerinden on gün geçmişti ama daha kimseden bir ses çıktığı yoktu. İdris Usta aşiretlerin hemen gelip dizlerinin dibine çökmesini beklememişti ama en azından ortalığın biraz kaynayacağını, Geceliler’in sağı solu biraz huylayacağını ümit etmişti. Bu bile olmamıştı. Toplantı bittikten sonra aşiretler yine kabuklarına çekilmişler, ne iyi ne kötü hiçbir haber göndermemişlerdi. Etraf süt limandı.

Bu gece, vaziyetin son halini şöyle bir konuşmak üzere İdris Usta’nın evinde toplanmışlardı. Abbas Ağa ve Korkut Bey de katılmıştı aralarına. Başlarındaki belalar öyle çoktu ki, sıraya koymaya çalışırken bile aralarında kaybolup gidiyorlardı.

Özetle, birileri üç emanetlerini çalmış, öncesinden Zülfi-kar’ı çalıp bununla Elif’i tutsak etmiş, bu arada Kaya Bey’i aradan çıkartıp Geceliler’le aralarını açmış ve 12. Daire’nin ayağını kaydırmıştı. İdris Usta, odadakilere bu özeti yaptıktan sonra kendisi bile ürkmüştü anlattıklarından. Eğer bunlar tek bir başın altından çıkıyorsa, nasıl bir belaydı, nasıl bir kudretti bu böyle? Usta, kötümserliği aklından, sıkıntıyı gönlünden uzak tutmaya çalışıyordu ama zaman ilerledikçe içini bir korku kaplamaya başlamıştı. En acil dertleri tabii ki iksiri

zamanında yetiştirebilmektir. Bunun için de emanetlerini biran önce geri almaları ve Elif'i bulmaları gerekiyordu.

İdris Usta odadaki arkadaşlarının yüzlerine baktı. Hepsinin derdi, düşüncesi başka başkaydı. Niran Hatun'a göre zaten hepsi çoktan ölmüşlerdi. Yapılacak en iyi şey, bedenleri de bu dünyadan gitmeden önce ortalığı iyice ateşe boğmaktır. Haksız da sayılmazdı. İksirin yapılamaması gibi bir durumda en uzun süre yaşayacak olan Niran Hatun'du ve bunca melanetin ortasında tek başına kalacaktı.

Böyle bir durum hatun için bile çok korkutucu olmalıydı. Ocak ortadan kalktıktan sonra hesabı olan herkes geriye kalan son kartalın üzerine çullanacaktı. Kısaca hatunun sonu kendileri gibi kolay olmayacaktı ve o gün gelene kadar mümkün olduğunca düşman eksiltmek en hayırlısıydı.

Salih'in derdi ise sadece Elif'ti. Kendisi farkında mıydı bilinmez ama çırağını ölmeden önce bir defa karşısında gördükten sonra Salih için iksirin kaynatılıp kaynatılmaması çok da o kadar önemli değildi sanki. Neyse ki bu durumun işe yarar bir tarafı vardı. Kendileri çalınan emanetleri ararken birilerinin de Elif'in peşinden koşması gerekiyordu.

İlyas desen, aylardır rüyadaymış gibi bir suratla dolaşıyordu. Ne olduğunu bilmiyor sanki çok fazla da bilmek istemiyordu. Bir emir almak için büyüklerinin ağzının içine bakıyordu ama bu haliyle bu çocuktan tek başına düşünüp harekete geçmesini beklemek aptallık olurdu.

Kendisi gibi inatla her şeyin sona ermediğini düşünen herhalde bir tek Bengi vardı. Ne de olsa aynı usta tarafından yetiştirilmişlerdi.

İdris Usta sıkıntıyla "Doğru dersin Niran Hatun." dedi, "Laftan anlamadı bunlar. Korkutamadık demek ki."

"Ne yapacağız Usta?" diye sordu İlyas.

İdris Usta yavaş yavaş hatunun aklına yaklaşmakta olduğunun farkındaydı. "Bize dediğimizi yapmak yakışır." dedi, "Üstlerine varacağız ama akıllı olacağız."

Hatun bu 'akıl' lafına sinir olmuştu. Ters ters İdris'e baktı.

"Bu iş Rebii'yle çözülecek gibi görünüyor." diye devam etti usta, "Kaya Bey elinde bir şey olmasaydı bizimle görüşmek falan istemezdi. Bırakmadılar adamı. Bu işin içinde Soner var mı yok mu bilemiyorum ama Rebii'nin içinde Kaya Bey'den başka bu işten haberdar olan birisi mutlaka vardır. O birisini bulmak için de huzuru iyice kaçırmak lazım. Geceliler bizim yanımızda yer almadı ama Rebii'nin arkasında da toplanmadı. Kısaca saflar belli olmadı henüz. Şöyle iyi bir silkelemek lazım ki, kim karşımızda kim değil belli olsun. Ama ben de İdris Usta'ysam, ant olsun ki bütün aşiretleri boncuk gibi dizeceğim arkama. İpin ucu bir geçsin hele elimel!"

İdris'in konuşması Niran Hatun'un ilgisini çekmişti. Dolanmayı kesip sedire oturdu: "Rebii'ye saldırıyoruz o zaman."

"O kesin." dedi usta, "Ama ben derim ki, önce bir sille de Harifi'ye vuralım. Şimdilik şöyle hafifinden. Vuralım ki ne tarafa kaçacaklarını görelim."

"Ecee?"

"E'si, Behruz Usta da kıyama izin vermiş olduğuna göre komuta sende Niran Hatun."

Hatun soğuk soğuk gülümsedi. "Abbas Ağa!" dedi sertçe, "Rebii avı serbest bırakılmıştır. Bildiğiniz gibi yaparsınız. Ama öncesinden Harifiler'in cezası kesilecek. Salih'le İlyas da gelecek sizinle."

"Başımızla beraber hatun. Müsaadenle hazırlıklara başlayalım." dedi Abbas Ağa ve hemen dışarı fırladı. Keyfi yerine gelmişti. Hayatı boyunca aldığı ikinci av izniydi bu. İlkinde

henüz toy bir yamaktı. Haberi Solaklar'a vermek için sabırsızlanıyordu. Kılıçlar bilenecek kazıklar yontulacaktı!

Ağa çıktıktan sonra Niran Hatun Salih ile İlyas'a döndü: "Harifi'ye sert vurun. Evlerini dükkânlarını başlarına yıkın ama mecbur kalmadıkça öldürmeyin. Rebiî'nin kuyruğuna takılıp hangi ateşe doğru gittiklerini görsünler bakalım. Bedava değil öyle bağırıp çağırmak."

"Biz ocak olarak bir şey yapmayacak mıyız?" diye sordu Salih.

"Yapacağız elbet." dedi hatun, "Rebiî belanın büyüğünü ocaktan bulacak. Zamanını ben söylerim size. Bengi sen de ne yap et konuştur artık şu adamı."

Herkesi şaşırtmıştı Niran Hatun. Zaman kolladığı görül-müş şey değildi. Hele böyle bir zamanda. Bengi, "Emredersin." diyerek kapıya yöneldi. Bir an önce Solak zindanlarına varıp, Salih Usta'nın Ankara'da yakaladığı şu adamın çenesini aç-mayı düşünüyordu. Haftalardır uğraşıyordu zaten ama eldeki tek şahit olmasından dolayı, istediği kadar ileri gidemiyordu.

Bengi tam çıkacakken, bahçedeki söğüt ağaçları çırpın-maya başladı. Ağaçlar birilerinin geldiğini haber veriyordu. Pencereden baktıklarında Mehmet Sinan ile Sarp Yüzbaşı'nın eve yaklaşmakta olduğunu gördüler.

"Cümleten iyi akşamlar." dedi Mehmet Sinan içeri girince. Yüzbaşı da başıyla ortaya bir selam verdi. İdris Usta misafirle-rini buyur ettikten sonra "Bahar Hanım nasıl oldu?" diye sordu.

"Daha iyi." diye cevap verdi yüzbaşı bezgince.

Bahar üç gündür Bengi Hatun'un evinde yatıyordu. Daha dün adam akıllı gelebilmişti kendine. Gözlerini açar açmaz başında Sarp'ı görünce küfrederek ağlamaya başlamıştı. Anlat-tığı şeyler, yüzbaşıya gelen o garip telefonu da doğruluyordu.

İş dönüşünde evinin yakınlarında تنها bir sokakta arabasını park ederken, iki adam saldırmıştı Bahar'a. Boynuna bir ip dolayıp, dövmeye başlamışlardı. Hatırladığı kadarıyla adamlar 'Nişanlın boyundan büyük işlere kalkışmasını!' gibi bir şeyler söylemişlerdi. Kendinden geçmek, daha doğrusu ölmek üzereyken, koşturarak gelen ayak sesleri duymuştu. Gerisini hatırlamıyordu.

Kızı birilerinin kurtardığı doğrudur. Civardaki birkaç kişi, iki grubun bıçaklarla birbirlerine girdiğini söylemişlerdi. Bengi Hatun, kızın boynundaki morluğu gördükten sonra adamların niyetinin öldürmek olmadığını söylemişti ama Bahar yine de çok büyük bir badire atlatmıştı.

Bahar'ın başına gelenlerden sonra, Ankara'da, Itır'ın evinin etrafında da bir güvenlik çemberi oluşturulmuştu. Fakat işin garip tarafı, bunu üstegmenin değil, Sarp'ın akıl etmiş olmasıydı. Doğan son birkaç haftadır, sanki geride bıraktığı bir kız arkadaşı yokmuş gibi davranıyordu. Yaptığı açıklama daha da ilginçti: "Bilmiyorum komutanım." demişti üstegmen, "Sanki... Sanki hiçbir şey yaşamamışız gibi geliyor..." Sarp kızmıştı ama konuyu fazla uzatmamıştı. Böyle aptalca şeylerle uğraşacak ne vakti vardı ne de enerjisi.

İdris Usta "Affedersiniz" diyerek Sarp'ı daldığı sıkıntıdan kurtardı, "Bahar Hanım'ı kurtaran adamlar kimlermiş? Öğrenebildiniz mi?

"Hayır." diye cevap verdi Sarp, "Paşa da araştırıyor."

"Bir Alamut muhabbeti falan geçmiş aranızda. Öyle mi?"

"Öyle. Onları Alamut'a ben götürecektim. Bizim düşmanımız orasıymış."

Odaya sessizlik çökmüştü. Herkes bir kez daha karşılıklı çıkan şu Alamut meselesini bir yere oturtmaya çalışıyordu ama olacak gibi değildi.

Zaten yüzbaşı da bu konu üzerinde fazla konuşmak istemiyordu. Nedenini bilmiyordu ama adamlarla yaptığı konuşmanın önemli bir kısmını kendine saklamak istemiş, Doğan'a bile anlatmamıştı. "Her neyse" diyerek konuyu değiştiriverdi, "Eyüp'e ulaşmayı başardık."

Bu haber en çok Salih Usta'yı heyecanlandırmıştı. "Eeee?" diyerek oturduğu yerde doğruldu.

"Paşa yanına gidip aleti göstermiş. Ben de telefonla konuştum bugün. Çok yardımcı oldu adam, daha doğrusu olmaya çalıştı. Aleti görünce çok şaşırdığını, tıpkı kendi işlerine benzediğini söyledi. Ama yıllardır hapisteymiş. Bu işi kimin yaptığını kendisi de çok merak ediyormuş. Bu aleti yapabilecek olanların isimlerini verdi bana."

Yüzbaşı, cebinden çıkardığı bir kâğıdı Salih Usta'ya uzattı. "Aklına gelen herkesi söyledi." diye devam etti, "Uzun bir liste. Biz araştırmaya devam ediyoruz. Belki siz de bir şeyler bulursunuz."

Salih Usta kâğıda baktı. Eyüp'ün yardımcı olmaya çalıştığı besbelliydi. Bildiği yirmi beş—otuz hırsızın ismini vermişti. Hem de âlemde bilinen lakaplarıyla birlikte. Listedeki hırsızların soy isimleri yazmadığından resmi bir araştırma yapmak zor olacaktı ama âlemde aslolan lakaplar değil miydi? Usta sokakları soruşturmaya bu geceden başlamayı düşünüyordu. Yüzbaşıya teşekkür etti.

Sarp, "Bunu da size Doğan gönderdi." diyerek kalınca birkaç defteri Bengi Hatun'a uzattı. "Polis Murat hocanın soruşturmasını kapatmış. Dosya nihayet elimize ulaştı. Bunlar Hoca'nın günlükleri galiba. Biz biraz kurcaladık ama bir şey anlamadık. Belki siz bir şeyler bulabilirsiniz."

Bengi, defterleri alıp sayfaları çevirmeye başladı. Yüzbaşının anlamaması çok doğaldı çünkü Murat Hoca günlüklerini Hitit dilinde tutardı.

Bu işi de hallettikten sonra yüzbaşı "Bana müsaade" diyerek zengin kalkışı yaptı, "Birkaç yer dolaşacağım daha. Sizin de aklınızda bulunsun, ev arıyorum."

Ustalar birbirlerine baktılar. "Bütün evler senin yüzbaşımı." dedi İlyas, "İstediğin zaman buyur."

"Sağolun ama insanın evi gibi olmuyor... Bahar da biraz burada kalacak gibi..."

"Yüzbaşı haklı." diye araya girdi Niran Hatun, "Lakin şu sıralar da birbirimize yakın durmamız lazım... Bengi. Senin dükkânın üst katları ne durumda?"

"Azıcık elden geçmesi lazım."

"Bengi size evi bir göstereyim." dedi hatun, "Aklınıza yatarsa yerleşirsiniz. Hem karışanınız görüşeniniz olmaz hem de yakınımızda olursunuz."

Sarp'a da fena gelmemişti bu fikir. "Bir bakalım o zaman" diyerek ayağa kalktı.

"Ne demek bir süre burada kalacaklar!" diye bağırdı Behram, "Bekâr evi mi kardeşim burası?"

Ofisinin penceresinden aşağıya, kubbeli salonun ortasında durmuş, etraflarını seyreden Geceliler'e bakıyordu: "Büyük Alamut'ta vampirin ne işi var?"

Behzat Taner kıs kıs gülüyordu "E hep sen beni delirtecek değilsin ya" dedi içinden. Geceliler, Rebii'nin yeni beyi Soner'le kurdukları planlar yolunda gitmediği için buradalardı. Soner, Kaya Bey'in kanını Solaklar'ın ve Yediler'in üzerine atarak tüm Geceli aşiretlerini yanına çekeceğini düşünmüştü. Lakin evde yaptığı hesap, çarşıda pek rağbet görmemiş, bir tek Harifi aşiretinin lideri, kendisini lafla desteklemeyi tercih etmişti. Verdiği bu desteğin bedelini, bir gecede kül edilen üç ev ve sekiz dükkânla ödeyince, Harifi aileleri, lider konumunda bulunan Kamalı Celal'e karşı homurdanmaya başlamış, Soner'de dımdızlak ortada kaldığını anlamıştı. Üzerine bir de Solaklar'ın başlattığı Rebii avının haberi kulağına gelince, soluğu Behzat Taner'in yanında almıştı.

Can derdine düşmüştü yeni bey. Soyların açık bir destek vermemeleri, Kaya Bey'in ölümünü şüpheli bulduklarını gösteriyordu. Bu cinayetin Solaklar tarafından işlendiğine emin olsalar, ortalık bu kadar sakin kalamazdı. En başta diğer Rebii aşiretleri ayaklanırdı. Olay daha sıcakken kendisine en büyük desteği veren, intikam yeminleri eden soydaşlarından bile ses seda çıkmaz olmuştu. Tüm gözlerin üzerine dönmesi an meselesiydi. Artık Soner'in aşiretini, beyliğini falan düşündüğü yoktu. Tek kurtuluşu Yediler'in ortadan kalkmasıydı. Ancak,

Yediler öldükten sonra çıkacak karmaşa kurtarabilirdi kendisini. Bunun için de şu kanına giren avukatın, Yediler'le pazarlığa asla oturmaması gerekiyordu. Şu sıralar avukata ve Alamut'a yakın durmakta büyük yarar vardı...

"Yavaş konuş Behram." dedi avukat, "Duyarlarsa çok darılırlar. İnan bana güçlerini bir görsen, bu adamları kesinlikle küstürmek istemezsin. Sana her şeyi anlattım işte. Burada kalmak zorundalar."

"Sen nasıl bir halt yedin Behzat Taner?" diye inledi Behram. Sesi ağlamaklı çıkıyordu.

"Yemek zorunda olduğum haltı yedim." diye cevap verdi avukat, "Benden sürekli bir şeyler sakarsan olacağı buydu işte. Hiçbir şey bilmeden emanet işine gireceğimi mi zannettin sen. Sen bana anlatmadın, ben de Kaya Bey'e gittim."

"Hadi buna eyvallah. Peki, hangi akla hizmet emanetleri söyledin adamlara? Kime sordun da ortaklık teklif ettin?"

"Sen bana emanetlerin çalındığını herkesin duyması lazım deyince ben de bunlara gittim. E hazır gitmişken, şansımı da zorladım biraz."

Avukatın bu kadar rahat konuşması Behram'ı çileden çıkartmıştı. Elinin tersiyle önündeki masada ne var ne yoksa yere süpürdü: "Sonra da gidip Geceli aşiretinde darbe tezgâhladın öyle mi?"

"Başarılı da oldum Behram. Niye bu kadar kızdığını anlamadım. Güç istemiyor muydun? Al sana güç. Bu adamların altısı, neredeyse otuz fedaiyi dişine kürdan etti. Alamut'un yanına koca bir Geceli aşiretini çekiyoruz yine de yaranamıyoruz yahu!"

Behram'ın suratı Alamut'un bayrağıyla aynı renge dönmüştü. Cahit'in alıp götürdüğü fedailerini hatırladı. "Behzat

Taner sen var ya..." dedi dişlerinin arasından. Sözü'nün gerisi boğazında düğümlenip kaldı.

Behzat Taner dolabı açıp, koca bir bardağı yarısına kadar viskiyle doldurdu ve "İyi gelir..." diyerek Behram'a uzattı. "Şimdi," dedi, "Bir daha böyle haltlar yememi istemiyorsan, bundan sonra benden bir şey saklamayacaksın. Anlaştık mı?"

Behram bardaktan bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Şu merete hiç alışık değildi. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilgi kaynağını. Yediler'le ilgili bunca şeyi nereden biliyorsun onu merak ediyorum."

Behram kendini zorlayarak bir yudum daha aldı. "Tamam." dedi, "Anlatacağım. Ama bu adamlar gidecek."

Onlar hiçbir yere gidemez." dedi avukat, "Soner emanetleri biliyor. İşin gerisinde benim, yani bizim olduğumuzu da biliyor. Yakalanırsa hapı yutarız. En iyisi burada kalması."

"Bitirelim işlerini o zaman."

"Denesene..."

Behram bir kez daha pencereden aşağıya baktı. Eğer Behzat Taner haklıysa ve bu Geceliler'den altısı, otuz fedaiyi öldürdüyse, buncasını temizlemek için ciddi bir zayıatı göze almak gerekiyordu.

Avukat arkadaşının sırtını sıvazladı: "Merak etme Behram. Her şeyi bana bırak. Bu adamlar yanımızda olduktan sonra sırtımız yere gelmez bizim. Hem bak sana iyi bir haber vereyim. Fincher kazıya başladı."

Behram Fincher'i falan düşünecek halde değildi. "Neyle beslenecekler?" diye sordu aşağıya bakmayı sürdürerek.

Avukat güldü: "Merak etme yanlarında getirdiler bir şeyler."

"Fedailerimi emmesinler de..."

“Bunlar medeni yaratıklar Behram. Senin canın biftek yemek istediğinde dana mı kesiyorsun, kasaba mı gidiyorsun? Neyse hadi bana müsaade. Sen misafirlerimize yerlerini göster. Aman diyeyim, odaları güneş almasın.”

Behzat Taner ağzı kulaklarında Büyük Alamut’u terk ederken, Behram Büyük İmam’a nasıl bir açıklama yapacağını düşünüyordu.

Avukatın bu kadar rahat olmasının tek bir sebebi vardı: Gidiyordu.

Soner’le yaptığı son görüşmeden sonra bu işin şirazesinin iyice kaçtığına kanaat getirmişti. Üstüne bir de yüzbaşının nişanlısının, yine bilinmeyen adamlar tarafından kurtarıldığını öğrenince “Bu iş burada biter.” deyivermişti. Fincher’in üçüncü emaneti bulup bulamayacağını bilmiyordu. Bulsa bile pazarlık masasında Yediler’in nasıl bir karar vereceğini bilmiyordu. Solaklar’ın başlattığı avın Geceliler’i nasıl etkileyeceğini bilmiyordu. Önce yüzbaşayı, sonra nişanlısını kurtaran adamların kim olduklarını bilmiyordu. Ebu Sina suikastından ve akabinde 12. Daire’yi kapatayım derken yaptığı dangalaklıktan sonra, başının yerli ve yabancı istihbarat örgütleriyle nasıl bir belaya girdiğini bilmiyordu. En önemlisi de kendisinin ne yapmakta olduğunu bilmiyordu. Bu iş emanetleri çalıp, Yediler’le pazarlığa oturmaktan çok ileriye gitmişti. Fincher’e kazı yaptırayım, 12. Daire’yi dinleteyim, Soner’i ‘Bey’ yapayım derken, asıl mesele çok gerilerde kalmıştı. Bilmediği bu kadar şeyin ortasında da, Behzat Taner’e gitmek düşünüyordu. Bu kararı verdiği, verebildiği, verebilecek kadar zihnini açık tutabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu avukat. Biletten, pasaporttan yana derdi yoktu. Jülide’nin ve Cahir’in hesaplarına yüklü bir miktarda para aktarmıştı. Eh, Soner’i de Alamut’a, Behram ile Büyük İmam’ın yanına tıkıp, ortalıkta doluşmasını engellediğine göre artık istediği zaman gidebilirdi.

O istediği zaman da, en çok merak ettiği şeyi, yani Behram'ın şu gizli haber kaynağını öğrendikten sonra gelecekti.

"Arabayla mı devam edeceğiz Behzat Bey?" diye sordu Cahit.

Avukat şöyle bir düşündü. Helikopter gerektirecek kadar acil bir işi yoktu. Hem yollar da sakin görünüyordu. "Devam et." dedi ve ekledi: "Şu subayların izini bulduk mu?"

"Bulduk Behzat Bey."

"Dinlemeye başlayalım o zaman."

"Aklımda Behzat Bey. Belli bir yere yerleşmelerini bekliyorum. Ev tutmadılar daha."

"Şu yüzbaşının nişanlısı? O da mı gelmiş İstanbul'a?"

"Emin değiliz Behzat Bey. İzini Ankara'da kaybetmiştik ama geldiğini tahmin ediyoruz."

"Gözünüz açık olsun Cahit." dedi Behzat Taner, "Yüzbaşı yuvasını yapar yakında!"

Niran Hatun, küçük aynalı masasının önündeki tabureye oturmuş, bedenini bu gece olacaklar için hazırlamaktaydı.

Hayatı boyunca hiçbir hazırlığının bu kadar uzun ve düzenli olduğunu hatırlamıyordu. Herhangi bir yere gitmek ya da bir şey yapmak istediğinde; akli, hışmı ve alevi önden fırlar, geride kalan bedeni ise o an eline, üzerine geçirebildikleriyle arkadan yetişir ve başının çaresine bakmak zorunda kalırdı. Bugüne kadar bakmıştı da... Ne var ki Niran Hatun bu gecenin farklı olmasına hükmetmiş; aklının, hışmının ve alevinin, bedeniyle birlikte çıkmasını buyurmuştu. Bazı talih-sizler, bu akşam hatun tarafından hazırlanmış muhteşem bir merasime tanıklık edeceklerdi.

Hatun bugün bütün öğleden sonrayı en kuduruk alevleriyle kılıç oynayarak geçirmişti. Bahçesine saldırdığı alevler, hızla ve efendilerini utandırmayacak bir hiddetle üzerine doğru gelirken, hatun kılıcıyla ve kalkanıyla kendisini savunmaya koyulmuştu. Buz gibi havayı yararak, arkalarında yoğun ve titreşen buhar dalgalarını bırakarak, bazen bir atmaca bazen bir yıldırım bazen de bir ok şekline bürünüp hatunun üzerine atılan alevler, ya bir kalkan darbesiyle dağılıp gitmişler ya da savrulan bir kılıçla şekillerini ve bütünlüklerini kaybetmişlerdi. Çileden çıkan alevlerden bir tanesi gökyüzünde şöyle bir salındıktan sonra havayı içine çekerek cüssesini iyice büyüttmüş ve devasa, kızıl bir panter şeklini alarak hatunun üzerine doğru inmeye başlamıştı. Niran Hatun, kendi şevkinin bir yansıması olan alevinin böylesine saldırıya geçmesini takdirle karşılamış, bu meydan okumaya, şevkin asıl sahibesi

olarak, layıkıyla karşılık vermiş fakat aradığı tatmini yine bulamamıştı. Üç dakika kadar sonra panter, yılgın kızıl gözleriyle ait olduğu yere; efendisinin sinesine doğru topallaya topallaya ilerlerken, Hatun'un sırtında sadece birkaç küçük pençe yanığı bırakabilmişti.

Bu kapışmadan sonra Niran Hatun talimin sona erdiğini buyurmuştu. Eve girer girmez kılıcını ve kalkanını bir kenara fırlatmış, üzerindeki kavrulmuş giysilerden derhal kurtulup hamam odasına yönelmişti. Sıradan bir insanın dayanamayacağı kadar sıcak olan hamamında uzun ve çok yavaş bir banyo yapmış, sonra göbek taşına uzanarak sırtındaki pençe yaralarını kızgın taşa ağır ağır dağlamıştı. Gözlerini küçük bir kubbe şeklindeki tavanın içinde oynaşan buhar dalgalarına dikerek bu akşam yapacaklarını ve başına gelebilecekleri düşünmeye başlamıştı. Düşünmek, yapacaklarını düşünmek, düşündüklerini yapmakta kararlı olmak acı veriyordu ama hatun bundan hüznü bir zevk alıyordu... Hep de almıştı... Hatun acı deneni şeyi seviyordu...

Banyosunu bitirdikten sonra saçlarındaki suyu şöyle bir sıyırıp öylece çıkıvermişti. Hamam odasına girdiğini gören minik kanatlı alevlerin evi iyice ısıtmış olduklarından emindi. Zavallı alevler, yüzyıllardır hizmetini görmekte oldukları efendilerinin banyodan çırpıplak çıkıp, yatak odasına yükselen merdivenleri aheste aheste adımlamasını tek bir yalılarını bile titretmeden izlemişlerdi.

Hatun, banyodan çıkalı beri, yani neredeyse bir buçuk saatir yatak odasındaki küçük aynalı masasının önünde saçlarını tarıyordu. Vücudundan süzülen sular, oturduğu taburenin ayaklarının dibinde minik birikintiler oluşturmuştu. Işık vermeleri için odada kalmalarını buyurduğu iki kanatlı alev, sıra dışı bir duruma şahitlik etmekte olduklarının farkındaydılar.

Niran Hatun elindeki kemik tarağı, son bir kez daha kafasında gezdirdikten sonra masanın üzerine bıraktı ve gözlerini

dalıp gitmiş olduğu aynanın derinliklerinden hiç ayırmadan saçlarını atkuyruğu şeklinde yakaladı. Sağ tarafındaki tahta kutuyu açarak içinden çok uzun deri bir şerit çıkarttı ve yolların verdiği ustalikle şeridi saçına birkaç kere dolayıp sert bir düğüm attı. Hatun, saçlarını iyice gerdiren düğümün verdiği acıyla, gözlerini dalmış olduğu derinlikten çekti ve aynadaki görüntüsüne kızgın kızgın bakmaya başladı. Saçlarını biraz daha çekti ve şeridin geri kalanıyla atkuyruğunu sarmaya başladı. Deriyi saçının etrafına her dolayışında ağzından keskin bir fısıltı dökölüyordu: "Bu gece itaat yok! Bu gece büyük-küçük yok! Bu gece söz yok! Bu gece Cengiz yok! Bu gece Selim yok! Bu gece hatun var. Bu gece Niran Hatun var. Bu gece Nar Sultan var!"

Saçlarını sarmayı bitirdikten sonra, iki sert düğüm de derinin sonuna attı. Kuyruğun sıkılığını kontrol etmek için de boynunu birkaç defa sertçe döndürdü. Yeterince, yani açılıp, dağılıp, sağına soluna dolaşmayacak kadar sağlam görünüyordu.

Hatun ayağa kalktı. Masanın bir adım solundaki dolabı açtı ve alttaki çekmecedен dört parmak genişliğinde iki tane uzun ve beyaz bez çıkarttı. Bezlerden bir tanesini beline birkaç defa doladıktan sonra, bacaklarının arasından geçirerek, kalçalarını iyice yukarıya kaldıracak şekilde sıkıca sardı. Masanın üzerindeki tahta kutudan, küçük, kibar bir broş alarak, bezi leğen kemiğinin bir parmak arkasından tutturdu. Diğer bezle de göğüslerini vücuduna iyice yapıştırdı. Bacaklarının üzerinde birkaç kere yaylanıp, kollarını ve sırtını kuvvetlice gerdirecek sargıların vücuduna iyice oturduğundan emin olduktan sonra, karşı duvardaki dolaba doğru yürüdü. Dolabın iki kapısını birden ardına kadar açtı. Her iki kapının içlerine yerleştirilmiş olan boy aynaları, hatunun bu sıra dışı görüntüsünü üçe katlayarak odanın kızıl aydınlığına yansıtıyorlardı. Niran Hatun, aynalardaki yansımalarını gözünün ucuyla şöyle bir süzdükten sonra, dolaptan aldığı, ketenden kaba dokunmuş

beyaz bir tulumu giymeye başladı. Yaka düğmelerini ilikleyip, bel ipini sıkıca bağladıktan sonra, dolaptan çok ağır, zincir bir zırh çıkarttı. Zırhı kafasından geçirip, etek uçlarından aşağıya doğru çekince, metal halkaların çıkarttığı binlerce minik şingirtti odanın duvarlarında yankılandı. Şimdi sıra gecenin en önemli giysisine gelmişti.

Narin bir kumaştan dikilmiş, iki parçalı kıyafeti dolaptan alıp kanatlı alevlerin ışığına tuttu. Uzaktan bakıldığında siyah gibi görünen kumaş, ışıkla kavuşunca içinde oynayan koyu kırmızı haleleri açığa vurmuştu. Hatun, kıyafetin üst-lüğünü zırhının üzerine geçirdi. Altına bol pantolonunu, yarım konçlu çizmelerini giyip gümüş işlemeli bir kemeri beline doladıktan sonra, dolabın aynalarında kendisine bir kez daha baktı. Birkaç ayrıntı dışında hazır sayılırdı.

Ağır adımlarla yatağının hemen sol tarafındaki büyük pencerenin önüne gitti. Camın hemen altında iki kılıç duvara yaslanmış şekilde duruyordu. Biri, belinden hiç eksik etmediği düz, uzun kabzalı kılıcıydı. Hemen yanında ise ondan daha kısa, hafifçe kıvrık bir kılıç durmaktaydı. Hatun bu kısa kılıcı eline alıp kınından bir karış kadar sıyırdı ve üzerindeki yazıları mırıldandı: "Cengiz; Akbora'nın Efendisi." Kılıcı yavaşça kınına yerleştirip beline kuşandıktan sonra kendi kılıcını, üzerine kadim bir dilde 'Salih' yazısı işlenmiş kadife bir kumaşa sararak yatağının üzerindeki diğer altı dengin yanına bıraktı.

Çıkma vakti yaklaştıkça o bildik heyecanı Niran Hatun'un içinde yeniden kabarmaya başlamıştı. Pelerinini hızla sırtına sarıp, kendisine son bir defa daha baktıktan sonra kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki aniden durdu. Bir süre tereddütte kaldıktan sonra geriye dönüp tekrar küçük aynalı masasının başına geçti. Minik çekmecelerden en alttakini açıp yuvarlak metal bir kutu çıkarttı. "Ölüm güzel olmalı" diye mırıldanarak parmağını kutuya daldırdı ve alev kırmızısı boyayı aceleyle dudaklarına yaymaya başladı. Hatun aynaya iyice yaklaşp

kenetlenmiş çenesini, büzülmüş dudaklarını ve yine ince ince tütmeye başlamış olan gözlerini sert bakışlarla izlemeye başladı. Kendisine bu kadar yakından, bu kadar uzun ve bu kadar dikkatle bakmayı daha önce hiç becerememişti. Şu anda bile içinin bir tarafı aynaya bakmayı sürdürmesi, hatta olabilecek en uzun süre boyunca, belki de anlayana, anlayabilene ve her şeyi itiraf edene ya da kendisinden söküp alana kadar öylece kalması için ısrar ederken, bir diğer tarafı da gözlerini biran önce üzerinden çekmesi ve her zaman yaptığı gibi işine bakması için yalvarıyordu. Hatunun bedeni ise her iki tarafın ortasında, zorlamanın acısını ve yalvarmanın tadını yaşıyor, hangi tarafın, ne zaman ve sonunda hangi bedeli ödeyerek galip geleceğini ya da mağlup düşeceğini merak ederek öylece duruyordu.

Bu çekişme, bir elin saçlarında dolaşmakta olduğunu hissedene kadar sürdü.

İnanılmaz bir hızla geriye dönmesi, dönerken savrulan pelerininin arasından kılıcının kabzasını görmesi, kınından sıyrılan çeliğin, saçlarında dolaşan elin sahibinin tahmini karın bölgesini boydan boya kesip geçmesi neredeyse aynı anda oldu.

Pelerinin etekleri, aniden duran bacaklarının etrafındaki dönüşlerini daha tamamlamamışken, hatun, küçük bir ihtimal de olsa hâlâ ayakta kalabilmiş olan rakibine son darbeyi indirmek için kılıcını sağ omzunun üzerine yükseltmişti.

Ne var ki Niran Hatun kılıcını beklediğinden ve istediğinden çok daha yavaş indirmek zorunda kaldı. Alevleri parlamış gözleriyle etrafa dikkatlice bakarak, yatak odasında tek başına olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Kılıcını yavaşça kınına yerleştirdi. Önce bir sanrıya kapıldığı için, sonra ve daha çok da bu sanrıdan, yani saçlarının okşanmasından çok az bir süre bile olsa hoşlandığı için kendine kızdı. Bütün bunların, başına şu lüzumsuz boyanma sevdasından geldiğine

kanaat getiren hatun, dudaklarını elinin tersine bulaştırdı ve öfkeli adımlarla odayı terk etti.

Niran Hatun'un ayak sesleri bahçeye doğru uzaklaşmak-
tayken, bedenini görünmezlik sanatına bürümüş olan Behruz
Usta, bir taraftan karnını kıl payı kurtarmasını sağlayan sa-
vaşçı dürtülerine şükrediyor, bir taraftan da "Deli kızı" için
yapabileceği en iyi şeyin ne olabileceğini düşünüyordu.



Bir saat kadar sonra Niran Hatun, üç katlı, çok büyük
bir çiftlik evini çevreleyen yüksek duvarların yirmi adım ka-
dar uzağındaki ağaçlıkta, yaşlıca bir çam ağacının arkasına
gizlenmiş, çiftliğin giriş kapısını gözetlemekteydi. Uygun za-
manı kolluyor değildi. Sadece çiftliğin yeterince kalabalıklaş-
masını bekliyordu.

Şehrin bir hayli uzağında, küçük korulukların arasında
inşa edilmiş olan bu ev Rebii aşiretinin en şöhretli buluşma
mekânlarından birisiydi. Her türlü zevk ve amaca hizmet eden
bir yerdi burası. Eğlenmek, yeni kadınların ve yeni kanların
tadına bakmak isteyen erkek Geceliler ile doğurganlıklarını
sınamayı artık bir zevk haline getirmiş olan dışı Geceliler, en
alt kattaki geniş salonda düzenlenen eğlencelere katılıp, daha
sonra da vaatleri ve soylarına has yetenekleriyle kandırdıkları
kurbanlarını ya da damızlık olarak seçtiklerini, bir üst kat-
taki özel odalara götürebilirlerdi. Önemli misafirlerini ağır-
lamak ya da özel bir günü kutlamak isteyen Geceliler ise ayrı
bir girişi kullanarak doğrudan üçüncü kata çıkıp, zevklerine
ve isteklerine göre hazırlanmış yemek odalarında diledikle-
rince sohbet edebilirler ve tek bir ana malzemenin türlü şe-
killerde çeşnilendirilerek sunulmasına dayanan Geceli mutfak-
nın keyfini sürebilirlerdi.

Geceliler'in kalburüstü mekânlarında hizmet veren aşçıla-
rın el üstünde tutulduğu herkes tarafından çok iyi bilinirdi.

Ana malzemenin henüz damarlarda dolaşırken tatlandırılması ve istenilen kıvama getirilmesi şüphesiz çok meşakkatli ve usalık isteyen bir işti.

Diğer gecelerin aksine bu gece, çiftlik evinin en alt katından müzik sesleri ve coşmuş kahkahalar yükselmüyordu. Zira Rebii aşireti hâlâ Kaya Bey'in yasını tutmaktaydı. Matem havası bir tarafa, Kaya Bey'in ölümünden sonra başlayan belirsizlik, etrafta dolaşan dedikodular ve en önemlisi Solaklar'ın başlattığı av, Rebii gecelilerinin kafalarından eğlence kavramını silip atmıştı. Kendini zevkin kucağına bırakmak beraberinde bir zafiyet durumu getirebilirdi ve zaman böyle bir durumu kaldıracak bir zaman değildi...

Ne var ki Rebiiler'in eğlenceye ara vermeleri, çiftlik evinin hareketli bir gece geçirmesine engel olmuyordu. Niran Hatun ağaçların arasından, çiftliğe kısa aralıklarla bir sürü arabanın girdiğini görebiliyordu. "Bereketli bir gece olacak" diye geçirdi içinden. Rebiiler, en az iki arabadan oluşan konvoylar halinde toprak yoldan ağır ağır gelip, çift kanatlı büyük kapının önünde duraklıyor ve kapının açılmasını bekliyorlardı.

Dış kapı, sadece iki iri kıyım Geceli'ye teslim edilmişti ama Hatun içeride -kapı ile ev arasındaki yüz metrelik mesafede- en az yirmi korumanın daha beklemekte olduğunu tahmin edebiliyordu. Dışarıdaki korumalar, gelen arabaların içine şöyle bir baktıktan sonra ellerindeki telsizlere kısa bir komut veriyorlar ve misafirleri, gıcırdayarak açılan kapıdan içeriye buyur ediyorlardı. Gece yarısına daha birkaç saat olmasına rağmen, içerisi bir hayli kalabalıklaşmıştı. Rebiiler bu uzun kış gecesini mümkün olduğunca iyi değerlendirmek istiyor olmalıydı. Bu gece aşiretin kodamanlarının gecesiydi. Zengin ya da soylu, Rebii beyleri peşlerine korumalarını takıp çiftliğe üşüşmüşlerdi. Malum, kötü ve tehlikeli bir dönemden geçiyorlardı. Kimin, kimin kuyusunu ne zaman ve ne şekilde kazmaya başladığını kestirmek bir hayli zordu. Konuşulacak

ve duyulacak çok şey, yapılacak çok kulis, kurulacak çok ortaklık ve tabii ki edinilecek çok düşman vardı.

Çiftliğin kapısının, son arabanın ardından kapanmasının üzerinden neredeyse yarım saat geçmişti. Her yer, karanlık ve uzun kış gecesinin sessizliğine gömülmüştü. Hava bir hayli soğuktu. Artık sadece, hafif esen keskin bir rüzgârı ve soğuğu hissetmeksizin kapının önünde sıkıntıyla dolaşan korumaların ayak sesleri duyulabiliyordu.

Niran Hatun, daha fazla beklemeye gerek kalmadığına karar vererek, çöktüğü ağacın dibinde yavaşça doğruldu. Belindeki kılıcı bir karış kadar sıyrarak, çeliğe işlenmiş yazıyı bir kez daha okudu.

“Bu akşam sadece sen ve ben varız Akbora’nın Efendisi.” dedi duyulabilir bir sesle, “Buradan da sağ çıkarsam, beni gerçekten lanetlediğine inanacağım. Al artık lanetini!”

Hatun çeliği kınına geri soktu ve ilerideki çiftlik evine baktı. İçeride çoğu koruma; yani kıdemli katil, seksenin üzerinde Geceli olmalıydı ve bu eve yalın kılıç girmeye kararlıydı.

Rebii aşiretine kıyım hükmünü, av iznini kendisi vermişti ve kendi hükmünü kendisi yerine getirecekti. Eskiden de imkânsız işleri kılıcıyla zorladığı olmuştu ama farklı olarak bu gece, kimseye kendisiyle birlikte bunca Geceli’ye saldırmayı emretmemişti. Aslında bu gece derdi biraz başındaki dertlerle, biraz ocağın şanıyla ama çokça da kendiyleydi. Yumruklarını kuvvetlice sıktı, dudaklarını büzdü ve soğuk havayı derin derin ciğerlerine çekti. Aklından geçen herhangi bir fikir yoktu. Zaten böyle bir işin herhangi bir fikirle işi olamazdı. Sadece içeriye girecek, gerisini sanatına ve kılıcına bırakacak, gidebildiği yere kadar, alabildiği son kelleye kadar gidecekti.

Niran Hatun pelerinine iyice sarındı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Daha ikinci adımını yere basmamıştı ki arkasından bir ses geldi: “Abla?”

Bu sesi ve bu kelimenin vurgulanışını çok iyi tanıyan Niran Hatun yavaşça geriye döndü. Karanlık koruluğa diktiği bakışlarındaki kızgınlık, hayretinin gölgesinde kalmıştı. Sesin sahibi, biraz ilerideki ağacın dallarının arasından sıyrılarak kendisini gösterdi. "Abla..." dedi tekrardan, "Müsaaden var mı?"

Hatun; sanki gecenin karanlığına inat olsun diye parlak kemik rengi elbisesini giymiş, bir de üzerine aydan aldığı bir ışığı gözlerle bin şavkıma olarak gönderen gümüş işlemeli kemerini takmış olan Bengi Hatun'a öylece bakakalmıştı. Gözlerini kızın yemyeşil gözlerine dikerek içinden hemen buradan gitmesini diledi. Ne var ki, bir elini kılıcının fildişi kabzasına atmış, diğer elini de belindeki bıçak kemerine takmış, gecenin ortasında pırıl pırıl parlayan Bengi Hatun, gözleri ve duruşuyla ve bugüne kadar yeltenmediği bir küstahlıkla, geri dönmeye hiç niyeti olmadığını söylüyordu.

Niran Hatun kıza doğru kısa bir adım attı. İçinden yükselen tüm hoşnutluğa karşın, öfkeli görünmesi gerektiğini biliyordu.

"Bengi!" dedi sert bir sesle. Cümlesinin devamını getirmek, daha doğrusu ne diyeceğini biraz daha düşünebilmek için derin bir nefes aldı. Tam konuşmaya başlayacaktı ki, sol tarafındaki çalılıktan gelen bir hışırtı sözünü ağzında bıraktı.

Hatun, sesin geldiği tarafa döndüğünde İdris Usta'nın gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Kıyafetinin altına giydiği ağır zırhtan dolayı olduğundan daha kalıplı görünüyordu. Beline de uzun ve kıvrık Memluk kılıcını takmıştı.

İdris Usta'nın hemen ardından Salih ile İlyas kendilerini gösterdiler. Salih yatağanını kınından çoktan sıyrırmıştı. İlyas ise üzerine beş keskin ağız yerleştirilmiş ağır topuzunu elinde sallandırıyordu.

Dördü birlikte Niran Hatun'un karşısına geçip öylece durdular. Gecenin içinden ok gibi fırlayan kısa, keskin bir rüzgâr

savaşçıların silahlarına dolanarak ıslıklar çaldı. Rüzgâr kesildikten kısa bir süre sonra, koruluğun sessizliği hatunun ağzından çıkan tek bir kelimeyle bozuldu: “Ölürsünüz!”

Kararlı bir yanıt bu keskin ve zalim lafı derhal karşıladı: “Ölmek için müsaadeni isteriz!” dedi Salih.

Niran Hatun karşısına dikilmiş duran suratlara tek tek baktı.

Bu deliliğe Bengi sevgisi yüzünden katılırdı. Salih sadakati yüzünden, İlyas ise zaten hiçbir işin önünü ardını çok fazla düşünmediğinden.

Burada iğreti duran bir tek İdris vardı. Sorgusuz, sualsiz, nedensiz ve sonuçsuz bunca Geceli'nin arasına atılmak, İdris'in yapacağı, kabul edeceği bir şey değildi.

Hatun “İdris?” diye sordu. Usta cevap olarak sadece omuzlarını silkti.

İdris'in bugüne kadar herhangi bir şeyi boş verdiği şahit olunmuş şey değildi ve anlaşılan gece daha şahit olunmamış birçok şeye gebedi. Hatun farkında olmadan başını hafifçe sola yatırdı. Bu memnuniyet ve rıza hareketini gören diğerleri, savaş için kabul edildiklerini anlamışlardı.

Hava buz gibi soğuktu. Kışın en sert zamanı olan kırk erbain günü korkunç bir fırtına ile başlamak üzereydi.

Hatun, pelerininin başlığını kafasına geçirdi ve bileğindeki yekalaz taşını açtı. Ardındakilere “Ben kapıyı boşaltana kadar bekleyin.” dedikten sonra ağır adımlarla çiftliğe doğru yürümeye başladı.

Kapının önünde sıkıntıyla dolaşmakta olan korumalar, garip kıyafetli birisinin kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu fark edince durup birbirlerine baktılar. Korumalardan iri olanı, yavaş yavaş gelen bu misafiri karşılamak ve neyin nesi olduğunu anlamak için birkaç adım ileri çıktı. Geceliler kendi soylarının kokusuyla, insan soyunun kokusunu çok rahat ayırt

edebilirlerdi. Arada bu kadar az bir mesafe kalmış olmasına karşın, burnuna herhangi bir koku çalınmamasının muhtemel bir tersliğe işaret ettiğini düşünen koruma elini belindeki silaha attı. İşte bu Niran Hatun'un beklediği zaman kayıydı.

Cengiz Usta'nın kılıcı, kınından ne zaman sıyrıldığını bilemeden havada kısa bir kavis çizerek korumanın kafasını gövdesinden ayırdı. Arkadaşının başsız gövdesinin birden dizlerinin üzerine çökerek, kan fışkıran damarlarını elleriyle kapatmaya çalıştığını gören diğer koruma, korkunç bir nara atarak hatuna doğru koşmaya başlamıştı. Hatun, silahına hiç davranmadan işini eliyle bitirmeyi deneyecek kadar gözü kara olduğunu gösteren ve çok gürültü yapan bu Geceli'nin bir an önce susturulması gerektiğini düşündü. Elindeki kısa kılıcın avantajlarından birini kullanarak çeliği Geceli'ye doğru fırlattı. Havada sadece bir tur atan kılıç, korumanın göğsüne kabzasına kadar girmiş ve sesini kesmişti ama anlaşılan kalbini parçalamayı becerememişti. Geceli, geriye doğru şöyle bir sendeledikten sonra yeniden hatunun üzerine doğru koşturmaya başladı. Hatun, Geceli'nin sessiz koşusunu suratına patlattığı bir yumrukla durdurdu. Sağ eliyle göğsünde saplı duran kılıcı sökerken hızla arkasını döndü ve sol dirseğini boğruine indirdi. Darbenin etkisiyle iki büküm olan ve dengesini kaybeden Geceli, dizlerinin üzerine düşüverdi. Hatun, havada bir tur attırarak kılıcını düzeltti ve Geceli'nin boynuna indirdi.

Gerektiği kadar sessiz olmasa da kapı boşaltılmıştı. Şimdilik uzaktan gelen sakin ayak sesleri, içerideki korumaların, kapıdan kısa bir süre yükselen sese şöyle bir bakmaya geldiklerini göstermekteydi. Niran Hatun koruluğa doğru, kapının temizlendiğini işaret etti.

Hatunun işaretiyle birlikte Salih, Bengi ve İlyas hemen saklandıkları yerden fırladılar. Geride kalan İdris Usta ise koruluğun derinliklerine doğru kısık bir ısıklık çaldı. Birkaç saniye sonra hışırtılarla birlikte ağaç dallarının arasından Abbas

Ağa'nın silueti göründü. İdris Usta "Ağa biz giriyoruz." dedi, "Siz geriden gelip ardımızı kollayın. Durum yoksa fazla zorlamayın. Hakkınızı da helal edin."

İdris Usta aldığı helalliği adamakıllı duymadan kapıya doğru yürümeye başladı. İlerlerken koruluğun derinliklerinden son hazırlıklarını yapmaya başlayan Solaklar'ın seslerini duyabiliyordu. Arkadaşlarının yanına vardığında, Salih'in yatağanını toprağa saplamış, sıvanmış kollarını kapının menteşelerinin bağlı olduğu taş duvara doğru uzatmakta olduğunu gördü. Çiftliğe debdebeli bir giriş yapmak isteyen hatun, kapının açılmasını buyurmuş olmalıydı.

Salih Usta'nın dudakları anlaşılmasız mırıltılarla kıpırdanmaya başladı. Bir süre sonra mırıltılar bilinmeyen bir dilde söylenen, melodik bir şiire dönüşmeye başladı. Sanki her kelime, gidip ustanın kollarıyla işaret ettiği yerlere çarpıyordu. Kapının menteşeleri gıcırdamaya, taşları bir arada tutan sıvalar yavaş yavaş dökülmeye başlamıştı. Ağzından kuvvetli bir nara şeklinde çıkan son kelimeyle birlikte usta ileriye doğru uzattığı kollarını aniden göğe doğru kaldırıverince kapı, kolların emrettiği yönlere doğru infilak etti... Patlama öylesine şiddetliydi ki kapının devasa kanatları, peşlerine taktıkları duvar parçaları ile birlikte yerden on-on beş metre kadar yükselmişlerdi.

Girişin açıldığını gören Niran Hatun içeriye doğru koşturmaya başladı. Diğerleri de silahlarını ellerine alıp peşinden seğırttiler. İleride, gürültüye doğru koşan Geceliler'in silüetleri seçilmeye başlamıştı. Yediler'le Geceliler arasında elli metre kadar bir mesafe kalmıştı ki, bir taş ve moloz sağanağı başladı. Salih Usta'nın kapıyla birlikte havaya savurduğu duvarın parçaları yere düşmeye başlamıştı ama taşlar halen sanatın etkisi altında oldukları için Yediler'e denk gelmemeye özen gösteriyorlardı.

En önde koşan Niran Hatun, tepesine yağan taşlardan sakınarak ilerlemeye çalışan bir Geceli'yi gözüne kestirdi. Hızını arttırıp, yanı başına düşen bir kaya yüzünden gardını düşüren rakibinin göğüs kafesini sert ve derin bir vuruşla parçaladı. Birkaç metre gerideki diğer Geceli'nin ise en büyük hatası, durup elindeki makineli tüfeği hatuna doğrultmak oldu. Horozun boşa düştüğünü duyunca silahını fırlatıp belindeki hançere davranmıştı ki, birbiri ardına ısıık çalarak gelen iki bıçaktan biri bir karnına, diğeri boynuna gömüldü. Hatunun hiç gecikmeden savrulan kılıcı, Geceli'nin boynunda saplı duran bıçağı da yerinden sökerek işini bitirdi. Diğer korumalar, saldıranların kim olduğunu anlamışa benzemiyorlardı ama çalışmayan silahları rakipleri hakkında yeteri kadar fikir vermişti. Gece, Geceliler'in ağzından küfürlerle birlikte çıkan "yekalaz taşı!" ığlıklarıyla yırtılıyordu.

Hâlâ en önde olan Niran Hatun, üzerine doğru gelen bir diğer Geceli'den, nazik bir şekilde yana çekilerek kurtuldu ve kaval kemiklerine doğru sert bir tekme attı. Yerde birkaç takla atan Geceli, İlyas Usta'nın ayaklarının dibinde durunca, ölüm-ül güşzün bu geceki ilk kurbanı oldu.

Hatun, arkadaşlarını Geceliler'le yalnız bırakıp sağ tarafa doğru koşturmaya başladı. Çarpışma bölgesinden on metre kadar açıldıktan sonra durup ilerideki eve baktı. Elini abuk tutması gerekiyordu. Zira iftlik evindeki hareketlenmeler artmış, kendine güvenen Geceliler güşlütüye doğru koşmaya başlamıştı. Yere sağlamca basıp kollarını kaldırmıştı ki, evin yakınlarından silah seslerinin yükseldiğini duydu. Geceliler otomatik tüfeklerine sarılmış, bulundukları yere doğru kurşun yağdırıyorlardı. Bahçedeki korumalar kendilerini fazlaca oyalamışlar ve çiftlik evini bileklerindeki yekalaz taşlarının etki alanının dışında tutmayı başarmışlardı. Hatun lanet okuyarak arkadaşlarına baktı. Kurşunların uçuşmaya başladığını gören Yediler kendilerini yere atmışlardı. Geceli korumalar ise,

biraz yavaşlamış olsalar da, vücutlarına saplanan kurşunlara fazla aldırmış etmeden rakiplerine doğru ilerlemeyi sürdürüyorlardı. Niran Hatun, Geceliler'den birisinin elindeki hançerle, en önde kalan ve sürünerek geri çekilmeye çalışan Bengi Hatun'un üzerine doğru atıldığını gördü. Yardıma koşmak için yerinen fırlayacaktı ki, Bengi durumun farkına vararak sağa doğru yuvarlandı ve sırtına yönelmiş olan hançerden kurtuldu. Rakibiyle yerde boğuşmaya başlayan kıza yönelen bir diğer Geceli'yi de yattığı yerden inanılmaz bir hızla fırlayan İlyas aşığıya aldı.

Grubun en arkasında olan İdris Usta, makineli tüfekler çalışmaya başladığı andan itibaren Salih'e "Taşlar! Taşları gönder!" diye bağıırıyordu. Salih Usta küre biçiminde kesilmiş yekalaz taşlarını cebindeki keseden çıkartmıştı ama havada uçuşan mermiler kafasını kaldırmasına, dolayısıyla doğru düzgün sanat kullanmasına izin vermediği için taşları yerlerine gönderemiyordu. Etrafına şöyle bir bakınan usta, uygun bir siperlik olarak beş-altı metre solundaki büyükçe bir kaya parçasını gözüne kestirerek o yöne doğru sürünmeye başladı.

İdris Usta, Salih'e "Acele et!" diye bağırdıktan sonra diğer arkadaşlarına baktı. Hatun kendilerinden biraz daha açılmış ve kollarını çiftlik evine doğru uzatmıştı. Bengi ile İlyas hâlâ yerde rakipleriyle boğuşuyorlardı ama üzerlerine doğru gelen dört-beş Geceli daha vardı ve aralarında çok çok iki-üç adımlık bir mesafe kalmıştı. Daha da kötüsü, başka Geceli korumalar da öfkeli naralar savurarak sağ ve sol çaprazlarından üzerlerine doğru koşturuyorlardı.

İdris Usta, bir Geceli'nin daha Bengi Hatun'un üzerine atıldığını görünce "Eyyvah!" diye haykırdı. Tam bu sırada, kafasının üzerinden ısıklık çalarak geçen bir ok, Bengi'ye hamle eden Geceli'nin omzuna saplandı. Geceli korkunç bir çığlık atarak yuvarlandı ve yerde kıvrınmaya başladı. Okun saplandığı yerden, yeşile çalan koyu bir duman çıkıyordu. Bu ilk oku diğerleri

rakip etti ve hemen hepsi hedefini buldu. Solaklar saklandıkları koruluktan çıkıp ateşe başlamışlardı. İsabet alan Geceli, neresinden vurulmuş olursa olsun, can acısıyla bağırarak kendisini yere atıyordu. Bu çığlıklar, Solaklar'ın 'ışık yakısı' adını verdikleri ve oklarının ucuna sürdükleri bir merhemden kaynaklanıyordu. Yalnızca Geceliler'in bedenlerinde etkili olan bu yakı, değdiği yerde kezzap gibi bir etki yapıyor, kurbanını dayanılmaz bir acıya boğuyor, tedavi edilmediğinde ise yavaş yavaş yayılıp berbat bir ölüme neden oluyordu.

İdris Usta içinden "Eyvallah Abbas Ağa" diye geçirdi. Oklar işlerini iyi görüyorlardı ama Solaklar'ın cephaneleri sonsuz değildi. Artçı kuvvetlerin bu kadar erken devreye girmek zorunda kalması da ayrıca can sıkıcıydı. İdris Usta, elini çabuk tutmasını söylemek için kafasını Salih'e çevirmişti ki, silah seslerinin azalmaya başladığını fark etti. Baktığında, Salih'in saklandığı kayanın ardından keskin el hareketleriyle, yuvarlak yekalaz taşlarını yerlerine göndermekte olduğunu gördü. Mermiler giderek seyreliyordu. İdris Usta, başı ciddi bir dertte olan Bengi'ye yardım etmek için ayağa kalkmaya hazırlanırken, ileriden, sağ taraftan korkunç bir hışırtı yükseldi. Usta, bu muazzam ve ender görülen manzarayı seyretmek için olduğu yerde biraz daha kalmaya karar verdi. Niran Hatun, ellerinin arasında büyüttüğü kocaman, kıpkırmızı iki alev topunu eve doğru fırlatmıştı.

Yolda yan yana başlayan alev topları giderek hızlanıyorlar ve eve yaklaştıkça birbirlerinden ayrılıyorlardı. Silahları sustuğu için zaten canları sıkılmış olan Geceliler'den bazıları, üzerlerine doğru gelmekte olan felaketi fark edince çığlıklar atarak kaçışmaya başladılar. Alev toplarından birisi, evin zemin kat duvarında koca bir delik açıp içeriye girdikten sonra patladı. Diğeri ise biraz daha yükselerek ikinci kat ile üçüncü kat arasına çarptı ve evin önemli bir kısmını gökyüzüne savurdu. Patlamalarla birlikte toprak zangırdamış, aniden yükselen ısı

küçük bir fırtınaya neden olmuştu. Gece, insan silüetinde alevler şeklinde pencerelerden fırlayan, yıkık duvarlardan atlayan Geceliler'in kulakları yırtan sesleriyle çınlıyordu.

İdris Usta'ya kalsa bu kadarı yeterliydi. Alev topları üzerlerine gelen rakiplerini müthiş bir paniğe boğmuş ve dağılmalarına neden olmuştu. Yeteri kadar zarar verilmişti ve kaçmak için daha iyi bir fırsat ele geçmeyebilirdi. Ne var ki Niran Hatun, İdris Usta ile aynı fikirde değildi. Kılıcını elinde şöyle bir sallayıp, tiz bir nara attı. Herkes bunun saldırı emri olduğunu çok iyi biliyordu ve ilk itaat eden Salih oldu. Saklandığı kayanın arkasından fırlayan usta, dağılmış Geceliler'e doğru koşmaya başladı. Geçerken de yerde hâlâ Bengi'yle boğuşmakta olan Geceli'ye yatağanıyla şöyle bir uğramayı ihmal etmedi. Bengi, rakibinin sürekli boynuna dolanmaya çalışan kollarından birinin gövdesinden ayrılmasını fırsat bilerek derhal üstünlüğü ele geçirdi. Bıçaklarından biriyle rakibinin boynuna derince bir kesik atıp, dizleriyle sola doğru fırlattı. Toparlanmasına fırsat vermeden üzerine atıldı ve bıçağıyla o ölümcül noktayı buldu. Geceli'nin donuklaşmaya başlayan gözleri, çeliğin kalbine saplandığını gösteriyordu. Hatun, bıçağı sertçe kanıttarak, hasmının gözündeki son ışığı da söndürdü.

Yerde hâlâ rakibiyle boğuşuyormuş gibi görünen İlyas ise, silah seslerinin bir daha başlamamak üzere kesildiğine kanaat getirince, kurşunlardan korunmak için bu iri kıyım Geceli'yi üzerinde tutmasına artık gerek kalmadığını anladı ve debelenip duran adamı hızla ittiriverdi. Hâlâ hayatta olmasını kendi maharetinden sayan Geceli, toparlanıp tekrar İlyas'a doğru hamle etti ama kendisini karşılayan şey, çoktan ayağa kalkmış olan ustanın sol eli oldu. Tokat o kadar şiddetliydi ki, adamcağızın vücudu tek ayağının üzerinde yarım tur atmışken, boynu tam dönüşünü tamamlamıştı. İlyas, kafası neredeyse ters dönmüş, yanını yönünü şaşırmış bu Geceli'yle daha fazla uğraşmayarak arkadaşlarının peşinden koşturmaya

başladı. Anatomisi oldukça bozulmuş olan adamcağız, arkadan gelen İdris Usta'ya kolay bir av oldu.

Gecenin karanlığında gözleri aydınlatan tek ışık, alev alev yanmakta olan evden geliyordu. Kendilerini dışarıya nasıl attıklarını bilemeyen Geceliler ise tam bir karmaşanın pençesine düşmüşlerdi. Çiftlik evinin önündeki park yeri ana baba günü gibiydi. Korkudan akılları durmuş bazı Geceliler umutsuzca arabalarını çalıştırmaya, beyler hanımlarını ya da metreslerini uzaklaştırmaya, korumalardan bazıları gövdelerini efendilerine siper ederek ölümün ne taraftan gelebileceğini kestirmeye, bazıları da yaralı soydaşlarını sırtlarına alarak ya da sürükleyerek daha güvenli bir yere götürmeye çabalıyorlardı. Ama bir taraftan da arabaların bagajlarından ve zulalarından çıkartılan levyeler, sopalar, zincirler, saldırmalar, hançerler, oklar ve mekanik yaylar elden ele dağılmaya başlamıştı. Koruyacak kendisinden başka kimsesi olmayan Geceliler bulabildikleri bir silahı ya da ölümcül olabilecek herhangi bir şeyi kapıp park yerinin ön tarafında toplanıyorlardı. İşte Niran Hatun, her geçen saniye biraz daha kalabalıklaşan bu grubun üzerine doğru geniş ve sert adımlarla koşuyordu. Sol tarafında, birkaç adım gerisinde Bengi, sağ çaprazında da çırağı Salih vardı. Biraz daha arkada kalan İlyas'ın ağır adımları toprağı eziyor, en arkadan gelen ve çok da aceleci olamayan İdris Usta ise dikkatli gözlerle etrafına bakarak aklına gelen birkaç fikir içerisinden en iyisini seçmeye çalışıyordu.

Toplanmakta olan grubun ön tarafında duran bir Geceli, kendilerine doğru koşmakta olan Niran Hatun'u ve ardındaki silüetleri görünce ilkin dehşete kapıldı. Evden yükselen alevlerin kırmızı ışığı, kılıcını tehditkâr bir biçimde yana açmış olan hatunun yüzündeki kasılmış vahşet ve öfke ifadesini daha bir belirgin, daha bir korkunç kılıyordu. Bir an sonra Geceli'nin öfkesi, korkusunu mağlup etti. Elindeki uzun kılıcı kınından

sıyırdı ve lanet okuyan bir çılgılık atarak hasmına doğru koşmaya başladı.

Diğer Geceliler de Yediler'i fark etmiş ve silahlarına davranmışlardı ki, içlerinden görmüş geçirmiş olan birisi en önde koşmakta olan kadını tanıdı ve başlarına gelebilecek olan şeyleri düşündü. Eğer bu kadın Kızıl Gazap, Deli Alev ya da Yedinin Kahpesi lakaplarıyla bilinen Niran olmasaydı, böyle bir arada durup rakiplerini etten bir duvar gibi karşılamak en mantıklı yöntem olabilirdi. Eğer gelen Niran Hatun ve Yediler olmasaydı...

Geceli "Açılın! Birbirinizden uzaklaşın!" diye bağırды ve az önce ölümüne doğru atılan genç, tez canlı soydaşını acıyarak izlemeye başladı. Grup çabuk adımlarla araziye ve arabaların arasına dağılmaya başlamıştı. İhtiyar Geceli ise kendi uyarısına kulak asmamış, olduğu yerde duruyor ve sakince elindeki mekanik yayın zembereğini kuruyordu. Niran denen kadın, genç soydaşının savurduğu uzun kılıcı, boynuna iki karış kala durdurduğunda, ihtiyar Geceli zembereği kurmayı bitirmişti. Yekpare çelikten bir oku yayın yuvasına yerleştirirken, genç soydaşının, arkasına dolanan rakibi tarafından, ensesinden sırtının ortasına kadar açılan derin bir yaranın acısıyla haykırdığını duydu. Koca mekanik yayı omzuna götürürken, hatunun koşmaya devam ettiğini, biraz geriden gelen o beyaz bıyıklı piçin yatağanını yaralı soydaşının göğsüne sapladığını gördü. Yayın nişanlığını Deli Alev'in tam kalbinin üstüne yerleştirmişken, sağ gözünün ucuyla gördüğü kadın bütün kanını beynine sıçrattı. En büyük zevki soydaşlarının bedenleriyle kanlı oyunlar oynamak olan bu kaltağın bu gece burada olacağını tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Hiç tereddüt etmeden yayını biraz sağa, açık renk kıyafeti daha şimdiden kana bulanmış olan Bengi adındaki katilin yüreğine çevirdi. Ağır bir gürz, dizlerinin üzerine çökmüş olan genç soydaşının kafasını parçalarlarken, ihtiyar Geceli'nin parmağı yayın tetiğini öfkeyle ezdi.

İdris Usta, on adım kadar önünde koşmakta olan Bengi'nin acıyla haykırarak geriye doğru savrulduğunu gördü. Sanki görünmeyen bir cisim olanca hızıyla kıza çarpmış ve kızın ayaklarını yerden kesmişti. Niran Hatun ile Salih, olaydan habersiz bir şekilde Geceliler'e doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. İlyas ise Bengi'nin sırtüstü yere çarptığını görmüştü. Tam kıza doğru yönelmişti ki arkadan İdris Usta'nın sesini duydu: "Sen devam et!"

Dönüp baktığında ustanın, Bengi'nin yanına varmak üzere olduğunu gördü. Kısa bir süre duraklayıp, tam karşısındaki kalabalığa bakınca, diğer soydaşlarından daha sakin görünen ihtiyar bir Geceli hemen dikkatini çekti. Geceli bir taraftan elindeki yayın zembereğini kuruyor, bir taraftan da başıyla kendilerini işaret ederek "Yürüyün! Saldırın!" diye bağıırıyordu. İlyas, Bengi ablasının intikamı için doğru hedefi bulduğuna emindi. İntikam lafı aklına gelir gelmez de içini korkunç bir acı ve endişe kaplayıverdi. Telaşla kafasını çevirdi. İdris Usta, Bengi'yi kucağına almaya çalışıyordu. Kızın geriye düşmüş başı ve yere doğru sallanan kolları hiç de iyi şeyler anlatmıyordu. İlyas, bir yumrunun boğazına takılıp kaldığını hissetti. Gözleri doluvermişti. Gürzünün sapını iki eliyle kavradı ve gırtlığından hırıltıyla karışık bir küfür kopartarak, yayının zembereğini bir kez daha kurmakta olan Gecele'ye doğru koşmaya başladı.

İhtiyar Geceli'nin artık emir haline gelen önerilerini duyan on kadar Geceli Yediler'e doğru atıldı. Bu saldırı diğerlerini de kudurtmuştu. Kapanma, park yerinin birkaç metre açığında başlayacak gibi görünüyordu.

Tez canlı bir Geceli, elindeki irice bir mutfak bıçağıyla hızla ileri çıkıp İlyas'ın karşısına dikiliverdi. İlyas rakibini görmüştü ama gözlerini küstah küstah sırtan yaşlı Geceli'den alamıyordu. Gürzünü sağ eline aldı. Boşta kalan eliyle, karşısındaki rakibinin bıçak tutan kolunu yakalayıp olanca kuvvetiyle büküverdi

ve ardından, omuz başından yükselen korkunç bir kütürtüyle birlikte yana doğru devrilen Geceli'nin boynuna gürzünü iki kere indirdi. Kafasını kaldırdığında, etrafının, gözlerini kan bürümüş Geceliler'le çevrilmekte olduğunu gördü. Geceye yayılan kan kokusu, hepsinin dişlerini sivirtmeye yetmişti. Altı yedi metre kadar sağındaki Niran Hatun ile Salih Usta, ayaklarını çabuk tutmuşlar, daha Geceliler çıkamadan arabaların arasına dalmışlar ve dövüşe orada başlamışlardı. Kendisinin durumu ise çok daha kötüydü. Düşmanlarına açık alanda yakalanmıştı. Sırtını verebileceği hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Arkasına dolanmaya çalışan kurnaz bir Geceli'yi gürzüyle engellerken gözü yine yaşlı Geceli'ye takıldı. Adam oku yayına yerleştirmiş, suratındaki o küstah tebessümle kendine yeni bir hedef aramaktaydı. Bu sırada, ısıklı çalarak gelen bir ok, ustanın iki adım solundaki Geceli'yi yere serdi. Adamın omzuna saplanan okun etrafından yükselen yeşil dumanlar, Solaklar'ın bahçeye de sızmış olduklarını gösteriyordu. Etrafındaki çemberde açılan boşluğu değerlendirerek sola doğru koşmaya başladı. Geceliler, Yediler'den birini savaşı terk edecek kadar korkuttuklarını düşünürken, İlyas arkasında açık mavi bir parıltı bırakarak gözden kayboldu.

İlyas Usta'nın yeniden ortaya çıktığı yer, demir okuna ikinci bir hedef arayan ihtiyar Geceli'nin hemen arkasıydı. Ensesinde sıcak öfkeli ve hırıltılı bir soluk hisseden Geceli, gözünün ucuyla ardına baktığında, kara sakallarından damla damla kanlar süzülen esmer, kasılmış bir yüz ve hiddetle büyümüş, ıslıl ıslıl parlayan bir çift göz gördü. İhtiyar Geceli umutsuzca kaçmaya yeltendi ama bu iri adamın koca eli yayına çoktan yapışmıştı. İlyas Usta, rakibinin silahını elinden kolayca alıverdi ve dipçiğiyle ense köküne sertçe vurdu. Yaşlı Geceli, hemen yanındaki beyaz, lüks bir arabanın kaputuna yüzüstü kapaklanmıştı. İlyas, ağır mekanik yayı sırtına kuvvetlice bastırarak hasmını düştüğü yere sabitledi. Gürzünü gösterişli bir şekilde yükseltti ve "Köpek!" diye bir inilti çıkartarak hızla indirdi. İlk darbe,

ihtiyar Geceli'nin kafatasını parçalamış, ikinci darbe et, kemik ve kan bulamacını iyice dağıtmış, üçüncü darbe ise daha çok arabaya zarar vermişti. Boşalan kanlar, arabanın beyaz kaportası üzerinden dalga dalga akarak toprağa kavuşmaktaydı. İlyas, cansız bedenini yavaşça kayarak ayaklarının dibine yığılışını seyretti. Aklına yine Bengi ablası gelmişti. Belki bir şeyler görürüm umuduyla bakışlarını kızın düştüğü yere çevirdiğinde gördüğü tek şey üzerine doğru gelen Geceliler oldu. Yerdeki cesedin haline bir baktıktan sonra içinden "Eh, kızmakta haklılar" diye geçirdi. En azından artık arabaların arasındaydı ve sırtını dayayabileceği bir yer bulabilecekti. Elindeki yayı kendisine en yakın rakibine doğrultup tetiği çekti. Talihsiz Geceli göğsüne saplanan okla birlikte geriye doğru uçarken iki arkadaşını da yere yıktı.

Yüz metre kadar ileride, dövüşü çaprazdan gören bir çalılığın gerisinde, İdris Usta yerde yarı baygın yatan Bengi'nin yanı başına çökmüş durumdaydı. Usta kendisini hiç bu kadar aciz ve çaresiz hissetmemişti. Kızın ayaklarının yerden kesildiğini görünce işinin kesinlikle bittiğini düşünmüştü. Deneyimleri ustaya bu kadar güçlü bir darbeyi ancak zemberekle fırlatılmış bir okun neden olabileceğini söylüyordu ama görünürde ok ya da herhangi bir yara izi yoktu. Kızın elbisesinde, sol köprücük kemiğinin beş parmak kadar aşağısında bir yırtık görünce durumu anladı. Geceli'nin fırlattığı ok, İlyas'ın binlerce küçük halkadan üç kat ördüğü, zincir zırhı aşamamıştı. Ama o kadar hızlı ve kuvvetliydi ki, kızın göğsünün bir kısmını ciddi bir şekilde ezmişti. Usta, okun tam değdiği yerde zincir zırhın içeriye doğru çökmüş olduğunu gördü. Çarptığı yerdeki birkaç halkayı kopartmış gibiydi. Parmaklarıyla yoklayınca, zırhın tüm halkalarının yerinde olduğunu ama kızın etine gömüldükleri için görülmediklerini fark etti. Zırhı yavaş yavaş çekmeye başladı. Etle çelik birbirlerine öyle bir kaynamışlardı ki, usta zırhı çektikçe kızın derisi yukarıya doğru geriliyor, açılan yaralardan yabana atılmayacak kan sızıntıları

belirliyordu. Yaptığı işin doğruluğundan fazlasıyla şüphelenmekteyken, kızın ağzından hafif bir inilti yükseldi. Hemen ardından da “Yapma!” diye fısıldadı, “Acıyor!”

Usta, kızın hafifçe aralanmış gözlerindeki korkuyu fark etmişti. “Tamam kızım.” dedi, “Geçti... Önemli Bir şey yok... Götüreceğim seni buradan.”

Bengi etrafı şöyle bir dinledikten sonra “Diğerleri?” diye sordu, “İlyas?”

Usta heyecanla dizlerinin üzerinde doğrulup eve doğru baktı. Tam olarak seçemiyordu ama Geceliler’in üç ayrı yerde kümelenmiş olmalarından arkadaşlarının sağ olduklarını anlayabiliyordu. “Dövüşüyorlar...” diye cevap verdi.

Bengi güçlükle “Kemerimde bir kese olacak usta.” dedi, “Bana onu ver sen devam et. Üç kişi fazla tutunamazlar.”

İdris Usta şöyle bir düşündü. Kızı sanat kullanarak mahalleye kadar taşıyabilirdi ve gidip geri dönmek çok da fazla zamanını almazdı. Ne var ki sanat denen şey hem kafa hem de beden için çok yorucuydu. Hele ki seyahat sanatını kullanmak... Hele hele yanında neredeyse kendinden geçmiş bir canlı taşımak. Usta, ‘sanat şevkinin’ bu akşam çok daha hayati konularda gerekli olacağını düşündü. Bengi’ye dönüp “İdare edebilecek misin?” diye sordu.

“Kaburgalarım un ufak olmuş usta.” dedi Bengi. Sesi hâlâ mırıltı şeklinde çıkıyordu. Nefes almakta zorluk çekiyormuş gibi bir hali vardı. “Ama idare ederim. Bana keseyi ver yeter.”

Usta keseyi aldı, ipinin düğümünü çözdü ve kızın eline yerleştirdi. Sonra tekrar dizlerinin üzerinde doğrularak etrafına bakınmaya başladı. Kıyametin kopmakta olduğu park yerinin otuz metre kadar sağındaki bir söğüt ağacını gözüne kestirdi. Bengi’nin saçlarını hafifçe okşadıktan sonra çalılığı aşp gözden kayboldu.

Park yerindeki dövüş, arabaların arasında ve zaman zaman da üstünde kıyasıya devam ediyordu. Niran Hatun, Salih Usta ve İlyas hengâmenin içerisinde birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi. Birkaç sıyrık dışında önemli bir yaraları yoktu. Geceliler'in savurduğu silahlar çoğu zaman sağlam zırhlarında patlamıştı. Çok sıkıştıkları zamanlarda ise sanatlarını kullanarak yerden yükselmişler ve daha avantajlı bir yere konuvermişlerdi.

Niran Hatun'un çevresini sarmış olan Geceliler kendisine bir hayli temkinli yaklaşıyorlardı. Zira biraz önce, büyüklerinden duyduğu 'Savaşta Niran'ın saçlarından sakın' nasihatini unutuveren yeni yetme bir Geceli kurnazlık edip hatunun atkuyruğuna yapışmaya kalkınca bir anda alevler içinde kalmış ve can havliyle kaçmaya çalışırken, vücudunu saran ateşi birkaç soydaşına daha sıçratmıştı.

İlyas'ın etrafındaki Geceliler de çok farklı durumda değildi. Ustanın çok seri olduğu söylenemezdi. Çoklukla savunmada kalıyor, fırsat bulduğu anda ise şiddetli bir hücumu geçiyordu. Elindeki gürze hedef olan Geceliler'in birçoğu kalkamıyor, kalabilecek durumda olanların da dövüşecek şevki kalmıyordu.

Geceliler kendilerine hâlâ temkinli yaklaşıyorlardı ama ustalar darbelerinin yavaş yavaş zayıflamakta olduğunu hissedebiliyorlardı. Dövüş uzadıkça silahlarını can alıcı noktalara indirmek zorlaşmış, yaralanarak bir süre saf dışı kalan düşmanları ise kendilerini toparladıktan sonra daha büyük bir öfke ve hırsla üzerlerine atılmaya başlamışlardı. Kesin olan tek şey vardı: Geceliler üç kişinin kesmesiyle bitmeyecek kadar kalabalıktı. Üstelik efendisi, karısını ya da arkadaşını sağlam bir yere taşımayı başaran Geceliler bulabildikleri herhangi bir şeyi ellerine alıp soydaşlarının yardımına koşuyorlardı. Salih Usta'nın en büyük korkusu, birilerinin Rebii aşiretine haber uçurmuş olmasıydı. O zaman buraya akacak olan Geceliler'in sayısı hayal bile edilemezdi.

Solaklar'ın okları da iyice seyrelmişti. Cephaneleri azalmış olmalıydı. Bir arabanın tepesine çıkmış olan Niran Hatun, kılıcı ve tekmeleriyle etrafındakileri canından bezdirmekle meşguldü. İlyas ise birbirine yakın park etmiş iki arabanın arasında durmuş üzerine atlamaya çalışan hasımlarını gürzüyle geri püskürtmeye çalışıyordu.

Salih Usta, az önce karnını deştiği Geceli'nin yeniden üzerine gelmekte olduğunu son anda fark etmişti. Savrulan kılıçtan kendisini geriye atarak kurtuldu ve yatağanını maharetle iki kez sapladı. Rakibini yine yere yığıyordu ama gözlerindeki öfkeyi ve ışıltıyı söndürememişti. Etrafı yine çok kalabalık olmaya başlamıştı. Nispeten daha تنها olan bir köşeyi gözüne kestirip yerden yükseldi.

İdris Usta ise, Bengi'nin yanındayken gördüğü söğüt ağacının yanına nihayet varmıştı. Tam istediği gibi otuzlu yaşlarına yakın, sağlıklı görünen bir salkım söğüttü bu. Çabuk serpiyen, yapıları-gereği biraz delişmen olan bu türü çok severdi. Parmaklarını kabuğunda dolaştırıp birkaç kelam mırıldanınca, ağaç hafif hafif sallanarak derin kış uykusundan uyanmaya başladı. Usta, söğüdün bir kara lanetle bağlanmış olabileceğini düşünerek elini kılıcına attı. Eğer böyle bir durum varsa, ağacın yapacağı ilk şey dallarını büyümlü sözler mırıldanan kişinin boynuna dolamak olacaktı. Neyse ki korktuğu başına gelmedi. Uyku mahmurluğuyla huysuzlanıp, dallarını şöyle bir savuran ağaç, az bir süre sonra sakinleşip usulca kabuğunu okşamakta olan adamı beklemeye başladı. Usta, cebinden çıkarttığı küçük bir şişenin içindeki parlak beyaz sıvıyı ağacın dibine dökmeye başladı. Son damla toprağa henüz değmişti ki, ince ince parıldayan beyaz ışık iplikleri ağacın gövdesini sarmaya başladı. Söğüt, hafif çıtırtılar eşliğinde büyümeye başlamıştı. Yarım dakika içinde dört-beş metre uzamış, dallarının boyu ise neredeyse üç katına çıkmıştı. Usta, yeni cüssesinden ve görünüşünden bir hayli hoşnut görünen ağacın gövdesini

sıvazladı. Hizmetinden yararlanmak istediği birisine önce biraz güç bahşetmek sıkça kullandığı bir yöntemdi ve güç denen şey sadece insanları cezbetmiyordu. Söğüt, bu mevsimde dallarının üzerinde beliriveren tomurcukları hayran hayran izlerken, İdris Usta bir elini ağaca dayamış, gözlerini hâlâ dövüşmekte olan arkadaşlarına dikmiş hafifçe birkaç söz mırıldanmaktaydı. Ağaç aniden huysuzlanmaya başladı. Dallarını panikle birkaç kere çırpıp sonra donup kaldı. Usta ise artık hiçbir şey duymuyor, hiçbir koku almıyor, keskin ayaz da dahil olmak üzere hiçbir şey hissetmiyordu. Görüşünde ise sadece dövüş meydanı vardı ve başka bir tarafa da bakamazdı. Çünkü artık hareket ettirecek gözleri ve bir boynu yoktu. Usta 'ağaç' olmuştu. İnsana dair tüm duyularından yoksundu belki ama ölümcül ve güçlü yüzlerce kola sahipti.

İdris Usta yeni gözleriyle arkadaşlarına baktı. Baş en faza belada olan Salih'ti. Kollarını o yöne doğru hızla uzatarak, Salih'in etrafındaki Geceliler'den ikisine doladı, havaya kaldırdı ve önce birbirlerine, sonra da evin duvarlarına çarptı. Vücutlarındaki bütün kemikleri kırılmış, dalların ucunda birer kukla gibi sallanan bedenleri, hâlâ yanmakta olan evin içerisine fırlattı.

Arkadaşlarının birer birer havalandıklarını, yerden yere vurulduktan sonra çok uzaklara ya da alevlerin içine atıldıklarını gören Geceliler ilkin bunu Yediler'in görünmez bir sanatı zannedip paniğe kapılmışlardı. Neden sonra aralarında sinsice dolaşan söğüt dallarını fark edince kendilerini savunmaya başladılar. İdris Usta bir taraftan mümkün olduğunca çok dalını savaşa dahil etmeye, bir taraftan kendisine doğru koşan Geceliler'i durdurmaya, bir taraftan da dalları kesildikçe can acısıyla huysuzlanan ağaca hakim olmaya çalışıyordu. Bu fazlasıyla yorucuydu ama ustanın ve ağacın devreye girmesi Geceliler'i tam anlamıyla dağıtmıştı. Dallar her saniye aralarından bir soydaşlarını alıp götürüyordu. Dövüşe devam edenler ise her

an ayaklarının yerden kesilebileceği korkusuyla dikkatlerini rakiplerine veremiyorlardı. Ama Geceliler o kadar kalabalıklardı ki, usta bir süre sonra öldürmeye çalışmaktan vazgeçti. Artık tuttuğunu fırlatıp atıyor, arkadaşlarının etrafını mümkün olduğunca تنها tutmaya çalışıyordu. Havada metrelerce uçup yere çakılan Geceliler, kırılan kemiklerine aldırmadan, sürünerek ya da topallayarak dövüş alanına geri dönmeye çalışıyorlardı. İçlerinden bazıları ise Solaklar'ın zıpkınlarına takılıp, canlarını keskin ağızlı baltalara teslim ediyorlardı.

Işık yakıları tükendikten sonra Solaklar 'av düzeni' almışlar ve ikili gruplar halinde çiftliğin bahçesine dağılmışlardı. Abbas Ağa en güvendiği Solaklar'ından olan Serhat Beşe'nin yanına genç bir yamak vermişti. Beşe, yıllardan sonra izin verilen avın tadını çıkartıyordu. Hikmet ismindeki yamak için ise bu gece ilklerin gecesi idi. Daha önce çok talimini yaptığı bu avlanma şeklini ilk defa uygulama fırsatını bulmuş, Beşe'nin büyük bir lütuf göstererek kendisine ikram ettiği Geceli'nin kafasını uçurarak ilk kellesini almış ve adetler gereği, sonradan sadağına süs diye asmak üzere, kurbanının kâkülünden bir tutam kesip kırmızı ibrişimle üç kez düğümlemişti.

Serhat Beşe, kucağındaki devasa mekanik yayın üçüncü ipini de gerdikten sonra yamağa "Çök!" diye buyurdu. Hikmet dizlerinin üzerine oturdu ve dirsekleri bacaklarına değene dek eğildi. Hemen ardından kalın keçe örtünün sırtına serildiğini, üzerine de yayın yerleştirildiğini hissetti. Yamağın görevi, tek bir adamın kullanamayacağı kadar ağır ve uzun olan bu yaya destek olmak, nişancının isteğine göre dizlerinin üzerinde yavaşça dönmek ve tetik çekildiğinde sarsıntıyı önlemek için sırtındaki yayı sıkıca tutmaktı.

Beşe, sadağından çıkarttığı 'zıpkın' denen büyük ahşap oku yayın yuvasına yerleştirdi. Sert ve hafif bir ağaçtan yapılmış olan zıpkın, bu yayla fırlatıldığında çok uzak mesafelere gücünü kaybetmeden gidiyor, dört bir yanına yerleştirilmiş kancalar

sayesinde de saplandığı yere yapışıp kalıyordu. Deneyimli Solak yayı bir kez daha kontrol ettikten sonra sağlam bir urganı zıpkının arka ucundaki delikten geçirerek sıkıca düğümledi. Urganın diğer ucu yere çaktıkları bir kazığa bağlıydı. Her şeyin hazır olduğunu gördükten sonra yayın dipçliğini omuzladı, gözünü tetiğin üzerindeki dürbüne yaklaştırdı ve yamağa "Yapış!" diye emretti. Hikmet boynunun iki yanından sallanan ipleri tutarak yayı sırtına bastırdı. Destekçi olarak tetik çekilene kadar derin bir soluk bile almaması gerekiyordu.

Beşe, bahçeye dağılmış diğer Solak nişancıları gibi kendisine bir av aramaya başladı. İsteddiği sabit olmasa bile az hareket eden bir hedefti. Çünkü zıpkınla ıskalamak, okla ıskalamaya benzemiyordu. Yayı tekrara germenin zorluğu bir tarafa, zıpkına bağlı olan organ yerlerini kolayca belli edeceği için hemen yer değiştirmek gerekiyordu. Gerçi eli alışkın birisi için bu koca yayı söküp takmak iki dakikalık işti ama bu gece ömürler saniyelerle sayılıyordu.

Beşe sabırlı olup beklemesi gerektiğini biliyordu. Kendilerinin savaşçı değil avcı oldukları daha ocağa geldikleri ilk günden itibaren kafalarına kazınırdı. Avcı olmak da pusularda, karanlıklarda, kuytularda sabır taşı parlatmak anlamına geliyordu.

"Sola." diye fısıldadı. Yamak, dizlerinin üzerinde yavaş yavaş dönmeye başladı. Dövüş meydanı görüşünden çıkınca Beşe "Dur!" dedi, "Sağa!" Zıpkın sağa doğru yönelmeye başlamıştı. Daha on beş-yirmi derece ancak dönmüşlerdi ki Beşe tekrar "Dur!" dedi. Dürbünün ucunda, ayağa kalkmaya çalışan bir Geceli görmüştü. Muhtemelen İdris Usta'nın fırlattıklarından birisiydi ve bir hayli hırpalanmışa benziyordu. Avının kalkmaya çalıştığını gören Beşe heyecanla "Az aşağı." diye fısıldadı. Yamak belini biraz daha büktü. Burnu neredeyse dizlerine değiyordu. Geceli artık dürbünün tam ortasındaydı ama Serhat Beşe hiçbir şey şansa bırakmak istemiyordu. Zıpkının havada tatlı bir kavis çizerek gideceğini bildiğinden yamağa

“Az bırak...” diye buyurdu. Hikmet elindeki ipleri biraz gevşetince yayın burnunu hafifçe yukarı kaldırdı ve tetiğe bastı.

Genç yamak, zıpkının fırladığını sırtındaki yayın sertçe silkinmesinden anlamıştı. Bir saniye kadar sonra Beşe yayı hızla kaldırıp “Çek!” diye bağırınca, yamak zıpkının hedefini bulduğunu anladı. Aksi bir durumda sıkıntılı bir “Toparlan” emrinin gelmesi gerekirdi. Sırtındaki keçeyi atıp kafasını kaldırdığında Beşe’nin zıpkına bağlı olan urganı çekmekte olduğunu gördü ve hemen yere oturup ustasına yardım etmeye başladı. Zıpkına takılan kurbanı çekmek de ayrı bir hüner işiydi. Yerde sabit bir hızla ve sabit bir pozisyonunda sürüklenen kurbanın zıpkından kurtulmak için daha çok fırsat bulacağını bildiklerinden, ipi beş altı kulaç toplayıp durdular. Artık sürüklenmediğini fark eden Geceli zıpkının ipini kesmek için kılıcını kaldırdığında deneyimli Solak tekrar “Çek!” diye bağırdı. Hızla gerilen ip kurbanın pozisyonunu bozmuş ve kendilerine biraz daha yaklaştırmıştı. Urganı biraz daha topladıktan sonra yine durdular. Beşe Geceli’nin hangi hamleyi ne zaman yapacağını kestirmeye çalışıyordu. Böyle bir durumda Geceliler’in en aptalı zıpkını çıkartmaya ya da bir yerlere tutunmaya çalışır, biraz daha akıllısı ipi kesmeye uğraşır, en cengâveri de bir fırsatını bulup ayağa kalkar ve avcılarının üzerine doğru koşmaya başlardı.

Geceli kılıcını bir kez daha savurmaya çalıştı ama Solaklar’ın kolları yine erken davranmıştı. Kurban yolun sonuna yaklaşmakta olduğunu anladıkça zıpkının ucunda daha fazla debelenmeye başlamıştı. Yazık ki, kılıcını arkasında kalan ipe bir türlü yetiştiremiyordu. Aralarında on beş-yirmi metre kadar bir mesafe kaldığında Serhat Beşe yamağa “Hazır ol!” dedi. Ne yapacağını çok iyi bilen yamak, ipi koluna birkaç kere doladıktan sonra arkasını döndü ve bir ayağını sağlamca yere bastı. Beşe artık Geceli’nin son hareketini bekliyordu. Kemerinde asılı duran tek ağızlı baltasını alıp sıkı sıkı kavradı. Bu

kurban yamağa hediye edilemeyecek kadar diri görünüyordu. Yamağa “Çık!” diye bağırdı. Kurban, hızla koşmaya başlayan yamağın peşi sıra sürüklenmeye başlamıştı. Son bir gayretle doğrulmaya ve ipe yapışmaya çalıştı ama Beşe’nin ve baltasının menziline çoktan girmişti...

Arkadaşlarına yeteri kadar yardımcı olduğunu düşünen İdris Usta artık biraz da kendi işleriyle ilgilenmesi gerektiğine karar verdi. Niran Hatun’a gizlice yaklaşmaya çalışan iki sinisiyi şöyle bir silkeleyip attıktan sonra kendisine fazla acar görünmeyen bir Geceli aramaya başladı. Soydaşlarının arkasına saklanarak yalandan dövüşen sarışın bir genci gözüne kestiren usta, bir düzine kadar dalı Geceli’nin üzerine gönderdi. Dallar, kurbanlarını sarmalayıp havaya kaldırıncaya, zihnini usulca ağaçtan çekti. Söğüdü tam randımanla olmasa da, dışarıdan kontrol edebilecek kadar ehlileştirdiğini düşünüyordu. Kendi gözleriyle etrafa baktığında, sanatından kurtulan dalların kendilerini bırakmaya başladıklarını, doğal olarak da Geceli’nin hızla yere doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Hemen sol elini dallara uzatarak Geceli’yi yeniden yakalamalarını emretti. Hareket kabiliyeti denen şey çok hoşuna gitmiş olacak ki söğüt, kendisine dışarıdan müdahale eden bu güce de hiç direnmedi ve Geceli’yi yere yarım metre kala yakalayıp ustanın ayaklarının dibine kadar getirdi.

İdris Usta yerde, dallara sarmalanmış bir şekilde yatan Geceli’nin üzerine doğru eğildi. Sarışın gencin suratındaki korku ifadesi ne kadar doğru bir seçim yapmış olduğunu gösteriyordu. Usta, dallara biraz daha sıkmalarını emrettikten sonra “Şimdi...” dedi, “Bu gece olanları anlatması için birkaçınızın gitmesine izin vereceğiz. Bunların arasında olmak ister misin?”

Genç Geceli ustanın gözlerine bakıp yutkunduydu. Vücundaki dallar, birkaç dakika önce şahit olduğu akıl almaz ölümleri hatırlatıyordu. Pes etmiş bir ifade ile başını hafifçe sallamaya çalıştı. “Güzel!” dedi usta, “Sana küçük birkaç soru

soracağım, sen de çabucak cevap vereceksin. Yarın ya da yüz yıl sonra, yalan söylediğini öğrenecek olursam hayal edemeyeceğin ölümle karşılaşacağım. Duydun mu?”

Geceli bir kez daha yutkundu. Usta çabuk olması gerektiğini biliyordu. Sorularına geçmeden önce, sol elinin basit bir hareketiyle kendisine yaklaşmaya çalışan bir Geceli'nin boynuna birkaç dalı doladı ve ibret olsun diye öylece sallanmaya bıraktı.

Salih Usta yeniden etrafını sarmaya başlayan Geceliler'e bakarak söğüdün acele etmesini diledi. Hasımları çemberi adım adım daraltıyordu ama dalların şaklayan sesleri artık duyulmaz olmuştu. Usta yan gözle ağaca baktı. Yakalandığı dallardan kurtulmak için debelenen bir silüetten başka bir hareket göremeyince içinden 'Eyvah!' diye bir çığlık attı. Bu lanet soylarıyla yardım almadan da başa çıkabilirdi ama akıllı yoldaşlarındaydı. En çok da İdris Usta'yı düşünüyordu. Söğüdün bu ani hareketsizliği hiç hayra alamet değildi. “Yanımıza geliyor dur belki” diye düşünerek kendini avutmaya çalıştı. Çevresindeki Geceliler'den en şanslısının en az iki derin yarası vardı ve artık kalabalık olmalarından başka hiçbir şeye güvenmiyorlardı. Bu, üzerlerine yavaş yavaş ve dağılmadan gelmelerinden anlaşılıyordu. Kahramanlığa soyunanların başına neler geldiğini görmüşlerdi.

Usta, yatağanını kendisine hamle etmeye çalışan bir Geceli'ye doğru savurdu. İri baklalı bir zincirin ve onu tutan elin yere düşerken çıkarttığı ses, rakibinin yorgun çığlığına karıştı. Geceliler kof intikam küfürleri savurmaya başlamışlardı. Usta çabucak etrafına bakındı. İlyas arabaların üzerinde zıplaya zıplaya parkın sağ ucuna kadar gitmiş, güzrünü bir ölümden diğerine savuruyordu. Sol taraftaki, içinden kanların ve çığlıkların fışkırdığı kalabalığın tam ortasında da Niran Hatun vuruşuyor olmalıydı. Yatağanını biraz ileriye çıkmış bir Geceli'ye doğru savurmuştu ki, gözünün ucuna takılan görüntünün dehşeti narasını ağzına tıkadı. İri bir Geceli İlyas'ın sırtına

çıkmişti. Bir taraftan elindeki hançerle ustanın kalın zırhını delmeye, bir taraftan da arabadan aşağı düşürmeye çalışıyordu. Aşağıdakiler de paçasından, bacaklarından çekerek soydaşlarına yardım ediyorlardı. İlyas Usta bitkindi. Titrer gibi kıpırdayan dudaklarından sanat okumaya çalıştığı anlaşıyordu. Ama beceremiyordu... Salih Usta savurduğu yatağanını unutup "İlyas!" diye bağırdı. Aklında hemen yardıma koşmaktan başka hiçbir şey yoktu ama yatağanını tutan kolunda hissettiği ani bir acıyla ne durumda olduğunu hatırladı. Dikkatinin bir anlık dağılmasıyla hamlesi boşa gitmiş, karşısındaki Geceli de kılıcını savrulan koluna indirivermişti. Hemen ardından karnında ve göğsünde birkaç ufak sızı hissetti. Hasımları zırhının sağlamlığını deniyorlardı. Sol eliyle en yakındaki Geceli'yi ittirdi ve geriye doğru sıçradı. Aynı anda yatağanını da yukarı doğru savurmuştu ama kolu artık tehlikeli olmak için çok güçsüzdü. Silahını diğer eline aldı. Geceliler'i kendisinden uzak tutmaya çalışıyor ve arada sırada kafasını hızla çevirerek İlyas'ı kontrol ediyordu. En son baktığında İlyas Usta'nın sırtındaki rakibiyle birlikte havalanmaya çalıştığını görmüş, biraz rahatlamıştı. Kafasını bir kez daha çevirdiğinde ise soluğu tutuldu. Uzun boylu Geceliler'den bir tanesi zıplayıp elindeki hançeri İlyas'ın baldırına saplayıvermişti. En son gördüğü şey, acıya ve tepesindeki ağırlığı dayanamayan İlyas'ın altındaki Geceli kalabalığının ortasına düştüğüydü.

Salih Usta kalan tüm şevkini toplayıp yerden havalandı. İleride Niran Hatun, olanlardan habersiz kılıcını savurmaya devam ediyordu. Birkaç kere sesini duyurmayı denediyse de başaramadı. Usta, İlyas'ın ortasına düştüğü güruhu yukarıdan görünce acıyla gözlerini kapattı. Geceliler üzerine öyle bir atılmışlardı ki, o koca adam görünmüyor, sadece hızla inip kalan silahların parıltıları seçilebiliyordu. Usta hiç vakit kaybetmeden Geceliler'in ortasına iniverdi. Hayatı boyunca çok göğüs göğse çarpışmaya girmişti ama bu seferki bambaşkaydı. Rakipleriyle arasında silah savuracak kadar mesafe bile yoktu.

Bildiği tüm savaş yöntemlerini bir kenara bırakmış, yumruklarıyla, tekleriyle rastgele dövüşüyor ve İlyas'ın başına üşüşen kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu. Birkaç saniye sonra gürhunun öbür ucunda bir kıpırdanma başladı. Önce bir gürzardı ardına iki Geceli'nin vücudunda patladı, hemen ardından İlyas Usta korkunç bir kuvvetle silkinerek üstündeki hasımlarından kurtuldu ve can havliyle koşmaya başladı. Üç dört adım atmıştı ki, sanki kaçmayı gururuna yedirememiş gibi aniden durdu ve kendi etrafında küçük bir daire çizerek ağır ağır döndü. Salih Usta, evden yayılan yalımların ışığında İlyas'ı görünce kulağındaki bütün seslerin korkunç ve derin bir uğultuya dönüştüğünü hissetti. Sanki birisi bu korkunç manzarayı iyice görebilmesi için zamanı yavaşlatmıştı.

İlyas hâlâ ayakta idi ama durduğu yerde hafif hafif sallanıyordu. Parça parça olmuş siyah gömleği üzerinden dökülüyor, altına giydiği kalın gergedan derisi zırhın üzerindeki kesiklerden kırmızı dalgalar boşalıyordu. Kana ve tere bulanıp birbirine yapışan saçları, uzun bir kâkül gibi sağ gözünün üzerine düşmüştü. Ayakta kalmaya çalıştıkça, omzuna sadece küçük bir et parçasıyla bağlı duran kolu her an düşecekmiş gibi sallanıyordu. Bu insan enkazı içerisinde Salih Usta'ya tanıdık gelen tek şey, ne yapacağını bilmez bir şekilde etrafına bakan pırıl pırıl tek bir gözdü.

Naralar atarak Geceli gürhununı yarmaya çalışan Salih Usta'nın aklını başına, kaşını yalayıp geçen bir hançer kabzası getirdi. Sanatıyla birlikte bacaklarını da kullanarak yükseldi, sol tarafındaki arabanın üzerine çıktı ve hemen yan tarafa atladı. Ne var ki Geceliler ustanın arkadaşına yardıma gitmeye çabaladığını anlamışlar ve çabuk davranarak önünü kapamışlardı. Usta arkasını döndüğünde, daha önce dövüştüğü Geceli grubunun da arabaların arasına dağılarak yaklaşmakta olduğunu gördü.

Bu sırada, söğüdün başındaki İdris Usta, gerekli tüm cevapları almıştı. Elinin bir hareketiyle, biraz önce bülbül gibi şakıyan Geceli'nin dallarda sallanan uzuvlarını dört bir yana fırlattı. Artık gönül rahatlığıyla işine kaldığı yerden devam edebilirdi. Tam elini ağaca koymuştu ki, park yerinin üç-dört metre ilerisinde beyaz bir ışığın çaktığını gördü. Parıltının ortasından elinde kılıcıyla Bengi fırlayıverdi. Birkaç dakika önce üç tane olan dövüş öbeklerinden sadece bir tanesi görünüyordu. Diğer Geceliler ise arabaların arasına dağılmışlardı. Usta, bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti ama birkaç yüz kolla bunu kolayca halledebilirdi. Tekrar ağaçla bütünleşmek için gözlerini kapatmıştı ki, zırhında sert iki darbe hissetti. Hemen gözlerini açıp kendini yokladı. Kıyafetindeki iki yırtık dışında sapasağlamdı. Ne olduğunu anlamak için etrafına bakınmaya başladı. Bu sırada, ısıklık çalarak gelen bir ok boynunu sıyırdı ve arkasındaki ağaca saplandı. Daha kıpırdamasına bile fırsat kalmadan ikinci bir ok sesi bacağında son buldu. Saplanan oka baktı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Bacağını kıpırdatmaya çalıştığında ise keskin bir acı tüm vücudunu kapladı. Lanet olası ok, kaslarını delip geçmiş ve bacağını ağaca mıhlamıştı. Usta hiç vakit kaybetmeden elini kaldırdı ve ulaşabildiği tüm dalları önüne çekmeye başladı. Diğer eliyle de gövdesine hafifçe dokunup söğütten bedenini biraz gevşetmesini rica etti. İki sanatı aynı anda, üstelik böyle bir can acısıyla yapmak zordu ama şükür ki ağaç canını acıtan oktan kurtulmaya çok hevesliydi. İdris Usta bacağını kurtarmıştı fakat kendisini buradan nasıl kurtaracağı hakkında bir fikri yoktu. Bu yarayla kaçması olanaksızdı. Ok atanları görmiyordu ama dalların menzili dışında olduklarından emindi. Aklına parlak bir fikir gelene kadar kendisini biraz daha sağlamla almayı düşünerek önüne biraz daha dal çekiyordu ama talihi "Bu akşamlık bu kadar" deyiverdi. Her nasılsa dalların arasından sıyrılmayı başaran bir ok, zırhının etek ucunun

bittiği yerden, tam kasığına saplanıverdi. Usta, ılık ve yoğun bir akıntının bacağından aşağıya doğru boşaldığını hissetti ve yavaş yavaş çökmeye başladı.

İlyas'ın birkaç metre gerisinde yeniden ortaya çıktığında, Bengi Hatun'un ilk gördüğü şey, Yediler'den birinin işini bitirerek yüzyıllar boyunca taşıyabilecekleri bir kahramanlık payesi almaya çok hevesli görünen iki Geceli'nin hızlı ama temkinli bir şekilde ilerlemekte olduklarıydı. İlyas ise olduğu yerde, sanki çok güzel bir manzaraya dalıp gitmiş gibi öylece duruyordu. Geceliler'den bir tanesi, Bengi Hatun'un ağır aksak yaklaşmakta olduğunu görünce ileriye atıldı ve elindeki sivri hançeri İlyas Usta'nın göğsüne saplayıverdi. Usta, açığı tek gözüyle kabzasına kadar göğsüne girmiş olan hançere anlamsızca bakıyordu. Geceli ise hançere iki eliyle yapışmış, kuvvetle bastırıyordu. Tek istediği bu adamın ayaklarının dibine yığıldığını görmektir. Bu muhteşem final anını öyle bir hırsla ve nefretle arzuluyordu ki, kendisine doğru savrulan kılıcı umursamadı. Karnının yan tarafında açılan derin kesiğin acısı bile ellerini hançerden ayıramamıştı. Geceli muzaffer bakışlarla İlyas'ın düşüşünü izliyordu. İkinci kez savrulan kılıç kafasını kopardığında, Geceli'nin elleri hâlâ hançerindeydi.

Diğer Geceli, arkadaşının kazandığı zaferi, ayakta zor duran Bengi Hatun'un işini bitirerek perçinlemek istiyordu. Kendinden emin bir şekilde yaklaşp elindeki satırı kaldırdı. Hatun geceliye hiç bakmadan kılıcını yere atıverdi. Hafifçe öne eğdiği yüzü çok sakın görünüyordu. Dudaklarından hızla iki kelime döküldü. Rakibinin teslim olmak istediğini düşünen Geceli, hatunun sağ kolunun inci beyazı bir ışıqla kaplandığını görmeden satırı savurdu. Biraz lakaytça yapılan bu hamleden kurtulan hatun, sağ elini pençe şekline getirdi. Geceli ikinci hamle için daha toparlanamamıştı ki göğsünde bir darbe hissetti. Canı öyle çok fazla acımamıştı ama bedeni bir anda

tükenivermişti. Yere yıkılmadan önce en son gördüğü şey, karşısındaki kadının deli bir vahşetle bakan gözleri ve elinde tuttuğu hâlâ atmakta olan bir kalpti.

Hatun, kanlı elleriyle yerdeki kılıcını aldı. Geriye doğru iki adım atarak, üzerindeki başsız Geceli cesediyle sırtüstü yatmakta olan İlyas'ın baş ucunda durdu ve yaklaşan Geceli-ler'i beklemeye başladı.

Salih Usta, İlyas'ın düştüğünü gördüğünde, hâlâ o lanet kalabalığın içinde kendisine yatağanıyla bir yol açmaya çalışıyordu. Kolundaki kesikten kan boşalıyor, vücudundaki irili ufaklı onlarca yara bedenini korkunç acılara boğuyordu. Artık sanat kullanacak mecali kalmamıştı. İlyas'ın yerde hareketsiz yattığını, Bengi'nin de mermer bir heykel gibi baş ucunda dikildiğini görünce, her nasıl olaksa ama bir an önce bu ızdırabın bitmesini diledi. Niran Hatun'a sesini duyuramıyor, İdris Usta'nın ne durumda olduğunu bilmiyordu. Solaklar ortalıkta yoktu ve kendisi de tükenmek üzereydi. Bengi ve İlyas ile arasında çok çok on beş metre, fakat üç tane de Geceli vardı. Arkasından yaklaşan ayak sesleri duyuyordu ve bu savaşı kazandıklarını düşünen Geceliler işi iyice ağırdan almaya başlamışlardı. Ortalığı sinir bozucu bir sessizlik kaplamıştı. Usta öfkeyle, belki de sadece bir ses çıksın diye yatağanını yanındaki arabanın kaputuna indirdi. Kızgındı ama üzerinde garip bir rahatlık vardı. Hiç olmadığı kadar hafif hissediyordu kendisini. Kafasında hiçbir düşünce kalmamıştı. San ki duygularıyla birlikte bütün dünya da donuvermişti. Yatağanını şöyle bir tarttıktan sonra karşısındaki üç Geceli'nin üzerine yürüdü. Bedenini yalayıp geçen kılıçları, hançerleri hiç umursamıyor, hepsinden usta hareketlerle sıyrılıyordu. Gecenin ortasında yumuşacık, zarif bir dansa başlamış gibiydi. Silahını elinde sürekli döndürüyor ve boş bulduğu her anda rakiplerinin bedenlerinde ölümcül yaralar açıyordu. Karşısındaki üç

Geceli'nin yere yığılması neredeyse aynı anda olmuştu. Artık arkasından yaklaşan ayak sesleriyle ilgilenmeyi düşünüyordu ama sırtına inen korkunç bir darbeye yere kapaklandı. Yüzü sertçe zemine çarptığında şaşkınlıkla gülümsüyordu. Kendine dair bir miladi yaşıyordu çünkü. Şüphesiz, aldığı ilk yara değildi bu ama tartışmasız en ağırıydı. İlk defa silahını düşürüyor ve dahası, bir cenk meydanında ilk defa düşüyordu. Ağzını kesif bir kan tadı, burnunu ise nefis bir toprak kokusu kaplamıştı. Usta bu kokuyu sevdiğini düşündü. İleriye bakmaya çalıştı. Yatağanı elinden fırlamış, birkaç karış ileride öylece duruyordu. Uzanabilirdi ama yeltenmedi. Kalkamayış, düşmeyi hiç bilmediğindendi belki de... Ya da en korktuğu, en çekindiği, gururuna en ağır geleceğini düşündüğü anın, bu kadar rahat ve huzur dolu olabilmesine şaşırdığıındandı. Yattığı yerden toprağı derin derin kokladı, sonra kafasını hafifçe kaldırarak arkasına baktı. Elinde koca bir balyozla, bir Geceli gördü. Pis pis sırtıyordu. Usta kendi ölümünü, sanki daha önce şahit ve müsebbibi olduğu binlerce manzaraymış gibi izlemeye koyuldu. Müstakbel katili balyozu iyice kaldırdı. Arkasındaki Geceliler de, nefeslerini birer zafer çığlığına dönüştürmek üzere tutmuşlar, soydaşlarının bu gece tarihe geçecek ikinci darbeyi indirmesini bekliyorlardı. Usta, gözlerini kapatmamak için direnmekteyken, kulağının içinde vınlayan çok tiz bir çelik sesi duydu. Hemen ardından Geceli'nin havaya kalkmış kollarından birisi ve kafası neredeyse aynı anda gövdesinden ayrılıverdi. Darbe o kadar hızlı ve keskin gelmişti ki, kopan kol hâlâ balyozu tutuyordu. Ceset yere yığıldığında, o tiz çelik sesi alçalarak vınlamaya devam ediyordu.

Geceliler nereden geldiği belli olmayan bu kesin ölüm karşısında donup kalmışlardı. Ne arkadaşlarının yarım bıraktığı işi tamamlamaya ne de kaçmaya cesaret edebiliyorlardı. Hiç kimse, yerde yatan kolsuz ve başsız cesedin iki adım gerisindeki

Truvalı savaşçıyı göremiyordu. Gümüş zırlara bürünmüş olan savaşçı, ucuna yarım ay şeklinde bir balta yerleştirilmiş olan mızrağını çaprazlama tutmuş, efendisinin yeni emirlerini bekliyordu. Yerden dört-beş adam boyu yukarıda, dört atın çektiğı savaş arabasının üzerinde duran Behruz Usta aşağıdaki savaşçısına bakarak sadece "Yeter!" dedi. Lafını bitirir bitirmez güçlü bir yıldırım bahçenin ortasında gürültüyle patladı ve etrafa saçılan parlak beyaz ışıık tüm gözleri kör etti. Yıldırımın şiddetiyle savrulan Geceliler, gözlerini açabildiklerinde etrafta düşmanlarına dair hiçbir şeyin kalmadığını fark ettiler...

Sarp, tahmin ettiği kadarıyla bir buçuk saattir yatağında dönüp duruyordu. Kafasındaki sıkıntılar, dertler ve sorular bir türlü kenara çekilip uykuya yer açmıyorlardı. Bahar yaklaşık yirmi gündür İstanbul'daydı Şimdilik Bengi Hatun'un dükkânın üstündeki evinde kalıyordu. En üst katı kiralamak için yaptıkları görüşmeler sonuç vermiş, Yediler sembolik de olsa bir miktar para almayı kabul etmişlerdi. Yakında taşınacaklardı. Bunca zamandır Bahar'la sadece bir defa görüşebilmişlerdi. Ona da görüşmek denirse...

Sarp, biraz sert ve 'konuya hakim insan' edasıyla konuşmaya kalkınca diyalog fazla uzun sürmemişti. Birkaç cümleden sonra Bahar önce üzerine saldırmış, sonra da korkunç bir ağlama krizine tutulmuştu. Bengi Hatun kızın çığlıkclarını durdurmak için sanat kullanmak zorunda kalmıştı. İyice sakinleşene kadar, başta eski nişanlısı olmak üzere, şoka sebebiyet verecek tüm etkenlerden uzak durması gerekiyordu. Kısaca şimdilik hatunun gözetimi altındaydı. Sürekli terapiye ek olarak yoğun bir bitki tedavisi görüyordu ve yüzbaşı Kitab-ı Zülfikar'ı alıp Bahar'ın yanına gittiği günü büyük bir vicdan azabıyla anımsıyordu.

Öte yandan, Doğan'la birlikte harıl harıl çalışmalarına rağmen, ellerindeki diğer işler yerlerinde saymaya devam ediyordu. Zülfikar soruşturmasında bir arpa boyu yol kat edememişlerdi. Eyüp isimli eski hırsızın verdiği tüm isimler boş çıkmıştı. Salih Usta'nın mahzun ve yalvaran bakışlarla her gün gelip "Bir gelişme var mı?" diye sorması da ayrı bir meseleydi. Yediler'in emanetlerini bulmak için tuttukları yol başlarına bela

olmuştı. Gelişmiş bilgisayar ithal eden firmaları araştırmaya kalkmanın tam bir delilik olduğunu anlamışlardı. Koca sütunlu salon kolilerle dolmuştu ve etrafta kâğıtlar uçuşuyordu. Doğan'la birlikte evrakların bir kısmını incelemişlerdi ama tek sorun ne aradıkları konusunda en ufak bir fikirlerinin olmamasıydı. Sarp, bu saçmalığa derhal bir son verme taraftarıydı fakat üstegmeni ikna edebileceğini hiç sanmıyordu. Öte yandan Ahmet Paşa, kendilerini öldürmeye çalışanların arkasında kimlerin olduğunu henüz bulamamıştı. Üniformaları bir süre daha gardıroplarında asılı duracak gibi görünüyordu. Sarp derin bir 'of' çektikten sonra kendi kendine gülmeye başladı. "Bak, şu Bahar'ı İstanbul'a getiren adamlar vardı, onları kafaya takmayı unuttum." diye mırıldandı.

Bir of daha çekti. Uykusunu iyice piç etmek için sigara paketini aranmaktaydı ki odanın kapısı vuruldu. Sarp yatağında doğrulup "Efendim?" dediğinde, açılan kapıdan sızan ışık Mehmet Sinan'ın silüetini çoktan aydınlatmıştı. Geceli "Yüzbaşım. Hemen gelebilir misiniz?" diye sordu ve kapıyı açık bırakarak dönüp gitti.

Sarp yatağından hızla çıkıp, çıplak ayaklarına postallarını geçirdi. Mehmet Sinan'ın odaya böyle langır lungur girmesi hiç hayra alamet değildi. Sütunlu salona çıktığında, Geceli'nin düşünceli bir şekilde masanın başında durduğunu, Doğan'ın da gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışarak odasından çıkmakta olduğunu gördü. Postallarını sürüyerek masaya yaklaştı ve "Hayırdır?" diye sordu.

Geceli kafasını hiç kaldırmadan "Ustalar," dedi: "Rebii'ye saldırmışlar..."

Sarp "Çingar çıktı nihayet." diye mırıldanarak masanın kenarına oturdu. Sonra yüksek sesle devam etti: "Ama ustaların böyle bir şey yapacağı kesindi. Solaklar'a da izin vermişlerdi zaten..."

Yüzbaşının lafını, gömleğini pantolonunun içine sokmaya çalışan üsteğmen böldü: "Sorun bundan sonra ne olacağı. Ortalık bayağı karışır herhalde. Ne dersiniz Mehmet Sinan Bey?"

Geceli'nin gözleri hâlâ masadaydı. "Bilemeyiz." dedi, "Çünkü kim hayatta kaldı haberimiz yok!"

Doğan "Ne fark eder?" diye devam etti, "Sağ kalanların intikam isteyeceği kesin..."

Mehmet Sinan kafasını kaldırıp subaylara baktı. Korkunç bir beyaza kesilmiş olan yüzünde tek bir ifade vardı: Korku! Tükenmiş bir sesle "Ben Rebiî'den bahsetmiyorum." dedi, "Ustalardan haber alamıyoruz. Hangisi hayatta, kime ne oldu bilemiyoruz!"

Sarp Geceli'nin ne demek istediğini anlamamıştı. Doğan'a baktı. Üsteğmen, gömleğinin yarısı pantolonunun dışında öylece kalakalmıştı. "Nasil ya?" deyiverdi, "Ne olabilir ki ustalara?"

"Çiftliğe saldırmışlar." dedi Mehmet Sinan. Sesi iyice titremeye başlamıştı: "Çok şey olmuş olabilir..."

Doğan, "Hadi canım" demek ister gibi bir el hareketi yaptı. Tam ağzını açmıştı ki, yüzbaşı araya girdi: "Sakin sakın anlatın şunu. Ustalar nereye saldırmış?"

Geceli bir kez daha "Çiftliğe!" dedi, "Rebiîler'in toplandığı bir yerdir. En tenha gecesinde ellisi oradadır."

"Peki, gören var mı? Kim haber verdi size?"

"Var. Solaklar oradaymış, Beni de Abbas Ağa aradı zaten. Düşüklerini görmüş."

"Kim düşmüş Mehmet Sinan Bey? Hangisi?"

Geceli sinirlenmişti. Bir anda öfkeyle doluveren gözlerini yüzbaşıya dikti. "Bilmiyorum Sarp Bey!" dedi, "O kadar Rebiî'nin arasından hepsi birden sağ çıkamaz, bildiğim tek şey bu... Delilik bu... Delilik değil, düpedüz aptallık!"

Sütunlu salon oflamalarla dolmuştu. Yüzbaşı küçük daireler çizerek ortalıkta dolaşmaya, Doğan da iyice dikleşen saçlarıyla oynamaya dalmıştı. Kimse ölüm sözcüğünü Yediler'e yakıştıramıyordu. Başka bir soruyla daha muhatap olmak istemeyen Mehmet Sinan anlatmaya devam etti: "Ağa az önce aradı beni. Kısa konuştu. Uzaktan Geceliler'in arasında kaldıklarını görmüşler. Sonra garip bir şeyler olmuş. Kaçmayı başarmışlar mı belli değil..."

Doğan araya girdi: "Mahalleye gitmişlerdir belki?"

"Umarım." dedi Mehmet Sinan, "Ağa mahalleye birkaç Solak göndermiş. Kendisi de buraya geliyor zaten."

Mahalle lafını duyan yüzbaşı, "Başka nereye gidecekler ki? Gidip bakalım." diyerek kapıya doğru seğirtmişti ki Geceli koluna yapıştı: "Durun yüzbaşım. Dışarısı tekin değil. Ustalar kurtulmuşsa bile Rebii intikam peşindedir. Önce Kaya Bey'in ölümü sonra bu olay. Tüm aşiret kudurmuştur şimdi. Sabaha da bayağı zaman var. Eğer durum daha kötüyse, yani ustalar gerçekten düşmüşse... Artık bizim için hiçbir yer tekin değil!"

Sarp, Mehmet Sinan'ın gözlerine baktı. Geceli'nin korkusunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. 12. Daire de dahil olmak üzere, Yediler'in yokluğunda bu âlemde hayatta kalabilecek tek bir güç yoktu. Yüzbaşı yapılabilecek bir şeyler olması gerektiğini düşündü. Daire'yi ve kendilerini en azından bir süre koruyabilecek bir yol bulmalıydı. Ne var ki bir anda aklına saplanıveren bir kelime bütün tüylerini diken diken etti. "Bahar!" diye inledi ve kolunu Geceli'nin elinden kurtararak merdivenlere doğru koşturmaya başladı. Daha iki adım atmamıştı ki, ensesine yapışan kuvvetli bir el ayaklarını adeta yerden kesti. Sarp kendisini toparlayıp hışımla arkasını dönünce Mehmet Sinan'ın keskin keskin bakan gözleriyle karşılaştı. Bu adamın bu kadar güçlü ve korkutucu olabileceği hiç aklına gelmemişti. "Saçmalamayın yüzbaşım." dedi Geceli, "Rebiiler

sokakları tutmuştur. İki adım gidemezsiniz. Hem ben Haydar'ı gönderdim Bahar Hanım'ın yanına."

Yüzbaşı "Haydar ne yapacak tek başına..." diye bağırarak Mehmet Sinan'ın elinden kurtulmaya çalıştı. Geceli tek eliyle Sarp'ı sertçe çekti ve masaya doğru savurdu. Doğan da komutanının sakın olması gerektiğini düşünüyordu ama bu muamele hiç hoşuna gitmemişti. Hafifçe "Hoop!" diye bağırarak Geceli'ye doğru bir adım attı. Mehmet Sinan, üstegmenin hareketini görmezden gelerek konuşmaya devam etti: "Dışarı çıkarsak ölürüz. Daha ne olduğunu bilmiyoruz. Biraz beklememiz lazım."

"Burada beklersek de hiçbir şey öğrenemeyiz!" diye cevap verdi Doğan, "Bahar Abla dışarıda. Hem de mahallenin dibinde!"

Mehmet Sinan sakinleşmeye çalışarak "Sonsuza kadar beklemeyeceğiz zaten." dedi, "Ama durum biraz aydınlansın, Abbas Ağa gelsin, elbette bir şeyler yapacağız."

Geceli lafını bitirir bitirmez sütunlu salonun arka ucundan ayak sesleri duyulmaya başladı. Koşturarak yaklaşıyorlardı. Sarp ile Doğan, Eski Yer'in bir de arka kapısı olduğunu hatırladılar. Hiç girmemişlerdi ama bildikleri kadarıyla karanlık labirentler arka sokaklardaki bir çıkışa açılıyordu.

Az bir süre sonra, ilerideki koridorun ucunda Abbas Ağa'nın iri gölgesi belirdi. Hemen ardından da Korkut Bey geliyordu.

Ağa yanlarına vardığında soluk soluğaydı. Şakaklarından süzülen terler bu gece çok koşturduğunu gösteriyordu... Mehmet Sinan "Neredeler?" diye atıldı.

Ağa başını iki yana salladıktan sonra "Bilmiyorum." dedi, "Mahallede yoklar. Gidebilecekleri her yere baktım ama yoklar..."

Bu cevap Geceli'yi hepten çökertmişti. "Ağa, kaçarken sen yok muydun yanlarında?" diye sordu, "Söylemediler mi nereye gittiklerini?"

Abbas Ağa boynunda biriken terleri sildi: "Yok." dedi, "Uzaktaydık biz. Bir yıldırım indi hepimizi kör etti. Gözlerimizi açtığımızda ustalar yoktu. Baktık yapacak bir şey yok, yakalanmadan sıvıştık oradan."

Ağa susup etrafındaki meraklı gözlere baktı. "Ama iyi değildi." diye devam etti, "Halleri hiç iyi değildi. Ben İlyas Usta'nın düştüğünü gördüm. Sonra Bengi Hatun geldi yanına. İki Rebii'yi hakladı. Sonra da yıldırım geldi zaten. Yamaklardan biri Salih Usta'nın da düştüğünü görmüş. İdris Usta'yla Niran Hatun'dan hiç haber yok... Eğer o yıldırım bizden birinin işi değilse... Duman oldu uçtu Yediler..."

Sütunlu salonu insanın kemiklerini donduran bir sessizlik kaplamıştı. Kimsenin soluk bile almaya mecali yoktu. Neden sonra Mehmet Sinan konuştu: "Ne yapacağız?"

Bir süre havada asılı kalan bu soruyu Abbas Ağa sahiplendi: "Yapacağımız belli. Ellerimizi göğe açıp ustalardan haber bekleyeceğiz. Sonra duruma göre vaziyet alacağız. Böyle fare gibi saklanıp durmayacağız elbet. Hiç olmadı ustalar gibi şanimızla öleceğiz."

Bu laflar salondaki karamsar havayı arttırmakla birlikte, paniği ve telaşı da belirgin bir şekilde azaltmıştı. Yüzbaşı çok sakın bir sesle "Benim Bahar'ı almam lazım." diyerek arka kapıya giden koridora doğru yürümeye başladı; "Rica etsem biri bana yolu gösterebilir mi?"

Korkut Bey arkasından seslendi: "Bekleyin yüzbaşım. Ben de mahalleye gideceğim, Yasemin'i almaya. Dışarıda araba bekliyor. Yalnız silahınızı yanınıza alsanız iyi olur."

Sarp da "İyi olur." dedi ve odasına yöneldi. Küçük de bir işaret çakarak Doğan'ı yanına çağırdı. Silahının şarjörünü

kontrol ederken üstegmen içeri girdi ve yavaş bir sesle "Emredin komutanım." dedi.

"Ahmet Paşa'yı ara." dedi Sarp, "Durumdan haberdar et. Bir de benim Bahar'ı buraya getireceğimi söyle."

"Ya itiraz ederse komutanım?"

Yüzbaşının cevabı çok netti: "Böyle uygun gördüğümü söylersin..." Silahını beline yerleştirdi, montunu giydi, hızlı adımlarla Korkut Bey'in yanına gidip "Çıkalım." dedi. Bey, paltosunun üzerinden silahını yokladıktan sonra diğerlerine dönerek "Bir diyeceğiniz var mı?" diye sordu.

Mehmet Sinan bir şey duymuş gibi görünmüyordu. Ağa ise "Dikkatli olun, tez dönün." dedi, "Bir de ben oraya iki yamak göndermişim. Söyleyin toz olsunlar!"

Korkut Bey kafasını salladı. Yüzbaşıyla birlikte koridora doğru yürümeye başlamışlardı ki, bir cep telefonundan gelen sesin salonun duvarlarında yankılandığını duydular.

Hemen ardından Mehmet Sinan'ın heyecanlı sesi hâlâ çalmakta olan telefonun sesine karıştı: "İdris Usta arıyor!"

Geceli o kadar telaşlıydı ki, telefonu açayım derken neredeyse elinden düşürüyordu. Güç bela tuşa basıp hemen kulağına götürdü: "Buyur Usta... Ha... Buyur hatun... Ne? Anladım... Tamam hatun... Anladım... Nereye? Yani siz neredesiniz? Tamam, tamam... Söylerim... Alo... Alo!"

Telefonu kapatır kapatmaz salondakilere dönüp "Kan." dedi, "Kan lazımmış!"

Abbas Ağa kocaman açtığı gözlerini Geceli'ye dikip "Ne lazımmış?" diye sordu.

"Kan!" diye yineledi Mehmet Sinan, "Niran Hatun aradı. Ameliyattalarmış. Acilen kan lazımmış!"

"Ne ameliyatı yahu?" diye gürleyiverdi Abbas Ağa, "Bengi Hatun dururken ne ameliyatı, ne kanı?"

Canı burnuna gelen ağanın sorusunun cevabını aşağı yukarı herkes tahmin edebiliyordu. Ortada ameliyat diye bir şey varsa, bu en iyi ihtimalle Bengi Hatun ameliyatta demekti. Korkut Bey'in sert sesi ağanın homurtularını böldü: "Hemen bulmak lazım. Kan bankalarına dağılalım. Hangi hastanedelermiş söyledi mi?"

Geceli "Hayır." diye cevap verdi, "Tekrar arayacakmış. Yalnız kan bankalarına falan bakamayız. Başka bir yol bulmak lazım."

"Niye?"

"Bütün kan bankalarında, bütün hastanelerin kan merkezlerinde Geceliler'in gözü kulağı vardır. Dakikasında öğrenirler. Aramızda halledeceğiz bu işi. Kan gruplarınızı biliyor musunuz?"

Abbas Ağa dışında herkes kafasını salladı. "İyi de." dedi Doğan, "Kimler ameliyattaymış ki? Kan grupları neymiş?"

Mehmet Sinan bu gece en çok kullandığı kelimeyi bir kez daha tekrar etmek zorunda kaldı: "Bilmiyorum. Biz kanları gönderelim, hastanede ayırırlar bir şekilde." Biraz düşündü: "O zaman ben de çıkayım sizinle. Eczane bulmam gerek."

Sarp, Geceli'ye "Kanları sen mi alacaksın?" diye soracaktı ki son anda vazgeçti. Bu işi kimse ondan daha iyi beceremezdi. Üçü birlikte koridora doğru yürümeye başladılar.

Komutanı çıkar çıkmaz Doğan, kafasını ellerinin arasına almış öylece oturan Abbas Ağa'yı yalnız bırakıp ofis olarak kullandıkları odaya yöneldi. Kapıyı yavaşça kapattı ve hemen telefona sarılıp Ahmet Paşa'nın cep numarasını çevirdi. Uzun süre çaldıktan sonra telefon açıldı. Paşanın sesi uyku mahmurluğuyla iyice toklaşmıştı: "Efendim?"

"Üsteğmen Doğan komutanım."

"Evet?"

“Görüşmemiz gerekiyor komutanım.”

“Nerede?”

“Yarın saat üçte Meclis Parkı’nda.”

“Tamam Doğan gecikme.”

“Emredersiniz komutanım.”

Doğan telefonu kapatıp beklemeye başladı. 12. Daire’nin şifreli mesajlarından birini ilk defa kullanıyordu. “Görüşmemiz gerekiyor” lafı, aslında “Size anlatacağım önemli şeyler var ama kullanmakta olduğunuz telefon güvenli değil” anlamına geliyordu. Meclis Parkı ise “Güvenli olduğunu bildiğiniz bir hatta geçin” demekti. Karşıdaki müsaitse “Gecikme” diyerek en geç yarım saat içinde arayacağını belirtirdi. Eğer o an uygun değilse, söylenen randevu saatini ileriye alarak, ne kadar süre sonra arayabileceğini bildirirdi.

Aslında Doğan randevuyu “Eymir’de” vermeye niyetliydi. “Bu güvenli bir hatta geçin, sesi de şifreleyin” demek oluyordu. Fakat bu sistem sadece 12. Daire ofisinde vardı. Üsteğmen, vakit kaybını göze alamadığından “Meclis Parkı” kodu ile yetinmek zorunda kalmıştı.

On dakika kadar sonra masanın üzerindeki kırmızı telefon, kısık bir sesle çalmaya başladı. Doğan hemen ahizeyi kaldırdı. Paşa “Evet!” dedi. Sesinde uyku mahmurluğundan eser kalmamıştı. Üsteğmen, Ahmet Paşa’nın ‘bilgilendirici özetleri’ tercih ettiğini biliyordu. Söyleyeceklerini kafasında şöyle bir toparladıktan sonra konuşmaya başladı: “Komutanım. Yediler bu gece yirmi iki sularında, Rebii aşiretinin toplandığı bir çiftlik evine saldırmışlar. Detaylarla ilgili bilgimiz yok. Şu an hastanedelermiş. Ameliyata alınmışlar.”

Telefonun diğer ucundan önce hafif bir homurdanma duyuldu. Sonra Ahmet Paşa “Hangileri yaralanmış?” diye sordu.

“Kesin bilgimiz yok komutanım. Ama Solaklar’dan bazıları İlyas Usta’nın, Salih Usta’nın ve Bengi Hatun’un düştüğünü gördüklerini söylüyorlar. Durumları iyi değilmiş.”

“Peki, Solaklar nasıl?”

“Abbas Ağa burada komutanım. Kaçmayı başarmışlar.”

“Tamam Doğan. Beklemede kalın. Bilgi aldıkça da haber verin. Yüzbaşı nerede?”

Üsteğmen bu sorunun arada kaynamasını ümit etmişti. Yüzünü buruşturarak “Bahar Hanım’ı almaya gitti komutanım.” dedi, “Buraya getirecekmiş. Güvenliği nedeniyle...”

Paşanın derin bir nefes aldığı duyuldu. “Tamam.” dedi sadece, “Ben Daire’ye geçiyorum. Artık oradan konuşuruz.”

“Emredersiniz komutanım.” dedi Doğan. Tam telefonu kapatmak üzereyken Paşa bir kez daha konuştu: “İstanbul’u boşaltmaya hazır olun!”

Yüzbaşı mahalleye geldiklerini ancak Volkan arabayı iyice yavaşlatıp, farları söndürünce anladı. Dolambaçlı yollarda yaptıkları yolculuk, yön duygusunu iyice köreltmmişti. Arabadan indi. Sersem sersem etrafına bakındıktan sonra, nihayet on metre ilerideki aktar dükkânını görebildi. Etrafta hiç ışık yoktu. Ses çıkartmasın diye arabanın kapılarını bile kapatmamışlardı.

Korkut Bey fısıldayarak "Acele edelim yüzbaşım." dedi ve hemen mahalleye açılan o dar sokağa doğru yürümeye başladı. Yüzbaşı da postallarını gıcırdatmamaya çalışarak ilerledi. Bengi Hatun'un aktar dükkânına birkaç adım kalmıştı ki, karşı taraftaki evin üst kat pencerelerinde bir şeylerin kıpırdadığını görür gibi oldu. Dikkatlice baktığında camların ardındaki belirsiz silüetlerin Abbas Ağa'nın gönderdiği Soklaklar olduğunu anladı. Adamlara aşağı gelmelerini işaret ettikten sonra dükkânın kapısını hafifçe vurdu. Kısa bir sessizlikten sonra içeriden önce bir tıkırtı, sonra da alçak bir fısıltı duyuldu: "Kim o?"

"Yüzbaşı." dedi Sarp. Kapı mümkün olan en temkinli şekilde, üç karış kadar açıldı ve Haydar'ın tombul yüzü görüldü. "Girin yüzbaşım." dedi kenara çekilerek. Bir taraftan da elindeki silahın horozunu indiriyordu. Sarp, dükkânın arkasına doğru ilerlerken "Bir terslik oldu mu?" diye sordu.

Haydar 'Cık'ladı: "Elim tetikte bekliyorum yüzbaşım... Nasıllarmış?"

"Haber yok Haydar. Sen şu dışarıdaki arkadaşları al. Gidiyoruz buradan. Ben Bahar'ı alıp gelirim. Arabanız var mı?"

“Var. Sokak arasına park ettik.”

“İyi oyalanmayın fazla. Hemen çıkın.”

Haydar' elindeki altıpatları pantolonunun cebine tıkıştırıp kapıya doğru yöneldi. Tam çıkacakken geri dönüp merdivenin başından seslendi: “Yüzbaşım. Anahtarlar kapının üzerinde. Çıkarken kilitlersin iyice.”

Sarp sessizce güldü ve ahşap basamakları adımlamaya devam etti. Merdiven kıvrıldıkça, sokaktan gelen cılız ışıklar da geride kalmıştı. Burnunun ucunu bile göremiyordu. Son adımını boşluğa basınca, kapının önündeki dar sahanlığa geldiğini anladı. El yordamıyla kapıyı bulup şöyle bir yokladı. Kilitliydi. Kapıyı hafifçe tıklattı. Kendisine gayet uzun gelen bir süre bekledikten sonra üç kere daha sertçe vurdu. Hemen ardından içeriden titrek bir “Kim o?” sesi duyuldu.

“Benim.” dedi yüzbaşı.

Cevap olarak önce kısa bir sessizlik, sonra da tek bir kelime geldi: “Defol!”

Sarp böyle bir karşılamayı zaten bekliyordu. Yumuşak bir sesle “Bahar...” dedi, “Açar mısın? Seni almaya geldim.”

Cevap hemen hemen aynıydı: “Defol git başımdan!”

Yüzbaşı yüzünü kapıya yaklaştırdı: “Bahar gitmemiz lazım. Burası tehlikeli.”

“Yaa! Hani burada daha güvende oluyordum. Hani Bengi Hanım bana göz kulak olurdu. İlgilendiğin için sağol Sarp ama yemezler. Senin suratını görmektense...”

Yüzbaşı sesini biraz yükselterek “Bahar! Başımız dertte. Haydi! Bir de seninle uğraşamam.” demişti ki kapının kilitleri şakırdamaya başladı. İçinden derin bir oh çekmekte olan Sarp'ın keyfini suratında patlayan şiddetli bir tokat bozdu. Kapı açıldığı kadar hızlı bir şekilde kapandı ve ardından Bahar'ın tıslayan sesi geldi: “Bana bir daha seninle uğraşamam

deme! Madem uğraşmak istemiyorsun ne işin var burada geri zekâlı? İstemiyorum seni. Ankara'ya gitmek istiyorum ben."

Yüzbaşı sızlayan yanağını ovuşturarak "Bak güzelim. Hiçbir şey bilmiyorsun..." diye konuşmaya çalıştı ama cümlesi kızın çığlıkları arasında kayboldu. "Afferin sana!" diye haykırdı Bahar, "Doğru. Hiçbir şey bilmiyorum. Beni niye döv-düler bilmiyorum. Niye bu eve hapsedildim, niye kapımda adamlar bekliyor bilmiyorum. Senin ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum. Başıma bunca iş gelmişken niye bana söylenen her şeyi uslu uslu yaptığımı da hiç bilmiyorum. Buraya kadar Sarp. Seninle hiçbir yere gelmiyorum ve yarın Ankara'ya gidiyorum. Okulum var benim. Öğrencilerim var, evim, muhabbet kuşum, faturalarım var taksitlerim var..."

Söz kesme sırası yüzbaşıya gelmişti. Soğuk bir sesle "Geçici görevle Devlet Arşivleri'ne atandın Bahar." dedi, "Derslerin başka hocalara verildi. Kuşun komşuya bırakıldı ve tüm ödemelerin yapıyor. Artık gidebilir miyiz?"

Kısa bir sessizliğin ardından önce içeriden "Ne?" diye bir çığlık geldi. Sonra Bahar "Dur bakayım, ne yaptım dedin sen?" diyerek kilitleri tekrar açmaya başladı. Sarp kapının aralandığını görünce biraz geri kaçtı. Kızın gözleri kocaman açılmıştı ve suratında çarpık bir gülümseme vardı: "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

Yüzbaşı suratına soğuk bir ifade vermeye çalışarak "Şunu diyorum..." dedi, "Ankara'ya gitmeni gerektirecek bir şey kalmadı. Burada benimle kalıyorsun. İstesen de istemesen de... Üzgünüm."

Bahar işaret parmağını Sarp'a doğru uzattı: "Seni orduya şikâyet ederim. Beni alıkoymaktan şikâyet ederim seni."

"Edemezsin çünkü ben artık asker değilim."

“Haa! Anlaşıyor yavaş yavaş. Kim bilir nasıl bir pisliğin içine soktun kendini de attılar seni. Sen eskiden böyle değildin. Sonradan bozulmuşsun sen.”

“Pislik kısmı doğru ama atmadılar, istifa ettim... Etmek zorunda kaldım.”

“Düşüp kalktığın adamlardan belli. Namuslu, dürüst bilirdim seni. Ne halt yedin?”

Sarp derin bir soluk alarak sabrının sürmesini diledi. “Ebu Sina suikastını duydun mu?” diye sordu. Bahar hafızasını şöyle bir yokladı: “Duydum. Ne olacak?”

“İyi. İşte onu üzerimize yıkmaya çalıştılar. Biz de istifa etmek zorunda kaldık.”

“Aferin sana! Derin devlete de bulaştın yani. Haklıymış ama adamlar. Bilseydim söyledim nişanlıma boyundan büyük işlere kalkışmasın diye. Nereden nişanlım oluyorsan? Doğan'ın da başını yaktın tabi. Sen var ya zararsın zarar!”

Yüzbaşı başının acımaya başladığını hissetti. Çok da gecikmişlerdi. “Derin kısmı doğru olabilir ama devlet değil tam.” dedi, “Hikâyenin geri kalanını başka yerde anlatayım istersen. Hem oturarak konuşabiliriz hem de burada ölmeyebiliriz.”

Kız Sarp'a doğru biraz yaklaştı: “Ne ölmesi? Ne diyorsun sen? Aşağıda sürekli adamlar bekliyor. Bengi Hanım da gelir birazdan. İyi burası. Hiçbir yere gelmiyorum.”

“Bengi Hanım gelmeyecek. Çocuklar da gitmek için bizi bekliyor. Burayı boşaltıyoruz. Hadi toparlan. Evde önemli bir şey kalmasın.”

“Niye gelmiyor Bengi Hanım?”

Yüzbaşı “Bir ordu vampirin arasından tek parça çıkamadığı için gelemiyor” demek üzereyken kendini zor tuttu. Bunun yerine soğuk bir sesle “Bir çatışmaya girmiş. Durumu nedir bilemiyoruz ama çok iyi değil.” dedi.

Bahar, Sarp'ın beklediği kadar şaşkın görünmüyordu. "Yalan söylüyorsun..." diye tısladı. "Yalan değil Bahar." dedi Sarp. Lafına devam edecekken aşağıdan Haydar'ın fısıltısı duyuldu: "Abi acele edin biraz. Hareket var!"

Sarp endişesini belli etmemeye çalışarak kıza yaklaştı: "Seni burada koruyacak kimse yok Bahar. Hayatını bu hale getirdiğim için şu an yapabileceğim tek şey özür dilemek. Her şeyi düzeltmeye çalışıyorum. Özür dilemekten başka şeyler yapabilmem için bana fırsat vermen lazım. Sen benim yüzümden ölüme çok yaklaştın. Ama ben senin için ölürüm. Bunu biliyorsun. Benim için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorsun."

Bahar, yüzbaşının karanlıkta parlayan gözlerine bir süre baktı. Tam bir şey diyecekti ki aşağıdan Haydar tekrar fısıldadı: "Abi hadi!"

Kız biraz daha olduğu yerde durduktan sonra aniden dönüp evin karanlığında kayboldu. Sarp arkasından "Nereye?" diye seslendi.

"Diş fırçamı almaya" dedi Bahar...

Cep telefonunu sesi Behzat Taner'in uykusunu bu gece beşinci defa bölüyordu.

Taner, yatağın bir yerine fırlatıp attığı telefonu ararken saatine baktı. Dörde on vardı. Arayanın kim olduğunu hiç merak etmiyordu. Tabii ki Behram'dı. Sesine dinamik bir ton vermeye çalışarak "Efendim?" dedi. Karşı tarafta Behram'ın sesi bir hayli telaşlı geliyordu. Avukat, arkadaşının endişesini taklit ederek konuşmaya başladı: "Ben de bir bilgi alamadım daha... Adamlarım hâlâ dışarıda. Her yere soruyorlar ama etraf çok sessiz. Anlıyorum... Yediler uzmanı olan sensin. Asıl senin bir şeyler öğrenmemiş olman çok şaşırtıcı... Evet... Soner yanında mı hâlâ? Yahu onun aşiretine saldırmışlar işte. En temiz bilgiyi o alır... Alamıyor mu? Niye? Haa anladım... Tabii ki bir şey öğrenir öğrenmez arayacağım seni... Telaşlanma öyle, sakın ol... Anladım. Öbür telefon çalışıyor, sonra ararım seni. Haydi eyvallah!"

Behzat Taner telefonu yatağın kenarına atıverdi ve kafasını yeniden yastığına gömdü. Ortalıkta Yediler'in öldüğü söylentisinin dolaşmaya başlamasıyla birlikte Behram ve akabinde telefonu çıldırırvermişti. Alamut, kendisinden durumla ilgili bilgi edinmesini istiyordu. Kaçının öldüğünü, kimlerin öldüğünü bilmek iksir pazarlığı için hayati önem taşıyordu. Eğer Yediler ortadan kalkmışsa, bu pazarlık yapacak kimsenin kalmadığı ve ölümsüzlük hayallerine elveda demek gerektiği anlamına geliyordu. Alamut telaşlıydı, Behzat Taner ise uykusuzdu. Bir saat dolmadan telefonun tekrar çalacağına emindi ve ne kadar uyusa kardı...

Behram telefonu kapattıktan sonra ofisinin penceresinden Kubbeli Salon'a baktı. Büyük Alamut'ta el ayak çekilmişti. Birkaç nöbetçi dışında etrafta kimsecikler yoktu ve Alamut bu sessizliğiyle daha bir ihtişamlı ve daha bir ürkütücü görünüyordu. En güzeli de bir süredir ağırlamak zorunda kaldıkları Geceliler'in ortalıkta dolaşmamalarıydı. Gerçi şu ana kadar en ufak bir saygısızlık göstermemişler, kendilerine ayrılan yerlerin dışına adımlarını atmamışlar, günlerini herkesi kışkandıracak bir disiplin ve düzen içinde geçirmişlerdi ama Behram bu adamlara yine de güvenemiyordu. Fazla sessizdiler...

Sıkıntıdan iyice kuruyan dudaklarını bir yudum portakal suyuyla ıslattı ve uykusuzluktan acımaya başlayan gözlerini kuvvetlice ovuşturdu. Düzeninin bozulmasından nefret ederdi ama bu gece aldığı haberler herhangi bir mızımsızlığı kaldırarak cinsten değildi. Yakın fedailerinden birisi odasına girip Geceliler'in arasında Yediler'in öldüğü söylentisinin dolaşmakta olduğunu söyleyince yataktan nasıl fırladığını bilememişti. Bu bütün planlarının, en olmadık, en saçma şekilde sona ermesi anlamına geliyordu. Söylentinin Yediler'in bir numarası olabileceğini düşünerek telaşını bastırmaya çalışmış ve alelacele giyinerek ofisinin yolunu tutmuştu. Kapısını açar açmaz de karşısında Soner Bey ve iki yakın adamını bulmuştu. Ayaküstü öğrenebildiği kadarıyla, bu haber Alamut'a Soner Bey'in bir adamı kanalıyla gelmişti. Bu Geceli, artık her nasıl yaptıysa Alamut'un telefonlarını kullanmayı başarmış ve birkaç ahbabıyla görüşmüştü. Duyduklarını anlatırken Soner Bey'in suratını kaplayan neşe ve heyecan karışımı ifade Behram'ın gözünden kaçmamıştı. Misafirlerini bekleme odasında bırakıp hemen telefona sarılmış, Behzat Taner'i uyandırmakla kalmamış, kendi fedailerini de ayağa kaldırmıştı. Sonuç şu ana kadar sifra yakındı. Yediler'in mahallesinin yakınında görülen birkaç kişi dışında hiçbir kıpırtı yoktu. Asıl garip olan, haberi getiren Soner Bey'in daha fazlasını öğrenmek yerine ağzının içine bakmasıydı.

Behram portakal suyundan bir yudum daha aldı ve bardağıyla birlikte bekleme odasına geçti. Umutla kendisine bakan gözleri şöyle bir süzüp koltuklardan birine oturdu. "Bir haber yok." deyince Soner Bey hafifçe avucunu yumrukladı. Herkes kendi hesabına dalmıştı. Yediler'in tamamen ortadan kalkmış olması aynı odada hem rüya hem de kâbus anlamına geliyordu. Behram'ın kafası çok karışık. Yeni bir strateji oluşturmak için karşı taraftan kimlerin hayatta kaldığını bilmesi gerekiyordu. Soner'in hesabı ise daha basitti. Ölen bir usta, savılan büyük bir bela demekti. Üstelik pazarlığı engellemek için şu Behram denen adamın fedailerini gırtlaklamak zorunda kalmayacak, saklandığı bu delikten gönül rahatlığıyla çıkıp evine ve tahtına kavuşabilecekti.

Behram, Soner'e bir süre dik dik baktıktan sonra, "Siz de hâlâ bir şey öğrenemediniz mi?" diye sordu. Geceli kaşlarını kaldırıncaya, elindeki bardağın kenarına sert bir fiske attı. Kristal ince ince tınlamaktayken konuşmaya devam etti: "Anlıyorum... 'Bu gece her ne olduysa oldu ve biz her nasılsa hiçbir haber alamıyoruz... Ama anlıyorum.'"

Soner çok samimi olmayan bir gülümsemeyle ayağa kalktı: "Sıkmayın canınız Behram Bey. Bekleyelim. Her nasılsa haber alırız."

"Öyle." dedi Behram. Gözlerini kısa bir süre Geceliler'e çevirdi: "Neler oluyor her nasılsa öğreniriz..."

Soner'in gülümsemesi kayboluvermişti. "İyi sabahlar." diyerek ayağa kalktı ve ofisten çıkıp gitti. Diğer iki Geceli de başarıyla küçük birer selam verdikten sonra beylerini takip ettiler. Büyük Alamu't'un kendilerine tahsis edilen bölümüne doğru sinirli ve hızlı adımlarla ilerlerlerken, Soner'in has adamlarından Naim isimli geceli "Abi." dedi, "Adam şüphelendi sanki?"

"Şüphelensin." diye cevap verdi Soner, "Buraya tatil yapmaya gelmediğimizi bilmiyor muydu? Şu Yediler gebermiş olsa

de elimizi kana bulamadan çıksak şuradan. Sıkılmaya başladım ben.” Geceli sesini biraz daha alçalttı: “Abi. Durumu öğrenmemiz için bağlantı kurmamız lazım. İzin ver dışarı çıkayım.”

Soner aniden durup kızgın bakışlarını Geceli’ye çevirdi. Dışlerinin arasından “Hayır demiştim.” diye tısladı, “Kimse dışarı çıkmayacak, kimse Geceli ya da insan, Rebi’den ya da başka bir aşiretten hiç kimseyle bağlantı kurmayacak. Yerimiz belli olursa mahvoluruz.”

Diğer Geceli de ezik bir sesle lafa karıştı: “Abi Yediler’den geçtim, aşiretin durumu nedir onu bile bilmiyoruz. Burada saklanırken bizi bitirmiş bile olabilirler. Naim bir gidip baksa...”

“Peki, gitsin baksın o zaman.” dedi Soner, “Bakalım kaç soluk alabiliyor? Aşiretin durumunu ben size söyleyeyim. Karışıklık! Herkes sıkacak gırtlak arıyor. Buradan ya Yediler’in ölüm fermanı elimizde kahraman olarak çıkarız ya da ölü olarak. Emrim kesindir. Kimse dışarıyla bağlantı kurmayacak. Gidin herkese söyleyin. Bir daha telefonlara yaklaşanı görürsem yüreğini sökerim. Haydi, bu sefer Yediler’in haberi geldi. Ya aşiretin bizi sildiği, kellelerimizi istediği haberi gelseydi ne olacaktı? Kim tutacaktı o kadar adamı? Bana bakın! Konuşmak yok. Adamlar sadece bizim istediğimiz şeyleri duyacaklar. Anlaşıldı mı?”

İki Geceli suratlarını buruşturarak “Anlaşıldı beyim.” dediler. Soner, yeniden hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Kollarını bu iki sadık adamının omuzlarına atarak “Siz dışarıyı merak etmeyin.” dedi, “Her şey burada bitecek. Şu fedai denen adamlara yanaşmaya çalışın. Emanetlerin yerini bir öğrenirsek, şu pazarlığı bir engellersek... İşte o zaman bey de biziz padişah da. Haydi, göreyim sizi.”

Geceliler, Soner’in omuzlarında duran ellerine şüpheyle bakarak kafalarını salladılar. Aşiretlerinde bu gibi yakın temas olaylarına çok fazla rastlanmazdı. Bir süredir ‘Bey’ diye

hitap ettikleri ama Rebiiler ve diğer Geceliler arasında hangi sıfatla anılmakta olduğunu hiç bilmedikleri bu adamın davranışları Alamut'a geledi beri bir hayli garipleşmişti. Planları çok net olmasına rağmen kafası bir hayli karışık görünüyordu. Sürekli bir panik haliyle etrafta dolaşıyor, çoğu zaman haddinden fazla sıkıcı olan emirler yağdırıyordu. Hemen hemen her şeyi yasaklamıştı. Alamut'a gelen diğer Geceliler tüm vakitlerini neredeyse hiçbir şey yapmadan geçiriyorlardı. Yedilerle büyük bir savaş içerisinde olduklarını, görevlerinin yeni 'Bey'i korumak olduğunu zanneden adamlar şimdilik sakin görünüyorlar, büyük bir sadakat duygusuyla söylenen her şeye itaat ediyorlardı. Soner Geceliler'inden şüphe etmiyor hatta genç bir Bey olarak bu kadar kısa zamanda böylesine bir bağlılığı sağlayabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Ne var ki, sadakat denen şeyin kendi meziyetinden daha çok soyunun bir özelliği olduğunu ve kırılıverdiğinde korkunç bir vahşete dönüşüğünü de unutmuş gibiydi.

"Lütfen Bahar Hanım." dedi Mehmet Sinan. Yüzünde sinir bozukluğundan kaynaklandığı çok belli olan bir gülümseme vardı: "Lale Devri'nin tamamen kuru eğlenceden ibaret olan bir dönem olduğunu söyleyemezsiniz. Osmanlı bilim, kültür ve sanat alanında o kadar büyük gelişmeler kaydetti ki..."

Bahar, "E olacak tabii ki o kadar." diyerek Geceli'nin sözünü kesti, "Bilimi bilemem ama o kadar debdebe arasında kültürün ve özellikle sanatın gelişme kaydetmesi çok doğal. Birileri payitahtı eğlendirmek, paşaların ince zevklerine dokunmak zorundaydı."

Mehmet Sinan karşısına geçip bacak bacak üstüne atmış, gözlüklerinin üzerinden ahkâm kesen bu tarih doçentine hayretle baktı. Neredeyse üç saattir aynı konuyu tartışıyorlardı. Doçentin bilgisi sağlamdı ve daha önemlisi çenesi iyi çalışıyordu. Geceli masanın öbür ucunda ürkek bakışlarla kendilerini izlemekte olan subaylara baktı ve içinden yüzbaşıya bol bol sabır diledi. "Yani..." dedi, "Şimdi siz o devirde yaşanan tüm gelişmelerin kazara olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

Bahar, tüm ısrarlı sorularına rağmen nasıl bir meslekle iş-tigal ettiğini bir türlü öğrenemediği ama bir akademisyeni kıskançlıktan çatlatacak kadar mükemmel bir Osmanlı tarihi bilgisine sahip olan bu dalgalı saçlı adamın genelde durgun olan yüzünde yaratmayı başardığı seğirmeleri zevkle seyrederek konuşmaya devam etti: "Kazara olduğunu söylemiyorum Mehmet Sinan Bey. Ama hepsinin bir sistemden uzak, gelişme kaygısından çok zevklerin karşılanması ve çeşitlendirilmesi gereksinimini temel alan, dönemin şartlarına göre tırnak

içinde medyatik ve spontane bir şekilde ortaya çıkan gelişmeler olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Yani kimse bana bunların Osmanlı devlet erkânının planları ve politikaları sonucunda olduğunu söyleyemez.”

“Peki, ya Damat İbrahim Paşa’nın çabaları? Matbaayı kurması? Bilim adamlarını, sanatçıları koruması? Avrupa’yla kurduğu ilişkiler?”

“İbrahim Paşa mı? Bürokrat olarak gösterdiği başarıyı devlet adamlığına taşıdığı pek söylenemez. Ama medyatik olmayı çok iyi beceren mükemmel bir zevk adamı. Eh! Sanatçıları koruması da çok normal. Ama bilim adamı derken neyi kastettiğinizi anlayamadım. Osmanlı’nın o döneminde hangi bilim var ki adamı olsun? Matbaa ise bugün tarih kitaplarında ancak sevimli bir gelişme olarak duruyor. Şeyhülislam’ın sansüründen geçtikten sonra basılabilen birkaç kitap...”

Saygılı bir konuşmacı olarak bilinen Mehmet Sinan “Yapmayın Bahar Hanım.” diyerek araya girdi: “Bu kadar da küçümsemeyin. O zaman için çok önemli bir atılımdı bu. Tek bir matbaada binlerce kitap basıldı.”

“Sorun da bu ya zaten.” dedi Bahar, “O şaşaalı Lale Devri’nde yapılan atılımların sonucu koca Osmanlı’da tek bir matbaa ve beş altı şair... Ortada gerçekten bir devlet-politikası olsaydı harcanan o kadar parayla neler yapılırdı. Sonuç durumu ortaya koyuyor zaten. Patrona Halil İsyanı ve damdan düşen Lale Devir şairleri.”

Geceli yorulmuştu. Bir süre sustuktan sonra “Hikâye o.” dedi, “Nedim damdan düşmedi. İsyân çıkınca bir tür kriz geçirip öldü.”

Bahar “Damdan düştü.” diye ısrar etti, “Dönemin tanıklarının ifadelerini içeren bir belgede okudum. Kopyası bende var. Hatta matbaada çoğaltılan ilk belgelerden biri. İronik değil mi?”

“Evet, hanımefendi ironik. Ama Nedim damdan düşmedi.”

“Damdan düştü Mehmet Sinan Bey. Belgeyi getiririm size. Tüm detaylarıyla anlatılıyor olay.”

Geceli, bir zamanlar, hatta halen hayranı olduğu, tanışma ve muhabbetine katılma şerefine eriştiği bu şaire yakıştırılan ölümü hiçbir zaman hazmedememişti. “Küçükhanım.” dedi masaya yaslanarak, “Gördüklerime mi inanacağım, sizin okuduklarınıza mı?”

Bahar, Geceli’nin sözlerine ve kızgın kızgın bakan gözlerine bir anlam vermeye çalışırken masanın öbür ucundan bir kahkaha koptu. Sarp, “İlahi Mehmet Sinan Bey.” diyerek gülmeye başlamıştı. Yüzbaşının kahkahalarına önce masanın altından tekme yiyen Doğan sonra da öfkeyle nasıl bir pot kırdığının farkına varan Geceli katıldı. Bahar ise bu üç adama küçük gülcüklerle eşlik ediyordu ama yüzündeki şüphe dolu ifade henüz silinmemişti.

Yapmacık da olsa bu kahkahalar bir haftadır Eski Yer’in duvarlarında yankılanan en neşeli seslerdi. Tam bir haftadır burunlarının ucunu bile dışarı çıkarmadan öylece bekliyorlardı. Çiftlik baskınından bir buçuk gün sonra Niran Hatun aramış ve kesinlikle ortalıkta görünmemelerini söylemişti. Kısaca anlattığı kadarıyla, kendisi dışında tüm Yediler hastaneydi. Hepsi ciddi ameliyatlar geçirmişti ve en kötüsü, İlyas’ın durumu hiç iyi değildi.

Herkesle beraber subaylar da topu topu yedi kişi olan us-taların bu âlemde ne kadar önemli bir güç olduğunu çok iyi anlamışlardı. Onlar olmadan hiç kimse parmağını bile kıpırdatamıyordu. Yediler hastaneye, geride kalanlar da yuvalarına çekildikten sonra meydan Geceliler’e kalmıştı. İntikam isteyen Rebii aşireti ortalığı kasıp kavurmaya başlamış, Bengi Hatun’un aktar dükkânını ve evini dağıtmış, hatta Eski Yer’in kapısına bile dayanmaya cüret etmişti. Ortada dövülecek kimse

bulamayınca, hınçlarını Yediler'e yakın olan insanlardan almaya başlamışlar, Yediler'in, Solaklar'ın ve Yörükler'in gönüllerinde vicdan azabında derin izler bırakmayı başarmışlardı.

Yediler'in yokluğunu fırsat bilip kuduran Rebi'i'yı durduran yine Yediler'in yokluğu olmuştu. Harifi aşireti de fırsattan istifade ederek çapını genişletmeye kalkınca, Rebi'i, ardını kollayabilmek için saldırılarını hafifletmek zorunda kalmıştı.

Subaylar, Bahar, Mehmet Sinan ve zamanlarının çoğunu üst katta geçirirler de Esat, Haydar ve Volkan, tam bir haftadır Eski Yer'de baş başaydılar. Hepsi çok sıkılmıştı, hepsi artık ne olacaksa olsun demektedir fakat en zor durumda olan şüphesiz Mehmet Sinan'dı. Geceliler'in tüm saldırılarının bir numaralı hedefi olduğunu bilmek bir tarafa, bir de Bahar'a Geceli olduğunu çaktırmamaya çalışmak mutlak bir ızdıraptı. Ruh durumu sallantıda olan kıza normal görünmek için kahveyi içiyormuş gibi yapmak, pizza parçalarını tiksinecek çiğnemek, sonra da gidip tükürmek çekilir dertler değildi. Geceli, hem hanımefendiye soyunun en önemli özelliğini radikal bir şekilde göstermek hem de böyle bir belayı başına saran adamdan küçük bir intikam almak için, sivrilmeye hazır dişlerini yüzbaşının boynuna geçirivermek gibi kaba bir davranışa bile niyetlenmişti.

Sarp ise, Bahar'a bazı şeyleri yavaş yavaş anlatmaya başlamıştı. En azından askerlikten istifa etme nedenlerini, işin içine Yediler'i ve Geceliler'i karıştırmadan açıklamayı başarmıştı. Ne var ki kızın zekâsı, içten içe büyüyen paranoyası ve bir süre sonra kaçınılmaz olarak şahit olacağı olaylar ve kişiler göz önünde bulundurulursa, bu açıklamaların yeterli olmayacağı kesindi. Bahar bir haftadır neden buraya tıklıldıklarına, Bengi Hanım'ın başına ne geldiğine dair tek bir soru dahi sormamıştı. Yüzbaşı, kızın bu meraksızlığının hiç hayra alamet olmadığını biliyor, bu oyunu nereye kadar sürdürebileceğini de çok merak ediyordu.

Sarp, zorlama kahkahasını biraz daha sürdürdükten sonra gözyaşlarını siliyormuş gibi yaparak ayağa kalktı: “Güzeldi valahi Mehmet Sinan Bey... Kahve isteyen var mı?”

Geceli hiç gecikmeden “Hayır, teşekkür ederim.” dedi. Suratında donmuş bir gülümsemeyle oturan Bahar ise cevap vermedi. Yüzbaşı kahve makinesine doğru yönelmişti ki kulağına sütunlu salonun öte ucundan gelen bir tıkırtı çalınır gibi oldu. Sarp “Ben de içerim.” demeye çalışan Bahar’ı “Şşşt!” diyerek susturduktan sonra gözlerini labirentlere açılan karanlık koridora dikti. Tıkırtıları diğerleri de duymuştu. Ayak seslerine benziyorlardı ve birden fazla oldukları kesindi. Mehmet Sinan ayağa kalkarak masanın hemen yanı başındaki kalin sütunun arkasına gizlendi. Doğan ise Bahar’ın önüne geçmiş ve belindeki silahın emniyetini açmıştı. Koridorun ağzında bir takım karaltılar belirmeye başlayınca Geceli ile yüzbaşı da ellerini bellerine attılar.

“Davranmayın.” dedi bir kadın sesi, “Biziz...”

Duydukları sesin yarattığı şaşkınlık, çok kısa bir süre sonra yerini mutluluğa bıraktı. Sarp ile Doğan gelenleri karşılamak için birkaç adım ileri çıkarken Mehmet Sinan Yüce İkizler’e şükranlarını sunmaktaydı. Salonun ışığı gelenlerin üzerine vurduğunda mutlulukları ikiye katlandı. Eskisi kadar sağlıklı görünen Niran Hatun’un yanında bir koltuk değneğine dayanarak yürüyen İdris Usta vardı. Doğan hızla gidip ustanın koluna girdi. Bu adamı gördüğüne bu kadar sevineceğini hayatta tahmin edemezdi. Yüzbaşı ise Niran Hatun’un karşısına geçip “Hoş geldiniz.” dedi, “Büyük geçmiş olsun...” Kadına sarılıp öpmek için kendisini zor tutuyordu. Ne var ki Mehmet Sinan, yüzbaşı kadar dirayetli değildi. Hatunun ellerini ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdü, sonra da alnına dayayıp öylece durdu. Bir süre sonra doğrulup “Geçmiş olsun.” dedikten sonra, Doğan’ın kolunda güçlkle ayakta duran İdris Usta’nın yanına seğırtip sıkı sıkı sarıldı.

Hatun ile usta, Bahar'ın varlığını ancak bu karşılama merasimi sona erdikten sonra fark edebilmişlerdi. Hatun belirgin bir tepki vermemişti ama İdris Usta; Bahar ürkek bir şekilde elini sıkırmaktayken yüzbaşıya kaçamak bir bakış fırlattı. Sarp'ın kararlı duruşu, bu konunun tartışmaya bile açılmayacağına gösteriyordu. Zaten ustanın da böyle bir niyeti yoktu. Sadece Bahar'ın değil, böyle bir zamanda dışarıda kalan herhangi birinin yaşama şansı olmadığını çok iyi biliyordu.

Bahar, gelenlerin burada olmasını çok doğal karşılamadıklarını sezinlemişti. Ne var ki bunu kafaya takacak durumda değildi çünkü çok daha büyük bir rahatsızlık hissediyordu. Kimse tanıştırma lütfunu göstermemiş olsa da, bu adamla bu kadını nereden tanıdığını hatırlamıştı. Bengi Hanım'ın evinde yarı baygın yatarken görmüştü bu ikisini ve artık rüya sandığı şeylerin uyanıkken de karşısına çıkmasına tahammül edemiyordu.

Rüyalarla birlikte aklına şu madalyon da gelivermişti. Yıllar önce tezini hazırlarken bir el yazmasında karşısına çıkan madalyonu Bengi Hanım'ın boynunda görmüştü. Hem de iki kere. Birincisinde rüyada olduğunu zannediyordu ama ikincisinde kendinde olduğundan emindi. Kimse Bahar'a bunun sıradan bir madalyon olduğuna inandıramazdı. Eski zamanlarda kullanılan ve bugüne kadar gelen figürleri çok iyi tanırdı. Bu gamalı haç gibi, Zülfikar gibi, Fatıma'nın Eli gibi bilinen bir şey değildi. Madalyonu ilk gördüğü el yazması da öyle herkesin ulaşabileceği bir yerde değildi zaten. Zengin bir koleksiyoncunun kişisel arşivinden yalvar yakar çıkartabilmiş, sadece birkaç saatliğine okuyup gerekli notları almıştı. Daha sonra, tüm çabalarına rağmen bu madalyondan bahseden hiçbir kaynak bulamamıştı. Birkaç hafta öncesine kadar, Bahar'ın zihninde bu nesnenin Doğu'nun en ketum efsanelerinden birini sembolize etmesinden başka hiçbir anlamı yoktu: Lokman Hekim'in Yedi Kartal Ocağı efsanesini...

Bahar bu ocağın hikâyesiyle tesadüf eseri karşılaşmıştı. Araştırmasını derinleştirmek istemişti ama bütün kütüphaneleri ve arşivleri didik didik ettikten sonra eline topu topu iki sayfalık bir bilgi geçmişti. Bütün efsaneleri ballandıra ballandıra anlatan eski zaman yazarları bile ocaktan en fazla birkaç cümleyle bahsetmişlerdi. Onca araştırmadan sonra isimlerine sadece Yediler denildiğini, istedikleri zaman kartala dönüşebildiklerini ya da aslında zaten birer kartal olup insan suretine büründüklerini ve içtikleri bir iksir sayesinde ölümsüz olduklarına inanıldığını öğrenebilmiş, tezini zamanında bitirebilmek için ocak dosyasını kapatmak zorunda kalmıştı.

Kafasında yıldırım gibi çakan kopuk düşüncelerle birlikte, şu madalyonun yeniden aklına gelmesi Bahar'ı çok rahatsız etmişti. Ağzına gelen midesini bastırmaya çalışırken birisinin kendisine seslenmekte olduğunu duydu: "Bahar Hanım siz nasılsınız?"

Kafasını aniden kaldırınca Niran Hatun'la göz göze geldi. Hemen toparlanarak "Sağolun" dedi, "Siz nasılsınız?" Sonra sırf samimiyet olsun diye aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi: "Bengi Hanım nasıl? Toparlandı mı biraz?"

Hatun gözünün ucuyla İdris Usta'ya baktıktan sonra "Daha iyi." dedi ve sustu. İdris Usta'nın Sarp'a soru işaretleriyle dolu bir bakış fırlatması da Bahar'ın gözünden kaçmamıştı. Anlaşılan Bengi Hanım'ın yaralandığını bile bilmemesi gerekiyordu. Bunun üzerine bir de İdris Usta'nın "Mehmet Sinan, Abbas Ağa ile Korkut Bey'i ara hemen gelsinler. Yüzbaşım, Doğan Bey. Siz de kalın. Konuşmamız gereken şeyler var." demesi canını iyice sıkıyordu. Aralarında yaşamak zorunda olduğu kişilerin kendisine istenmeyen kadın muamelesi yapmaları çok gücüne gitmişti. Gereksiz bir utanç içinde ve ne yapacağını bilemez bir şekilde otururken, Mehmet Sinan'ın elinde telefonuyla ayağa kalkmasını fırsat bilip su ısıtma makinesinin yanına gitti. Yine ciğerleri sıkışmıştı. Derin ama tıkHz nefesler

alıyordu ve ağlamak üzereydi. Bengi Hanım'ın kendisine sık sık kaydattığı şu otların sinirlerini yatıştırabileceğini düşünmüştü. Neyse ki evden çıkmadan önce koca bir kavanozu çantasına tıkmayı akıl edebilmişti. Hızla odasına gidip kavanozdan bir tutam ot aldı ve salona geri döndü. Kaynayan suyu bardağına boşaltıp otları içine attı. Ne olduklarını bilmiyordu ama ismini 'antidepresan çayı' koymuştu. Demlenmesini beklerken masaya kulak kabarttı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bahar 'defolup gitmesini' beklemekte olduklarını düşündü. Sarp yanına gelip gitmesi gerektiğini söylese belki kızardı ama kendisini bu kadar kötü hissetmezdi. Ne var ki, eski nişanlısı o kadar ince düşünceli ve kendisine karşı o kadar cüretkâr birisi değildi. Bardağını alıp masaya doğru ilerledi ve hafif hafif titremekte olan çenesine hakim olmaya çalışarak "Sarp." dedi, "Benim dışarı çıkmam artık mümkün mü? Alışveriş falan yapmam lazım."

Yüzbaşı olumsuz bir cümle kurmak için ağzını açmıştı ki İdris Usta araya girdi: "Tabii ki Bahar Hanım. Yalnız çocuklar da gelsin sizinle. Hem söyleyin dükkânı da açsınlar. Kusura bakmayın. Sıkıntıya soktuk sizi de."

Bahar kıbarca "Hiç önemli değil." gibi bir şeyler söylemeye çalışırken Sarp "Delirdiniz mi?" diye bağırıverdi. "Daha üç gün önce dükkâna girmeye çalıştılar. Ne dolaşması?"

"Sakin olun yüzbaşım." dedi İdris Usta, "Ortalık artık daha güvenli. Sonsuza kadar burada kalamayacağımıza göre..."

"Haklısınız ama kendimizi göstermeye Bahar'la başlamak diyorum."

"Ben de bunu sonra tartışsak diyorum."

Bahar'ın çenesi yine titremeye başlamıştı. Ağlamaklı bir sesle "Güvenli değilse çıkmayayım." dedi, "Duymamam gereken şeyleri duymayayım derken başıma bir iş gelsin istemem. Yukarıda televizyon da..."

Cümlesinin sonu hıçkırıklarının arasında kaybolmuştu. Boncuk boncuk dökülen gözyaşlarını silerek merdivenlere doğru döndü. Bir taraftan da elindeki bardağı kıpırdayıp duran dudaklarına denk getirmeye çalışıyordu.

Niran Hatun ellerini iki yana açıp "Uğraştığımız şeye bak." diye homurdandıktan sonra kalkıp kızın yanına gitti. "Kusura bakmayın Bahar Hanım." dedi alçak bir sesle, "İstmeden kabalık ettik. Bizim aramızda konuşmamız gereken özel konular var da... Keşke doğru düzgün söyleseydik."

Bahar "Rica ederim." diye mızıldandı.

Hatun usulca kızın koluna girdi ve "Neyse." dedi, "Dışarı gerçekten güvenli. Yanınızda biri olduğu sürece çarşı içinde ve civarda istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz. Hatta bol bol alışveriş yapın iyi gelir."

Bahar burnunu çekerek gülümsedi ve "Sağolun" dedi, "İsminiz neydi?"

"Niran."

"Nurdan, ateşten yaratılmış anlamında... Güzel bir isminiz var."

Hatun kızın gözlerinin ta içine baktı: "Teşekkür ederim."

Bahar karşısındaki kadını bir süre daha süzdükten sonra "Ben alışveriş yapayım." dedi, "İyi gelir..." Ağlaması bir anda kesilivermişti.

Hanımefendi sütunlu salondan çıktıktan sonra, bu gündem dışı sorun halledildiği gibi kapatılmış, kimse sonuçsuz bir tartışma başlatacak herhangi bir cümle sarf etmemişti. Asıl mevzulara geçmek için de Abbas Ağa'nın ve Korkut Bey'in gelmesi bekleniyordu.

Tiryakiler dördüncü sigaralarını henüz söndürmüşlerdi ki, Eski Yer'in kapısı gıcırdadı ve beklenen iki kişi merdivenlerin başında belirdi. Abbas Ağa merdivenleri iki adımda inerek

hatun ile ustanın yanına geldi ve her ikisine de defalarca 'geçmiş olsun' diledi. Korkut Bey de sırasını savıp, herkes masanın etrafındaki yerini aldıktan sonra Abbas Ağa hiç beklemeden "Ustalar nasıl?" diye sordu.

İdris Usta'nın cevabı da sesi gibi karanlıktı. "Hiç iyi degiller." dedi, "Salih'in sırtı ezilmiş. Kaburgaları kalbini zedelemiş. Zor kurtardılar... Yatıyor daha. Bengi biraz daha iyi. İç kanaması korkuttu biraz. İlyas ise..."

Çırağının hali aklına gelince İdris Usta'nın boğazına koskoca bir yumru oturmuştu. Aniden dolan gözlerini saklamaya çalıştı ve yutkunmaya çalışarak "Hâlâ uyuyor." dedi. 'Komada' demeye dili bir türlü varmıyordu.

Ağa, "İlyas güçlüdür. Tez zamanda kalkar ayağa." diyerek masanın kasavetini biraz dağıtmaya çalıştı ama neredeyse bir inilti şeklinde çıkan sesi kendisine bile inandırıcı gelmemişti. Aldığı bir sürü yaranın yanında göğsünün koca bir hançerle deşildiğini öğrenmişti. Duyduğuna göre kolu da çok kötü yaralanmıştı ve bir daha kullanamayabilir diyorlardı. Ağa, artık bu konuyla ilgili başka hiçbir şey duymak istemiyordu. Öyle ya da böyle, İlyas Usta'nın hâlâ hayatta olduğunu bilmek yeterliydi. "Dükkânı açmışız." diyerek konuyu değiştirdi, "Çıkıyor muyuz artık dışarıya?"

Konunun değişmesi İdris Usta'yı da rahatlatmıştı. "Evet ama cümbür cemaat değil." diye cevap verdi, "Yavaş yavaş. Darbe aldığımız bilinmeli ama hâlâ ayakta olduğumuz da görünmeli."

Korkut Bey şaşkın bir şekilde "Anlamadım." dedi, "Durumu saklamayacak mıyız?"

İdris Usta gülümseyerek "Hayır." diye cevap verdi, "Hatta bizzat söyleyeceğiz."

Ağa faltaşı gibi açılmış gözlerle lafa karıştı: "Hem ustaların yaralı yattığını söyleyip hem de ortalıkta dolaşmaya başlarsak üç adımdan fazlasını atamayız."

"Atarız!" dedi hatun. Aniden patlayıveren sesi masanın heyecanını bayağı bir yatıştırmıştı. "İdris'i dinleysin önce."

İdris Usta masadakilerle şöyle bir bakarak konuşmaya başladı: "Merak etmeyin ölmeye uğraşmıyorum. Rebii aşiretinden bir Geceli'yle, kısa bir süre de olsa baş başa kaldım. Ne kadar doğru bilmiyorum ama Soner Bey ortadan kaybolmuş. Kendisine bağlı Geceliler'i alıp gitmiş. Kimse nerede olduğunu bilmiyormuş."

Herkes "Eeee?" diye sorar gibi İdris Usta'ya bakmaktaydı. "Daha da önemlisi..." diye devam etti usta: "Rebii aşiret içinde sinsi bir iktidar mücadelesi başlamış. Kaya Bey'in dul eşleri arasında. Mehmet Sinan. Kaya Bey'in kaç hanımı vardı?"

"Üç." diye cevap verdi Geceli. "İlk eşi Keriman Hanım, Soner'in annesi Makbule Hanım ve Neslişah Hanım."

"Peki ya çocukları?"

Mehmet Sinan yan gözle subaylara bakarak "Keriman Hanım'ın iki oğlu da öldü." dedi, "Soner'in bir küçük kardeşi var. Neslişah Hanım'ın ise iki oğlu bir de kızı."

Usta tabakasından bir sigara çıkartarak ağzına götürdü: "Çekişme basit. Makbule Hanım Soner'in 'Bey' olmasını, daha doğrusu tanınmasını istiyor. Neslişah Hanım ise büyük oğlu için gözünü tahta dikmiş durumda. Aslında Beylik Soner'in hakkı. Sorun yaşamadan aşiretin başına geçmesi lazım ama anlaşılan kazın ayağı öyle değil. Neslişah Hanım aşireti içten içe karıştırıyor."

Geceli "Bence boşuna uğraşılıyor." diye araya girdi, "Rebii'lerde düzen çok sıkı işler. Beylik hakkı kimdeyse başa o geçer, kimse de çitını çıkartamaz."

"Haklısın" dedi usta sigarasını yakarken, "Ama galiba Soner bundan çok emin değil. Kaya Bey'i bizim öldürdüğümüze kimse inanmadı. Cesedi orta yerde duruyor ve durdukça da

aşiret içinde sürekli bir gerilime neden oluyor. Bundan yararlanmalıyız.”

Abbas Ağa kafasını şöyle bir toparladıktan sonra “İdris Usta.” dedi, “İyi güzel de, aşiretin başına Neslişah Hanım’ın oğlunu getireceğiz de ne olacak? Ancak birkaç kelle gider. Sonra Rebii yine aynı Rebii.”

Usta kafasını sallayarak ağanın sözlerini onayladı: “Haklısın. Ama bize lazım olan Rebii’nin beyi değil, Soner. Bey olması için çocuğun önünü açacağız.”

Mehmet Sinan, ustanın aklından geçenleri anlamıştı. Takdir dolu bir gülümsemeyle “Ve saklandığı delikten çıkmasını sağlayacağız...” dedi.

“Aynen öyle.” diye devam etti usta, “Soner boyundan büyük bir işe kalkıştı. Emanet işine bulaştı. Şüphelerim vardı ama kaçtığını ve aşiretten kimseyle bağlantı kurmadığını öğrenince bundan emin oldum. Babasının ölümünden sonra bizim üzerine gideceğimizi biliyordu ama aşiretine, aşiretinin güdeceği kan davasına güveniyordu. Hesapta herkes bizim yakamıza yapışacaktı. Neslişah Hanım sağolsun, ortalığı bulandırmaya başlayınca sıkıştı. Çareyi kaçmakta buldu. Yanılma payı hâlâ var ama gerçekten emanet işine bulaşmışsa gidebileceği tek bir yer var: Ortaklarının yanı. Orada bizim ölmemizi ya da ortaklarının ölümsüzlüğe kavuşmasını bekliyor olmalı. Kısaca bizi emanetleri çalanlara götürebilecek tek kişi Soner. Yani en akla yatkın ihtimal bu.”

Kısa bir sessizlikten sonra Korkut Bey “Nasıl çıkartacağız deliğinden Soner’i?” diye sordu.

Cevabı Niran Hatun verdi: “Basit. Neslişah Hanım’ı susuracağız.”

Masadaki herkesin gözleri yine dehşetle açılmıştı. Abbas Ağa kendini tutamayarak endişesini “Aman diyeyim.” şeklinde dile getirdi. Neslişah Hanım denilen kadın, Rebii soyunun

Mardin aşiretlerindendi ve soylu bir ailenin kızıydı. İstanbul'a gelin gelirken yaşanan debdebe, düğünündeki şatafat hâlâ dillerdeydi. Öldürülmez değildi ama kılına bir zarar geldiğinde, Mardin Gecelileri'nin İstanbul'a akacağı kesindi. Her şey bir tarafa, Neslişah Hanım kendi aşireti içinde de çok güçlüydü ve evine girmek çiftliği basmaya bile benzemezdi. Özetle Soner, bu cici annesinden çekinmekte çok haklıydı.

İdris Usta masadaki havayı fark ederek "Yok canım." dedi, "Öldürmeyeceğiz. Gidip konuşacağız, durumu anlatacağız ve bir süreliğine Soner'i desteklemesini isteyeceğiz."

Kendini tutamayan bu sefer Mehmet Sinan olmuştu. Alenen gülererek "Usta..." dedi, "Bir: Gidip ne diyeceğiz? İki: Ne vaat edeceğiz? Üç: Nasıl konuşacağız?"

Usta gülmüyordu. Sigarasından son bir nefes aldı: "Aptallık yapmaktan vazgeçmesini, oğlunu aşiretin başında görmek istiyorsa bir süre susmasını ve Soner'in nerede olduğunu öğrenmemiz için bize yardımcı olmasını isteyeceğiz. Vaadimiz de Soner'in kellesi olacak. Daha fazlasını isterse, oğlunun beyliği sırasında ocağın gözünde daha saygın bir yer teklif edebiliriz."

"Affedersiniz" dedi Doğan, "Şimdi biz, Soner'in bizi emanetlere götüreceğini varsayıyoruz ve onu izleyebileceğimiz bir yere çekmek istiyoruz. Bunun için de o hanıma gidip Soner'in beyliğini desteklemesini ve ortaya çıktıktan sonra bize bilgi taşımasını rica edeceğiz. Hadi oğluna iktidar vaat edip hanımefendiyi ikna ettik diyelim. Peki, Soner bu numarayı yutacak mı? Burnunu çıkarttığı anda tepesine çökeceğimizi anlamayacak mı?"

İdris Usta "Yutturacağız." diye cevap verdi, "Neslişah Hanım'ın kendisini bir anda ve nedensiz olarak desteklemeye başlaması şüpheli ve yetersiz gelecektir. Bizim de zayıfladığımızı düşünmek zorunda. Etrafa İlyas ile Salih'in öldüğünü yayacağız."

Abbas Ağa yukarıyı işaret ederek “O zaman dükkânı hemen kapatalım.” dedi, “İki ustayı kaybettiğimiz yayılırsa rahat bırakmazlar bizi.”

İdris Usta işin bu kısmını da hesaplamış gibi görünüyordu. Kendinden emin bir şekilde “Bu söylentiyi Soner’in kulağına gitsin diye yayacağız.” diye konuştu, “Ustaların cenazesini görmeden öldüklerine inanacak bir aptal çıkarsa buyursun gelsin. Hodri meydan.”

Kısa bir sessizlikten sonra ağa yeniden homurdanmaya başladı: “Usta! Bu adam önce Salih ile İlyas Usta’nın, Allah saklasın, ölümünü kendine yontar, sonra da emanetleri. Herkesi de inandırır. Adamı durduk yerde kahraman yaparız. Aşireti de arkasına aldı mı uğraştırır bizi.”

“Ağa! Saklandığı yerden ya biz öldükten sonra çıkar ya da kahraman olarak aşiretin başına geçmek için. Başka çaremiz yok. Burnunun ucunu bir gösterebiliriz bize yeter. Değil arkasına aşiretini, cümle Geceliler’i alsın, mesele değil. Buluruz, tutarız, konuştururuz. Bak! İki ay önce hayatımda ilk defa elime baston aldım. Bir daha olmaz diyordum, bugün koltuk değneğiyle dolaşıyorum. Buna da şükür. Bir ay sonra ayaklarımın yere basacağı kesin değil. Bana emanetler lazım ve aklıma gelen tek yol bu. Var mı başka çaresi olan?”

Korkut Bey yumuşak bir sesle araya girdi: “Usta, Abbas Ağa haklı. Tehlikesi çok. Ortalığı fazla bulandırır, sonra da temizlemesi zor olur. Lakin sonrayı düşünecek ne halimiz var ne de vaktimiz. Tamam, hesap ince ve zor ama bir umut varsa da bunda var.”

Ağa önce kafasını sallayarak beyin sözlerini onayladı. Sonra da alçak bir sesle “Allah hepimize kolaylık versin.” dedi.

İdris Usta subaylara dönerek “Siz ne diyorsunuz?” diye sordu. Sarp’ın kafasında bu planı tanımlayan tek bir kelime

vardı: 'Ütopik.' Çenesini tutmayı başardı ve "Biraz karmaşık ama denenmeli." diyerek fikrini belirtti.

Üsteğmenin çekinceleri ise çok daha farklıydı. "En büyük sorun..." dedi, "Planın tamamen Soner Bey'in emanetlerle ilgili olduğu varsayımına dayanıyor olması. Eğer bu varsayım yanlışsa hem boşuna zafiyet göstermiş oluruz hem de Soner Bey gerçekten durduk yerde kahraman olur. İkinci sorun da dengelerin çok hassas olması. Değişkenleri çok fazla ve hepsini önceden hesaplamak..."

Yüzbaşı "Hesaplamayıveririz paşam!" diyerek Doğan'ın sözünü kesti, "Amacımız belli, atacağımız adım belli. Biz yola çıkarız değişkenleri de önümüze çıktıkça hesaplarız. Biraz kaba düşünmek lazım!"

Üsteğmen ağzını bir daha açmadı. Öngörü ve değişken hesaplama denilen şeylerin, komutanının hayat felsefesine göre lüzumsuz, boş yere kafa ağrıtan modern kehanet denemeleri olduğunu önceki tartışmalarından ve deneyimlerinden hatırlıyordu. İdris Usta ise, kendisine yakın düşünen birini bulduğu için mutluydu. Önünü ardını düşünmeden bir işe kalkışmazdı ama bu sefer ince ince hesap yapacak hâl ve zaman bulamamıştı. Aralarında 'kervan yolda düzeler' mantığını kendisine düstur edinmiş birisinin olması sevindiriciydi.

Mehmet Sinan ise kafasındaki en önemli sorunun cevabını henüz alamamıştı: "İyi de, nasıl konuşacağız Neslişah Hanım'la?"

"Gidip konuşacağız." dedi usta gülümseyerek.

"Sen mi konuşacaksın?"

"Ben seni düşünmüştüm Mehmet Sinan. Hayır dersin Abbas Ağa gider."

Ağa da gülümsedi: "Emir buyurursan yaparım. Ama ne konuşurlar ne de konuştururlar."

Niran Hatun, "Eline Geceli kanı bulaşmış kimse gidip konuşamaz." diyerek gözlerini subaylara dikti. Yüzbaşı, Hatunun bakışlarının anlamını çözmeye çalışırken, bütün kafaların tek tek kendilerine doğru döndüğünü fark etti. Neredeyse fısıldayarak "12. Daire mi konuşsun diyorsunuz?" diye sordu.

Hatun, "Siz konuşun diyoruz." dedi, "Hem Daire subayı olarak söz söyleyecek gücünüz ve yetkiniz var hem de hiçbir şahsi vukuatınız yok."

"Ahmet Paşa daha etkili olmaz mı?"

Hatunun cevabı garipti: "Fazla etkili olur!"

Açıklamayı Mehmet Sinan yaptı: "Ahmet Paşa yıllar önce Kaya Bey'in iki oğlunu elleriyle öldürdü. Daha Toprak Yüzbaşı'ydı o zamanlar. Konu ne olursa olsun herhangi bir Rebiî'yle konuşması mümkün değil."

Yüzbaşı, paşanın böyle büyük bir vukuatı olduğunu bilmiyordu. Çok şaşırılmıştı ama kafasına daha çok Geceli'nin söylediği şu 'daha Toprak Yüzbaşı'ydı o zamanlar' lafı takılmıştı. Bunun bir kıyaslama olmamasını ümit ederek ve cesaretli görünmeye çalışarak "Yine de bunu komutanımıza söylememiz lazım. Emir verirse tabii ki gideriz." dedi. Az önce işe bodoslama dalınması gerektiğini düşünerek Doğan'ı paylamıştı ama şimdi kafasında onlarca soru ve olasılık dolaşıp duruyordu. 12. Daire'yi temsilen katıldığı Geceliler toplantısını hatırladı. Hiç çaktırmamıştı ama korkudan neredeyse aklı başından gidiyordu. Toplantı boyunca ağzını açmadan oturmuş, çıkmadan önce Şefvî'nin sözcüsü lütfedip Daire'nin kararını sorunca sadece üç kelime edebilmişti: "Daire ocağı desteklemektedir!" Hayatında verdiği en zor cevap olmuştu bu. Bütün Geceliler kendilerine o kadar kötü bakmışlardı ki, korkudan dizlerinin bağı çözülmüştü. Kısaca yüzbaşı kendisini, gidip dul bir Geceli hanımıyla taht pazarlığı yapacak kadar yetkin ve cesur hissetmiyordu. Ne var ki, şimdilik ocağın isteği ve görüşü olan bu

durum Ahmet Paşa'nın devreye girmesiyle bir emir haline gelecekti. Yan gözle Doğan'a baktı. Esmer insanların tenlerinin, sararınca ne kadar kötü bir renk aldığını düşündü.

"Paşayla tabii ki konuşacağız." diye devam etti usta, "Onayı ve fikirleri lazım. Yalnız daha önemli bir sorunuz var. Sizi Neslişah Hanım'la nasıl konuşturacağız?"

"Ben de onu diyecektim usta." dedi Mehmet Sinan, "Nasıl olacak? Buluşmaya hayatta gelmezler."

"Haklısın. Hem gelmezler hem de bizim buluşmak istediğimiz etrafa yayılır. Galiba en iyisi bu işi hiç dillendirmeden yapmak."

"Nasıl?"

"Doğrudan Neslişah Hanım'a gitmek..."

Abbas Ağa Geceli'nin sorusunu hayretle tekrarladı: "Nasıl?"

"Basbayağı ağa." dedi usta, "En uygun zamanı bulup, gidip kapılarını çalacağız."

"Öyle çat kapı... Nasıl girerler içeri?"

Usta subaylara baktı: "İşin orası size kalıyor..."

Yüzbaşı, İdris Usta'nın çiftlik baskını sırasında kafasına ağır bir darbe aldığından şüphelenmeye başlamıştı. Adam resmen gidip Rebii'nin en kudretli kadınının kapısına dayanmalarını söylüyordu. Kendini tutamayarak "Yok artık!" dedi, "Kapıyı çalıp 'Merhaba biz pazarlık yapmaya geldik' mi diyeceğiz kadına. Lamı cimi yok öldürürler bizi."

"Böyle söylersen öldürürler tabii" dedi usta. "Bir lisan-ı münasip düşüneceğiz elbette. Hem merak etme Neslişah Hanım soyludur. Kapısına adam gibi geleni öldürmez. Değil mi Mehmet Sinan."

"Öyledir." diye cevap verdi Geceli, "Bugüne kadar kapısına Daire'den kimse gelmiş midir bilmem ama kanlısı olmadığı"

sürece evinde bir şey yapmaz. Kısaca kapıdan içeriye girerseniz sağ salım çıkarsınız. Hiç merak etmeyin.”

“Çok sağolun. Yüreğimize su serptiniz.” dedi yüzbaşı. Bir sigara çıkartıp hiç geciktirmeden yaktı.

Usta koltuk değneğine yaslanarak ayağa kalktı. Ağır ağır subayların yanına gitti ve ellerini omuzlarına koydu. “Evine kadar gitmeniz ciddiyetimizi gösterir.” dedi.

Sonra Abbas Ağa’yla Korkut Bey’e döndü: “Uzaktan hanımın evini gözlemeye başlayın. En uygun zamanda harekete geçelim. Hatta çocuklarının yanında olması iyi olur. Kendini güvende hisseder. Fazla vaktimiz yok. Mehmet Sinan, sen de gözünü kulağını dört aç. Soner’le ilgili ne konuşuluyorsa öğren. Bir de Salih ile İlyas’ın durumlarının kötü olduğunu söylemeye başla. Öldü deme ama. Önce Neslişah Hanım’ın cevabını bir alalım.”

Sarp, önce Doğan’a sonra tepesinde dikilmekte olan İdris Usta’ya baktı. Bu adamın başlarına bela açmaktan ne zaman vazgeçeceğini düşündü. Sandalyesini kibarca geriye çekerek ayağa kalktı: “Biz de Ahmet Paşa’yı arayalım...”

"Demek öyle Cahit..." dedi Behzat Taner. Önündeki telefonun ışığının yanıp sönmekte olduğunu fark edince karşısındaki koltukta oturan adamına biraz beklemesini işaret edip diyafon düğmesine bastı: "Söyle Jülide."

Kızın mekanikleşmiş sesi ofiste yankılandı: "Helmut Fincher hatta bekliyor Behzat Bey."

"Ulaştıydın mi nihayet o keçi sakala?"

"Arazide telefonu çekmiyormuş."

"İyi. Bağla bakalım."

Avukat telefonu kaldırır kaldırmaz "Neredesin sen?" diye sordu.

"Çadırlarla uğraşıyordum." dedi Fincher, "Ah dostum. Görülmemiş bir şey bu. Arkeoloji tarihinde bir ilk. Kışın kazı yapıyoruz. Görsen nasıl muhteşem oldu. Sen bir dehasın dostum."

"Sağol. Kazı iznin de var artık, rahat rahat çalış... Ama hızlı çalış. Bir de unutma, kazı alanına benim adamlarımdan ve gönderdiğim işçilerden başka kimse yaklaşmayacak."

"Tamam dostum. Merak etme sen."

"Peki, üniversiteden gönderilen şu öğrenci grubu? Onlar ne oldu?"

"Hallettim. Ayrı bir yer hazırladık. Küçük bir yer."

"Yeterince uzaktalar mı bari?"

Fincher kıkırdadı: "Beş kilometre uzakta rahiplerin evlerini bulmaya çalışıyorlar. Başlarında da benim asistanlardan biri var."

“İyi! Senin başka bir şeye ihtiyacın var mı? Dozer, kompresör falan. Hemen gönderebilirim.”

“Aman dostum.” dedi arkeolog, “Ne de olsa bilimsel kazı yapıyoruz. Nazik olmak lazım.”

“Ama çabuk da olmak lazım. Neyse. Sorunun olursa hemen ara beni. Bir de unutma. Parçayı bulunca bana haber vereceksin.”

“Merak etmeyin Behzat Bey. O tarihi anı tabii ki sizinle paylaşacağım.”

Behzat Taner telefonu kapattıktan sonra tekrar adamına döndü: “Demek öyle Cahit. Demek Yediler’den hâlâ haber yok.”

“Yok, Behzat Bey.” diye cevap verdi Cahit, “Yılbaşı akşamı yüzbaşının nişanlısı Kapalı Çarşı’da görülmüş. Birkaç da Solak dolaşıyormuş etrafta. Dükkân da açılmış ama Yediler’den hâlâ haber yok. Mahallelerinin civarı da bomboş... Yoklamamızı ister misiniz?”

Avukat gülümsedi: “Sakin ha! Yediler’e bir şey olmuş olsa, ya bu adamlar ortalıkta dolaşmazlar ya da bu kadar sakin durmazlar. Anlamadım ama bizi üstlerine çekmek de istiyor olabilirler. Ya subaylar? Onlardan haber var mı?”

“Yok, Behzat Bey.”

Avukat yüzünü buruşturarak “Nişanlısının yakınlarındadır.” dedi, “Ankara’daki suikasttan sıyrılmaları kötü oldu. Adamları yerlerinden ettik, şimdi dinleyemiyoruz da. Bu adamlar tehlikeli Cahit. Başlarına sardığımız işi kurcalayacaklar ama Allahtan fırsat bulamıyorlar. Bir de Ankara’daki şu tuğgeneral çıktı. Neyse... Çarşıda daha fazla kalamazlar. Mutlaka bir yere yerleşecekler. O zaman hemen dinlemeye geçersiniz. Bana sormanıza bile gerek yok.”

Cahit “Daha kesin bir çözüm düşünmez misiniz?” diye sordu.

Behzat Taner adamının ne demek istediğini anlamıştı: “Gürültü yapmanın sırası değil. Subaylara iki kere kumpas kurduk öyle ya da böyle ikisinden de sıyrıldılar. Nişanlısını hırpaladık, bana mısın demediler. Bir üçüncüsüne kalkışmamam. Ortalık zaten karışık ve bu sefer kimseyi inandıramayız. Ama bize yaklaştıklarını anladığım anda ne yüzbaşı dinlerim ne paşa! O yüzden bu adamları dinlemek zorundayız. Hatta o Ahmet Toprak denilen adamı da.”

Cahit gururlu bir ifadeyle “Onu dinliyoruz zaten.” dedi “Ama bir şey elde edemedik. Adam neredeyse günün yirmi dört saati üstte. Evinde olduğu zamanlarda da ağzından şapırtı ve homurtudan başka bir şey çıkmıyor.”

Behzat Taner adamına yıldızlı bir afferin vermek üzereydi ki telefonunun ışığı yine yanıp sönmeye başladı.

“Ne var Jülide?” diye sordu.

Kızın mekanik sesi biraz titrek geliyordu: “Behram Beyler burada.”

Daha ağzını açamadan ofisinin kapısı açılıverdi ve Behram hışımla içeriye girdi. Avukat biraz merak biraz da kızgınlıkla ayağa kalktı. Bildiği kadarıyla bu adam en son bir yıl kadar önce Alamut’tan dışarıya adım atmıştı.

Behram, önünde saygıyla düğmesini ilikleyen Cahit’e aşağılayıcı bir bakış fırlattıktan sonra masaya yaklaştı: “Hoş bulduk!”

“E hoş geldin!” dedi avukat. Başıyla da Cahit’e çıkmasını işaret etti.

Behram herhangi bir davet beklemeden koltuklardan birine kuruldu. Behzat Taner de masasından kalkıp adamın karışındaki koltuğa geçti.

Bu geliş hiç hayra alamet değildi ve böyle bir durumda patron, koltuğunda oturmanın durumu kötüleştireceğini bilecek kadar sosyal psikoloji bilgisine sahipti. Sakince “Yediler’den hâlâ

haber yok ama..." diye konuşmaya başlamıştı ki Behram karan bakışlarıyla sözünü kesti: "Sen salak mısın yoksa hain mi?"

"Yerine göre her ikisi birden." diye cevap verdi avukat. Duyduğu iki kelimedenden sonra sakın kalmak için kendisini fazlasıyla zorlamıştı: "Peki, sen lafa ortasından başlamaman gerektiğini ne zaman öğreneceksin? Derdin nedir?"

"Derdim Soner." dedi Behram "Ve senin o yarattığı tutup Alamut'a getirmen."

"Bunu daha önce tartışmıştık Behram. Adamın ortalarda dolaşması bizim için tehlikeli."

"Peki, Alamut'ta daha tehlikeli olabileceğini düşünemedin mi akıllı çocuk? Söyler misin bana Soner en çok kimden korkuyor?"

"Aşiretinden ve Yediler'den. Biraz da bizden."

"Peki, Yediler'den bu kadar korkan birisi onların yaşamasına izin verir mi dersin Behzat Taner? Bizim pazarlık yapmamıza, emanetlerin yeniden Yediler'in eline geçmesine izin verir mi? Şimdi söyle banal Salak mısın yoksa hain mi?"

Avukat çok derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve küçük buzdolabının yanına gitti. Büyükçe bir viski şişesi ve iyice soğutulmuş bir bardak alarak koltuğuna geri dönükten sonra "Mükemmel bir analiz." dedi, "Çarpıcı bir zekâ örneği, bambaşka bir bakış açısı. Afferin sana Behram. Bana ortada bir ölümsüzlük iksiri var onu ele geçireceğiz diyorsun. Ben de bu fanteziye inanıyorum, inanmakla kalmayıp eyvallah diyorum, canımı dişime takarak emanetleri alıyorum, yolumuza çıkan 12. Daire gibi pürüzleri halletmekle uğraşıyorum, uyku uyuyamıyorum, para harcıyorum, burnumu kırdırıyorum, duvardan duvara vuruluyorum, sonra da o ölümsüzlük iksirini benimle paylaşıp paylaşmayacağını hiç düşünmeden, böyle bir şüpheyi aklıma bile getirmeden emanetleri kuzu kuzu eline veriyorum... Evet Behram. Galiba salağım. Gelip bana böyle

abuk sabuk şeyler söylemeye devam edersen yakında hain de olurum hiç merak etme.”

Behram “Yaptığın saçmalık...” diye bağırmaya başlayınca avukat korkunç bir sesle haykırdı: “Kes! Düşündüğün şeyleri düşünmediğimi zannedip karşıma gelme benim. Şu haline bak! Korkudan betin benzin atmış. Kolay mı zannediyordun bu işi? Yanında iki saat duramadığın o Soner’in babası beni öldürüyordu az daha! Neymiş: Soner Yediler’in yaşamasına izin vermezmiş. Vermeyecek tabii ki...”

Behram ayağa fırlayarak “Bunu bile bile ne hâlt yemeye adamı burnumuzun dibine soktun o zaman?” diye bağırды, “Bizi yok etmeye mi çalışıyorsun? Yedilerle mi anlaştın?”

Behzat Taner yıllardır tanıdığı bu adama o zamana kadar hiç bakmadığı bir dehşet ve acıma duygusuyla bakıyordu. Çok yumuşak bir sesle “Oturur musun lütfen.” dedi, “Lütfen...”

Behram titreyen elleriyle koltuğun kolçaklarına tutunarak oturdu. Avukat bardağını doldururken konuşmaya devam etti: “Bana bak... Kimim ben? Alamut olmadan neyim ben?”

Behram dudaklarını kenetlemiş öylece oturuyordu. “Ben Behzat Taner’im.” dedi avukat, “Senin kırk yıllık dostunum ve Alamut olmadan bir hiçim. Şimdi söyler misin bana, hangi pazarlık bana Alamut’u sattırabilir? Ben sadece bir Geceli aşiretini yanımıza çekmek istedim.”

“Ve eline yüzüne bulaştırdın.” diye tısladı Behram, “Kaya Bey’i öldürdün ama yerine Soner’i geçiremedin. Hoş geçirseydin ne olacaktı? Sözünü tutup bize yardım edecek miydi sanki? Sonra bir de adamı aramıza soktun. Yediler’in yaşamasını istemeyeceğini bile bile hem de. Nasıl bir mantıktır bu?”

“Mantık değil zorunluluktu Behram. Hem Soner’in ‘Bey’ olamaması işimize geldi. Şu an bize muhtaç. Alamut’tan başka bir yerde yaşayamayacağını biliyor.”

“Bu yüzden de Alamu’tan çıkmıyor. Git deyince gideceğini mi zannediyorsun.”

Avukat şöyle bir düşündü. Behram çok haksız sayılmazdı. Bütün bunlar kendisinin de aklına gelen ama gitmeyi kafasına koyduğu için üzerinde çok durmadığı konulardı.

Aslında bir taraftan da işine geliyordu. Kendisi tüydükten sonra ortalığın, kimsenin kendisini arayamayacak kadar karışması faydalı bir şeydi. “Sen hiç merak etme.” diye konuştu, “Soner istese de istemese de biz bu pazarlığı yapacağız. Ben bütün önlemleri aldım. Emin ol en ufak bir mızıkçılıkta Soner’in kellesi gider.”

Behram tatmin olmuşa benzemiyordu. İmalı bir şekilde “Nasıl önlemlermiş bakalım bunlar?” diye sordu.

Avukat ise sıkışık zamanlarda bile çok hızlı çalışabilen uydurma kabiliyetine güveniyordu: “Hem emanetlerle ilgisi olduğu hem de babasını öldürdüğü düşünülüyor. Ama kimse ispat edemiyor. Benim elimde ise onu iki kere yakacak delil var. Ya Yediler’e veririm ya da aşiretine. Söyle bakalım. Nasıl önlemlermiş?”

Behram burun kıvrıdı: “Soner bunların farkında değil mi sanki?”

“Farkında tabii ki Behram. Ama bu işler böyledir. Herkesin açıkları ve kozları vardır ve herkes karşısındakinin elinde ne olduğunu aşağı yukarı bilir. Hiçbir oyuna mutlak güçle başlayamazsın. Zaten o zaman pazarlık diye bir şey olmaz. Ne istiyorsan söker alırsın. Önemli olan elindeki kozları doğru zamanda ve doğru sırayla oynamaktır. Bu da benim işim Behram ve ben işimi iyi yaparım.”

“İşini iyi yaptığını biliyorum ama güvenimizi sarsıyorsun Behzat Taner.”

“Sen de benim canımı sıkıyorsun Behram. Vaktimi alıyorsun. Var mı aklına takılan başka bir şey?”

“Olmaz olur mu? Yediler’den ne haber?”

“Yüzbaşının nişanlısı ve birkaç Solak ortalarda görülmüş ama Yediler’den hâlâ ses yok. Sen ‘Soner’e söyle fazla sevinmesin. Başka?”

“Üçüncü emanet?”

“Fincher tapınağın damını delmekle meşgul. Başka?”

“Peki, sen pazarlığa hazır mısın?”

Behzat Taner şaşkın bir şekilde “Nasıl?” diye sordu.

“Yediler’le yapacağın pazarlık.” dedi Behram, “Şifreler çözülmek üzere. Eh Fincher de işe başladıysa, daha fazla kokusu çıkmadan şu işi halletmek lazım değil mi ama?”

“Ben her türlü pazarlığa her zaman hazırım. Sen yeter ki benim elimi güçlendir... Başka?”

Behram, avukatın güven fıskıran gözlerine şöyle bir baktı ve “Büyük İmam’ın da selamı var.” dedikten sonra kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Behzat Taner, yerinden kıpırdamamıştı. Oturduğu yerden, Behram’ın ve yanındaki fedai güruhunun ofisinden ayrılmasını izliyordu. Şu pazarlık işinin bu kadar yaklaşmış olması canını sıkıyordu. Giderayak Yediler’le birebir ilişkiye geçip kendisini açığa vurmaya hiç niyeti yoktu.

Hâlâ açık duran kapıdan ön ofise; masasında oturan Jülide’ye ve kapının ağzında dikilen Cahit’e baktı. “Niye hâlâ duruyorum?” diye düşündü, “Niye sürekli erteliyorum? Gitmek niye hâlâ bu kadar zor geliyor?”

Yüzbaşı “Yavaş.” diye inledi, “Boğuluyorum!”

Bahar, eski nişanlısına kızgın bir bakış atarak kravatı biraz daha sıktı. “Kıpırdanma.” dedi, “Daha kravat bağlamayı bilmiyorsun, bir de takım elbise giymeye kalkıyorsun.” Birkaç adım geriye çıkıp Sarp’ı şöyle bir süzdü: “Hah bak oldu şimdi.”

“Emin misin? Kırmızı biraz cıfcaflı kaçtı sanki?”

“Bir kere bu kırmızı değil bordo. Efendi gibi düğmelerini de iliklersen çok şık olacak.”

Yüzbaşı uslu uslu söyleneni yapmaya başladı. Bu gece, yaklaşık üç saat kadar sonra Doğan’la birlikte Neslişah Hanım’ın kapısına dayanacaklardı. Ahmet Paşa plana bir hafta kadar önce olur vermişti. O günden beri uygun zamanı kolluyorlardı. Neslişah Hanım’ın bu gece çocuklarıyla birlikte evinde olacağını iki gün önce öğrenmişlerdi. Ortalık sakin, hava pazarlık yapmaya müsaitti.

İdris Usta iki gündür durmadan hanımla nasıl konuşmaları, evde nasıl davranmaları gerektiğini anlatıp duruyordu. Daha da önemlisi sabah Ahmet Paşa aramış ve İstanbul’a geleceğini bildirmişti. “Beni görmeden bir yere gitmeyin.” dediğine göre söyleyecek önemli şeyleri vardı. Yüzbaşı bu planın işleyeceğine, hanımın işbirliğine yanaşacağına, yanaşsa bile bunun Soner’i ortaya çıkartacağına zerre kadar inanmıyordu. Ne var ki, Eski Yer’de öyle bir hava oluşmuştu ki, sanki herkesin hayatı kendilerinin bu gece göstereceği performansla bağlıydı. İdris Usta durmadan konuşuyor, o konuştukça Mehmet Sinan sırtlarını sıvazlıyor, Abbas Ağa “Haydi aslanlarım. Göreyim

sizi.” şeklinde tezahüratlarda bulunuyordu. Üstlerine yeni takım elbiseler alınmış, mesleği berberlik olan solak yamaklarından bir tanesi Eski Yer’e çağırılmıştı. Ne var ki Sarp, Neslişah Hanım’ın kapısından içeri girebileceklerine bile ihtimal vermiyordu. Şansları varsa tek parça dönerlerdi ama dünya para verilen bu kıyafetlerin ziyan olması kaçınılmazdı.

Küçük aynada kendisine bakmaya çalışırken Bahar gülümseyerek “Seni bir daha böyle göreceğimi hiç ummuyordum.” dedi. Yüzbaşı kızın ne demeye çalıştığını anlamıştı. Hatırladığı kadarıyla böyle bir takım elbiseyi en son nişanlandıkları gece giymişti. Bu kritik konu üzerinde konuşmanın risklerini göz önünde bulundurarak uzun, romantik bir gülümsemeyle yetindi. Odanın kapısını açtı ve çok kibar bir şekilde “Şimdi bana biraz müsaade eder misiniz hanımefendi.” dedi, “Önemli bir toplantım var ama sizi fazla bekletmeyeceğime söz veririm.”

Bahar kendisine yine kibarca “ayakaltında dolaşma” demek istendiğini anlamıştı ama bozuntuya vermedi. Soytarıca bir reverans yaptı: “Toplantınız önemli olmalı Sarp Bey. Silahınızı yanınıza almadığınıza göre...”

Yüzbaşı güldü. Bahar’ın zamparalık yapmaya gittiğini düşünmesi komik gelmişti. “Yok canım.” dedi, “Kendim için bir şey değil ama pezevenklik yapmaya gittiğim söylenebilir...”

Kapıyı kapatırken Bahar’ın arkasından “Edepsiz” diye söylenmekte olduğunu duyabiliyordu.

Sütunlu salona geçtiğinde gözlerine ilk çarpan şey Doğan oldu. Tek kelimeyle mükemmel görünüyordu. Açık renk takımını hem esmer ve düzgün yüzünü hem de yapılı vücudunu ortaya çıkartmıştı. Yüzbaşı, üstegmenin yanına gelir gelmez “Sivil kıyafetlere de rütbe konulmalı.” dedi, “Komutan kim belli değil.”

Doğan gülümsedi: “İyi olmuş mu komutanım?”

“Fazla iyi olmuş. Ama bence hiçbir sakıncası yok. Kaçarken senin dikkat çekmen iyi olur!”

“Sağolun komutanım.” dedi Doğan, “Siz o üzerinizdeki-
lerle rahat koşabilecek misiniz peki?”

Subaylar gülüşmekteyken İdris Usta, Mehmet Sinan’ın oda-
sından çıkıp yanlarında geldi. İkisine de iyice bir baktıktan
sonra “Güzel...” dedi, “Geceliler kılık kıyafete çok önem verir.”

Yüzbaşı sıkıntıyla “Evet İdris Bey.” diye cevap verdi. Bunu
kaçıncı defa duyduğunu hatırlamıyordu. Ne var ki usta son bir
prova yapmakta ısrarlıydı. Koltuk değneğine yaslanarak san-
dalyeye oturdu ve “Bakın,” dedi: “Önemli olan o eve girme-
niz. Kapıda korumalar olacak. Onlara karşı biraz sert olun.
Daire’yi karıştırmadan isimlerinizi ve rütbelerinizle kendinizi
tanıtın. Kısa cümlelerle konuşun. Sadece Neslişah Hanım’la
konuşmak istediğinizi söyleyin. Size ne derlerse desinler aynı
şeyi tekrarlayın. Kabalaşabilirler, tehdit edebilirler. Sinirleri-
nize hakim olun. Sizi başlarından savamayacaklarını anlayınca
kâhyayı çağırırlar. Ona karşı biraz daha kibar olun. 12. Dai-
re’den geldiğinizi, Neslişah Hanım’a önemli bir bilgi vermek
istediğinizi, meselenin hayati önem taşıdığını söyleyin. Daha
fazla açıklama yapmayın. Anlaşıldı mı?”

Subaylar kafalarını salladılar. “Bundan sonra...” diye de-
vam etti usta, “Kâhya içeriye giderse kapı yarı yarıya açıldı
demektir. Sizi uzun süre bekletebilirler. Bir şey demeyin. Bir-
birinizle konuşmayın. Üzerinizi defalarca arayacaklardır. Tır-
nak makası bile olmasın yanınızda. Etrafınız da Geceliler’le
çevrili olacak ama korkmanıza gerek yok. İçeriye alınmanız
hanımın sizi kabul ettiği anlamına gelir.”

Bu iyimser varsayımlar başından beri Sarp’ın canını sıkı-
yordu “Umarım.” diye homurdandı, “Bizi oracığa gömecek-
leri anlamına da gelebilir. Kimsenin de ruhu duymaz. Yapa-
yalnız olacağız.”

“Öyle olmak zorunda.” dedi usta, “Sizi içeriye aldıktan sonra etrafa bakacaklardır. Eğer bizden birini görürlerse, öldürmeyecekleri varsa bile işte o zaman öldürürler. Neyse. hanımın yanına girene kadar size soru sorulmadığı sürece ağzınızı açmayın. Kabul odasına girdiğiniz zaman da iş size kalıyor. Ne diyeceğinizi biliyorsunuz. Bir şey sorarlarsa cevap verin ama sakın derin ve uzun tartışmalara girmeyin. Cevabının ne olduğunu da kesinlikle sormayın. Teklifimizi iletin ve kalkmak için kibarca müsaade isteyin. Ne olursa olsun beyefendiliğinizi bozmayın, sesinizin tonuna ve sinirlerinize hakim olun.”

“Affedersiniz?” diye araya girdi Doğan, “Bizim 12. Daire’den olduğumuzu nereden bilecekler.”

İdris Usta üsteğmenin bu saflığının heyecandan kaynaklanıyor olmasını diledi. “Toplantıya geldiğinizde herkes sizi gördü Doğan Bey.” dedi, “Merak etmeyin artık sizi bizden daha iyi tanıyorlardır. Bu arada siz bir şeyler yediniz mi. Aç gitmeyin oraya.”

Subaylar dün akşamdan beri ağızlarına bir lokma koymadıklarını hatırladılar. Hiç iştahları yoktu ama bu gece enerjiye ihtiyaçları olacağı kesindi. Esat, zengin bir sipariş listesini kalemle alması için aşağı çağırıldı. Ali naziğin, beytinin, fındık lahmacunun ve künefenin isimleri bile subaylarda korkunç bir açlık hissinin uyanmasına yetmişti. Ne var ki, güvenlik nedenleriyle siparişler tanıdık bir yere verileceği ve her aşaması gözetiminde tutulacağı için mideleri bir süre daha kazanacaktı. Dayanamayarak fırına küçük bir pizza atıldılar.

Bir saat kadar sonra sütunlu salon nefis bir kebab kokusuyla dolmuş, Sarp ile Doğan da çarçabuk kurulan sofraya oturmuşlardı. Mehmet Sinan, salatadaki soğanları ayıklamaya çalışan üsteğmenin yanına yaklaşarak “Boşver.” dedi, “Geceliler bitkisel şeylerin kokusunu alamaz.” Doğan şaşırarak birlikte bu bilgiye çok sevinmişti. Salatasını iyice karıştırdı. İlk lahmacunlarını bitirip ali naziği adilane bir şekilde

paylaşmışlardı ki Mehmet Sinan'ın neşeli bir şekilde "Vay vay vay yay yay!" diye bağırdığını duydular. Sese doğru döndüklerinde ise merdivenin başında Ahmet Paşa ile Geceli'nin kucaklaşmakta olduğunu gördüler. Manzara o kadar gariplerine gitmişti ki, ayağa kalkmayı bile unutmuşlardı. En fazla kırk yaşında gösteren Mehmet Sinan ile komutanları arasındaki bu muhabbeti biraz yadırgamışlardı.

Mehmet Sinan, paşaya bir kez daha sarılarak "Ne hayırsız çıktın sen yahu." dedi, "Çok mu tatlı geldi emeklilik?"

"İyi gelmişti." diye cevap verdi Ahmet Paşa. Gözlerini sütunlu salonda dolaştırmaya başladı. Bir anda öylesine derinlere ve eskilere dalıp gitmişti ki, ayağa fırlayan subayları bile göremiyordu. Hayatının en sıkıntılı günlerini geçirdiği bu yeri bu kadar özlemiş olmasına kendi bile şaşırmıştı. Sütunlu salona girdiği ilk günü hatırladı. Bu rutubet kokusunun ne kadar tiksindirici geldiğini. Sonra Mehmet Sinan'la ilk tanışmalarını, döktüğü soğuk terleri, kibarlığından nasıl rahatsız olduğunu. "Piyade Üsteğmen Ahmet Toprak." demişti o buz gibi eli sıkarken, "12. Daire subayı."

Paşa, hatıralarından sıyrılıp ayakta kendisini bekleyen subayların yanına gitti. Her ikisinin de elini sıktıktan sonra "Yemeğinize devam edin ama acele edin. Konuşacaklarımız var." deyip Geceli'yle birlikte 12. Daire'nin küçük ofisine doğru yürümeye başladı. Sarp ile Doğan tabaklarındakileri hızlı hızlı ağzlarına tıkıştırırlarken, İdris Usta'nın da odaya girdiğini gördüler. İştahları iyice kaçmıştı. Bahçıvanla paşayı yalnız bırakmaya hiç niyetleri yoktu. Ağzılarını iyice silip, birbirlerinin dişlerini kontrol ettiler ve doğruca odaya yollandılar.

İçeriye girdiklerinde İdris Usta'nın paşanın önündeki dosyayı işaret ederek "Bu çok iyi olacak..." dediğini duyunca yüzbaşının canı sıkıldı. Birkaç dakika gecikmelerinin başlarına yine ne tür bir iş açtığını çok merak ediyordu. Ahmet Paşa kafasını sallayarak İdris Usta'yı onayladı ve subaylara oturmalarını

işaret etti. Sonra siyah dosyayı yüzbaşıya uzatarak “Şuna bir göz atın.” dedi. Sarp, dosyayı Doğan’ın da görebileceği bir şekilde tuttu ve ilk sayfayı okumaya başladı. Bunlar, iki adam arasında geçen bir konuşmanın dökümleriydi. Sayfaları hızlı hızlı çevirmeye başladı. Dosyanın en sonuna ön kadar fotoğraf yerleştirilmişti. Uzaktan ve gizli çekilmişse benziyorlardı. İlk fotoğraflar, iki adamı birkaç değişik mekânda konuşurken gösteriyordu. Yüzbaşı, Geceliler toplantısında gördüğü Soner’i hemen tanıdı ama diğerini çıkartamıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca, bu adamın Ahmet Paşa olduğunu fark etti. Oldukça gençti. Diğer fotoğraflarda, Soner tanımadığı iki adamla, restoran gibi bir yerde ve bir evde görünüyordu. En sonuncusunda ise o tanımadığı iki adamın delik deşik olmuş cesetleri vardı.

Subayların en son fotoğrafa takılıp kaldığını gören Ahmet Paşa, “Onlar Soner’in üvey ağabeyleriydi.” dedi, “Yani Kaya Bey’in en büyük iki oğlu.”

Subaylar, yüzbaşı Ahmet Toprak’ın elinde kalan iki Geceli prensinin bu son fotoğrafına bir kez daha baktılar. Detayları bilmiyorlardı ama operasyon gayet başarılı geçmiş gibi görünüyordu. Paşa, yüzüne hatıralardan bir perde inmiş gibi, gözlerini eskilere daldırarak konuşmaya devam etti: “Bir grup Geceli’nin Ankara’ya yerleştiği ihbarını almıştık. Başlangıçta inanmadık. Daire’nin başkentteki istihbarat ağına çok güveniyorduk. Kuş uça haberimiz olur zannediyorduk. Ama ihbarlar ısrarla devam etti. Şöyle bir deşeleince muhbirimizin haklı olduğunu anladık. Büyükbaşlardan iki Geceli Ankara’da bürokratlarla temasa geçmiş ihale takibi yapıyorlardı. Büyük devlet ihaleleri... Daire ayağa kalktı. Hepimiz sokağa döküldük. Takipler, dinlemeler başladı. Ama o kadar iyi örgütlenmişlerdi ki, adamlara bir türlü ulaşamıyorduk. İşin başını çözemediğimiz için operasyon da yapamıyorduk. Derken o esrarlı

muhbirimiz yeniden devreye girdi. Verdiği bilgiler sayesinde çetenin tepesine ulaştık. Yani Kaya Bey'in büyük oğullarına..."

Paşa uzaklara bakmakta olan gözlerini subayların üzerine dikti: "Kaya Bey'in böyle bir aptallığa izin vermesine çok şaşırmiştık. Niyetimiz bu işi kan dökmeden, Rebiî'yle çatışmaya girmeden halletmekti. Fakat İstanbul'da hazırlık istihbaratını yaparken garip bir şey öğrendik: Ne Kaya Bey'in ne de Rebiî'nin ileri gelenlerinden birisinin bu işten haberi yoktu. Başka bir dolap döndüğünü anladık. Tekrar Ankara'ya yoğunlaşp, aslında en baştan beri yapmamız gereken şeyi yaptık: Şu isimsiz muhbirin üzerinde yoğunlaştık. Saklanma konusunda diğerleri kadar becerikli değildi. Bir hafta içerisinde bu muhbirin Soner olduğunu öğrendik. Dinlemeye aldık. Soner, ağabeylerini sürekli yeni işlere girmeleri için fiştekleyip duruyordu. Düzeni kuran, bütün bağlantıları ayarlayan da kendisiydi. Akıllı sıra, ağabeylerini Daire'ye öldürtecek, sonra da gidip babasının kucagında ağlayacak ve tabii ki veliaht prensliğe yükselecekti. Yutmamıştık ama yutmuş gibi göründük. Amacımız, ağabeylere gidip Ankara'da yedikleri her halattan haberdar olduğumuzu söylemek ve Ankara'yı terk etmelerini istemektir. Sonra da kardeşlerinin ne mal olduğunu anlatacaztık tabii ki. İstanbul'da kozlarını istedikleri gibi paylaşabilirlerdi. Neyse... Soner'le temasa geçtik. Zor oldu ama kabul etti. O Geceli çetesini ortadan kaldırmak istediğimizi, bunun için bize yardım etmesini istedik. Bütün görüşmeleri dinledik ve fotoğrafladık. Ya gerçekten çok salaktı, kim olduğunu bildiğimizi hiç anlamadı ya da o riski göze aldı. Hiç unutmuyorum. Ekim ayının ortalarıydı. Soner bizi aradı ve ağabeylerinin yerini söyledi. Niyetimiz öldürmek falan olmadığından dört kişi gittik görüşmeye..."

Paşa derin bir nefes aldı. Gözleri buğulanıvermişti. "O kansızın..." dedi, "Ağabeylerine de 'size baskına geliyorlar' diye haber uçurduğunu hiç tahmin edememiştik... Çatışma

çıktı... Bir komutanımı ve iki devremi orada bıraktım... Diz kapağımı da tabii...”

Subaylar Ahmet Paşa'nın ve bu kara kaplı dosyanın niye burada olduğunu anlamışlardı. Soner'in baba katili olduğunu ispatlayamazlardı ama kardeş katili olduğu apaçık ortadaydı.

“Komutanım. Nasıl kullanalım bunu?” diye sordu yüzbaşı.

“Neslişah Hanım'a gösterin yeter.” dedi paşa, “O ileteceği yerleri bilir.”

İdris Usta oturduğu yerden, parıldayan gözlerle dosyaya bakıyordu. “Bununla bir taşla iki kuş vururuz.” diye araya girdi, “Neslişah Hanım bunu Keriman Hanım'a, yani ölen Geceliler'in annelerine nasıl olsa çıtlatır. O zaman hem ihaneti belgelenir hem de başındaki bela ikiye katlanmış olur. Aman ha! Dosyayı orada bırakmayın sakın. Gösterin ve geri alın. Elimizde koz kalsın.”

Subaylar ‘kafamız çalışıyor o kadar’ der gibi ters ters İdris Usta'ya baktılar. Dosya ilaç gibi gelmişti. Artık ellerinde Neslişah Hanım'la paylaşacakları gerçek bir sır vardı.

Ahmet Paşa her zamanki gibi “Anlaşıldı mı?” diyerek konuyu bağlamaya çalıştı ama üsteğmenin kafasına takılan bir soru vardı. “Komutanım.” dedi, “Bu dosya daha önce kullanıldı mı?”

“Hayır.” diye cevap verdi paşa, “Rebii, Daire'ye o kadar öfkeliydi ki hiçbir şey anlatmamız mümkün değildi. Ortalık yatışana kadar gizli tutmaya karar verdik. Altı ay kadar sonra da Daire kapandı ve dosya elimizde kaldı.”

Subaylar kafalarını salladılar. Neslişah Hanım'ın, özellikle son fotoğrafı metanetle karşılaşmasını ümit ediyorlardı. Her şeyin anlaşılmış olduğuna kanaat getiren Ahmet Toprak ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Tam çıkmak

üzereyken döndü ve bastonuyla evrak kolilerini işaret ederek “Bir şey çıkmadı mı bunlardan?” diye sordu.

Yüzbaşı ayağının altındaki kâğıtları beceriksizce iteklemeye çalışarak “Hayır komutanım.” dedi, “Ama hâlâ inceliyoruz.”

Paşa homurdandı: “Hâlâ mı? Dönünce toparlayın şunları. İşinize yaramıyorsa da atın gitsin!”

Sarp ile Doğan “Emredersiniz komutanım.” diye fısıldadılar. Haklı bir azardı bu. Ortalık gerçekten berbat görünüyordu. Bir de bu evrakları paşadan, sanki matah bir ipucuna ulaşacaklarmış gibi ısrarla istedikleri düşünülecek olursa manzara gerçekten rezaleti. Artık zavallılık abidesi haline gelen bu kâğıt yığını bir an önce yok edilmeliydi.

Eski Yer’de zaman sessiz ve hızlı ilerledi. Masanın etrafında dönüp duran bölük pörçük konuşmalar, Abbas Ağa’nın içeriye gelmesiyle kesiliverdi. Daha merdivenlerden inerken “Oğulları Neslişah Hanım’ın evine gelmişler.” dedi, “Hazırsanız çıkalım.”

Sarp ile Doğan ağır ağır ayağa kalktılar. Kalplerinin her vuruşunu kulak zarlarında hissetmeye başlamışlardı. Paltolarını giyip düğmelerini güzelce ilikledikten sonra yüzbaşı masanın üstünde duran dosyayı eline aldı. Artık söylenecek bir söz kalmamıştı. Subaylar, askerce bir içgüdüyle komutanlarına bakıyorlar, harekete geçmek için nihai emri bekliyorlardı. “Koylay gelsin.” dedi Ahmet Paşa.

“Sağolun komutanım.” diye cevap verdiler.

Abbas Ağa’nın peşi sıra beş basamak merdiveni tırmanırken, arkalarında müthiş bir gerilim bıraktıklarını hissediyorlardı. Artık çarklar dönmeye başlamıştı. Kendileri ya da haberleri gelene kadar burada kim bilir kaç kez saatlere bakılacak, kim bilir kaç sigara içilecekti.

Arabanın yanına geldiklerinde Abbas Ağa sırtlarına birer saplak indirerek "Haydi bakalım." dedi, "Kazasız belasız..."

Bu kadar erken bir başlarına kalmayı beklemiyorlardı. Çaresiz "Sağolasın." diye cevap verip arabanın arka koltuğuna yerleştiler. Volkan'ın selamını aldıktan sonra, hızlı yolculuklarının son etabına başladılar.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorlardı. Yalnız hava yeterince karanlık ve soğuktu. Uzunca bir süre gittikten sonra karayolundan ayrılmış, dar ama bakımlı bir yola sapmışlardı. Az bir vakit daha gidip bir üç yol ağzına geldiklerinde Volkan arabayı durdurup "Geldik abi." dedi. Subaylar etraflarına baktılar. Ortada eve benzer bir şey göremiyorlardı. Arabanın farları, sağ ve sol çaprazlarında kalan iki yol boyunca uzanan yüksek bir duvarın tam karşılarında, bir üçgenin sivri ucu şeklinde keşiştiği köşeyi aydınlatıyordu.

Yüzbaşı alçak bir sesle "Ev nerede?" diye sordu.

Volkan önlerindeki duvarı göstererek "İşte abi." dedi, "Bu duvarın arkası ev..."

Sonra sağ taraftaki yolu işaret etti: "Kapısı bu yolun ilerisindeymiş. Ben daha fazla gitmeyeceğim."

Subaylar çocuğun gösterdiği yola şöyle bir baktılar. Normalden daha seyrek aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambalarının ışığında görebildikleri kadarıyla ileride kapı falan yoktu. Bir hayli uzakta olmalıydı. Duvarın karşı tarafı ise açık araziydi. Uzakta, karayolunda seyreden arabaların farları, sarı noktacıklar halinde seçilebiliyordu. Volkan "Abi." dedi, "Ben elli metre geride bekliyorum sizi."

Doğan hafifçe gülümseyerek sordu: "Ne kadar bekleyecekmişsin?"

Volkan da gülümsedi: "Siz gelene kadar abi!"

Arabadan inip yolu adımlamaya başladılar. Hava buz gibiydi ama yüzbaşının, dosyayı tutan eli ter içinde kalmıştı. İdris Usta'nın tembihlediği gibi yolun tam ortasından yürüyorlardı. Sık aralıklarla yapılmış hız tümsekleri dikkatlerini çekmişti. Sağ taraflarındaki karanlık arazi çok ürkütücü, sol taraflarındaki duvar çok yüksekti. Pürüzsüz bir şekilde sıvanmış, tepesine de sivri demir çubuklar yerleştirilmişti. Sanki etraflarındaki her şey soğukla birlikte donmuştu. Ağızlarından çıkan duman bile dağılmadan havada asılı kalıyor, ayak sesleri, uçsuz bucaksız gökyüzüne doğru yükseliyormuş gibi görünen duvarda ürkütücü yankılar yapıyordu. Etrafta kendilerinden başka yaşayan hiçbir şey yok gibiydi.

Yüzbaşının göğsüne bir kasvet yumrusu oturmuştu. Bu kadar sessizliğe hiç alışık değildi ve acilen konuşması gerekiyordu. Doğan'a döndü ve aklına gelen ilk şeyi sordu: "Yahu, Itır ne yapıyor?"

"Kim?" diye karşılık verdi üsteğmen.

Sarp, içinden koca bir yuh çekti. "Itır, Doğan, Itır... Hani sevgilin var ya."

"Biz ayrıldık komutanım." dedi Doğan. Sesi herhangi bir şeyden bahsediyor gibi, dümdüzdü.

Sarp bu kasvetli yola eşlik edebilecek en iyi konuyu bulduğunu düşünüyordu. Üsteledi: "Ne zaman ayrıldınız yahu?"

"İki hafta oluyor komutanım."

"Niye söylemedin bana?"

"Ne bileyim komutanım, konusu açılmadı."

Sarp şaşkınca güldü: "Bunun konusu mu olur oğlum... Neden ayrıldınız?"

Doğan bir süre ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kıvrandı. "E komutanım malum, arada mesafe var falan... Hem Itır Ankara'dan taşındı."

“Taşındı mı? Niye?”

“Bir şirket iyi bir teklif yapmış galiba. Apar topar gitti.”

“Nereye taşındı peki?”

“Antalya... Galiba...”

Sarp ters ters Doğan’a baktı. Eğer bu kadar önemli bir iş üzerinde olmasalardı, üstüğmeni yolun kenarına çekip iki tokat atabilirdi.

Doğan, yüzbaşının bakışını fark etmişti. “Haklısınız komutanım.” dedi, “Bana da garip geliyor... Size anlatmaya çalışmıştım... Sanki... Sanki nasıl desem, Itır’la hiç birlikte olmamışım gibi... Ankara’dan ayrıldığımız günden beri yüzünü gözümün önüne bir kez olsun getiremedim. Hatta komutanım, ister inanın ister inanmayın, şu an karşıdan gelse tanıyamayabilirim.”

Sarp, tekrar üstüğmene baktı. Bu sefer gözlerinde öfke değil şaşkınlık vardı. Biraz kafa dağıtmak için açtığı konu yüreğine daha büyük bir sıkıntı vermişti. En iyisi, hemen kapatmaktı...

Neredeyse on dakikadır yürüyorlardı. İlerledikçe sokak lambaları sıklaşmış ve yol daha iyi aydınlanmaya başlamıştı. Yüz metre kadar ileride ışıkların yoğunlaştığı bir nokta görünce kapıya yaklaştıklarını anladılar. Yüzbaşı arkasına baktı. Volkan’ı bıraktıkları yol ayrımını göremiyordu bile.

Yürümeye devam ettiler. Önce, o yoğun ışıkların yayıldığı kuvvetli lambaları gördüler. İşlemeli direklere yerleştirilmişti. Sonra kapı belirginleşti. Çift kanatlıydı ve kalın parmaklıkları birbirlerine geometrik motiflerle birleştirilmişti. Birkaç adım sonra gözleri, kapının hemen ardında duran iki karaltıyı seçti. Yaklaştıklarını henüz fark etmemişlerdi. Ellerini arkalarında bağlamışlar, hafiften bir muhabbete koyulmuşlardı. Subaylar hâlâ yolun ortasından yürüyorlardı. Artık o kadar yaklaşmışlardı ki, adamların üzerindeki kıyafetleri

bile seçebiliyorlardı. Nihayet bir tanesi ayak seslerini duydu ve hemen arkadaşını uyardı. İki Geceli'nin gözlerinin üzerlerine dikildiğini fark eden subaylar, tatlı bir kavis çizerek kapıya doğru yöneldiler. Bu hareketleri kapı korumalarını iyice tedirgin etmişti. Ceketlerinin düğmelerini çözerek birbirlerinden birkaç adım uzaklaştılar.

Yüzbaşı, kendisine muhatap olarak sol taraftaki korumayı seçmişti. Şanslı bir tercih yaptığını umarak, emin adımlarla adama doğru ilerledi ve iki adım kala durdu. Tıpkı İdris Usta'nın dediği gibi vücutları dimdik, yüzleri ifadesizdi. Ellerini de görünür bir şekilde tutuyorlardı. Hava sanki daha bir soğumuştı. Kapının her iki tarafı arasında süregelen gergin sessizlik anlamsızca uzamaktayken, sağ taraftaki koruma "Ne vardı?" diye sordu.

Yüzbaşı, geceye yanlış bir tercih yaparak başlamış olmanın sıkıntısıyla kafasını adama doğru çevirdi. "Ben Yüzbaşı Sarp Gönen." dedi, "Bu da Üsteğmen Doğan Aral. Neslişah Hanım'la görüşmek istiyoruz."

Geceliler birbirlerine baktılar. Sağdaki alçak ama sert bir sesle "Yok burada öyle biri!" dedi.

Yüzbaşı hiç beklemeden "Neslişah Hanım'la görüşmek istiyoruz." diye tekrarladı.

Cevap aynıydı: "Yok burada!"

"Biz Neslişah Hanım'la görüşmek istiyoruz."

"Burada değil!"

Sarp daha peş bir tondan konuşmaya karar verdi: "Arkadaşım Neslişah Hanım'ı görmek istiyoruz diyorum."

Geceli hafifçe gülümsedi: "Yüzbaşı mısın nesin. Burada değil diyorum."

"Senin bir büyüğün falan yok mu? Çağır onunla konuşalım."

"Terbiyeni takın."

“Büyüğünü çağır. Neslişah Hanım’ı görmemiz lazım.”

Seslerin yükselmesiyle birlikte, bahçenin derinliklerinden birkaç ayak sesi duyuldu. Geceliler elleriyle bellerini okşamaya başlamışlardı. Soldaki kesin bir sesle “Neslişah Hanım yok!” dedi, “Hadi siktirin! Öldürtmeyin kendinizi!”

Yüzbaşı bu adamların da İdris Usta’dan taktik almış olabileceklerinden şüphelendi. Çok kısa bir süre düşündü ve “Bırak numarayı.” dedi, “Hanım içeride. Çocuklarıyla birlikte yemekteler.”

Geceliler’in gözleri öfkeyle açılıvermişti. Tam karşılarındaki elini hızla beline attı ve silahını çıkarttı. Doğan gecenin karanlığında parıldayan metali görünce şöyle bir irkildi. Elini beline götürmesi için ısrar eden reflekslerine, üzerinde çakı bile olmadığını hatırlattı. Geceli silahını doğrultmak üzereydi ki, arkadaşı koluna yapıştı. Parmaklıkların arka tarafında heykel gibi duran ve subay olduklarını söyleyen bu iki adama şüphe dolu gözlerle bakıyordu. Bahçeye doğru hafif bir ıslık çaldı ve hızlı adımlarla karanlıkta kayboldu. Az bir süre sonra, kapının dibinde beş adam daha bitiverdi. İkisinin elinde pompalı tüfekler vardı. Sarp ile Doğan kendilerine hakim olmaya çalışırken, pompalıların şakırtısı kulaklarında yankılandı.

Daha beş dakika geçmemişti ki, bahçeden yine ayak sesleri duyulmaya başladı. Geceliler kenarı çekilip kapının önünü boşalttılar. İleriden kalabalıkça bir grup yaklaşıyordu. En önde yürüyen adamın kıyafeti, öteki korumalara göre daha resmiydi. Grubun geri kalanı birkaç adım arkasından geliyordu. Kâhya olduğu anlaşılan adam hızlı adımlarla kapının dibine kadar geldi. Kasılmış suratı projektörlerin ışığı altında ölü beyazı bir renge bürünmüştü. Parmaklıklara iyice yaklaşarak “Ne istemiştiniz?” diye sordu.

Sarp önce gür bir sesle "İyi akşamlar..." dedi, "Ben Yüzbaşı Sarp Gönen. Bu da Üsteğmen Doğal Aral. 12. Daire'den geliyoruz. Neslişah Hanım'la görüşmemiz gerekiyor."

Adam subayları şöyle bir süzdü: "Konu neydi?"

"Kendisine önemli bir bilgi iletceğiz."

"Buyurun söyleyin. Beni iletirim,"

"Mümkün değil. Aracı kabul etmeyecek kadar hayati bir mesele. Lütfen. Hanımın fazla vaktini almayacağız."

"Anlıyorum ama..." dedi adam, "Hanım şu an çok meşgul. Bana söyleyin. İleteceğimden emin olabilirsiniz."

Yüzbaşı kibarca üsteledi: "İleteceğinizden şüphem yok. Neslişah Hanım'ın vaktinin ne kadar kıymetli olduğunu da biliyorum. Ama hayati önem taşıyan bir konu olmasa neden buraya kadar gelelim? Başka kanallarla da iletebilirdik."

Geceli biraz düşündü ve kapıyı işaret ederek "Açın." dedi. Yüzbaşı ile Doğan, kapının dev kanatlarının açılabilmesi için birkaç adım geri gitmek zorunda kaldılar. Adam, arkasındaki gruptan bir Geceli'yi yanına çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra subayları içeriye davet etti. Bu sırada yedi-sekiz kadar koruma da koşar adım dışarıya çıkmaktaydı. Kapı arkalarından kapandı ve kilit yerine oturdu. Yüzbaşı, Volkan'ın yeteri kadar uzaklaşmamış olmasını diledi.

Kâhya, subayları Geceliler'den bir çemberin içine koymuş ve çekip gitmişti. Arada sırada duyulan çıtırtılar ve ayak sesleri etraflarının iyice çevrildiğini gösteriyordu. Bu sinir harbinin içinde beklemekten başka hiçbir çareleri yoktu. Garip bir şekilde heyecanlı değillerdi. Yüzbaşının canı feci şekilde sigara içmek istiyordu ama ne yazık ki bahçıvan paketine ve çakmağına da el koymuştu.

Kapının ağzında yarım saattir beklemekte olduklarını tahmin ediyorlardı. Bu süre içinde hanımın evini korumakla

görevli Geceliler en ufak bir gevşeme belirtisi göstermemişler, parmaklarını tetiklerden, gözlerini üzerlerinden çekmemişlerdi. Zamanın ilerlemesiyle birlikte şüphe ve korku tohumları da içlerinde yavaş yavaş kök salmaya başlamıştı ki, uzaktan duyulan belirgin ayak sesleriyle irkildiler. Şu saatten sonra buradan sadece iki şekilde; ya hanımla görüşmüş olarak ya da ceset olarak çıkabileceklerini çok iyi biliyorlardı. Uzaktan kâhyanın silüeti belirdi. Bu geliş hayra mı yoksa şerri mi yoracaklarını bilemeden beklemeye devam ettiler. Adam iyice yaklaştı ve “Beni izleyin.” dedi, “Sizi kabul edecekler.”

Bu güzel habere rağmen içlerinde takılı kalan şüpheyle birlikte kâhyanın peşine düşüp çakıl döşenmiş yolda ilerlemeye başladılar. Ecelin kucağına doğru gidiyor olma ihtimaline rağmen yürümek her ikisine de iyi gelmişti. Ayaklarının altında gacırdayan çakıl taşları, uzun ve sinir bozucu bir sessizliğe maruz kalmış kulaklarına hoş bir melodi gibi geliyordu.

Doğan komutanına baktı. Çok az konuda duygu, düşünce ve eylem birliğine varabildikleri bu adamla, aynı anda aynı şeyleri hissettiğinden ilk defa bu kadar emin oluyordu. Korku ne kadar çetrefilsiz bir duyguydu...

Yapraklarını dökmüş çit çalılarının arasından, geniş bir kavis çizerek sola doğru kıvrılan yolda yürümeye devam ettiler. Dönüşü tamamladıklarında karşılarında üç katlı büyükçe bir konak çıktı. Bahçenin genişliği ve güzelliği hesaba katıldığında, konağın sadeliği biraz hayal kırıklığı yaratıyordu. Duvarları kesme taştan örülmüş, kat ayrımları kabartmalarla süslenmişti. Asıl dikkat çekici olan, ön cephenin her katında, yapıya göre biraz küçük görünen ikişer pencere olmasıydı. Orta kata da, sanki sadece süs olsun diye daracık iki balkon yerleştirilmişti.

Yolun sonundaki birkaç basamak merdiveni de tırmandıktan sonra konağın cümle kapısının önüne gelmişlerdi. Kâhya tokmağı üç defa vurdu. Sürgüye benzer bir şakırtının ardından kapı açılmaya başlayınca, içeriden gelen parlak ışık subayların

gözlerini kamaştırdı. Konağın dışı ne kadar basit ve karanlıksa, içi de o kadar görkemli ve parıltılıydı. Giriş salonunun zemini ve tavanı beyaz mermerle kaplanmıştı. Duvarlarda ise narin işlemeli çiniler döşeliydi. Sol taraftan başlayan pirinç korkuluklu, granit basamaklı geniş bir merdiven, salonun karşı duvarı boyunca yükseliyordu. Doğan hayran hayran etrafına bakıyordu ama adını koyamadığı bir gariplik sezmişti. Biraz düşününce ne olduğunu buldu: Hiçbir yerde ahşap kullanılmamıştı. Ortadaki küçük çay masası ve etrafındaki sandalyeler, pencere dibindeki koltukların ayakları, hatta kapılar ve duvardaki tabloların çerçeveleri bile ya taş ya da metal işlemeydi. Üsteğmen, Mehmet Sinan'ın ateşten ne kadar korktuğunu hatırladı.

Kâhya subayların paltolarını kibarca alıp, sol taraftaki bir kapıdan çıkıp gelen iki Geceli'ye verdi. Sonra hâlâ yüzbaşının elinde duran dosyayı işaret ederek "Alabilir miyim?" diye sordu. Sarp biraz tereddüt ettikten sonra dosyayı uzattı. Kâhyanın nazik davetiyle, merdivenin altında kalan kuytu bir köşeye gittiler. Paltolarını alan Geceliler geri gelmişti ve ellerinde birer dedektör ile minik bir çanak antene benzeyen bir alet vardı.

"Ceketlerinizi çıkartır mısınız?" dedi kâhya "Ve lütfen ayakkabılarınızı da."

Uslu uslu söylenenleri yapmaya başladılar. İçerisi feci soğuktu. Mermer zemine basan ayakları bir anda buz kesmişti. İki Geceli, ceketlerini ve ayakkabılarını dedektörlerden geçirirken, kâhya üzerlerini aramaya başladı. Bu konuda çok deneyimli olduğu belli oluyordu. Kemer içlerini, pantolon astarlarını, paça ve yaka kıvrımlarını ve hatta kravat düğümlerini çok sistemli bir şekilde birkaç defa eliyle, ardından da dedektörlerle yokladı. Yüzbaşı, masum bir gülümsemeyle temiz olduğunu anlatmaya çalışırken, kâhya yerde duran minik çanak anteni eline aldı. Düğmesine basıp üzerlerinde dolaştırmaya başladı. Aletten durağan bir cızırtı yükseliyordu. Doğan bu

zimbirtıyı tanımıştı. Dinleme cihazlarının tespitinde kullanılan hassas bir tür dedektördü. Paranoyak bir titizlikle aleti üzerlerinde milim milim gezdiren kâhya son olarak "Ağzınızı açar mısınız?" diye rica etti.

Kâhya, yaptığı işten tatmin olmuşa benziyordu. "Giyinebilirsiniz" dedi ve aletleri bu sefer dosyanın üzerinde dolaştırmaya başladı. Yüzbaşı ayakkabılarını giymekten, kâhyanın dosyayı açmak üzere olduğunu fark etti. "Affedersiniz," dedi: "o özel."

Kâhya ısrarlıydı: "Bakmak zorundayım. Görmediğim hiçbir şeyi yukarıya çıkartamazsınız."

"Bakın beyefendi." dedi Sarp, "Açınca göreceğiniz şeyler, sizin için, o dosyanın içinden bomba çıkması kadar tehlikeli olabilir."

Adam, önce Sarp'ın ciddi ifadesine, sonra elindeki dosyaya baktı. Üsteğmen ise komutanının gözlerine yerleşiveren o müzik parıltıyı kaçırmamıştı.

Sarp elini hafifçe uzattı: "Dilerseniz size o dosyanın içinde sadece kâğıt olduğunu ben göstereyim... Güvenli bir şekilde."

Kâhya bir süre tereddüt ettikten sonra dosyanın çitçitini açtı. İçindekilere hiç dokunmadan şöyle bir göz gezdirdi ve yüzbaşıya geri verdi: "Gerek yok. Beni izleyin."

Adamın peşi sıra ikinci kata çıktılar. Son on basamakta, merdiven sağa doğru sert bir dönüş yapmış ve geniş dikdörtgen bir sahanlığın köşesine bağlanmıştı. Karşılaştıkları manzara çarpıcıydı. Tam ortaya, minik fiskiyeleri olan kibar bir havuz yerleştirilmiş, etrafına da birkaç koltuk ve sehpa atılmıştı. Suyun sesi, mermer tavanda çok hoş yankılanıyordu ama aynı zamanda ürpertici bir üşüme hissine de sebep oluyordu. Karşıdaki, yani merdivene paralel olan duvarın tam ortasında çift kanatlı bir kapı vardı. Kâhya koltukları göstererek 'beklemelemini' rica etti ve kapıya yöneldi. Subaylar ayakta durmayı tercih

ertiler. Zaten az bir süre sonra kâhyanın sesi tekrar duyuldu: "Buyurun..." Bir eliyle kâpiyi açık tutuyor, diğer eliyle kendilerini içeri davet ediyordu. Yüzbaşı yan gözle Doğan'a baktı. Birbirlerine sessizce bol şans dilediler ve yürüdüler.

Girdikleri yer genişçe bir yemek salonuydu. Büyük bir masa, kapını tam karşısına gelecek şekilde yerleştirilmişti. Sağ taraftaki koltuklarda ise ikisi kadın, ikisi erkek dört kişi oturmaktaydı.

Üçlü koltuğa yerleşmiş olan erkekler, Sarp ile Doğan'ın içeriye girdiğini görünce heybetli bir şekilde ayağa kalktılar. Kadınlar ise sadece hafifçe kafalarını kaldırmakla yetinmişlerdi. Yüzbaşı üç dört adım kadar ileriye çıktı. Tekli koltukta oturan ve endamından Neslişah Hanım olduğu anlaşılan kadına bakarak "İyi akşamlar." dedi, "Ben 12. Daire komutan yardımcısı Yüzbaşı Sarp Gönen. Bu da daire komutanlarından Üsteğmen Doğan Aral."

Neslişah Hanım 'iyi akşamlar' faslını es geçerek önce sol tarafında ayakta duran iki adamı iştret ederek "Oğullarım Rıza ve Orhan." dedi. Sonra sağ elini kibarca kaldırıp, biraz gerisindeki sandalyede oturan kadını gösterdi: "Ve kızım Hilal... Bu ani ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?"

İlk defa bir Geceli ailesi görmekte olan subaylar şaşkın şaşkın karşılarındakine bakıyorlardı. Kadının oğullarım ve kızım diye tanıttığı kişilerin tip olarak, değil anneleriyle, birbirleriyle bile uzaktan yakından alakaları yoktu. Hanım siyah saçlı ve beyaz tenliydi. Kızı ise kumral, oğullarından birisi de neredeyse zenciydi.

"Rahatsız ettiğimiz için affınızı dileriz." dedi yüzbaşı, "Sizinle bir sırrımızı paylaşmak ve önemli bilgiler vermek için buradayız"

Neslişah Hanım, başındaki siyah tül eşarbın dışına taşan saçlarını parmağıyla geriye attı ve sertçe "Oturun!" dedi.

Subayların ikili koltuğa oturmasının ardından ayaktaki iki Geceli de ağır ağır yerlerine çöktüler. Yüzbaşı elindeki dosyayı sehpanın üstüne bıraktı ve hanıma baktı. Çok güzel sayılmazdı ama bu eksikliğini aşırı sayılabilecek karizmasıyla kapatıyordu. Kızı ise tam bir hayal kırıklığıydı. 'Rebii prensesi' sıfatı bir kenara bırakılırsa, süslenip püslenip anneleriyle birlikte kadın günlerine giden şımarık ev kızlarından çok bir farkı yoktu.

Yüzbaşı konuya nasıl girmesi gerektiğini düşünüyordu ki, hanımın ağzından sabırsız bir "Evet?" kelimesi döküldü.

"Öncelikle" dedi Sarp, "Şahsım ve yardımcım adına, eşinizin ölümünden duyduğum derin üzüntüyü belirtmek isterim."

Dört Geceli'nin de kaşları bir anda kalkıvermişti. Subaylar içlerinden İdris Usta'ya birer küfür salladılar. Şu başsağlığı muhabbeti onun fikriydi ve 'sakat olabilir' uyarılarına rağmen söylenmesinde ısrar etmişti.

Neslişah Hanım kasılan dudaklarının arasından tükürür gibi konuşmaya başladı: "Yediler'in çiftlikte öldürdüğü akrabalarım için başsağlığı dilemeye ayrıca mı geleceksiniz? Yüzbaşı, konu nedir?"

Sarp, kadının soğuk alevler fışkıran gözlerine bakmamaya çalışarak "Konu eşinizin ölümü." dedi, "Kaya Bey'in Yediler tarafından öldürülmediğini söylemek için buradayız."

Geceliler birbirlerine baktılar. Kaya Bey'in oğullarının suratları, annelerinden çok daha korkunç bir durumdaydı. "Yediler!" diye tısladı Neslişah Hanım, "Bütün Geceliler'in ortasında Kaya Bey'i kendilerinin öldürdüğünü söylediler. Ben gerçeklerle ilgilenirim. Kocam bir cinayete kurban gitmiştir. Soner Bey Rebii'nin Bey'idir ve alınacak intikam vardır o kadar!"

Yüzbaşı kendisine binlerce defa söylendiği gibi sakın olmaya, korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu ama bu buz gibi evde terlemesini engellemek için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

İdris Usta'nın yazıp kendisine ezberlettiği senaryo daha ikinci cümleden itibaren çöküvermişti.

Şu andan itibaren yapabileceği en iyi şey kendisi gibi ölmektir. "Anladığımız kadarıyla..." dedi, "Soner Bey bütün bu gerçeklerden o kadar da emin değil. Uzun bir süredir ortarlarda görünmüyormuş."

Hanımın oğullarından esmer olanı lafa karıştı: "Rebii'nin Bey'i nerede olduğunun hesabını kimseye vermez! Ne istiyorsunuz siz?"

"Yapmakta olduğunuz şeyi." deyiverdi yüzbaşı. Senaryodan iyice koptuğunu fark eden Doğan'ın endişeli bakışını görmezden gelerek devam etti: "Soner Bey'i Rebii'nin Bey'i olarak bağrınıza bastığınızı herkese söylemenizi ve göstermenizi. Tıpkı bize söylediğiniz gibi..."

Yemek odasında sinirler iyice gerilmişti. Hanım ve oğulları böylesine kritik bir bilginin bu subayların ve tabii ki öncesinde Yediler'in kulağına nasıl gitmiş olabileceğini dişlerini gıcırdatarak düşünüyorlardı.

Kızının ise aklı çok başka bir yerdeydi. Hilal Hanım, gözlerini Doğan'ın geniş omuzlarında ve biçimli yüzünde dolaştırıp duruyor ve zaman zaman üstegmenin de dikkatinin dağılmasına neden oluyordu.

Neslişah Hanım bir kez daha tısladı: "Rebii'nin Bey'i Soner Bey'dir!"

Yüzbaşı "Mutlaka." dedi. Sesindeki tınının Geceliler'i çileden çıkardığını bile bile devam etti: "Ama ne yazık ki korkusundan, saklandığı yerde beyliğinin tadını çıkartamıyor. Hanımefendi. Bu korkuyu ortadan kaldırmak sizin elinizde. Soner'in ortaya çıkması kısa vadede bizim işimize, orta vadede sizin işinize yarar. Oğlunuzu aşiretin başında görebilirsiniz."

Geceliler hâlâ öfkeli görünmeye çabalıyorlardı ama 'aşiretin başı' lafı sonrasında gözlerine yerleşen parıltıyı da saklayamıyorlardı.

"Bizi inandıramadığınız gibi, bu sırta kimseyi inandıramazsınız." dedi Neslişah Hanım.

Yüzbaşı içinden "Külahıma anlat" diye geçirerek sehpanın üzerindeki dosyaya uzandı. Hâlâ hırçın görünseler de yola gelmeye başlamışlardı. "Merak etmeyin inandırmanız için size yardımcı olacağız." dedi ve dosyayı hanıma uzattı.

Neslişah Hanım dosyayı açarak ilk sayfayı okumaya başladı. Suratında ümit verici hiçbir ifade yoktu. Sayfaları hızlıca geçip fotoğraflara bakmaya başladı. Her fotoğrafta suratı biraz daha geriliyordu. Son fotoğrafta ise gözleri dehşetle açıldı. Tiksintiyle buruşmuş yüzünü yana çevirerek dosyayı oğullarına uzattı.

Sonra öfkeli bakışlarını subaylara yöneltti. Sarp, bu öfkenin tamamının kendilerinden kaynaklanmakta olduğunu hiç zannetmiyordu. Bir süre sonra hanımın küçük oğlunun ağzından "Kansız!" diye bir fısıltı döküldü. Fotoğrafların tamamını gördüğü anlaşılıyordu. Geceli dosyayı kapatıp sertçe sehpaye bıraktı ve "Canımızı sıkacak başka bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

Yüzbaşı bir süre sustuktan sonra "Konuşmaların bantlarını istediğiniz zaman dinleyebilirsiniz."

Karşılık Neslişah Hanım'dan geldi: "Aramızda başka bir zaman olmayacak yüzbaşı."

Sarp hafifçe kafasını sallayarak dosyayı eline aldı ve ayağa kalktı: "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. İyi akşamlar."

Oğulları ağır ağır ayağa kalkarken, hanım küstah bir edayla başını tekrar yana çevirdi. Doğan, kapıya doğru yürümeye başlayan komutanının peşinden gitmeden önce küçük

bir baş selamı vererek “İyi akşamlar.” dedi. Bu iki kelimesine tek karşılık ise, küçük ve kaçamak bir gülümsemeyle Hilal Hanım’dan geldi.

Dışarıya çıkmaları çok kolay oldu. Yine kâhyanın peşine takılıp az önce bin bir seremoniyle geçtikleri yolları hızla kat edip, bir an önce çekip gitmeleri için ardına kadar açılmış bahçe kapısından çıktılar ve koşar adım Volkan’a doğru yürümeye başladılar. Üzerlerinde garip bir rehabet vardı ve kendilerini karnelerini alıp evlerinin yolunu tutmuş çocuklar gibi hissediyorlardı.

İyice uzaklaştıktan sonra yüzbaşı Doğan’a “Nasıldı?” diye sordu. “Yürüyoruz ya komutanım.” dedi üstegmen, “Daha ne olsun...”

Subaylar sütunlu salonun kapısında belirince, Ahmet Paşa dahil olmak üzere herkes ayağa fırladı. Koca salon kesif bir sigara dumanıyla kaplanmıştı. Neredeyse göz gözü görmüyordu. İdris Usta'nın yüzünde şimdiden bir gülücük belirmişti. Subayların sağ salim geri dönmeleri, her şeyin yolunda gittiğini düşünmesi için yeterli bir nedendi. Ayrıntıları dinlemek için sabırsızlanıyordu ama büyük bir badireden çıkmış olan subayların biraz soluklanmasını beklemesi gerekiyordu.

Yüzbaşı, ceketini çıkartıp kravatını gevşettikten sonra kendini en yakındaki sandalyeye bıraktı. Rüyada gibiydi. Bir süre aptal aptal etrafa bakındıktan sonra Ahmet Paşa'nın kendisine uzatmakta olduğu sigara paketini fark etti. Teşekkür edip bir sigara aldı ve paşanın sigarasını yakmasına da bir güzel izin verdi. Bu kadarcık şımarmayı fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordu. Sigarasından üst üste iki kocaman duman çekip Doğan'a baktı. Paşa, üsteğmenin de sigarasını yakmaktaydı.

İdris Usta daha fazla dayanamayarak "Nasıl gitti?" diye sordu.

Sarp, bu geceyi anlarabilecek bir cümle düşünüyordu ki Doğan "Beklediğimiz gibi..." deyiverdi, "Bizimle 12. Daire ile konuşmaları gerektiği gibi konuştular. Soner'in 'Bey' olduğunu söyleyip durdular ama dosyayla da ilgilendiler."

Yüzbaşı içinden kocaman bir "Afferin" çekti. Üsteğmen durumu gayet iyi özetlemişti.

Usta iyice meraklanmıştı: "Ne dediler dosyayı görünce?"

Doğan Geceliler'in söylediklerini hatırlamaya çalışırken Ahmet Paşa araya girdi: "Baştan anlatın bakalım şunu."

Dalgın dalgın sigarasını içmekte olan yüzbaşı paşanın emrini üstüne alınmış gibi görünmüyordu. Zaten her şeyi hayal meyal hatırlıyordu. Bir de söze dökmekle uğraşamazdı. Doğan'ın anlattıklarını hayretler içinde dinlemeye başladı. Bütün bunların kendi ağzından çıktığına inanması çok güçtü.

Üsteğmen raporunu bitirdiğinde masadaki herkes derin düşüncelere dalmıştı. Neslişah Hanım'ın renk vermeyeceğini zaten tahmin ediyorlardı. Ama şu 'Aramızda başka bir zaman olmayacak' lafı gerçekten umut kırıcıydı. Bir taraftan da 'Buna kimseyi inandıramazsınız' diyerek açık bir kapı bırakmıştı.

İdris Usta, hanımın bu oyunu tam bir Geceli gibi oynayacağını düşünüyordu. Soner'in bir hain olduğuna herkesi inandırabilirdi. Ama bunu hemen kullanmak zorunda da değildi. Geceliler'e özgü bir sabırla planlarını uzun bir zamana yayabilir, Soner'in ipini, belki yüzyıl sonra bile çekebilirdi. Ne de olsa ölüm gibi bir sorunu yoktu. Ama kendilerinin feci şekilde vardı. Bir anda bağırıverdi: "Bekleyemeyiz!"

O ana kadar ağzını açmamış olan Abbas Ağa "Daha ne yapacağız?" diye sordu.

Usta "Ortaman uygun olduğunu görene kadar parmağını kıpırdatmaz." dedi, "Durduk yerde Soner'e ağamsın beyimsin demeye başlamaz. Güçsüz, korkan bir bey işine gelir."

İdris Usta masaya tutunarak ayağa kalktı. Öfkelendiğinde ve heyecanlandığında şu koltuk değneklerinden daha bir nefret ediyordu. Parmağını Mehmet Sinan'a doğrulatarak konuşmaya devam etti: "Git herkese Salih ile İlyas'ı, Soner'in adamlarının öldürdüğünü söyle. Öyle bir yay ki, yarın bütün sokaklarda, batakhanelerde bu konuşulsun. Gerekirse Harifiler'i satın al. Onlar daha boş boşgazdır. Öyle bir destan yazılsın ki, Soner bile bunu kendisinin yaptığına inansın!"

Geceli şöyle bir düşündü. Ustanın istediği şeyi yapmak çok kolaydı ama... Fikrini tek bir kelimeyle söyledi: "Yutturamayız."

"Yutturmaktan başka bir çaremiz yok." dedi Usta, "Soner çiftlik baskınının kendisiyle yakından uzaktan alakası olmadığını biliyor. Ama sokakların şöhreti başka bir şeydir. Hiçbir şey yapmasa bile söylentilerin doğru olup olmadığını öğrenmek için çıkartır kafasını. Bize bu bile yeter. O zaman Neslişah Hanım'ın teklifimize nasıl baktığını öğreniriz. Ne yaparsak yapalım Soner'i kendisi bulup çıkartmaz. Ama dediklerimiz aklına yattıysa ortaya çıktığında yerini bize söyler. Hadi Sinan! Hemen başla!"

Geceli ayağa fırlamıştı ama hâlâ düşünüyordu. Öyle bir hikâye uydurup yaymalıydı ki, herkes ustaların, Soner Bey'in kurnaz tuzakları ve kahramanca savaşması sonucunda öldüğüne inanmalıydı. Fakat çok az vakti vardı. Bu işin sonunda başlarına gelebilecekleri ise aklına getirmek bile istemiyordu. Dönüp Abbas Ağa'ya baktı. Masanın etrafındaki herkes gibi ağa da İdris Usta'nın planına boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Mehmet Sinan, üzerini değiştirmek ve sakın kafayla biraz daha düşünebilmek için odasına çekildi. Kısa bir sessizlikte sonra Ahmet Paşa, gözlerini İdris Usta'ya dikerek "Hayırlısı olsun bakalım!" dedi. Ustanın kendilerine danışmadan böyle bir emir vermesine biraz içerlemişti ama açıkçası aklına daha iyi bir fikir de gelmiyordu.

Usta da gözlerini paşaya dikti: "Cümlemize!"

Bu gerilimli bakışmayı Abbas Ağa'nın ayağa kalkması böldü. "Bana müsaade." dedi ağa, "Gidip yatağanları bileyelim."

Paşa da ayağa kalkmıştı: "Bana da müsaade. Burası tekin değil. Bir şey lazım olursa ben Ankara'dayım."

Subaylar şaşkın şaşkın komutanlarına baktılar. Espri yeteneğine sahip olduğunu ilk defa görüyorlardı. İdris Usta da "Önce burayı basarlar." diyerek ağır ağır doğruldu, "Mahalle

daha güvenli.” Sonra gülümseyerek subaylara baktı: “E hadi size kolay gelsin...”

Ufak ve gerilimli kahkahalar sütunlu salonun duvarlarında yankıladı. Yüzbaşı ile Doğan, komutanlarını yolcu etmek için üst kata kadar çıktılar. El sıkışırken Ahmet Paşa Sarp’ın kulağına eğilip “Bahar Hanım’ı götür buradan.” dedi, “Kıza da yazık sana da.”

Yüzbaşı “Tanıştınız mı komutanım?” diye sordu.

Paşa sesini biraz daha alçalttı: “Tanıştık. Sen benim dediğimi dinle. Kalmasın burada fazla. Sarsılmış zaten...”

“Komutanım. Biliyorsunuz güvenliği...”

“Artık hiçbir yerde güvenlik arama oğlum. Bengi Hatun’un üst katına taşınacağız falan diyordunuz. Oyalanmayın. Hem mahalleye ne kadar yakın durursanız o kadar iyi. Anlaşıldı mı?”

Yüzbaşı biraz kekeledikten sonra “Emredersiniz komutanım.” dedi.

Herkes gittikten sonra subaylar odalarına çekilmiş, artık iyice boğucu olmaya başlayan takım elbiselerini çıkartmaya koyulmuşlardı. Bahar geleli beri aynı odayı paylaşıyorlardı. Sarp, karşısında donla dolaşan üsteğmene bakarak, bu durumun bu şekilde daha fazla devam etmemesi gerektiğini düşündü. Yerin altında tıkılıp kalmak da çok sağlıklı bir şey değildi zaten. Daha da fenası, o güvenlik kaygısı dedikleri şey ciddi bir paranoyaya dönüşmeye başlamıştı. Artık dışarıdan ve insanlardan korkmaya başladığını kendinden daha fazla saklayamazdı. Bir taraftan da Bahar’ı olaylardan uzak tutmak için yaptığı soytarılıklardan çok rahatsız oluyordu. Kızı aptal yerine koyduğunu düşünüyor, gidip her şeyi anlatmamak için kendisini zor tutuyordu.

Birbirlerine iyi geceler dileyip kendilerini yataklarına atırlar. Sarp, gözlerini kapattığında, kafasında dolaşıp duran

düşüncelerin korkunç bir uğultu halinde somutlaştığını hissetti. Boş verme konusundaki yeteneğini yavaş yavaş kaybediyor gibiydi. Neyse ki, üstegmenin sorusu kafasındakiler dağıttı: “Yarın yapacak bir işimiz var mı komutanım?”

“Var.” diye cevap verdi Sarp, “Derhal odayı temizliyoruz ve o kâğıtlardan kurtuluyoruz.”

Doğan ‘Hımm’ladı ve birlikte, sessiz bir şekilde uyumaya çalışmaya başladılar.



Yüzbaşı, uyanır uyanmaz ilk iş olarak saatine baktı. Sabahın on buçuğuydu. Yatak keyfi yapmayı çok severdi ama oda zifiri karanlıktı. Sarp artık gözlerini böyle yoğun bir karanlığa açmaktan ve ‘acaba sabah oldu mu’ diye saatine bakmaktan nefret ediyordu.

Doğan hâlâ derin derin uyumaktaydı. Aslında hiç yataktan çıkması yoktu ama bu odada yatıp durmanın da bir anlamı yoktu. Pijamasının altına postallarını geçirirken, terlik giydiği günleri homurdanarak yâd etti. Kapıyı açtı, gözlerini sütunlu salonun floresanlarından yayılan ışığa alıştırmaya çalışarak kahve makinesine doğru ilerledi. Etrafta kimsecikler yoktu. Makinenin düğmesine basıp Bahar’ın odasına yöneldi. Kapıyı çalıp bekledi. Ses gelmeyince kafasını içeriye uzattı. Odada değildi. “Mehmet Sinan nerede acaba” diye düşündü. Sonra her ikisini de boşverdi. Bardağına kaynar bir kahve doldurup, masanın üstündeki paketten bir sigara çekti. Eski Yer’in en sevdiği özelliklerinden birisi, servisinin mükemmel olmasıydı. Burada sigara bitti, kahve soğudu, acıktım, alkol yok gibi sorunlar derhal ve sorgusuz çözümleniyordu.

Postallarını sürüye sürüye ofise doğru ilerledi. Afyonunu patlattıktan sonra, Doğan uyanana kadar odayı biraz kolaylamayı planlıyordu. Hatta bütün işi tek başına bile yapabiliirdi. Sonuçta kâğıtlar kolilere tıkıştırılacak ve atılması için

yukarıya haber edilecekti. Kahvesinden bir yudum alıp ofisin kapısını açtı.

Gördüğü manzara keyfini gerçekten yerine getirmişti: Biri kâğıtları temizlemiş hatta bununla yetinmemiş tozları alıp, yerleri silmişti. Ofis mis gibi kokuyordu. Yüzbaşı önce bunun Esat ile Haydar'ın işi olduğunu düşündü. Gerçi odaya girmek adetleri değildi ama Mehmet Sinan talimat vermiş olabilirdi. İçinden "Her kim yaptıysa eline sağlık" diyerek ve çam esanslı deterjan kokusunu temiz hava niyetine ciğerlerine çekerek koltuğuna kuruldu. Ayaklarını da masanın ta göbeğine uzattı. Sakin sakin sigarasını içerken, bilgisayarın monitörüne iliştirilmiş bir kâğıt dikkatini çekti. Rahatını bozmamaya çalışarak kâğıda uzandı. Okuyunca bu gizli kahramanın kim olduğunu anladı. Bahar laf etmeden bir iş yapar mıydı hiç? O yardımcı doçent el yazısıyla "Odada dağıtılacak bir şey kalmadı ama yine de becerirsen alnından öpeceğim." diye buyurmuştu.

Sarp gülümsedi ve Bahar'ı merak etti. Dahiliden yukarıyı arayıp hanımın nerede olduğunu sordu. Tahmin ettiği gibi alışverişe çıkmıştı. Haydar ve Volkan da yanındaydı. Sıkıntıdan mı, öfkeden mi, kredi kartlarının bir şekilde ödendiğini öğrendiği için mi bilinmez, Bahar son günlerde bu alışveriş işini iyice abartmıştı. Sabahtan akşama kadar Kapalı Çarşı'nın ve civarının altını üstüne getiriyordu. Artık Volkan'ı, hanımefendiden arta kalan zamanlarda kullanıyorlardı. Haydar da neredeyse şahsi koruması olmuştu. İçinden "Eh Bahar" dedi, "Tam paşa hanımı olacak kadınsın ama... Benden paşa olmaz." Sonra tatlı tatlı gülümseyerek kızın bıraktığı nota bakmaya başladı. Gözleri bir anda faltaşı gibi açılıverdi. Ağzındaki kahveyi çabucak yutup, ayaklarını masadan indirdi ve kâğıdı yüzüne biraz daha yaklaştırdı. Bardağı masaya bırakıp kapıyı açtı ve "Doğan!" diye bağırmaya başladı. Sesi sütunlu salonda yankılanmaktayken, içeri girip tekrar telefona sarıldı.

“Buyur abi.” dedi karşidan Esat’ın sesi.

Sarp heyecanlı bir sesle “Kâğıtlar...” diye sordu, “Nereye attınız onları?”

“Hangi kâğıtlar abi?”

“Odadaki evraklar oğlum. Nereye attınız?”

“Çöpe abi. Sabah Bahar Hanım toplattırdı bize.”

“Hemen git getir onları.” dedi Sarp, “Orada kim varsa seninle gelsin. Hadi fırla.”

Telefonu kapatıp tekrar seslenmek üzere kapıya dönmüştü ki Mehmet Sinan’la burun buruna geldi. Hemen arkasında da üsteğmen vardı.

Geceli heyecanla “Ne oldu?” diye sordu. Sarp cevap olarak elindeki kâğıdı yüzlerine doğru uzattı. Görmeleri gereken yeri de parmağıyla işaret ediyordu. Bahar notu, atılacak evraklardan birinin üzerine yazmıştı. Birkaç cümleden oluşan bir belgeydi bu. PAR Bilgi İşlem AŞ’nin muhasebe departmanı tarafından kaleme alınmış bir ödeme talimatıydı. Bu azımsanmayacak meblağı teslim alacak olan kişi de Berfin Tokgöz’dü. İşte yüzbaşayı ayağa kaldıran da bu isim olmuştu. İlyas Usta’nın eminini öldürdüğünü söyleyen gencin avukatlığını üstlenen ve sonra sırra kadem basan Berfin Hanım bir şekilde tekrar karşılarına çıkmıştı.

Doğan korka korka “Evraklar nerede?” diye sordu.

Sarp “Atmışlar!” dedi ve üsteğmenin koluna yapıştı: “Yürül!”

“Nereye komutanım?”

“Nereye atılırsa oraya...”

Neyse ki şansları yaver gitmiş ve evraklara çöp kamyonlarından önce ulaşmışlardı. 12. Daire’nin küçük ofisinde yine kâğıtlar havada uçmaktaydı. Üzerinde PAR Bilgi İşlem yazan

her kâğıt parçası özenle bir kenara ayrılıyordu ve herkes leş gibi çöp kokuyordu. Tam bu sırada bir çift topuklu ayakkabı sesi duyuldu. Ses yaklaştı ve ofisin tam önünde durdu. Sarp kafasını kaldırdığında, eski nişanlısının ne diyeceğini bilemez bir şekilde kendisine bakmakta olduğunu gördü: Bahar, odanın ortasına diz çökmüş kâğıtları kurcalamakta olan yüzbaşının yanına geldi. Kafasını ellerinin arasına alıp alnına kocaman bir öpücük kondurdu ve hiçbir şey demeden dönüp gitti.

Behram alev saçan gözlerini odaya daha yeni girmiş olan Soner'in üzerine dikip "Tebrik ederim." dedi.

Hemen arkasındaki koltukta oturan Behzat Taner ise sıkıntıyla suratını sıvazlıyordu. Daha bir dakika önce bu adama sakin olmasını söyleyip duruyordu. Anlaşılan dedikleri her zamanki gibi bir kulağından girip öbüründen çıkmıştı.

Soner, Behram'ın lafını duymazlıktan gelerek "Buyurun." dedi, "Benimle görüşmek istemişsiniz." Hatırladığı kadarıyla tebrik edilecek bir şey yapmamıştı. Diğer Geceliler'le birlikte burada sıkılmakla meşguldü ve bir fedainin gelip çok da kibar olmayan bir şekilde 'acilen beklendiğini' söylemesi hiç hoşuna gitmemişti.

Behram bir kez daha "Tebrik ederim..." demeye kalkınca avukat, iş daha fazla çıkırından çıkmadan müdahale etmeye karar verdi. Soner Bey'in yanına giderek elini omzuna attı. Yumuşak bir şekilde "Garip şeyler duyduk da." dedi, "Anlamaya çalışıyoruz. Yardım edebileceğinizi düşündük."

Soner omzundaki ele bakarak "Tabii ki." diye cevap verdi ve gidip Behram'ın tam karşısındaki koltuğa oturdu.

Behzat Taner lafı hiç dolandırmadan konuya girdi: "Yediler'den ikisinin öldüğünü duyduk. Çiftlik baskınında öldürülmüşler..." Biraz duraklayıp Geceli'nin bir türlü saklayamadığı memnuniyet ifadesini seyrettikten sonra "Ancak..." diye devam etti, "Sizin adamlarınız tarafından öldürüldüğü söyleniyor."

Soner bir süre şaşkın şaşkın avukata baktıktan sonra gülmeye başladı: “Benim bütün adamlarım burada. Ama ne yalan söyleyeyim. Yapmış olmayı çok isterdim.”

Bu lafın üzerine Behram dişlerini gıcırdatarak “İsterdin tabii!” diye tısladı. Avukat, Soner’in bir karşılık vermesine meydan bırakmadan atıldı: “Dahası, olayın tamamen tarafınızdan planlandığı söyleniyor. Yediler’i çiftliğe siz çekmişsiniz. Emanetlerin orada olduğunu söylemişsiniz. Onlar da inanmışlar. Dışarıya bir talimatınız olmuş olabilir mi?”

Geceli önce donuk bir sesle “Yalan!” diye inledi. Sonra bir anda ayağa fırlayıp bağırmaya başladı: “Sorguya mı çekiliyorum ben burada? Kimseye talimat vermedim, kimseyi bir yere çekmedim, kimseyi öldürtmedim. Emanetlerle ilgim olduğunu niye ilan edeyim. Aptal mıyım ben?”

“Sakin olun Soner Bey. Biz de anlamaya çalışıyoruz. Peki, aşiretinizden birileri, sizin adınızı kullanarak hareket etmiş olabilir mi?”

“Bu şekilde mümkün değil. Emanetlerle ilgim olduğunu sizden başka kimse bilmiyor. Yediler’in uydurmasıdır bu!”

Behram “Tabi tabi...” diyerek araya girdi, “Siz Yediler’in iki adamını öldüreceksiniz, onlar da bizi tuzığa düşürdü diye yalan haber yayacak. Ne mantık, ne mantık.”

Bu laflar Geceli’yi hepten çileden çıkartmıştı: “Benim yapmış olmam çok mu mantıklı?” diye bağırdı, “Emanetler burada diye Yediler’i çiftliğe çekip kendimi açığa vuracağım, ikisini öldüreceğim bir de bunun etrafa yayılmasına izin vereceğim. Böyle bir şeyi yapmış olsam, Yediler’in geri kalanı aşiretimin kökünü kazır. Siz nereden duyunuz bunları?”

Behzat Taner “Hiç zor olmadı.” diye cevap verdi, “Sokaklar çalkalanıyor. Şu sıralar sizden başka hiçbir şey konuşulmuyor.”

Soner bir anda durulmuştu. Bitkin görünüyordu. "Anlamadım?" dedi, "Hiçbir şey anlamadım. Ama duyduğunuz gibi değil bu. Başka şeyler dönüyor. Kimler ölmüş Yediler'den? İsim var mı?"

"İlyas ile Salih."

"Teyit ettiniz mi?"

"Ceset ya da cenaze diyorsanız hayır. Ama onların dışında hepsini gördük."

"Solaklar?"

"Hepsi ortada dolaşıyor. 12. Daire de öyle. Ortalık sakın görünüyor."

Soner "Mümkün değil." diye fısıldadı, "Mümkün değil. Salih ile İlyas'ı gerçekten kaybetselerdi bu kadar sakın durmazlardı."

"Aynı fikirdeyim." dedi Behzat Taner, "Ama önemli olan söylenenler değil mi? Öyle ya da böyle isminiz emanetlerle birlikte anıldı."

"Doğru. Ama bu nasıl oldu bilmiyorum. Bu konuyu kimse bilmiyor. İmkânı yok. Biri uydurmuş..."

Behram'ın sesi tekrar yükseldi: "Usturuplu uydurmuş hem de..."

Geceli ters ters Behram'a baktı. Behzat Taner ise düşünüyordu. Soner, Yediler'in ölümünü üstlenmeyi seve seve kabul ederdi. Bir ihtimal bunu bizzat kendisi de yapmış olabilirdi. Hatta açığa çıkma, aşiretini de kendisini de tehlikeye atma riskini göze alıp, Yediler'i çiftliğe çekmek için emanetlerin orada olduğunu da söylemiş olabilirdi. Ne var ki bunun etrafa yayılmasına izin vermesi çok büyük bir saçmalıktı. Üstelik burada, Alamur'ta ellerinin altında durup dururken. Zaten Behzat Taner bu olayı bir gürültü olarak değil de bir fısıltı

olarak duysaydı, fedailerin tamamını Soner'in üzerine salmak için Behram'ın iznini beklemezdi.

Diğer taraftan, Yediler'in iki üyelerini kaybettikten sonra etrafta dolaşp 'Soner bizi tuzağa düşürdü' diye mızıldandıklarını düşürmek çok daha saçmaydı. Üstelik gerçekten iki üyele-
rini kaybetmişler miydi? Acaba, Rebi'nin içinde emanetlerden haberdar olan birileri var mıydı? Bunların emanetleri kullanarak Yediler'i tuzağa düşürmüş olmaları mümkün müydü? İyi ama ne diye Soner'in ismini ortaya atmışlardı?

Behzat Taner alnında birikmeye başlayan terleri sildi. Bu iş anlaşılacak gibi değildi. Kafasını Behram kadar net olabil-
mesini çok isterdi. Adam bu haltı Geceli'nin yediğinden o ka-
dar emindi ki...

Avukat sevimli görünmeye çalışarak Geceli'ye baktı ve "Bu işi ancak siz çözebilirsiniz." dedi, "Yani, ne olduğunu en iyi siz öğrenebilirsiniz..."

Soner avukata öfkeyle Behram'a ise tiksintiyle baktı ve tek bir kelime etmeden ofisi terk etti. Behzat Taner Geceli'nin açık bıraktığı kapıyı kapatarak Behram'ın yanına gitti. Tamamen tükenmiş görünen bu adamın sırtını şefkatle sıvazlayarak "Dur bakalım." dedi, "Yelkenleri indirme hemen. Var bu işte bir iş."

Ne var ki Behram kendisi kadar iyimser değildi. "Bu iş bitti!" diye inledi, "Eğer Salih denen o adam öldüyse bu iş bitti. Pazarlığa falan gerek kalmadı çünkü Yediler zaten öldü."

Taner çocukça bir edayla "Niye bitiyormuş bakalım?" diye sordu.

Behram öfkeyle silkinip avukatın sırtında dolanan elini it-
tirdi: "Salak salak konuşma! Salih'in emaneti elimizde değil. Eğer emininin yerini söyleyemeden öldüyse artık hiç kimse-
nin elinde değil. Kısaca emanetler tamam değil ve iksir ke-
sinlikle yapılamaz. Var mı bir planın?"

“Yok! Senin var mı?”

“Benim de yok!”

Avukat, bir sigara yakarak “İyi o zaman” dedi, “Hadi Büyük İmamı da alalım yanımıza, kapatalım dükkânı gidelim. Fedaileri de azat edelim. Emanetlerini iade edip özür dileyelim. Madem planımız yok. Ne oturuyoruz burada?”

Behram kafasını ellerinin arasına aldı: “Allah aşkına Behzat Taner git başımdan. Sen hâlâ dalga ge çiyorsun...”

“Asıl sen dalga ge çiyorsun. O adamların cesetlerini gördün mü?”

“Görmedim.”

“Ağır cezanın bir numaralı kuralı Behram: Ceset yoksa cinayet de yoktur.”

“Bu ağır ceza davası değil Behzat Taner. Sorgusuz asarlar bizi.”

Avukat arkadaşına doğru eğildi: “İşte ben de bunu diyorum Behram. Salih denen adam ölmüş olsa bile biz işimize bakmalıyız. İksiri içmeyince ölecek olan biz değiliz. Daha en az bir yirmi sene yaşarız. Ama sen böyle koyuverirsen, yirminci günümüzü göremeyiz.”

Behzat Taner, eski dostunu biraz olsun kendisine getirecek kadar etkili konuştuğunu düşünüyordu. “Haklısın.” dedi Behram, “Bizim işimize bakmamız lazım. Pazarlığa hemen başlıyoruz.”

Avukat anlamamazlıktan geldi. Adamın suratındaki his-terik ifadeye bakılırsa, konuşması biraz fazla etkili olmuşa benziyordu. “şimdi sakın olup sağlıklı bilgi edinmeliyiz.” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı ama Behram’ın zihni çok açıktı: “Pazarlık Taner pazarlık.” dedi, “Belirlediğimiz zaman zaten çok yaklaştı. Biraz erkene alırsak ne olup bittiğini de öğrenebiliriz.”

Behzat Taner biraz düşündü. Behram haklıydı. Eğer iki arkadaşlarını gerçekten kaybetmişlerse, pazarlıkta alacakları cevap gün görmemiş bir küfür olurdu. Giderayak sıkı bir intikam almak için her şey yolundaymış gibi davranmaları da olası bir durumdu tabii ki. Neyse ki bulaşmayı hiç istemediği bu pazarlığı biraz daha erteletebilecek ciddi bir gerekçesi vardı. Bu önceden beri aklındaydı ama en sona saklamıştı. Sakin bir sesle “Tamam.” dedi, “Ama bir sorunumuz var.”

Behram ‘Yine ne yumurtladın’ der gibi sordu: “Nedir?”

“Eğer kabul ederlerse, iksirin yapılabilmesi için emanetleri kuzu kuzu Yediler’e teslim etmek zorundayız.”

“Eeee?”

“Kısaca Behram, rehinemiz eksik. İksiri yaptıktan sonra bize de vereceklerini garantileyecek bir rehine. Yediler’in vazgeçemeyeceği bir şey ya da birisi olmalı. Emanetleri verip rehineyi alacağız sonra da rehineyi verip iksiri alacağız.”

Söylediklerinin Behram’ın zaten karışık olan kafasını biraz daha bulandıracağını düşünüyordu ama aldığı karşılık bambaşkaydı. Adam gülererek yanına geldi ve kafasını okşayarak “Zeki çocuk.” dedi, “Ben de bunun ne zaman akıl edeceğini düşünüyordum. Biraz daha uyanmasaydın o parlak zekândan şüphe etmeye başlayacaktım.”

“Eeee?” diye sorma sırası şimdi avukata gelmişti.

“Eee’si şu...” diye cevap verdi Behram, “Alamut’un içinde bazı şeyleri senden daha önce akıl eden biriler var. O yüzden sen hiç merak etme.”

Behzat Taner’in bozulduğu her halinden belli oluyordu: “Bundan niye benim haberim yok? Kimi aldın?”

Behram avukatı bu halde görmenin tadını çıkartarak “Sen orasına takılma.” dedi, “İşine yoğunlaş. En geç yarın bitir şu işi.”

“Saçmalama Behram. Hazırlık yapmam lazım.”

“E hazırdın hani?”

“Güzel kardeşim! Adamlarımız hâlâ ortalıkta. Rutin işlerimiz hâlâ devam ediyor. Olağanüstü bir şey yapılacağı zaman, bunların hepsine bir ara verilir ki hem etrafta sana ait bir şeyler dolaşıp durmaz hem de başka sorunlarla uğraşmak zorunda kalmazsın. Anlatabildim mi? Bir de kusura bakma ama şu rehini bilmeden pazarlık falan yapamam.”

“Niye?”

“Ne diyeceğim adamlara? ‘Elimizde sizin için çok önemli olan bir şey var ama söyleyemem’ mi diyeceğim? İnandırıcı olur mu sence?”

Behram şöyle bir düşündü. Sessizliğinden avukata hak verdiği anlaşılıyordu.

“Hem niye benden saklıyorsun?” diye sordu Behzat Taner. Sesi öfkeli değil sitemkârdı.

Behram “Merak etme. Gördüğünde sen de anlayacaksın niye sakladığımı.” Sonra konuyu değiştirdi: “O zaman bir hafta. Yeter mi?”

“Ne bir haftası.”

“Ne hazırlık yapacaksan bir haftada yap. Sonra da Yediler’e bir alo de.”

Avukat içinden Behram’ın acemiliğine gülüyordu. Şu ortalığı sakinleştirme meselesini güzel uydurmuştu. Bir hafta yeterli bir zamandı. “Tamam.” dedi, “Ama pazarlıktan önce rehineyi görürüm.”

“Görür müsün bilemem.” diye cevap verdi Behram, “Ama bilirsin.”

Behzat Taner sadece “Eyvallah.” demekle yetindi. Çantasını alıp kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki Behram arkasından seslendi: “Soner Bey’i ne yapalım?”

Avukat aniden durdu. "Git o iki herifin öldüğünü öğrendiğimizi söyle." deyiverdi, "Pazarlığın da yüksek ihtimalle yattığını. Sonra bırak ne yapıyorsa yapsın. Az önce yaptığın gibi üzerine saldıрма ama. Derbeder görün."

"Ne yapacağımızı sorarsa ne diyeyim?"

"Yine derbeder görün!"

Behram gülmeye başladı. İçinden de o iki adamın, özellikle de ismi Salih olanın ölmemiş olması için dua ediyordu. Ama ölmüş olsa bile umutlar tamamen tükenmiş sayılmazdı. Yediler'in kayıp emaneti kendilerinden daha hararetli bir şekilde arayacakları kesindi. Kalkıp ofisinin penceresinden baktı. Avukat Kubbeli Salon'dan çıkmak üzereydi. Hemen dahiliden kapı nöbetçisini arayıp avukatı telefona vermesini istedi. "Taner," dedi: "Yediler'i izlemeyi unutmuyorsun değil mi? Hani Salih'in emanetini falan..." Lafını tamamlamadı. Telefon suratına kapanmıştı.

Behzat Taner homurdanarak arka koltuğa kuruldu ve çantasından cep bilgisayarını çıkartıp takvime ve uçuş tarifelerine bakmaya başladı. Behram bir hafta sonra demişti. Bu, ocak ayının on yedisine denk geliyordu. On sekizinde, on dokuzunda ve yirmi birinde istediği uçuşlar vardı. Üstelik bilet sorununu da aylar öncesinden halletmişti.

Avukatın arabası gözden kaybolmaktayken, Büyük Almut'un odalarından birinde, Soner'in güvenilir adamlarından Naim, birkaç dakikalardır kulağında olan uydu telefonunu nihayet kapatabilmişti. Geceli ağzı kulaklarında efendisine dönüp "Abi doğru galiba." dedi, "Kimi aradıysam tebrik etti. Ellerinden öpüyorlarmış."

Soner tatmin olmuş gibi görünmüyordu: "Cenazeler kalkmış mı?"

"Hayır abi. Ama yakınmış. Eşi dostu bekliyorlarmış... Abi, kaynaklar çok güvenilir."

Bu haberler inanmak kulağa fazla mükemmel geliyordu, "Hadi oradan!" dedi.

Ama adamı en bomba haberi en sona saklamıştı. "Abi," dedi usulca: "Bir de Neslişah Hanım, validenizi ziyarete gidecekmiş."

Soner kendini tutamadı ve "Ne!" diye bir çığlık patlattı "Ne zaman? Niye ki?"

"Abi duyduğum kadarıyla tebrik edecekmiş. Zaman vermediler ama yakında dediler."

Soner bu habere inanmamazlık edemiyordu. Rebiî içinde protokol çok sıkı işlerdi ve hiç kimse böyle bir şeyi uydurmaya ya da zannetmeye cesaret edemezdi. Biraz sakin kafayla düşünmeye ihtiyacı vardı. Naim'e "Tamam," dedi, "Unutma emirlerim hâlâ geçerli. Adamlar telefonlardan uzak duracak. Anlaşıldı mı?"

Naim hâlâ gülümsüyordu: "Emredersin abi!"

Rebiî'nin taze beyi odasına çekilmek için kapıyı açtı ama bir adım bile atamadı. Peşine takıp Alamut'a getirdiği bütün Geceliler'i koridora doluşmuş kendisini beklemekteydi. Soner önce ters giden bir şeyler olduğunu düşünüp geri kaçmaya niyetlendi ama Geceliler'in gözlerindeki parıltı başka şeyler söylüyordu. Daha ağzını açmaya fırsat kalmadan en yakındaki Geceli eğilerek eline yapıştı ve öpüp alnına götürdü. Bu emirindeki adamların en yaşlısıydı ve diğerleri onu takip etmek için sabırsızlanıyorlardı. Biraz yersiz ve zamansız olmuştu ama Soner hayatı boyunca bu anın, böyle bir manzaranın hayalini kurmuştu. Dudaklarının mağrur bir ifade ile kıvrıldığının farkına bile varmadı...

Niran Hatun, caddeden gelen telaşlı sesleri duyunca oturduğu koltukta hafifçe doğruldu. Boşverecekti ama içine sinmedi. Usulca kalkıp pencerenin yanına gitti ve perdeyi araladı. Caddeden gelen ışık, loş odayı biraz daha aydınlanmıştı. Tahmin ettiği gibi, gelen her zamanki gibi bir ambulanstı. Adamcağının birini sedyeye alıyorlardı. Hatun, içinden acil şifalar diledi.

Bulundukları yer güvenliydi. Bütün önlemler de alınmıştı. Hem koskoca Yediler'i hastane köşelerinde aramak kimin aklına gelirdi ki? Perdeyi iyice örtüp چراغının yanına gitti. Sağ tarafına yatmış, kolunu yastığının altına sokmuş derin derin uyuyordu. Kolundaki iğneyi kontrol etti. Yerindeydi. Çok deli yatardı Salih. Küçüklüğünde de öyleydi. Ama on günden fazladır sürekli sağ tarafına yatıyordu. Ağrısı dönmesini engelliyordu. Sıkılıyor ve çok kıpırdanıyordu. Hatun, hortumun ucundaki şişeye baktı. Yarıdan azı kalmıştı. Bitince hemşireye haber vermek gerekecekti.

Böyle olmasını istememişti. Ardına takılıp çiftliğe gelmelerini istememişti ama nasıl haber aldılar bilinmez burnunun dibinde bitivermişlerdi. Hoşuna gitmemiş değildi ama hatun o gecenin sadece kendisine ait olmasını istemişti. Sadece kendi ölümüne...

En çok istediği şey, ölümünün kendisinin tayin ettiği bir zamanda, göz göre göre ve hak ede ede gelmesiydi. En çok korktuğu şey ise, hiç beklemediği bir anda kendisini ölümün kucağında bulmak; son nefesini çaresiz bir şekilde ve kendisine kızarak vermektir. İksirden her geçen gün biraz daha uzaklaşıyorlardı ve hatun kendisi dışında herkesin nasıl öleceğini

tahmin edebiliyordu. Bunu düşünmek çıldırtıcıydı. İksir sayesinde yüzyıllardan beri uzak tutulan hastalıkların ve zamanın bedenlerine bir anda nasıl çullanacağını hayal etmek aklını başından alıyordu. Hepsi gözlerinin önünde çürüyecek, eriyecek ve tarifsiz acılar içerisinde kıvranarak geri dönüşü mümkün olmayan uzun ve yavaş bir ölümün girdabına kapılacaklardı. Sonra bir başına kalacak ve başkalarının kendisine biçtiği sonlardan birine boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Kendisine de çocukça bir avuntu gibi geliyordu ama belki böyle olması daha iyiydi. Belki de yavaş yavaş çürümektense, bir hastane köşesinde ölmek tercih edilebilirdi ama o da olmamıştı ki. O göz alıcı yıldırımın ardından kendilerini bir yolun kenarında bulmuşlardı. Görünmezlik sanatı etraflarını bir fanus gibi kaplamıştı. Dehşetin farkına ilk o zaman varmıştı. İlyas yerde kıpırtısız yatıyor, Salih kan kusuyor, İdris kasığından fışkıran kanı durdurmaya çalışıyordu. Dizlerinin üstüne çöküp kalmış olan Bengi'ye 'Bir şeyler yap!' diye bağırmıştı. Kızcağız etrafına şöyle bir baktıktan sonra, "Hastane... Ambulans..." diye inlemişti. Hatun önce sinirlenmiş ama kızcağızın kan dolu ağzını gördükten sonra kendisine bile hayrı olmayacağını anlamıştı. Neyse ki tanıdık doktor ve hastane vardı. Ambulanısı beklerken, kılıçları ve zırhları saklamayı da akıl edebilmişti. Sonra beklemeye başlamıştı hatun. Bengi'nin un ufak olmuş kemiklerinin etinden ayıklanmasını, İdris'e torbalarca kan verilmesini, İlyas'ın ciğerindeki ve böbreğindeki yaraların dikilmesini, sonra da kolunun yerine tutturulmasını, Salih'in kaburgalarının ciğerlerinden çıkartılmasını beklemişti. Yapayalnız kalmanın ne demek olduğunu ilk defa bu hastanenin koridorunda, bu kadar derinden hissetmişti. Sonra kendine bakmış, o çiftlik cehenneminden, bedeni bir tarafa, elbisesine bile tek bir çizik almadan çıkmış olduğunu fark etmiş ve pes etmişti. Yazgısındaki pis lanete iman etmişti artık. Acıydı ama kaderin buyurduğu ölümüne boyun eğmek zorundaydı.

Niran Hatun çırağının saçlarını okşadı. Tıpkı küçük­
ğündeki gibi ağzını sıkı sıkı kapatmıştı. Salih hiç horlamazdı.
Hatun endişelendi. Gerçi yatağın tepesindeki küçük ekrandaki
inip kalkan çizgilerin kalp atışlarını gösterdiğini söylemişlerdi
ama emin olamadı. Eğilip nefesini dinlemeye başladı. Soluk
alıyordu. Şakağına usul bir öpücük kondurduktan sonra doğ-
ruldu. Hatun, sabahı etmek üzere koltuğuna doğru giderken,
Salih uyuyor taklidi yapmaya devam ediyordu...

Hemen yan odada ise İdris Usta, çırağının yanı başında di-
kilmiş öylece duruyordu. Kendisini bu görüntüye alıştırmaya
çalışıyordu. İlyas'ın sakallarını kesmişlerdi. Kafasında dikiş
atılan yerlerde de küçük beyaz boşluklar vardı. Burnuna hor-
tum sokmuşlardı çırağının. Damarlarına bir sürü iğne ve id-
rarı için kasiğına bir hortum... Bu manzarayı ilk gördüğünde
bayılacak gibi olmuştu usta. Hayatında hiçbir şeye bu kadar
uzun, bu kadar dolu dolu ağılamamıştı. Gülmüyordu, konuş-
muyordu, kıpırdamıyordu... Ve bunları yapamayan İlyas'tı...
İdris Usta çırağına bir kere olsun dokunamamıştı.

Kapının açıldığını duydu. Dönüp bakmadı. Hastanenin
bu katı tamamen kendilerine ayrılmıştı. Gelen ya Niran Ha-
tun'du ya da Bengi. Ya da özel hemşirelerinden birisi. ıra-
ğına bakmaya devam etti.

Bengi Hatun, yatağın etrafından dolaşp İlyas'ın baş ucuna
geldi. Elini alnına koyup bir süre bekledi. Sonra göğsüne indi
ve sonra da karnına. Anlayacağını anlamıştı. Derince içini
çekti. Durumda bir değışiklik yoktu.

İdris Usta'nın kendisine yalvaran gözlerle baktığını bili-
yordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Tedaviye kendisi baş-
lamadığı için, şu saatten sonra müdahale etmesi ciddi sorunlar
çıkartabilirdi. İçeride doktorların ne yaptığını, nereyi kesip, ne-
reyi diktiklerini bilmiyor, cerrahi müdahalenin sanatına karşı
nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. "Ne olur denemek
zorunda kalmayayım," diye yakardı içinden. Tıp fakültesini

yarıda bıraktığı için de kendine lanet etti. Elif'in bile üç diploması vardı... Ustaya bakıp "Gidelim mi?" diye sordu.

İdris Usta kızın giyinmiş olduğunu yeni fark ediyordu: "Sen nereye?"

"İyiym ben usta. Ortalığı toparlayayım biraz."

"Dükkânı, evi diyorsan yüzbaşınıninki hallediyor."

"Aman!" dedi Bengi, "O Bahar'ı zapt edemez şimdi. Taşınıyorlar mı ciddi ciddi üst kata?"

"Eski Yer'de olmuyordu."

"Eh... Hayırlısı olsun. Hadi gidelim."

Usta kıpırdamamıştı. Elindekini kızı uzatarak "Şunu tak-sana İlyas'a." dedi.

Elinde İlyas'ın madalyonu duruyordu. Ameliyata alırken doktorlar çıkartmıştı. Bengi madalyonu aldı. İpini boynundan dolaştırıp sıkı bir düğüm attı. Sonra bu kadim taşı özenle göğsünün tam ortasına yerleştirdi. Siyah lalenin etrafındaki tüm kartallar al al parıldıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu usta, "Nasıl oldu göğsün?"

Bengi "Biraz ağrım var." dedi, "Ama yatıracak kadar değil."

"Bana bak! Sen bana Cihan Usta'nın emanetisin. Hesabını veremem ona göre."

Bengi gülümsedi. "Fırsatı olsa emanet ederdi..." diye geçirdi içinden dürüstçe. Aralarında bir hayli yaş ve kıdem farkı vardı ama her ikisi de aynı usta tarafından yetiştirilmişti. Garip bir akrabalık bağıydı bu. Ustaları Cihan Usta o kadar ani bir şekilde ayrılmıştı ki aralarından, kimseyi kimseye emanet edecek vakti olamamıştı.

Bengi bir şey demeden kapıya doğru yürümeye başladı. Adım attıkça yarası sızlıyordu ama dayanmak zorundaydı. Emmini Murat Usta'nın katillerini bulamamış olmak daha büyük bir acı veriyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama bu acıyla birlikte ölmeye hiç niyeti yoktu.

Avukat Berfin Tokgöz isminin Eski Yer'de yeniden ağızlarda dolaşmaya başlamasının üzerinden tam on gün geçmişti. Subaylar çok sıkı çalışmıştı. Ahmet Paşa, Mehmet Sinan ve bahçıvan da devletin tüm kapılarını kendilerine açmışlardı.

Berfin Tokgöz ve PAR Bilgi İşlem AŞ, kalın dosyalar halinde masalarının üzerindeydi. Avukat hanımın çalıştığı şirketleri ve baktığı davaları hemen hemen eksiksiz bir şekilde incelemişlerdi. Ne var ki kadın umut kırıcı bir şekilde temizdi ve kayıptı.

PAR Bilgi İşlem ise ilk bakışta eli yüzü düzgün bir şirket gibi görünüyordu. Vergi borcu yoktu. Personeli sıradan ve münis insanlardan oluşuyor, maaşlarıyla sigorta primleri düzenli bir şekilde ödeniyordu. Diğer taraftan, rutin ticari faaliyetlerinin arasında satın aldıkları o milyon dolarlık bilgisayar sistemi feci şekilde göze batıyordu. Berkan, bu sistemin türünün en gelişmiş örneklerinden birisi olduğunu söylemişti. Defterdarlıktaki kayıtlara göre şirket, bilgisayarı yurt dışından getirdikten sonra üzerine kârını koyarak satmıştı. Faturası da Mehmet Cemal Şahin ismine kesilmişti. İlk falsoyu da burada vermişlerdi zaten. Bu isimde ve bu vergi numarasında bir adam yoktu. Daha da ilginç, şirketin kurucu ortağı olarak görünen biri kadın üç kişiye, nüfusta kayıtları olmasına rağmen bir türlü ulaşılamamıştı. Subaylar da dahil olmak üzere herkes, sahte bir isme satılan bu bilgisayarların emanetlerle bir ilgisi olduğuna inanıyorlardı. Ellerindeki adam akıllı tek ipucunun bu olduğu düşünülürse, inanmaktan başka çareleri de yoktu.

Artık çalışılacak bir şey kalmayınca iş yapılacak hamleye karar vermeye gelmişti. Bu, her ne kadar 12. Daire'nin inisiyatifinde bir operasyon olsa da, söz konusu olan şey fikir yürütmek olduğu için İdris Usta da masadaki yerine zevkle kurulmuştu.

Doğan "Derhal basalım." fikrini tekrarladı. Yüzbaşı da kendisini onaylıyordu ki, İdris Usta "Uyandırmayalım." diye ısrar etti: "Hem hangi gerekçeyle basacağız?"

"Sahte fatura düzenlemekten."

"Sahte fatura düzenlememişler ki" dedi usta, "Sadece müşterileri sahte isim vermiş. Kimse mal sattığı adamın sicilini araştırmak zorunda değil."

Sarp "Peki, basmayıp ne yapacağız?" diye sordu, "Kusura bakmayın ama vakti daralan sizsiniz."

İdris Usta yüzbaşının bu derece açık sözlü olmasına biraz içerlemişti. Ama haksız da değildi. Basılmayıp ne yapılacaklardı? Daha iyi bir fikri olmadığı için konuyu biraz değiştirmeyi tercih etti: "Şirketin ortaklarına ulaşamadık değil mi?"

Bu iş Mehmet Sinan'ın sorumluluğuna verilmişti. "Yok, usta." dedi, "Adamlar ikametlerinde değil. Bakılabilecek her yere baktım ama nüfus ve birkaç banka dışında hiçbir yerde kayıtları yok. Bunu kullanıp bir şey yapamaz mıyız?"

Yüzbaşı 'cık'ladı: "Bütün yetkilerini müdüre devretmişler. Adam tertemiz. Şirket sahiplerine kâr payları dağıtılmış. Vergisi ödenmiş pırıl pırıl para..."

Kısa ve düşünceli bir sessizlikten sonra usta "Tamam basalım." dedi, "Peki, biz mi basalım, polis mi bassın yoksa polisle birlikte mi basalım? Bir de bastıktan sonra kime ne soralım? Tamam, basalım ama ne yapacağımızı bilelim. Bir de unutmayın: O adamları aldığımız gibi geri gönderirsek, daha da değil bilgisayar hesap makinesi bile bulamayız. Tek atımlık

kurşunumuz var onunla da kuru gürültü yapıp ortalığı ayağa kaldırmayalım. Benim sıkıntım bu.”

Susma sırası şimdi subaylara gelmişti. Bahçıvan fena halde haklıydı. Aslında yüzbaşının aklında baskını yapıp adamları izlemeye ve dinlemeye almak vardı ama bunun için yeterli elemanları ve teknik donanımları yoktu. Ahmet Paşa’nın kendileri için başka bir kuruma böyle bir ricada bulunmaya yanaşmayacağını da tahmin edebiliyordu.

Doğan, sıkıntılı bir şekilde elini saçlarına birkaç kez sürtükten sonra “Müdürü alalım.” deyiverdi. Bakışların bir anda üzerinde toplandığını görünce devam etti: “Bir şey biliyorsa o biliyordur. Kimseyi karıştırmadan biz alalım, biz sorgulayalım. Bir şey öğrenemezsek salar takibe başlarız.”

İdris Usta, üsteğmenin lafının son kelimelerini mırıldanarak tekrar etti: “Salar takibe başlarız...”

Bazı sorunlara rağmen müdür çok doğru bir hedefti. Bir bildiği varsa o zaman sorun yok demekti. Bengi’nin elinden nasıl olsa kurtulamazdı. Ama eğer gerçekten bir şey bilmiyorsa, sadece ortalığı bulandırmış olurlardı. Mırıldanmaya devam etti: “Önce biraz huylamak lazım...”

Yüzbaşı ustayı duymuştu: “Nasıl yani?”

“Yani öyle bir şey yapmak lazım ki, huylanıp büyüklerini arasınlar. Bakalım nereye gidecekler. Biz de...” Cümlesinin sonunu getiremedi. Adamları nasıl dinleyip takip edeceklerini hiç düşünmemişti.

Sarp bahçıvanın kafasına takılan şeyi anlamıştı. Yüzünü buruşturarak “Mümkün değil.” dedi, “Donanımımız yok. Belki kendimiz biraz takip ederiz o kadar...” Lafının ortasında durdu ve gözlerini uzaklara dikerek düşünmeye başladı. Aklına Bahar’ı İstanbul’a getiren şu adamlar gelivermişti. Söyledikleri her şey yalan bile olsa, Bahar’ı bulup, Ankara’dan alıp, ta Kapalı Çarşı’nın dibine kadar getirebildiklerine göre, gizli

takip işinde çok başarılılardı. Dilinin ucuna gelen bu fikri söylememek için kendini zor tuttu. Başta bahçıvan ve paşa olmak üzere, kim oldukları bilinmeyen, üstelik daha doğru düzgün Türkçe bile konuşamayan bu adamların işe karıştırılmasına herkes itiraz edecekti. Bu itirazlara yüzbaşı da katılıyordu ama içinde denemek için müthiş bir istek vardı. Gayet enerjik bir şekilde "Ama kesinlikle haklısınız." dedi, "Biraz huylamak lazım..."

Usta, yüzbaşının kendisine 'haklısınız' demesini küçük, mutlu ama hayret dolu bir bakışla karşılayıp adamları nasıl dürtükleyeceklerini düşünmeye başladı. Ne var ki, Sarp coşmuştu. Sadece kendisinin haberdar olduğu bir plana sahip olmanın o muzip heyecanıyla "Vergi müfettişi kılığında gidelim şirkete..." deyiverdi, "Defterleri açtıralım. O büyüklükteki bir bilgisayar alım satımı hemen kendini belli edecektir zaten. Üzerine gidelim. Tamam, adamlar temiz, bir şey çıkmaz ama biz sorup duralım. Rahatsız edersek, bağlantıda oldukları kişilerle temasa geçerler. Baktık olmadı... Müdürü alırız."

Herkes gülümsedi. Yüzbaşının heyecanı hoşlarına gitmişti. "Peki, kim gidecek şirkete?" diye sordu Mehmet Sinan.

Doğan, bir jandarma, daha doğrusu eski bir jandarma olarak bu görevin kendisinde patlayacağını düşünürken Sarp araya girdi: "Ben giderim. Lazım olan bir müfettiş kimliği değil mi? O kadarını da hallederiz herhalde..."

Geceli şüphyle "Hallederiz de..." dedi, "Bir sakatlık çıkmasın?"

"Ne sakatlığı çıkacak. Maliye defterleri kontrol ediyor. Hem şirketi görmüş oluruz. Nasıl bir yerdir, şu müdür neye benzer? Evet... Daha kötü bir fikri olan var mı?"

Sütunlu salonda gülüşmeler devam etmekteyken Mehmet Sinan'ın cep telefonu çaldı. Neşeli bir şekilde telefonunu açan Geceli bir anda ciddileşti ve eliyle herkesin susmasını işaret

etti. Birkaç kere 'evet', bir kere 'nasıl' ve son olarak da 'tamam iletirim' dedikten sonra telefonu kapattı. Düşünceli görünüyordu. Donuk bir sesle "Neslişah Hanım'dan haber var." dedi, "Yarın görüşmek istiyorlar."

Bunu sevindirici bir haber olması gerekiyordu ama Gece-li'nin tavırları işin içinde can sıkıcı bir şeyler olduğunu gösteriyordu. "Ama..." diye devam etti, "Üsteğmen tek başına gidecekmiş. Sarıyer'deki yazlık eve!"

İdris Usta "Ne ola ki şimdi bu?" diye sesli bir şekilde düşünmekteyken, Yüzbaşı "Hayatta olmaz!" dedi, "Niyetleri ortada. Bir de elimizle mi teslim edeceğiz Doğan'ı?"

Geceli de bu işe akıl erdirememişti. Bir pislik olduğu kesindi ama Neslişah Hanım gibi bir kadının böylesine ucuz bir numaraya kalkışması daha da garipti. Kendisini bizzat kâhya aramış, buluşma yerini, saatini ve şartlarını söyleyip telefonu kapatmıştı. "Niye Doğan ben onu anlamadım." diye sordu, "İntikam isteseler Ahmet Paşa'yı çağırırlar. Daha mantıklı değil mi?"

Sarp homurdandı: "Akılları sıra bir üsteğmeni feda edebileceğimizi düşünüyorlar."

İdris Usta bir şey demedi ama hanımın, yüzbaşının dediği gibi bir şeyi aklından geçirmeyeceğini çok iyi biliyordu. O ana kadar hiç sesini çıkartmayan Doğan "Ben giderim komutanım." dedi, "Ama Ahmet Paşa'ya da bir danışmak lazım."

Yüzbaşı bağırdı: "Oğlum canın illa ölmek istiyorsa bana söyle. Ben bırakmam seni onların ellerine. Nasıl adamlar olduklarını gördün."

"Komutanım niye beni öldürmek istesinler? Hem de göstere göstere."

"Kendin söylüyorsun Doğan. Göstere göstere işte. İbretlik olsun diye!"

“Komutanım paşaya da bir danışsak? En azından haberdar etsek.”

Sarp, randevuya gitmek için pek hevesli görünen üsteğmene ters ters baktı. Derin bir iç çekerek ayağa kalktı: “Tamam! Danışalım. Ama ne cevap vereceğini tahmin ediyorsundur.”

Doğan boynunu büktü. Kendisini garip bir şekilde önemli hissetmeye başlamıştı. Bunun aptalca bir duygu olduğunu biliyordu ama randevuya tek başına çağırılmak için ne yapmış olduğunu da çok merak ediyordu. Kendilerine bilgi iletmek için bir sürü yol bulabileceklerken, neden bir buluşma istemişlerdi ki? Yüzbaşı yüksek komutanlarının fikrini sormak için ofise gittikten sonra kimse tek bir kelime etmedi. Sonuçta üsteğmen 12. Daire’nin emir komuta zincirinin bir parçasıydı ve ne İdris Usta ne de Mehmet Sinan bu zincire müdahale edemeyeceklerini biliyorlardı. Doğan, o randevuya ancak Ahmet Paşa ‘Git’ derse gidebilirdi. Sarp kısa bir süre sonra ofisten döndü ve sinirli bir şekilde koltuğuna otururken: “Değerlendirecekmış!” dedi. Paşanın bu cevabının üzerine yorum yapıp, fikir beyan etmek gibi bir hakkı yoktu.

Sessiz ve sıkıntılı bir şekilde 12. Daire’nin emri beklenmekteyken, Mehmet Sinan bir anda kıkırdamaya başladı. Bir taraftan da hınzır bir ifadeyle Doğan’a bakıyordu. “Ben anladım galiba.” deyiverdi.

İdris Usta sordu: “Neyi anladın Sinan?”

Geceli “Niye Doğan’ı istediklerini.” dedi. Sonra subaylara döndü: “Siz Neslişah Hanım’a gittiğinizde kızı orda mıydı?”

Sarp ile Doğan kafalarını salladılar. Mehmet Sinan’ın kıkırdamaları küçük kahkahalara dönüşmüştü. “Eh hayırlı olsun üsteğmenim.” dedi, “Galiba sizi gerdeğe sokuyoruz!”

İdris Usta Geceli’nin kahkahalarına katıldı: “Hadi canım!”

O gece sabaha kadar ve yeni doğan gün boyunca, Eski Yer'de sadece Doğan Üsteğmen'in gideceği randevu konuşulmuştu. Subaylar hâlâ Mehmet Sinan'ın saçmaladığını düşünüyorlardı. Bu kadar önemli ve hassas bir konunun, üsteğmen ile Hilal Hanım'ın baş başa kalması için bir vesile haline getirilmesi fazlasıyla laubali bir davranıştı. Ne var ki, Mehmet Sinan, kendi soyunu herkesten daha iyi tanıyor, zevk ve şehvet denen şeylerin Geceliler için ne kadar 'hayati' duygular olduğunu çok iyi biliyordu. Yine de kimseyle tartışmaya girmemiş, güneş batar batmaz hanımın Sarıyer'deki yazlığını izlemek için dışarı çıkmıştı.

Randevu saatine üç saat kalmıştı ama her şey hâlâ mual-laktaydı. Ahmet Paşa kesin bir emir vermek için Mehmet Sinan'ın vereceği haberleri bekliyordu. Yüzbaşı bu işin içinde bir pislik olmadığına ihtimal veremiyor, Doğan ise başına gelenleri ve gelecekleri idrak etmeye çalışıyordu. Nedeni ne olursa olsun, 12. Daire'yi temsilen çağırılması hoşuna gitmişti. Bir taraftan da, bir Geceli prensesi tarafından beğenilmenin korkusuyla karışık gururunu hissediyordu.

Üsteğmen, odasında uzanmış tavanı seyretmekteyken, sütunlu şalonun kapısının açıldığını duydu. Gelenin Mehmet Sinan olabileceğini düşünüp yataktan kalkmıştı ki Geceli'nin sesini duydu. Kendisine sesleniyordu. Odasından çıktı. Geceli masanın yanında kendisini beklemekteydi. Paltosunu bile çıkartmamıştı ve yüzünde beceriksizce saklamaya çalıştığı bir tebessüm vardı. "Haklıymışım." dedi, "Hilal Hanım yazlığa geldi. Yalnız hem de!"

Hışımla ofisten fırlayan yüzbaşı araya girdi: "Ne biliyor-sun? İçerisinin dolu olmadığı ne malum?"

Mehmet Sinan gayet sakindi: "Dolu tabii ki. Hilal Ha-nım'ı yapayalnız bırakmayacaklarına göre... Ama hepsi ailenin çok yakın adamları. Daha doğrusu kadınları."

"Bu anlaşılır şey değil." dedi Doğan, "Haklı olduğunuza inanmak istiyorum ama bu olacak iş değil. Hilal Hanım beni gözüne kestirdiyse başka bir yöntem, başka bir zaman bula-madı mı? Annesi, ağabeyleri bir duyarsa parçalarlar kızı."

Geceli hâlâ gülüyordu: "Annesinin haberi olmadan ya-pamaz ki böyle bir şeyi. Ağabeylerine de halt etmek düşer!"

Doğan "Nasıl ya..." diye inledi. Kafası iyice karışmıştı. Mehmet Sinan paltosunu çıkartıp sandalyelerden birine oturdu. Kadınları anlamamanın evrensel olarak zor bir şey olduğunu bi-liyordu. Geceli kadınlarını anlamak ise, bu genç subaylar için neredeyse imkânsızdı. Çünkü insanın aklını durduracak ka-dar basit istekleri ve arzuları vardı ve bunları gerçekleştirmek için dünyayı durdurmayı bile göze alabilirlerdi.

Mehmet Sinan, subaylara oturmalarını işaret etti. Düşün-celerini şöyle bir topladı ve "Zevk." dedi, "Zevk, bir Geceli için çok şey ifade eder. Bir Geceli kadını için ise hayatın biz-zat kendisidir. Kimi zaman uğruna yaşanan şeydir. Yer, sıra ve zaman kollanmaz. Aslında her şey; aşk, iş, aile, mücadele, savaş, intikam, her şey bir zevktir ve en yakın zamanda ten-sel bir keyfe dönüştürülmelidir. Anladınız mı?"

Subaylar aptal aptal Geceli'ye bakıyorlardı. Mehmet Si-nan biraz daha düşündükten sonra bir kez daha ama bu se-fer daha güncel kavramlar kullanarak anlatmaya karar verdi. "Kısaca..." dedi, "Neslişah Hanım bize bir bilgi iletmek istedi. Aynı zamanda da kızının canı da Üsteğmeni çekti. Ha-nım da bu ikisini birleştirmekte bir sakınca görmedi. Onla-rın gözünden bakmaya çalışın. Yakışıklı bir 12. Daire subayı

her Geceli kadınının gözdesidir. Çünkü dişli bir rakiptir... Derhal tadına bakılması gerekir. Kulaktan kulağa fısıldanacak gizli, şehvet dolu bir kaçamaktır bu."

"İyiymiş valla." dedi yüzbaşı, "Kusura bakma ama Geceliler arasında sadakat kavramı pek yok galiba."

Mehmet Sinan'ın gülümsemesi donuvermişti. "Zevkten bahsediyoruz yüzbaşım." diye devam etti, "Aşıktan değil. O bambaşka bir şeydir. Bir Geceli aşık oldu mu gözü başka kimseyi görmez..."

Sarp umarsızca üsteledi: "Kaya Bey'in görmüş ama. Üç tane karısı var."

"O bir 'Bey'di ve tek bir kadınla hanedanını riske atamazdı. İçlerinden sadece birine aşık olduğuna yemin edebilirim. Muhtemelen de ilk karısına."

"Peki, ya diğer iki karısı? Kraliçe olmak için mi evlenmişler Kaya Bey'le?"

"Asla!" dedi Mehmet Sinan, "Aşık olmayan bir Geceli kadının hiçbir bahaneyle evlenmeye ikna edemezsiniz. Aşık olursa da alıkoyamazsınız..."

"Kusura bakmayın ama..." dedi Doğan, "Anlattıklarınız biraz fazla... Eeee, nasıl desem... Film gibi."

Geceli ciddi bir ifadeyle konuşmaya devam etti: "O filmi kafanıza yerleştirdiyseniz iyi olur. Çünkü kritik bir konudur. Size Geceli kanının bağımlılık yaptığını anlatmamış mıydım?"

Subaylar böyle bir şeyden bahsedildiğini hatırlıyorlardı ama konuyla ne alakası olduğunu anlayamamışlardı. Geceli, hafızalarını tazelemek için daha önce söylediği cümleyi aynen tekrar etti: "Bugün size kanımdan bir damla versem, yarın bir damla daha içmek için beni öldürürsünüz. Geceliler kendilerine körü körüne bağlı bu kadar insanı nasıl buluyor zannediyorsunuz. Bu istisnasız tüm insanlar için geçerli bir kuraldır

ve kendinizi kollamanızda yarar vardır. Hele ki Nesl-i Leyla kadınlarının kanından özellikle uzak durun. Tek bir damlası bile ömrünüzün geri kalanını, tüm iradesini terk etmiş bir köle olarak geçirmenize sebep olabilir. Her neyse! Geceliler'e gelince: Kan denen şey bizim için sadece bir beslenme aracı değildir. Onunla ruhumuza da doyururuz. Bizim için vazgeçilmez olan iki kan vardır. Kursağıımıza giren ilk Geceli kanı, yani annemizin ya da babamızın kanı ve daha da önemlisi aşık olduğumuz kişinin kanı."

Sarp birilerinin annesinin, babasının ve sevgilisinin kanını büyük bir zevkle içiyor olmasını biraz ürpertici bulmuştu. "Yani şimdi bir Geceli bu kanlar olmadan yaşayamaz mı?" diye sordu.

Mehmet Sinan bir anda hüznülenmişti. Buğulanmış gözlerini masaya indirerek "Yaşar..." dedi, "Sadece yaşar. O kanlardan, özellikle aşkının kanından bir şekilde mahrum kalmışsa hayatının geri kalanını korkunç bir açlık duygusuyla geçirir. İçindeki boşluk bir türlü kapanmaz. Ve hiçbir kan, o kanın yerini tutmaz. Bu yüzden Geceliler'in anneleri, babaları kıymetlidir. Kadınları, erkekleri kıymetlidir. Aşkları kıymetlidir. Aşkını, aşkının kanını elinden almaya kalkarsanız... Dünyayı başınıza yıkar..."

Geceli'nin gözleri çok az şahit olunan bir öfkeyle yanmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldı. Önce yumruklarını sonra da tamamen kasılmış olan vücudunu gevşetip konuşmaya devam etti: "Her neyse! Konumuza dönelim. Neslişah Hanım'ın derdinin sadece iktidar olmadığını galiba anlatabildim. Eğer kocasını Soner'in öldürdüğüne inanıyorsa ki bence inanıyor, onun yüreğini ellerinde görmeden bu işin peşini bırakmaz. Ve eğer Neslişah Hanım, bu gece bize bir bilgi vereceğini söylüyorsa verecektir. Buna şüpheniz olmasın."

Geceli kendinden emin konuşmuştu ama yüzbaşının şüpheleri silinecek gibi değildi. "Yani siz şimdi Hilal Hanım bize

annesinin mesajını iletecek, bu arada Doğan'ı yatağa alacak ve sabah olunca da salıverecek diyorsunuz öyle mi?"

"Aynen öyle diyorum yüzbaşım. Sizi temin ederim."

"Ya Doğan'ın başına bir şey gelirse ne yapacaksınız? Tazminat mı ödeyeceksiniz?"

Geceli'nin canı sıkılmıştı. "Tamam." dedi, "Siz haklısınız. Lafımı geri alıyorum. Görüşümü sordunuz söyledim. Randevuya iki buçuk saat bir şey kaldı. Karar size ait. Ahmet Paşa aradı mı?"

"Aradı." dedi yüzbaşı. Doğan'ın heyecanla kendisine bakmaya başladığını fark etmişti. Paşanın görüşünü bir saat kadar önce bildirdiğinden kimsenin haberi yoktu. "Endişelerimi paylaşıyor." diye devam etti, "Böyle bir dayatmayı her şeyden önce yakışsız buluyor. Neslişah Hanım'ın işi kişiselleştirdiğini, bu randevuya 12. Daire olarak katılmanın uygun olmayacağını düşünüyor. Ama... Doğan bu davete kişisel olarak katılmak isterse, buna kimsenin itiraz edemeyeceğini söylüyor."

Üsteğmen yutkunmaktayken, Geceli bezgin bir şekilde oflamaktaydı. Şu askerlerin olmadık zamanlarda protokol inceliklerine takılıp kalmaları her zaman canını sıkıyordu. Paşa, sanki Geceliler'in tabiatını bilmiyormuş gibi işi zorlaştırıp duruyordu. Yüzbaşı, Doğan'ın sırtına bir şaplak indirerek "Senin görevin üsteğmenim." dedi, "Tabi eğer kabul edersen, o eve gidip Hilal Hanım'ın ağzından tüm bilgileri çatır çatır almaktır. Bu arada başına bir şey gelirse, yani aşırı derecede emilirsen falan, Daire seni tanıdığını reddedecektir."

Doğan, başta komutanına ters ters bakıyordu ama sonra kendisi de yavaş yavaş yükselen kahkahalara katılmaya başladı. "Eh şaka maka ama özet bu." dedi Mehmet Sinan, "Zaten oraya hangi sıfatla gittiğin kimsenin umurunda olmayacak. Gitmek istersen tabii ki."

Doğan hâlâ gülüyordu. Kafası karmakarışık. Eğer Ahmet Paşa kesin bir emir vermiş olsaydı her şey çok daha kolay olacaktı. Fakat seçim kendisine bırakılmıştı. Mehmet Sinan'a güvenmenin ötesinde, içinden bir ses de o evden sağ salım çıkacağını söylüyordu. Ama derdi bu değildi. Kendisini bir Geceli kadınıyla sevişirken düşündüğünde sırtından terler boşalıyordu. Mehmet Sinan'ın elini bir defa sıkmişti ve o an taştan daha ölü bir şeye dokunuyor gibi olmuştu. Aynı soğukluğu bütün vücudunda hissedeceğini düşündükçe ürperiyordu. Ürkek bir sesle "Reddedemez miyim?" diye sordu.

"Saçmalama Doğan." dedi yüzbaşı, "Kimse git diye kafana silah dayamıyor. Verecekleri haber o kadar önemliyse başka şekilde ulaştırırsınlar bize."

Geceli, "Tabii ki başka şekilde ulaştırırlar ama..." diye konuşmaya başlamıştı ki, Doğan lafını kesti: "Ben onu demiyorum Hilal Hanım'ı reddedemez miyim?"

Masada yine kıkırdamalar başlamıştı. "Edersin tabii ki." dedi Mehmet Sinan, "Sana tecavüz edecek değil. Edebilirsen edersin!"

Doğan "Ne demek bu?" diye sordu.

"Geceli kadınları işlerini iyi bilir demek!"

"Yani beni baştan çıkartacak. Ben de onu hayır diyemeyeceğim. Öyle mi?"

"Ne bileyim Doğan Bey! Ve üstelik bana ne! Beni ilgilendiren verecekleri bilgi. Sonra ne yapacağınız sizin özel hayatınıza girer."

Yüzbaşı lafa karıştı: "Ne hayır diyeceksin oğlum. Fıstık gibi kız. Deneyimli hem de. Hem kaç aydır sevgilin de yok."

"Deneyimli olduğundan emin değilim." dedi Mehmet Sinan. Yine hınzır hınzır gülmeye başlamıştı: "Çok çok üçüncü deneyimi olacağını söyleyebilirim."

Doğan “Ne!” diye bir çığlık patlattı. Masada yerlere yıkılmayan bir tek kendisiydi: “O kadar mı yani!”

Geceli kıkırdamasını durdurmaya çalışarak: “Valla bunu size söylemeyecektim ama...” dedi, “Artık bilmenizde yarar olduğunu düşünüyorum. İnançları gereği Geceli kadınları kırk yaşlarına kadar erkeklerden uzak tutulur.”

Yüzbaşının kahkahalarının arasından sordu: “Ne inancı yahu?”

“Hani size yaradılışımızı anlatmıştım ya... Kutsal ana ve yüce ikizleri. Bu temel inanç üç ana mezhebe bölünür. İlk ve en büyük mezhep, Geceliler’in her ne olursa olsun bir zevk ve tutku sonucu ortaya çıktığına inanır ve kutsal ananın döllen-
diği geceyi en kutlu gece sayarlar. İnanışlarına göre her Geceli bu tutkuyu sürdürmelidir. Bu... Bir çeşit ibadet biçimidir.”

“Eee?”

“Eee’si şöyle. Geceliler kızlarını kırk yıl boyunca erkeklerden uzak tutarlar. Sonra bir anda salıverirler. Gerisini siz düşünün artık.”

“Garip.” dedi Doğan, “Ama ilk erkeğinin bir Geceli olmasını tercih eder. Değil mi?”

“Şart değil. Geceli erkeklerinin üreme yeteneği yoktur ve her Geceli kadının en büyük hayali doğurmaktır. Bunu da anlatmıştım.”

Yüzbaşı, Doğan’ın sırtına bir şaplak daha indirdi: “Özetle koçum, bu gece işin zor olabilir.”

Üsteğmen ‘cık’ladı. “Bu akşam hiç havamda değilim komutanım.”

“Hilal Hanım seni havaya sokar merak etme. Hem ne var bunda. Deneyim olur fena mı?”

“Rebii hanımları arasında ciddi bir şöhret sahibi olacağınızı söyleyebilirim.” dedi Mehmet Sinan, “Niran Hatun yıkamamış olsaydı çiftlikte çok güzel geceler geçirebilirdiniz.”

Doğan her ikisine de ters ters baktı: “O kadın benim kıtlımı bile kıpırdatamaz. Kravatımı bile gevşetmeyeceğim. Var mısınız iddiaya?”

“Bana ne oğlum!” dedi yüzbaşı, “Hem sen gitmeye karar verdin galiba?”

“Gidip hanımı dinlemem lazım komutanım. Önemli bir şey olabilir.”

“Gurur duyuyorum seninle...”

Doğan sinirli bir şekilde gülmekle yetindi. Bir süre sonra Sarp tekrar sordu: “Gidecek misin gerçekten?”

“Evet komutanım.”

“Sen bilirsin. Kararın kesinse Ahmet Paşa’ya haber veriyorum.”

“Verin komutanım.”

Yüzbaşı telefon etmek için ofise geçtikten sonra Mehmet Sinan “Yine de dikkatli olun.” dedi, “Reddedeceğim diye fazla sert olmayın.”

“Çok mu kızar?” diye sordu Doğan. Ürkümüştü.

“Hayır. Sadece kalbi kırılır. Sonuçta o da bir kadın. Yani kabalaşmayın demek istiyorum. Rebii’yle ince bir diplomatik çizgide ilerliyoruz. Zarar gelmesini istemeyiz değil mi?”

“Merak etmeyin. Kalbi konusunda bir şey diyemem ama kabalaşmadan halledebileceğime eminim.”

Geceli hafifçe gülümsedi. Üsteğmenin iradesine biraz fazla güvendiğini düşünüyordu. Evde ne olacağı çok da umurunda değildi. Sonuçta, fazla hır çıkmadan Doğan randevuya gitmeyi

kabul etmişti. Bu mesele gereksiz bir şekilde çok büyümüş ve asıl önemli olan nokta geride kalmıştı.

Mehmet Sinan, Neslişah Hanım'ın önemli bilgisinin ne olabileceğini düşünmeye başlamışken, yüzbaşı salona geri döndü. Üzerine paltosunu geçirmişti: "Tamam." dedi sırtarak, "Paşa da başarılar diliyor."

Doğan "Sağolsun." diye mırıldandı. Sonra komutanına baktı: "Siz nereye?"

"Siz gönlünüzü eğlendirirken ben evle, yani evimizle ilgileneneğim Doğan Bey. Bahar kaç gündür tek başına uğraşıyor. Çıldırıştır."

Üsteğmen bu cevabı biraz garipsemişti. Tanıdığı yüzbaşı, bu kritik randevu öncesinde kendisini bırakıp gitmezdi. Hele ki ev yerleştirmeye falan hiç gitmezdi. Zaten dünden beri aklı başka yerde gibiydi.

Biraz da gıcıklık olsun diye "Ne zaman geçeriz yeni evimize komutanım?" diye sordu. Cevap tam beklediği gibiydi: "Paşa gönlünüz ne zaman isterse Doğan Bey. Fedakârlık yapmaktan arta kalan bir zamanınızda bekleriz. Odanızı da hazır tutarız. Umarım beğenirsiniz."

Sarp arkasını dönüp yürümeye başladı. Merdivenlerin başında durup "Bana bak." dedi, "Zamansız tepesini attırma kızın. Personelimi tek parça görmek istiyorum. Zaten istifa ettin malulen de emekli olamazsın. Anlaşıldı mı?"

Üsteğmen "Anlaşıldı komutanım." diye homurdanmaktayken, merdivenlerde yüzbaşının kahkahaları yankılanıyordu.

Yüzbaşının eve gidip, koltuk takımlarını yerleştiren Bahar'a yardım etmeye tabii ki niyeti yoktu. Bir an önce şu gizemli adamlarla buluşup, ne menem insanlar olduklarını öğrenmek istiyordu. Riskli bir iş yaptığının farkındaydı ama yapası gelmişti bir kere. Ayrıca, o şirketin öyle ya da böyle takibe alınması gerekiyordu ve güvenilir olmasalar da, bildiği en iyi takipçiler de bu adamlardı. Eski Yer'den çıktıktan sonra Volkan'ın "Ben bırakayım abi" taleplerini kibarca savuşturmuş ve bulunduğu ilk taksiye atlamıştı. İstikamet en hızlı şekilde Taksim'di.

Meydana geldiğinde, önce heykelin çevresinde bir tur attı. Etraf her zamanki gibi ve soğuğa rağmen kalabalıktı. Tıpkı dedikleri gibi heykelin önüne gitti ve bir sigara yaktı. Gelip geçeni seyrederek, dumanını keskin rüzgâra doğru üflemeye başladı. Heyecandan olsa gerek sigarasını normalden daha hızlı içmişti. Ucunda koskocaman bir köz duran izmariti yere atarak ezdi ve Sıraselviler'e doğru yürümeye başladı. Büfeleri bir hayli geride bırakmıştı ki cebinde telefonunun titrediğini hissetti. Baktı. Tanımadığı bir numara arıyordu. Dördüncü defa çalmasına müsaade etmeden düğmeye bastı. Karşısında yine bozuk bir Türkçe vardı. "İlk sola yüzbaşı." dedi. Sarp denileni yaptı. Sola sapıp, giderek daralan ve karanlıklaşan sokağa daldı. Bir taraftan da etrafını dinliyor, sağa sola kaçamak bakışlar atıyordu. Bu sokakta tek başına olduğuna yemin edebiliirdi. Bir köşe başına geldiği anda telefondaki ses "Sağa dön." diye buyurdu. Döndü. Burası daha dar bir sokaktı. İleride, sönmüş bir sokak lambasının altına park etmiş bir arabadan başka hiçbir şey yoktu. Tam arabanın yanından geçip gitmek

üzereyken telefon "Dur!" dedi, "Arabaya bin. Sürücü tarafına." Sarp elini arabanın kapısına attı. Açıktı. İçeriye girdi. Kapıyı çekti ama tam kapatmadı. Duymayı beklediği komut da fazla gecikmedi: "Kapıyı kapat!"

İçinden "Yuh!" diye homurdanırken hızlıca etrafına baktı. İlk dikkatini çeken şey, bütün dikiz aynalarının çıkartılmış olmasıydı. Arabayı daha fazla incelemeye fırsat bulamadı. Telefondaki ses, "Kafanı direksiyona yasla." dedi. "Ve bekle!"

Telefon kapandı.

Sarp etrafına kaçamak birkaç bakış fırlattıktan sonra eğildi ve alnını direksiyon simidine yasladı. Bu kadar açık ve savunmasız bir pozisyonda durduğu için bir hayli tedirgindi ama bu saatten sonra oyunbozanlık yapamazdı. Beklemeye başladı. Burnunun ucunda duran araba markasından başka hiçbir şey göremiyordu. Sokak da inadına sessizleşmişti. Sanki rüzgâr bile durmuş gibiydi. Daha uzun bir süre bekleyeceğini tahmin etmekteyken, arabanın arka kapısı açılıverdi. Yüzbaşının açıkta duran ensesindeki bütün tüyler diken diken olmuştu. İnfaz için en ideal pozisyonda duruyordu ne de olsa... Bunun ne kadar üzücü bir son olacağını düşünüyorken kapı kapandı ve kendisine 'doğrulması' buyuruldu. Yavaş yavaş arkasına yaslanırken, arabaya binen kişinin kalın sesli bir erkek olduğunu, kesinlikle telefonda konuştuğu adam olmamakla birlikte, Türkçesinin ondan daha kötü olduğunu düşündü. Kafasını hafifçe arkaya doğru çevirmeye kalktığı anda adam "Hayır!" dedi: "Bakmak yok!"

Sarp koltuğa iyice yaslandı. Adamın tanışmak konusunda çok istekli olmadığını anlamıştı. Doğrudan konuya girmekte yarar gördü: "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Adam gayet istekli bir şekilde "Tamam." dedi, "Nasıl yardım?"

“İzlememiz gereken birileri var. Nereye gittiklerini, kimlerle konuştuklarını bilmemiz gerekiyor. Siz yapabilir misiniz?”

Cevap oldukça kararlı gelmişti: “Yaparız. Ama neden?”

Yüzbaşı derin bir soluk aldıktan sonra “Bu adamların Alamut’la bağlantıda olduklarını düşünüyoruz.” dedi. Güzel ve falsosuz bir yalan söyleyebildiğini umuyordu. Amaçlarının ne olduğu konusunda bir fikri yoktu ama bu gizemli adamların da bir şekilde Alamut’a ulaşmaya çalıştıklarını biliyordu. Gerekli yardımı alabilmek için aklına daha parlak bir fikir gelmemiştir. Ama işe yaramış gibi görünüyordu. Alamut lafı adamı bir hayli heyecanlandırmış gibiydi: “Bu adamlar Alamut mu?”

“Bilemiyoruz.” diye cevap verdi yüzbaşı, “Değillerse bile ilişkileri var. Biraz sıkıştıracağız. Bizi Alamut’a götüreceklerini tahmin ediyoruz.”

“Nasıl sıkıştıracaksınız?”

“Orası da bizim işimiz. Ama iki gün sonra başlıyoruz. Hazırlanabilir misiniz?”

Adam kısa bir süre düşündükten sonra: “Kim bunlar?” diye sordu.

Yüzbaşı elini yavaş yavaş iç cebine götürdü. İkiye katlanmış bir kâğıt çıkartıp adama uzattı: “Görünürde bir şirket. Adresi ve yöneticilerinin isimleri burada yazılı.”

Adam cebinden çıkarttığı minik fenerin ışığı altında kâğıdı uzun uzun inceledikten sonra “Kalabalık.” dedi, “Ama olur.”

Sarp keyifle gülümsedi ama memnuniyetini belirten bir şey söylemedi. Adam kâğıdı katlayıp cebine yerleştirdikten sonra kapıyı açtı ve bu kısa görüşmenin son talimatlarını vermeye başladı: “Bizden haber bekle. Şimdi kafanı eğ. Telefon çalacak. Sonra git!”

Yüzbaşı denileni yaptı. Arabanın kapısı kapanmadan önce adama kibarca “İyi akşamlar.” demeyi ihmal etmedi.

Mehmet Sinan sıkıntıyla saatine baktı ve utana sıkıla bir kez daha seslendi: "Doğan Bey! Biraz çabuk olalım lütfen..." Buluşma saatine elli dakikadan az bir zaman kalmıştı, yolları uzundu ve bir Rebii prensesi bekletilmeye gelmezdi.

Üsteğmen ise, neredeyse bir saattir odasında ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Aslında ilk tercihi, Neslişah Hanım'ın evine gittiği açık renk takım elbiseydi. Ne var ki, giyinip aynanın karşısına geçince kendisini biraz fazla gösterişli bulmuş ve elbiseden soğuyuvermişti. Daha sonra giydiği babadan kalma koyu renk takım elbiseyi de beğenmeyip çıkartmış, küçük dolabının içerisinde eşelenirken bir ara eşofmanla gitmeye niyetlenmiş, sonra aklını başına toplayıp, gri bir kurmaş pantolon, siyah bir boğazlı kazak ve pantolonun renginde kruvaze bir cekette karar kılmıştı.

Mehmet Sinan son kez seslendiğinde, üsteğmen hâlâ aynanın karşısında kendisini incelemekteydi. Lanet olsun ki hiç fena görünmüyordu. Kazağının yakasını bollaştırdı, pis bir şey koklamakta olduğunu hayal edip suratını ekşitti... Ya her şey inadına ters gidiyordu ya da kendisine öyle geliyordu ama sanki façasını bozmaya çalıştıkça daha bir hoş görünüyordu. Aynaya son bir kere bakarak "Daha ne yapayım?" diye mırıldandı. İş içinde oynaş olabilirdi ama sonuçta önemli bir randevuya gidiyordu. Fazla kepaze görünmek yakışık almayabilirdi. Parmağını aynadaki görüntüsüne sallayarak kendisine son taktikleri vermeye başladı: "Soğuk ol. Buzdolabı taklidi yap. Sakın gözlerine bakma. Gülme. Hemen konuya gir. Bilgiyi al, teşekkür et ve hemen uza..."

Kendisine bir göz kırpıp gülümsedi "Ne yapayım sempatiğim." dedi kendi kendine ve odadan çıktı. Hızlı adımlarla merdivene doğru yürürken "Damat gibi olmuşsunuz maşallah." diye laf atan Geceli'ye ters ters baktı.

Çarşıdan çıkıp buz gibi havada birkaç adım attıktan sonra, içini kötü bir ürperti kapladı: Yapayalnızdı. Bu randevuya gitmeyi çok istemişti. Hâlâ da bir sorun çıkmayacağına inanıyordu ama tek başına bir şeyler yapıyor olmak da hiç hoşuna gitmiyordu. Etrafına bakındı. Normalde çarşıdan dışarı çık-tıklarında çevrelerinde, kendilerini uzaktan gözetten en az dört beş Yörük ya da Solak olurdu. Ama bugün kimsecikleri gör-miyordu. Anlaşılan Mehmet Sinan, bu buluşmanın herhangi bir tuzağa alet edilmeyeceğinden, güvenliği böylesine boşla-yacak kadar emindi. Daha da can sıkıcısı, Volkan ve arabası da ortada yoktu.

Üsteğmen, küfrederek cep telefonuna davranmıştı ki, uzakta bir arabanın kendisine göz kırpmakta olduğunu gördü. Ka-maşan gözlerini kısarak, dikkatle baktı. Bu sıradan bir tak-siydi. Yarı beline kadar pencereden sarkmış kendisine el sal-layan delikanlı da Volkan'dı.

Arabaya doğru koşmaya başladı. Heyecandan ve Geceli'nin ikide bir 'Hadi' diye bağırmasından olsa gerek, paltosunu giy-meyi unutmuştu. Donuyordu. Hemen kendisini arka koltuğa attı. Aksi gibi araba da henüz ısınmamıştı. Hissizleşen ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışırken Volkan'a "Ne bu araba?" diye sordu.

"Benim abi." dedi delikanlı.

"Nasıl senin?"

"Abi söylemiştim ya ben taksiciyim diye."

"Onu biliyorum da, arabayı görmemiştim."

"Aslında kullanıyoruz da sana denk gelmemiştir abi."

Doğan şöyle bir durdu: "Sen bir de taksicilik mi yapıyorsun?"

Volkan sıkıntıyla "Nerde be abi." dedi, "Vakit mi var. Bengi Ablâ o kadar para saydı ama garajda yatıyor kız gibi araba. İşimiz düşünce kullanıyoruz."

"Diğer arabalara ne oldu?"

"Benim siyah serviste abi. Vurdum dün. Balata sıyırmış herhalde, nasıl kaçıverdi elimden anlayamadım."

"E diğerleri?"

"Haberin yok mu senin abi. Cümbür cemaat ustaları almaya gittiler. Hastaneden çıkıyorlar."

Üsteğmen mutlu bir çığlık attı: "İlyas da çıkıyor mu?"

Volkan da keyifliydi: "Evet abi. Kendine gelmiş."

İşte bu güzel bir haberdi. Doğan arka koltuğa iyice yayıldı. Uzunca bir süre konuşmadan yol aldıktan sonra Volkan utanç bir sesle "Doğan abi." dedi.

Üsteğmen delikanlının dikiz aynasındaki gözlerine baktı.

"İşin uzun mu?" diye sordu Volkan.

Doğan "Bilemem." dedi, "Ne oldu ki?"

"Hani diyorum işin vakitlice biterse, hazır dışarıdayken, hazır da yalnızken, bir yerlere aksak."

"Nasıl bir yerlere akalım?"

"Fark etmez abi. İki bir şey içip biraz sallanalım. Çok sıkıldım abi ben. Hem biliyor musun, çok güzel dans ederim. Ödüllerim falan var."

"Yapma ya! Arada Sinan abin izin vermiyor mu sana?"

"Ne bileyim abi. O kadar yoğunuz ki, sormaya bile fırsatım olmadı."

"Çok çalışıyorsun değil mi?"

"Çok ne demek abi. Ne gece belli ne gündüz. Abi yemin ediyorum sana, aylardan beri bırak yalnız kalmayı, ilk defa

yanımda sadece bir kişi var. Yani kusura bakma. Fırsat bu fırsat dedim. Yanlış anlama, seni de yakın g6rd6m kendime biliyor musun? O y6zden sordum. Fazla değil be abi. İşin erken biterse ř6yle bir saat falan. Uyar mı?”

“Uyar tabii.” dedi Doğan, “İşim erken biterse gideriz.”

Delikanlının dikiz aynasındaki g6zleri g6l6mseyiverdi. 6steğmen, sadece ismini bildiği, başta Mehmet Sinan olmak 6zere hemen herkesin f6tursuz emirlerine maruz kalan, 6oğu zaman kısa ve keskin zilgıtlar yiyen ama bunların hepsine suratından koca g6l6msemesini eksik etmeden ve o kıpır kıpırılığından zerre fire vermeden katlanan bu gencin tip olarak kendisine ne kadar benzediğini yeni fark ediyordu. Ani gelişen bir merakla sordu: “Nerelisin sen?”

Delikanlının aynadaki bakışları heyecan ve sevinçle dikili-verdi. Uzun bir zamandan sonra ilk defa birisi kendisine dair bir şey soruyordu. “Mersinliyim abi.” diye cevap verdi. “İçinden!” diye de ekledi.

Doğan kafasını salladı: “Nasıl başladın bu işe?”

“Sinan Usta’nın yanında mı? Bengi Abla g6t6rd6.”

“Tamam da Bengi Abla’nla nasıl tanıştın?”

“Takside m6şterimdi abi.” dedi Volkan, “Memlekette li-seyi kıvıramayınca babam beni buraya, akrabaların yanına g6nderdi. Taksiciliğe başladım. Biraz korsan 6alıştım. Sonra annemin dayı oğlu beni durağa aldı. Gececiydim. Mal sahibi de pis herifin tekiydi. Bengi Abla’yla da o sırada tanıştım. Birkaç kere arabama bindi. Sonra servisi oldum. Anlayacağın başka m6şteri almıyordum. 6ok iyi para veriyordu ama dedim ya mal sahibi pis herifin tekiydi diye, homurdanmaya başladı. Neymiş, normal taksiye 6ıksam daha 6ok kazanır-mışım. Derken bir g6n, hiç unutmuyorum daha yeni gitmiş-tim durağa, Bengi Abla geldi masanın 6zerine iki tomar attı.

Alayı yemyeşil dolar. Mal sahibi neredeyse anasını bile satıyordu. Taksiyle birlikte, aldı beni çarşıya getirdi, Sinan Usta'nın yanına verdi."

Volkan'ın anlatışı üsteğmenin çok hoşuna gitmişti. Bir süre hafif hafif güldükten sonra "Niye?" diye sordu.

Volkan şaşırmıştı: "Ne niye abi?"

"Seni diyorum. Niye aldı? Dünya kadar şoför var dışarıda."

"Aşkolsun abi." dedi delikanlı, "Tamam şoför çok da benim gibisi var mı Allah aşkına?"

"Sulandırma da söyle."

Volkan şöyle bir düşündükten sonra "Aslında söylemem yasak ama..." dedi, "Sen yabancı sayılmazsın. Hoş ben de çok iyi bilmiyorum ama galiba bende bir yetenek mi ne varmış. Kanımda bir şey varmış abi. Farklı doğmuşum. Böyle araba kullanmam, o kadar güzel dans etmem de o kanımdaki şey yüzündenmiş."

"Sen bir fark hissetmiyor musun kendinde?"

Volkan biraz daha düşündü: "Ben bazen... Farklı görüyorum abi. Nasıl anlatsam... Sanki etrafımdaki her şey bir anda ağır çekimde akmaya başlıyor. Ya da ne bileyim... Sanki ben çok hızlı hareket ediyorum. Bir de şey oluyor abi... Çok korktuğumda, heyecanlandığımda falan, aynı şeyleri iki üç kere üst üste yaşıyorum. Misal, tam köşeyi döndüm karşıma elinde bıçakla bir adam çıktı. Gözlerimi bir kapıyorum. Açtığımda daha köşeyi dönmemişim. Dönüyorum hop yine aynı adam elinde bıçak... Anlatabildim mi?"

Üsteğmen "Hı hı." dedi. Sonra kendi kendine mırıldandı: "Tip 8 özel BDF."

"Nasıl abi?"

"Yok bir şey. Ama anladım."

Delikanlı heyecanlanmıştı: “Abi neymiş bendeki yetenek? Sen biliyor musun?”

“Ne bileyim Volkan.” diye cevap verdi Doğan, “Bengi Ab-la’n anlatır herhalde sana.” “Anlatır herhalde. Abi be... Bir şey daha soracağım... Ölecekler mi?”

“Kimler?”

“Ustalar... Bengi Abla, İlyas Abi falan...”

Üsteğmen, gencin aynadaki gözlerine dik dik baktı: “O iş o kadar kolay değil!”

“Değil tabi, bedava mı öyle.” dedi Volkan, “Ama var ya! Bengi Abla’nın kılına zara gelsin, anam avradım olsun, şuradan şuraya gitmek nasip olmasın, ömrümün sonuna kadar peşini bırakmam. Aha bu kadar da büyük söz ediyorum bak senin önünde. Zaten yaralanıp hastaneye yattı ya. Dünya başıma yıkıldı zannettim. Üç gün üç gece uyku uyumadım. Var ya! Bengi Abla anam gibidir benim. Onun gibi kadın... Amman abi!”

Volkan lafını yarıda kesip aniden frene basıvermişti. Hızla ileriye doğru fırlayan Doğan, kendisini yapıştığı ön koltuktan ayırmaya çalışırken, araba lastiklerini gıcırdatarak bir u dönüşüne başlamıştı bile. Sert dönüşün etkisiyle bir de sağ cama yapışan Doğan tam ağzını açacaktı ki Volkan gerekli açıklamayı yaptı: “Evi geçtik abi! Lafa daldık tabii...”

Süratle üç yüz metre kadar geri gittikten sonra durdular. Volkan, yolun karşı tarafındaki iki katlı bir villayı işaret ederek “Burası abi.” dedi.

Üsteğmen eve baktı. Sıradan iki katlı bir yapıydı. Minik bahçesini, en fazla bir adam boyu yüksekliğinde demir parmaklıklar çevreliyordu. Alt kat pencereleri aydınlık, hemen önündeki yol da bir hayli işlekti. Kısaca, Neslişah Hanım’ın konağıyla kıyaslandığında, kesinlikle rahatlatıcıydı. Doğan

“Hadi bakalım!” diye söylenerek kapıyı açtı. Ayağını caddeye atmıştı ki Volkan seslendi: “Çıkınca arayacaksın değil mi abi?”

“Arayacağım.” dedi üsteğmen, “Ama bu akşam olmazsa da başka bir akşama sözüm olsun.”

Volkan elini göğsüne bastırdı: “Eyvallah abi! Ben buralardayım. Çıkınca çaldır. Telefon edemeyecek durumda olursan yukarıya doğru yürü. Sürekli turluyor olacağım. Alırım seni.”

Doğan, cevap olarak kaputa iki şaplak attı. Volkan gazladıktan sonra eve doğru yürümeye başladı. Rüzgâr o kadar keskin esiyordu ki, caddeyi geçene kadar elleri yeniden buz kesmişti. Bahçe kapısının önüne geldiğinde durup içeriye bakındı. Kimsecikler yoktu. Kapının sağında solunda zil ya da diyafon gibi bir şey de görünmüyordu. Anlaşılan karşılanacağı yer burası değildi. Buz gibi havayı derince içine çekip, basit sürgüyü kaldırdı ve kapıyı itti. Küçük bahçeyi birkaç adımda geçti. Eve yaklaşınca kulağına hafif bir müzikle birlikte, neşeli birkaç kadın kıkırdaması çalındı. Üşümekten eğrilmiş bedenini iyice dikleştirip parmağını sağ taraftaki zile hafifçe değdirdi. Çıkan yüksek bir ‘ding dong’ sesiyle birlikte, kıkırdamalar da kesiliverdi. Hemen ardından, bir çift topuklu ayakkabı kapıya doğru tıkırdayarak ilerlemeye başladı. Ayakkabılar kapının dibinde durdu ve bir kilit şıkırtısı duyuldu.

Üsteğmenin gözüne ilk çarpan şey, koca bir gülücüğün ardında inci gibi parıldayan bir dizi diş olmuştu. Azıları, abartı olmamakla birlikte, belirgin bir şekilde sivriydi.

Hilal Hanım, misafirine tiz perdeden ‘Hoş geldiniz.’ dedi. Böyle doğrudan bir karşılamayı hiç beklemeyen Doğan, ağzında geveleyip durduğu ‘Hoş bulduk.’ lafını biraz çabaldıktan sonra çıkartabildi. Tokalaşmak için elini uzatıp uzatmamayı düşünüyordu ki, hanımın eli narin bir şekilde hafif yükseldi ve çenesinin birkaç karış uzağında durdu. Üsteğmen önce garip bir ısıltıyla parıldayan gözlere, sonra sivri

azı dişlerine, sonra da havada asılı duran ele ve ucundaki güzelce törpülenmiş, kırmızı ojeli, sivri tırnaklara baktı. Kibar olmaktan ziyade, yavaş olmaya çalışarak hanımın elini tuttu, hafifçe eğildi ve talep edilen öpücüğü tam hedefine bıraktı. Hanım "Mersi. Çok nazıksınız." diye kıkırdarken, üsteğmen, bu öpücüğün ilk ve son olmasını diliyordu. Çünkü Geceli bedeninin soğuşundan nefret ediyordu. Bambaşka bir şeydi bu. Bulaşıcı bir soğuktu. Dışarıdaki keskin rüzgâr bile artık sıcak esiyordu sanki. Hanımın elini tutan eli ve dudakları hâlâ üşüyordu.

Hilal Hanım "Buyurun lütfen." dedi ve poposunu belirgin bir şekilde sallayarak, geniş salonun ucuna doğru yürümeye başladı. Uzun, aşağıya doğru hafif bollaşan siyah bir etek giymişti. Üzerinde dökümlü yakalı bir bluz vardı. Kesinlikle dekolte olmamakla birlikte, göğüslerinin iriliğini iyice ortaya çıkartıyordu. Sırtını ve göbeğini çevreleyen dantel bir şerit, ilk bakışta resmi görünen bu kıyafete daha sıcak bir hava katıyordu. Eteğinin arkasındaki yırtmaçtan görüldüğü kadarıyla, hanım biraz bastı bacak sayılabilirdi. Lakin bu kusurunu, arkadan çizgili siyah çoraplar ve bilekten bantlı yüksek topuklu ayakkabılarla kapatmaya çalışmıştı... Başarılı sayılabilirdi.

Rebii prensesindeki değişiklik üsteğmenin gözünden kaçmamıştı. Annesinin yanında, sade yas kıyafeti içinde uslu uslu oturan ev kızı gitmiş yerine her an yaramazlık yapmaya hazır bir küçükhanım gelmişti. Kumral saçları buklelenmiş ve rengi sanki biraz daha açılmıştı. Gözlerindeki yeşilin gerçek olup olmadığını anlamak için de biraz daha yakından bakmak gerekecekti.

Hilal Hanım, peşine taktığı üsteğmeni salonun ucundaki koltuklarda oturan beş Geceli kadınının yanına götürdü ve "Doğan Bey, kuzenlerim..." dedi. Beş Geceli'yle art arda tolaşmaktan fazlasıyla çekinen Doğan, yumuşak bir baş selamını tercih etti. Gösterişli bir biçimde bacak bacak üstüne atarak

oturmuş olan kadınlar, bu selamı yıllık ve manidar tebessümlerle karşıladılar. Hepsi de fazlasıyla şık ve bakımlı görünüyordular. Ama içlerinden bir tanesi özellikle dikkat çekiciydi. Uzun boyluydu. Siyah saçlarını kulak hizasında kestirmişti. Sürmeli gözlerindeki ve biçimli kaşlarındaki gerilim gülümsediği zaman bile yok olmuyordu. Suratında aynı anda iki ifade birden barındırabilen kadınlardan oldu olası çekinen Doğan, bu kadını şöyle bir süzmekten kendini alamadı. Siyah pantolon ve ceketten oluşan bir takım giymişti. İçindeki beyaz gömleğin geniş yakalarını da ceketinin üzerine devirmişti. En önemlisi ise, sol göğsünün altından dışarıya doğru uzanan kocaman bir şarjördü. Doğan, bunun tam otomatik bir tabancaya ait olduğunu biliyordu. Küçük ama etkili bir silah olan bu silah, otuz küsur mermisini yarım dakikadan daha az bir sürede boşaltma yeteneğine sahipti. Kadın, üsteğmenin kendisine bakmakta olduğunu fark edince, gülümsemesine hemen son verdi.

Hilal Hanım iki elinin parmak uçlarını utangaç bir şekilde birbirine vurarak "Evet!" dedi, "Biz yukarı çıkalım. Münevver Abla bize çay getirirsin değil mi?"

Siyah takım elbiseli o kadın yavaşça ayağa kalktı. O mutfığa doğru giderken, hanım yine peşine taktığı üsteğmenle birlikte yukarı çıkmaya başladı.

Görüşmenin yapılacağı yer, yemek odası havasında döşenmiş, çok da küçük olmayan bir odaydı. Sol duvardaki bir diğer kapı hemen göze çarpıyordu. Ortaya yuvarlak bir masa, masanın hemen arka tarafına da, içinde gümüş takımlar ve çerçevelenmiş fotoğraflar bulunan bir vitrin yerleştirilmişti. Hanım, üsteğmeni içeriye davet ettikten sonra, sıkı sıkı kapatılmış perdelerin hemen dibine konulmuş klasik koltuklardan birini işaret etti: "Böyle buyurun."

Kapıyı kapattıktan sonra kendisi de gelip Doğan'ın tam karşısındaki koltuğa yerleşti ve bacak bacak üstüne attı. Oldukça

rahat görünen Hilal Hanım'ın aksine üsteğmen, sanki her an kalkacakmış gibi hafifçe öne doğru eğilerek oturmuştu. Oda çok sıcaktı ve üzerindeki ceket fazla gelmeye başlamıştı.

Doğan, hemen konuya girmek konusunda kendi kendine verdiği telkinleri hatırlayarak "Evet Hilal Hanım." dedi ama lafının gerisini getiremedi. Misafirinin ses tonundan, ciddi konulara girmek üzere olduğunu fark eden Rebii Prensesi, neredeyse ciyaklayarak "Affedersiniz Doğan Bey." dedi, "Öncelikle baş sağlığı dilekleriniz için size ve komutanınıza teşekkür ederim. Kusura bakmayın annem o akşam biraz sinirliydi. Zor zamanlar geçiriyoruz. Bir de siz aniden gelince biraz kendisini kaybetti. Yoksa kabalık etmek istemezdi."

Üsteğmen soğuk bir sesle "Anlıyorum." dedi, "Tekrar başınız sağolsun."

"Siz sağolun." diye cevap verdi Hilal Hanım, "Babamı görmüş müydünüz?"

Doğan şaşkın şaşkın gülümsedi: "Hayır!"

Hilal Hanım, hiçbir şey söylemeden kalktı ve masanın arkasındaki vitrinin yanına gitti. Alttaki çekmecelerden birini açıp biraz kurcaladıktan sonra, elince büyükçe bir fotoğraf albümüyle geri döndü. Metal işlemeli kapağı açıp, albümü Doğan'ın kucağına koydu. Uzun tırnaklarıyla ilk sayfaya yerleştirilmiş tek bir fotoğrafı işaret ederek "İşte babam." dedi, "Kaya Bey!"

Üsteğmen, resme uzun uzun baktı. Esmer, iri yarı bir adamdı Kaya Bey. Siyah pala bıyıklarıyla bir beyden çok eski zaman külhanbeylerini andırıyordu. Hilal Hanım sayfayı çevirdi ve fotoğrafları tek tek izah etmeye başladı. İlk üç resimde Kaya Bey biricik kızıyla birlikte görünüyordu. Sonraki resimlerde Hilal Hanım ağabeyleriyle, Hilal Hanım kardeşleriyle, hane-dan ailesi hep birlikte, Hilal Hanım teyzeleriyle, kuzenleriyle, cümle hısım akrabasıyla birlikteydi. Albüm olanca sıkıcılığıyla

sürüp gidiyor, Rebii prensesinin tiz sesi üsteğmenin kulaklarını tırmalamaya devam ediyordu. Doğan, otomatiğe bağlamış bir şekilde kafasını sallayarak 'Hı hı... Hı hı' derken arada sırada tepesine dikilmiş durmadan konuşan kıza kaçamak bakışlar atıyordu. Maalesef hanımın keyfi yerinde görünüyordu. Oda giderek daha da sıcaklaşıyordu ama üsteğmen tüm bunlara katlanmak zorundaydı. Geceli olsun ya da olmasın, büyük bir iştahla aile albümünü anlatmaya başlamış olan herhangi bir kadına sıkıldığını belli etmenin ciddi sonuçlar doğurabileceğini kavramış bir yaşta ve olgunlukta idi.

Doğan, sıcaktan, sıkıntıdan ve özellikle sol kulak zarına tecavüz eden sestten dolayı baygınlık geçirmek üzereyken odanın kapısı çalındı ve Hilal Hanım sustu. Gelen 'Münevver Ab-la'ydı ve elindeki tepsinin üzerinde iki porselen demlik ve iki de bardak vardı. Tepsiyi masanın üzerine bıraktıktan sonra bakışlarıyla odayı şöyle bir kolaçan etti ve Hilal Hanım'ın teşekkürüne küçük bir baş hareketiyle karşılık verip odayı terk etti. Kucağındaki albümü kapatacak cesareti bir türlü bulamayan Doğan, fotoğraflarla ilgileniyormuş gibi yaparak, çay servisiyle uğraşan Hilal Hanım'ı izliyordu. Hanım, demlikleri farklı bardaklara boşalttıktan sonra sordu: "Kaç şeker?"

"İki." diye cevap verdi üsteğmen. Çay fikri sıcakla birleşince hararetini iyice arttırmıştı. Ceketinin düğmelerini çözmeye uğraşırken Hilal Hanım elinde tepsiyi yaklaştı. Bardakları ortadaki küçük sehpanın üzerine bıraktı ve üsteğmenin ceketini işaret ederek "Alayım isterseniz." dedi.

Doğan hemen toparlandı: "Yok böyle iyi. Teşekkür ederim."

Bir şeyi reddedebildiği için mutlu olmuştu. Hanım, ceketini yerine kucağındaki albümü aldı, masanın üzerine bırakıp koltuğuna geri döndü. Üsteğmen, albüm aradan çıkıktan sonra artık iş konuşmaya başlayabileceklerini düşünürken, Hilal Hanım "Babamı çok severdim." deyiverdi, "Tek kızıldım... Prensesiydim..."

Kızın gözleri buğulanıvermişti. Doğan ne diyeceğini bilemez bir şekilde kafasını sallamayı sürdürdü. Sırf bir hareket yapmış olmak için, sehpanın üzerinde duran bardağı eline aldı ve karıştırmaya başladı. Bu arada gözü kızın önündeki bardağa takıldı. Çay rengindeydi ama sanki biraz daha kıvamlı bir şeydi. Üzerinden de dumanlar tütüyordu. Doğan, içecekmiş gibi yaparak bardağı ağzına yaklaştırdı ve derince kokladı. Büyüleyici bir çay kokusu önce genzini, sonra zihnini kapladı. Küçük bir yudum almakta hiçbir sakınca görmedi.

Hilal Hanım, buğulanan gözlerini bir süre tavanda belettikten sonra kendisini toparlayıp yeniden gülümsemeye başladı. Çabucak bardağını eline aldı ve karıştırırken “Sizin babanız ne iş yapıyor?” diye sordu.

Çayın kokusuna dalıp gitmiş olan üsteğmen, ilkin bu sorunun muhatabının kendisi olabileceğine ihtimal vermedi. Babasının ve mesleğinin böyle bir ortamda gündeme geleceğini ölse tahmin edemezdi. “Emekli.” dedi neden sonra, “Demir Yolları’ndan emekli... Makinisti.”

Hilal Hanım ciyakladı: “Ay çok ilginç! Tren mi sürüyordu?”

“Evet, tren sürüyordu.”

“Ben de binmiştim bir kere trene. Babam bindirmişti. Babama kitabında görüp tutturmuştum, babam da kıramamıştı. Gerçi kısa sürmüştü, bir iki saat falan ama çok zevkliydi. Nerede oturuyorlar şimdi?”

“Eskişehir’de.”

“Peki, kardeşiniz falan var mı?”

“Var. Bir ablam var.”

“Ya! İsmi ne?”

“Nuran.”

“Doğan, Nuran güzel olmuş... O nerede oturuyor?”

“O da Eskişehir’de.” dedi Doğan. Geleceğine emin olduğu soruyu engellemek için de ekledi: “Öğretmen kendisi.”

“Ne öğretmeni?”

“İngilizce öğretmeni... Özel bir okulda. İki yıl önce evlendi. Kocas da öğretmen. Ama henüz bir yeğenim yok!”

Hilal Hanım “Çok güzel... Çok güzel” diye mırıldanarak bardağından bir yudum aldı. “Tanışmayı çok isterdim.”

Doğan bu lafı kesinlikle duymazlıktan geldi. Koca bir yudum alarak bardağını yarıladi. Aslında hemen konuya girmek istiyordu ama sıcak dikkatini dağıtacak kadar yoğun bir hale gelmişti. Garip bir sıcaktı. Zerre terlemiyordu ama vücut ısısının kırk derecenin üzerine çıktığına emindi. Harareti o kadar artmıştı ki, elindeki kaynar çay bile serinletici bir içecek gibi geliyordu. Bardağından bir yudum daha aldı. Şu saçma muhabbete bir son verip, iş konuşmaya başlamak istiyordu ama zihnini bir türlü toparlayamıyor, konuyu açacak uygun kelimeyi bir türlü bulamıyordu. Çok sıcaktı. Sanki içinde bir yanardağ faaliyete geçmiş gibiydi. Bütün algıları, bilinci yerindeydi ama sıcak herhangi bir şeye konsantre olmasını engelliyordu. Büyük bir gayretle ağzını açtı ama sadece “Çok sıcak oldu burası.” diyebildi.

Hilal Hanım “Öyle mi?” dedi. Şaşırmış görünüyordu ve bu çok doğaldı. Geceliler soğuğu ve sıcaklığı anlayamazdı. Bardağını sehpaıa bıraktı ve “Pencereyi biraz aralayayım o zaman.” diyerek ayağa kalktı. Üsteğmen, içeriye süzülecek olan buz gibi havanın hayalini kurarak “Teşekkür ederim” demeye çalışıyordu ki, tam kafasının üzerinden Hilal Hanım’ın sesini duydu: “Ama belki bu daha iyi gelir!”

Neyin daha iyi geleceğini anlamak için kafası çevirmeye kalkmıştı ki, boynundan başlayarak tüm bedenine yayılan bir serinlik hissiyle neredeyse kendinden geçti. Bütün vücudu gevşeyivermişti. Bacaklarında ve karnında, ürperti ile zevk

arasında gidip gelen titreşimler hissediyordu. Dudaklarından belirgin bir inilti döküldü.

Birkaç saniye sonra gözlerini açabildiğinde, Hilal Hanım'ın ellerinin boynunda dolaşmakta olduğunu gördü. Bu buz gibi eller, boğazlı kazağının sınırlarını aşmış, göğsüne doğru ilerliyorlardı. Doğan korktuğunu hissetti ama hiçbir şey yapmadı. Yapamazdı. Tarif edilemez bir hararetle kavrulan vücudu hanımın ellerine muhtaçtı. Soğuğun bu kadar güzel, bu kadar rahatlatıcı olabileceğini asla hayal edemezdi.

Aklına Mehmet Sinan'ın sözleri geldi: "Geceli kadınları işini bilir..."

Gururunun son bir çırpınışıyla doğrulmaya çalıştı ama olmadı. Göğsünü geçip, karnına doğru ilerleyen elleriyle birlikte, hanımın kolları da boynuna dokunmaya başlamıştı. Doğan, alev alev yanan yanaklarını hanımın kollarında gezdirmeye başladı. Giderek kendine kızmaktan vazgeçiyordu. Kayıtsız bir şekilde teslim olmaya hazırdı. Tek şartı, bu buz gibi bedeninin daha fazlasını, bedeninin daha fazlasında hissetmekti.

Hilal Hanım da bunu anlamış olacak ki, üstegmenin gövdesinde dolanan ellerini bir anda çevirerek, kazağı yukarıya doğru çekiverdi ve kafasından aşırıldı. Artık vücudunun üst tarafı çıplaktı ama kolları, tortop olan ceketinin ve kazağının içinde kısılmıştı. Kollarını bu kelepçeden kurtarmak için debelenmekteyken bir anda ellerin vücudundan çekildiğini hissetti. Panikle gözlerini açtı. Hanım, hemen önünde duruyordu. Suratına hınzır bir tebessümle birlikte, soyunda çok görülmeyen, canlı bir kırmızılık yerleşmişti. Azı dişleri de dudaklarından hafifçe taşacak kadar uzamıştı. Kız, kollarını kurtarmak için bilinçsizce debelenmekte olan Doğan'ı iki parmağıyla ittirerek koltuğa geri yasladı. Eteğini hafifçe yukarıya kaldırdı ve dizleriyle koltuğun üzerine çıktı. Üstegmenin yüzünü ellerinin arasına aldı, dudaklarını dudaklarına bastırırken, bedeninin ağırlığını yavaş yavaş üzerine bıraktı.

Doğan, kurumuş dudaklarında Rebii prensesinin küçük, ıslak ve buz gibi dilini hissedince gözlerini yeniden kapattı. Her şeyi boşvermişti. Hanımın baldırları, kasıklarını giderek serinletmekteyken, kulağına ince bir fermuarın belli belirsiz sesi çalındı. Ardından yumuşak ve hareketli bir üşüme hissi tüm gövdesini kapladı. Sıtmaya tutulmuş gibiydi. İçi hâlâ kavruluyordu ama teni yoğun bir soğuğa bulanmıştı. Kaslarının seğirmesine engel olamıyordu. Üşümekten hiç bu kadar zevk almamıştı.

Hanım elini kemerine atınca, bedeni önce korkunç bir ürpertiyle kasıldı ve sonra ağır ağır gevşemeye başladı. Dudaklarına yapışan o küçük ağız, soluğunu ciğerlerinden söküp alıyor gibiydi. Doğan gözlerini aralamaya çalıştı ama beyaz, parlak bir ışıktan başka hiçbir şey göremedi. Bilincinin açık olduğuna yemin edebilirdi ama kendi varlığını ancak çok derinlerde bir yerlerde hissedebiliyordu. İçindeki son sıcak soluğu da usulca üfledikten sonra, bedenini ve ruhunu hanımın arzularına teslim etti...

Aynı akşam, Bengi Hatun'un aktar dükkânının iki kat üstündeki, iki oda bir salondan ibaret olan küçük ahşap eve; Sarp Yüzbaşı'nın, Doğan Üsteğmen'in ve Bahar Hanım'ın ortak ikametgâhları olarak hizmet vermek üzere, son rötuşlar vuruluyordu. Taşınma ve yerleşme işlerinin hiçbir aşamasına katılmamış olmalarından dolayı ev arkadaşlarına son derece kızgın olan Bahar, bunun acısını iki odadan küçük ve karanlık olanını yüzbaşı ve üsteğmenin kullanımına tahsis etmek, sokağa bakan geniş pencereyi da kendine ayırmak suretiyle çıkartmıştı. Küçük oda haricinde her şey ve her yer hazır sayılırdı. Boya badana işleri iki gün önce bitmişti.

Bahar, son zamanlarda ekstrelerini bile görmediği ama bir şekilde ödendiğinden emin olduğu kredi kartlarını eline, Esat ile Haydar'ı da yanına alarak, ne kadar kalacağını konusunda en ufak bir fikri olmadığı bu yeni evi için yekûnlu bir alışverişe çıkmaya yeltenmişti ki, Bengi Hatun araya girip bütün ev eşyalarının hazır olduğunu söylemiş ve böylelikle Bahar'ın hevesini kursağında bırakmakla kalmayıp, tüm sinirlerini de tel tel etmişti. Hatun'un bu jestine kinaye dolu bir 'Ay ne zahmet ettiniz.' cümlesiyle teşekkür eden Bahar yine de ipleri elinden bırakmamış, eşyaların 'birinci el' olduğundan iyice emin olduktan sonra, koltuk takımlarının renginin, tül perdelerin şeklinin ve buzdolabının modelinin 'pek içine sinmediğini' nazik bir mızıldanmayla belirtmiş ve kursağında kalan alışveriş hevesini, ihtiyaç duyulan ıvır zıvırları alarak gidermeye çalışmıştı. Kapalı Çarşı'nın bir kısmını eve taşıdıktan sonra nefsi körelir gibi olmuş ve evi yerleştirmeye başlamıştı.

Bengi Hatun, artık ince işlerinin bitmiş olduğunu umduğu eve tekrar geldiğinde gece yarısına iki saat kadar bir şey kalmıştı. Etraf sakin görünüyordu. Anlaşılan Bahar koltukların yeri konusunda bir karara varmış ve Esat ile Haydar'ı azat etmişti. Hatun etrafına şöyle bir baktıktan sonra 'vay vay...' diye mırıldanarak takdirlerini belirtti. Şu yardımcı doçent doktor herkese kan kusturmuştu ama sonuç mükemmeldi. Salona mutlak bir düzen hakimdi. Üçlü koltuğun kırlentleri simetrik olarak yerleştirilmiş, halının püskülleri taranmış, minik melek heykelticikleri televizyon sehпасına yerleştirilmiş, soba yakılmış ve hatta üzerine, fokurdayan bir demlik çay bile oturtulmuştu. Hemen yan taraftaki sehpanın üzerinde duran iki çay bardağı ve şekerlik, az sonra bir yorgunluk çayı faslının başlayacağını gösteriyordu. Bengi Hatun ikinci bardağın kimin için olduğunu şöyle bir düşündükten sonra salondan çıkıp kısa koridor boyunca odalara doğru ilerledi. Büyük odanın ışığı yanıyordu. Bahar son rötuşlarını vuruyor olmalıydı. Kapıdan kafasını uzatınca, kızın yatağın çarşafını gerdirmekle meşgul olduğunu gördü. Hafiften de bir şarkı mırıldanıyordu. Hatun, nevresimin üzerinde dans eden civcivlere bakıp gülümsedikten sonra "Kolay gelsin." dedi. Sesi o kadar yüksek çıkmamıştı ama Bahar yine de irkilmişti. Hızla toparlanıp suratına koca bir gülücük yerleştirdi: "Hoş geldiniz... Ben de çaya çağıracaktım sizi."

Hatun, kızı şöyle bir süzdükten sonra sevecen bir edayla "Kalp kalbe karşımış." dedi, "İşin çok mu daha?"

"Yok. Bitti sayılır."

"İyi o zaman. Ben çayları koyayım..."

Bahar kafasını sallayıp, çarşafın üzerindeki küçük kırışıklarla ilgilenmeye başladı. Bengi Hatun ise suratında ekşi bir ifade ile salona doğru yürümeye başladı. Ortada elle tutulur hiçbir şey yoktu ama hatun, kızın bakışlarında ve sesinde bir gariplik hissetmişti. Zihni, sanki çok tedirgin olunması gereken

bir durumu hissetmiş gibi alarma geçmişti. İçinden hayırlara yormaya çalışıyordu ama bunca yıldır kendisini hiç yalnız bırakmayan sezgilerinin ender yanıldığını da çok iyi biliyordu. 'Dur bakalım...' diye mırıldandı. Sobanın yanına varıp sakince bardakları doldurmaya koyuldu.

Çayların dumanı tütmekteyken Bahar salona geldi. Sura-tında hâlâ o koca gülümseme vardı. Üçlü koltuğun tam ortasına kendisini bıraktı. Çayını karıştırırken kibarca teşekkür etti ve sonra sordu: "Nasıl? Güzel olmuş değil mi?"

Bengi Hatun etrafına bakındı: "Vallahi eline sağlık... Ama çok yorulmuştundur. Kusura bakma fazla yardım edemedim."

"Ay olur mu canım." dedi Bahar, "Daha ne yapacaksınız o kadar işinizin arasında. Hem ben de yorulmadım öyle. Sağolsun, çocuklar ağır işleri halletti, bana da ıvır zıvır şeyler kaldı. Bu arada... İlyas Bey nasıl oldu?"

Hatun "Gayet iyi..." diye cevap verdi. Sevimli surat ifadesini korumaya çalışıyordu. Zira kızın sesindeki o garip tını kulağını ve zihnini bir hayli tırmalamıştı. Sezgilerinin sağlamsını yapmak için beklemekten başka bir çaresi yoktu. Sessizce çayını yudumlamaya koyuldu. Boşalan bardağını sobanın yanındaki sehpa-yı bırakır bırakmaz Bahar sordu: "İçer misiniz?"

"Alayım!" dedi Hatun, "Güzel demlemiştin."

"Sobanın marifeti. Şunun üzerine koyunca çay gibi çay oluyor vallahi. Aslında çok güzel kahve de yapılır ama cezve almayı unutmuşum. Şöyle güzel, bakır bir cezve almam lazım..."

"Alma kızım. Var bende fazladan. Dövme bakır hem de. Şimdikiler fabrika işi oluyor. Bakır mı alüminyum mu belli değil."

Bahar suratını buruşturarak "Doğru..." dedi. Sonra tekrar gülümsemeye başladı: "Ah kestane olacak ki şimdi... Sarp'ı arayıp söylesem mi ki? Gelirken getirsin. Çarşıda mıdır ki hâlâ?"

“Bugün hiç görmedim. Bilmiyorum.” diye cevap verdi hatun. Ama bu siparişi aldıktan sonra yüzbaşının suratının alacağı şekli çok iyi biliyordu. Bahar, ciddi ciddi cep telefonuna davranmışken, bir anda vazgeçiverdi: “Amaaan! Yarın çıkar kendim alırım. Şimdi bütün kurtluları kakalayiverirler ona... Biliyor musunuz? Çok saftır Sarp!”

Hatun ne diyeceğini bilemez bir şekilde bakakaldı. Gayrı resmi bir ziyarette dile getirilmiş olsa bile, Yediler’in üyesi olarak, bir 12. Daire subayının ‘saf olduğuna’ onay vermek, ileride yakışık almayan durumlara neden olabilirdi. Vaziyeti kaçamak bir gülücükle idare etmeyi tercih etti.

Bahar, ikinci bardak çayları doldurup, bir tanesini Bengi Hatun’a uzattıktan sonra, tekrar üçlü koltuğa oturdu. Bacaklarını altında toplayıp, sıcak çaya birkaç defa üfledikten sonra ilk yudumunu aldı. Garip bir hali vardı. Sanki hipnotize olmuş gibi, gözleri bardağın içine dalıp gitmişti. Sobanın çıtırtıları ve ince cama vuran çay kaşıklarının şingırtılarıyla geçen birkaç saniyenin ardından Bahar soruverdi: “Murat Hoca’yı tanıyor muydunuz siz?” Kafasını bardaktan kaldırmamıştı...

Bengi Hatun’un yudumu ağzında kala kalmıştı. Sesli bir şekilde yutkunup gözlerini Bahar’a dikti. Kız hâlâ bardağına üfle-mek-teydi. “Profesör Murat Sunar’dan mı bahsediyorsun?”

Bahar kafasını da hafifçe sallayarak “Hı hı...” diye cevap verdi.

Hatun’un ağzının tadı kaçıvermişti. Bardağını kenara bırakmayı düşündü. Sonra vazgeçti ve küçük bir yudum daha aldı: “Evet tanıyorum...”

Niyeti, fazla üstelemeden, Bahar’ın kendi açtığı bu yersiz konunun devamını kendisinin getirmesini beklemekti ama kız sanki istediği cevabı çoktan almış gibi, umarsızca bardağına bakmayı sürdürüyordu. Hatun, kızın sinir bozucu sessizliğini, aynı şekilde bir sessizlikle karşılamaya karar verdi.

Murat Hoca'nın bahsini durduk yerde neden açıldığını ölesiye merak ediyordu ama karşısındakinin de bilmek için can attığı birçok şeyin olduğunu hissedebiliyordu. Odadaki sessizliğin ömrü ancak yarım dakika kadar sürebildi ve soru soranın kaybedeceği bu gerilimli çekişmeyi Bengi Hatun kazandı. Bahar, gözlerini diktiği bardağı dudaklarına götürdükten sonra konuştu: "Aslında tanıdığınızı biliyorum... Günlüklerinde birkaç yerde sizden bahsediyor."

Hatun içinden "Allah kahretsin" diye bir beddua okudu. Bunu kime ya da neye dediğini kendisi de çok iyi biliyordu. Şu ya da bu şekilde, birisinin kendisine Murat Hoca'nın günlüklerini hatırlatması feci şekilde sinirlerini bozmuştu. Günlükler neredeyse iki aydır elindeydi ama birkaç sayfasını şöyle bir kurcalamaktan fazlasını yapamamış, sonra da hepten unuttu vermişti. Bu konunun Bahar'ın ağzında dolaşması da olayın ciddi bir unutkanlık durumunu aşarak, aleni bir gaflet haline geldiğini gösteriyordu. Murat Hoca'nın günlüklerinin bu kızın elinde ne işi vardı? Ve daha da felaketi, günlükleri okuduğunu söyleyen bu kız bu işi nasıl becerebilmişti. Bengi Hatun, artık elindeki bardağı bir kenara bırakmanın zamanının geldiğini fark etti. Karşısındaki afacan kıza 'helal olsun' mealinden bir bakış fırlatarak sordu: "O günlükler sende mi?"

"O gece." dedi Bahar, "Hani sizin yaralandığınız gece. Sarp beni almaya geldiğinde evde önemli bir şey kalmasın demişti. Benimde gözüme günlükler takıldı. Birkaç defa sizin elinizde görmüştüm. Önemli olabileceğini düşünüp aldım. Eski Yer'deyken de biraz göz atma fırsatım oldu."

Hatun araya girdi: "İyi de güzelim, sen nasıl okudun ki günlükleri. Hititçe onlar!"

Bahar kısık ama kendinden emin bir sesle "Değil." dedi, "İlk başta ben de öyle zannetmiştim ama değil. Günlükler basbayağı Türkçe ama çivi yazısıyla yazılmış. Sesler uysun diye biraz da modifiye edilmiş o kadar!"

Hatun içinden bir beddua daha savurdu. Hititçe zannettiği günlükleri tercüme etmesi için Behruz Usta'ya götürmeyi düşündüğünü anımsadı. Oysa biraz dikkatli baksa, yazıların Hititçeyle ilgisi olmadığını anlayabilirdi. Tıpkı karşısındaki bu kız gibi. Hatun, kibarca günlüklerini istemeye hazırlanıyordu ki Bahar önce davrandı: "Aslında insanların günlüklerini okumak adetim değildir ama böyle çivi yazısıyla yazılmış olunca ilgimi çekti. Bir de Eski Yer'de çok canım sıkılıyordu. Ben de oturdum bütün günlükleri deşifre ettim. Kusura bakmadınız umarım... Her neyse, Murat Hoca günlüklerinde sizden birkaç yerde bahsediyor. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Duydukları hatunu heyecanlandırmıştı ama yine de fazla renk vermek istemiyordu. "Benden bahsettiğini nereden biliyorsun?" diye sordu, "Bir Bengi ben değilim ya memlekette."

Bahar ağır ağır kafasını kaldırdı. Suratında, oynamakta olduğu oyundan çok, hem de çok sıkılmış bir çocuğun ifadesi vardı. Donuk bir sesle "Haklısınız." dedi, "Memlekette bir Bengi siz değilsiniz ama Yedi Kartal Ocağı'nın kutsal emanetlerinden birini saklaması için Murat Hoca'ya verip kendisini onurlandıran Bengi Hatun siz olmalısınız... Öyle değil mi?"

Duydukları hatunun kulaklarında dolanıp duruyordu. Öyle her durumda soğukkanlılığını koruyan bir yapısı zaten yoktu. Bir anda dikleşiveren bedeni ve kocaman olmuş gözleri, hatunun nasıl bir heyecan içerisinde olduğunu gösteriyordu. Aklına gelen ilk ve muhtemelen en acil soruyu sordu: "Nerede o günlükler?"

Bahar, Bengi Hatun'a şöyle bir baktı ve kafasını çitirtıları artık iyice yavaşlamış olan sobaya çevirdi. Hatundan hafif bir inilti yükseldiğini duyar gibi oldu. Gözlerini sobadan ayırmadan konuşmaya devam etti: "Murat Hoca emanetinizi nereye sakladığını günlüğüne yazmış ama yeriyle ilgili bilgi vermemiş. Neyse ki şanslıymışsınız Bengi Hanım. Ben de İstanbul Üniversitesi'nde okudum. Hoca'nın asistanlarından birisi benim

eski bir arkadaşımı... Daha doğrusu eski bir hayranım. Biraz ısrar edince bana, sizin şu kutsal emanetinizin saklandığı yerin ayrıntılı bir planını gönderdi. Yani Fırtına Tanrısı'nın kayıp kutsal tapınağının planlarını..."

Bahar, eşofmanının cebinden çıkarttığı küçük bir disk iki parmağının arasına kıştırarak hatuna gösterdi: "Bütün bilgiler bunun içinde. Tapınağın kesin yeri, planı ve girişleri. Arkadaşım, Murat Hoca'nın tapınağı yıllar önce keşfettiğini ama bunu herkesten sakladığını söyledi. Garip! Bir akademisyen ismini arkeoloji tarihine kazıtacak bir buluşu neden gizli tutsun ki?"

"Aklına gelen her yeri kazamazsın da ondan." diye cevap verdi hatun. Öfkesi hayretinin altında kalmıştı. Aslında o disk istediği an alabilirdi ama kızın bu oyunu nereye var-
dıracağını çok merak ediyordu. Sakin bir sesle ve disk işaret ederek "Alabilir miyim?" dedi.

Bahar'ın sinir bozucu sükûneti sürüyordu: "Tabii ki alabilirsiniz... Ama şu kutsal emanetin ne olduğunu öğrenebilir miyim? Bu kadar uğraştım. Sanırım bilmeyi hak ediyorum."

"Benim için önemli bir şey... Bir el yazması." diye cevap verdi hatun.

"Sadece sizin için mi önemli? Günlükte Yedi Kartal Ocağı'nın kutsal emanetlerinden biri diyor ama."

Bengi Hatun ne tür bir cevap vermesi gerektiğini düşünmekteyken Bahar devam etti: "Şu madalyonunuzu görebilir miyim?"

Hatun gülümsedi. Kızın derdinin ne olduğunu anlamıştı. Gerçi, kafasını kurcalayan soruların cevabını öğrenmek için tehlikeli ve biraz edepsizce bir yöntem seçmişti ama çok da haksız sayılmazdı. Üstelik yüzbaşidan dolayı, neredeyse 'dokunulmaz' bir konumda olduğunu çok iyi biliyordu.

Bengi Hatun, Bahar'ın akıl sağlığını korumak için çok hassas davranmıştı ama iş bu raddeye geldikten sonra artık böyle bir şeyi kafasına takacak değildi. Hızla ayağa kalktı ve Bahar'ın yanına oturdu. Gömleğinin iki düğmesini çözerek madalyonunu ortaya çıkarttı. "Buyur bak!" dedi kızı.

Bahar, hatunun en azından birazcık nazlanacağını dşnmşti. Elini yavaş yavaş yaklaştırarak, önce parmağının ucuyla madalyonun yüzeyine dokundu. Sonra avucuna aldığı madalyonu yüzüne iyice yaklaştırdı. Kırmızı renkli küçük kartallar, taşın üzerine mkemmek bir şekilde oyulmuşlardı. Bu garip boyaya biraz daha yakından bakabilmek için madalyonu suratına iyice yaklaştırmıştı ki, Bengi Hatun "Yeryüzünde sadece yedi tane var!" deyiverdi. Sesi oldukça yakından gelmişti. Zira Bahar, madalyona yakından bakacağım diye hatuna iyice sokulmuştu. Kafasını kaldırıncı biraz kızgın ama biraz da alaycı bir ifadeye bürünmüş bir yüzle karşılaştı. Madalyonu usulca elinden bırakıp, biraz geriye çekildi. "Tamam mı?" diye sordu hatun, "Artık alabilir miyim şu şeyi?"

Bahar "Tabii ki." dedi ama diski hatuna uzatmadı. Gözleri madalyona takılıp kalmıştı. Bir süre sonra "Nedir bu?" diye sordu.

"Sen söyle." dedi Hatun, "Biliyor gibi görünüyorsun."

Bahar yutkundu: "Biliyorum da..."

"Bir de benden duymak istiyorsun."

"Hı hı..."

"Söyle..."

"Yedi Kartal Ocağı'nın Madalyonu... Böyle hatırlıyorum."

Bengi Hatun "Doğru hatırlıyorsun." diyerek gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Kızın bu bilgiye nereden ve nasıl ulaştığını öğrenmek istiyordu ama şu an hiç sırası değildi. Bu merak etmenin ötesinde bir zorunluluktu. Ocakla

ilgili bilgilerin ortalıkta dolaşmasına izin veremezlerdi. Bu konuda her zaman çok titiz davranmışlardı ama ufak tefek sı-zıntıların önüne geçememişlerdi anlaşılan.

Bunu aklının bir köşesine yazıp hemen asıl konuya döndü. "Alabilir miyim Bahar'cığım." dedi kızın elindeki disketi işaret ederek.

Bahar bir kez daha "Tabii." dedi ama disk yine yerinden kımıldamamıştı. "Siz de mi?" diye sordu.

Hatun hafifçe kafasını salladı: "Bak kızım! Kafanın nasıl karışık olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama bir tek şunu bil yeter. Bizden sana bir kötülük gelmez. Sen misafirimizsin."

Bahar "Yok yok!" diye hafif bir çığlık attı, "Sizden bir kötülük falan beklemiyorum... Ne bileyim. Garip sadece... Ben... Ben biliyordum sizi... Yani birkaç yerde isminiz karşıma çıkmıştı. Eski kitaplarda... Madalyonu da görmüştüm daha önce ama... Nasıl diyeyim... Yani... Efsane olduğunuzu sanıyordum... Ama..." Konuşması sinir dolu bir kikir-demeyle bölündü.

Hatun "Ama değilmişiz..." diyerek kızın lafını tamamladı. "O kitaplardan neler okudun bilmiyorum güzelim ama Yedi Kartal Ocağı efsane değil. Yalnız şunu iyi bilmen lazım. Bu gerçeği çok az insan bilir. Bilenler de bu sırrı sonsuza kadar saklar. Anladın mı?"

Bahar "Anladım." diye cevap verdi, "Peki, Sarp biliyor mu?" "Biliyor."

"Peki, o nasıl bulaştı... Yani öğrendi bu işi?"

"Her soruyu muhatabına sormak lazım. Uygun görürse anlatır."

Bahar "Bana niye anlatmadı ki?" diye homurdandı, "Bunca zamandır buradayım. Hayır, bir şeyleri fark ettiğimi de biliyor.

Üstelik bu konularda ondan daha bilgiliyim. Tezini yazdım ben bu işin. Ne yani! Kaldıramayacağımı falan mı düşündü?”

Hatun bu soruların yüzbaşıya homurdanma bahanesiyle kendisine yöneltilmiş olduğunun farkındaydı. “Bizi sana anlatmak yüzbaşıya düşecek iş değil!” diye sert bir cevap verdi, “Yedilerle ilgili bir takım şeyler duyabilirsin, bilebilirsin. Ama iş Yediler’i yani bizi tanımaya geldi mi ya hep ya hiç kuralı işlemeye başlar. Biraz tanıyamazsın. Kenarından bakıp gidemezsin. Tanırsın, tanıtılırsın, öğrenirsin, biat edersin ve bu sırrı sonsuza kadar saklarsın. Daha zamanın gelmediği için kendimizi senden saklıyorduk ama maalesef sen rahat durmadın!”

Hatunun konuşma tarzı Bahar’ın o meşhur sinirlerini yine zıplattırmıştı: “Ne yapsaydım?” diye hırladı, “Kendimi yarı ölü İstanbul’da buluyorum, kadim madalyonlar görüyorum, Kapalı Çarşı’nın altında gizli bir yere tıkılıyorum, etrafımda yeniçeri kılıkli adamlar dolaşıyor... Lafa bak! Hazır değilmişim! Ben kendimi yıllardır okuduğum hikâyelerin, söylencelerin ortasında bulmuşum. Dönen dolapları öğrenmek için tabii ki bir şeyler yapacağım. Aptal mı sandınız siz beni?”

Bengi Hatun içinden “Senden çok güzel çırak olurdu ama yeteneksizsin iştel!” diye geçirdi. İsmine gözü karalık mı yoksa kendini bilmezlik mi deniyordu bilmiyordu ama bu kızın bu huyunu çok takdir ediyordu. Gizli gizli günlükleri okuyup, yetmezmiş gibi bir de öğrendikleriyle şantaj yapmaya çalışmış, nispeten de başarılı olmuştu. Şimdi de karşısına geçmiş kendisine bu zamana kadar bir açıklama yapılamamasının hesabını soruyordu.

Hatun, sabrının taşmak üzere olduğunu derin bir of çekerek belli ettikten sonra “İyi de Bahar’cığım.” dedi, “Öğrenmek için daha kibar bir yol seçebilirdin. Bana alenen şantaj yaptın... Günlükleri de yakmışsın?”

Bahar "Ne yakması canım!" diye bir çığlık attı, "Ne sanıyorsunuz siz beni? Hepsi duruyor odada. Gidin alın."

Hatun "Öyle demek istememiştim." gibilerinden bir şeyler gevelemeye çalıştı ama vaziyet kurtarılacak gibi değildi.

Bahar'ın imalı bir şekilde sobaya bakışını yanlış anlamış olamayacağına göre, bu kız tahmin ettiğinden çok daha tehlikeliydi. "Her neyse" dedi hatun, "Şu günlük meselesini kapatalım artık. Ama son olarak bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

Cevap çok hızlı geldi: "Günlükler içerde. Alır okursunuz. Ne istiyorsanız öğrenirsiniz. Diski de vermiyorum. Kendiniz bulun tapınağın yerini."

Bengi Hatun dişlerini birkaç defa sıktıktan sonra "Peki!" dedi ve ayağa kalktı. "İstedğini yap. Nasıl olsa emanet artık orada değil!" Kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki Bahar'ın ağzından dökülen sözleri duyunca olduğu yerde çakıldı kaldı: "Tapınağı kazmaya başlayacaklarmış!"

Hızla geriye dönüp "Nasıl? Kazmaya mı başlayacaklarmış? Kim?" diye sordu. Bahar, az önce verdiği bilginin hatunu heyecanlandıracağını tahmin etmişti ama suratının böyle bir şekle bürüneceğini hiç beklemiyordu. Kekeleyerek "Tam bilmiyorum." diye cevap verdi, "Galiba Alman bir arkeolog ön araştırma için izin almış... Öyle duydum..."

Hatun gözlerini Bahar'a kilitlemişti ama zihni bambaşka yerlerdeydi. Murat Hoca'nın, emanetini o tapınağa saklayacağını yüz yıl düşünse tahmin edemezdi. Zaten öyle bir tapınağın varlığından bile haberdar değildi. Ama eğer arkeoloğun biri bu mevsimde arazi çalışması yapmaya kalkışmışsa, ortada ciddiye alınması gereken şeyler var demekti. Gözünün önüne Murat Hoca'nın cesedi geldi. Ne korkunç bir manzaraydı!

Anladığı kadarıyla profesör emanetin yerini söylemişti ama ona nasıl ulaşacaklarını saklamayı başarmıştı. Ya da ömrü vefa

ermemişti. Emanet hâlâ orada duruyor olabilirdi ve acele etmek gerekliydi.

Bengi Hatun "Günlükler nerede?" diye bağırarak içerideki odalara doğru yürümeye başladı. Bahar "Durun ben vereyim." diyerek peşinden seğırtti ama geç kalmıştı. Odaya girdiğinde hatun kitaplığı yatağın üzerine boşaltmaya başlamıştı bile. Bahar "Orada değil." diye ciyaklayarak yatağın altına eğildi ve diplerden bir yerden çekip çıkarttığı üç koca cildi hatuna uzattı. Bengi Hatun ciltlerin sayfalarını şöyle bir kurcaladıktan sonra kıza dönerek "Onu da ver." diye buyurdu.

Bahar, bir adım geriye çekilerek diski arkasına sakladı: "Ben de geleceğim!"

Hatunun sabrı burnundan gelmek üzereydi: "Nereye geleceksin?"

"Tapınağa!"

"Bana bak! Sen bugün haddini iyice aştın. Ver şunu."

"Veririm ama ben de gelirim. Hem günlüklerdeki alfabeyi nasıl okuyacağınızı bilmiyorsunuz. Çözmek zamanınızı alır. Ama ben biliyorum."

Hatun bir kez daha "Ver şunu!" dedi ama bir taraftan da kızın söylediklerini düşünüyordu. Feci şekilde haklıydı. Kendisi orada burada uğraşırken, kız oturup günlükleri deşifre etmişti. Şimdi bu üç koca cildi oturup yeniden okumaya kalkışmak ciddi bir zaman kaybı olacaktı. Zaten yeteri kadar vakit kaybetmişti. Ani bir hareketle kızın koluna yapıştı ve kapıya doğru sürüklemeye başladı. Bahar "Nereye gidiyoruz?" diye haykırdı.

"Yürü!"

"Ya nereye gidiyoruz söylesenize. Böyle pijamayla çıkılmaz ki! Üstüme bir şeyler alsaydım!"

Bengi Hatun tam kapının ağzında durdu ve diğer eliyle kızın çenesine yapıştı. Bahar dehşete düşmüş bir şekilde bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama çenesini hareket ettiremiyordu. Çok kızmıştı.

Hatun yavaşça elini çenesinden çekince, usturuplu birkaç laf sallamak için ağzını açmaya kalkıştı ama başaramadı. Çenesi kilitlenmiş, dişleri sanki birbirine yapışmıştı. Ağzında kalan öfkesini ve şaşkınlığını anlamsız birkaç sesle anlatmaya çalıştı. Bengi Hatun kızın iniltilerini az bir süre dinledikten sonra, işaret parmağıyla kapıyı gösterdi: "Yürü!"

Üsteğmen gözkapaklarını, üzerlerine çöreklenen ağırlıktan kurtarmak için kaşlarını alnına doğru iyice gerdirdi. Kısa bir süre önce uyanmıştı ama gözlerini açamıyordu. Elleriyle yıkadığı kadarıyla hâlâ yatakta ve leylak rengi saten çarşafların üzerindeydi. Vücuduna garip bir hamılık çökmüştü. Kendisini külçe gibi hissediyordu ve bütün kasları enikonu sızlıyordu. Gözkapaklarıyla cebelleşmeyi bırakıp zihnine yoğunlaştı. Yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı. İçtiği o çayı hatırlıyordu. Üzerine basan sıcaklığı ve kızın buz gibi ellerini... Buradan sonrasını da hatırlıyordu ama her şey kopuk kopuktu. Sadece bazı sahneler zihninde film kareleri gibi patlayıveriyordu. Bu koca yatağa sırtüstü düşüşünü gördü. Kızın sutyenini çıkartmasını, üzerine yerleşmesini ve vücudunda dolaşan küçük ve soğuk dilini... Sanki zihninde böyle binlerce, milyonlarca fotoğraf vardı ama hiçbirisi birbiriyle bağlantılı değildi. Neyin nasıl ve hangi sırayla olduğunu ve ne kadar sürdüğünü kestirmesi mümkün değildi. Kendisinin başrolde olduğu sahneleri hatırlamaya başlayınca gözleri bir anda faltaşı gibi açılıverdi. 'Vay vay vay' diye geçirdi içinden. Artık kaslarındaki ve eklemelerindeki tüm sızıların bir anlamı vardı.

Kafasını yastıktan kaldırmadan etrafına bakındı. Yatağın hemen yanında, ahşap, antika bir komodin duruyordu. Üzerinde dolu, kristal bir sürahi ve birkaç bardak vardı. Aslında susamıştı ama artık bu evdeki içeceklere temkinli yaklaşması gerektiğini şu zonklayan kafasıyla bile düşünebiliyordu. Gözü komodinin hemen üzerindeki pencereye takıldı. Hâlâ sıkı siya kapalıydı ve gözüne vuran çiğ ışıktan, içerisinin hâlâ o antika

avizelerle aydınlanmakta olduğunu fark etti. 'Saat kaç acaba?' diye sordu kendi kendine. Sol kolu her zamanki gibi yastığın altında kalmıştı. Kolunu kurtarmak için kafasını hafifçe kaldırdı. Saatine baktı: Altıya çeyrek vardı. Geç kalıp kalmadığına karar vermeye çalışmaktayken, ensesine yakın bir yeden 'Günaydın.' diyen bir ses duydu. Ses tabii ki Hilal Hanım'a aitti ama tıntısı nedense üsteğmeni rahatsız etmişti. Dün gece heyecanlı bir şekilde cıvıdamaya çalışan küçük hanımın sesine, sanki muzafferane bir eda yerleşmişti. Üsteğmen temkinli bir 'Günaydın'la hanıma karşılık verdi. Şu dakikadan itibaren nasıl davranması gerektiğini hâlâ bulanık olan kafasında biraz düşündükten sonra ağır ağır döndü.

Hilal Hanım, kocaman bir yastığı sırtına yerleştirmiş, yatakta uzunlamasına oturmaktaydı. Üzerinde, tıpkı nevresimlerin renginde ve tabii ki satenden kısa bir gecelik vardı. Tokalarından kurtulmuş olan saçlarının birkaç tutamı geceliğinin düşmüş askısına dolanmışlardı. Üç parmağının arasına kibarca yerleştirdiği gümüş işlemeli çeşm-i bülbül kadehi alt dudağına yaslamış öylece duruyordu. Doğan'ın kıpırdandığını hissedince, kadehi dudağından ayırmadan hafifçe kafasını çevirdi ve sadece küçük bir gülücük attı. Sesindeki o muzafferane eda yüzünde daha da belirgindi...

Doğan, böyle hassas bir durumda, uyanır uyanmaz yataktan fırlamanın hoş karşılanmayacağını düşünerek dirsekleri üzerinde doğruldu ve kendini yukarıya çekti. Çekik gözlerini iyice kısarak kıza bir gülücük de o attı. Bir zamanlar birileri, bu şekilde güldüğünde çok sevimli olduğunu söylemişti. Doğru olmasını ümit etti... Hilal Hanım ise hâlâ elindeki kadehi derin derin koklamakla meşguldü. İçinde hoşuna giden bir şeyler olduğu her halinden belli oluyordu ve bunun ne olduğunu tahmin etmek üsteğmen için hiç de zor değildi. Doğan şu 'kan içme fikrinden' artık bir gün önceki kadar tiksindiğini düşünüyordu ki, kolu pazısının üzerindeki

sargıya takıldı. İlkin ne olduğunu anlamadı. Parmaklarının ucuyla beyaz beze hafifçe dokundu. Sızlıyordu ve birkaç saat öncesine kadar kolunun sapasağlam olduğuna emindi. Önce sargıya, sonra Hilal Hanım'a ve elindeki kadehe kaçamak birer bakış fırlattı.

Hilal Hanım, üsteğmenin kolundaki sargıya takılıp kaldığını fark etmişti. Kadehi alt dudağından ayırdı, şöyle bir çalkaladı ve minik bir yudum aldı. Ağzında uzun bir süre döndürdüğü yudumunu ağır ağır yuttuktan sonra gözlerini Doğan'a çevirdi ve "Fazla iyi!" deyiverdi.

Üsteğmen neyin 'fazla iyi' olduğunu anlamamakla birlikte hanımın sesindeki o hafif hoşnutsuz havayı da çözmeye çalışıyordu. İyi olan bir şeyden niye şikâyet edilsindi ki? Soru işaretli gözlerini kıza çevirdi.

Hanım, sanki emin olmak istermiş gibi bardaktan küçük bir yudum daha aldıktan sonra "Kanın." diye cevap verdi, "Galiba tıpkı senin gibi fazla iyi. Tattıklarım arasında en iyisi olduğunu söyleyebilirim ama nasıl desem... Seni üzmem istemem ama biraz tekdüze. Heyecan yok, hayal kırıklığı yok. Tadı o kadar baskın ki altta kalan diğer tatların kendisini göstermesine izin vermiyor. Yüz defa denesem de aynı tadı alacağıma eminim... Gücenmedin değil mi?"

Doğan hafifçe gülümseyerek kafasını iki yana salladı. Aslında biraz alınmıştı ama bir Geceli prensesiyle kanının tadı ve kişiliği konusunda tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. Tekdüze bir insan olduğunun farkındaydı ve ruh dinginliğinin temelinde de bu özelliğinin yattığına inanıyordu. İçinden "Güzelim sen yüzbaşıyı bir dene" diye geçirdi. Bir kadının kanının tadına bakarak karakter analizine girişmesi ilginç bir deneyimdi ama üsteğmen bu kadarının yeterli olduğuna kanaat getirdi. Hilal Hanım ile zevk alanındaki ortaklıkları sona ermiş gibi görünüyordu. Herkesin keyif anlayışına ve alışkanlıklarına saygı duymakla birlikte, üsteğmen bir sevişme sabahına

güzel bir kahvaltı ile başlamayı tercih ederdi. Görünür bir şekilde saatine bakarak "Ben bayağı gecikmişim." dedi.

Hilal Hanım gülümsedi ve kafasını salladı. Kadehini hemen yanındaki komodinin üzerinde bıraktı, yataktan çıktı ve salına salına kapıya doğru yürümeye başladı. Doğan yatakta biraz daha doğrularak etrafına bakındı. Elbiseleri kalıplanmış bir şekilde köşedeki koltuğun üzerinde duruyordu. Anlaşılan Hilal Hanım, üsteğmen uyurken bayağı bir iş yapmıştı.

Giyinip yatak odasından çıktığında, kendisini dün akşam ağırlandığı odada buldu. Vitrinin hemen önündeki masanın üzerine de hatırı sayılır bir kahvaltı sofrası hazırlanmıştı. Hilal Hanım, üsteğmeni çıkmaya hazır bir şekilde görünce "Ne bu acele?" deyiverdi. Sonra suratına muzip bir ifade yerleştirip "Yüzünüzü yıkasaydınız. Bir çay daha içseydiniz." dedi.

Doğan da gülümsedi: "Çok teşekkür ederim Hilal Hanım ama gerçekten çok geç kaldım."

"Ama böyle aç aç çıkılmaz ki... Lütfen."

Üsteğmen de ısrarlıydı: "Çok da zahmet vermişsiniz ama... Başka bir zaman telafi ederiz artık."

Son cümlesini kesinlikle ağzından kaçırmıştı ve bu hanımın dikkatinden kaçmamıştı. Memnun bir ifadeyle "Mutlaka!" dedikten sonra tabaktaki poğaçalardan birine uzandı: "Bari şunun tadına bir bakın. Ben yaptım."

Doğan ağzına tıklan poğaçayı çiğnemeye çalışırken kız konuşmayı sürdürdü: "Çok iyi olduğum söylenemez ama sizin mutfağınızdan da anlarım. Nasıl? Güzel olmuş mu?"

Poğaçı hiç fena değildi ama üsteğmeni asıl şaşırtan kızın bir anda dün geceki ciyaklayan ses tonuna geri dönmesi olmuştu. Ağzındaki kırıntılara hakim olmaya çalışarak "Elinize sağlık." dedi. Yutkunurken bir taraftan da nasıl vedalaşması gerektiğini düşünüyordu. 'Her şey için çok teşekkür ederim' demek biraz

abes kaçabilirdi. "Tekrar görüşmek üzere" gibi şeyler de telafisi zor olan sonuçlar doğurabilirdi. Üsteğmen bir asker kibarlığıyla elini uzatmakla yetindi. Hilal Hanım ise, tıpkı gecenin başında yaptığı gibi elini hafifçe yukarı kaldırdı ve Doğan o bulaşıcı soğukluğu bir kez daha dudaklarında hissetmek zorunda kaldı. Hoşuna gittiğini söyleyemezdi ama dün akşamki gibi tüyleri diken diken de olmamıştı.

Kızın elini bıraktıktan sonra vedalaşma faslını bir baş selamıyla tamamlayıp kapıya doğru yürümeye başladı. Tam kapıyı açmıştı ki Hilal Hanım arkasından seslendi: "Doğan Bey! Bir şey unutmadınız mı?"

Üsteğmen sıkıntıyla yüzünü ekşitti. Arkasını dönerken de ne unutmuş olabileceğini düşünüyordu: Bir veda sözcüğü ya da daha kötüsü öpücüğü? Aptala yatmayı tercih etti. Önce etrafına sonra da üzerine bakındı. Hilal Hanım'ın yüzüne ise garip bir gülücük yerleşmişti. Doğan oraya buraya bakınırken imalı bir sesle "Siz buraya niye geldiniz üsteğmenim?" diye soruverdi.

İşte o an, hiç şüphesiz, Doğan'ın son sekiz saat boyunca kendisini en kötü hissettiği andı. Renk vermemeye çalışıyordu ama yakasına kadar kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı. "Tabi ya..." diye mırıldandı. Yuttuğu ufak tefek birkaç numara dışında her şeyin kontrolünde olduğunu zannediyordu ama anladığı kadarıyla kafasında duran, aklının geri kalan küçük bir kısmıydı. Derin bir nefes alarak "Evet." dedi.

Hilal Hanım bir süre daha üsteğmene baktı. Eseriyle övünüyor gibi görünüyordu. Gülümsemesini hiç bozmadan konuşmaya başladı: "İsteddiğiniz gibi annem Soner Bey'e biat ettiğini tüm aşirete ilan etti. Hatta annesini ziyarete bile gitti. Oradan birkaç bilgi almış. Çok yüksek ihtimalle Soner Bey'in Yediler'in emanetleriyle bir alakası varmış ve Alamut diye bir yerde kalıyormuş."

Alamut lafı üsteğmenin tüylerini diken diken etmişti. Bu kelimeyi ilk duyduğu yeri, Emniyet Müdürlüğü'nde geçirdiği o geceyi anımsadı. Üzerinden fazla bir zaman geçmemişti ama çok şey değişmişti. Aklının kayıp yarısını başına toplayıp "Neredeymiş bu Alamut?" diye soruverdi.

Hilal Hanım, Doğan'ın bir anda değişiveren suratına dikkatle bakıyordu. "Bütün bildiği bu kadar." dedi, "Size bunu iletmemi istedi... Ve bir de küçük bir ricası var."

Üsteğmen kızın son cümlesini duymuştu ama akıllı hâlâ Alamut'taydı. Gerçeğe dönüşen efsanelere daha ne kadar tahammül edebileceğini düşünüyordu. Kendini toparlayıp "Ricası nedir?" diye sordu.

Hilal Hanım hafızasını şöyle bir yoklayıp "O dosyayı istiyor." dedi. Kendisine söyleyeceklerini kelimesi kelimesine ezberlemiş olduğu her halinden belli oluyordu. Üsteğmen kızın hangi dosyadan bahsettiğini anlamıştı ama yine de "Hangi dosyayı?" diye sordu.

Kızcağız biraz bocaladıktan sonra "Hani o akşam yanındaki dosya var ya." dedi, "Onu istiyor... Galiba..."

Doğan kafasını sallamakla yetindi. Geceliler'e olan hayranlığı biraz daha artmıştı. Bilgileri bu kız aracılığıyla iletme, her bahane bir tarafa mükemmel bir stratejik seçimdi. Bu Geceli prensesinin balık hafızasından alabileceği fazladan bir kelime bile yoktu. Dolayısıyla tüm ağız arama hamleleri kaçınılmaz bir şekilde havada kalıyordu.

Üsteğmen "Bunu ileteceğim." diye cevap verdi, "Anneniz başka bir şey söyledi mi?"

Hilal Hanım kaşlarını yukarı kaldırıp bir süre düşündükten sonra "Hayır." dedi, "Hepsi bu kadar."

Doğan kıza teşekkür ettikten sonra, bir vedalaşma sahnesine daha fırsat vermeden hızlı adımlarla odayı terk etti.

Merdivenlerden inerken Hilal Hanım'ın aralık kapıdan kendisini izlediğini fark etti. Alt katta kimsecikleri yoktu. Bir kez daha saatine baktı. Güneş doğmak üzereydi. Sessiz olmaya çalışarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. İstanbul'un o nemli zemheri rüzgârı ortalığı kasıp kavuruyordu ama üsteğmen umursamadı. Bu en azından ehil bir soğuktu. Bahçe kapısından dışarı fırlayıp ıssız caddeye bakındı. Volkan cadde boyunca dolanıp duracağını söylemişti ama bu konuşmanın üzerinden de bayağı bir vakit geçmişti. Çocuğun hâlâ kendisini bekliyor olmasını ya da bir taksi bulmayı umarak kaldırımın kenarından yürümeye başladı. Bir taraftan da yüzbaşıya ne hesap vereceğini düşünüyordu. Kızarmıydı bilinmez ama felaket dalga geçeceği kesindi. Neslişah Hanım'ın mesajı dikkatleri tabii ki başka yöne çekecekti ama tanıdığı Sarp Yüzbaşı'nın, gelecek elli yıl boyunca bu mevzuyu her fırsatta açıp kendisini rezil edeceğinden emindi. Eh hak etmemiş de sayılmazdı.

Yirmi adım kadar yürümüştü ki karşı kaldırımda bereli ve gri paltolu bir adam dikkatini çekti. Kendisine bakıyor gibi gelmişti. İçgüdülerine uyarak arkasına baktı. Yürüdüğü kaldırımda, elli metre kadar arkasında bir adam daha vardı ve hızlı adımlarla yaklaşmaktaydı. Elini çaktırmadan beline atmaya niyetlendi ama tamamen 'boş' olduğunu anımsadı. Dişleri yine sıkılıvermişti. Adımlarını hızlandırdı. Son sürat koşmaya hazırlanıyordu ki, karşı kaldırımdaki adamın kendisine el salladığını fark etti. Biraz daha dikkatli baktı. Yanılmıyorsa bu adam Solaklar'dan biriydi. Hemen kafasını çevirdi. Arkasından gelen adam de Esat'tı. Bir taraftan da telefonla konuşuyordu. Anlaşılan tahmin ettiğinden daha fazla merak edilmişti. Doğan dönüp Esat'a doğru yürümeye başladı. Soğuktan kaskatı kesilmiş bir ağaççığın dibinde karşı karşıya geldiklerinde üsteğmen "Hayırdır?" diye sordu.

Esat, o her zamanki ciddiyetiyle "Yüzbaşım gönderdi." dedi, "Merak etmiş."

“Volkan nerede?”

“Aradım abi. Geliyor. Benzini bitmiş.”

Doğan boş caddeye baktı. Esat’ın az konuşmasını ve ciddiyetini her zaman takdir etmişti ama bu ayazda da muhabbetsizlik hiç çekilmiyordu. “Vaziyet nasıl?” diye sordu laf olsun diye.

Esat şöyle bir baktı: “Hangi vaziyet abi?”

“Ustalar çıkacaktı hastaneden. Nasıllar?”

“İyiler abi?”

Doğan muhabbeti fazla zorlamamaya karar verdi. Bu çocuk bu şekilde ölmeye kararlı gibi görünüyordu. Neyse ki caddenin ucundan bir araba homurtusu duyuldu. Volkan son sürat gelmekteydi. Önce karşı kaldırımdaki Solağı aldıktan sonra sert bir u dönüşü yaparak tam önlerinde durdu. Esat, üsteğmenin binmesi için kapıyı açmıştı ki, Volkan arabadan dışarı fırladı: “Neredesin be Doğan abi? Bir buçuk depo benzin yedik!”

Koca geceyi aynı sokakta turlayarak geçiren Volkan, sakin sabah trafiğini de bulunca altındaki taksinin limitlerini zorlamış ve rekor sayılabilecek bir sürede Kapalı Çarşı'nın kapısına dayanmıştı. Aralanmış kepengin altından eğilerek geçmişler, henüz boş olan çarşının duvarlarında yankılanan hızlı ayak seslerinin eşliğinde küçük halıcı dükkânına varmışlardı. Üsteğmen hiç oyalanmadan doğruca dükkânın arkasına geçti. Eski Yer'e inen merdivenleri gizleyen ağır halıyı aralayınca kulağına bir ses çaldı. Bağırıtıya benziyordu ve ses yirmi basamak aşağıdaki kalın tahta kapıyı aşabildiğine göre birileri yine 'delilenmiş' olmalıydı.

"Ne oluyor yahu sabah sabah?" diye mırıldanarak merdivenleri indi, kapıyı araladı ve girmeden önce içeriye şöyle bir göz attı. Sütunlu salondaki kadro, çok şey kaçırmış olduğunu gösteriyordu. İdris Usta yine telefonun başındaydı. Yanındaki Mehmet Sinan ise yine kâğıtlara bir şeyler karalıyordu. Niran Hatun ellerini arkasına bağlamış bir şekilde volta atıyor, yüzbaşı ise elleri belinde, salonun ortasında öylece duruyordu. Yüzü kapıya dönük değildi ama duruşu bile üzerinde bir gerginlik olduğunu anlatmaya yetiyordu.

Doğan tam aşağıya inmeye hazırlanırken, 12. Daire ofisi olarak kullandıkları odanın kapısı açıldı ve Bahar kafasını çıkarttı. Yüzbaşıya doğru parmağını sallayarak ve ağlamaklı bir sesle "Bana bak sen bana öyle herkesin ortasında bağıramazsın tamam mı?" diye bağırды, "Kim olduğunu zannediyorsun sen?"

Cevap olarak Sarp Yüzbaşı gürledi: "Bahar sok o kafanı içeri! Asabımı daha fazla bozma. Her boka sokuyorsun o burunu her boka!"

Bahar kafasını biraz daha dışarı çıkarttı: "Senin yüzünden! Ne sorduysam cevap yok, Hep karizma, hep karizma!"

Yüzbaşı Bahar'a doğru yarım adım attı: "Bana bak gir içeri işine bak sen! Millete şantaj yapman da mı benim yüzümden?"

Kız tam bir şey daha söylemeye hazırlanıyordu ki arkadan Bengi Hatun'un kafası belirdi. Bahar'ı omzundan tuttuğu gibi içeriye çekip kapıyı sertçe kapattı.

Doğan kapının aralığında öylece kalakalmıştı. Aşağıda neler olduğunu çok merak ediyordu ama anladığı kadarıyla soru sormak için hiç uygun bir zaman değildi. Sessiz bir şekilde aşağıya inip komutanıyla hiç muhatap olmadan kendisini İdris Usta'nın yanına atmayı planlıyordu ama kapının gıcırdamasını hiç hesaba katmamıştı. Sarp arkasını dönüp üstteğmeni görünce bir kez daha gürledi: "Neredesin lan sen?"

"Geldim komutanım." dedi Doğan merdivenlerden inerken.

Yüzbaşı "Hoş geldin..." diye bağırmaya devam edecekti ki odanın kapısı bir kez daha açıldı. Bahar yine kafasını çıkartmıştı: "Bağırıp durma bana!" diye ciyakladı, "İş yapmaya çalışıyoruz burada."

Bu Sarp'ı hepten çileden çıkartmıştı. Bengi Hatun yetişip kızı içeri çekene kadar yarı anlaşılır bir sürü şey söyledi. Doğan ise bu fırsattan yararlanıp hemen İdris Usta ile Mehmet Sinan'ın yanına sıvıştı. Usta hâlâ telefondaydı. Üsteğmen Geceli'ye yaklaşıp "Ne oluyor?" diye sordu.

Mehmet Sinan "Bengi Hatun'un emanetini bulduk galiba." diye cevap verdi.

Doğan sevincini masaya küçük bir yumruk atarak gösterdi: "Neredeymiş?"

“Eski bir Hitit tapınağında. Murat Hoca oraya saklamış. Ama birileri de harıl harıl tapınağı kazıyormuş. Müdahale etmeye çalışıyoruz.”

Üsteğmen telefonda kibar kibar konuşan İdris Usta'ya şöyle bir baktıktan sonra “Eee? Nereden çıktı bu emanet?” diye sordu, “Nasıl bulundu yani?”

Geceli hafifçe gülümsedi: “Onu hiç sormayın. Bahar Hanım gizli gizli Murat Hoca'nın günlüklerini okumuş. Emanetin yerini keşfetmiş sonra da hatuna şantaj yapmış.”

“Nasıl şantaj?”

“Tam bilmiyorum ama ya bana kim olduğunuzu, ortada dönen dolapları bir bir anlatırsınız ya da günlükleri yakarım demiş. Yüzbaşı'nın haline baksanıza.”

Doğan Yüzbaşı'nın niye böylesine delirdiğini anlamıştı. Aslında kafasında bir sürü soru vardı ama çoğu afaki kalıyordu. Biraz düşündükten sonra “E daha ne bekliyoruz?” dedi, “Niye gidip almıyoruz emaneti?”

Geceli, İdris Usta'yı işaret ettikten sonra “İş biraz çetrefilli,” diye kısa bir cevap verdi. Tam bu sırada İdris Usta “Anladım. Çok teşekkür ederim” diyerek telefonu kapattı. Bu uzun konuşmanın ardından biraz soluklanıyordu ki, voltasını kesen Niran Hatun masanın dibinde bitiverdi: “Nedir durum?”

“Bakanlıktan bir ahababımla görüştüm.” diye anlatmaya başladı Usta, “Kazıyı Alman bir arkeolog yürütüyormuş. Helmut Fincher. Adam sabıkalı. Bir sürü tarihi eser kaçakçılığına ismi karışmış.”

Hatun araya girdi: “Şu Kıvırcık Abdül denen adamla bir işi olmuş mu?”

Usta “Bilmiyorum.” dedi. Bunu araştırmak hiç aklına gelmemişti. Önünde duran kâğıtlardan birine çalakalem bir not aldıktan sonra devam etti: “Her neyse... Müdahale etmemiz

biraz zor görünüyor. Adamın bütün izinleri tamam. Başta izni ön araştırma için almış ama sonra kazı iznine çevirmiş.”

“Hangi kafasız vermiş izni. Bu kış kıyamette ne kazısı yahu?”

“Çok para dönmüş hatun. Adamlar devletten bir kuruş ödenek istememiş. Üstelik Bakanlığa öyle bir proje sunmuşlar ki, herkesin dudağı uçuklamış. Henüz gören olmamış ama kazılacak yerlerin üstü dev gibi çadırlarla örtülecekmiş.”

Hatun herkesin aklına gelen soruyu soruverdi: “Nereden akar ki bu değirmenin suyu?”

Usta “Balkan Holding.” diye cevap verdi, “Bütün masrafları karşılamış. Hâl böyle olunca kazıyı resmi yollardan durdurmamız çok mümkün görünmüyor.”

Niran Hatun “Doğru.” dedi, “Bu kadar parayı basan adama kolay kolay dur denmez. Şu holdinge bir bakın hemen.”

Hatunun emrini Mehmet Sinan üzerine alınmıştı. “Çok derinine inmedik ama biraz bilgi topladık.” dedi, “Türk, İtalyan, Rus ve Bulgar ortakları var. Sermayesi güçlü. Dört yıl kadar önce kurulmuş. Asıl faaliyeti uluslararası tarım ticareti ve perakendecilik. Süpermarket zinciri kuracaklarmış güya ama dört yıldır çivi bile çakmamışlar.”

“Neyse.” diye devam etti usta, “Birkaç da iyi haber var. Kazı çok yavaş gidiyormuş. Önlerine dev gibi granit bloklar çıkıp duruyormuş sürekli...”

Hatun tekrar araya girdi. Biraz daha heyecanlanmış görünüyordu: “Anlaşıldı. Adam Fırtına Odası’na ulaşmaya çalışıyor. Ya bu ahmakların elinde planın tamamı yok ya da labirentlerden girmeyi gözleri yemedi. Biraz zor delerler o kayaları. İdris! Böyle telefonla olmaz. Adam gönder sürekli gözlesinler.”

İdris Usta “Korkut Bey’in dört Yörük’ü yola çıktı bile.” dedi, “Varınca haber verecekler. Biz gidene kadar da orada kalacaklar.”

Doğan etrafta dönen muhabbeti bir ucundan yakalamaya çalışıyordu ama hiçbir şey anlamamıştı. Soracağı bir sorunun insanların dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramayacağını da biliyordu. Neyse ki İdris Usta Doğan'ın sıkıntısını fark etmişti. "Bengi Hatun'un emanetinin eski bir tapınakta olduğunu düşünüyoruz." diye açıklamaya başladı, "Hititler zamanında yapılmış Fırtına Tapınağı diye bir yer. İki kapısı var. Ön taraftaki tamamen toprak atında kalmış. Fincher'de oralara yakın bir yeri kazıyor zaten. Bizim elimizde ise eskiden rahiplerin kullandığı arka girişi gösteren plan var. Lakin düz yol değil. Karınca yuvası gibi labirent!"

Üsteğmenin yine cengâverliği tutmuştu. "Bir yol buluruz." dedi, "Ne kadar karmaşık olabilir ki? En olmadı patlayıcı falan kullanırız."

Niran Hatun yılık yılık gülümsedi: "Tekin yer değil orası. Kayboldun mu kırk yıl dolansan çıkamazsın. Bir taşı yerinden oynatsan bütün labirent başına çöker."

"Şu arkeoloğu defedelim o zaman. Kaldığı yerden biz devam edelim."

"Düşünmedik değil. Çıkacak çingar bir tarafa, o kayalar zaten delemeyiz. Her biri bir, bir buçuk adam kalınlığında. Fırtına Odası denilen yer daha bina ayaktayken yerin bilmem kaç kat dibindeydi. Şimdi bir de üzerinde toprak var. Olacak iş değil!"

"Salih Usta bir şey yapamaz mı?"

"Salih'in ayakta duracak hali yok üsteğmenim" dedi hatun, "Hadi deldik diyelim. Bir de yanlış yerden girmişsek, Fırtına Odası'nı ıskalamışsak işte o zaman işimiz iş. Ara ki bulasın odayı. Bul ki delesin duvarını. Tilsimlerle korunur orası. Öyle kıra-döke ilerlemeye kimsenin şevki yetmez."

Durumu kısaca özetlemek, daha doğrusu üsteğmenin anlayacağı dile tercüme etmek yine İdris Usta'ya kalmıştı: "Fincher

en üstün teknolojiyi kullansa bile orada daha yirmi günlük işi var.” dedi, “Eğer biz devam edersek, sanat kullanmak da dahil bir haftada ancak deleriz. Kısaca Doğan Bey bu kadar vaktimiz yok. Orada bir hafta oyalanamayız. Neyse ki Murat Hoca labirentteki doğru yolu bulmuş. Lakin günlüğüne şifreleyerek yazmış. Bengi Hatun ile Bahar Hanım içerde onunla uğraşıyorlar.”

Doğan anlıyorum der gibi kafasını salladı. Başka bir yol yok gibi görünüyordu ama fazladan bir ‘B Planı’nın kimseye zararı dokunmazdı. Sütunlu salona çöken sessizlikten istifade ederek düşünmeye başlamıştı ki sertçe açılan bir kapı dikkatini dağıttı. Kafasını çevirdiğinde Bengi Hatun’un elinde koca bir defter ve bir kâğıt tomarı ile neredeyse koşarak masaya doğru gelmekte olduğunu gördü. Bir taraftan da “Hallettik!” diye bağıırıyordu. Hatunun arkasındaki Bahar’ın suratı ise bol ekşiliydi...

Masadaki kâğıt parçalarını ve telefonu iteleyerek elindeki defter için yer açtı. Sütunlu salon kısa bir süre için çekilen sandalyelerin gıcırıltılarıyla dolmuş, sadece Mehmet Sinan ile yüzbaşı ayakta kalmayı tercih etmişti.

“Labirentteki doğru yolu bulduk.” dedi Bengi Hatun, “Daha doğrusu Murat Hoca bulmuş zaten ama günlüğe çivi yazısıyla yazmış. Pek matah bir şey değilmiş...”

Bahar bu lafın kendisine dokunup dokunmadığından emin değildi ama yine de kinayeli bir şekilde, hafifçe ‘Hımm’ladı. Hatun, kızı duymazdan gelerek konuşmaya devam etti: “Labirentlere bir mağaradan giriliyor. Tapınağa iki kilometre kadar uzaklıkta kayalık bir tepede... Hoca mağaranın yerini güzelce anlatmış. Her neyse... Bir süre mağaradan ilerleyeceğiz. Sonra karşımıza labirentlere açılan ilk oda çıkacakmış. Odada on iki tane kapı varmış. Yapmamız gereken şey doğru kapıyı bulup ilerlemek. Sonra bir odaya daha gelecekmışiz. Aynı şekilde orada da on iki kapı varmış. Yine doğru kapıyı bulup

ilerlememiz gerekiyor. Böyle böyle on bir tane oda geçtikten sonra son odaya, yani Fırtına Odası'na ulaşacakmız.

Bengi Hatun bu kısa açıklamasını bitirdikten sonra masadakilere baktı. Herkesin suratında sinir bir gülümseme vardı. İdris Usta ise az önce üsteğmenin ortaya attığı patlayıcı fikrini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

Bengi Hatun biraz coşkulu bir sesle "O kadar da karışık değil canım." dedi, "Murat Hoca çok güzel, çok basit bir plan hazırlamış. Labirentleri yapanlar her odaya ve odaya çıkan doğru yola bir Hitit tanrısının ismini vermiş. Labirentin şifresi de buna dayanıyor zaten. Misal: Birinci oda Namni'nin odası. İkinci oda da Hurriş'in odası. İkinci odaya ulaşabilmek için Namni'nin odasındaki on iki kapıdan doğru olanı, yani Hurriş'in yoluna çıkan kapıyı seçmemiz lazım."

İdris Usta araya girdi: "Peki, doğru kapıyı nasıl anlayacağız. Nerden bileceğiz o kapının Hurriş'in yoluna çıktığını."

Hatun rahat rahat gülümsedi: "Her kapının üzerinde tanrıların kabartması varmış usta. Ben yola çıkmadan biraz kitap kurcalayacağım zaten. Kabartmaların hangi tanrıya ait olduğunu anlarız. Biz atlasak bile Niran Hatun biliyordur."

Bütün bakışlar, düşünceli bir şekilde Bengi'yi dinlemekte olan Niran Hatun'a çevrilmişti. Hatun büzüşmüş dudaklarının arasından "Tanırım tanımasına da..." dedi, "Sen şu yolu doğru çıkarttığından eminsin değil mi? Bir de bunun dönüşü var..."

Niran Hatun'un dönüşü düşünmesi Bengi'yi şaşırtmıştı. "Dönüşün nesi var hatun" dedi, "Sanat kullanırız."

Hatun kafasını salladı: "Kullanabilir miyiz bilemem. Tekin yer değil orası. O zamanlar küçüktüm, hayal meyal hatırlıyorum ama gireceğimiz yer çok çok büyük. Fırtına Odası dediğin yer tapınağın tam ortasındadır. Teşup'un evi olduğuna inanırlardı. Neredeyse bir ordu korurdu tapınağı. Sen girişin iki kilometre kadar ötede olduğunu söylüyorsun ama o kuş

uçumu uzaklık. Ne kadar yol yürüyeceğimizi, ne kadar dola-
nacağımızı hesapla artık. Doğru yoldan sapmamamız lazım.
O kavim tanrılarını bin şekilde tasvir eder. Hepsinin elimizde
olması lazım. Benim hafızamla olmaz o iş.”

Sütunlu salona huzursuz bir sessizlik çökmüştü. Niran Ha-
tun’un bir şeyi bu kadar inceelediği ender görülen bir şeydi.
Eğer bir iş hatunu endişelendirmişse, üzerinde bir kere daha
düşünülmeliydi.

“Merak etme hatun.” dedi Bengi. Emanetine ulaşmak için
her şeyi göze almaya hazırdı. “Ben her şeyi kontrol ederim.
Bütün tanrı tasvirleri de elimizde olur. Yalnız küçük bir soru-
numuz daha var. ‘Fırtına Odası’na girebilmemiz için bir anahtara
ihtiyacımız olduğunu söylemiş...”

Niran Hatun “Bu mu küçük sorun?” diye parlayacaktı ki
Bengi soluk almadan devam etti: “Anahtar dediysem öyle bil-
diğimiz anahtar değil. Üzerinde çivi yazıları bulunan taş bir
tablet. Sondan bir önceki odada, yani Şauşka’nın odasında oku-
nunca Fırtına Odası’na giden yol açılacakmış. Orijinali Anka-
ra’da müzedeymiş ama Murat Hoca günlüğüne kopyasını çı-
kartmış. Gel gör ki, ne hikmetse tercüme etmemiş.”

Günlüğün sonlarına doğru bir sayfa açarak Niran Hatun’a
uzattı: “Sen Hititçe biliyorsun diye fazla dert etmedim...”

Niran Hatun önce yazılara şöyle bir baktı. Sonra günlüğü
önüne çekerek iyice yaklaştı. Yarım dakika kadar baktıktan
sonra “Bu Hititçe falan değil.” deyiverdi, “Hurrice de değil.
Bu benim bildiğim herhangi bir dil değil.”

“Emin misin hatun?” diye sordu Bengi.

Niran Hatun gözlerini Bengi’ye dikti. Her ikisi de yine
ince ince rütmeye başlamışlardı: “Eminim tabii!” dedi, “Kö-
reldiğim diller oldu ama o kadar da değil.”

Hatunun lafı masanın etrafındakileri enkaza çevirmişti. Çivi yazılarının ne anlama geldiği bilinmiyordu ama herkes bunun, Hatunun dediği gibi 'tekin olmayan bir şeylerle ilgili' olduğundan emindi.

Kasvetten sıyrılıp ayağa ilk fırlayan her zamanki gibi Niran Hatun oldu. Günlüğü hızla toparlayıp kolunun altına kısırdıktan sonra "İdris." dedi, "Sen şu tabletin orijinaline ulaşmaya çalış. Etraflıca bir araştır. Neyin nesiymiş iyice bir anlayalım. Bengi! Bahar Hanım'la kapanın odaya her şeye bir kere daha bakın. Ben de şunu Behruz Usta'ya göstereyim. Bir ihtimal Hattice ya da Sümerce olabilir. Okursa bir o okur. Okuyamazsa da artık karşımıza in mi çıkar cin mi çıkar bilemem. Atadan kalma yollarla görürüz işimizi. Her halükarda yarın yola çıkıyoruz. Adam orda tapınağın damını deliyor. Daha fazla sallanmayalım."

Hatun hızlı adımlarla Sütunlu salondan ayrılırken kendi kendine "Bir iş de rast gitsin bel! Bir iş de rast gitsin!" diye söyleniyordu. Başına yıkılacağını bilse bile o labirentlere girecekti ama aklından geçenler hiç iç açıcı değildi. Bengi, anahatarın okunacağı sondan bir önceki odanın Şauşka'nın adıyla anıldığını söylemişti. Hatun şimdilik kendisine saklamıştı ama bu tanıçayı iyi tanıyordu: Birçok kavimde birçok ismi vardı ama en ünlüsü İhtar'dı. Nasıl anılırsa anılsın, uğraştığı iki mesele vardı: Aşk ve savaş...

Kapı Niran Hatun'un arkasından henüz kapanmıştı ki, Bengi Hatun ayağa kalktı ve Bahar'ın omzuna dokundu: "Hadi. En baştan bir kez daha bakalım şuna."

Bahar kalkmadan önce, asılmış suratlara bakarak "Moralinizi bozmayın hemen." dedi, "Hititler'in büyüde o kadar da iyi olmadıklarını herkes bilir. Muhtemelen basit bir şeydir. Halledersiniz."

Bengi Hatun içinden kısa bir sabır duası etmekteyken, yüzbaşı dikildiği yerden bağırmaya başladı: "Hah Bahar! Bir sen eksiktin bu masanın başında. Geldin tamam olduk. Bir senin fikirlerin lazımdı bize. Söyledin çok güzel olduk!"

Bahar çığlıkla inilti arasında bir ses çıkararak masanın üzerindeki telefona hamle etmişti ki İdris Usta daha hızlı davranarak telefonu kızın elinden aldı. Üsteğmen ile Mehmet Sinan vücutlarıyla yüzbaşayı perdelerken, Bahar, Bengi Hatun tarafından odaya sürüklendi ve vukuat bir kepezeliğe dönüşmeden engellendi. Son olarak İdris Usta kibar ama gür bir sesle "Lütfen sakın olalım!" diyerek salondaki sükûneti kesin olarak sağladı. Hâlâ elinde durmakta olan telefonun ahizesini kaldırmıştı ki gözü üsteğmene takıldı. Ahizeyi yerine koyarak "Haberler nasıl Doğan Bey?" diye seslendi.

Yüzbaşının koluna girmiş durumda olan Doğan, bir süre İdris Usta'ya baktıktan sonra "Ha... Evet!" dedi. Zihninin hâlâ biraz bulutlu olduğunu fark etti ve kendine sinir oldu. Bir dürtükleyen olmasa haberi almayı da vermeyi de unutacaktı. Masaya yaklaşarak sakın bir sesle "Neslişah Hanım Soner'e biat ettiğini duyurmuş." dedi, "Ve ufak birkaç da haber almış. Soner'in sizin emanetlerle bir ilgisi olabilirmiş ve Alamut diye bir yerde saklanıyormuş."

İdris Usta elindeki telefonu masaya bırakıp ağır ağır oturdu. Bu Alamut lafını üçüncü duyusu oluyordu ve artık kendisini yıpratmaya başlamıştı. İlk duyduğunda o kadar da boş vermemişti üstelik. Hemen İlyas'ı doğuya Alamut'un bilindiği yerlere göndermişti. Tarikatın yeniden ortaya çıkıp çıkmadığı ancak oralardan bakınca anlaşılırdı. Ne var ki İlyas eli boş dönmüş, etrafta Alamut'la ilgili en ufak bir lafın bile dönmediğini söylemişti. "Bu nasıl bir iştir, nasıl bir oyundur böyle?" diye mırıldandı. Cebinden sigara tablasını çıkarttı. Bir sigara yakıp üst üste iki derin nefes çekti ve kafasını toparlamaya çalıştı. Şu Alamut denen yer, artık her neresi ise, küçük, anlamsız bir

ayrıntı olmaktan çıkmış, gelip bütün olayların tam ortasına kuruluvermişti. Adamlar, emanetler çalınmadan yirmi gün kadar önce Ebu Sina suikastını kullanarak subayları Emniyet'e çekirmiş ve başlarına güzel bir bela sardırmıştı. Neslişah Hanım'ın söyledikleri doğruysa, yani eğer Soner gerçekten Alamut diye bir yerde saklanıyorsa, artık bulmacanın parçaları yavaş yavaş yerine oturuyor demektir. Anlaşıldığı kadarıyla adamlar emanetleri almadan önce ocağın devletle olan tek bağlantısını ortadan kaldırmaya, yani 12. Daire'nin ayağını kaydırmaya çalışmışlardı. Elinde henüz kesin bir delil yoktu ama İdris Usta bu adamların subayların kurşunlanmasıyla ve Zülfikar'ın çalınmasıyla da bir ilgilerinin olduğuna yemin edebilirdi. Subayları öldürmek istemeleri olaylar çerçevesinde mantıklıydı ama Zülfikar denildiği zaman işin içine Elif'le birlikte çok daha can sıkıcı şeyler karışıyordu. Eh, Yediler'in emanetlerini çalmaya kalkan adamların bu işe göre bir tezgâh hazırlayacakları kesindi ama acil cevap bekleyen iki önemli soru daha vardı: Birincisi şu Alamut denilen yer neredeydi ve kimlerden ibaret. İkincisi ise, bu adamlar, başta eminlerin kimlikleri ve ocağın 12. Daire ile bağlantısı olmak üzere bu kadar şeyi nereden biliyorlardı? Usta bu ikinci soruyu, olay daha tazecikken İlyas'ın dillendirmiş olduğunu hatırladı. Çırağına cevap olarak sağlam bir zılgıt vermişti...

Odadaki herkes sigarasını tellendirmekte olan İdris Usta'ya bakıyordu. Suratı, çoğu zaman olduğu gibi ne düşündüğünü belli etmeyecek kadar ifadesizdi. Ancak tanıdıkları kadarıyla usta, sadece çok önemli şeyler düşünürken ve konuşurken bu ifadesiz maskeyi takardı. Yüzbaşı ise, Alamut'un peşinde olan şu gizemli adamların bahsini açıp açmamakta tereddüt ediyordu. Birkaç kere dilinin ucuna geldiyse de kendisini tutmayı başardı.

Üst üste çektiği nefesler ustanın ağzında acı bir tat bırakmıştı. Sigarayı kül tablasına bastırdı. Başlarındaki bu çetrefilli

beladan ancak adım adım ilerleyerek kurtulabilirlerdi. "Anlaşıldı..." dedi usta, "Soner'in emanetlerle ilgisi olduğunu tahmin ediyorduk zaten. Doğru yere çomak sokmuşuz ama yeterli değil. Doğan Bey. Neslişah Hanım ustaların ölümüyle ilgili bir şey demiş mi? Başsağlığı falan dilemiş mi?"

Doğan şöyle bir düşündü. Usta etrafa yaydıkları dedikodudan bahsediyordu. Bütün sokaklar Salih ile İlyas ustaların ölüm haberiyle çalkalanıyordu "Hayır İdris Bey." diye cevap verdi, "Hilal Hanım öyle bir şey söylemedi."

Usta gururlu bir şekilde gülümsedi: "Neslişah Hanım nûmaramızı yememiş. Rebiî'nin dışı çakalı ne de olsa. Bu iyi. Gücümüzün yerinde olduğunu biliyor. Ama Soner ilk salaklığını yaptı. Ortalığı sakın tutup biraz daha beklemekte yarar var. Kafasını çıkartan gövdesini de çıkartır. Başka bir şey var mı Doğan Bey?"

Üsteğmen kafasını salladı: "Dosyayı istiyormuş. Ben de danışmam gerektiğini söyledim."

İdris Usta "Gitsin başka keriz bulsun." diye cevap verdi, "Dosya elinde olursa, Soner'i ilk gördüğü yerde indirir. Biz de havamızı alırız. Öyle iki cümlelik bilgi için idam fermanı verilmez."

Mehmet Sinan "Dosya elinde olmasa da indirir Soner'i." diyerek araya girdi, "Sonra da bizim üzerimize atar. Babasını öldürdüğümüzü kabul ettik, oğlunu niye öldürmeyelim. Hem artık emanetlerle ilgisi olduğu da biliniyor."

Ustanın gülümsemesi uçuvermişti. Kendi soyunu herkesten iyi tanıyan Mehmet Sinan'ın bu lafına karşı söylenecek fazla bir şey yoktu. "Haklısın..." dedi, "Neslişah Hanım'ın o kadar acele edeceğini zannetmiyorum ama öyle bir işe kalkışırsa dosyayı patlatıp Rebiî'yi bir güzel karıştırırız. Lakin Soner gittikten sonra kime ne fayda! Bize lazım olan Soner. Şu Almut mudur, artık her neresiyse bizi oraya götürecektir tek adam

o. Gözünü kulağını açık tut Mehmet Sinan. Onu herkesten önce yakalamamız lazım. Hanıma da mesaj gönder. Dosya için henüz erken olduğunu söyle. Ne demek istediğimizi anlar. Oğlunu tahta geçirmek istiyorsa biraz daha çalışması lazım.”

Mehmet Sinan kafasını salladı ama ustanın ciddi bir hata yaptığını düşünüyordu. Emanetleri bulalım derken Neslişah Hanım’a Soner’i öldürmesi için gereken her türlü dayanağı vermişlerdi. Hanım ya Soner’i öldürüp aşiretin önüne dosyayı atacaktı ya da yine öldürüp ‘Yediler yaptı’ diyecekti. O saatten sonra dosyayı patlatmak da bir işe yaramazdı. Hanım ağız değiştirip ‘İşte bu yüzden öldürdüm’ deyiverirse aşiretten en fazla birkaç homurtu yükselirdi o kadar. En olmadı dosyanın 12. Daire’nin ve Yediler’in kurmacası olduğunu söyler, işin içinden sıyrılırdı. Soner’e aşiretinden önce ulaşmanın neredeyse olanaksız olduğunu da biliyordu ama hem saygısından hem de bu raddeye geldikten sonra muhalefet etmenin gereksiz olduğunu bildiğinden ustaya hiçbir şey dememeyi tercih etti.

Geceli, Neslişah Hanım’a dosyayı şimdilik vermeyeceklerini ne şekilde ileteceğini düşünüyordu ki, yüzbaşı bambaşka bir konu açarak kafasını dağıttı. “Şu benim kimlikler ne oldu?” diye sordu Sarp, “Bugüne hazırlayacağınızı söylemişsiniz.”

Mehmet Sinan “Hazır yüzbaşım.” dedi. Elini ceketinin iç cebine attı ve küçük beyaz bir zarfı masaya koyduktan sora ekledi: “Temiz iş oldu.”

Sarp zarfı aceleyle açtı. Geceli kendisi için iki kimlik hazırlamıştı. Birincisi İstanbul Defterdarlığı’nın personel kimliği idi. Görev kısmında da ‘Vergi Müfettişi’ yazıyordu. Fotoğrafı, bütün damgaları ve yetkili imzaları yerli yerindeydi. Görünen tek sorun Geceli’nin, artık nereden aklına geldiyse ‘Sabahattin Beyaz’ ismini seçmiş olmasıydı. İkincisi ise, yine aynı isme düzenlenmiş bir hüviyet cüzdanıydı.

“İsminizin Sabahattin olduğunu unutmayın.” dedi Mehmet Sinan, “Soğukkanlı olun. Kimliklerin sahte olduğunu anlamaları mümkün değil. Yalnız orada fazla oyalanmayın. Defterdarlığı falan aramaya kalkarlarsa çuvallarız.”

Sarp mutlu bir şekilde yeni kimliklerini kurcalamaktayken, İdris Usta da şüpheli gözlerle kendisini süzüyordu. Vergi müfettişi kılığına şirkete girmenin bir işe yaramayacağını düşünmek bir tarafa usta, yüzbaşının çuvallamasından korkuyordu. Bu küçük şirketin milyon dolarlık bilgisayar sistemi alıp satması dikkat çekiciydi. Daha da önemlisi, şu Berfin Tokgöz denilen avukatla ciddi bağlantıları vardı. Usta, PAR Bilgi İşlem’den bir şeyler çıkacağından emindi ama yapılan planı yetersiz buluyordu. Yüzbaşı şirkete gidip alınan o bilgisayarla ilgili sorular soracak, Solaklar’dan ve Yörükler’den oluşan bir ekip başta müdür olmak üzere şirket çalışanlarını takibe alacak, eğer adamlar paniğe kapılıp büyüklerine giderlerse, kendilerinin de suyun başını tutanlardan haberi olacaktı. Usta içinden ‘Ölme eşeğim ölme’ diye geçirdi. Aslında Sarp’ı birkaç kere vazgeçirmeye çalışmıştı ama lafı ardı ardına patlayan olayların arasında kaybolup gitmişti. Yüzbaşının iyice bunaldığını, bir şeyler yapmaya çalıştığını anlayabiliyordu ama bu kendisini oyalamak için fazlasıyla hassas bir konuydu. Tablasından bir sigara daha çıkarttı ve yakmadan önce “Ne yapacağınızı biliyorsunuz değil mi Sarp Bey?” diye sordu.

Yüzbaşı “Hı hı.” diye kısa bir cevap verdi. Bir sigara da o çıkarttı. Masanın etrafından dolaşıp ustanın sigarasını yaktıktan sonra altına bir sandalye çekti. Saatlerdir ayakta durmaktan bacakları ağrıyordu. “Önce defterleri görmek istediğimi söyleyeceğim.” dedi kendi sigarasını yakarken, “Sonra birden dikkatimi o büyük bilgisayar çekecek. Faturalarını görmek isteyeceğim. Her şeyi incik cincik inceleyeceğim ve bu arada bilgisayarla ilgili bir sürü soru soracağım. Ama tehditkâr

olmayacağım. Sadece merak ediyormuş gibi davranacağım. En sonunda da adamlara teşekkür edip çıkıp gideceğim. Hepsi bu.”

Sarp kendinden çok emin görünüyordu ama bu ustanın şüphelerini gidermemiştir. “Maliye mevzuatına falan baktınız umarım.” dedi, “Kuvvetle muhtemel karşınızda şirketin muhasebecisi olacak. Teknik bir konu açarsa zor durumda kalırsınız.”

“Biraz kitap kurcaladım.” diye cevap verdi Sarp, “Ama merak etmeyin o kadar çok konuşacağım ve o kadar çok soru soracağım ki bana bir şey sormalarına fırsat kalmayacak.”

“Peki, ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?”

Yüzbaşı saatine baktı: “Birazdan çıkarım.”

Sarp’ın rahatlığı İdris Usta ve Mehmet Sinan’ı biraz daha endişelendirmişti. Doğan ise birkaç saat sonra PAR Bilgi İşlem’de kopacak fırtınayı düşünüp için için gülüyordu. Adamların değil bir şey sormak, ağızlarını açacak fırsat bulamayacaklarına emindi. Bu kumpanyayı kaçıracağı için çok üzülüyordu. “Be de mi gitsem acaba?” diye düşündü.

İdris Usta, artık yüzbaşıya söyleyecek tek bir kelimesinin dahi olmadığına kanaat getirmişti. “Tamam o zaman.” dedi ayağa kalkarken, “Size kolay gelsin. Ben gidip biraz istirahat edeyim. Bütün gece hiç uyumadım.”

Sarp kafasını salladı. Aslında kendisi de topu topu üç saat bir uyku uyumuştur ama kendisini hiç yorgun hissetmiyordu. Dün gece şu adamlarla görüşükten sonra fırsattan istifade biraz Beyoğlu’nda sürtmüş, eve saat on bir gibi gelmişti. Odaları ayrı olsa da hayatları boyunca Bahar’la paylaştıkları bu ilk eve, daha taşındıkları ilk gün, üstelik de alkollü olarak geç gelmenin bir hayli riskli bir davranış olduğunu anahtarını deliğe denk getirmeye çalışırken fark etmişti. Bahar’ı ortalıkta göremeyince uyuduğunu zannetmiş, ‘Neredeydin bu saate kadar?’ gibi sorulara maruz kalmamak için fazla ses çıkartmadan kendisini salondaki sedire bırakıvermişti. Gecenin ikisinde alkol

susuzluğuyla yataktan fırlamış ve mutfağa giderken Bahar'ın kapısının ardına kadar açık olduğunu fark etmişti. Işığı yakıp bir de odadaki kitaplığın dağıtılmış olduğunu görünce aklı başından gidecek gibi olmuş, telaşla telefonuna sarılmıştı. Neyse ki daha ilk telefonda Bahar'ı Bengi Hatun'un yanında bulmuş ve ne olduğunu dinlemeden hemen Eski Yer'e koşmuştu. Kıyamet de ondan sonra kopmuştu zaten. Bahar'la hiç bu kadar uzun soluklu bir kavgaya ettiklerini hatırlamıyordu.

Ne var ki, İdris Usta'nın açtığı bu uyku konusu yüzbaşının aklına bambaşka bir şey getirmişti. Kulaklarına kadar sırtarak kafasını Doğan'a çevirdi ve "Haklısınız." dedi, "Dün gece hepimiz az uyuduk galiba..."

Üsteğmenin kıpkırmızı kesilen suratı gerekli cevabı veriyordu. İdris Usta, muhabbetin bundan sonrasının 12. Dair subaylarıyla bugüne kadar sürdüğü ilişkiye yakışmayacağını düşünerek ve tabii ki gülmemeye çalışarak "Hadi bana eyvalah." dedi ve seri adımlarla salonu terk etmeye koyuldu. Mehmet Sinan ise hâlâ ayakta dikilerek konunun ilgisini çektiğini gösteriyordu. Yüzbaşı, ustanın ayak sesleri daha hâlâ duyulmaktayken "Eeee?" dedi, "Maç kaç kaç?"

Doğan 'Komutanım...' gibisinden bir şeyler gevelemeye çalıştı ama komutanı insafsızdı: "Söylesene oğlum. Sayıyla mı kaybettin, nakavtla mı?"

Doğan da gülmeye başlamıştı: "Şike vardı komutanım."

"Nasıl şike?"

"Çayına ilaç atmış komutanım."

"Hadi be! Bedenime sahip olabilirsin ama ruhuma asla da dedin mi kıza? Geç filmi de adam gibi anlat şunu."

"Ama valla ilaç atmış komutanım. Nasıl anlatsam... Böyle ateş bastı bir anda... Daha hâlâ gelemedim kendime."

"İlaçtan değildir o..."

“İlaç değil o Doğan Bey.” dedi Mehmet Sinan, “Kırmızı macun deriz. Sıcak içeceklere karıştırılır. Eh biraz da hararet yapar.”

Geceli’nin bu açıklaması Doğan’ı isyan ettirmişti: “Madem biliyordunuz niye söylemediniz ki. O kadar vakit kaybettim o evde...”

“Sormadınız ki Doğan Bey. Hem anlaşılan Hilal Hanım sizi kafasına fena takmış. Hiç uğraşmamış atmış macunu. Ben size anlatmaya çalışmıştım ama...”

Sarp “Ne uğraşacak bununla.” dedi. Sonra salondaki koca taş sütunlardan birini işaret ederek ekledi: “Aha şu daha sıcakkanlıdır... Helal olsun kıza. Neyse ama iyi olmuş. Yaramış sana. Yüzüne kan gelmiş...”

Yüzbaşıyla Mehmet Sinan kahkahalarla gülmekteyken Doğan da çaresiz bir şekilde onlara katılmaya çalışıyordu. Bu muhabbetten nasıl kurtulacağını düşünüyordu ki imdadına Bahar yetişti. Hışımınla açtığı kapının arasından “Yavaş olun biraz!” diye bağırdı kız, “İş yapıyoruz burada!”

Yüzbaşı bu sefer hiç kavga edesi gelmemişti. Biraz daha kıkırdadıktan sonra. “Ben yavaş yavaş hazırlanayım.” diyerek ayağa kalktı. Mehmet Sinan da saatine bakarak “Evet geç olmuş.” dedi. Aslında daha birçok insan için sabahın körü sayılabilirdi ama Geceli’nin herkesten önce Soner’e ulaşması, yüzbaşıyla birlikte gidecek adamları ayarlaması, kazıyı gözlemekte olan Yörükler’i arayıp durumlarını sorması, Rebbi’den birilerini bulup dosyanın verilmeyeceğini söylemesi gerekiyordu. Bu arada bir fırsat bulursa açlığını bastırarak, güneş battıktan sonra da en fazla on beş dakikalığına şöyle bir hava almaya çıkacaktı. Zaten bunaltıcı bir hayat sürüyordu. Renk vermiyordu ama bu tempoya ve baskıya ne daha ne kadar dayanabileceğini kendisine sormaya başlamıştı.

. Herkes bir anda ayaklanmış, üsteğmen ise masada kalmıştı. Şöyle bir düşündü. Bugün için yapacak bir işi yoktu. Paltosunu giymekte olan yüzbaşıya "Siz doğrudan şirkete mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır." dedi Sarp, "Önce eve uğrayıp şöyle kendime dördüncü dereceden bir devlet memuru kıyafeti bakacağım."

Doğan da ayağa kalktı: "İyi o zaman. Ben de geleyim sizinle."

"Eve mi? Niye?"

"Biraz uzanacağım."

"E lazım tabii... Bana bak. Ustalara da geçmiş olsun demek lazım."

"Haklısınız komutanım. Siz işinizi halledin, gidelim birlikte."

Yüzbaşı biraz düşündü: "Benim işim uzayabilir. Çok da yorgunum... Sen gitsene Daire adına. Ahmet Paşa arayıp bizzat rica etti. Ben sonra bir ara uğrarım."

Üsteğmen bıkkın bir ifadeyle "Emredersiniz komutanım." dedi. Yüzbaşının bu iş yıkımlarına alışmıştı artık. Bir koşu odasına gidip paltosunu kaptı ve ıslık çala çala merdivenleri tırmanan Sarp'ın peşinden seğirtti.

Doğan Yediler'in gizli mahallesine çıkan ara sokağın başında durup parmağındaki kartal işlemeli yüzüğe baktı.

Güneş, bu bulutsuz kış gününün üzerinde olanca ısıltısıyla parılıyordu ama başında durduğu bu daracık sokağın birkaç adım ötesi zifiri bir karanlığa gömülmüştü. İçinde ufak da olsa bir tedirginlik vardı. Ne de olsa bu sokağı ilk defa yalnız başına geçecekti. Derince bir nefes alıp sokağı adımlamaya başladı. Çok geçmeden ışığı ardında bıraktı ve derin karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye devam etti. On adım ya atmış, ya atmamıştı ki elleri bir şeye çarptı. Parmaklarıyla şöyle bir yoklayınca ahşap kapıya ulaştığını anladı. Mandalı bulup kapıyı itti. Yeniden gün ışığıyla dolan gözlerini kısarak etrafına bakındı. Mahalleye ulaşmıştı...

Kapının açıldığı yolun ortasında durup biraz düşündü. Salih Usta'nın evini hatırlıyor gibiydi. Sola doğru yürümeye başladı. Elli metre kadar ilerlemişti ki kulağına hoş bir su şırlıtısı çalındı. Doğru yoldaydı. Sol tarafındaki duvarın ardı, İlyas Usta'nın bahçesi olmalıydı. Adımlarını hızlandırdı. Köşeden sola kıvrılıp tatlı bir yokuşu tırmanmaya koyuldu. Salih Usta'nın kapısının önüne geldiğinde, dönüp arkasına baktı. Mahallenin üzerine huzurlu bir sessizlik çökmüştü. İdris Usta'nın bahçesinde birbirleriyle boğuşan iki selvi ağacı dışında, etrafta Yediler'in o bildik cümbüşünden eser yoktu.

Üsteğmen, kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ki, bahçe duvarı, sanki kısa ama sert bir depreme tutulmuş gibi silkelendi ve hemen ardından kapı ardına kadar açıldı. Doğan evin kendisini buyur ettiğini anlamıştı ama yine de biraz korkmuştu.

İçeriye girerken kapıya doğru küçük bir gülücük atmayı ihmal etmedi.

Eve doğru giden çakıl kaplı patikadan yürümeye başladı. Bastığı yerdeki küçük taşlar durmamacasına titriyor, bir tıkırtı korusu her adım atışında sesini biraz daha yükselterek tüm bahçeyi dolduruyordu. Daha yolu yarılamamıştı ki, evin perdelerinden birinin aralandığını gördü. Mesafe uzaktı ama bilen birisi Salih Usta'nın bıyıklarını yüz metre öteden bile tanıyabilirdi.

Doğan adımlarını hızlandırdı. Evin önündeki merdivenlere ulaşmak üzereydi ki kapı açıldı. Yasemin'in dışarı çıkmasıyla birlikte çakıl taşları gürültülerini kesivermişlerdi.

Kız, en güzel gülümsemesiyle birlikte "Hoş geldiniz Doğan Bey." dedi. Omuzlarının önünden ve ardından, serbestçe aşağıya doğru salınan saçları dingin yüzünün etrafında hoş bir çerçeve gibi duruyorlardı. Kum renginde kadife bir pantolon giymiş, sırtına hemen hemen aynı renkte el örgüsü bir hırka almıştı. Kibarca elini uzattı.

Doğan, kızın elini sıkmaya başladıktan bir süre sonra "Hoş bulduk." diyebilirdi. Kızın kendisine 'Doğan Bey' deyişi bir kulağından girmiş, beyninde küçük bir tur atıp, omuriliği boyunca bedenine yayılmış, midesinde hafif bir karıncalanma yaratmış, sonra tekrar yukarı yönelip diğer kulağından ancak çıkıp gidebilmişti. Üsteğmen 'Hoş bulduk' demişti ama kızın ismini bir türlü hatırlayamamıştı. Daha önce en az bir kere tanıştırmışlardı ama hafızasında ismine dair en ufak bir şey yoktu. Üstelik kızla ilgili hatırlayamadığı diğer şeylerin yanında bu sıfır kalıyordu.

Doğan kızın bu kadar kibar olduğunu, teninin bu kadar pürüzsüz, saçlarının bu kadar parıltılı ve endamının bu kadar muhteşem olduğunu ve her şey bir tarafa, gözlerinin böylesine dolu dolu ışıldadığını hiç ama hiç hatırlamıyordu. Eğer

kız "Buyurmaz mısınız?" diye sormasaydı, bu kapının ağzında durup hatırlamamaya sonsuza kadar devam edebilirdi.

"Tabi." dedi Doğan. İçeriye girdi. Kendisini toparlamaya çalışırken eli ayağına dolaşmış, ayakkabılarını çıkartmayı unutmuştu. Koridorun yarısından geri döndü ve elinde terliklerle bekleyen kıza aptal aptal sırtıttı. Hazır aklına gelmişken paltosunu da çıkartıp vestiyere asmaya çalıştı ama beceremedi. Yere düşen paltoyu ters tarafından tutup kaldırıncı bu sefer de cüzdanı düştü.

Tekrar yere eğilmişti ki Yasemin'in sakin sesi trajediye el koydu: "Ben hallederim Doğan Bey..."

Çaresiz doğruldu. Kıza bakmamaya çalışarak koridora yöneldi. Terlikleri giymeyi unuttuğu aklına bile gelmemişti. Koridorun sonundaki kapıyı hızla açıp içeriye daldı: Banyodaydı... İyice kıtlamış aklıyla 'çok sıkıştım' numarasına yatmayı planlamaktayken arkadan kızın sesini duydu: "Eee... Sol taraf..."

Talimata harfiyen uydu ve salona girdi. Sessiz sessiz yanan ocağın sıcaklığı sinirleriyle birlikte bedenini de gevşetmişti. Pencerenin dibindeki sedirde oturan Salih ve İlyas Ustalar, üstegmenin ağlamaklı suratına garip garip bakarak "Hoş geldin." dediler.

Salih Usta, önlerinde açık duran tavlayı kapatırken ekledi: "Kalkamıyoruz. Kusura kalma."

Doğan "Aman rahatsız olmayın." dedi. Her ikisi de son derece bitkin görünüyordu. Salih Usta'nın soluk almakta güçlük çektiği aldığı kısa nefeslerden anlaşıyordu. İlyas Usta ise çok daha kötü görünüyordu. Biraz dik durabilmesi için sırtı kocaman yastıklarla desteklenmişti. Ayaklarını önüne çekilen koltuğa uzatmış, boydan boya sargılar içerisinde olan kolunu da koca göbeğinin üzerine yerleştirmişti. Her şeyden öte, gözlerindeki o bildik canlılıktan eser yoktu.

Salih Usta, kapının yanındaki koltuğu işaret ederek "E biz kalkamıyoruz bari sen otur." dedi.

Üsteğmen kafasını sallayıp koltuğun ucuna ilişti. Akli hâlâ az önce yaptığı maymunluklardaydı. Kızın her an içeri girebileceğini düşündükçe tedirginliği artıyordu ama bir taraftan da yüzünü bir kez daha görmeyi ölesiye istiyordu. Anlamsızca "Eee? Nasılsınız bakalım?" diye sordu.

Günlerdir bu soruyu duymaktan ve cevaplamaktan bunalan İlyas Usta, "Hallice üsteğmenim." diye geçiştirdi.

Salih Usta ise "İyiyiz yeğen." dedi, "İşte tıkıldık bu eve, yaralarımızı tımar ediyoruz. Ha babam tavra oynuyoruz İlyas'la. Başka bir şey yok."

Doğan yüzünü buruşturdu: "Büyük badire atlatmışsınız. Geçmiş olsun."

Salih Usta "Yaa yaaa..." demekteyken İlyas lafa karıştı: "Badire ne demek Doğanım... Ben hâlâ inanamıyorum yaşadığıma."

"Nesine inanamıyorsun usta." dedi Üsteğmen, "Sapasağlamsın işte!"

İlyas Usta, adam akıllı kıpırdatabildiği tek uzvu olan sağ kolunu havada şöyle bir salladı: "Ama ne sapasağlam ya... Bu kolum bir daha tutar mı bilinmez. Ciğerimin biri sönmüş düzelir mi belli değil. Bacaklarım desen delik deşik. Daha ne kadar taşır beni bilemem..."

Doğan bu lafların İlyas Usta'nın ağzından çıktığına inanmıyordu. Bir asker olarak, özellikle çatışma sonrasındaki ağır yaralanmaların ardından derin bir umutsuzluk ve bunalm halinin ortaya çıkabileceğini biliyordu ama bu kadarı da çok fazlaydı ve bu adama hiç yakışmıyordu.

Ne diyeceğini bilemez bir şekilde bakakalmıştı ki Salih Usta konuyu değiştirdi: “Eee yeğen. Sizin oralarda ne var ne yok bakalım?”

Doğan Usta’nın aslında ne sormaya çalıştığını anlamıştı ama Elif’le ilgili herhangi bir gelişme olmadığını söyleyip adamın canını biraz daha sıkmak istemedi. “Koşturmaya devam.” diye cevap verdi, “Yüzbaşı şu avukat kadının izini sürüyor. Ustalar da Bengi Hatun’un emanetinin peşinde...”

Anlatmaya devam edecekti ki Salih Usta araya girdi: “Hangi avukat kadın?”

“Şu Berfin Tokgöz müdür nedir.” dedi Doğan, “Hani İlyas Usta’nın eminini öldüren çocuğun avukatlığını yapmıştı...”

Az önce ‘Yerimden kalkamıyorum’ diyen Salih Usta ne-redeyse sedirden fırlayacaktı: “Ne! Buldular mı izini?”

Doğan ağzından kötü bir şey kaçırıp kaçırmadığını düşünerek “Sizin haberiniz yok mu?” diye sordu.

İlyas oturduğu yerden “Bize kimsenin bir şey anlattığı yok ki.” dedi, “Gelen kafasını uzatıp ‘Nasılsınız?’ diye sorup gidiyor. Baksana hatunun emanetinin izini bulmuşlar, anlatan yok.”

Az önce yaptığı ani hareket Salih Usta’nın canını bir hayli acıtmışa benziyordu. Hafif bir of çekerek mindere yaslandık-tan sonra “Anlat hele yeğen.” dedi, “Tek tek anlat...”

Üsteğmen tereddütteydi ama şu dakikadan sonra da konuyu kıvrımanın anlamsız ve ayıp olacağını farkındaydı. Bunca şeyden habersiz olan ustaların, tüm İstanbul’un ölüm haberleriyle çalkalanmakta olduğunu bilmelerini beklemek de saflık olacaktı. Belli ki Bengi Hatun da, ustalar yerlerinden kıpırdamasınlar diye sanatını kullanmıyordu. Üsteğmen, bunu ağzından kaçırmamasını kendine sıkı sıkı tembihledikten sonra anlatmaya başladı.

Olayların arasında en heyecansız olarak seçtiği PAR Bilgi İşlem meselesi hakkında henüz birkaç cümle etmişti ki Yasemin salona girdi. Ağzındaki cümlelerin sonun güç bela topladı ve yeni bir rezalet dalgasını engellemek için susmayı tercih etti.

“Affedersiniz.” dedi Yasemin, “Lafınızı böldüm ama bir şey içer miydiniz?”

Üsteğmen “Teşekkür ederim. Almayayım.” demeye çalışırken Salih Usta araya girdi: “Çay içer o. Çay içer...”

Doğan, göz ucuyla kızın salondan mutfığa doğru salınışını izledikten sonra kafasını toparlayarak devam etti. Anlatmaya Berfin Tokgöz’ün ismine rastlamalarından başlamıştı. Şirketi nasıl araştırdıklarından bahsediyordu ki salonun kapısı bir kez daha açıldı ve Yasemin elinde koca bir çaydanlıkla içeri girdi. Doğan tekrar sustu ve kızın çayları doldurmasını bekledi. “Kaç şeker?” sorusuna kazasız belasız “Tek.” diye cevap verdi.

Çayını karıştırmaktayken o korktuğu ve delicesine istediği şey başına geldi. Yasemin, hemen yanındaki koltuğa oturdu, elini çenesine dayadı ve kafasını hafifçe kendisine doğru çevirdi.

Doğan çayından bir yudum aldı. Uzun uzun yutkunduktan sonra ortaya “Ne diyordum?” diye sordu. Cevap Salih Usta’dan geldi: “Şu şirket pahalı bir zımbırtı almış. Eeee?”

Üsteğmen tekrar anlatmaya başladı. Gayet düzgün giden cümleleri, kızın kendisini dinlemekte olduğu aklına gelir gelmez saçmalamaya başlıyordu. Bir süre sonra kafasına takmaktan vazgeçip, kendini bu gramer faciasının akışına bıraktı. Çaylar birbirini kovaladı ve üsteğmen anlatmaya devam etti.

Her şeyi anlatıp bitirdiğinde aradan üç demlik çay, iki orta kahve, kendi hesabına dört sigara ve beş koca saat geçmişti. Doğan hayatında bu kadar konuştuğunu hatırlamıyordu. Çenesi enikonu ağrıyordu ama keyfi yerindeydi. Arada espri bile

yapmıştı. Hatta yanındaki koltukta oturan kızın birkaç kere kıkırdadığını bile görmüştü.

Anlatılacak şeyler tükenmiş, salona bir sessizliktir çöküvermişti. Ustalar kendi kendilerine kaçırdıkları vukuatların hesabını yapıyorlardı. Üsteğmen ise, sessizlikten istifade, sırf aralarında muhabbet olsun diye kıza havadan sudan birkaç soru sormak istiyordu ama hem cesaretini toplayamıyor hem hakkında hiçbir şey bilmediği bu kıza ne soracağını kestiremiyor hem de ismini hatırlamıyordu.

Salih Usta kıza 'kızım', İlyas Usta da 'ufaklık' diye seslendiği için, muhabbet arasında ismini öğrenme şansı da olmamıştı. Sıkışan her erkeğin yaptığı gibi saatine baktı ve gözlerine inanamadı. Gün neredeyse devrilmek üzereydi. Yüzbaşı şirketten, Niran Hatun Behruz Usta'nın yanından çoktan dönmüş olmalıydı. Derhal ayağa fırlayarak "Ben gideyim." dedi, "Geç olmuş bayağı..."

Salih Usta önce duvardaki saate, sonra Doğan'a baktı: "Ne işin var ki? Otur da yemek yiyelim."

Üsteğmen şöyle bir durakladı. Hakikaten yapacak bir işi yoktu ama bu iş olmadığı anlamına gelmiyordu. "Herkes toplanmıştır şimdi." dedi, "Belki lazım olurum. Malum..."

İlyas oturduğu yerden "Boşver." diyerek lafını böldü, "O kadar adam var orada. Hallederler. Orada burada yemekten için kurumuştur. Otur da adam gibi yemek ye."

Doğan ısrarları kibarca geri çevirmeye hazırlanıyordu ki "Lütfen kal." diye bir ses duydu. Bu kızın sesiydi ve bütün dırayetini kırırvermişti. Ama bir tuhafılık vardı. Ses sanki kulağına değil de, doğrudan kafasının içine gelmiş gibiydi. Yan gözle kıza baktı. Yanakları sanki biraz kızarmış gibiydi. Bir süre kekeledikten sonra "Bari bir telefon edeyim." dedi.

Elini cebine atmıştı ki mahalle sınırları dahilinde herhangi bir elektronik aletin çalışmadığını anımsadı. Yüzbaşıya en

azından bir telefon etmeden burada oturup huzur içinde yemek yiyemezdi. Acilen bir çözüm bulması gerekiyordu. Buldu da... "O zaman..." dedi, "Ben bir koşu eve gidip telefon edeyim. Eğer bir durum yoksa geri gelirim."

Salih Usta ellerini iki yana açtı: "Sen bilirsin yeğen. Bekliyoruz ama..."

Üsteğmen "Yarım saate gelirim usta." dedi ve salondan fırladı. Hemen ayakkabılarını giyip bağcıklarını boşverdi, palto-sunu aldı ve dışarı çıktı. Bahçeyi geçene kadar efendi gibi yürüdü. Kapıdan çıkar çıkmaz ise adımlarını hızlandırdı. İçinde hiç tanımadığı bir heyecan vardı. Koşmamak için kendisini zor tutuyordu.

Hava hâlâ açık ve soğuktu, güneş ışınları turuncuya çalmaya başlamışlardı. Mahallenin dış kapısına ulaşip dar sokağın karanlığına daldı. Gözleri yeniden görmeye başlar başlamaz hemen cep telefonuna davranıp yüzbaşısını aradı. Telefon bir hayli çaldıktan sonra açıldı.

"Ne var?" dedi Sarp. Sesi biraz bozuk geliyordu.

Doğan adımlarını yavaşlattıktan sonra "Benim komutanım." dedi, "Şey için..."

Yüzbaşı, Doğan'ın lafını ağzına tıkadı: "Biliyorum senin aradığını. Gördüm! Ne oldu?"

"Şirket nasıl gitti diye soracaktım."

"Bir halt çıkmadı. Uzun hikâye. Anlatırım sonra."

"Tamam o zaman. Ben ustalarda yemeğe kalacağım da... Orada acil bir şey var mı diye sorayım dedim."

Yüzbaşı güldü: "Burada her şey acil... Ama boş ver keyfine bak sen."

"Sağolun komutanım. Ben yine ararım size."

“Oğlum manyak mısın? Niye arayacaksın ki? O kadar önemli bir şey olursa duyarsın merak etme.”

Doğan “Peki komutanım.” dedi ve telefonu kapattı. Bu işi tahmin ettiğinden çok daha çabuk halletmişti. Ustalara ‘Yarım saate gelirim’ demişti ama daha evden çıkalı beş dakika bile olmamıştı. “Gidip tatlı, çiçek bir şeyler alayım bari” diye düşündü. Hem eli boş gitmemiş olurdu.

Önce çömelip ayakkabılarını bağladı, sonra paltosunu ilikleyip yakalarını kaldırdı. Çekilmekte olan güneş, İstanbul’u kış rüzgârıyla baş başa bırakmıştı. En yakındaki işlek cadde ise aheste bir yürüyüşle on beş dakikalık mesafedeydi.

Salih Usta’nın evinin bahçesine geri geldiğinde aradan tam bir buçuk saat geçmişti. Çarşıda uzunca bir süre tatlı satan bir yer aranmış, nihayet bulduğunda pimpiriklenip bütün tatlılardan tadarak tatlıcının akşam vakti sinirlerini bozmuş, sonuç olarak İlyas Usta’nın cüssesini hesaba katarak ve de tatlıcıyı yatıştırmak için, elinde iki buçuk kiloluk bir şöbiyet paketiyle dükkândan çıkmıştı. Üzerine bir de çiçekçi bulmak, çiçek seçmek ve beğenmediği buketi tekrar yaptırmak için vakit kaybedince iyice gecikmişti.

Taşların çıkarttığı şamata ayyuka çıkmışken evin kapısı açıldı ve içeriden taşan kırmızı ışıklar Yasemin’in silüetini aydınlattı. Kız karanlık bahçeye bir süre baktı. Gelenin Doğan olduğunu fark edince yüzünde aydınlık bir gülücük belirdi ve bunu saklamak için hiç çaba göstermedi. “Geç kaldınız.” dedi usul bir sesle “Umudu kesmiştik...”

Doğan bir şey söylemedi ve elindekileri uzattı. Kız, koca tatlı paketinin üzerinde duran çiçeğe şöyle bir baktı ve “Teşekkür ederim.” dedi. Üsteğmen cevap olarak küçük bir baş selamı verdi. Kafasında kızın sesinden başka bir sesin varlığına tahammülü yoktu.

Tam içeriye girecekken, kızın saçlarının arasından üç pembe baloncuğunun belirdiğini gördü. Oyuncak birer top gibiydiler ve salına salına evin yüksek tavanına doğru yükselmektedirler. Doğan hiç korkmamıştı. Garip bile karşılamamıştı. Öylece durmuş, pembe baloncukların yükselişlerini izliyordu.

Dokunmamıştı ama en az bu kızın yanakları kadar yumuşak olduklarından emindi. Baloncuklar yükseldi, yükseldi, yükseldi ve tavana çarpıp pembe damlacıklar halinde etrafa saçıldı.

Doğan gözlerini tavandan indirip kıza baktı. Hafif mahcup ama mutlu gülümsemesi, gördüğünün gerçek olduğunu söylüyordu. Kız da Doğan'ın gördüğünü biliyordu ve asıl bu yüzden çok mutluydu.

İçeriden İlyas Usta'nın sesi duyuldu: "Oğlum nerede kaldın? Öldük acımızdan..."

Yüzbaşı, Mehmet Sinan ve İdris Usta, yine sütunlu salondaki masanın etrafındaki yerlerini almışlardı. Bu masayla aralarında garip bir bağ oluşmuştu. Sanki başına oturmadıkları sürece konuşacakları konular havada kalacakmış gibi geliyordu.

İdris Usta sıkıntıyla pufladıktan sonra "Anlaşıldı." dedi, "Biz bu şirketi böyle çözemeyeceğiz. Adamlar kendilerine o kadar güveniyorlar ki... Bir maliye müfettişinden niye çekinsinler."

Yüzbaşı, aşağılananın sadece müfettiş değil, birazcık da kendisi olduğunu sezinlemişti. Kendinden emin bir şekilde "Belli olmaz." diye cevap verdi, "Birkaç gün bekleyelim. Ben takibin bir sonuç vereceğini düşünüyorum."

Usta eliyle ağzını kapatarak güldü: "Yüzbaşım. Muhasebeci size iki dakikasını ayırmış, defterleri önünüze yığmış, sonra da muhatap olarak karşınıza topal bir çaycı dikmiş. Şimdi, bu adamların paniğe kapılıp bilgisayar sipariş edenlerle bağlantıya geçeceğini nasıl düşünebilirsiniz? Muhasebeci sizin defterlerde tek bir açık bile bulamayacağınızdan adı gibi emin olmasa yapar mı böyle bir şey? Yok, yok... Olmadı... Başka bir çare düşünmek lazım."

Sarp masaya biraz daha yaslandı: "İdris Bey! En az iki gün beklememiz lazım. Ani bir hareketle bir çuval inciri berbat edersiniz."

"Hangi bir çuval incir yüzbaşım? Şirket müdürünün haberi bile olmamış geldiğinizden. Adamlar sizi çoktan unutmuştur. Niye iki gün daha bekleyelim ki? Mehmet Sinan! Hazırlığınızı yapın. Müdürü alıyoruz."

"Almıyoruz İdris Bey! Şirketin ismine 12. Daire ulaştı. Bu bizim operasyonumuz, bu bir! Bir bildiğimiz var ki bekleyin diyoruz bu da iki!"

Usta geriye doğru kaykılarak yüzbaşıya baktı. Şirket işini Daire'nin operasyonu olarak ilan etmesinden çok, aklı şu 'bildiğine' takılmıştı. "Neymiş o bildiğiniz?" diye sordu.

Sarp biraz duraladıktan sonra cevap verdi: "Özel bir kaynak."

"Daire'ye özel mi?"

"Hayır, bana özel!"

"Paylaşmayacak mısınız yüzbaşım?"

"Bilgileri elbette ama kaynağı diyorsanız şimdilik hayır."

Usta, Sarp'ın gözlerinin ta içine baktı. Bu kadar kritik bir konuda blöf yapıyor olamazdı. İşaret parmağını havaya dikeerek "Bir gün yüzbaşım." dedi, "Yirmi dört saat beklerim sonra operasyonu da alırım müdürü de. Şirketi siz bulmuş olabilirsiniz ama mesele bizim. Vakit kaybına tahammülümüz yok!"

Sarp kafasını salladı. Daha fazla üstelleyemezdi zira bahçıvan söylediği her şeyde sonuna kadar haklıydı. Şirkette kendisini amiyane tabiriyle 'içlememişlerdi'. Bir vergi müfettişinin denetime gelmesi, şirket çalışanlarında en ufak bir heyecan uyandırmamıştı. En yakın muhatabı olan muhasebecisi bile, kuru bir "Hoş geldin" dedikten sonra kendisini yan odaya buyur etmiş, istediği defterleri eksiksiz ve sorunsuz olarak önüne yığmış ve 'Çok meşgul olduğunu' belirterek odasına çekilmişti. Usta haklıydı. Defterlerinde açık olan bir muhasebeci kesinlikle böyle davranmazdı.

O tozlu odada defterlerle baş başa kaldıktan birkaç dakika sonra içeriye şirketin çaycısı gelip Sarp'ın planlarına son darbeyi indirmişti. Adam topaldı, köyden iki sene önce göç etmişlerdi, küçükken dut ağacından düşmüştü, yedi çocuğu vardı, hepsi okusun istiyordu, annesi hastaydı ve doktorlara

para yetişmiyordu... Bunların hepsini öğrenmişti çünkü adamın çenesi durmak bilmemişti. Hesapta çok konuşacak, adamlara soru soracak fırsat bırakmayacaktı ama tam tersi olmuştu. Bir ara kafasında bir zekâ şimşeği çakmış, bu gibi boş boğaz adamlardan laf arasında çok değerli bilgiler alınabileceğini düşünerek birkaç kere izini sürdürdükleri şu bilgisayarları sormuştu. Ne var ki cevap olarak "He aliyürler, satiyürler. Bunlarda para gani ama iş bizim SSK primlerine gelince aksatıyürler..." şeklinde başlayan bir şikâyetname alınca "İllallah!" diyerek konuyu ve defterleri kapatmıştı.

Çıkmadan önce, teşekkür etme bahanesiyle muhasebecinin odasına uğrayıp, bilgisayar konusunu tekrar açmıştı. Adam uzun bir süre düşündükten sonra yapılan alımı hatırlamış ve biraz arandıktan sonra irsaliyeleri ve faturaları bulup burnuna dayayıvermişti. Bu operasyonun fiyaskoyla sonuçlandığı tartışılmaz bir gerçektir. Yüzbaşı son umudunu şu gizemli dostlarına bağlamıştı. Onlardan bir haber gelmeden müdürün alınmasını istemiordu...

Sarp'ın aklında İdris Usta'ya sorması gereken başla bir şey daha vardı. Ofise doğru kaçamak bir bakış atıp, kapının kapalı olduğundan emin oldu. Yine de sesini biraz alçaltarak "Peki, Bahar ne olacak?" diye soruverdi.

İdris Usta bu sorunun cevabını uzundur biliyormuş gibi görünüyordu: "Bir şey olmayacak." dedi, "Behruz Usta'yla görüştüğümüzden sonra yeminini edecek ve 'sırdış' ilan edilecek."

Yüzbaşının suratı iyice buruşmuştu: "Böyle olmasaydı keşke... Hiç istemezdim bu işlere bulaşmasını ama burnunu sokmadan rahat edemez ki..."

"Kızın fazla suçu yok yüzbaşım. Biz de şartları çok zorladık. Burnumuzun dibinde daha ne kadar saklayabilirdik ki her şeyi. Tamam, yaptığı hoş değil ama unutmayın o olmasaydı Bengi'nin emanetini falan bulamazdık. Siz benden daha

iyi tanırsınız tabii ama Bahar Hanım'ın derdi bilmek bilmemek falan değildi, ciddiye alınmamaktı."

"Haklısınız. Olan oldu bir kere... Peki, sırdaş olunca ne olacak?"

"Sırrı taşıyacak."

"Yani... Bir sorumluluğu falan olacak mı?"

İdris Usta gülümsedi: "Hayır yüzbaşım. Sırdaşlar sadece bilir ve saklar. Yârenlerin sorumlulukları vardır. Yani Solaklar'ın, Yörükler'in ve tabii ki sizlerin..."

Sarp da gülümsedi. İdris Usta'nın gözlerine bakarak "Biliyorum İdris Bey." dedi, "Fikrim hiç sorulmadı ama biliyorum... Geçen sene bu zamanlarda denizaltımdaydım. Derinlerde devriye atıyordum. Sessizdi, huzurluydu, komuta da bendeydi. Sonrasını hepimiz biliyoruz. Şu hengâme bir bit-sin, ben başıma bu işleri açanı elbet bulacağım. İki çift de la-fım olacak!"

İdris Usta, inat olsun diye gözlerini Sarp'tan kaçırmadı. "Büyük konuşmayın yüzbaşım!" dedi. "Hem sizin kafanız hâlâ orada mı takılı kaldı? O zaman size şu kadarını söyleyeyim. Doğan Bey profesyonel referansla atandı Daire'ye. Siz ise kişisel bir tercihtiniz."

Yüzbaşı şaşırmıştı: "Niye tercih ettiniz beni? Nereden tanıyordunuz ki?"

"Benim tercihim değildiniz yüzbaşım. Sadece isminiz ile-tildi."

"Kim ilette peki?"

"Bunu söyleyemem. Üzgünüm."

Sarp, konuyu biraz daha deşmeye niyetlenmişken, kapının açıldığını duydu. Kimin geldiğini görmek için arkasını dön-mesine gerek kalmadı. Karşısındaki iki adamın bir anda cid-dileşiveren suratlarla ayağa kalkmaları, gelenin Niran Hatun

olduğunu anlatıyordu. Kapının çıkarttığı yankı kesilmeden sesi de gelmişti zaten: "Olmadı! Behruz Usta da okuyamadı!"

Hatun hızlı adımlarla gelip elindeki defteri masanın üzerine bıraktı. "Bu şey..." dedi, "Artık her neyse, bilinen dillerden birisi değil. Şifre gibi bir şey olmalı. İdris; sen yazmanın aslına ulaşabildin mi?"

Usta "Ulaştım hatun." diye cevap verdi, "Fotoğrafları geldi. Murat Hoca'nın çıkarttığı kopya tıpatıp aynı. Yani doğru şey üzerinde çalışıyoruz."

Hatun masaya birkaç küçük yumruk attı: "Çalışmıyoruz İdris, çünkü okuyamıyoruz. Başka bir bilgi yok muymuş bu şeyle ilgili. Nerede bulunmuş, gömülü müymüş, duvara mı yazılmış, etrafında başka bir şey; resim yazı falan var mıymış? Öğrendin mi bunları?"

"Tabii ki öğrendim." dedi usta. Niran Hatun'la birlikte çok uzun bir zaman geçirmişti ve 'araştır' derken ne demek istediğini çok iyi bilirdi. "Bütün ayrıntıları Bengi ile Bahar Hanım'a verdim. Üzerinde çalışıyorlar."

Hatun dudaklarını büzüp şöyle bir düşündü: "İyi! Bengi, Bahar Hanım'a bıraksın işi, biz hazırlanalım."

"Hemen mi gidiyoruz hatun?"

"En az altı yedi saat yol gideceğiz. Sonrası yayan. Şafak sökmeden girsek iyi olur... Mehmet Sinan, o çocuk kaybolmasın bir yere."

Geceli, hatunun Volkan'dan bahsettiğini anlamıştı. Yukarıya çıkmadan önce odaya uğrayıp Bengi Hatun'u dışarı çağırdı.

Hatun bir süre sonra dışarı çıkıp masanın başına geldi. Elinde kalınca bir dosya vardı. "Ne oldu?" diye sordu oturur oturmaz.

Niran Hatun kaşlarını kaldırdı: "Usta da okuyamadı. Siz hazır mısınız?"

Bengi'nin yorgun yüzü biraz daha asıldı "Hazırız." dedi sıkıntıyla, "Yolu defalarca kontrol ettim. Hata yok. Tanrı, tanrıça, bütün tasvirleri de bulduk. Hemen hemen birbirlerine benziyorlar zaten. Hepsi dosyada."

İdris Usta dosyayı şöyle bir kurcaladı. Oldukça kalındı. "Sıralarını şaşırmayız değil mi?" diye sordu.

Bengi "Merak etme usta." dedi, "Ben biliyorum neyin nerede olduğunu. Hem resimleri neredeyse ezberledim sayılır. Binlercesine baktım saatlerdir."

Dosyaya bir de Niran Hatun göz attı. Biraz karmaşık görünüyordu ama Bengi'nin yaptığı bir işte aksaklık olmayacağına da emindi. Dosyayı kapatıp kızın önüne itti: "Hadi o zaman. Hazırlan!"

"Peki, şu anahtar denen şey ne olacak?" diye sordu Bengi, "Daha ne işe yaradığını bile bilmiyoruz."

Hatunun cevabı netti: "Gidince öğreniriz! Zaten Behruz Usta bile okuyamadıysa, bu nesnenin ne halta yaradığını kimse çözemez."

Bengi kısık bir sesle "Haklısın." dedi. Bir süre daha masanın başında dikildikten sonra hatunun "Hazırlan" emrini hatırlayıp üst kata doğru seğirtti. Artık konuşulacak fazla bir şey kalmamıştı. Eski Yer'e zaten tam teçhizat gelmiş olan Niran Hatun ayağa kalkıp üstünü başını gözden geçirmeye koyuldu. İdris Usta da önceden hazırladığı bol cepli bir avcı yeleğini sütunun dibinden alıp üzerine geçirdi. Altıpatlarının kurşunlarını kontrol ederken göz ucuyla hatuna baktı. Niran Hatun belinin üzerindeki kabartıyı işaret edip hafifçe kafasını salladı. Bu görmüş geçirmiş cengâverlerden hiçbirisi yanına kılıç gibi uzun ve ağır bir silah almaya kalkışmamıştı. O daracık koridorlarda hem kılıcı savurmanın imkânı yoktu hem de sağa sola çarpıp başa bela olurdu.

Kısa bir süre sonra Bengi de sütunlu salona dönmüştü. Bıçak kemerini beline sıkıca bağlayıp, üzerindeki kabanın fermuarını çektikten sonra "Tamam." dedi, "Ben hazırım..."

Ustaların çıkmak üzere olduklarını gören yüzbaşı ayağa kalktı. İdris Usta'ya elini uzatırken gülümseyerek "Ne kadar bekleyelim sizi?" diye sordu.

Usta, yüzbaşının elini kuvvetlice sıktı: "Yarın gün battıktan sonra biz ortada yoksak korkmaya başlayın."

"Şaka bir yana da usta. Böyle üçünüz mü gideceksiniz. Biz de gelelim isterseniz."

"Yok canım. Abbas Ağa arkadaki arabada olacak. Sırtımız sağlam merak etme. Siz burayı boş bırakmayın."

"Biz hep buradayız." dedi Sarp, "Size kolay gelsin..."

Yüzbaşı, İdris Usta'nın elini bıraktıktan sonra Niran Hatun'a ve merdivenin başında beklemekte olan Bengi Hatun'a uzaktan "Güle güle." dedi. Ustalar çıkana kadar ayakta bekledi ve sonra kendine bir kahve hazırlamak için makinenin başına gitti.

Sütunlu salon bir anda derin bir sessizliğe bürünmüştü. Sarp'ın aklına 12. Daire'nin Ankara ofisinde geçirdiği günler gelivermişti. O günlerde sessizlik denen şeyden ölesiye nefret ediyordu. Oysa şimdi hoşuna gitmişti. Özlediği bu derin sessizliğin tadını, bir fincan kahve eşliğinde çıkartmalıydı. Aceleyle ve fazla gürültü yapmamaya çalışarak bardağını doldurdu. Masaya geçti, sandalyesinde iyice kaykıldı ve bir sigara yaktı. "Bir de pencere olsaydı nefis olurdu" diye düşündü, "Hele bir de yağmur yağsaydı... Burası da biraz yüksekte olsaydı. Denizi falan görecektik kadar... Hâlâ Harp Okulu'nda olsaydım, hafta sonu olsaydı, Bahar da gelmiş olsaydı. Aramızda küçük tahta bir masa olsaydı... Hatta burası İzmir olsaydı, yine Bahar olsaydı ama bayrak töreninde poposunu çimdiklediğim

birinci sınıflardaki o sarışın suratsız kız olsaydı... Öyle kal-saydı... Olmaz mıydı?"

"Olmazmış..." diye mırıldandı kendi kendine. Sigarası-nın ucundan yükselen ip gibi dumanı üfleyerek dağıttı. Si-nirine dokunmuştu. İki üç nefes sonra bitecekti zaten. O zaman kahvesine eşlik etsin diye bir tane daha yakacaktı. As-lında kahveyi çok sevdiği söylenemezdi. Sadece sigarayla iyi gittiği için, daha doğrusu sigara içmek için keyifli bir bahane olduğu için içiyordu. Kendine yapacak bir şeyler bulmalıydı. Sessizliğin tadını çıkartmak iyi bir fikirdi ama topu topu bir sigaralık ömrü vardı işte. Eve gidip televizyon seyredebilirdi mesela. Ya da dışarıya çıkıp biraz dolaşabilirdi. Daha iki gece önce Beyoğlu'nda sürttüğünü hatırladı.

Eskiden ne kadar sık serserilik yapsa kendini o kadar şanslı hissedirdi ama birkaç bara müdavim olmak şu sıralar tekin iş değildi. Bir anda Bahar'ın da burada olduğunu hatırladı. He-men arkasındaki odadaydı hatta. İçeride bu kadar saattir ne haltlar karıştırdığını merak etti. Şöyle bir bakıp bakmamakta tereddüt etmekteyken, odanın kapısı açıldı ve Bahar dışarı çıktı. Rotasını yine burnunu dikine çevirmişti. Hızlı adımlarla ve kafasını milim kıpırdatmadan doğruca yüzbaşının eski oda-sına gitti ve kapıyı kapattı.

Sarp bu işe bir anlam verememişti. Peşinden gitmeye çok da hevesli değildi ama Bahar'dı bu, öyle hemencecik boşver-meye gelmezdi. Sigarasını söndürüp bardağını eline aldı. Hiç-bir şey olmamış gibi davranmanın en iyi yol olduğunu düşü-nerek odaya doğru yürümeye başladı. Kapıyı iki kere tıklattı, biraz bekledi ve açtı. Bahar, birkaç gün öncesine kadar ken-disine ait olan yatağa uzanmıştı. Yüzbaşı kızın hasta olmasın-dan endişelendi.

Hafifçe "Bahar..." diye seslendi. Yanıt alamayınca yanına kadar gidip omzuna dokundu. Kız, kolunu gözlerinin üzerin-den çekip Sarp'a şöyle bir baktıktan sonra "Ne var?" diye sordu.

"Hiç." dedi Sarp, "Eve gitmeyecek misin sen?"

"Hayır. Burada kalacağım."

"Niye?"

"İşim var."

Yüzbaşı ne işi olduğunu sormadı. Anladığı kadarıyla Bahar da kendisi gibi 'hiçbir şey olmamış gibi yapma' taktiğini kullanıyordu. Sesinde öfkeden eser yoktu. "Oldu o zaman." deyip arkasını döndü. Tam çıkmak üzereyken Bahar seslendi: "Sen eve mi gidiyorsun?"

"Olabilir."

"Peki Sarp. Nereye gidiyorsan önce eve uğra. Volkan'ı da al yanına. Bana spor ayakkabılarımı, eşofmanlarımı ve diş fırçamı gönder. Bir de birilerine söyle beni üç saat sonra uyardırsınlar."

"Niye üç saat sonra?"

"Dedim ya işim var diye. Fazla uyumamam lazım."

"Tamam söylerim. Bu arada Volkan yok. Başka birisini alsam yanıma olur mu? Ama illa Volkan diyorsan biraz beklememiz lazım."

Yüzbaşı iyi ihtimalle sıkıntılı bir öfleme bekliyordu ama Bahar gülümsemişti: "Unutma." dedi, "Ayakkabı, eşofman, fırça."

Sarp lakayt bir selam verip odadan çıktı. Tam kapıyı kapatacakken kafasını tekrardan içeri uzattı: "Bana bak. İyisin değil mi?"

"İyiyim, iyiyim." dedi Bahar, "Yorgunum sadece."

"Çok mu bağırdım sana?"

Bahar şöyle bir düşündü: "Özür dilediğimi zannetme ama... Ben olsam ben de bağırdırdım... Kızdırdım seni..."

Sarp aptal aptal sırttı. Duydukları inanılır gibi değildi. Bahar kendisini kızdırdığını kabul etmişti. "Boşver." dedi, "Hey-heyler tepemizde şu aralar. Ha unutmadan. Kulübe hoş geldin!"

"Sağol. Ben seni gevezenin teki diye bilirdim. Nasıl saklayabildin bunca şeyi benden."

"Zor oldu. Anlatmayı çok istedim ama olacak iş değildi."

"İnanmayacağımı mı düşündün?"

"Yaşadıklarım ben inanmıyordum ki sana anlatayım... Hâlâ da inanmıyorum. Oyun gibi geliyor bana her şey. Şaka gibi... Anlatabildim mi?"

Bahar "Anlatabildin." diye cevap verdi. Yüzüstü dönüp kafasını yastığa gömdü ve konuşmaya devam etti: "Uyandığımda istediğim şeyleri burada görmezsem bozuşuruz tamam mı?"

Sarp kapıyı yavaşça kapadı ve masaya geri döndü. En azından artık küçük de olsa yapacak bir işi vardı. Montunu giyip merdivenleri tırmanmaya başladı. Bahar'ın eşyalarını gönderdikten sonra bir bira eşliğinde televizyonun karşısında uyuyakalmayı planlarken aklına Doğan'ın mahallede olduğu geldi. Saatine baktı. Fazla geç sayılmazdı.

Doğan yemeğe kalacağını söylediğine göre muhabbet sağlam olmalıydı. Ustalar misafirlerinin şerefine bir testi zorba açmadan edemezlerdi. "İyi fikir." diyerek planına onay verdi. Acele ederse son birkaç kadehe yetişebilirdi.

Volkan neredeyse sekiz saattir direksiyon sallıyordu ve bu hayatında yaptığı en berbat yolculuklardan birisiydi. Daha İstanbul'dan çıkmadan başlayan kar neredeyse hiç durmamıştı. Ankara otobanından çıkana kadar korkunç bir trafikle boğuşmuşlardı. Nispeten daha تنها olan Çorum yoluna saptıktan yarım saat sonra da kar tipiye dönmüştü. Üstelik yolcuları da ağırdı. Hemen yanında her zaman temkinli yaklaşmakta yarar gördüğü Niran Hanım oturuyordu. Arka koltukta da İdris Usta ile Bengi Ablası vardı. Sıkıcı bir yolculuk olacağı daha en başından belliydi zaten.

Volkan teybin düğmesine bile dokunmaya cesaret edememiş, doksan kilometre hız limitine uyup biraz göze girmeye niyetlenmişken Niran Hanım'dan kısa ama ağır bir zılgıt yiyivermişti. Kendisine kalsa basacaktı. Ne de olsa altındaki son model, dört çekerli bir cipti. Eskileri gibi sadece güçlü değildi. Bastın mı gidiyordu. Gel gör ki arkalarında bir araba daha vardı ve şoför koltuğunda Esat oturuyordu. Volkan, daha yola çıkmadan "Bu çocuk arabayı da konuştuğu gibi kullanıyorsa işimiz var" diye düşünmüştü. Haklı da çıkmıştı. Ne zaman gaza biraz abanıp arayı açmaya kalksa, arkadaki arabanın selektörleri dikiz aynasından gözüne patlayıvermişti. Neyse ki sinir harbi içerisinde geçen bu yolculuğun da sonuna yaklaşıyorlardı. Volkan, farların aydınlattığı mavi tabelaya baktı. Çorum'a on iki kilometre kalmıştı.

Tabelayı Niran Hatun da görmüştü. Bengi'yi uyandırmayı düşündü. Sonra vazgeçti. En iyi ihtimalle daha iki saat yolları vardı. "Unutma Ortakö'ye sapacaksın." dedi Volkan'a. Çocuk

“Tamam abla.” diye cevap verdi. Yol boyunca ağzından bu iki kelimeden başka bir şey çıkmamıştı zaten.

Hatun saate baktı. Beş buçuğa geliyordu. “Geç kaldık!” diye homurdandı. Şafak sökmeden labirentlere girmeleri olanaksızdı. Arka koltuğa dönüp “İdris.” dedi, “Yörükler’i ara. Ortaköy çıkışında karşılasınlar bizi.”

İdris talimatı iletmekteyken hatun yola daldı. İri kar taneleri farların ışığı boyunca uçuşuyorlardı. Her yer bembeyazdı. Güneş de bir saate kalmadan kendini gösterirdi. “Tam av havası” diye düşündü. Avcılar kar diner dinmez tüfeklerini kapıp düzlüklere çıkarlardı. Her yer karla kaplı olduğundan, hayvanlar hem kolay görünürlerdi hem de saklanacak yer bulamazlardı. Avcıya sadece düzgün bir atış yapmak kalırdı. Sıkılmış dişlerinin arasından “Hızlı biraz.” diye tısladı. Volkan gaza yüklendi.

Bir saate kalmadan Ortaköy’e varmışlardı. Şafak sökmekle kalmamış, güneş cılız ışıklarını hafif hafif Anadolu platolarının üzerine göndermeye başlamıştı. Bu küçük ilçeyi hızla geride bırakıp, güneye doğru giden köy yollarından birine sap-tıkları anda İdris Usta “Ağır git, arada sırada da selektör yap.” dedi. Daha hızlı gitmeleri zaten imkânsızdı. Fazla işlek olmayan bu küçük yol tamamen karla kaplanmıştı. Volkan önünde bir yol olduğundan bile emin değildi. Kafaları kar tabakasının üzerinde kalmış kedigözlerine bakarak ilerlemeye çalışıyor, bir taraftan da ustanın dediği gibi arada sırada farları açıp kapatıyordu. Beş dakika kadar bu şekilde yol aldılar. Volkan, önünde bir viraj olup olmadığını kestirmek için suraına ön cama iyice yaklaştırmıştı ki, yolun sol tarafında, kar tepeciklerinin arasında bir adamın kendilerine el salladığını gördü. İlk bakışta adamı buranın köylülerinden biri zannetmişti ama hatun “Dur dur!” diye bağırınca adamın Yörükler’den biri olduğunu anladı. Adam kendisini izlemelerini işaret ettikten sonra tepeciklerin ardında kayboldu. Volkan, direksiyonu sola doğru

kırıp arabanın burnunu yolu kenarına iyice yaklaştınca, yirmi metre kadar ileride adamın kendisinininkine benzer bir cipe binmekte olduğunu gördü. Anladığı kadarıyla kendisini zorlu bir arazi sürüşü bekliyordu. Dört çeker vitesini taktı, gaza birkaç kere abandıktan sonra arabayı aşağıya doğru saldı.

Yol, daha doğrusu üzerinde gittikleri zemin tek kelimeyle berbattı. Normal havada katırların bile çıkmayacağı bu yerde sürekli tırmanıyorlardı. Volkan ilerlemeyi falan boş vermişti. Sadece arabayı dört tekerleği üzerinde tutmaya çalışıyor, zaman zaman farlara kadar yükselen karı yarabilmek için gaza sürekli yükleniyordu. İki eliyle direksiyona sımsıkı yapışmış, boşa dönmeye başlayan arka tekerlekleri kurtarmakla uğraşırken hatun “Yavaş!” diye bağırdı “Yıktın ortalığı.”

Volkan zaten kasılmış olan çenesini sinirle biraz daha sıkı. Arabanın avaz avaz bağırdığı doğrudu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Bana bağıracağına arkadaki arabayı sustur önce” diye geçirdi içinden.

Bir saat kadar tırmandıktan sonra, küçük bir düzlüğün başına geldiklerinde öndeki araba durdu. Yörüğün inip kendilerine doğru geldiğini gören Volkan hiç gecikmeden kontağı kapattı ve el frenini çekti. Durmalarıyla birlikte Niran Harun da kapıya davranmıştı. İnmeden önce dönüp “Sen arabada kal!” diye buyurdu. Volkan bitkin bir şekilde kafasını salladı. Bu havada dışarıya çıkmaya hiç niyeti yoktu. Kapılar sertçe kapandı. Bengi Abla’sının inerken çaktırmadan yanağından bir makas alması keyfini birazcık yerine getirmişti.

Hemen bir sigara yaktı. Torpido gözüne uzanıp diplerde bir yere sakladığı diski çıkartıp yuvasına ittirdi.

Niran Hatun arabadan iner inmez hemen Yörüğün yanına gitti. Selamlaştıktan sonra “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Adam bir hayli bitkin görünüyordu "Bir değişiklik yok." diye cevap verdi, "Tam göremiyoruz ama anlaşılan kazmaya devam ediyorlar. Gelen giden olmadı."

Hatun etrafına bakındı. Bulundukları düzlük, iki tepenin arasına sıkışmış bir yerdi. "Ne taraftalar?"

Yörük eliyle sağ taraflarındaki tepenin ardını işaret ederek "Aramızda iki kilometre var." dedi, "Biz de şu tepeden izliyoruz."

Adamın gösterdiği yer düzlüğün uzak ucundaki tepeydi. Hatun hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı. Tepenin eteğine geldiklerinde Yörük hafif bir ısıklık çaldı. Birkaç saniye sonra yukarıda, karların arasında esmer bir adamın yüzü belirdi. Gür bıyıklarındaki buz parçaları bu mesafeden bile belli oluyordu. Sırayla tırmanmaya başladılar. Hatun yine en öndeydi. Arkasında Yörük, onun arkasında da Bengi Hatun ile İdris vardı. Abbas Ağa'nın derin solukları ise sıranın en arkasından yükseliyordu.

Çıktıkları zirve, büyük bir platoyu kuşbakışı gören bir konumdaydı. Hemen önlerindeki, dört-beş yüz metre boyunca aşağıya doğru inen dik bir yamacın ardından düzlük başlıyor ve güneydoğuya doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Karların örtmeyi beceremediği birkaç yalçın kayalık, bu beyaz çölde hemen dikkati çekiyor, platoyu güney kenarından çevreleyen dağlar gizlendikleri bulutların arasında birer hayalet gibi görünüyordular. Bu çıplak tepelerin tek hakimi, insanın suratında kamçı gibi şaklayan dondurucu bir rüzgardı. Arkalarından platoya doğru esen kuzey rüzgârı, dağların arasında o korkunç ıslığını çalarak dolaşüyor, sanki bu davetsiz yabancılara Fırtına Tanrısı'na çok yakın olduklarını anlatmak istiyordu.

Niran Hatun zirveye varır varmaz hemen diğer Yörüğün yanına gitti. Yörükler, soğuktan korunmak için kendilerine sıkıştırılmış kar bloklarından bir korugan yapmışlar, altlarına

da kalın keçe örtülerini sermişlerdi. Sert iklimlere alışık olan bu adamlar bile kara ve soğuğa fazla dayanamıyorlar, şu an Çorum'da bulunan diğer ekiple birlikte dönüşümlü olarak görevlerini sürdürüyorlardı. Hatun koruganın içinde dizlerinin üzerine çökerek aşağıya bakmaya başladı. Düzlüğün kendilerine yakın olan kuzey sınırından iki-üç kilometre kadar uzakta, karların arasında parlayan birkaç nokta hemen dikkatini çekmişti. Bunları bir şeye benzetmeye çalışırken yan taraftan Yörüğün sesini duydu: "Buyur Hatun..." Elinde büyükçe bir dürbün tutuyordu. Hemen kapıp aleti gözüne yapıştırdıca o parlayan noktacıkların büyük tankerler olduklarını gördü. Altı tanesi düzgün aralıklarla yerleştirilmişlerdi ve üzerlerindeki metalik boyadan dolayı karlardan yansıyan ışığı dört bir yana dağıtıyorlardı. Tankerlerin hemen arkasında şantiye barakalarına benzeyen on kadar yapı vardı. Dürbünü şöyle bir dolaştırdı. Kazı alanı yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Kalın giysiler içerisindeki birkaç insan barakalardan çıkıp sol tarafa doğru yürümeye başlamışlardı. Bir tanesinin elindeki uzun namlulu tüfek hemen belli oluyordu.

Hatun dürbünü insanların ilerlediği yere doğru çevirince gözlerine inanamadı. Barakaların kırk-elli metre kadar sol tarafına devasa bir çadır kurulmuştu. Biraz basıktı ama bugüne kadar gördüğü sirk çadırlarının en az iki katı genişliğindeydi. Zaten beyaz olan örtünün üzeri bir de günler boyunca yağan karla kaplandığından, çıplak gözle seçilemiyordu.

Hatun dürbünü İdris Usta'ya uzattıktan sonra Yörüğe sordu: "Kaç kişiler?"

"Elli-altmış kadar var." diye cevap verdi adam, "Çoğu da silahlı. Neredeyse aralıksız çalışıyorlar. İki gün önce büyük bir tanker bir de kamyon geldi. Kampın tanklarını doldurdular. Birkaç da sandık indirip gittiler. Şu ötedeki güney yolunu kullanıyorlar. Biraz daha uzun ama daha düz. Kamyonlar rahat işliyor."

Bu sırada İdris Usta da göreceği kadarını görmüştü. Dürbünü Bengi'ye uzatırken "Vay vay vay..." diye mırıldandı, "Adamlar dağın başına şantiye kurmuş."

Hatun platoyu çıplak gözle bir süre daha izledi. Sonra Yörüğe "Bizim mağara ne tarafta?" diye sordu.

Adam, platonun batı duvarında, içeriye doğru çıkıntı yapmış bir dağ sırasını işaret ederek "Şu burnun eteklerinde." dedi, "Otuz metre kadar yukarıda kalıyor. Çıkması fazla güç değil. Sizin için işaret koyduk zaten."

Niran Hatun, Bengi'den dürbünü isteyip, Yörüğün gösterdiği yere bakmaya başladı. Fazla uzakta değildi ama neredeyse düzlüğe kadar inmiş olan bulut parçalarından dolayı doğru düzgün bir şey göremiyordu. Hâl böyle olunca da, sanat kullanarak mağaranın ağzına nokta inişi yapma hayalleri suya düşmüş oluyordu. Dürbünü İdris ile Bengi'nin önüne atıp düşünmeye başladı. Bir süre sonra İdris Usta "Ne yapacağız?" diye sordu.

Hatun "Yürüyecek halimiz yok." dedi, "Önce ben yakın bir yere ineyim, siz de madalyonuma gelin."

Bu aklına gelen en iyi fikirdi. Sanat kullanarak bir yere gidebilmek için, o yeri net bir şekilde görüyor olmaları ya da daha önce görmüş ve hafızalarına iyice kazımış olmaları gerekiyordu. Şu anda gitmek istedikleri yeri ise belli belirsiz görebiliyorlardı. Seyahat sanatını zihinleri ve hafızaları yönlendirdiği için, ayrı yerlere inebilirler, bu kar denizinin ortasında bir de birbirlerini aramak zorunda kalabilirlerdi.

Kimseden bir ses çıkmadığını görünce korugandan çıktı. Yamacın başında şöyle bir durup batı tarafındaki dağlara baktıktan sonra yokuş aşağı koşturmaya başladı. Kırmızı bir ışık parıltısıyla birlikte gözlerden kaybolduğunda, ardındaki karların üzerinde dört ayak izi bırakmıştı.

İdris Usta ile Bengi, bir süre bekledikten sonra boyunlarındaki madalyonları çıkartıp sol elleriyle sıkı sıkı kavradılar. Usta, biraz kenara çekilip çıkmaya hazırlanan Bengi'ye yol verdikten sonra arkasını dönüp "Hadi eyvallah." dedi. Kızın ardında bıraktığı gümüş rengi ışığın tamamen kaybolmasını bekledi ve uzun adımlarla arkadaşlarına doğru koşmaya başladı.

Bengi, ayaklarını yeniden karlara bastığını hissedince geniş birkaç adım atıp dengesini toparladı. Madalyonunu hızla yakasından içeri soktu ve çoktan bir yamacın yolunu tutmuş olan Niran Hatun'u izlemeye başladı. Kısa bir süre sonra, arkasından yükselen bir şaklama sesi, İdris Usta'nın da sağ salim indiğini haber verdi. Kendisi bir şey görememişti ama hatun bu kadar emin ilerlediğine göre Yörükler'in bıraktığı işareti bulmuş olmalıydı. Adımlarını hızlandırdı.

Kar giderek hafifliyordu ama yükseldikçe yoğunlaşan sis, çok geçmeden başlarına iyice dert olacak gibi görünüyordu. Görüş mesafeleri daha şimdiden altı-yedi metreye kadar inmişti. Neyse ki Yörükler işaretlerini sık aralıklarla bırakmışlardı. Niran Hatun, ucuna kırmızı renkte bir bez bağlanmış uzunca bir sopayı görünce arkadakilere seslendi: "Bu taraf-tan." Bu işaretleri okumak gayet basitti. Bez, gidilmesi gereken yöne doğru birkaç defa düğümlenirdi.

Bir süre daha hızla ilerledikten sonra, sis perdesi aralandı ve karşılarında kardan bir duvar çıktı. Önlerinde yürüyecek bir yer kalmadığına göre labirentlerin girişine gelmiş olmalı-lardı ama görünürde mağara ağzı falan yoktu. Niran Hatun tereddütlü adımlarla biraz daha ilerleyip etrafa bakındıktan sonra gelmelerini işaret etti. Beyaz duvarın üzerindeki yarım ay şeklindeki deliği ancak biraz daha yaklaşıncı fark edebildiler. Günlerden beri yağın kar, mağaranın ağzını neredeyse kapatmıştı. Hatun hiç vakit kaybetmeden "Hadi." dedi, "Ata-lım şu karları."

Üçü birden elleriyle karları eşeleyip geçebilecekleri kadar bir delik açtılar ve içeri girdiler. Delikten gelen ışık mağaranın ancak birkaç metre ilerisini aydınlatıyordu. Görebildikleri kadarıyla geniş bir galerideydiler ve gitmeleri gereken yol yoğun bir karanlığa gömülmüş durumdaydı.

Niran Hatun eldivenlerini çıkartıp cebine tıktırdıktan sonra kemerinde asılı duran keselerden birini aldı ve içindekileri sol eline boşalttı. Bunlar ilk bakışta ateşte biraz fazla kalmış fındık tanelerine benziyorlardı. Sol elini dudaklarına iyice yaklaştırıp kısık sesle bir şeyler mırıldanmaya başlayınca, bu yuvarlak nesnelerin pütürlü yüzeylerinde kırmızı noktalar belirdi. Bir süre sonra mırıldanmayı kesti ve hafifçe üflemeye başladı. Nefesiyle birlikte nesneler irileşip düzgün birer küreye dönüştüler ve kırmızı noktalar genişleyerek tüm yüzeyi kapladılar. Hatun, yavaşça elini çekti ve üflemeye devam etti. Artık akkor haline gelmiş olan küreler, ardi ardına parlayarak, minik birer alev topu haline geldiler. Son olarak, her iki yanlarından bir çift kanat belirmeye başlayınca hatun üflemeyi durdurdu. Alevcikler, yere yapışmamak için hâlâ büyümekte olan kanatlarını acemice çırpmaaya çabalıyorlardı.

Mağaranın içi çok geçmeden, sekiz kanatlı alev topunun ışığıyla dolmuştu. Dört tanesi sürekli ustaların tepesinde dolaırken, diğer dördü biraz önlerinde kanat çırpıp yollarını aydınlatıyordu. İnsan eli değmemiş duvarların arasından mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ilerlemeye başladılar. Önlerindeki dehliz sola doğru kıvrılarak devam ediyor ve her adımlarında biraz daha daralıyordu. İçerinin havası da giderek daha boğucu bir hâl almaya başlamıştı.

Niran Hatun ile İdris Usta, kafalarını tavana çarpmamak için hafifçe kamburlarını çıkartmışlardı. Minik kanatlı alevler ise tepede uçabilecekleri bir boşluk kalmadığı için ustaların omuz hizasında dikkatli bir şekilde kanat çırparak yol almaya çalışıyorlardı.

Az bir zaman sonra, artık dik yürümenin iyice zorlaştığı bir sırada, önden giden dört alev topunun, bulundukları dehlizden çok daha geniş bir yeri aydınlatmakta olduklarını fark ettiler. Ortada yürüyen Bengi Hatun heyecanlı bir sesle "Geldik!" diye bağırdı, "Burası Namni'nin odası olmalı. Dağ tanrısı..."

Niran Hatun, geniş odaya adımını atarken kızın sözünü kesti: "Dağ tanrısı değil. Kutsal dağın adı."

Bengi bu düzeltmeyi fazla umursamadı. Zaten ilk oda olduğu için Namni'nin üzerinde çok durmamıştı. Kendisini o dar dehlizden kurtarıp etrafına bakınmaya başladı. Tam Murat Hoca'nın dediği gibi odanın dört duvarından her birine üçer giriş oyulmuş, hemen üzerlerindeki granit levhalara da tanrı kabartmaları yerleştirilmişti.

Bengi, omzuna astığı heybenin içinden dosyayı çıkartmaya çalışırken gözü Niran Hatun'a ilişti. Hatun, girdikleri kapının hemen sağ tarafına, duvar boyunca yerleştirilmiş bir kitabeye dikkatlice bakıyor, parmaklarını düzgünce oyulmuş çivi yazılarının üzerinde yavaşça gezdiriyordu. Dosyayı eline alarak yanına gitti ve "Okuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Hı hı..." dedi hatun. Sesi biraz tereddütlü çıkıyordu: "Hurrice bu." diye devam etti, "Ben yüce Şauşka'nın... rahibi, Fırtına Tanrısı'nın sevgili... karısı ve güneşin yüce tanrıçası... olan Hepat'ın kollarına aldığı, Hitit Ülkesi'nin büyük... Kralı Hattuşili'nin karısı... Kraliçe Puduhepa; bu tapınağı... kocamla birlikte Fırtına Tanrısı'na... ev olsun diye yaptırdık. Tanrıların... izinden gidilsin ve en büyük olana... ulaşılsın. Ulular yolu bilsin ve Şauşka'nın... gönlünü hoş tutsun. Tüm tanrıların laneti... yolu bilmeyenlerin üzerine yağsın... Gerisi lanet kıyamet devam ediyor... Neyse. Biz ne taraftan gidiyoruz?"

Bengi dosyayı açıp ilk sayfaya şöyle bir baktı: "İkinci oda Hurriş'in odası olduğuna göre, Hurriş'in yolunu tutmamız lazım. Yani..."

Niran Hatun dosyanın sayfalarını kurcalayarak Hurriş'in tasvirini arayan kıza şöyle bir bakıp "Uğraşma." dedi, "Hurriş, Teşup'un kutsal boğasıdır. Boğa kabartması arayacağız."

Bengi ne olur ne olmaz diye düşünerek dosyayı kurcalamaya devam etmekteyken, hatun ile usta kapıların üzerindeki kabartmalara bakmaya başlamışlardı. İdris Usta kısa bir süre sonra "Burası." diye seslendi. Sol taraftaki duvarın ortasındaki girişi gösteriyordu. Bengi, kabartmayı dosyadakilerle karşılaştırmaktayken, diğerleri çoktan Hurriş'in yolunu tutmuşlardı.

Yol, keskin bir inişle aşağılara doğru devam ediyordu. Usta bir mimarisi vardı. Tam bir kare şeklinde kazılmış, içi de büyük taş bloklarla örülmüştü. Yaklaşık yirmi metrede bir karışlarına çıkan kalın destek kolonları tünelleri ayakta tutuyorlardı. Arada sırada, sağa ve sola doğru açılan başka kapılarla karşılaşıyorlardı ama Murat Hoca'nın günlüğünde bu konuda kesin bir uyarı vardı: "Başka yollara kesinlikle sapmayın!"

Uzun bir süre ilerledikten sonra Niran Hatun aniden durup iki kanatlı alev topunu yanına çağırdı. Sağ tarafındaki duvara iyice baktıktan sonra diğerlerine yaklaşmalarını işaret etti. Duvardaki garip bir kabartmayı göstererek "Tılsımlar." dedi, "Tahmin ediyordum ama karşımıza bu kadar erken çıkacaklarını düşünmemiştim. Kim bilir kaç tanesini kazımışlardır bu duvarlara."

İdris Usta da yüzünü duvara iyice yaklaştırdı. Bu daha önce hiç görmediği bir tılsımdı. Ne işe yaradığını bilmiyordu. Gerçi sanat kullanarak herhangi bir tılsımı okuyabilirdi ama bu biraz zaman alan bir işti. Hatuna "Sen anlayabildin mi?" diye sordu.

Hatun kaşlarını kaldırdıktan sonra yürümeye devam etti: "Tesirini göremediğimize göre bizimle bir ilgisi yok. Hepsiyle uğraşmaya kalkarsak işimiz var. Hadi devam."

Hiç haksız sayılmazdı. Tılsım denen şeyler, yapmak ve bozmak da dahil olmak üzere bin bir türlü işe yarardı. Vücutlarında, zihinlerinde ve sanatlarında garip bir etki hissetmediklerine göre, karşılarına çıkan bu ilk tılsım belki de nazar boncuğu gibi basit bir şeydi.

Labirentlerin içinde, doğru yoldan hiç sapmadan sinir bozucu bir kolaylıkla ilerliyorlardı. Kapıların üzerindeki tanrı kabartmalarını tanımakta hemen hemen hiç zorluk çekmemişlerdi. Beşinci oda olan Kuşuh'un odasından az önce çıkmışlar ve kendilerini altıncı odaya çıkartacak olan Şuppilulîa'nın yoluna girmişlerdi. Yol boyunca karşılarına birçok tılsım çıkmıştı ama anlaşılan Hitit büyücüler bu labirentlere kendileri gibi birilerinin girebileceğini hiç hesaba katmamışlardı. Sadece bir kere, üçü birden ardı ardına tökezlemişler, tavana kakılmış bir uğursuzluk tılsımını görünce gülüp geçmişlerdi. Boyunlarındaki kadim madalyonların kendilerini böyle ucuz numaralardan korumak gibi bir yeteneği de vardı. Tek can sıkıcı şey, hâlâ yokuş aşağıya doğru gidiyor olmalarıydı. Şu anda yerin ne kadar dibinde olduklarını hiçbirisi kestiremiyordu. Labirentler sıcak ve nemliydi Ne var ki mimarların kurduğu kusesuz havalandırma sistemi sayesinde nefes almakta fazla güçlük çekmiyorlardı.

Sol taraflarındaki aldatmaca kapılarından birini daha geride bırakmışlardı ki, kanatlı alevcikler havada deliler gibi çırpınmaya başladı. Sanki uçmakta güçlük çekiyorlardı ve alevleri de giderek sönükleşiyordu. Niran Hatun elinin bir hareketiyle, hepsini bir araya topladı ve üzerlerine doğru üflelemeye başladı. Alev topları biraz sakinleşmişlerdi ama hâlâ hatunun çabasıyla havada durdukları belli oluyordu. Niran Hatun, "Tılsım var." diye seslendi, "Etrafa bakın."

İdris Usta ile Bengi hemen duvarlara yanaştılar. Işık iyice azaldığı için sadece bakmakla yetinmiyorlar, duvarı elleriyle de yokluyorlardı. Bir süre sonra Bengi "Buradalar!" diye bağırdı.

Duvarda birkaç kabartma görmüştü ama ne olduklarını tam seçemiyordu. Hatun, hâlâ üflemede olduğu alev toplarıyla birlikte kıza doğru yanaştı. Işığın gelmesiyle birlikte manzara da ortaya çıkmıştı. Görebildikleri kadarıyla beş tane tılsım, ikişer metre aralıklarla tünelin sağ duvarına yerleştirilmişlerdi. Hatun, "Okuyun şunları." diye tısladı. İdris Usta ile Bengi, gözlerini kapayarak parmaklarını kabartmaların üzerinde gezdirmeye başladılar. Usta kısa bir süre "Bu değil." diyerek diğer tılsıma geçti. Bengi ise okumakta zorlanıyordu. Aslında ustası Cihan Usta bu kadim tılsımları kendisine iyice belletmişti ama bunun üzerinden çok zaman geçmişti. Tek aşkı olan tıp ile uğraşmaktan eski kitapları kurcalayacak vakti hiç bulamamıştı. Eğer Niran Hatun alevciklerle uğraşıyor olmasa, yiyeceği azarın haddi hesabı yoktu. İdris Usta üçüncüsüne geçtiğinde, Bengi parmaklarının ucundaki kabartmanın toprak büyülerine karşı bir tılsım olduğunu daha yeni anlamıştı. Hemen diğerine koştu ama gerek kalmamıştı. İdris Usta kendinden emin bir şekilde "Bu!" demiş ve diğer elini de kabartmaya doğru uzatıp bir bozma sanatını okumaya çoktan başlamıştı. Dudakları kıpırdadıkça duvardan küçük çıtırtılar yükseliyor ve minik parçalar zemine dökülüyordu. Tılsım, ustanın kelimasına daha fazla dayanamadı ve bir anda dörde ayrılarak dağıldı.

Alevler bir anda kendilerini toparlamış, kanatlarını çırpmaya başlamışlardı. Niran Hatun, yeniden aydınlığa kavuşan tünele şöyle bir baktı. Tılsımlar aralıklarla devam ediyordu. Alt dudağına birkaç ısırık attıktan sonra "Hadi devam." diyerek hızla yürümeye başladı. Neyse ki, kanatlı alevciklerden başka bir sanat kullanmıyorlardı. Bu yüzden ancak ateş büyüüne karşı hazırlanmış olan tılsımlar başlarına dert açabilirdi.

Yedinci oda olan Lelvani'nin odasına gelene kadar, alev topları üç defa daha sönmeye yüz tutmuştu. Bu üç belayı İdris Usta'nın kelimayla def etmişlerdi ama Bengi'nin kadim tılsımlar hakkında hemen hemen hiçbir şey hatırlamadığı da ortaya

çıkmişti. Hatta ikincisinden sonra, usta kızın yanına yaklaşp alçak sesle "Eve gidince biraz çalışalım seninle." bile demişti.

Lelvani, Hititler'in yer altı ve cehennem tanrıçası olarak bilinirdi ve ismi gerçekten de şanına denk düşen bir odaya verilmişti. Anladıkları kadarıyla, burası labirentlerin en derin noktasıydı. Cehennem gibi sıcaktı ve soludukları havanın binlerce yıldır burada olduğu hemen belli oluyordu. Neyse ki, sekizinci odaya giden yola girdikten birkaç dakika sonra hava tekrar tazeleşmişti. Üstelik artık iniş de sona ermiş, yol belli belirsiz bir eğimle yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. Bu tapınağın kalbine yaklaşmakta olduklarını gösteriyordu.

Niran Hatun, önlerindeki odanın girişini henüz görmüştü ki, tepelerinde mutlu mutlu uçuşan alev toplarının hepsi, neredeyse aynı anda sönüverdi. Müdahale etmek bir tarafa, elini kaldıracak zaman bile bulamamıştı. Aniden gömüldükleri yoğun karanlığın içinde kulağına gelen tek şey, yere düşen alev tohumlarının çıkarttığı pıtırtilar olmuştu. Hatun "Kıpırdamayın!" diye bağırdı ve avucunu zeminin üzerinde şöyle bir dolaştırarak bütün tohumları topladı. Ne halt edeceğini düşünmekteyken, aniden beliriveren bir ışık gözlerini kamaştırdı. İdris Usta yaktığı küçük bir feneri kendilerine doğru tutuyordu. Diğer elinde iki tane daha vardı. "Alın." dedi fenerleri uzatırken, "Ama şimdilik bir tanesiyle idare edelim..."

Niran Hatun, kendilerini bir anda ışıksız bırakan bu gücün nasıl bir şey olabileceğini kestirmeye çalışırken, aklına bir anda Pahhur'un odasına doğru ilerlemekte oldukları geldi. Bu Hititler'in ateş tanrısının ismiydi ve kendisinininkinden başka bir aleve izin vermeyecek kadar kibirli olmasıyla tanınırdı. İdris'in uyarısına rağmen fenerini açtı ve duvarlarda dolaştırmaya başladı. Tılsımlar daha sık aralıklarla kakılmışlardı ve birçoğunun ateş sanatlarına karşı olduğunu ilk bakışta anladı. Yine de etrafta daha büyük, daha güçlü bir şeyler olması gerektiğini düşünüyordu. Aradığını ise Pahhur'un odasına girince buldu.

Duvarların üst kısımları, birbiri ardına sıralanmış tılsımlarla kaplanmıştı. Bu yetmezmiş gibi, kapıların aralarına Ateş Tanrısı'nın büyük kabartmaları işlenmişti. Hatun, bunların sıradan tasvirler olmadığını, içinde hissettiği pis bir titreşimden anlamıştı. Feneri bir tanesine tuttu ve sol elini ileriye doğru uzattı. Kelamı dudaklarından dökülmeye başlamıştı bile. Çok kısa bir süre sonra kabartma büyük bir gürültüyle patlayınca, Hatun hemen diğerine yöneldi. Yarım dakika içinde dört tanesinin parçalarını etrafa dağıtmıştı. Elini beşincisine uzattığında, İdris Usta sakın bir sesle "Hatun," dedi: "bunlar çok vaktimizi alır."

Niran Hatun hiçbir cevap vermeden işini bitirdi. Yere dökülen taş parçalarının sesinin kesilmesini bekledikten sonra, yamuk bir gülümsemeyle "Biliyorum." dedi, "Ama sinirime dokundular..."

Yollarına fener ışııyla devam ediyorlardı. Ateş Tanrısı'nın gücünün ne zaman arkalarında kalacağını ise kestirmek mümkün değildi. Hatun arada sırada hâlâ elinde duran tohumlara üflüyordu ama üzerlerinde en fazla birkaç kırmızı noktacık ortaya çıkartabiliyordu. Alev toplarını yeniden kanatlandıracak kadar gücü olduğunu biliyordu ama durup uğraşacak vakti yoktu ve şu an için elinden Pahhur'a lanet okumaktan başka hiçbir şey gelmiyordu. Hıncını, duvarlardan rastgele seçtiği dört küçük tılsımdan aldı. Neredeyse aynı anda minik parçalara ayrılmalrı yüreğini biraz ferahlatmıştı.

Tapınağın kalbine yaklaştıkça, labirentlerin mimarisi de giderek güzelleşiyordu. Tanrıların isimleriyle anılan odalar, küçük birer tapınağa dönüşmeye başlamış, tüneller ise efsaneleri anlatan oymalarla ve Luvi dilindeki hiyerogliflerle donatılmıştı. Fırtına Tanrısı'nın oğlu Şarruma'nın odası gerçekten zevkli bir mimarinin ürünüydü. Hatun, bu odadaki kabartmaların da büyüü olduğunu anlamış ama güzelliklerinden dolayı hiçbirini havaya uçurmaya eli varmamıştı. Biraz etraflarına bakındıktan

sonra, tepesinde Hepet'in tasviri bulunan kapıyı bulmuşlar ve onuncu odaya doğru ilerlemeye devam etmişlerdi. Diğerlerine göre daha kısa olan bir tüneli geçip Tanrıça Hepet'in odasına vardıklarına ustaların soluğu tutulmuştu. Bu oda diğerlerinden çok daha geniş ve yüksekti. Dokuz sütunun taşıdığı tavan bile taş işçiliğinin en ince örnekleriyle bezenmişti. İdris Usta'nın elindeki fenerin ışığı, figürlerin üzerine kakılmış değerli taşlardan kırılarak bambaşka renkler alıyor ve odanın dört bir yanına dağılıyordu. Diğer odalarda tanrılar ve tanrıçalar kabartmalarla anılırken Tanrıça Hepet burada büyük bir heykeli yapılarak onurlandırılmıştı. Altın ve gümüş işlemeli, taş bir tahtın üzerinde oturan Tanrıça, dudaklarını mağrur bir edayla bükmüş, hafifçe sağa çevirdiği kafasıyla sanki çok uzaklardan gelecek birisini bekliyor gibiydi. Hemen üzerinde asılı duran som altından bir güneş kursunun sivri uçları, yerlerin ve göklerin bu kudretli kadınının, gelen davetsiz misafirlere takdim ediyordu.

Hâlâ tavana bakmakta olan Bengi'yi, Niran Hatun'un sesi kendine getirdi. "Sırada neresi var?"

Bengi'nin suratı bir anda asılıvermişti. Artık Fırtına Tanrısı ile aralarında sadece bir oda kaldığını biliyordu ama yine de ustanın fenerinin ışığına yanaşarak dosyayı açtı. Geçtikleri yerlerin hepsini işaretlemişti ve önlerindeki on birinci odaydı. Sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi kısık bir sesle "Şauşka." dedi. Murat Hoca günlüğüne, şu çözemedikleri anahtarın Şauşka'nın odasında kullanılması gerektiğini, tapınağın kalbine başka şekilde ulaşmanın mümkün olmadığını yazmıştı. Şu ana kadar günlüğündeki her şeyin kelimesi kelimesine doğru çıktığı düşünülürse, kendilerini bekleyen ciddi bir sorun vardı. Niran Hatun soğuk bir sesle "Dert etmeyin." dedi, "Bakarız bir çaresine. Öyle beklediğim gibi matah çıkmadı bu yer."

Üzerinde Tanrıçanın işareti olan kapıyı bulup tünele girdiler. Artık eskisi kadar hızlı yürümüyorlardı. Hatunun sözleri

içlerini biraz rahatlatmıştı ama yine de tedirgindiler. İdris Usta bunun bir tuzak mekanizmasını etkisiz hale getirecek bir şifre olduğunu düşündüğünden adımlarını çok dikkatli atıyor, feneri de tünelin dört bir yanında dolaştırıp duruyordu. Niran Hatun ile Bengi ise, bir elleri her an bellerine uzanmaya hazır bir şekilde ustayı takip ediyorlar, bir taraftan da acil bir durumda silah olarak kullanabilecekleri sanatları akıllarından tekrarlayıp duruyorlardı. Hatunun en büyük korkusu da aklından geçen sanatlarla ilgiliydi. Eğer elinin ve dilinin ayarını kaçırıp büyükçe bir alev sanatı kullanmaya kalkışırsa, bu daracık tünellerde düşmanlarıyla birlikte kendilerinin de kavrulmasına neden olabilirdi.

İdris Usta içinden “Ne olacaksa olsun artık!” diye geçirmekteyken, fenerinin ileride aşağıya doğru inen bir merdiven basamağını aydınlattığını fark etti. Işığı biraz yukarı doğru çevirdi. Önlerinde bir kapı olduğuna göre, yolun sonuna gelmiş olmalıydı. Az önce gördüğü basamak, kapının birkaç metre ilerisindeydi. Temkinli adımlarla ilerleyerek kapının ağızına kadar geldi ve durdu. Feneri zeminde şöyle bir gezdirdi. Az önce gördüğü merdiven, aşağıya doğru dört beş basamak iniyordu ve ustanın canı bu kapının öte tarafına geçmeyi hiç çekmiyordu. Kafasını çevirip hemen ensesinin dibinde duran Niran Hatun’a baktı. “Yürü!” dedi hatun.

Usta, sağ ayağını ileriye doğru uzatıp yeri şöyle bir yokladıktan sonra kapıdan geçti. Bir şey olmamıştı. Hemen fenerine davrandı. Anlayabildiği tek şey çok ama çok büyük bir yerde olduğuydu. Elindeki cılız bir alet değildi ama ışığı bu odanın tavanına değmiyordu bile. Merdivenin kıyısına kadar gelip, feneri ileriye doğru tutunca ışık yirmi metre kadar ilerideki bir heykeli aydınlattı. Görebildiği kadarıyla sağında ve solunda birer tane daha vardı ama detaylar bu mesafeden seçilemiyordu Niran Hatun ile Bengi de yanına gelip fenerlerini açınca, bu heykellerin birer metre aralıklarla, bir sıra halinde

ve oda boyunca dizilmiş olduklarını anladılar. Kapıların nerede olduğunu göremiyorlardı ve bu kadarcık ışıkla görmeleri de olanaksızdı.

İdris Usta, kanatlı alevciklere ne kadar ihtiyaçları olduğunu düşünerek Niran Hatun'a baktı. Anlaşılan hatun da aynı şeyi düşünmekteydi. Hâlâ avucunda duran ateş tohumlarını dudaklarına yaklaştırdı ve mırıldanmaya başladı. İlk başlarda durum umutsuz görünüyordu ama çok geçmeden tohumların üzerinde kırmızı noktacıklar oynaşmaya başladı. Efendilerinin nefesini hisseden tohumlar hızla birer alev topu haline geldiler ve kanatlarını yeniden çırpmaya başladılar. Oldukları yerde hızlı birkaç antrenman turu attıktan sonra, aldıkları emirle sekizi birden tavana doğru yükselmeye başladılar. Etraf enikonu aydınlanmıştı ve gördükleri manzara karşısında ustaların nutku tutulmuştu.

İdris Usta nihayet yutkunabildikten sonra "Bu ne yahu?" diye cevapsız bir soru sordu. Oda diye girdikleri yerin en az bir futbol sahası büyüklüğünde olduğunu daha henüz anlamışlardı. Gördükleri heykeller de tek bir sıradan ibaret değillerdi. Önlerindeki alan boyunca saflar halinde arka arkaya dizilmişlerdi. Çok sanatsal çalışmalar oldukları da söylenemezdi. Çizimleri, miğferleri, zırhları, kalkanları, mızrakları ve bellerinde sallanan kılıçlarıyla tam teçhizatlı birer asker heykeliydi bunlar. Sayıları iyimser bir tahminle altı bin kadar vardı. Salonun, alevciklerin ışıklarının tam olarak ulaşamadığı uzak ucunda, çok daha büyük bir heykelin silüeti seçiliyordu. Bu, aşkın ve savaşın tanrıçası Şauşka, namı diğer İhtar'dan başkası olamazdı. Teşup'un odasına gitmesi muhtemel on iki kapı da duvarlara geniş aralıklarla oyulmuşlardı. Üzerlerindeki kabartmaları bu mesafeden okumak imkânsızdı.

Niran Hatun önce etrafına sonra da İdris ile Bengi'ye baktı ve gülümseyerek "Güzel heykeller." dedi.

“İyi çalışmışlar.” diye cevap verdi Usta. Sonra cebinden, yedek olarak taşıdığı pillerden birini çıkarttı ve yakındaki bir heykele hızla fırlattı. Pil, çarptığı yerde tok bir ses çıkartarak sekip gitti.

Hatun, aşağıya inmeye kararlı görünüyordu. Parmaklarının ucunda şöyle bir yaylandı ve “Siz ardımdan gelin.” diyerek merdivenlerden inmeye başladı.

Her şey yolunda gidiyordu. Hatun, basamakları sanki Eski Yer’e giriyormuş gibi rahatça adımlamış ve salonun zeminine ayak basmıştı.

Arkasını dönüp İdris’e gelmesini söyledikten sonra yürümeye devam etti. Daha üçüncü adımını yere basmamıştı ki, art arda patlayan gök gürültüsü benzeri iki ses, salonun duvarlarını zangırdattı. En ön sıradaki heykeller iki uygun adım atarak hep birlikte ileri çıkmışlardı. Hatun önce yerlerinde çakılıp kalmış olan ustalara eliyle sakın olmalarını işaret etti. Ne var ki heykellerin, sol baştan itibaren mızraklarını ellerinde çevirmeye başladıklarını görünce tek bir kelimeyi haykırdı: “Kaçın!”

Bengi ile İdris hemen dönüp kendilerini tünele atmışlardı ama hatun mızrak sağınağına açıkta yakalanmıştı. İlk dalgayı biraz şansı biraz da sezgileri sayesinde atlatmıştı ama bunun daha başlangıç olduğunu biliyordu. Bacaklarının tüm gücüyle kendini tünele doğru fırlattı ve yere yapışıp kafasını ellerinin arasına aldı. Mızraklar kafasının üzerinden ısıklık çalarak geçiyor ve duvarlara çarparak tüneli korkunç bir gürültüye boğuyorlardı. Hatun, bu şekilde yatmanın sadece geçici bir çözüm olduğunu biliyordu. “Sürünün” diye bağıracaktı ki, bir anda sesler kesiliverdi. Biraz durup, başka mızrağın gelmediğinden emin olunca kafasını kaldırdı. Her şart altında efendilerini takip eden kanatlı alevcikler, bir köşeye sığınmışler, ürkek ürkek kanat çırpıyorlardı. İleriye doğru baktığında, Bengi ile İdris’in yattıkları yerden temkinli bir şekilde doğrulmakta olduklarını

gördü. "Yanıma gelin." diye seslendi. Alevciklere de yeniden salona dönmelerini emretti. Kapıya yaklaşmak için çok hafif bir adım atmıştı ki, bir anda korkunç bir uğultu yükseldi ve kesilmemecesine devam etti. Gördüğü ilk şey, artık ellerinde mızrakları olmayan ilk sıranın, sol baştan çözülerek üzerlerine doğru koşmaya başladığıydı. Daha fecisi de, diğer askerler kendilerine yakın olan tünellere yönelmişlerdi. Dehşet dolu bir sesle, bir kez daha "Kaçın!" diye bağırdı.

İdris Usta ile Bengi, tünelin içinde deliler gibi koşturuyorlardı. Son manzarayı görmemişlerdi ama bir şeylerin çok ters gittiğini anlamışlardı. Hâtunun ağzından hayatları boyunca duymadıkları bir kelime çıkmıştı: 'Kaçın!' Bunu iki kere üst üste söylediğine de kimseyi inandıramazlardı. Arkalarından Niran Hâtun'un sesi tekrar yükseldi: "Çıkıyoruz buradan. Doğruca Eski Yer'e!"

Bengi gözlerini kapatıp seyahat sanatının sözcüklerini mırıldanmaya başladı. Bu hızla koşarken kesinlikle işe yaraması gerekiyordu ama ayaklarının altında hâlâ taş zemini hissediyordu. "Olmuyor!" diye bağırdı, "Tılsımlar..."

Buradan sanat kullanarak çıkamayacaklarını diğerleri de fark etmişti. Kanatlı alevlerin ışığı, duvar boyunca dizilmiş tılsımları aydınlatıyordu. Bunların hepsini okumakla ve bozmakla uğraşacak vakitleri kesinlikle yoktu. Yapmaları gereken tek şey, tılsımların daha seyrek olduğu dış odalara doğru, yolu kaybetmeden ve peşlerindeki taştan yontulmuş bir ordu askere yakalanmadan ilerlemektir.

Hepet'in odasına girdiklerinde Bengi hemen dosyayı kurcalamaya başladı. Çok sakın olması gerektiğini biliyordu. Labirentlerde kaybolmamak için geldikleri yolun tam tersini izlemeleri gerekiyordu. Neyse ki bunun için ayrıca bir liste hazırlamıştı. Şu an bulundukları oda onuncu odaydı ve dokuzuncu odaya ulaşmak için Şarruma'nın yoluna girmeleri gerekiyordu. Sakin olmaya çalışarak sayfaları kurcaladı ve tanrının

tasvirini buldu. Aynı tasviri bir kapının üzerinde görene dek etrafına bakındı. Sol duvardaki ilk girişi göstererek "Buradan!" diye bağırmıştı ki, tok ayak sesleri odada yankılanmaya başladı. Taş askerler, girdikleri kapıdan ve hemen arkalarındaki iki kapıdan odaya doluşmaya başlamışlardı.

Tekrar koşmaya başladılar. Ne var ki artık kuvvetli ayak sesleri de kendilerine eşlik ediyordu. Arkalarından gelen güçlü adımların yanı sıra, her iki yanlarından ve daha derinden gelen sesler de duymaya başlamışlardı. Bengi bir taraftan koşuyor, bir taraftan elindeki dosyaya bakmaya çalışıyor, bir taraftan da gelirken kapıların üzerine işaret koymayı akıl edemediği için kendisine lanetler yağıdırıyordu. Her odada doğru kapıyı arayarak buradan sağ çıkmaları çok olası görünmüyordu. Arkadan hatunun sesini tekrar duydu: "Bir daha deneyin!" Gözlerini kapadı ve sözcükleri mırıldandı ama ayakları hâlâ yere basıyordu...

Şarruma'nın odasına yaklaşmakta olduklarını ayak seslerinin giderek netleşmesinden anlamışlardı. Hızlarını iyice artırdılar. Bu alt tünellerde aldatmaca kapılar ve sapaklar olmadığı için, kısıtılabilirler tek yer odalardı. Bunun da kesin bir son olacağını hepsi biliyordu. Bengi, odaya ayak basar basmaz, çıkmaları gereken kapıyı gördü. Şansı o kadar yaver gitmişti ki, aranmak için durmasına bile gerek kalmamıştı. Kanatlı alevcikleri bile beklemeden karanlık tünele daldı ve hemen ardından boğuk bir çığlık atarak geri sekti. Yüzünü çok sert bir yere çarpmıştı. Sırtı şiddetle yere çarptığında, büyük bir kan dalgasının bir anda bütün ağzını doldurduğunu hissetti. Hemen dirseklerinin üzerinde doğruldu ve tek gözünü açtı. Taş askerlerden bir tanesi, kılıcını karnına doğru savurmak üzereydi. Refleksleri kendisini yana doğru yuvarlamak üzereyken peş peşe iki silah sesi duyuldu. Taş askerin kolu, ustanın silahından çıkan kurşunlarla dirsek hizasından parçalanmış, kendisi de ensesine yapışan kuvvetli bir el tarafından

sürüklenmeye başlamıştı. Biraz çabaladıktan sonra ayağa kalkmayı başarinca, Niran Hatun kendisini hemen sağ taraflarındaki kapıdan içeri savuruverdi. Oda, hatunun ve ustanın silahlarıyla inlemekteyken, Bengi ağzındaki kanı tükürdü ve "Burası değil!" dedi, "Yanlış yol..."

Hatun şarjöründeki son üç kurşunu da sıktıktan sonra cevap verdi: "Koş!"

Artık kendileri için doğru ya da yanlış yol diye bir şey kalmamıştı. Kaybolmuşlardı. Koşmakta oldukları tünel diğerleri gibi düz değildi. Sürekli kıvrılıyor ve sapaklara ayrılıyordu. Yapabilecekleri en akıllıca şey ayak seslerinin aksi istikametine doğru koşmaktı ama seslerin ne taraftan geldiğini kestirmeleri her adımlarında daha da zorlaşıyordu. Şimdilik kurtulmuş gibi görünüyorlardı ama daha ne kadar ve nereye kadar kaçabileceklerini hiç bilmiyorlardı.

Peşlerindeki ayak seslerinin biraz zayıfladığı bir anda Niran Hatun "Durun!" diye buyurdu. Tünelin duvarlarına dik katlice bakıyordu. İdris Usta, körük gibi inip kalkan göğsüne derin bir nefes çektikten sonra sordu: "Ne oldu Hatun?"

Cevap çok mantıklıydı: "Kaçamayız! Böyle kaçamayız. Bengi! Bir daha dene."

Bengi bir kez daha koşmaya başladı. Birkaç metre sonra durdu ve dönüp çaresiz bir şekilde ellerini iki yana açtı.

İdris Usta, hatunun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Her iki duvar boyunca uzanan tılsımlara bakarak "Hatun..." dedi, "Çok var. Hangisi olduğunu nasıl bulacağız?"

Niran Hatun tılsımları parçalamaya çoktan başlamıştı bile. "Arama İdris." diye cevap verdi, "Önündekinden başla." Sonra belinden silahını çekip Bengi'ye doğru fırlattı: "Sen de uzak tut o şeyleri bizden."

Hemen ardından ustanın silahı da havada bir takla atıp kızın eliyle buluştu.

Etrafa dağılan tılsım parçalarının çıkarttığı sesler, tünelin duvarlarında garip yankılar çıkartmaktayken, Bengi Hatun elindeki silahlara son bir kez daha göz attı ve ayak seslerini dinlemeye başladı. Sesler giderek yaklaşıyordu ve üzerinde üç silahla birlikte toplam yirmi yedi mermi vardı. Kendi on-dörtlüsündeki yedi atmışbeşlik mermilerin bu heykeller karşısında aciz kalacağını tahmin edebiliyordu. Hatunun dokuz milimetreligi isabetli atışlarda iş görebilirdi. Güvenebileceği tek silah ustanın altıpatlarıydı ama adı üstünde onun da topu topu altı tane kurşunu vardı.

Hatırı sayılır bir miktar tılsımı bozan Niran Hatun, şanslarını bir kez daha denemeye karar vererek "Bengi koş!" diye bağırdı. Kızın ardında bırakacağı gümüş rengi ışığı görmek için umutla izlemeye başladı ama yine olmamıştı. İçinden bir küfür savurarak tılsımlara geri döndü.

Ustalardan dört beş adım kadar uzaklaşmış olan Bengi, durup tekrar sesleri dinlemeye başladı. Yaklaşıyorlardı. Taş askerler, kendilerini kısırtmak için labirentlerin dört bir tarafına dağılmış olmalıydı ama içinden bir ses saldırının arkalarından, yani kaçtıkları taraftan geleceğini söylüyordu. O tarafa doğru ürkek birkaç adım attı. Saldırıyı mümkün olduğu kadar önde karşılamak tılsımlarla uğraşan ustalara çok daha fazla vakit kazandıracaktı ama eğer içindeki ses yalan söylüyorsa ve taş askerler aksi yönden gelirlerse bu, üzerlerinde silah olarak sadece hançerler bulunan ustaların sonu olurdu. Ne var ki ayak sesleri tam tahmin ettiği taraftan giderek yaklaşıyordu. Tüm cesaretini toplayıp koşmaya başladı ve yaklaşık yetmiş metre sonra, tünelin derinlerinde, tepesinde korkuyla kanat çırpın alevciğin ışığının güç bela ulaşabildiği bir mesafede ilk taş askerin silüetini gördü. O salonda sıralar halinde dururlarken bu kadar iri olduklarını fark edememişti.

Yaratığın omuzları neredeyse tünelin duvarlarına değiyordu. Hemen sağ dizinin üzerine çöktü. Hatunun silahını beline yerleştirip, İdris Usta'nın altıpatlarını hedefine doğrulttu. Derince çektiği bir nefesle doldurduğu ciğerlerini boşalttı ve tetiğe asıldı. Güçlü silah, bu dar tünelde korkunç bir uğultuyla patlamış ve sol bacağı küçük parçalara ayrılan taş asker yüz üstü yere kapaklanıvermişti. Toz bulutu dağıldığında Bengi, yerde yatan askerin diğerleri tarafından sadece fiziksel bir engel olarak algılandığını gördü. Bu yaratıkların, silah sesinden korkmalarını ya da arkadaşları için üzülmelerini bekliyor değildi ama isabetli bir atış karşısında en azından biraz yavaşlayacaklarını ummuştı. Yerde sürünerek ilerlemeye çalışan arkadaşlarının üzerinden atlayıp koşmaya devam eden iki askeri boşverip, silahı bir kez daha ateşledi. Tam istediği gibi bir atış olmuştu. Taş asker bacağından vurulmuş, yerde yatan diğerinin üzerine düşerek engeli biraz daha yükseltmişti. Bengi içinden "Yanımda az daha mermi olsa ben bu tüneli tıkarım" diye geçirdi. Ama bu silahında bile topu topu dört mermi kalmıştı. İkisini, az önce boşverdiği askerlerin bacaklarına gönderdikten sonra, namluyu tekrar ileriye doğrulttu. Bir bacağını, önündeki taş yığınının daha henüz aşırtnmış olan asker, yediği mermiyle geriye doğru devriliverdi. Kız, bir sonraki hedefinin uygun pozisyonuna gelmesini beklerken, fırsattan istifade etrafa kulak kabarttı. Diğer ayak sesleri artık sanki biraz daha yakından geliyordu ve Ustalar hâlâ tılsımları parçalıyorlardı. Son mermiyi de yaktıktan sonra ustanın silahıyla vedalaşıp, hatunun dokuz milimetreliğini eline aldı.

Bengi iki silah arasındaki hayati farkı, önündeki hedefi ancak üç kurşunda yere yıkabilince anlamıştı. Bu boşlukta, arkadan gelen iki asker engeli kolayca açıp koşmaya başlamışlardı. İsabetli iki atış daha yaparak ayağa kalktı ve on metre kadar geri çekildi. Ustalar ile arasında daha bayağı bir mesafe vardı ama tünel de giderek kalabalıklaşmaya başlıyordu. Sakin olmaya çalışarak iki el daha ateş etti. Olmamıştı. Kurşunlar taş

askerin baldırında farklı yerlere isabet etmiş ve çarptıkları yerlerden yoğun iki toz bulutu kaldırmaktan başka bir işe yaramamışlardı. Bengi, önündeki üç hedef arasında kararsız kalmıştı. Silahını önce ateş ettiği askere sonra da hemen arkasındakine çevirdi. Tam tetiği çekecekken bir çığlık duydu: "Bengi koş!" Bu Niran Hatun'un sesiydi. O anda nasıl bir aptallık yaptığının farkına vardı. Tünelin öbür ucundaki ayak sesleri artık çok belirgin geliyorlardı. Kısmışlardı. Kendi silahını da eline aldı ve hemen toparlanıp geriye doğru koşturmaya başladı. Taş askerler ustalardan çok çok otuz-kırk metre uzaktaydılar. "Bit-tik" diye geçirdi içinden. Dişlerinin arasından galiz bir küfür savurup bacaklarının yettiğince koşmaya başladı. Artık karşıdan gelen taş askerleri çok net görebiliyordu. İdris Usta ile Niran Hatun da kendisine doğru koşmaya başlamışlardı. Bengi durmadı. Elindeki iki silahı birden ileriye doğru uzattı. Ustaların yanından yıldırım hızıyla geçti ve kurşunları peş peşe boşaltmaya başladı. Mermiler askerlerin üzerinden sekip gidiyordu ama Bengi kendisini hepsini elleriyle parçalayacak kadar güçlü hissediyordu. Silah seslerinin arasından Niran Hatun'un sesini tekrar duydu: "Eski Yer'e koş..."

Hiç yavaşlamadan, kafasını hızla çevirip arkasına bakınca yan yana parlayan bir kırmızı, bir de yeşil ışıltı gördü. Karşısındaki taş askerlerle arasında dört-beş adımlık bir mesafe kalmıştı. Hemen gözlerini kapayıp, seyahat sanatının kadim kelimelerini mırıldanmaya başladı.

Sarp, sütunlu salondaki masanın başına geçmiş, sabah poğaçasını yiyor, bir taraftan da önüne yaydığı gazeteye göz gezdiriyordu.

Dün akşam mahalleye gitmiş, tam tahmin ettiği gibi de zorba testisinin sonuna yetişmişti. Mükemmel muhabbetin üzerine bir de kendisi için açılan fazladan bir testi eklenince yüzbaşı, son ayların en mutlu uykularından birini uyumuştı. Gözlerini açtığı yeni gün huzurlu başlamıştı ve şimdilik öyle gidiyordu. Bir tek Doğan biraz bozuk çalışıyor gibiydi. Sabah kalktığında homurtulu bir günaydın demiş, ondan sonra da tek kelime etmemişti. Canını sıkan bir şey vardı mutlaka...

Gazetenin ikinci sayfa güzeline ince ince bakmaktayken ofislerinin kapısı açıldı ve Bahar dışarı çıktı. Yüzbaşı hemen sayfayı çevirip yan gözle kızı izlemeye başladı. Ne yapacağını adı gibi biliyordu. Kafasının ve burnunun açısını hiç değiştirmeden, poposunu hafifçe sallayarak yürüyecek, bardağını küçük masaya bırakıp, ısıtıcıya su doldurup düğmesine basacak ve doğruca tuvaletin yolunu tutacaktı. İşini öyle bir zamanda bitirecekti ki, ellerini bile yıkamış bir şekilde geri döndüğünde suyu kaynamış olacaktı. Bardağını alıp, aynı açılarla odasının yolunu tutacaktı. Hayatta hiçbir şey kendini çalışmaya vermiş bir Bahar'dan daha sıkıcı ve tehlikeli olamazdı. Yüksek lisans tezi faslının ilk dönemlerinde parmaklarında nişan yüzükleri vardı ve Sarp çektiği ızdırabı kelimelere sığdıramıyordu. Sırf ortalıkta görünmemek için arkadaşlarının nöbetlerini üzerine yazdırdığı bile olmuştu. Doktora tezi sırasında; Allah

muhafaza, ayrılmışlardı... Kızın ayak seslerini dinlemeye devam etti, içinden üçe kadar saydı ve tuvaletin kapısı kapandı.

Sarp sandalyesinde güzelce gerindi ve gazetedeki bir makaleye dalmış olan Doğan'a baktı.

"Okuyor musun onu?" diye sordu.

Üsteğmen, suratsız bir bakış attıktan sonra "Hayır komutanım." dedi, "Alabilirsiniz."

Gazeteyi alıp birkaç sayfasını hızlıca çevirdi. Sonra tekrar Doğan'a döndü: "Neyin var oğlum senin?"

"Yok bir şey komutanım."

"Ne o zaman sabahdan beri surat?"

"Yok komutanım. İyiyim ben..."

Yüzbaşı söyle bir düşündü: "Bana bak. Yoksa sen şu Hilal Hanım muhabbetine mi bozuldun?"

Üsteğmen'in cinleri bir anda tepesine çıkmıştı. Yine de efendiliği elden bırakmayarak "Yok canım." diye cevap verdi.

Dün akşam her şey mükemmel gitmekteyken, günün devrilmesine bir buçuk saat kala Salih Usta'nın evine yüzbaşı düşmüştü. Gelişiyle İlyas Usta'nın da morali biraz düzelmiş muhabbet alıp yürümüştü. Laf lafı açmış ve bir laf gidip son zamanlarda ne yapıldığına dokunmuş, o laf da gidip yüzbaşayı dürtmüş ve 'Hilal Hanım muhabbeti' masaya patlayıvermişti.

İlyas Usta'nın durmayan kahkahaları, Salih Usta'nın bıyık altından gülüşü, Yasemin'in de sofraya toplama bahanesiyle mutfığa tüyüp bir daha görünmemesi üzerine Doğan; mümkün olan en derin yerine kaçmak üzere, yerin derhal yarılmasını dilemişti. Komutanına bu yüzden kızgın olması çok doğaldı tabii ki ama kızmak aklına çok fazla gelmiyordu. Çünkü sabah uyandığından beri aklında bir tek Yasemin vardı ve bu da bozuk çalışıyor gibi görünmesine neden oluyordu. Bir kez daha

“İyiyim ben.” dedikten sonra önüne başka bir gazete çekti ve dalıp gidebileceği bir yazı aramaya başladı.

Sarp, Doğan’ı kendi haline bırakmaya karar vermiş ve Bahar’ın tuvaletten çıkışını beklemeye başlamıştı. Tam “Eli kulağındadır” diye düşünmekteyken tuvaletin kapısı açıldı ve Bahar’ın topukları tıkırdamaya başladı. “Bak şimdi.” dedi yüzbaşı kendi kendine “Beş deyince ısıtıcının düğmesi atacak.” Saymaya başladı. Daha dört demişti ki, sütunlu salon art arda gelen üç patırtıyla inledi. Doğan sandalyesini devirerek ayağa fırlarken, duvarlar Bahar’ın çığlıklarıyla yankılanıyordu.

Yüzbaşı, arkasını döner dönmez ilk olarak Bengi Hatun’u gördü. Ter içinde kalmış suratu, dişlerine ve dudaklarına bulamış kan lekeleri ve elindeki silahlarla gerçekten çığlık atılacak bir hali vardı. Durmayı başardıktan sonra hemen dizlerinin üzerine çökmüş ve öylece kalmıştı. İdris Usta ile Niran Hatun ise sırtlarını birer sütuna dayamışlar, soluklanmaya çalışıyorlardı. Bengi Hatun, Doğan’ın yardımıyla ayağa kalktıktan sonra kendisini en yakındaki sandalyeye bıraktı ve “Su!” diye inledi. Gürültüye koşup gelmiş olan Mehmet Sinan sürahiyi aramaya başladı, Bahar ise ortalıkta dikilip duran yüzbaşıya ‘pamuk falan’ getirmesini söylüyordu...

Kısa bir süre içinde sütunlu salonda durum nispeten kontrol altına alınmıştı. Laf anlatabilecek duruma gelir gelmez Niran Hatun “Mehmet Sinan.” diye seslendi, “Abbas Ağa’ya burada olduğumuzu haber ver. Merak etmesin. Hemen çıkıp gelsinler.”

Geceli numarayı çevirmekmekteyken İdris Usta masadaki meraklı gözlerle tek tek baktı ve “Olmadı.” dedi, “Oraya anahtarsız girmenin mümkünü yok.”

Herkes ustaların bile aşamadığı bu engelin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Yüzbaşı dayanamayarak “Ne oldu?” diye sordu. Hatun, bardağındaki suyun kalanını

da kafasını diktikten sonra başlarına geleni anlatmaya başladı. Hikâye inanılır gibi değildi ama anlatan da Niran Hatun'du.

İdris Usta, masaya çöken sessizliği "Arka kapıdan giremiyoruz." diyerek bozdu. Sonra kafasını üstegmene çevirdi: "Arkeoloğu oradan def etmekten başka çaremiz yok..."

Bengi, Bahar'ın burun deliklerine tıktırdığı pamukları çekip attıktan sonra "O kolay iş usta" dedi, "Peki, sonra kazmaya nasıl devam edeceğiz? Nasıl deleriz o kayaları?"

Usta şöyle bir düşündü: "Salih ne durumda? Gelebilir mi bizimle?"

"Yarım günde dikerim ayağa ama... Alevciklere bile önlem alanlar toprak sanatlarını da akıl etmiştir mutlaka. Ustayı da bilirsiniz; anlamaz 'dur'dan. Bir şeyler ters giderse hali nice olur bilemem. Neticede yaralı sayılır daha."

"Patlayıcı o zaman." dedi İdris Usta suratını sıvazlayarak, "Başka çaremiz yok... Ne dersinizi Doğan Bey?"

Üsteğmen "Olur tabii." diye cevap verdi, "Yeteri kadar c4 ya da biraz daha fazla tnt ile hallederiz ama benim anlamadığım niye bu kadar acele ediyoruz. Adam nasıl olsa kazmıyor mu orayı? Bekleyelim açsın deliği, biz sonra..."

Lafının sonu Niran Hatun'un sert muhalefetine toslamıştı: "Olmaz! Kazılan yeri göremiyoruz ki işi bitirdiğini anlayalım. Şu an bile emanetin yanında olabilir... Yarın şafakta biniyoruz tepelerine."

Doğan kibarca "Niran Hanım." dedi, "Ciddi miktarda patlayıcı bulmamız gerekiyor. Hazırlık yapmamız gerekiyor. İstihkâm bilgim fazla yok. Patlayıcıları nereye nasıl yerleştireceğimi öğrenmem lazım. Tabii bir de o adamları nasıl bertaraf edeceğimizi de düşünmeliyiz."

Hatun üstegmene dik dik baktı: "O kolay. Biz hallederiz..."

İdris Usta durumun gidişatını hiç sevmemişti. Donuk bir sesle “Hallederiz tabii ki.” dedi, “Ama hızlı vurmamız, işlerini çabuk bitirmemiz lazım. Adamlar bir yere haber verirlerse işler sarpa sarar. Kazının tamamen yasal olduğunu unutmamak lazım. Eşkiya muamelesi yaparlar bize. Doğan Bey, öneriniz nedir?”

“Mekânı görsem çok daha net şeyler söyleyebilirdim.” dedi Doğan, “Ama bu gibi durumlarda en iyisi her zaman çok saldırdır. Bahsettiğiniz jeneratörleri uçurursak iletişimlerini büyük ölçüde engelleriz. Anlattığınız gibiyse, kazı alanının etrafında saklanabileceğimiz engebeli bir mevzi yok. Zaten amacımız çabuk imha olduğu için, kampın içine sızmak zorundayız. Uzaktan ateş desteği alarak yakın çarpışmaya girebiliriz ama siz yekalaz taşlarını kullanalım derseniz, iş size ve Solaklar’a kalır. Bu arada adamların elinde küçük bataryalı telsizler, uydu telefonları gibi şeyler de olacağını tahmin ediyorum. Yani ne kadar hızlı olursak olalım, adamların dışarıyla irtibata geçmelerini engellememiz zor. Kendi destek kuvvetlerini harekete geçirirlerse sorun yok. Bir şekilde tutarız. Ama olur da devletin güvenlik kuvvetleri harekete geçerse... Coğrafi şartları göz önünde bulundurursak, en yakın birliğin karadan bize ulaşması bir-iki saati bulur. Ahmet Paşa bir şeyler yapabilir mi bilemiyorum. Her durumda, toplam operasyon süresi yüz dakikayı geçmemeli. Yakalanırsak kimseye laf anlatamayız. Neyse... Bu iş tabancalarla olmaz tabii ki. Tüfeklere ihtiyacımız var. Birde jeneratörler için uzun menzilli tahrip silahlarına; RPG roketatar, lav silahı... Ne olursa...”

Doğan, zaten uzundur kafasında olan ‘B Planını’ gayet güzel bir brifingle özetlediğini düşünüyordu ama bahçıvan ile Mehmet Sinan’ın bıyık altından gülüşmelerine bir anlam verememişti. Neyse ki Niran Hatun “Merak etmeyin üsteğmemim. Benim menzilim gayet uzundur.” diyerek konuya açıklık getirdi.

Üsteğmen akla gelebilecek en iyi planlardan birini masaya koymuştu. Yekalaz taşlarını kullanıp kullanmamak da tamamen ustaların seçimine kalıyordu. Kılıç ile kurşun arasında kararsız kalmışlardı. Zamana ve duruma göre bir tercih yapacaklardı.

Herkes düşünmekteyken Niran Hatun ayağa kalktı. "Mehmet Sinan." dedi, "Ağayı tekrar ara, söyle hiç gelmesin buraya. Çorum'da bizi beklesin. Yalnız o çocuk gelsin. Bize araba lazım. Korkut Bey de Yörükler'ini hazır tutsun. Onların eli tüfeğe daha yatkındır. Sen de hazırlığa başla. Doğan Bey ne diyorsa bulmaya çalış."

"Tüfek sıkıntımız yok." diye cevap verdi Geceli, "Depoda fazla fazla var. Mermimiz de var ama beni düşündüren patlayıcılar. Anladığım kadarıyla yüklüce bir miktara ihtiyaç olacak. Doğan Bey, kesin bir şey söyleyebilir misiniz?"

Üsteğmen kaşlarını kaldırdı: "Birkaç arkadaşım la konuşmam lazım. Hesap işi bunlar. Ama akşama kadar size aşağı yukarı bir şey söylerim."

"Hadi o zaman." dedi Niran Hatun, "İdris, Bengi. Biz gidip birkaç saat dinlenelim. Siz de yarın sabaha hazır olun!"

Sütunlu salonda herkes yine ayaklanmıştı. Yüzbaşı, rehberini kurcalamakta olan Doğan'ın omzuna dokunup, alçak bir sesle "Gelsene biraz benimle.." deyip ofise doğru yürümeye başladı. İçeriye girip kapıyı kapatır kapatmaz, alabildiğine asık bir suratla üsteğmene bakıp "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. Doğan hiçbir şey söylemeden komutanına garip garip bakıyordu.

"Bak." dedi Sarp, "Sana komutancılık oynamaya hiç niyetim yok. Hadi benim fikrimi hiç sormadan bir operasyona giriştin. Eyvallah! Hadi o zaman şimdi aç telefonu Ahmet Paşa'ya ona da kendi başına iş yaptığını söyle. Mehmet Sinan'ın c4'leri çoktan hazır ettiğini söyle, bakalım ne diyecek. Oğlum

manyak mısın sen? Jandarma geliverirse ne bok yiyeceksin o dağ başında? Niye uçurdun lan devletin izinli kazısını derlerse ne cevap vereceksin? Doğan! Bana öyle bakma. Kızgın falan değilim. Hadi Hilal Hanım muhabbeti iyi gitti sıyırtın ama... Daha kaç kere sıçrayacaksın?"

Üsteğmen "Haklısınız komutanım"dan daha uygun bir söz bulamamıştı. Üzgün görünüyordu ama bu hali işittiği laflardan değil, yüzbaşının hatırlattığı bir şeyden kaynaklanıyordu. Bundan birkaç ay öncesine kadar, bugün operasyonu için bir tehlike olarak gördüğü o 'devletin güvenlik kuvvetlerinden' birisiydi ve yeni dünyasının hengâmesinde bunu bu kadar çabuk unutabilmiş olduğuna inanması gelmiyordu. Doğru sormuştu Yüzbaşı. Jandarma karşısına çıkıverse ne yapacaktı? Kurşun mu sıkacaktı? O kadar da unutmuş olamazdı... Olmamayı diledi.

Ağlamaklı bir suratla komutanına bakıp "Eee? Ne olacak şimdi?" diye sordu.

"Olacak bir şey yok." diye cevap verdi Sarp, "Adamlar top tüfek hazırlanmaya başladı bile. Gidip yıkacaksın o kazı yerini. Ben de paşayı arayıp 'acil durum oldu emri ben verdim' diyeceğim artık... Ne yapalım..."

Doğan kafasını önüne eğdi: "Sağolun komutanım."

"Ben sağ olurum merak etme. Bilirsin senin itaatsizliklerin beni öldürmez ama sen kendi dangalaklıklarına ne kadar dayanırsın bilemem."

Üsteğmen bir şeyler daha gevelemeye çalışırken, yüzbaşının cebinden yükselen telefon sesi imdadına yetişti. Sarp, cevap vermeden önce telefonun antenini Doğan'ın anlığına tıktırarak "Bana bak!" dedi, "Bundan sonra şu kirpi saçlarının altında dönen her dolaptan haberim olacak. Anlaşıldı mı?"

Üsteğmen fiyakalı bir "Emredersiniz komutanım" çekmekteyken arkasını dönüp telefonu kulağına götürdü: "Alo?"

“Yüzbaşı.” dedi karşıdaki ses, “Arabana bin.”

Sarp sesi saniyesinde tanımıştı. Telaşla “Tamam.” dedi. Bir şey daha söylemesine fırsat kalmadan telefon kapandı.

Sarp, Eski Yer’den öyle bir hızla fırlamıştı ki, üzerine montunu bile almamıştı. Arabasının yanına koşarak gitti. Hemen sürücü koltuğuna oturup, kontağı çevirdi ve ikinci talimatı beklemeye başladı. Tam o sırada ense hizasından bir ses “Arkaya bakma.” dedi, “Sür.”

Yüzbaşı vitesi takarken içinden “Helal olsun” diye geçirdi, “Güpegündüz hem de... Helal olsun...”

Ağır ağır ana caddeye doğru sürmekteyken, gözü dikiz aynasını aradı ama yerinde yoktu. Caddeye çıkıp, trafiğe karıştıktan bir süre sonra arka koltuktaki adam “Sana haberler var.” dedi, “Seni izledik. Şirkete gidişini gördük. Sen ordayken dinledik. Sen çıktıktan sonra da dinledik. Bir şey yoktu, hepsi bildiğin telefon görüşmeleri idi ama adamlar bir ahmaklık etti. Bir yeri iki kere aradılar ama ne dediklerini duyamadık. Çünkü ses gizlenmişti... Eeee... Şifreliydi yani. Numarayı tespit ettik. Taner Hukuk Bürosu diye bir yer. Biliyor musun?”

“Hayır.” diye cevap verdi yüzbaşı, “Ama araştırırım.”

Adam konuşmaya devam etti: “Araştır yüzbaşı. Gözünü de o şirketten ayırma. Kullandıkları şifre çok güçlü. Bozamadık. Bir de cihazlarımız o civardan garip sinyaller aldı. Telsiz gibi, cep telefonu gibi ama bildik değil.”

“Nasıl yani bildik değil?”

“Bildiğimiz telefon şebekelerinden farklı bir şey yüzbaşı. Ne olduğunu anlayamadık. Ne konuşulduğunu da bilemedik. Gözünü o şirketten ayırma. Şimdi dur.”

Yüzbaşı bu adamların verdikleri talimatlar konusunda çok hassas olduklarını biliyordu ama bu trafikte durmaya kalkışmak bariz bir kavgaya sebebiydi. Yine de gözünü karartıp frene

bastı. Arkasındaki arabalar kornalarına abanmaya başlamıştı bile. Misafiri hemen kapıyı açıp aşağıya atladı. Birkaç saniye içerisinde kornalar ve küfürler o kadar şiddetlenmişti ki, yüzbaşı arkasına bakacak fırsat bulamadı.

Aynı hızla Eski Yer'e döndüğünde, Doğan ile Mehmet Sinan'ı iki büyük sandığı salona taşımaya çalışırken buldu. Yanlarına yaklaşp heyecanlı bir sesle "Haber geldi!" dedi, "Adamlar birileriyle iletişime geçmişler."

Geceli, sandığı masanın ayaklarının dibine bırakıp kapağını açtıktan sonra Sarp'a döndü: "Hangi adamlar?"

Yüzbaşı, sandığın içindeki, hafif toz tutmuş yirmi kadar kalaşnikofa şöyle bir baktıktan sonra "Şirket." dedi, "Ben ordayken Taner Hukuk Bürosu diye bir yeri aramışlar. Hem de sesi şifreleyerek. Şu hukuk bürosunu araştırmamız lazım. Neyin nesidir, kime aittir?"

"Behzat Taner'e aittir." deyiverdi Mehmet Sinan sakın bir sesle. Bir taraftan da elindeki kalaşnikofu büyük bir ustalıkla parçalara ayırmaya başlamıştı.

Sarp heyecanlı sırıttı: "Tanıyor musun?"

"Şahsi tanışıklığım yok ama bilirim. Büyük ve pahalı işlere bakar orası. Uluslararası davalar, ticari anlaşmazlıklar falan. Etrafta Behzat Taner'le ilgili birçok dedikodu dolaşır. Ama bana sorarsanız madrabazın tekidir."

"Ne gibi dedikodular?"

"Mafya avukatlığı gibi yüzbaşım. Bir sürü adamın pisliğini örttükleri söylenir. Doğru olabilir lakin Behzat Taner ve emanetler... Ne bileyim? Bana çok akıl kârı gelmedi."

"Mehmet Sinan Bey!" dedi Sarp, "Şirket, o hukuk bürosunu iki kere aramış hem de şifreli telefonla..."

Geceli, yüzbaşının celallenmeye başlayan gözlerine durgun durgun baktı. Aklından, şirketin Taner Hukuk Bürosu'nu,

sadece hukuki ya da ticari bir açığundan dolayı aramış olabileceği geçiyordu. Peki, ama sesi niye şifrelemişlerdi? Kapağını henüz açtığı makine yağı şişesini masanın üstüne bırakarak "Haklısınız Sarp Bey." dedi, "Taner Hukuk Bürosu o şirket için fazla büyük. Bir bakmakta yarar var. Şu elimdeki işler biter bitmez bizzat ilgileneceğim. İdris Usta gelince ona da söyleriz."

Yüzbaşı teşekkür etmek yerine küçük bir baş selamı verdi ve ofise doğru yürümeye başladı. Ahmet Paşa'ya vermesi gereken iki önemli haberi vardı. Kapıyı çalmadan içeri dalıp, bilgisayarın başında oturan Bahar'dan 'biraz müsaade' istedi.

Bahar, kısa bir süre yazıcının işini bitirmesini bekledikten sonra, sayfaları alıp dışarı çıktı. Salonda kendisine sakin bir yer bulup elindeki kâğıtlara göz gezdirmeye başladı. Daha önce okuduklarından farklı şeyler değildi.

Son birkaç gündür, kimsenin çözemediği şu gizemli anah-tara kafayı takmış durumdaydı. Teorisi ise, Hattuşa kazılarında çıkmış bu hasarsız parçanın birileri tarafından mutlaka çalışılmış olduğuydu. Bayağı da bir bilgi toplamıştı aslında. Üzerinde çivi yazısına benzer garip şekiller olan bu tablet, bir tapınağın, sadece üst düzey rahiplerin girebildiği bir bölümünde bulunmuştu. Asıldığı duvarın etrafı da çeşitli dini törenleri anlatan kabartmalarla bezenmişti. Bahar, Türkiye ve Almanya'dan başlayarak, Avrupa'nın bütün üniversite kütüphanelerinin internet sitelerini dolaşmış, yüzlerce makale okumuştur. Tablet'in bulunduğu tapınak birçok çalışmaya konu olmuştu ama bu gizemli yazıların ne olduğuna dair kimse bir fikir ileri sürmemişti. Elinde tuttuğu makale özeti de, Hititlerin dini ritüellerini konu alıyordu ve tabii ki aradığı tabletle ilgili yeni bir şeyler söylemiyordu. Sıkıntıyla sayfaları çevirmeye devam etti. Tam vazgeçecekti ki, sıkıcı yazıların arasında, italik harflerle yazılmış bir bölüm dikkatini çekti. Sayfaları gözüne yaklaştırtıp, bu ağdalı İngilizceyi anlamaya çalıştı. Bir Hitit tapınak

rahibinin ağzından yazılmıştı. Şöyle diyordu: "Tanrıların huzuruna rahatça çıktım. Çünkü duamı hiç satmamıştım. Beni kucakladılar. Çünkü onlara şarkımı söylemiştim..."

Bahar gözlüklerini eline alıp bir süre düşündükten sonra aniden ayağa kalktı. Neredeyse koşar adımlarla ofise doğru yürürken, ısıtıcının düğmesine bastı. Kahveye çok ihtiyacı olacaktı...

Mehmet Sinan'ın patlayıcıları zamanında bulamaması, operasyonun bir gün ertelenmesine neden olmuştu. Bu gecikmeye canı zaten çok sıkılmış olan Niran Hatun, kazı yerini gözetleyen Yörükler'in ulaştırdığı bir haberle hepten deliye dönmüştü. Yörükler, dün gece geç saatlerde kazı yerine bir kamyonun geldiğini görmüşler, bu sabah şafak sökmek üzereyken de arayıp, 'şiddetli patlamalar' duyduklarını söylemişlerdi. Anlaşılan şu Alman arkeoloğun biraz acelesi vardı ve Fırtına Odası'na ulaşmak için klasik kazı yöntemlerini bir kenara bırakmıştı.

Saat akşam altıya yaklaşıyordu. Mehmet Sinan sipariş ettiği patlayıcıların son partisini de teslim almak üzere hava kararır kararmaz dışarı çıkmıştı. Başta Niran Hatun olmak üzere, herkes Geceli'nin dönmesini bekliyordu. Çünkü gelir gelmez Çorum'a doğru yola çıkılacaktı. Ustalar, ciddi bir çarpışmaya gireceklerini düşünerek seyahat sanatını kullanmaktan vazgeçmişler ve sekiz saatlik bir yolculuğu göze almışlardı. Sütunlu salona sabırsız bir sessizlik çökmüştü. Uygun mevzileri tutmak ve kazı alanına iyice yaklaşmak için güneş doğmadan en az bir saat önce orada olmaları gerektiğini herkes biliyordu.

Üsteğmen, önüne yaydığı haritaya bakarak planladığı operasyonu bir kez daha gözden geçirmeye başladı. Durumları çok parlak sayılmazdı ama ne kadar kafa patlatırsa patlatsın, bundan daha iyisini yapamayacağının da farkındaydı. Her şeyden önce ciddi bir personel eksiklikleri vardı. Tüfeğe alışkın olan Yörükler'in sayısı sadece on beşti. Daha çocuk yaşta sayılabilecek Solak acemileri bir kenara bırakılırsa, yamaklar da dahil toplam yirmi altı Solak vardı. Doğan, silahta usta olsunlar

ya da olmasınlar, bu personelin tamamını Çorum'a götürmeye niyetliydi ama İstanbul'un boş bırakılamayacağını hesaba katmamıştı. Sonuçta takımına, başlarında Serhat Beşe'nin bulunduğu on dört Solak katabilmişti. Abbas Ağa, geri kalanlarla birlikte İstanbul'da kalıp güvenliği sağlamaya çalışacaktı.

Bütün bunların yanında, araziye gözleyecek fırsat bulamaması da ayrıca canını sıkıyordu. Bulabildiği en küçük ölçekli haritalar üzerinde çalışmış, gözcülerden operasyon alanı ile ilgili bir sürü bilgi toplamıştı ama deneyimleri, haritada görünmeyen küçük bir yükseltinin bile başlarına bir sürü dert açabileceğini söyleyip duruyordu.

Operasyonun açılış vuruşunu Niran Hatun yapacaktı. Patlamalardan ardından, bütün barakaların boşalması beklenecek ve yoğun bir ateş açılacaktı. Üsteğmen, bu sırada verilecek zayıtın ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü bu ilk dalgadan kurtulan rakipleri en yakın yere siper alıp karşı ateşe başlayacaklar ve sayı üstünlüklerini kullanarak inisiyatifi ele geçirmeye çalışacaklardı. İşte burada, üsteğmenin geride bıraktığı altı adama ve en yakındaki tepelere yerleştirdiği iki keskin nişancıya çok iş düşüyordu. Bu sekiz adamın yapacağı isabetli atışlar, rakiplerini yerlerine mihlayacak ve kendilerine hareket etmek için yeterli zaman ve şans tanıyacaktı. Bundan sonrası ise çok basitti. Yerlerinden kıpırdamayan düşmanlarının etrafını yarım ay biçiminde saracaklar ve tamamını imha edene kadar ateşe devam edeceklerdi. O karla kaplı dümdüz arazide kaçmaya kalkarlarsa işleri çok daha kolay olacaktı.

Doğan'ın kafasını kurcalayan bir diğer nokta ise şu yekalaz taş denilen şeylerdi. Bunları kullanarak telsiz de dahil olmak üzere tüm elektronik aletleri devre dışı bırakabilirler, taşların etki alanının dışına mevzilenip kazı alanını ateş altına alabilirlerdi ama birincisi, uzak atışlarla adam avlamaya çalışmak operasyonu tam bir kısır döngüye çevirirdi ve ikincisi taşları

o mesafeden uygun noktalara gönderebilecek tek insan olan Salih Usta hâlâ evinde yatmaktaydı. Üsteğmenin en çok endişelendiği şey, içlerinden birinin kazara ya da paniğe kapılarak bileğindeki yekalaz taşlarından birini açmaya kalkışmasıydı. O cehennemin ortasında ateş almayan bir silahla kalakalmayı düşünmek bile istemiyordu.

Artık masa başında yapılacak bir şey kalmadığına kanaat getirerek haritayı katlamaya başlamıştı ki, Mehmet Sinan içeri girdi. Hızlı hızlı merdivenleri inerken salondakilere “Hazır.” diye seslendi. Hemen arkasından da Korkut Bey geliyordu.

Doğan, Niran Hatun’a fırsat vermeden ayağa kalktı ve “Malzemeleri yükleyip çıkalım o zaman.” dedi, “Ne kadar patlayıcıımız oldu?”

“Dediğiniz gibi kırk kilo.” diye cevap verdi Geceli, “Arabalara yerleştirdik. Sizi bekliyoruz.”

Üsteğmen gülümsedi. Bu kadar patlayıcıyla o platonun ortasında orta çaplı bir krater bile açabilirdi ama nazik davranmak zorundaydı. Kırk kilonun hepsini birden kullanmaya kalkarsa, alttaki tapınağı çökerteceğini biliyordu. O kalın granit blokları yavaş yavaş parçalayarak aşağıya uzanan bir delik açmak zorundaydı. Aklına sipariş verdiği fünyeler ve ateşleme dinamolarını sormak geldi ama hemen vazgeçti. Çünkü hayatı boyunca tanıdığı en mükemmel lojistik uzmanı tam karşısında duruyordu İki günden az bir zamanda bütün silahları elden geçirip eksiklerini tamamlamış, fazladan iki keskin nişancı tüfeği bulmuş, kırk kilo patlayıcı temin etmiş, ekibi kar kamufrajları ve telsiz sistemleriyle donatmış, son model iki kamyonetin kasalarını kapatıp, ısıtma sorununu hallederek otuz kişiyi ta Çorum’a kadar sadece üç arabalık bir konvoyla nakletmeyi akıl edebilmişti. Tedarik ettiği yiyecek, içecek, yedek yakıt, dürbün, ilkyardım çantası gibi ıvır zıvırlar da cabasıydı. Durum buyken Geceli’ye “Fünyeleri unutmadın değil mi?” gibi bir soru sormak, hakarete benzer bir şey olacaktı.

Doğan, kalın beyaz kabanını giyerek fermuarını boğazına kadar çekti. Artık konuşulacak hiçbir şey kalmamıştı. Yarın bu saatlerde nasıl bir durumda olabileceğini de hiç kestiremiyordu. Dönüp yüzbaşıya baktı: "Komutanım. Ben çıkıyorum."

"Selametre." diye cevap verdi Sarp. Bakışlarıyla da 'bir aptallık yapma' diyordu.

Üsteğmen çıktıktan sonra ustalar da ayaklanıp hazırlanmaya başladılar. Ellerindeki kalaşnikoflar ve üzerlerindeki kar kamuflajlarıyla bir hayli ilginç görünüyorlardı. Fazla dikkat çekmemek için araçlar arasında on beşer dakikalık mesafeler bırakmaya karar vermişlerdi. Benzinin nerelerden alınacağı, kaza, arıza gibi acil durumlarda ne yapılacağı çok önceden planlanmıştı.

Mehmet Sinan, bir fırsatını bularak İdris Usta'nın yanına yaklaştı. "Rebii'ye dosyayı vermeyeceğimizi söyledim." dedi kulağına eğilerek, "Soner'den hâlâ bir haber yok. Bir de yüzbaşı Taner Hukuk Bürosu diye tutturdu ama bakacak zamanım olmadı. Şirketi izleyen üç adamımız vardı, bu iş yüzünden onları da çekmek zorunda kaldım."

Usta, dudaklarını fazla oynatmamaya çalışarak "Boşver." dedi, "Yüzbaşının bizim insan gücümüze çok ihtiyacı yok şu sıralar. Anlaşılan şirketi başka bir kaynaktan izletiyor. Yapsın bakalım... Sen de şu hukuk bürosuyla ilgili bilgi topla. Ne bulursan artık..."

"Tamam... Ha unutmadan. Şebhun piçini bul demiştin ya. Öğrendim yerini."

İdris Usta'nın dikkatini en çok bu haber çekmişti. Elindeki çantayı yere bırakıp Geceli'ye peşinden gelmesini işaret etti. Birlikte arka kapıya açılan tünellere doğru yürümeye başladılar. Salonun gözden kaybolduğu bir yerde, üzerine iki demir kulp yerleştirilmiş, yer döşemesi gibi görünen, büyük, yekpare bir taşın başına gelince durdular. Mehmet Sinan nereye

geldiklerini çok iyi biliyordu ama ne yapmaya geldiklerini anlamamıştı.

İdris Usta eğilip demir kulplardan birine yapıştı ve “Yardım et.” dedi. Birlikte ağır taşı kaldırıp, yere gömülmüş, çift kilitli, çelik bir kasanın başına çöktüler. Usta, elindeki irice bir anahtarı göstererek “Yanında mı?” diye sordu. Geceli kafasını sallayarak, ceketinin iç cebinden deri bir anahtarlık çıkarttı. Usta, kendi anahtarını kasanın alt kilidine yerleştirip çevirdi ve Mehmet Sinan’ı beklemeye başladı. Üstteki kilit de açılınca, birlikte kapağı kaldırdılar. Yaklaşık olarak bir buçuk metre derinliği olan bu kasanın üç bölmesi de ağzına kadar lacivert kadife keselerle doluydu. İdris Usta, bunlardan on tanesini çıkartıp Geceli’nin kucağına yerleştirdikten sonra “Birini o Şebhun piçine götür.” dedi, “En kısa zamanda kendisi gibi başıboş otuz Şebhun’u İstanbul’da istiyorum... Gerisi de şimdilik sende kalsın.”

Mehmet Sinan’ın zaten beyaz olan yüzündeki o kendine has canlılık da bir anda uçup gidivermişti. Şebhun ismi, hangi soydan olursa olsun, istisnasız bütün Geceliler için aynı duyguları uyandırırđı: Nefret ve tikslenme!

Her şeyiyle farklıydı bu soy. En başta, inandıkları yaratılış efsanesi, tüm Geceliler’in kutsal saydığı Yüce İkizler’e yapılmış en büyük hakaretti. Bunu akla getirmek bile günahların en büyüğüdü. Yüce İkizleri kutsamak adına en sapkın ayinleri yaparlar, zevk için adam öldürürler, kurbanlarını canlı canlı parçalayarak kanlarını içerler, başka Geceli soylarının tadına bakmayı şeref nişanesi bilirler, vahşet tohumlarını insanların arasında çabucak yeşerterek, girdikleri şehirleri kısa zamanda suça ve karmaşaya boğarlardı. Mehmet Sinan, Şebhun’un hâlâ İstanbul’da dolaştığı o karmaşa günlerini anımsadı. Bütün soyların her an arkalarını kollamak zorunda olduğu günlerdi onlar. Neyse ki Yediler duruma el koyup, soylar arasında geçici bir ittifak kurarak ve Şebhun’u yeryüzünden kazımaya ant

içmiş Hunhan askerlerini güçlendirerek sükûneti sağlayabilmişlerdi. Mehmet Sinan, tamamı Arap çöllerine kadar sürülen o lanetli soydan bir Geceli'nin İstanbul'da yaşamaya devam ettiğini İdris Usta'dan duyduğunda çok şaşırmıştı. Anlaşılan usta, yüzyıllar boyunca elinde tuttuğu kozu şimdi oynamaya karar vermişti ama bu iğrenç olmanın ötesinde tehlikeli bir hamleydi. Kucağında duran keseler, Geceliler için her daim geçer akçe olan altınla doluydu ama bu bile Şebhun üzerinde ancak belirli bir kontrol sağlayabilirdi. O yaratıkları şehre getirdikten sonra ne olacağını kestirmek çok güçtü ve dahası, bu işin açığa çıkması halinde galeyana gelecek olan Geceli soylarının önünde kimse duramazdı.

Mehmet Sinan "Nasıl..." diye ağzını açmıştı ama İdris Usta tartışacak gibi görünmüyordu. "Sinan!" dedi, "Kimseye laf anlatacak halim yok. Aklından geçenleri biliyorum ama başka çarem yok. Pislğe pislik, çirkefe çirkef. Dinsizin hakkından imansız gelir."

"Ki... Kiralık olarak mı kullanacaksın Usta? Bu... Bu..."

"O kadar ucuz iş yapmam ben! Sen şimdi o Şebhun piçine git, isteğimi ilet. Sayıları otuzdan fazla olmasın. Kalacak yerlerini ayarla. Sadece bizim bildiğimiz yerler olsun. Anlaşıldı mı?"

Geceli sıkıldığı dişlerinin arasından "Tamam." dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Bugüne kadar hiç ağzını açmamıştı ama artık İdris Usta'nın iyice saçmalamaya başladığını düşünüyordu. Kaya Bey cinayetini üstlenmelerini, Soner ile Rebi'nin arasını açma planını zaten baştan aşağı yanlış buluyordu. Ustanın Şebhun'la ne yapmaya çalıştığını hiç bilmiyordu ama bu işin tutar bir tarafı yoktu...

Mehmet Sinan, son birkaç haftadır aklına gelip duran ama ustalara olan saygısından dolayı hep kovmak zorunda kaldığı pis bir düşüncüyü artık ciddiye alması gerektiğine karar verdi. Son zamanlarda, büyük bir tesadüf eseri ortaya çıkan Bengi

Hatun'un emaneti sayılmazsa, başta İdris Usta olmak üzere Yediler'in yaptıkları şeyler kendilerini kurtarmaktan çok uzakta kalıyordu. Her hareketleriyle ortalığı bulandırmaya çalışıyorlar, sanki kendilerinden sonra kopacak tufanın daha da korkunçlaşması için çabalıyorlardı.

Mehmet Sinan da, kendini bile gözden çıkartmış bir ocak için hayatını ortaya koyarak didinmenin ne kadar mantıklı olduğunu sorgulamaya başlamıştı... Odasına gidip kucağındaki keseleri dolabına yerleştirdi. Gidip o Şebhun piçiyile pazarlık yapıp, önüne de bir avuç altın bırakacağını düşündükçe midesi kalkıyordu. Ruh ve beden sağlığı için bu işi en kısa zamanda ve o yaratıkla fazla muhatap olmadan halletmenin bir yolunu bulmalıydı.

Tekrar salona döndüğünde, ustaları yüzbaşıyla vedalaşırken buldu. Canı sıkındı ama gidip bir "Hoşça kalın" demek zorundaydı. Bengi Hatun'la el sıkışıyorlarken, dipteki odanın kapısı açıldı ve Bahar yüzünde yorgun bir gülümsemeyle masaya doğru yaklaşılmaya başladı. Niran Hatun kızın da vedalaşmak için geldiğini düşünerek elini uzatmıştı ama Bahar, hatunu es geçerek yürümeye devam etti ve elindeki kâğıtları masaya koyuverdi: "İşte size anahtar!"

Ustalar, yüzbaşı ve Geceli, önce masadaki kâğıt tomarına, sonra da kıza baktılar. "Ne anahtarı?" diye sordu Niran Hatun.

Bahar gözlüklerini çıkartıp gömlek cebine yerleştirdi ve "Taş askerleri durduracak olan anahtar." dedi, "Hani okuyamamıştınız ya... Ben hallettim."

Herkesin suratında minik tebessümler belirmeye başlamıştı. Bu afacan kızın gelip Behruz Usta'nın bile okuyamadığı bir yazıyı çözdüğünü söylemesi garip olmaktan öte komikti. Bengi Hatun sevimli bir ifade takınıp "Hay Allah." dedi, "Hangi dildelermiş meğer?"

Bahar, hatunun yeşil gözlerine hırçın hırçın baktı: “Herhangi bir dilde değillermiş Bengi Hanım. Bu yüzden okuyamadınız zaten. Çünkü onlar yazı değil nota.”

“Ne?”

“Nota, nota! Bildiğiniz müzik notası. Oturun da anlatayım.”

Suratlardaki minik tebessümler oldukları yerde donup kalmıştı. Herkes aceleyle altına birer sandalye çekmeye başladı. Bahar, gözlüklerini yeniden gözüne yerleştirdikten sonra “Nasıl bulduğum uzun hikâye.” dedi, “Aklıma bunun müzikle ilgili bir şey olabileceği geldi. Araştırdım. Yunanlı bir arkeolog arkaik müzikler üzerine bayağı bir çalışma yapmış. Antik Yunan’da kullanılan ilk notalama sistemi örnekleri buna çok benziyor. Sadece temel sesler var. Ara sesler henüz icat edilmemiş. Hititlerin kullandığı bu sistem de hemen hemen aynı. Aslında bunun bir yazı olmadığını fark etmeliydik. Baksanıza, sadece sekiz işaret tablet boyunca tekrar edip duruyor. Murat Hoca’nın da bu anahtarı anlamadığını düşünüyorduk ya, yine yanılmışız. Adam anahtarı kullanmadan askerleri geçip emaneti oraya nasıl koyacak ki? Günlüğünün arkasına modern notalar şeklindeki deşifresini yazmış. Ama biz yazı arayıp duruyorduk. Atlamış olmamız çok doğal.”

Bahar’ın kâğıtları elden ele dolaşmaya başladı. Hâlâ komikti ama kesinlikle mantıklı görünüyorlardı. İdris Usta, elindeki kâğıdı kıza doğru sallayarak “Bahar Hanım.” dedi, “Çabanızı takdir ediyorum ama bunun doğru olduğundan emin misiniz? Eğer bir hata varsa o labirentlerden bir kez daha sağ çıkamayız.”

“Karar size kalmış.” diye cevap verdi Bahar, “Profesörün günlüğüne anahtar diye koyduğu şeyin bir müzik parçası olduğuna inanıyorum. Her zaman yanılma payı vardır ama hoca oraya girip emaneti bırakabildiğine göre, sizin de girmemeniz için bir neden yok.”

Kız, çok açık konuşmuştu ama Bengi Hatun'un takıldığı çok başka bir nokta vardı. İçlerinde güzel sanatlardan en iyi anlayan kişi olarak kâğıda şöyle bir bakıp, notaları hafif bir ıslığa tercüme etmeye başladı. Hareketli, basit ve biraz da marşa kaçan bir ezgiydi bu. "İyi de..." dedi bitirdikten sonra, "Bu şarkı, ilahi gibi bir şeyse sözleri nerede? Yok değilse bize bir enstrüman lazım. ıslıkla çalacak halimiz yok."

Bahar bu konu üzerinde de biraz kafa yormuştu. "Anladığım kadarıyla..." dedi, "Hitit rahipleri tapınak ayinlerinde çoklukla üflemeli çalgılar kullanıyorlarmış. Bu aletlerin hiçbirisi günümüze kadar ulaşmamış ama genel tarzları buymuş."

Bu bilgi Bengi Hatun'u çok tatmin etmemişti: "Tarzı anladım da hangi çalgı. Saksafon da üflemeli, zurna da."

"Saksafon gibi bir şeyin işe yarayacağını zannetmiyorum. Bence Doğu'ya yakın bir alet olmalı."

"Yine onlarca var Bahar Hanım."

Yüzbaşı "Devlet Senfoni'yi alın yanınıza tek tek denersiniz." diyerek muhabbete biraz renk katmayı düşünmekteyken, Bahar parmağını şıklatarak "Murat Hoca'nın çaldığı bir enstrüman var mıydı?" diye sordu.

Bengi Hatun biraz düşündü: "Ney çalardı biraz ama... Öyle ustası değildi."

"Bu şarkı için de öyle usta olmak gerekmiyor zaten. Az önce mırıldandınız ilkokul şarkısı gibi bir şey."

"Anlıyorum ama o taş askerlerin kulağına hitap etmezsek başımıza büyük iş alırız."

Bahar sinirli bir sesle "Bakın Bengi Hanım." dedi, "Sizi zorla labirentlere sokacak değilim. Hocanın günlüğüne 'şu enstrümanı kullanın' diye yazmamış olması da benim suçum değil. İşte size anahtar. İster yer altından gidersiniz, ister yer üstünden."

Yardımcı doçent, lafını söyleyip tartışmaya son noktayı koyduktan sonra, bir sessizlikle birlikte bütün gözler Niran Hatun'a dönmüştü. Hatunun kafası ise hâlâ karışıkta. Behruz Usta'nın bile anlayamadığı bir şeyi bu kızın çözmüş olduğuna hâlâ inanası gelmiyordu. Aslında bütün tereddüdünün bundan ibaret olduğunu fark edince hemen kendini toparladı "Ney çalan birini bulun." dedi, "Hemen!"

Hatunun emri kesindi ve acilen yerine getirilmeliydi ama hiç kimse yerinden kıpırdamamıştı. Çünkü hiç kimse, gecenin bu vakti ney çalan birini nereden bulacağını, bulduğu zaman da adamı ta Çorum'a kadar götürüp, o labirentlere sokup, aptal bir şarkıyı çalmaya nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

Kafalarla beraber yavaş yavaş telefonlar da çalışmaya başladı. Herkes aklına gelen tanıdıklarını arayıp, hazırda neyzen olup olmadığını soruyordu. Mehmet Sinan bu garip talebi, ne olur ne olmaz diyerek dükkânda bekleyen çocuklara da haber vermişti.

Sütunlu salonun ahalisi 'neyzen' diye kıvrılmaktayken dahili telefon çaldı. Mehmet Sinan telefonu açıp "Efendim?" dedi, "Söyle Volkan... Ne? Bekle bir dakika..." Ahizeyi eliyle kapatıp masadakilere döndü: "Klarnetçi olur mu?"

Şaşkın bir sessizliğin ardından Bengi Hatun "Sesler çok farklı değil aslında..." diye bir fikir beyan etti. Başka bir ses çıkmayınca Geceli kendisini biraz açıklama yapmak zorunda hissetti: "Volkan'ın Kumkapı'dan bir tanıdığı varmış. Sabriymiş neymiş ismi. Hemen ulaşabilirmiş."

"Alın getirin." dedi Niran Hatun, "Gerekirse cebren..."

Ellerine emaneti sesiz sedasız alma fırsatı geçmişti ve bunu ayrıntılara boğularak harcamak istemiyordu. O taş heykellerin elinden bir kere kurtulmuşlardı ve bunu bir kere daha yapabilirlerdi. Kararını kesin olarak vermişti. Bu işi topa tüfeğe

bırakmayacak, önce gidip emaneti alacak, sonra da o arkeoloğu yakalayıp Bengi'nin ellerine teslim edecekti.

"İdris." dedi, "Üsteğmeni ara. Sabah yediye kadar beklesin. Eğer bizden bir haber alamazsa harekete geçsinler. Biz saat dörtte tünellere girmiş olalım. Eğer her şey yolunda giderse üç saatte çıkarız oradan. O kazı yerine ne yapacağımızı da emaneti aldıktan sonra düşünürüz. Eğer yediye kadar çıkamamışsak başımız belada demektir. İş de üsteğmenle Korkut Bey'e kalır. Bengi! Şu odaların sırasını tekrar çıkart. Kaybolmadan, hızlı yol almamız lazım. Sinan! Güçlü silahlar lazım bize, bol da mermi. Bahar Hanım... Çok sağolun. Elinize, aklınıza sağlık."

Bahar, yorgunluktan kapanmak üzere olan gözlerini açık tutmaya çalışarak "Rica ederim." dedi, "Size de iyi yolculuklar. Hiç merak etmeyin, her şey yolunda gidecek."

Niran Hatun kıza ender gülücüklerinden birini gönderdi: "Biraz dinlenin. Size ihtiyacımız olabilir daha..."

Yüzbaşı, eski nişanlısına odaya kadar eşlik etmekteyken, Niran Hatun yanında oturan ustanın kulağına eğildi: "Valahi helal olsun. Korktum ben bu kızdan İdris..."

Mehmet Sinan'ın Eski Yer'e geri gelmesi neredeyse bir saati bulmuştu. Hemen aşağıya, ustaların yanına inip "Getirdik." dedi, "Yalnız adam zurna gibi. Felaket sarhoş..."

Hatun derin ama sessiz bir of çekti: "Getir Mehmet Sinan. Getir de bir görelim."

Geceli, telefona davranıp üst katı aradı. Kısa bir süre sonra, tüm umutlarını bağladıkları o klarnetçi merdivenin başında beliriverdi. Hâlâ genç sayılabilecek, esmer bir adamdı bu. Bir eliyle klarnetine sıkı sıkı yapışmış, Volkan ile Haydar'ın kollarının arasında merdivenin basamaklarını tutturmaya çalışıyordu. Hali o kadar kötü görünüyordu ki, bırakın klarnet çalmayı, ağzının yerini bulması bile mucize sayılırdı.

Çocuklar adamı neredeyse sürükleyerek getirip bir sandalyeye yerleştirdiler. Klarnetçi, kıpkırmızı gözlerle etrafına bakılıp, bir şeyler geveledi. Anladıkları kadarıyla 'Selamın aleyküm' demeye çalışmıştı. Volkan, durumu idare etmeye çalışan bir gülümsemeyle ustalara bakıp "Bu Sabri abi." dedi, "Sıkı klarnetçidir."

Bengi Hatun öfke dolu gözleriyle bir Sabri Abi'ye, bir Volkan'a bakıp, sıkılmış dişlerinin arasından sordu: "Çalabilecek mi?"

"Her türlü çalar." diye cevap verdi Volkan. Klarneti tutup adamın ağzına yapıştırdı: "Hadi abi. Üfle de duysunlar."

Sabri Abi, klarneti ağzında hissettiği anda hemen toparlandı ve otomatiğe bağlanmış gibi bir hicaz peşreve girişti. Tiz perdeden cayır cayır öten klarnet ancak dört-beş ölçü yol almıştı ki, Niran Hatun "Yeter!" diye gürledi. Lakin çalıştığı ve yaşadığı mekânlardan dolayı bu tür naralara alışkın olan Sabri Abi hiç oralı olmayıp çalmaya devam etti. Kendi tabiriyle 'Hatun'un ibresinin dibe dayandığını' anlayan Volkan, klarneti adamın ağzından çekerek, bir şarkıya bağlanmak üzere olan peşrevi durdurmayı başardı.

Niran Hatun, Volkan'la Haydar'ı bakışlarıyla kovaladıktan sonra Bengi'ye dönüp "Ayılt şunu." dedi.

Bengi, bu adamı hızlı bir şekilde kendine getirmek için kolları sıvamıştı ki hatun fikir değiştirdi: "Boşver bırak kalsın böyle. Laf anlatmakla uğraşmayalım. Şu notaları göster bakalım anlayacak mı?"

Kız, nota kâğıdını adamın burnuna sokarak "Bak." dedi, "Bunu çalacaksın. Tamam mı?"

Klarnetçi kâğıda bakmaya çalıştı ama kafasını dik tutamayacak kadar sarhoştı. İyice peltekleşmiş ağzıyla bir şeyler söylemeye çalışırken İdris Usta adamın yanına yaklaşıp cebinden

çıkarttığı bir tomar parayı eline sıkıştırdı: “Çal bunu, bir bu kadar daha vereyim. Hadi göreyim seni.”

Para, Sabri Abi’yi bir miktar ayıltmıştı. Tek gözünü kapatarak kâğıda baktı ve daha anlaşılır bir sesle “Ben nota bilmem hanım abla” dedi.

Bengi, hışımına kâğıdı çekerek notaları ıslıkla çalmaya başladı. Bitirdikten sonra durup “Anladın mı?” diye sordu. Adam, birkaç kere sallandıktan sonra sandalyeye yerleşip, klarnetini ağzına yaklaştırdı: “Bir da söyle bakıyım...”

Bengi ıslığa yeniden başladı. Ortalara yakın bir yerde Sabri Abi melodiyi yakalamayı başarmıştı ama alıştığı şekilde, aleti cayırdatarak ve notaları kendi üslubunca kıvırtarak çalıyordu. “Dur!” dedi Bengi, “Daha pesten çal. Ney gibi ses çıksın anladın mı. Bir de ben ne çalıyorsam aynısını çal. Anladın mı?”

Sabri Abi “Nasıl bir nameymiş bu?” diye homurdanarak kafasını salladı. Birlikte tekrar başladılar. Adam sarhoştı, nota okumayı bilmiyordu ama mükemmel bir kulağı vardı. İkinci tekrardan sonra Bengi Hatun, adamı klarnetiyle baş başa bıraktı. Çıkan ses hasbel kader neye benziyordu ve taş askerlerin aradaki farkı anlamamalarını dilemekten başka çareleri yoktu.

Aynı saatlerde Büyük Alamu'ta, Behram'ın Kubbeli Salon'a bakan geniş ofisinde dostane bir vedalaşma sahnesi yaşanıyordu. Soner, arakasındaki iki yakın adamıyla birlikte, ayakta bekleyen Behram'ın yanına gidip hararetle elini sıkmaya başladı. "Sağolun." dedi Rebi'nin yeni beyi, "Size de rahatsızlık verdik... Çok sağolun."

Behram'ın suratında ise rahatlamış ve mutlu bir ifade vardı: "Rica ederim Soner Bey. Bir hatamız olduysa affedin lütfen."

"Sizin bütün hatalarınızın Rebi'nin başı üstünde yeri var Behram Bey. Bugüne bugün Yediler'i bitirdiniz. Sadece bize değil, tüm Geceliler'e verilecek en büyük hediye bu. Ölüm-süzlük iksirini alacağınıza da eminim. Başka çareleri kalmadı çünkü. İki önemli adamları öldü. Bu halde sizinle baş edemezler. Yeniden kendilerini toparlamak için sizinle anlaşmak zorundalar."

Behram, Soner Bey'in bu temennilerine gülümseyerek cevap verdi. Her şeyden öte, Soner' belasının kazasız belasız Alamu'ttan defolduğu için çok mutluydu.

Bu gereksiz uzayan vedalaşma seremonisinin bittiğini ve sıranın kendisine geldiğini anlayan avukat ayağa kalktı. "Gidiyorsunuz ha?" dedi elini uzatırken.

"Öyle." diye cevap verdi Soner, "Aşiretimin bana ihtiyacı var. Uzun zamandır başsız kaldılar. Malum Yediler'in zayıflığında ortalık bayağı bir karışacak. Ben olmadan yapamazlar."

Behzat Taner hafifçe gülümseyerek "Kolay gelsin." dedi ama içinden "Git de gör gününü" diye geçiriyordu. Bu Soner

salâğının dışarıda birkaç günden fazla yaşayabileceğine ihtimal vermiyordu. Durumu gerçekten çok üzücüydü. Önce Yediler'in iki üyesinin öldüğüne inanmış, daha da beteri, bunları kendisinin öldürdüğüne inanmış, son olarak da aşiretinin yeni bey olarak kendisine biat ettiğine inanmıştı.

Behzat Taner, ancak ölüm denen şeye inanmayan birisinin, böyle kendisine söylenen her saçmalığa inanacağını bilecek kadar akıllıydı. Tek temennisi, Alamut ismini, en azından kendisi hâlâ buradayken, ağzından kaçırmayacak kadar hızlı bir ölümle muhatap olmasıydı. İksir ile ilgili temennilerinde ise çok haksız sayılmazdı. Teorik olarak Yediler'in iksirin sırrını paylaşmaması için hiçbir neden yoktu ama avukatın pazarlık sonuçlanana kadar beklemeye de hiç niyeti yoktu.

Soner Bey, bir kez daha "Hoşça kalın" dedikten sonra avukatın elini bıraktı. "Şimdilik tabii ki. Daha birlikte yapacağımız çok iş var. Bu arada, minnet duygumun bir ifadesi olarak adamlarımın yarısını size bırakıyorum. Ortalık durulana kadar. Kabul edin lütfen."

Behram'ın suratındaki mutluluk ifadesi bir anda uçuvermişti. Hemen pencereye yanaşıp, parmaklarıyla panjuru araladı ve aşağıya baktı. Kırk kadar Geceli, Kubbeli Salon'un ortasında saflar halinde duruyorlardı. "Ne... Ne gerek vardı?" diye kekeledi Behram, "Yeteri kadar adamımız var bizim."

"Alamut'un gücünden bir şüphem yok." diye cevap verdi Soner, "Ama adamlarım gücünüze güç katacak. Hepsi yetmiş savaşıdır ve her emrinizi tereddütsüz yerine getirirler."

Behzat Taner ise hiç renk vermeden Geceli'yi şöyle bir süzdü ve teşekkür etti.

Selamlaşma faslı bitip, Soner sadık adamlarıyla birlikte, tıpkı geldiği gibi kamyonundan bozma penceresiz araçların içinde Alamut'u terk ettikten sonra, avukat, eski dostuyla baş başa

kalmıştı. Behram bir kez daha pencereden baktıktan sonra "Ne yapacağız bu yaratıkları şimdi?" diye sordu.

"Ne bileyim Behram." dedi avukat, "Adam senin emrine verdi hepsini. Bence şimdilik gidip yatmalarını söyle. Ortalıkta dikilip durmasınlar."

"Ne yapmaya çalışıyor bu adam?"

"Kim?"

"Soner tabi ki."

"İnsanların zihnini okuma yeteneği bende yok Behram. O yüzden bilemeyeceğim. Ama kötü bir niyetleri varsa bile içini ferah tut. Buradaki fedailer en ufak bir vukuatta bu adamları tükürüklerinde boğarlar."

Avukat haksız sayılmazdı ama Behram'ın kaygıları yine de geçmemişti. Bu Geceliler'i en kısa zamanda farklı yerlere dağıtmaya karar verdi. Böyle bir arada durmaları sinirlerini bozuyordu. Pencereden uzaklaşarak koltuğuna kuruldu ve ofisin ortasında duran avukata baktı: "Yarın büyük gün ha?"

"Öyle Behram." dedi Behzat Taner.

"Sence ne kadar zamanda cevap alırsınız?"

"Bilemem! Nasıl bir tepki vereceklerini kestirmek zor. Sabırlı ve dikkatli olmamız lazım. Şanslarını sonuna kadar zorlayacaklardır. O yüzden zaman sınırı koymayacağım. Pazarlığa ancak iyice zorlanmaya başladıklarında, zamanları iyice daraldığında yanaşacaklardır."

"Sence saldırıya geçerler mi?"

"Behram!" dedi avukat 'sen salak mısın?' der gibi, "Adamları saldırmaktan alıkoyan tek şey yerimizi bilmemeleri. Öğrendikleri anda bir dakika beklemezler. Ben bir haftadır neyle uğraşıyorum zannediyorsun. Tarikatın bütün faaliyetlerini durdurdum, adamların hepsini evlerine kapadım, iletişimi minimuma indirdim. Yarından itibaren çok dikkatli olmalıyız."

Lütfen, lütfen, bana haber vermeden tek bir adamın bile yerini değıştirme, herhangi bir emir verme, iletişim kanallarımızı kullanma! Anlaştık mı?”

Behram kafasını salladı. “Peki, Soner gidip ötmesin Yediler’e?”

“Arkadaşım! Soner Alamu’tu biliyor ama yolunu bilmiyor. Hem bilse bile Yediler’in ölmesi için can atan adam niye git-sin söylesin yerimizi? Ha?”

“Ne bileyim. Belki vardır bir çkarı.”

Behzat Taner bu adamın arızalı beynine bir şey anlatmanın mümkün olmadığını hatırlayıp kapıya doğru yürümeye başladı. “Ben gidiyorum.” dedi arkasına bakmadan, “Haber gönderirim.”

Koridorda yürürken Behram’ın arkasından “Büyük İmam seni görmek istiyor...” diye seslendiğini duyunca adımlarını hızlandırdı. Kesinlikle kaldırarak durumda değildi. Şu Behram geri zekâlısı, kendisini iki gün boyunca lüzumsuz yere Alamu’ta oyalamıştı. Yapılacak olan şey sadece Yediler’e iki cümlelik bir pazarlık mesajı, emanetlerin gerçekten ellerinde olduğuna dair sağlam bir kanıt ile bir fotoğraf göndermekten ibaretti ama adamın paranoyası coştukça coşmuş, her ayrını-tıyı yüz defa sormuştu.

Cahit dışarıdan kötü haberler getirip duruyordu. Bilgisayar sistemini satın aldıkları şirkete bir maliye müfettişı gitmiş ve abuk sabuk sorular sormuştu. Cahit’in yaptığı araştırmaya göre defterdarlıkta bu isimde bir müfettiş yoktu. Behzat Taner daha fazla bilgi alamamıştı çünkü Alamu’ta kendisinininki de dahil olmak üzere, hiçbir telefon çalışmıyordu.

Koşar adımlarla arabasına ulaşır kapıyı açtı. Arka koltuğa geçmeden önce, arkasını dönüp, uzaktaki ormanlık tepelerin birinin üzerinde, ağaçların arasındaki büyük bir villaya baktı. Gökte dolunay olmasına rağmen silüeti güçlkle seçiliyordu.

Bu yeri bulan, inşaatlarla başından sonuna kadar ilgilenen kendisiydi ama bu yapı bugüne kadar hiç dikkatini çekmemişti. Alamut'ta kendisinden gizli işler de dönüyordu demek ki.

Temiz havayı ciğerlerine çekerek üzerine bir de sigara yaktı ve koltuğa kuruldu. "Helikoptere haber ver." dedi ön koltukta oturan Cahit'e. Sonra iç cebinden, Yediler'e gönderilecek olan resmin bir kopyasını çıkarttı. Biraz bakıp "Vay be!" dedi kendi kendine.



Yaklaşık olarak dört saat sonra, Behzat Taner en sevdiği mekâna, yani Taner Hukuk Bürosu'nun patron ofisine ulaşmıştı. Gecenin bu saatinde, sekreter masasında hâlâ kendisini bekleyen Jülide'ye 'bir yere ayrılma' talimatını verip kızın canını daha da sıktıktan sonra, peşindeki Cahit'le birlikte odasına geçmişti.

Avukat, adeti olduğu üzere hemen ceketini çıkartıp koltuğun arkasına asmış ama bu sefer makamına kurulmamış, buzdolabından bir viski şişesi ve iyice soğumuş iki bardak alarak, masanın karşısındaki koltuklardan birinde oturan Cahit'in karşısına geçivermişti.

"Anlat bakalım şu müfettiş işini." dedi bardakları doldururken.

"Ankara'ya kadar araştırdım Behzat Bey." dedi Cahit, "Maliye Bakanlığının personeli arasında öyle bir müfettiş yok. Aslında erken davransak alabilirdik adamı. Kim olduğunu öğrenirdik ama şirketteki adamlarımız bize ulaşamamış işte."

Avukat doldurduğu bardaklardan bir tanesini bu sadık adamının önüne koydu. Hayatı boyunca böyle bir ikramla ilk defa karşılaşan Cahit, önündeki bardağa garip garip bakmaktayken Behzat Taner "İlginç." dedi, "Nasıl biriymiş bu adam?"

Cahit biraz durakladıktan sonra cevap verdi: "Emin değiliz ama tarif ettikleri adam... Bana biraz yüzbaşığı anımsattı..."

"Kimi?"

"Şu bizim yüzbaşığı Behzat Bey... Sarp Gönen'i."

Avukat önce oturduğu yerde dona kaldı ve hemen ardından duvarları çınlatan bir kahkaha patlattı. "Bizim yüzbaşığı ha?" dedi gözyaşlarını silerken, "Olur vallahi. İnanırım. Yok, akıllanmayacak bu adam... Daha ne yapalım biz bu yüzbaşığı Cahit?"

"Nasıl emrederseniz öyle yapalım Behzat Bey. İsterseniz bu sefer kesin bitirelim. Arada Beyoğlu'na çıkıyor..."

Behzat Taner viskisinden bir yudum alıp kravatını gevşetti: "Bırak Cahit." dedi, "Artık hiçbir emrim yok sana."

Cahit endişeli bakışlarla patronuna baktı: "Bir... Yanlış mı oldu Behzat Bey?"

"Hayır Cahit, hayır." dedi avukat düşündü: "Kaç yıldır yanımdasın?"

"On altı yıl oldu."

"Vay be. Demek otuz iki yaşına geldin ha. Emeklilik vaktin gelmiş desene..."

Cahit başını önüne eğdi. Tek kelimeyle çökmüş görünüyordu: "Siz nasıl uygun görürseniz Behzat Bey... Ama ben..."

Taner, "Kaldır kafanı." diyerek adamın lafını böldü, "Emekliye ayrılıyorsun, çünkü ben gittikten sonra burada onun bunun işlerine bakmanı istemiyorum. Anladın mı?"

Adamın boş bakışları hiçbir şey anlamadığını gösteriyordu. "Bitti." dedi avukat, "Bitti Cahit. Dükkânı kapatıyoruz. Gidiyoruz buralardan. Çok uzun bir tatile çıkıyoruz."

Cahit "Aman Behzat Bey." diye kekeleydi, "Ya tarikat, Alamut, bu kadar iş? Onlar ne olacak?"

Avukat acı acı gülümsedi ve hiçbir şey demeden ayağa kalktı. Masasına gidip çekmecelerden birini açtı. Büyüğe bir zarfı alıp yerine geri döndü: "Senden bugüne kadar bilmen gereken hiç bir şeyi saklamadım Cahit. Sen de beni hiç utandırmadın. Her adımında yanımdaydın. Eğer Alamut bugüne kadar geldiyse, bunda senin o on altı yıllık emeğinin çok payı var... Şimdi söyle bana. Tarikatın bir kandırmaca, Alamut'un da bir soytarılıktan başka hiçbir şey olmadığını ikimiz de biliyoruz değil mi? Dürüst ol Cahit. Hep olduğun gibi."

Cahit patronunu bugüne kadar hiç yapmadığı bir şekilde, şüpheyle süzdükten sonra titrek bir sesle "Haklısınız." dedi, "Ama yalan da olsa, boş da olsa bizim evimiz. Alamut olmadan biz neyiz ki?"

Taner "Doğru." diye cevap verdi, "Alamut olmadan yapamayız. İşte bu yüzden buralardan gideceğiz Cahit. Çünkü evimiz yavaş yavaş çıldırmaya başladı. Fark etmemiş olabilirsin ama işler çığırından çıktı artık. Küçük yuvamız fazla büyüdü ve bu çok tehlikeli."

"Behzat Bey... Yaşamazlar bizi!"

"Haklısın. Behram öğrendiği anda tüm fedaileri üzerimize salar. Bu yüzden ağzımızı sıkı tutmamız lazım. Bir haftalık daha sabredeceğiz. Bütün gayrimenkulleri elden çıkarttım. Bu büronun devrini yapıp, nakit transferlerini hallettikten sonra ben gidiyorum Cahit. Ve senin burada kalmanı istemiyorum. Tamam mı?"

Cahit kafasını toparlayıp bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Behzat Taner elindeki zarfı adamın önüne atıverdi: "Al bunu. İçinde emeklilik ikramiyen, yeni kimliklerin, pasaportun ve oturma izinlerin var. Hayatın boyunca çalışsan bile sana yetecek kadar paran var artık. Git kendine yeni bir hayat kur. Evlen, çocuk yap, dünyayı dolaş. Hepsini fazlasıyla hak ettin... Ve sakın bana itiraz etme. İçinde en ufak bir

tereddüt varsa bile şöyle düşün: Sen hiçbir zaman Alamut'un adamı olmadın. Sen benim adamımdın ve bu sana son emrim. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Behzat Bey." dedi Cahit. Sehpanın üzerinde duran zarfı alıp, içine hiç bakmadan cebine koydu.

Behzat Taner, bardağından büyükçe bir yudum alıp ayağa kalktı: "Gel vedalaşalım. Fırsatımız olmayabilir."

Cahit, ceketinin önünü ilikleyerek patronuna yaklaştı ve büyük bir hürmetle eğilip elini öptü. Taner, suratında hüznü bir ifadeyle karşısında duran bu sadık adamını omuzlarından tutup kendine doğru çekti. "İyi bak kendine." dedi sıkı sıkı sarılırken, "Hep iyi bak. Sana haber veremeyebilirim. Jülide'nin işten ayrıldığını duyduğün gün, bir saat bile durma buralarda. O da benimle geliyor çünkü. Benden uzun bir süre haber alamayacaksın ama emin ol bulacağım seni. Pasifik sahillerinde, denize karşı rakı içeceğiz daha seninle."

"Tamam Behzat Bey." dedi Cahit titreyen bir sesle. Yüzünü elinde büyüdüğü bu adamın omzuna gömmüştü. Öylece durdular.

Avukat, adamını asansöre kadar geçirdi. Sonra ofisine dönüp, viski bardağıyla birlikte pencerenin kenarına geçti.

Cahit, kapının önünde bekleyen arabaya binmeden önce durup yukarıya baktı. Göz göze geldiler. "Hoşça kal Cahit." dedi Behzat Taner... Şüphesiz özleyecekti.

Niran Hatun fenerini, tünelin sonundaki kapının etrafında dolaştırdı. Dananın kuyruğunun kopacağı yere, yani Şauşka'nın odasına nihayet varmışlardı. Arkasını dönerek "Acele edin!" diye bağırdı.

İdris ile Bengi, tünellere girdiklerinden beri klarnetçiyi taşıyorlardı. Adam, her ikisini de bitap düşürmekle kalmamış, zamanlarından da bir hayli çalmıştı. Saat yavaş yavaş altıya geliyordu ve üstegmene saat yedide harekete geçmesini söylemişlerdi.

Bengi ile İdris, nefes nefese kalmış bir şekilde haruna yetiştiler ve kollarındaki klarnetçiyi tünelin duvarına dayayıp oldukları yerlere çöküverdiler. Taş askerleri geçmeyi denemeden önce ciğerlerini biraz toparlamaları gerekiyordu. Adam, gözlerinin önünde o kadar rakının üzerine beş tane de bira yuvarlamış ve hem kafa hem de vücut olarak küpe dönmüştü. Gerçi bu halde olması iyiydi. Yol boyunca, nerede olduğuna, nereye gittiğine dair en ufak bir soru sormamıştı ama ne İdris ne de Bengi, çıraklıkları da dahil olmak üzere, hayatları boyunca bu kadar ağır iş yaptıklarını hatırlamıyorlardı.

Niran Hatun, arkadaşlarına iki dakika kadar müsaade ettikten sonra "Hadi bakalım." dedi, "Alın adamı."

Ağır adımlarla odaya girdi ve aşağıya doğru inen merdivenlerin başında durdu. Elindeki feneri yere bırakıp, cebindeki keseden bir avuç ateş tohumu alıp üflemeğe başladı. Kısa bir süre sonra, bu devasa salon kanatlı alevciklerin ışıyla dolmuş, taş askerleri bütün nizamları ve ihtişamlarıyla görünür hale

getirmişti. Hatun, gözlerini askerlerden ayırmadan konuştu: "Çalmaya başlasın. Siz beş adım ardında kalın."

Bengi klarnete yapıştığı gibi adamın ağzına dayadı: "Çal!"

Sabri Abi, iyice kurumuş olan ağzını birkaç defa şapırdattıktan sonra klarneti üflemeye başladı. Konuyla yakından uzaktan alakası olmayan bir peşrev salonu inim inim inletmeye başlamıştı ki, İdris Usta aleti adamın ağzından çekiverdi. Sabri Abi hariç hepsi taş kesilmiş bir şekilde askerlere bakmaya başladılar. Neyse ki bir hareket yoktu.

Bengi adamın kulağına eğilip fısıltıyla "Onu değil!" dedi, "Hani benim söylediğim var ya onu çalacaksın. Hatırladın mı?"

Sabri Abi birkaç kere sallanıp 'cık'layınca, Bengi dişlerini gıcırdattı. "Bana bak." dedi, "Bunu çalacaksın." Şarkıyı ıslıkla çalmaya başladı. Adam hatırlar gibi olmuştu ama bu sefer de ağzını denk getiremiyordu. İdris Usta'nın yardımıyla klarnet yerini buldu ve bu binlerce yıllık melodi Şauşka'nın salonunda yankılanmaya başladı. Ne var ki askerler hâlâ olanca ciddiyetleriyle oldukları yerde duruyorlardı.

Şarkının bitmesine yakın Niran Hatun arkasını dönüp devam etmelerini işaret etti. Her şey Murat Hoca'nın söylediği gibiydi ama askerlerde hâlâ bir kıpırtı yoktu. Parmaklarının ucunda birkaç kere yaylandıktan sonra, merdivenlerden inmeye başladı. Son basamakta durup arkasına baktı. En ufak bir yanılda, başlarına gelecekleri çok iyi biliyordu. Sağ ayağını yavaşça ileri uzatıp zemine bastı. Artık askerlerle aynı hizadaydı. Klarnetten dökülen notalar, salonun devasa duvarlarında korkunç yankılara dönüşüyor ve etraflarındaki sinir bozucu havayı daha da yoğunlaştırıyordu. Askerlere doğru yürümeye başladı ve tam beklediği gibi ikinci adımında, o korkunç gümbürtü koptu. Taş askerler ellerindeki mızrakları sertçe yere vurmuşlardı. Hatun, arkasına doğru, kıpırdamamalarını işaret etti. Askerler, sıranın tam ortasından ikiye ayrılarak, sağa ve sola

döndüler. Duvarlara doğru iki sert adım atıp, aralarında; ilerideki tanrıça heykeline kadar uzanan bir yol açtıktan sonra yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak beklemeye koyuldular.

Niran Hatun kısa bir süre daha klarnetin sesini dinledi. Şarkının sorunsuz devam ettiğinden emin olunca, önünde açılan yolda sakın adımlarla ilerlemeye başladı. Her iki yanında sıralanmış olan askerler, sanki Fırtına Odası'na giden onurlu bir konuğu selamlıyormuş gibi saygıyla ve dimdik duruyorlardı. Hatun, bu sükûneti, birkaç adım arkasından gelen klarnet sesinin sağladığını biliyor ve devam etmesi için dua ediyordu. Yolu neredeyse yaralamışlardı ve şu andan sonra olacak herhangi bir aksaklıkta, kendilerini taş askerlerin arasından kurtaracak hiçbir güç tanımıyordu.

Yürümeye devam etti. Salonun ucundaki heykeli artık daha net görebiliyordu. Aşkın ve savaşın tanrıçası Şauşka bütün ihtişamıyla karşılarında dikiliyor, altın ve gümüş süslemeleri, kanatlı alevciklerin ışığıyla parılıyordu. Heykelin bacaklarının arasına, etrafı şimşek figürleriyle bezenmiş bir kapı oyulmuştu. Şimşek, Fırtına Tanrısının sembolüydü ve nihai hedeflerine, yani 'Tapınağın Kalbi'ne çıkan kapı tam karşılarında duruyordu.

Yolun bitmesine on adım kadar bir mesafe kalmıştı ki, salon, derinden gelen bir patlamayla sarsıldı. Aslında dengelemini bozacak kadar şiddetli değildi ama zaten ayakta zor duran klarnetçi sendeleyiverince müziğin sesi kesilmişti. Hatun telaşla arkasını döndü. Bengi ile İdris klarneti adamın ağzına tıkmaya çalışıyorlardı. Taş askerler ise hafif hafif kıpırdanmaya başlamışlardı. Bengi bir taraftan etrafına bakıyor bir taraftan da yalvarır bir sesle adama "Çal şunu... Çal şunu!" diyordu. Neyse ki klarnetçi dakikalardır çaldığı bu şarkıyı artık hafızasına iyice kazımişti. Klarnetin yerinde olduğunu hisseder hissetmez üflemeye başladı. Etraf yeniden sakinleşince hatun "Hadi hızlı." diye seslendi...

Patlamanın, tapınağa girmeye çalışan arkeoloğun marifeti olduğunu biliyorlardı. Labirentlere ilk girdikleri sırada üst üste iki patlama duymuşlardı ama sanki bu sonuncusu biraz daha yakından gelmişti. Adımlarını hızlandırıp, askerlerin arasından kurtuldular ve salının sonundaki merdivenleri tırmanmaya başladılar. Kapının önüne gelince hatun klarnetçiği işaret ederek "Sustur bakalım." dedi. Eğer bu işi biraz anlamışsa, zemine basmadıkları sürece güvende olmalıydılar.

Müzik sustuktan sonra, askerler az bir süre daha oldukları yerde öylece kaldılar. Sonra tekrar iki adım atarak birbirlerine yaklaştılar ve aynı anda dönerek eski yerlerini aldılar. Niran Hatun, başıyla kapıyı işaret ederek Bengi'ye "Fırla!" dedi. Kız, kolundaki klarnetçiği tamamen İdris Usta'nın üzerine yıkıp koşar adımlarla son tünele girdi. Hatun hemen arkasındaydı. Usta ise, sırtındaki yüküyle birlikte ağır aksak ilerliyordu.

'Tapınağın Kalbi'ne çıkan yol büyükçe bir evin koridorundan biraz daha uzundu. Bengi, odaya girdiğinde kendisini yoğun bir toz bulutunun içinde bulmuştu. Birkaç kere öksürdü ve elindeki feneri etrafta dolaştırmaya başladı. Oda çok büyük bir yer değildi ama yüksekçeydi. İlk dikkatini çeken şey ise, tavanı ayakta tutan devasa sütunlar olmuştu.

Patlamanın etkisiyle zemine düşen taşların arasından daha birkaç adım ilerlemişti ki, bir anda odaya doluşan kanatlı alev-ciklerin ışığı, bütün haşmetiyle tahtında oturmakta olan büyük bir heykeli aydınlattı. Bu Fırtına Tanrısının heykeliydi. Başındaki, ilahi gücün timsali olan uzun başlık, hafifçe geriye doğru kaykılmıştı. Bir kolunu tahtının kolçağına koymuş, diğer elinde tuttuğu, ucunda demirden uzun bir ağız olan işlemeli mızrağını da, her an her türlü hükmü vermeye muktedir bir edayla, sağlamca zemine dayamıştı.

Bengi biraz daha yaklaşıp Fırtına Tanrısının yüzüne baktı. Hatları korkutucu bir gerçeklikle işlenmişti. Kırıksık suratından biraz dışarıya fırlamış gibi duran gözleri insanı tedirgin

ediyordu. Teşup, sanki zamanlarca yeryüzünde kalmış ve dünyanın tüm acılarını, nefretlerini, şeytanlıklarını yüzünde biriktirmiş ihtiyar bir adamın ifadesiyle uzaklara doğru bakıyordu.

Bengi, ancak arkasından yetişen Niran Hatun heyecanla “Buldun mu?” diye sorunca gözlerini heykelden çekebildi. Etrafa bakınmaya başladı. Bugüne kadar hiç emanetini aramak zorunda kalmamıştı ama ustaları kaybolan bir emanetin yerini ilk fırsatta sahibine belli edeceğini anlatmışlardı. Haksız değillerdi. Bengi, ayağının bir şeye çarptığını hissetti. Yere baktı. Ahşap bir kutuydu bu. Teşup’un ayaklarının dibinde duruyordu. Yavaşça eğilip üzerindeki tozları üfledi ve kapağını kaldırdı. Bengi’nin yüzünde, o upuzun hayatı boyunca hiç belirmemiş, bambaşka bir gülücük açıverdi. Emaneti karşısında duruyordu. Sanki her an yok oluverecekmiş gibi, korka korka elini uzatıp bu kadim parşömene parmaklarının ucuyla dokundu. Sonra eline aldı. Katlarını nazikçe açtı ve üzerindeki anlamsız yazılara bakmaya başladı. Boştaki elini madalyonuna götürdü... Okuyabiliyordu. Bunlar Lokman Hekim’in kelimiydi. Sevinçle koşup Niran Hatun’un boynuna atıldı ve gözyaşlarını omuzuna bıraktı.

Hatun usul bir sesle “Geçmiş olsun kızım.” dedi, “Büyük geçmiş olsun.”

Bir eliyle de hafifçe sırtını okşuyordu. Bengi bu muhabbeti fazla uzatmaması gerektiğini biliyordu ama sinirli boşalmıştı işte. Gözyaşlarını silmeye koyulmuştu ki, bir anda savrulduğunu hissetti. Hatun koluna yapışmış, kendisini tünelin içine doğru çekiyordu. Bütün alevcikler de sönmüştü. Ne olduğunu sormaya fırsat kalmadan Niran Hatun kısık bir sesle “Fenerler.” dedi, “Fenerleri de söndürün. Sessiz olun.” Hemen dediğini yaptılar ve vaziyetin ne olduğunu zifiri bir karanlığa gömülünce anladılar. Birkaç ışık huzmesi tavandan aşağıya doğru süzülmekteydi. Anlaşılan o son patlama tapınağın damını delmeyi becermişti. Etrafı kaplayan toz bulutundan

dolayı göremedikleri bu delikten aşağıya birkaç davetsiz misafir iniyordu.

Sindikleri yerden Fırtına Odası'nın bir kısmı görülebiliyordu. Işık huzmeleri giderek belirginleşince, tavandaki delikten aşağıya sarkan bir ip gördüler. Kısa bir süre sonra, irice bir adam ipten ustalikle kayarak zemine indi. Onu bir diğeri izledi. İkisi birden durup, beceriksizce aşağıya inmeye çalışsan, kısa boylu tıknaz bir adama yardım etmeye koyuldular.

Son gelen adam, yere ayak basar basmaz elindeki güçlü feneri etrafta dolaştırmaya başladı. Teşup'un heykelini görünce Almanca bir çığlık kopartıp o yöne doğru ilerlemeye başladı. Niran Hatun içinden "Ayağıma kadar geldin köpek!" diyerek elini beline attı ve yavaşça silahını çıkarttı. Adam, heykeli büyük bir hayranlıkla inceliyordu. Parmaklarını Teşup'un suratında gezdirirken keçisakalı heyecandan tır tır titriyordu. Kendisini toparlayıp heykelin yan tarafına geçti. Diğer iki adama, kendi dilinde "Unutmayın. Küçük bir kâğıt parçası arayacaksınız. Üzerinde anlamsız yazılar olacak." diye bağırdıktan sonra yüzünde muhteris bir tebessümle mızrağı incelemeye koyuldu.

Hatun "Burada o kâğıt parçası." diye mırıldandıktan sonra Bengi'ye payına düşen adamı gösterdi. Eliyle klarnetçinin ağzını kapatmış olan İdris'e beklemesini işaret etti ve duvarın dibinden odaya doğru ilerlemeye başladı. İşlerinin çok kolay olacağından emindi. Adamların ellerinde silah yoktu. Üzerlerinde olsa bile, davranana kadar ikisini de indirirler, sonra şu keçisakalı alıp İstanbul'un yolunu tutarlardı. Gerisini de Bengi zevkle hallederdi zaten...

Niran Hatun odaya adımını atar atmaz, en ufak bir tereddüt göstermeden, tek kurşunla hedefinin beynini dağıttı. Daha barut kokusu burunlara değmemişken diğer adam da Bengi'nin silahından çıkan iki kurşunla yere yığıldı. Artık her iki silah da arkeoloğun üzerine doğrulmuştu. "Gel buraya."

dedi hatun ağdalı bir eski zaman Almancasıyla, "Yaşamak istiyorsan gel buraya!"

Arkeolog Helmut Fincher hafifçe arkasına döndü ve önce, etrafa dağılmış fenerlerden yayılan ışık huzmelerin altında korkunç hayaletler gibi duran bu iki kadına, sonra da elindeki, bin yılın arkeoloji keşfi olarak nitelendirdiği Teşup'un mızrağına baktı. Daha yerinden söktüğü anda silahlar patlamaya başlamıştı. Ürkek ürkek "Mızrağı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, seni istiyoruz." diye cevap verdi hatun, "Gel buraya."

Fincher yerde yatan cesetlere baktı. Kadınların ciddiye-tini gayet iyi açıklıyorlardı. Boyun eğmekten başka bir çaresi yoktu. Derin bir iç çekip yürümeye başladı ama bu hırslarla dolu hayatında attığı son adım oldu.

Fincher de dahil olmak üzere hiç kimse, mızrak alındıktan sonra Teşup'un boşta kalan elinin ağır ağır yükseldiğini fark edememişti. Ve o el, olanca ağırlığıyla arkeoloğun ense-sine inmiş, daha ikinci adımını atamadan, adamı yüzüstü yere yapıştırmıştı. Helmut Fincher'in ölümü, bazı meslektaşlarının öngördüğü üzere, çok ani olmuştu...

Fırtına Tanrısı, çok yavaş bir şekilde tahtından kalkmaya başladı. Doğruldukça üzerindeki taşlar, dağılan kalın bir kabuk gibi parça parça yere dökülüyor, altından maviye çalan bir deri belirliyordu. Niran Hatun ile Bengi, bin yılın hamlığını üzerinden atmaya çalışan bu devin karşısında donup kalmış-lardı. Hatun "İdris!" diye bağırınca, Teşup'un gözleri üzerle-rine çevriliverdi. Bir süre baktıktan sonra garip bir dilde tek bir kelime haykırdı. Niran Hatun kelimenin ne anlama gel-diğini biliyor olmalıydı. Yanlarına ulaşıp dehşetlerine ortak olan İdris'i kolundan tuttuğu gibi tavandan sarkan ipe doğru savurdu. "Tırmanın!" diye bir çığlık koparttı ama sesi korkunç bir uğultunun arasında kayboldu. Askerlerini yardıma çağıran Teşup ağır ağır mızrağına doğru ilerliyordu. Bengi'nin

arkasından ipe yapışan hatun, tırmanmaya başlamadan önce duvarın dibine çöküp çoktan uyuklamaya başlamış olan klar-netçiye acı dolu gözlerle baktı. Kapının ağzında ilk taş askerin silüetini görünce de kendini hızla yukarı çekti.

Fırtına Tanrısı mızrağına ulaşmıştı ama öfkesi denecek gibi değildi.

Kollarını havaya kaldırdı ve korkunç bir çığlık kopartarak bildiği tüm rüzgârları ve fırtınaları yanına çağırmaya başladı...

Üsteğmen, doğudaki dağların zirvelerinde beliren kızılığın hafiften aydınlatmaya başladığı kazı alanına baktı.

Saatlerdir üzerinde yattığı kar, kalın parkasını aşır bedenini yoklamaya başlamıştı. Bir kulağı belindeki telsizdeydi. Umutla ustalardan gelecek güzel haberi bekliyordu. Çünkü hiç hesaba katmadığı bir durum, bütün planı ters köşeye yatırmıştı.

Doğan operasyonu, silahlı-silahsız tüm kazı elemanlarının gecenin bir vaktinden sonra dinlenmeye çekilecekleri varsayımı üzerine kurmuştu. Böylece saldırıya başladıklarında hepsini barakalarında kıştırabileceklerdi.

Ne var ki, sabahın dördünde yerini alıp kazıyı gözlemeye başladığında, bütün elemanların harıl harıl çalışmakta olduklarını görmüştü. Sabahın bu ilk ışıklarında bile kazı alanı bir arı kovanı kadar hareketliydi ve bu vaziyette başlatacakları bir saldırının düşündüğünden çok daha dağınık süregideceğinden emindi. Üstelik Niran Hatun da yanlarında değildi. Ona ve uzun menziline güvenip yanlarına roketatar gibi bir şeyler almadıkları için, jeneratörleri uzaktan patlatma olanakları da kalmamıştı. Başlarına gelecek en hayırlı şey, ustaların arayıp saldırıya gerek kalmadığını söylemeleri olacaktı.

Yetmezmiş gibi, şimdi bir de lanet bir fırtına başlamıştı. Belirli bir yönü yoktu. Sanki her yönden esiyor gibiydi. Sırtlarını buza kesmekle kalmamış, yerdeki taze yağmış karları da havaya kaldırarak görüş mesafelerini düşürmüştü. Hedefleriyle birlikte, birbirlerini de göremeyecek olmaları Doğan'ı tedirgin etmişti. Birkaç metre sağında yatan Korkut Bey'e dönüp

“Herkes aynı hizaya gelsin.” diye seslendi, “Hat halinde saldıralım. Kimse kopmasın. Birbirimizi vururuz.”

Korkut Bey, yüzüne indirdiği kar maskesini sıyrıp üsteğmene baktı. Rüzgârın sesinden hiçbir şey duymadığı anlaşılıyordu. Doğan, Korkut Bey’e biraz yaklaşmak için sürünmeye başlamıştı ki, yerin zangırdadığını hissetti. İlkın, daha önce duyduğu patlamalardan biri zannetmişti ama sarsıntı şiddetlenerek devam ediyordu. ‘Deprem.’ diye mırıldandı.

Neyse ki açık alandalar ve yer yarılmadığı sürece güvende sayılırlardı. Ne var ki sarsıntının şiddeti ve süresi giderek doğal olmanın ötesine geçiyordu. Doğan yattığı yerde, göğsünün üzerinde zıplamaya başladığını hissedince dirseklerinin üzerinde doğruldu. ‘Yerinizde kalın!’ diye haykırdıktan sonra ileriye baktı. Zirvelerin üzerindeki ufuk çizgisi bile titremeye başlamıştı. İçgüdülerini kaçması için yalvarıyordu ama mantığı şu an en güvenli yerde bulunduğunu söylüyordu. Biraz daha doğrulmaya çalışarak kazı alanına baktı. Koca kamyonlar yerlerinde zıplıyor, iplerinden kurtulmaya başlamış olan o devasa çadır bir sağa bir sola yatıp duruyordu.

İşte ne olduysa o anda oldu...

Sarsıntının korkunç gürültüsü ve şiddeti birleşerek insan eliyle yapılmış hiçbir şeyin neden olamayacağı korkunç bir patlamaya dönüştü. Çadır, altından yükselen toprak sü-tununun ucuna takılmış bir paçavra gibi, yerden otuz metre havaya fırlamıştı. Üsteğmen bunu ne menem bir şey olabileceğini kendisine soramadı bile. Yerden fışkıran taş, kaya ve toprak parçalarını görünce yere yapışıp başını ellerinin arasına aldı. Nitekim havaya savrulan parçalar bir süre sonra tepele-rine yağmaya başladı. Sırtına inen yumruk büyüklüğündeki bir taş soluğunu kesivermişti fakat arada duyduğu acı çığlıklar, kendisinin nispeten daha şanslı olduğunu söylüyorlardı.

Ortalık sakinleşince kafasını kaldırdı ve maskesine yapışan karları temizledi. Sağ tarafındaki Korkut Bey de yavaş yavaş kıpırdanmaya başlamıştı. Boş gözlerle bir süre birbirlerine baktıktan sonra Korkut Bey "Ustalar!" diyerek ayağa kalkmaya yeltendi. Doğan, adamı yere yapıştırdı ve "Durun biraz." dedi. Pek ihtimal vermemekle birlikte, patlama olduğu sırada ustaların yeteri kadar uzaklaşmış olmasını diliyordu.

Biraz durulmuş olan rüzgâr, etraftaki toz bulutunu dağıtmaya başlayınca kazı alanını, daha doğrusu az önce kazı alanı olan yeri gördüler. O koca çadırın durduğu yerde artık, kenarları toprak kabartılarıyla çevrili bir krater duruyordu. Barakalar, jeneratörler, tankerler; her şey bir tarafa savrulup gitmişti.

Doğan ile Korkut Bey'in ardından, bütün ekip ağır ağır ayağa kalktı. Bazıları yaralanan arkadaşlarına yardıma koşarken, diğerleri dehşet dolu gözlerde karşılarındaki manzaraya bakıyorlardı. Sessizliği bir telsiz cızırtısı bozdu. Üsteğmen, belindeki cihazı çıkartmaya çalışırken, İdris Usta'nın metalik sesi duyuldu: "Çekilin! Operasyon iptal... Hemen çekilin!"

Doğan telsizin mandalına basmış, "Neredesiniz? Ne durumdasınız?" diye soruyordu ki, Korkut Bey'in kolunu dürtüklediğini hissetti. Önce Korkut Bey'e, sonra da beyin parmağıyla işaret ettiği yere baktı ve donup kaldı.

Binlerce adam, sanki bozulan kovanlarından öfkeyle dışarıya çıkan bir arı sürüsü gibi, bozkırın ortasındaki kraterin ağzından dışarıya akıyor ve dört bir yana dağılıyorlardı. Eğer bu mesafeden yanlış görmüyorsa ya da akli kendisine bir oyun oynamıyorsa, adamlar ellerinde uzun, mızrağa benzer şeyler taşıyorlardı.

Birkaç saniye sonra, halen adam kusmakta olan kraterin ortasından bir devin silüeti yükselince Doğan bacaklarının titremeye başladığını hissetti.

Dev; parlak mavi derisinin üzerine, kum rengi bir harmanı sarmıştı. Boyu, kafasındaki uzun külâh sayılmazsa, en az altı metre vardı. Çıplak ayaklarıyla iki büyük adım atıp kraterin dışına çıktı ve bir şey arıyormuş gibi telaşla etrafına bakınmaya başladı. Sonra durup, elindeki mızrağı ileride bir yere doğrulttu. Anlaşılmaz bir dilde haykırdığı iki kelime uzaktaki dağlarda yankılanmaktayken, mızrağıyla gösterdiği yerde parlak, gri bir ışık parladı.

Üsteğmen "Çekilin!" diye bağırdı.

Aslında bu emri vermesine hiç gerek yoktu. O mızraklı askerlerin ciddi bir kısmının üzerlerine doğru koşmaya başladığını görmeyen yoktu. Bütün adamlar sadece nezaket icabı yerlerinde duruyorlardı.

Doğan, grubun en arkasında kalmaya çalışarak koşmaya başladı. Korkut Bey de hemen yanındaydı. Tek kurtuluş ümitlerinin ilerideki kayalıklar olduğunu biliyordu ama mesafe fazlaydı, bu lanet yaratıklar çok iyi koşuyordu ve yaralı adamları grubu bir hayli yavaşlatıyordu.

Bir süre daha koşuktan sonra arkasına baktı. Artık bunların ustaların bahsettiği taş askerler olduklarından emindi. Aralarındaki mesafe giderek kapanıyordu ve bu hızla giderlerse kayalıklara ulaşmadan yakalanacaklardı.

Doğan aniden durdu ve tüfeğini omzundan alıp ateş etmeye başladı. İlk şarjörün ardından arkasını dönüp, duraklamış olan takımına "Koşun!" diye bağırdı. Silahını doldurdu ve sağ dizinin üzerine çöktü. Birkaç el ateş ettikten sonra, iki silahın daha çalışmaya başladığını duydu. Korkut Bey ve Serhat Beşe de kendisine katılmışlardı.

Niran Hatun önlerinde yarım ay şeklinde dizilmiş, kendilerine doğru adım adım yaklaşan taş askerlere baktı.

Birkaç metre ileride, yüzünde aşağılayıcı bir gülümseme ile dikilen Teşup, kendilerine ancak bu kadar askeri layık görmüştü. Anlaşılan Fırtına Tanrısı, işlerini bitirmeden önce biraz kedi-fare oyunu oynamak istiyordu. Aslında bu kadarcık askerle tek başına bile çok rahat baş ederdi ama oyunun içine hile karışmıştı. Teşup, herhangi bir sanat kullanmalarına izin vermiyordu ve üzerlerinde tabancadan başka silah yoktu.

O korkunç patlamaya, tünelin bitimine birkaç metre kala yakalanmışlardı. Başlarına gelecekleri anlayıp, hemen yükselme sanatlarını kullanmışlar ve yerden fışkıran toprak sütunundan daha hızlı bir şekilde gökyüzüne yükselmişlerdi. Aslında yere de sağ salım inmişlerdi ama birbirlerini aramakla ve çadırın bir parçasına dolanan Bengi'yi kurtarmakla biraz vakit kaybedince olanlar olmuştu. Tam seyahat sanatlarını kullanacakları sırada Teşup varlıklarını hissetmiş ve o kadim gücüyle burada kalmalarını sağlamıştı.

Bu tanrı, hikâyelerinde anlatıldığından çok daha güçlüydü. Hatun tüm çabasına rağmen minik bir kıvılcım yaratmayı bile başaramamıştı. Ne var ki, içinde garip bir rahatlık vardı ve geri yürümekten artık çok sıkılmıştı. Aniden durarak, Bengi ile İdris'in önüne geçti. Gözlerini Fırtına Tanrısının pörtlemiş gözlerine dikerek "Bana silah ver!" dedi, "Sadece bana ver ve askerlerinin toza dönüşmesini seyret."

Teşup kedisine, üstelik Hitit diliyle diklenen bu kadına şöyle bir baktı ve kafasını geriye devirerek korkunç bir kahkaha patlattı. "Ancak aptallar ölümlerini zorlaştırır." dedi. Ve sonra sordu: "Kimsin sen?"

"İsmim Niran." diye cevap verdi hatun, "Senin dilinde karşılığı yok. Kanım asildir ve ustam kudretlidir."

"Ben dilimde karşılığı olmayan isimi yok sayarım. Şimdi o asil kanın önümde diz çöksün. Diz çöksün ki seni ustanın yanına çabuk göndereyim."

"Heveslenme Teşup. Ustam da benim gibi hayatta daha... Bana silahımı ver."

Teşup bir kahkaha daha attıktan sonra mızrağını kaldırdı. "Al bakalım." dedi Hatunun elinde beliriveren alevden kılıca bakarak, "Şimdi eğlen biraz. Sonra da sana korkunun ne demek olduğunu öğreteyim!"

Niran Hatun alevden kılıcını havada birkaç defa çevirdikten sonra, tiz bir nara atarak taş askerlerin üzerine saldırdı. Fırına Tanrısı havaya savrulan taş parçalarının arasından kadının dövüşünü seyrediyordu. Bu küstah ölümlü beklediğinden çok daha iyiydi. Aslında üzerine biraz daha asker gönderse en ufak bir şansı kalmazdı ama bu kadını kendisine saklamaya karar vermişti. Cesur, fakat kendisini çok da fazla zorlamayacak bir rakip, hamlayan bedeni için iyi bir antrenman olacaktı.

Sonucu belli olan bu dövüşü daha fazla izlemek istemiyordu. Ayakta kalan askerlerine geri çekilmelerini emrettikten sonra hatuna doğru bir adım attı. Bir şey söyleyecekmiş gibi üzerine eğildi ve aniden mızrağıyla saldırıya geçti.

Niran Hatun ilk hamleden zamanında eğilerek kurtulmuş, diğer ikisini de kılıcıyla savuşturmuştu ama korkudan da yüzünün rengi uçuvermişti. Bunların, yoklama hamleleri olduğunu biliyordu ve bu kadarı bile çok fazlaydı. Kılıcı tutan

kolları daha şimdiden sızlamaya başlamıştı. Daha hızlı ve daha seri bir saldırıya dayanabilir miydi, emin değildi...

Teşup, hatuna takdirle baktıktan sonra ayaklarını sağlamca yere bastı ve mızrağını sıkı sıkı kavradı. "Ölmeden önce söyle." dedi gür bir sesle, "Ustan kim senin?"

Beklediği cevap sol tarafından geldi: "Benim!"

Fırtına Tanrısı sesin geldiği tarafa dönüp, karların üzerinde dimdik duran tunç zırhlı savaşıya dikkatle baktı. Bu sesi, bu duruşu ve yüzü hatırlamıştı. "Truvalı!" dedi kendi dilinde, "Hangi cehennemden kaçtın sen?"

Behruz Usta, ellerini kemerinden sallanan kılıçların kabzalarına atarak "Hep buradaydım Teşup." diye cevap verdi, "Ben unutulmadım daha."

Bu laf Fırtına Tanrısını kudurtmuştu: "Şehrin kadar küstahsın! Ben yeryüzünden silindiniz zannediyordum. Şimdi Truva'nın artıklarını temizlemeli!" diyerek ustalara doğru yürümeye başlamıştı ki, ayaklarının dibine art arda inen iki yıldırım daha fazla ilerlemesine izin vermedi.

Teşup öfkeyle dönüp hâlâ dimdik durmakta olan Behruz Usta'ya baktı: "Beni durdurabileceğini mi zannediyorsun Truvalı? Fırtınalar benimdir."

"Sen uyurken çok şey değişti. Çocuklarımı bırak. Cesaretin varsa bana savur mızrağını."

"Sen hangi cüretle benim yıldırımlarımı çalarsın?" dedi Fırtına Tanrısı ayağını yere vurarak. Yarattığı sarsıntı taş askerlerin bile sendelemesine neden olmuştu ama ustanın kılı kıpırdamamıştı. "Kudretime ortak çıkmanın hesabını vereceksin!" diye bağırmaya devam etti, "Seninle dövüşerek kendimi yoracağımı mı zannediyorsun? Tükeneceksin Truvalı. Tükeneceksin... Ben de seni ardımda sürükleyerek tüm bu dağların etrafında dolaştıracığım. Tıpkı Aşil'in arkadaşına yaptığı gibi."

Bu laf da Behruz Usta'yı, iki kılıcını birden kınından sıyrarak kadar öfkelen-dirmişti: "Aşıl de masal oldu Teşup." dedi, "Tıpkı senin gibi."

Her ikisi de artık sözün tükendiği yere geldiklerini anlamışlardı. Fırtına Tanrısı geri çekilip taş askerlerine toplanmalarını emretti. Usta, altı bin askerın saflara girişini seyretmekteyken Niran, İdris ve Bengi'nin yanına geldiklerini fark etti. "Usta" dedi hatun, "Bize de silah ver."

Truvalı, gözlerini taş askerlerden ayırmadan, kılıcının ucuyla arkasına geçmelerini işaret etti: "Geride durun. Bu benim dengim!"

Taş askerler birkaç yüz metre ileride toplanmış ve efendilerinin emriyle mızraklarını ileri uzatarak uygun adımlarla saldırıya geçmişlerdi.

Usta, kılıçlarını gökyüzüne doğrulttu ve bir süre öyle kaldıktan sonra sertçe indirdi. İlk başta bir şey olmamıştı ama birkaç saniye sonra, gerilerden gelen bir gümbürtü etrafı sallamaya başladı. Hatun arkasına baktığında karların kabarak üzerlerine doğru gelmekte olduğunu gördü. Sanki yere yakın esen kuvvetli bir rüzgâr, önüne kattığı karları süpürerek inanılmaz bir hızla ilerliyordu.

Karlardan oluşan dalga, yürüdükçe hızlanıyor, yükseliyor ve güçleniyordu. İyice yaklaştığında, tam hizalarından ikiye ayrıldı ve kendilerine hiç dokunmadan geçerek ileride yeniden birleşti. Ayak bastıkları yerdeki dört-beş metrelik bir şerit dışında, toprağın üzerinde tek bir kar tanesi bile kalmamıştı. Kar dalgası iyice yükselip görüşlerini kapatmadan önce, taş askerlerin ortasında duran Teşup'un çaresizlik içinde mızrağını savurduğunu gördüler. Ama Behruz Usta, kılıçlarını çoktan ileriye uzatmıştı.

Dev beyaz dalga, askerlere çarptıktan sonra da durmamıştı. Hepsini önüne katarak ilerlemeye devam etmiş ve muazzam

bir gürültüyle kuzeydeki dağ sırasına parlamıştı. Taş askerlerden hiçbirisi bu ölümcül darbeden kurtulamamıştı.

Behruz Usta, yüzünde eğlenceli bir tebessümle, dağın eteklerine yakın bir yerde ayağa kalkmaya çalışan Fırtına Tanrısını izliyordu. Hali perişan görünüyordu. Başındaki külahlı kim bilir nereye savrulup gitmişti. Vahşi bir hayvan gibi, üzerindeki karlardan silkinerek temizlendikten sonra mızrağını aranmaya başladı. Silahını karların altından çıkartır çıkartmaz da ustanın üzerine doğru koşturmaya başladı.

Truvalı hâlâ gülümsüyordu...

İki düşman, soğuk toprağın üzerinde bir kez daha karşı karşıya gelmişlerdi.

"İştar sana güzel bir ordu hediye etmiş." dedi Behruz Usta, "Yazık oldu..."

Teşup biraz tedirgin görünüyordu ama hâlâ küstahtı. "Arkandan ağlayacak kimse bırakmayacağım Truvalı." diye haykırdı, "Yanlış düşmanın karşısında duruyorsun."

"Yanlış yerde duran sensin." dedi usta, "Yerin üstünde değil, altında olmalıydın. Gözler önünde değil, masallarda yaşamalıydın... O yüzden çok geç olmadan git Teşup!"

"Fırtınaların bir tek efendisi var Truvalı, o da benim. Sana öğreteceğim bunu!"

Behruz Usta rakibine doğru yaklaştı: "Hükümün eskide kaldı Teşup. Sen unutuldun. İnsanları kendine tapındıran, mabetlere heykellerini diktiren herkes gibi unutulmaya mahkûmdun ve unutuldun. Eskiden kudretliydin. Ama insanların imanını tercih ettin! Sen iktidarı tercih ettin Teşup! Duaları ve yakarılarıyla beslendin! Ve insanlar seni unuttukça bedenini kabuk bağladı. Sonunda sonsuz bir uykuya daldın. Ta ki birileri senin adını tekrar tutkuyla ağzına alana, varlığına inanana

kadar... Şimdi git Teşup! Zavallı uykuna geri dön. Bu dünyada yerin yok artık.”

Mavi dev mızrağını hırsla yere sapladı. Kollarını gökyüzüne uzatarak gözlerini kapattı ve ellerinde beliriveren yıldırımları ustanın üzerine fırlattı. Ne var ki Truvalı'nın kolları çok hızlıydı. İki kılıç hamlesiyle yıldırımları gökyüzüne geri gönderdi.

Karşısındaki savaşçının boş konuşmadığını anlayan Teşup, tüm kudretiyle saldırmaya başladı. Gökyüzünden koparttığı yıldırımları art arda fırlatıyor, eli sanki hiç boş kalmıyordu. Behruz Usta ise büyük bir rahatlıkla, adeta güle oynaya tüm hamleleri kılıçlarıyla savuşturuyordu. Seken yıldırımlar, çarpıkları yerlerde korkunç gürültülere ve kalıcı değişikliklere neden oluyorlardı. Birkaç dağın zirvesi artık eskisi kadar yüksek değildi.

Usta, rakibinin iradesinin sarsılmaya başladığını hissettiği ilk anda, üzerine gelen yıldırımlardan birini iki kılıcının arasında kısırdı ve geldiği gibi geri gönderdi. Göğsünde patlayan yıldırım Fırtına Tanrısını korkunç bir acıya boğmuştu. Sırtüstü yere devrilirken attığı çığlıklar gökyüzünü yırtıyordu ama Behruz Usta, zaferini ilan etmek için henüz erken olduğunu biliyordu.

Kısa bir süre sonra Teşup iri bedenini savurarak ayağa fırladı. Harmanisindeki büyük bir delik dışında, üzerinde yıldırıma dair bir iz yoktu. Yere saplı mızrağını topraktan söküp aldı ve dehşet bir saldırıya girişti. Cüssesine rağmen hızlı, ahmak suratına rağmen de zekice dövüşüyordu. Usta, durmadan savrulan mızrağa geçit vermiyordu ama rakibiyle arasındaki sıklet farkından dolayı karşı saldırıya da geçemiyordu. Bir fırsatını bulup iki kılıcını birden mızrağa indirip düşmanın dengelerini bozdu ve geriye doğru sıçradı. Dudaklarından çabucak dökülen birkaç kelimeyle birlikte büyümeye başladı. Boyu göz açıp kapayana kadar Teşup ile aynı hizaya gelmişti.

Dövüş yeniden başlamıştı. Fırtına Tanrısı mızrağıyla rakibini uzakta tutmaya çalışıyor, boşta kalan eliyle de üzerine yıldırımlar yağıdırıyordu. Fakat rakibi, inisiyatifi yavaş yavaş ele geçirmeye başlamıştı. Kollarını ve sanatını inanılmaz bir çeviklikle kullanıyordu. Hamlesini yaptıktan sonra savrulan kılıcını toparlamakla hiç uğraşmadan elinden kayıp gitmesine izin veriyor ve hafifleyen kolunu, havada, kendisine en uygun pozisyonda beliriveren veren bir diğer kılıca hızla uzatıyordu.

Ustanın kullandığı kılıçların sayısı dörde, beşe ve nihayet yediye ulaştığında, Teşup başının ciddi bir deritte olduğunu anlamıştı. Artık yıldırımlarını fırlatmıyoi, elinde tuttuğu irice bir tanesini kendini savunmak için kullanıyordu. Korkusu ve öfkesi, aklının önüne geçmeye başlamıştı.

Hayatta kalmasını sağlayan tek şeyin, rakibini uzakta tutan mesafeli silahları olduğunu unutup yakın dövüşe geçmeye kalkışınca ilk darbeyi omzuna aldı ve bunu diğerleri takip etti.

Yedi kılıç, Fırtına Tanrısının bedeninde birbiri ardına yedi yara açıvermişti. Kesilen yerlerden durmadan boşalan akışkan mavi ışıklar birbirlerine karışıyorlardı. Sonunun bu kadar çabuk geldiğine Teşup'un kendisi bile inanamıyordu.

Behruz Usta, sağ eline henüz aldığı kılıcı aşağıdan yukarıya doğru hızla savurarak rakibinin kolunu omuz başından koparttı. Acı ve uzun bir çığlık kulaklarında çınlamaktayken, önünde beliren bir başka kılıcı kapıldığı gibi Teşup'un karnına saplayıverdi. Bir süre bekledikten sonra kabzayı elinden bıraktı ve rakibinin yığılışını seyretti.

Usta, tek bir kelamla sanatını bozdu, elinde kalan kılıcı kınına yerleştirdi ve yerde perişan halde yatan mavi devin yanına yürüdü. Yüzyıllardır içinde tuttuğu iki çift lafi etmenin vakti gelmişti. Eğilip, önce diğer kılıcını saplandığı yerden söktü sonra da Fırtına Tanrısının mızrağını aldı.

“On üç yıl savaştık Teşup.” dedi, “Tam on üç yıl şehrimizi savunduk. En küçük şehirler bile yardımımıza koştu ama sana tapınan o küstah kral, Hattuşa’nın o burnu büyük efendisi bir tek askerini bile esirgedi bizden. Ama yine de hak yerini buldu. Truva’yı yıkan deniz halkları senin krallarının da sonunu getirdi. Şimdi hain kullarının bedeli olarak mızrağını alıyorum Teşup! Surlarda düşen tüm arkadaşlarım adına alıyorum. Artık yeryüzünde hükmün yok senin. Hâlâ zamanın varken git uykuna devam et... Sen unutuldun!”

Artık bu düzlükte yapacak bir şeyi kalmamıştı. Elindeki kılıcı da kınına yerleştirip kendisine baktı. İşlemeli tunç kalın kanına, kalın deriden kısa entarisine ve sandaletinin dizine kadar sarılan iplerine... Çıplak pazılarındaki kaslar kızışmış, kollarında yol yol damarlar belirmişti. Güçlü elleri uzun yıllardan sonra ilk defa kartal başı işlemeli kabzaları kavramıştı. Muhteşem görüldüğünü biliyordu usta; her muzaffer savaşçının görüldüğü gibi...

Dövüşürken kendisini seyretmişti. Kılıcını her savurduğunda yüzünde beliren zevk seğirmelerini izlemişti. Dünün kudretli tanrısı, bugün ‘dengim’ dediği Teşup ayaklarının dibinde yatıyordu... Ama içindeki coşku, tüm gövdesini saran o zevk, ilk rakibini; hani zamansız yerde üzerine saldıran o aslanı hançeriyle öldürdüğü günden hiç farklı değildi. Postu hâlâ odasını süslüyordu. Onun ve diğerlerinin yanına şimdi bir de bu mızrak eklenecekti.

Zırhlarını kuşanırken, silahlarını sıyırırken, en korkunç sanatların kelimelerini mırıldanırken ve dövüşürken kendisini nasıl güzel, nasıl kendisi gibi hissettiğini düşündü. O bir savaşçıydı ve anlaşılan, bunu değiştirmeyi kendisi bile başaramamıştı.

Biliyordu ki bu diyarda ve bu hayatta kaldıkça ne coşkusu sönecek, ne ruhu durulacaktı. Yüzünü batıya döndü. Biraz

yürümenin dinlenmek için iyi bir başlangıç olacağını düşünüyordu ki baldırında hissettiği keskin bir acıyla kasılıp kaldı.

İşte, zafer denen şey gözünü köreltmeye başlamıştı bile.

Hayatı boyunca yapmadığı hatayı yapmış ve henüz ölmemiş olan bir düşmana arkasını dönmüştü. Teşup da kalan tek elinin sivri tırnaklarıyla baldırına bir pençe atarak kendisine 'hoşça kal' demişti. Alt alta açılan dört kesikten boşalan kanlar toprağa damlamaya başlamıştı.

Usta hızla arkasını dönerken suratındaki acı ifadesi, öfkeye dönüşmüştü. Hiç tereddüt etmeden elindeki mızrağı kaldırdı ve Fırtına Tanrısının göğsüne sapladı.

Yeryüzünün etrafındaki büyük-küçük bütün rüzgârlar susmuş, bütün bulutlar durmuştu. Kasırgalar ve tayfunlar dağılıvermiş, soğuk ve sıcak havalar birbirlerine ilişmekten imtina etmeye başlamışlardı.

Suya ya da toprağa bir damla bile yağmur düşmüyor, hiçbir yere kar yağmıyor, tek bir su zerresi bile donmuyor ya da buharlaşmıyordu. Ve Behruz Usta bütün bunların farkındaydı.

Çağırdığı iki rüzgâr Teşup'un cenazesini çok uzaklarda bir yere taşıırken, usta her şeyin akışında devam etmesini buyurup, batıya doğru yol almaya başlamıştı.

Hatun, İdris ve Bengi, ıssızlığına ve yalnızlığına yeniden kavuşan o soğuk düzlükten arkalarına bakmadan ayrılmışlar ve doğruca mahallelerine inmişlerdi. Akıllarında her anı anlatılası müthiş bir hikâyeye, ellerinde ise paylaşılması gereken bir sevinç vardı. Üçü birden soluğu Salih'in evinde almışlardı. Müjde verilmiş, mutluluk naraları eşliğinde sarmaş dolaş olunmuş, Hekim'in emaneti elden ele dolaşmış, öpülmüş, yüreklere bastırılmış ve hep birlikte mükellef bir kahvaltı sofrasına oturulmuştu.

Salih Usta ile İlyas, hiç haberdar olmadıkları bunca şeyi dizlerini döve döve dinlemişlerdi. Bahanesi ne olursa olsun, kendilerine haber verilmediği için alınmışlar, bu kadar mace-rayı kaçırdıkları için hayıflanmışlar, Behruz Usta'nın kılıcını sıyırtışını göremedikleri için çok üzülmüşlerdi ama bunların hiç birisi emanete kavuşmanın sevincini göğleyememişti. Uzun zamandır mahzun duran gönülleri, boynunu yeniden doğrultmuştu. Yediler'in önünde kim durabilirdi ki? Emanetlerine el uzatan soysuzlardan birsi geberip gitmişti ve Yediler'in bu beş kartalı, diğerlerinin de ecellerinin çok yakında olduğundan artık eminlerdi. Duruşları, oturuşları bile değişmişti ustaların. Salih, Niran Hatun'dan, İlyas da Bengi den birazcık çekinmese, her ikisi de, ağrılarını, yaralarını boşverip kalkıp çizmelerini giyivereceklerdi. Haftalardır mecburen aynı evde ikamet etmekten dolayı, birbirlerine hafif hafif sinir olmaya başlayan bu iki ustaya söylenen daha tam olarak iyileşmedikleriydi. Söylenmeyen şey ise, tüm âlemde hâlâ 'ölü' olarak bilindikleriydi.

Kahvaltıyı öğleni biraz geçinceye kadar uzatmışlar, kısa bir tartışmanın ardından emanetın, zamanı gelene kadar Niran Hatun'un evinde saklanmasına karar verip, hâlâ üzerlerinde duran beyaz kamuflajlardan, silahlardan, telsizlerden kurtulmak için evlere dağılmışlardı. İşi biten, kimseyi beklemeden doğruca Eski Yer'e gelecekti. Böyle olmasını hatun istemişti. Günlerdir dağda bayırda dolaşan İdris'in tıraşını, banyosunu, Bengi'nin saçlarını, parfümünü bekleyecek hali yoktu.

Niran Hatun evine girdi, yüzüne çabucak biraz su çarpıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra mahalleden çıktı. Hızlı bir yürüyüşün ardından Kapalı Çarşı'nın keşmekeşine daldı. Müşteri kılığında etrafta dolaşan birkaç Solak'la selamlaşıp halıcı dükkânının yolunu tuttu. Esat kapıyı gören bir yerde oturuyor, Haydar ise el dokuması bir Kula halısı için sıkı bir pazarlığa girişmiş olan müşterinin ataklarını tebessümle karşılamaya çalışıyordu. Fazla göze batmamaya çalışarak arka tarafa kıvrıldı ve merdivenlerden inmeye başladı. Yerin üstünde her şey olması gerektiği gibiydi ama sütunlu salonda kimsecikler yoktu.

"Uyuyorlar herhalde" diye düşündü Niran Hatun. Bir terslik olsa yukarıda söylerlerdi. Topuklarını yere vura vura masaya doğru yürüdü. Gürültüyle bir sandalye çekip oturdu. Gözü yüzbaşının ve Mehmet Sinan'ın odalarındaydı ama beklediği kapı gıcirtısı arkasından geldi. Dönüp baktığında Geceli ile yüzbaşının Daire ofisinden çıkmakta olduklarını gördü. Sandalyesine iyice yaslanıp yaklaşmalarını bekledi. Sonra gururlu bir sesle "Hallettik." dedi, "Emaneti aldık."

Yüzbaşı kısa bir duraklamanın ardından "Haydi geçmiş olsun." diyerek elini uzattı. Mehmet Sinan ise, mutlu bir tebessümle kendisine bakıyordu. Hatun her ikisinin de çok sevindiğinden emindi ama sanki bunu göstermelerini engelleyen başka bir şey vardı. Sadece yorgunluk olmasını ümit ederek "Doğan Bey aradı mı?" diye sordu.

“Evet.” diye cevap verdi yüzbaşı, “Zayırları yokmuş. Yoldalarmış.”

“Bahar Hanım? Asıl onu tebrik etmek lazım.”

“Hâlâ arayıp araba istemediğine göre uyuyor olmalı.”

Hatun hafifçe gülümsedi: “Peki, siz neler yaptınız? Var mı bir vukuat?”

Yüzbaşı ile Geceli yan gözle birbirlerine baktılar. Gerekli cevabı sessizlikleriyle vermişlerdi zaten. Mehmet Sinan, elindeki kâğıtlardan birini masanın üzerine koydu ve yavaşça hatunun önüne ittirdi: “Bunu bu sabah gönderdiler.”

Niran Hatun kâğıdı eline alınca, kapanmaya çalışan gözlerine karşı koymak zorunda kaldı. Bir süre baktıktan sonra gözlerini kaldırdı: “Ne istiyorlarmış?”

“Ellerindeki emanetlere karşılık sizden birini daha istiyorlar.” dedi Geceli, “İksir yapıldıktan sonra da kendi payları karşılığında Elif’le birlikte geri bırakacaklarmış.”

Hatun elindeki kâğıda basılmış olan fotoğrafa bir kez daha baktı. Beyni zonkluyordu ama tek tesellisi Elif’in hâlâ hayatta ve sağlıklı olduğunu bilmektir. Yüzünde beliriveren şefkat ifadesini saklamaya hiç gerek duymadı. Mavi, geniş yakalı bir gömlek giydirmişlerdi kıza. Eline de yakın tarihli bir gazete tutuşturmuşlardı. Kömür karası saçlarının geniş dalgaları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bunca yaşamışlığına rağmen hâlâ bir bebeğinki gibi yuvarlak ve yumuşak olan yüzü her zamankinden daha durgundu. Şakaklarına doğru yükselen kaşlarının altındaki o biçimli ve büyük gözlerin ışığı hâlâ sönmemişti ya... Her şey hâlâ yolunda sayılırdı.

Mehmet Sinan biraz daha bilgi vermeye hazırlanıyordu ki hatun resmi sallayarak “Nasıl geldi bu?” diye sordu.

“Elektronik postayla.” dedi Sarp, “Cebime mesaj atıp posta adresini ve şifresini verdiler. Önce bir şey anlamadık ama girince bunu gördük. Resim de mesaja iliştilmişti.”

Hatun ayağa kalktı. Ellerini arkasına bağlayıp masanın yanındaki sütunun etrafında bir tur attı. Aklı bomboştu ama bir şeyler söylemek zorunda olduğunu biliyordu. “Mesajı gönderen numarayı araştırın.” dedi nihayet, “Şu posta adresini de...”

Bu lüzumsuz talimatları Geceli karşıladı: “Numara görünmüyor Hatun. Nasıl gizlediklerini bilmiyoruz. Posta adresi de sıradan bir şey. Bir kez daha kullanacaklarını sanmıyorum. Ama daha önemlisi şey var...”

Niran Hatun durdu ve gözlerini Mehmet Sinan’a diktirerek “Ne var?” diye sertçe sordu. Ne mektuptan ne de mesajdan hiçbir şey çıkmayacağını fazlasıyla farkındaydı. Adamlar yine ince iş yapmışlardı ve bu sinirine dokunuyordu. Bir taraftan da bunu Salih’e nasıl ve ne şekilde söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Hiç gönüllü değildi ama ustası olarak bu iş herkesten çok kendisine düşerdi. Şu an kafasında her şeyden çok bu soru vardı.

Mehmet Sinan, hatunun gerilmiş suratına bakarak biraz düşündü ve diğer kâğıdı da hatunun önüne uzattı: “Mesajın altına da böyle bir şey yazmışlar...”

Niran Hatun, koca kâğıdın tam ortasına basılmış üç kelimeye baktı. Kendisine bir anlam ifade etmiyorlardı. Yüzbaşıyla Geceli’ye dönüp “Ne bu?” diye sordu.

Mehmet Sinan “Sen anlarsın diye düşünmüştük.” dedi, “Biz okuyamıyoruz da.”

Hatun Geceli’nin söylediklerine bir anlam verememişti. Latin harfleriyle yazılmış eski de olsa Türkçe olan üç kelime nasıl okunamazdı ki? Sonra bir anda kafasına dank etti. “Yok canım, mümkün değil böyle bir şey.” diye geçirdi içinden.

Kelimelere bir kez daha baktı. Hâlâ okuyabiliyordu. Gözlerini kapayıp bu üç kelimeyi aklından tekrar etmeye çalışınca ürperdi. Olmamıştı. Bir tek harfi bile hatırlamıyordu. Bu kâbusu teyit etmenin bir tek yolu vardı. Hemen boynundaki madalyonu çıkartıp kâğıda tekrar baktı. Artık kelimeler kendisine de bir anlam ifade etmiyordu. Sanki okumayı unutmuş gibiydi. Emanetlerin kelimeleriydi bunlar ve şifreleri kırılmıştı. “Bu imkânsız!” diye fısıldadı. Çünkü boynunda madalyonu olan, icazet almış bir Yedi dışında bu kelimeleri kimse sesli ya da sessiz okuyamazdı, ezberleyemezdi ve yazamazdı! Bunun hâlâ mümkün olabileceğine inanmıyordu.

Kâğıdı yüzbaşıya uzatıp “Oku şunları.” diye bağırdı. Sarp bunu sabahıtan beri deniyordu zaten. Bugüne kadar çok şey görmüştü ama ilk defa sanat denen şeyi kendi üzerinde hissetmişti. Önce bilgisayar ekranında, sonra kâğıtta gördüğü bu kelimeleri okuyamıyordu. Hatta bunların harf olduğunu bile aklını bayağı zorladıktan sonra anlayabilmişti. Sakince “Okuyamıyorum.” dedi.

Niran Hatun ayağa fırlayıp masanın etrafında dolaşmaya başlamıştı. Madalyonu boynunda değilken kendisinin bile okuyamadığı, yazamadığı o üç kelime, nasıl olup da bu kâğıda basılmıştı, işte bunu aklı almıyordu. Aynı soruları haykırarak yüzbaşıyla Geceli’ye yöneltti. Sarp kelimeleri okuyamıyordu ama çok mantıklı bir açıklaması vardı “Bilgisayar.” dedi sadece. Emanetler dokuz sanatın en kudretli örnekleriyle korunuyordu. Bu okunamama durumu da kelimelerin üzerindeki kuvvetli bir zihin büyüünden kaynaklanıyor olmalıydı. Anlaşılan bu büyü sadece insan hafızası üzerinde etkiliydi, bir işlemci, ön bellek, sabit disk ya da yazıcı üzerinde değil...

Bunu yapan adamlar, Yediler’in sadece kendilerine ait olduğunu düşündükleri kadim kelimelerin yüz milyonlarca kopyasını çıkartabilirler, dahası yazılabilir kıldıkları emanetleri, söylenebilir hale de getirebilirlerdi. İşte o zaman, Yediler’in

boyunlarında madalyon taşımalarının, bu yazıları görebilen seçkin insanlar olmalarının hiçbir anlamı kalmazdı. Lafın kı-sası, sadece emanetlerin şifreleri değil, Yedi Kartal Ocağı'nın en kudretli büyüğü de kırılmıştı.

Hatun salonun ortasında kara kara düşünmekteyken Mehmet Sinan "Bir şey daha vardı." diye mırıldandı.

Hatun ölü gibi bir sesle "Söyle." dedi.

"Alamut." dedi Geceli, "Mektubun altına Alamut diye imza atılmış..."

Behzat Taner son birkaç gündür büyük bir şevkle çalışıyordu. Bütün banka kasalarını boşaltmış, kalan son birkaç parça gayrimenkulü elinden çıkartmış, kıraç bir araziye ken alıp ufak bir yatırımla verimli bir tarım havzasına dönüştürdüğü devasa çiftliğini mükemmel bir fiyata satmıştı. Alamut'a ait olanlara ise hiç dokunmamıştı. Ganimetten sadece hak ettiği kadarını almış, geri kalanını olduğu gibi bırakmıştı. Çünkü kurduğu düzeni yokluğunda da sürdürebilmek için, Behram'ın ciddi miktarda paraya ihtiyacı olacaktı. Gerçi bugüne kadar kafasını Alamut'un dışına çıkartıp bir işin ucundan tutmuşluğu yoktu ama öğrenecekti artık. Ya öğrenecekti, ya kendisi gibi çekip gitmeyi akıl edecekti ya da ölecekti...

Son olarak, dün akşamüstü Jülide'yi odasına çağırıp, ciddi bir patron edasıyla kızı 'kovulduğunu' söylemişti. Bir süre zırlı zırlı ağlayışını seyrettikten sonra aptal bebeğini kucağına çekerek planını basitçe anlatmıştı. Kız sadece 'birlikte çok uzaklara gideceklerini' kavramış, yıllardır patronu mu, sevgilisi mi yoksa babası mı olduğunu anlayamadığı bu adamın kendisini bırakıp gitmediğine çok sevinmiş, bir süre yaşlı gözlerini kırptırdıktan sonra sormuştu: "Annem de gelecek mi?"

Avukat kızın yüzünü ellerinin arasına alıp sıkıca kavramış ve "Hayır." demişti, "Gideceğimizi kimseye söylemeyeceksin. Yoksa seni burada bırakırım. Anladın mı?"

Jülide'nin, annesi olacak o nemrut kadına bu kadar düşkün olmasını hiçbir zaman anlayamamıştı. Çocukken, genç kızlığında ve de zaman zaman hâlâ yediği dayakları kızın ağzından duyunca Behzat Taner'in bile yüreği sızlamıştı.

Masasının üzerine yaydığı biletlere baktı. Tarihi geçmiş olanları yırtıp, kalorifer dairesine gidecek olan çöp kutusuna attı. İşler tahmin ettiğinden daha hızlı gidiyordu. Yarından sonraki gün, artık erken emekli ve özgür insanlar olarak istedikleri bir uçağa binebileceklerdi. Biraz Avrupa'da dolaşırlar, fazla oyalanmadan İspanya üzerinden Meksika'ya geçerlerdi. Gerisi keyiflerine kalırdı. Ya güzel bir Güney Amerika gezisi ya da küçük adasında dingin bir yaşamın ilk günleri... İçinden "Mafyadan emekli olunmaz diyen halt etmiş" diye geçirmekleyen telefonu çaldı. Beklediği bir şeydi. Sakince ahizeyi kaldırıp "Ne yaptınız?" diye sordu.

"Olmadı Behzat Bey." dedi karşıdaki ses, "Konuşturamadık."

"E ezin biraz."

"Çok ezdik Behzat Bey. Ama adam gerçekten bir şey bilmiyor. Daha doğrusu hatırlamıyor. Alkoliğin, hapçının teki. Olay olduğunda kafası çok yüksekmiş. Adam akıllı hatırladığı tek şey mekânında çalmaktayken Volkan adında bir gencin gelip kendisini aldığı. Çalıştığı yerden samimiyeti varmış. İyi de para verince gitmiş çocukla. Gerisini hatırlamıyor. Mavi devlerden falan bahsediyor..."

Avukat gülmemeye çalışarak "Tövbe estağfurullah." diye söylendi, "O dağın başında klarnetçinin ne işi olur yahu?"

"Biz de anlayamadık Behzat Bey." dedi adam, "Şu Volkan denen çocuğa bakıyoruz şimdi."

"Tamam... Bana bakın! Bu olayla ilgili benden başka kimseye bilgi vermek yok. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Behzat Bey."

"Olay yerine gelen olmuş mu? Jandarma falan?"

"Hayır Behzat Bey. Ben Çorum'da, Ortaköy'de biraz ağız yokladım. Herkes kazının devam ettiğini zannediyor."

“Tamam.” dedi Behzat Taner. Telefonu kapatıp iyice bir güldü. Gitmeden önce Behram’a hoşça kal hediyesi olarak şu üçüncü emaneti vermeyi düşünmüştü ama anlaşılan bir şeyler çok fena ters gitmişti. Arkeolog, beş altı gün kadar önce arayıp kendisinden patlayıcı istemişti. Bu son konuşmaları olmuştu. Üç gün önce kazının ne durumda olduğunu öğrenmek için aramış ama kimseye ulaşamamıştı. Gün boyunca arkeologdan ses çıkmayınca da kazı yerine birkaç adamını yollamıştı. İlk haber “Behzat Bey, burayı bombalamışlar.” şeklinde gelmişti. Malzemelerden, araçlardan ve adamlardan arta kalanlar, kazı yerinin iki-üç kilometre kuzeyindeki dağların eteğinde, kalın bir kar tabakasının altında bulunmuştu. Adamları, geniş bir alandaki tüm karların erimiş olmasını yoğun ısı üreten bir bombanın patlamasına bağlıyorlardı. Çadırın kurulduğu yerde açılmış olan büyük bir krater de bu teoriyi destekliyordu zaten.

Ne var ki, Helmut Fincher’in cesediyle birlikte donmak üzere olan bir klarnetçinin, kraterin içinde bulunması her şeyi karıştırmıştı.

Avukat, birlikte çok iş yaptıkları Fincher için biraz üzül-müştü. Kazı yerine olanlarla ise fazla ilgilenmemiş, etrafın ka-baca temizlenmesini, görünen cesetlerin kaldırılmasını, klar-netçinin alınmasını ve bu işten kimseye bahsedilmemesini emretmişti. Varsın Behram üçüncü emaneti bekleyedursundu. Giderayak vızıltılarını dinleyemezdi. Bu işin, o ya da bu şe-kilde Yediler’in elinden çıktığına emindi. Tapınaktan, Finc-her’den, üçüncü emanetten falan nasıl haberdar oldukları da artık hiç umurunda değildi.

Saatine baktı. Öğleni geçiyordu ve acıkmıştı. Kendisine enfes bir memleket yemekleri ziyafeti çekmeye karar verdi. Zira yurt dışındayken özleyeceği ender şeylerin arasında, ilk sıralarda olacaklardı. Nerede yiyebileceğini düşünmeye baş-ladı. Kapalı Çarşı’nın oralarda aşçısı güzel olan bir yer bili-yordu. Hınzır hınzır gülererek “Gitsem mi acaba?” diye düşündü,

“Hem çarşısı da son bir kez gezerim.” Uzundur yapmak istiyordu bunu. Yediler’in burnunu dibinde dolanmak, belki farkında olmadan içlerinden biriyle göz göze gelmek...

Düşüncesi bile korkunç bir zevk veriyordu ve yapmaması için artık hiçbir neden yoktu. Kim olduğunu bilmiyorlardı. Suratını bile görmüşlükleri yoktu. Son İstanbul fantezisi olarak, gidip Kapalı Çarşı’da biraz turlamaya kesinlikle karar verdi.

Hemen fırlayıp ceketini ve paltosunu giydi. Arabasını da almayacak, taksiyle gidecekti. Hem köprüyü geçerken, taksinin filmsiz camından şehre şöyle doyasıya bakabilirdi. Jülide’yi de almayı düşündü. Vazgeçti. Tam elinin kapının tokmağına atmıştı ki, cep telefonunu titreştiğini hissetti. Bu, numarasını sadece özel insanların bildiği telefonuydu. Geri dönüp masasına doğru yürümeye başladı. Ankara kodlu bu numarayı çok iyi tanıyordu ve bildiği kadarıyla son zamanlarda, iletişime geçmelerini gerektirecek bir durum olmamıştı.

“Buyur kardeş.” diyerek telefonu açtı Behzat Taner, “Nasılsın?”

“Sağolasın Taner Bey kardeşim.” dedi karşıdaki ses: “Sen nasılsın?”

Avukat, adamın sesindeki tedirginliği daha ilk hecesinde fark etmişti. “İş güç işte kardeş.” diye cevap verdi, “Hayırdır?”

“Sen seyahate mi çıkıyorsun?”

Taner biraz durakladı: “Doğrudur! Biraz işim var dışarıda.”

Adam sesini iyice alçalttı: “Kardeş! Her yer tutuldu. Vızır vızır aranıyorsun. Sakın çıkmaya kalkma.”

“Ne diyorsun sen yahu?” dedi avukat gülererek, “Ne tutulması? Kim arıyormuş beni?”

“Bilmiyorum kardeş. Ama haber güvenilir yerden. Havaalanları, limanlar, otogarlar... Her yere resmin gitmiş.”

“Kardeş! Yanlış anlama da, her ay o kadar para akıtıyorum ben Ankara’ya. Bir el atıversene. Hayır, en azından ne yapmışsak, kimin aklına düşmüşsek söyleyiver de, cezasını kesiverelim.”

“Taner! Devletten birileri olsa rahatsız eder miyim seni? Devletten değil bunlar.”

“Nasıl?”

“Beş yıl önce başını yediğimiz MİT’çiler var ya. İşin içinde onlar da var ama tam çözemedik. Bak kardeş. Bu işin şakası yok! Nasıl toplandılar, nasıl örgütlendiler bilmiyorum ama bu sefer seni bitirmeye yemin etmişler. Doğrudan indirecekler.”

Behzat Taner’in duyduklarına inanası gelmiyordu. “Merak etme.” dedi sakın bir sesle, “Tek ismimiz yok ya bizim. Başkası olur, öyle çıkarım.”

Adam cevabı anında yapıştırdı: “Santino’yu diyorsan unut kardeş! Seni kim okudu bilmiyorum ama tam okumuş. Sahte, gerçek tüm kimliklerini biliyorlar. Bak! Bilirsin, seni severim. Çok iş yaptık birlikte. Şimdi sana arkadaş tavsiyesi: Toz ol! Bir süre görünme ortalıkta. Resmi yollardan dışarı çıkmayı da unut. Başka bir çaresini bul, kaç memleketten.”

Behzat Taner felç geçirmek üzereydi. Koltuğuna çöküverdi. Eğer Santino kimliği Ankara’daki yüksek koltuklardan birinde oturan dostunun ağzına kadar düşmüşse, durum çok çok fena demekti. Avukatın nutkunun tutulduğunu fark eden adam konuşmaya devam etti: “Evinde iş yerinde de kalma bu sıralar. Ben elimden geleni yapıyorum. Sana haber veririm. Merak etme sen kardeş! Neleri atlattık, bunu da çözeriz...”

Taner kekelememeye çalışarak “Sağolasın kardeş.” dedi. Sonra güçlkle ekledi: “Aman bu mevzu fazla dillenmesin.”

Adam “Eyvallah.” diye cevap verdi ve telefonu kapadı.

Sanki milyonlarca karınca Behzat Taner'in beynini istila etmişti. Ayağa fırlayıp çantasını açtı. Masanın üzerindeki biletleri, hesap cüzdanlarını, kredi kartlarını ve bir miktar nakit parayı içine tıkararak kapattı. Sonra kasayı açtı ve pasaportlarıyla kimliklerini çıkarttı. Bir süre ne yapacağını düşündü. Şimdilik hepsini üzerinde tutmaya karar verdi.

Hızlı adımlarla odasından çıkıp, Jülide'nin yanına gitti. "Cahit'i ara." diye fısıldadı kızın kulağına, "Hemen buluşsun benimle. Sen de bir otele git, benden haber bekle."

Bütün planlarının, üstelik finale bu kadar yaklaşmışken alt üst olduğuna inanamıyordu. Peşine düşen ekibin arkasında Yediler varsa; kazı yerinde ne olduğu, pazarlığın gidişatı, Soner'in ne halt yiyeceği başta olmak üzere, bugüne kadar boşverdiği birçok şey artık kendisini fena halde ilgilendiriyordu. Bütün bunlar bir tarafa, daha birkaç gün önce duygusal bir şekilde vedalaştığı Cahit'i yeniden yanına çağırmak zorunda kalması içine fena oturmuştu.

Talihinden başlayıp, o anda aklına gelen her şeye sırasıyla sövüp sayarak asansöre doğru yürümeye başladı.

Son üç gündür Eski Yer'de kabız bir telaş yaşıyordu. Herkes sürekli koşuşturuyor, konuşuyor, etrafa emirler yağdırıyordu ama bir arpa boyu yol alınamamıştı. Çünkü kimse ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Üsteğmen belli etmiyordu ama bu gereksiz hareketlilikten son derece rahatsızdı. Bomba haberi duyar duymaz her şeyi bir kenara bırakmış ve en acil konu üzerinde kafa yormaya başlamıştı: Bu pazarlığa nasıl bir cevap verilecekti?

Yediler'in pazarlığa kesinlikle yanaşmayacaklarından emindi ama böyle durumlarda, amaç ne olursa olsun, şantajcılarla o ya da bu şekilde iletişime geçmenin çok önemli olduğunu biliyordu. Gerçi, adamların tarzı da bir hayli garipti. Gönderdikleri postada, ellerindeki iksirlerin karşılığında Yediler'den birini istediklerini söylemişlerdi. Elif'le birlikte ellerinde olan iki kişiyi de iksir kendilerine gönderildikten sonra serbest bırakacaklardı. Cevaplarını aynı elektronik posta adresine iletmeleri istenmişti. Değiş tokuş şartları bundan sonra görüşülecekti.

Doğan, şantajcılarının adım adım ilerlemeyi seven, sistemli tipler olduğunu anlamıştı. Bu adamlara ne olursa olsun bir cevap verilmesi taraftarıydı ama etrafta koşuşturup duran bunca insanın, kurmaya çalıştığı stratejiyle yakından uzaktan bir ilgileri yoktu. Olayın odak noktasını çoktan kavrırmışlar, farkında olmadan asıl sorunu emanetlerin şifresinin kırılması, nihai amacı da 'Elif'in kurtarılması' şeklinde algılamaya başlamışlardı. Üsteğmen birkaç defa derdini anlatmaya çalışmıştı ama insanların etrafını saran hezeyan yumaklarını aşmayı başaramamıştı. Yapabildiği en hayırlı iş Salih Usta'yı

teselli etmek, daha doğrusu zapt etmek olmuştu. Bu vesileyle, Yasemin'i de birkaç kere görmüştü.

Doğan için son günlerin en ilginç gelişmesi, Ahmet Paşa'nın arayıp bugün saat ikide İstanbul'da olacağını söylemesiydi. Kendisi her türlü gelişmeden haberdardı ve bu sabah ertdiği telefonda "Ben gelmeden hiç kimse bir şey yapmasın." demişti. Üsteğmen, bu emrin alışılmadık bir şekilde 12. Daire dışındakileri de kapsadığını sezinlemişti. Tek umudu paşanın bir an önce yetişip bu çılgınlık haline bir son vermesiydi.

Tuğgeneral Ahmet Toprak, salonun kapısından içeriye girdiğinde saat ikiyi on geçiyordu. Uzun yol ve kalabalık trafik bile, saati şaşamayan bu ihtiyar askeri ancak bu kadar geç bırakabilmişti.

Paşa, kendisini karşılamak için merdivenin kenarına dizilmiş olan yüzbaşı ile üsteğmeni kısa bir selamlaşmayla geçip, masaya doğru yürümeye başladı. Suratında, askeri seremonilere vakit harcamayacak kadar meşgul olduğunu gösteren bir ifade, koltuğunun altında da kalın bir dosya vardı. Masanın öte tarafında yan yana dizilmiş olan üç ustanın uzattığı elleri de hızla geçiştirdi. Mehmet Sinan'ı kafasıyla selamlayıp aceleyle altına bir sandalye çekti ve yüzbaşıya döndü: "Şu Behzat Taner ismini sen mi buldun?"

Sarp'ın içi 'cız' etmişti. Şimdi paşa bilginin kaynağını soracaktı ve alacağı cevaplar hiç hoşuna gitmeyecekti. Sakin görünmeye çalışarak "Evet komutanım." dedi.

Ahmet Toprak, yüzbaşıya takdir dolu bir bakış fırlattı: "Doğru bulmuşsun."

Gözlüklerini takıp, önünde duran dosyanın kapağını açıp ilk sayfaya şöyle bir göz attıktan sonra "Behzat Taner..." diye devam etti, "Asıl ilgi alanları, silah, uyuşturucu ve insan kaçakçılığı. Bunlar uluslararası alanda yaptığı büyük işler. Kumar ve şantaj, bunların yanında hobileri gibi kalıyor. Özellikle

uyuşturucu ve silah alanında devrim yapmış. Ham maddeleri kendisi yetiştiriyor, modern laboratuvarlarda işliyor ve en kaliteli malı hem yurt içinde hem de yurt dışında pazarlıyor. Yaptığı taklit kalaşnikoflar, G-3'ler gerçeklerini aratmıyor. İmal ettiğı silahları orijinallerinin yarı fiyatına piyasaya veriyor. Kazandığı parayı yurt dışında akılıyor ve yabancı sermaye kisvesi altında yurt içinde yasal yatırımlara dönüştürüyor. Sadece kamu kurumları için ayırdığı toplam rüşvet bütçesinin, yıllık atmış ıla yüz milyon dolar arasında olduğı tahmin ediliyor. Villada ya da malikânede yaşamıyor. Basit apartman dairelerini tercih ediyor. Gösterişi sevmiyor ve tabii ki üzerine bir mülk edinmiyor. Bütün bu işlerine rağmen, hukuk bürosunu büyük bir titizlik ve ciddiyetle yönetiyor. En önemlisi, bazı istisnalar dışında yer altı faaliyetlerinin hiçbirisini doğrudan idare etmiyor. Her bölgede kısmen bağımsız ya da kendisini bağımsız zanneden küçükklü büyüklü mafya grupları var. Kıvırcık Abdül bunların en bilineni. Her çetenin içerisine doğrudan kendisine ya da yakın adamlarına bağı birkaç adam sızdırıyor. Bu adamlar sayesinde o bağımsız grupların her hareketlerinden haberdar oluyor. Bir aksilik çıktığı zaman, sadece Behzat Taner'in emrinde olan bir vurucu tim devreye giriyor ve asilik yapan çetenin işini bitiriveriyor. Bu adamın bizi ilgilendiren kısmına gelince..."

Ahmet Paşa önündeki dosyada, küçük bir kâğıtla işaretlenmiş olan sayfayı açtı ve altı çizili cümleleri okumaya başladı: "...Alman istihbarat teşkilatının bazı raporlarında yer alan; söz konusu şahsın, firari çete lideri Kıvırcık Abdül ve Alman uyruklu bir arkeolog olan Helmut Fincher ile işbirliğine giderek, yurt dışına çok miktarda tarihi eser kaçırdıkları iddiası, teşkilatımızca yapılan tetkikler sonucunda doğrulanmıştır... Bazı dış kaynaklı istihbarat raporlarında da bu şahsın ismi Ortadoğı bölgesinde faaliyet gösteren bazı terör örgütleriyle birlikte anılmaktadır..."

İşaretlenmiş bir başka sayfayı çevirdi: "...Ülke sınırlarını aşp Ortadoğu bölgesinde de etkili olmaya başlayan bu benzeri görülmemiş suç örgütünün gereksinim duyduğu insan kaynağını bulmakta hiç zorlanmaması dikkat çekicidir. Henüz teyit olunamamış bazı deliller, çetenin eleman ihtiyacının Behzat Taner'in de içinde bulunduğu tarikat benzeri bir örgütlenme tarafından karşılandığını göstermektedir. Raporun 'deliller' kısmında yer alan birkaç örnekte belirtildiği gibi; yakalanmak üzere olan bazı çete üyelerinin, hiçbir tereddüt göstermeden intihar etmeleri, şebeke içerisindeki örgüt-üye bağlılığının, organize suçlar kavramı dahilinde bugüne kadar gözlenen en sağlam seviyeyi aşarak neredeyse bir 'fanatizm' boyutuna geldiğini göstermektedir. Ne var ki, bu iddiaları kanıtlayacak kesin delillere bugüne kadar ulaşılammıştır..."

Bunlar bugüne kadar ellerine geçen en dişe dokunur bulgulardı. Ahmet Paşa'nın anlattıkları, akıllarındaki soruların hemen hemen hepsine bir köşesinden dokunuyordu ama daha hiçbir şey yerli yerine oturmuş değildi. İlk elden merak edilen şey ise bu bilgilerin güvenilirliği idi.

Paşa "Dosya MİT'e ait." diyerek bu soruyu da sağlama bağladıktan sonra gözlüklerini çıkarttı: "Bundan altı yıl önce Behzat Taner'in ayağına bastığı işadamlarından bir tanesi kesenin ağzını açıp Ankara'ya gelmiş ve bazı üst düzey temaslarda bulunmuş. Taner'in ismi MİT'ten bir gruba havale edilmiş. Ekip bir yıl çalışıp bu dosyayı hazırlamış ve başta hükümetin birkaç üyesi olmak üzere ilgili yerlere göndermiş. Gel gör ki dosya 'abartılı' ve 'inandırıcılıktan yoksun' bulunmuş. Hiç kimse bugüne kadar ismini bile duymadıkları bir adamın böylesine kudretli olabileceğine ihtimal vermemiş. Kıyamet, bu iş Behzat Taner'in kulağına gidince kopmuş. Önce dosyayı hazırlatan işadamı ve iki oğlu imha edilmiş. Şirketlerinin başına da olmayacak işler gelmeye başlamış. Dul kalan karısı daha fazla dayanamamış ve koca holding iki ayda topu atmış. Sonra bu

avukat gözlerini Demetevler'e dikmiş. Dosyayı yazan, yazdıran, dokunan, gören ne kadar eleman varsa hepsiyle tek tek ilgilenmiş. Sonuç: İki daire başkanı yabancı ülkelere bilgi sattarken suçüstü yakalanmışlar. Komplo olduğunu iddia etmişler ama hâlâ içerdeler. Dosya için istihbarat toplayan beş saha elemanı görev için gittikleri Ortadoğu ülkelerinden bir daha dönmemişler. Bir daire başkan yardımcısı, küçük yaşta bir kızla ilişkiye girmekle suçlanmış. Fotoğraflar karısına gönderilince kafasına sıkmış. Geri kalan elemanlar ise kademeli olarak rüşvet almak, suç örgütleriyle ortaklık kurmak, görevi suistimal gibi şeylerle suçlanmışlar. Hiçbirisi tutunamamış. Önce açığa alınmışlar. İstifa etmeyenler aylarca süründürüldükten sonra meslekten men edilmişler. Dosyanın lanetini duyan diğer bürokratlar da elindekileri imha edivermişler tabii ki... Adamın ismini yüzbaşidan duyunca şöyle bir araştırdım. Kime sorduyсам 'Bilğim yok.' dedi. O zaman şüphelendim işte. Eğer devlet bir adam hakkında bir şey bilmediğini söylüyorsa ya öyle bir adam yoktur ya da hakkında çok şey biliniyordur. Neyse ki şanslıymışız. Avukatın harcadığı elemanlardan bir tanesi dosyanın bir kopyasını saklamayı başarmış."

İdris Usta yumruğunu avucunun ortasında şaklattı: "Adamı bulduk o zaman. Hemen alalım da bitsin bu iş."

Ahmet Paşa "Toz oldu!" dedi soğuk bir sesle, "Kusura bakmayın. Fikir teatisine ayıracak zamanım olmadı. Dosyada Behzat Taner'in Santino Büyükal isminde bir hayalet kimliğinin olduğu yazıyordu. Biraz araştırdım. Turizm acenteleri şüphelendikleri şeyleri emniyete bildirir ya, bir tanesi adamın birinin bütün İtalya uçuşları için bilet aldığını haber vermiş. O adam Santino Büyükal'mış."

Niran Hatun telaşla sordu: "Kaçmış mı adam?"

"Daha değil." diye cevap verdi paşa, "Hâlâ Türkiye'de ama bavulunu toplamış olmalı. Ben, adamın ayağını kaydırıldığı şu istihbarat elemanlarıyla temasa geçmiştim. Meslekten atıldıktan

sonra birçoğu yasa dışı işlere karışmış. İki eleman ise ortak bir güvenlik şirketi kurmuş. emniyetle ve teşkilatla hâlâ biraz bağlantıları var. Behzat Taner'in ismini duyunca gözleri parladı. Yardım etmeyi koşulsuz kabul ettiler. İlk etapta ellerindeki bütün gücü kullanarak havaalanlarına haber uçurdular, güvenlik şirketinden adam gönderdiler. Ben de biraz destek verdim. Adamın kaçmasını engellemenin daha önemli olduğunu düşündüm. Sonra da alacaktık tabii ama bu avukatın Ankara'daki kulakları tahmin ettiğimden daha keskinmiş. Havaalanlarının tutulduğu haberi anında uçuşmuş. Biz bulunabileceği yerleri tespit ettik ama geç kalmışız. Son yirmi dört saatte ortada yok."

Bu son havadis herkesin canını çok sıkıyordu. Paşa, havaalanlarını tutmakla hiç uğraşmadan sessiz bir operasyona girişseydi belki Behzat Taner denilen o adam şimdi ellerindeydi. Ne var ki, hızlı verilen kararların her zaman riskli oldukları bilinen bir gerçektir. Ahmet Paşa, buradakiler gibi üç koca gün boyunca saçmalamak yerine en azında bir seçim yapıp harekete geçmişti ve suratında hata yapmış bir insanın ifadesi yoktu. Üstelik daha planları tükenmiş gibi de görünmüyordu.

Sakin ama insanları yüreklendiren bir ses tonuyla "Hızlı olmalıyız!" dedi, "Avukatın kulağına kar suyunu kaçırdık. Bu onu havaalanlarından bir süre uzak tutar. Şu bahsettiğim, bana yardım eden elemanlar da eski ekiplerini toparlamaya çalışıyorlar. Devreye girerlerse ablukayı biraz daha sıkılaştırırız ama yetmez. Bu güçte bir adam ne yapar eder dışarı çıkmanın bir yolunu bulur. Sarp Yüzbaşım. Tanıdığınız bütün asker arkadaşlarınızı arayıp Behzat Taner ve Santino Büyükal isimlerini verin. Yakalamalarını istemiyoruz. Gördükleri, duydukları yerde bize haber vermeleri yeter. Özellikle sahil güvenlik çok önemli. Doğan, sen de jandarma karakollarını ara. İdris Bey; sizin de bütün kaynaklarınıza ihtiyacımız var. Bu adam üzerinde kuracağımız psikolojik baskı çok

önemli. Yüklenmeliyiz, bunaltmalıyız. Madem şimdilik yerini tespit edip yakalama şansını kaçırdık, o zaman arandığını bil-sin. Hemen bir ekip toplayıp evini, ofisini yoklayalım ki iyice paniklesin. Çalışanlarından birini alıp hakkında biraz bilgi toplayalım. Dosya iş yaşantısıyla ilgili bilgi veriyor ama gün-lük hayatta ne yapar, ne yer, ne içer, kiminle gezer bilmiyo-ruz. İyice sıkışırса bizimle temasa geçebilir. Bir açığını, değer verdiği birini yakalayabilirsek şantajа şantajla cevap veririz...”

İdris Usta “Bir dakika, bir dakika...” diyerek araya girdi. Havaya kalkan ellerinden, ciddi bir muhalefete girişeceği an-laşılıyordu. “Ahmet Paşa. Sen bu adamın yerinde olsaydın ve biz seni bu kadar sıkıştırsaydık ne yapardın?”

Ahmet Paşa, ustanın ne demek istediğini anlamıştı ve bir saniye bile tereddüt etmeden cevap verdi: “Elif’i vururdum! Hem de görebileceğiniz bir yerde, gözlerinizin önünde. Ciddi-yetimi gösterdikten sonra elimde kalan emanetlerle pazarlığа devam ederdim. İşte bu yüzden hızlı olmalıyız...”

Usta sandalyesinden diklenmişti: “Yani bize Elif’i gözden çıkarttın mı diyorsun?”

“Bak Usta! Elif Hanım’ı ben de severim ama üzgünüm bu iş artık kâr-zarar hesabı. Adamın elinde iki tane koz var. Hem Elif Hanım hem de emanetler. Birinden birini elinden düşürmeliyiz, yoksa baş edemeyiz. Nihai amacımız emanet-lerse, bazı kayıpları göze almalıyız.”

“Paşa! Burası askeriye değil. Senin ‘göze almalıyız’ dedi-ğin kayıp Elif. Bizim kardeşimiz, yoldaşımız.”

Paşa susup dudaklarıyla oynamaya başladı. Bu lafları Ye-diler’in en mantıklısı denilen İdris Usta’nın ağzından duy-mak durumun vahametini çok güzel gösteriyordu. “Tamam.” dedi sakın bir sesle, “Buyurun adamlarla pazarlığа oturun o zaman. Verin iksiri kurtarın Elif’i. Ya da hayır diye kestirip

atın. Her türlü kararınızın arkasındayım, ne gerekiyorsa yaparım. Oldu mu?”

Bir dakika süren yoğun sessizlik Niran Hatun’un derinden çektiği bir ‘of’ ile bozuldu. Suratındaki ifade, birazdan söyleyecekleri yüzünden çok acı çekmekte olduğunu gösteriyordu. “Paşa haklı.” dedi hatun, “Hızlı olursak ve sağlam bastırırsak Elif’i de kurtarabiliriz.”

İdris’in daha başlamamış olan cümlesini sert bir el hareketiyle ağzına tıkıp Mehmet Sinan’a döndü: “Üç takım hazırla. Şu herifin evlerini, ofislerini aynı anda kurşunlasınlar. Elemanını da alın. Çaycısı mıdır, muhasebecisi midir, metresi midir, artık kim olursa. Ne biliyorsa alın ağzından. Sonra iyice bir benzetin, eline bizim telefonlardan birinin numarasını verip gönderin. Anlatsın başına gelenleri. Bu işin gizlisi saklısı kalmadı artık.”

İdris “Ama hatun...” demeye kalkıştı ama lafı alev alev yanan bir çift göze tosladı. Hatun “Sen ne kadar zamanımız kaldı biliyor musun İdris?” diye sordu, “Hekim’in defteri bugüne kadar en geç üçüncü cemrenin düşümünde açıldı. Üçüncü cemreye ne kadar kaldı biliyor musun İdris? Kırk beş gün. Eğer talihimiz yaver gider de kitap geç açılırsa, kırk beş günümüz var. Sonrasını biliyorsun zaten. Kitap açıldıktan sonra da yirmi bir gün içerisinde Hekim’in kelamını okumamız lazım. Toplam altmış altı gün eder İdris. En iyi ihtimalle altmış altı gün. Altmış birinci gün bizi, ocağı, Elif’i yok say. Herkes elinde eteğinde ne varsa döksün ortaya. İnceldiği yerden kopacak artık!”

İdris şaşırmıştı. Bu kadar az, topu topu altmış güncük bir zamanlarının kaldığına inanası gelmiyordu. Haksız da sayılmazdı. Hatun başta olmak üzere diğerleri bugüne kadar acil işlere kılıçlarıyla geçici ve kalıcı çözümler üretmişlerdi. Kendisi ise, ince, uzun ve sabır isteyen işlerin adamı olarak, zamandan yana hiç sıkıntı çekmemişti.

Durumun aciliyetini başından beri kavramış durumdaydı ama anlaşılan, zaman denen şeyi hiç hesaba katmamış, yüz-yılların verdiği alışkanlıktan olsa gerek önünde sınırsız günler varmış gibi hareket etmişti. Altmış gün neydi ki? Toplasan bir mevsim bile etmezdi...

Ahmet Paşa, dosyasından çıkarttığı büyükçe iki fotoğrafı Mehmet Sinan'a uzattı. Biraz sonra fotoğraflar elden ele dolışmaya başlamıştı. "Herif kendine o kadar güveniyor ki adam gibi kılık değiştirmeye bile tenezzül etmemiş." dedi paşa, "Uyuruk bir peruk, bir de gözlük takıp Santino oluveriyor... Neyse. Niran Hanım, siz Solaklar'a ve Korkut Bey'e gerekli izahatı verirsiniz. Ben daha birkaç gün buradayım zaten. Biz şimdi biraz izninizi isteyelim."

Hatunun cevap vermesini beklemeden yüzbaşı ile Doğan'a döndü: "Benimle gelin!" Bastonunu hızlı hızlı tıkırdatarak ofise doğru yürümeye başladı.

Odaya girer girmez kendisini en yakındaki koltuğa bıraktı. Bir hayli yorgun görünüyordu. Bu yaşına rağmen Ankara'da kim bilir kaç uykusuz gece geçirmişti. Gözlerini kapatıp biraz dinlendikten sonra toparlandı ve subaylarına şöyle bir baktı: "Yaşlanmışım ben çocuklar." dedi, "Bedenim de kafam da kaldırmıyor artık bu işleri..."

Sarp ile Doğan "Esağfurullah komutanım." diye mırıldanmaktalarken, paşa bastonunun ucuyla boştaki koltukları gösterdi: "Oturun... Oturun da bana en başından toparlayın şu hikâyeyi... Doğan. Sen iyi becerirsin bu işleri oğlum. Anlat. Neyi biliyoruz, neyi bilmiyoruz görelim. Bu iş çok karışık."

"Emredersiniz komutanım." dedi Doğan. Paşa akli başında her asker gibi işe başlamadan önce kısa da olsa bir briefing duymak, olayı önüne alıp biraz bakmak istiyordu. Üsteğmene kalsa bu aylar önce yapılması ve periyodik olarak

tekrarlanması gereken bir şeydi ama çoğu zaman olduğu gibi kimseye laf anlatamamıştı. Ahmet Paşa 'Hızır' gibi yetişmişti Eski Yer'e.

Olayı özetlerken aralara, kafasını kurcalayıp duran ama sorma fırsatı bulamadığı şeyleri de sokuşturabilecekti. Boğazını temizledikten sonra konuşmaya başladı: "Kendilerine Alamut ismin veren bir grup, önce Elif Hanım'ı kaçırdı sonra ondan edindikleri bilgileri kullanarak emanetleri çaldı ve ikisiri elde etmek için Yediler'e şantaj yapmaya başladı. Bunlar kesin olarak bildiğimiz şeyler komutanım. Bütün bu işlerin başında da Behzat Taner isminde bir şahsın olduğu, tüm verilere rağmen bizim için hâlâ bir varsayım. Bu Taner denen şahıs, Zülfikar'ı da çalarak Elif Hanım'ın bilim dışı gücünü engellemiş olmalı. Sonra bir şekilde ağzından emanetlerle ilgili bilgileri aldı. Üç emine de aynı anda ve çok iyi planlanmış operasyonlarla saldırdı. Geride çok az, daha doğrusu istediği kadar delil bıraktı. Bütün bunları ve Ankara'da yakalanan adamın bir türlü konuşturulamadığını hesaba katarsak, Alamut'un ve varsayımımıza göre bu adamın elinde, çok büyük ve güvenilir bir insan kaynağı bulunduğu tartışılmaz bir gerçek. Öte yandan, Rebiî aşireti mensubu Soner isimli şahsın da Alamut'ta saklandığını öğrendik. Yanıtılmış olmamız mümkün tabii ama eğer doğru olduğunu varsayarsak, bu Alamut ile Geceliler arasında bir ittifakın söz konusu olduğunu gösterir. Aralarında nasıl bir çıkar ilişkisi olduğunu ise ancak tahmin edebiliriz. Operasyonun bir kısmı da bize, yani 12. Daire'ye dokunuyor. Bin Vahap'ın ısrarla bizimle görüşmek istemesi ve ardından Alamut'tan selam iletip ölmesi artık daha mantıklı bir yere oturuyor. Asıl amaç bizi bir şekilde zora sokmaktı ama niye bu kadar saçma bir yol izlediklerini hâlâ anlayabilmiş değilim. İkinci hamleleri, yani bizi öldürmeye çalışmaları çok daha tutarlı ve hedefe yönelikti. Özetle komutanım, bu hikâyenin özeti bile çok karmaşık..."

Yüzbaşı "Bu da bizim avantajımız." diyerek lafa karıştı. Paşanın merakla kendisine dönen bakışlarını görünce devam etti: "En zeki beyinden çıkan plan bile mutlaka açık verir komutanım. Hele bu kadar karmaşıksa, fire vermeden devam etmesi olanaksızdır. Behzat Taner'in planı da üç büyük fire verdi komutanım: Bengi Hanım'ın emanetini ele geçiremediği gibi Helmut Fincher'i deşifre etti, Soner'in Alamut'ta saklandığını gizleyemedi ve en sonunda kendini de açığa vurdu. Bu gibi karmaşık kumpasların en kötü tarafı, rakiplerini kendi girdaplarına çekmeleridir. Behzat Taner'in yaptıklarını ve yapmak istediklerini tabii ki anlamaya çalışmalıyız ama bunun kafalarımızı karıştırmasına da izin vermemeliyiz. Artık olayı aşağı yukarı biliyoruz ve şu andan itibaren kafamızda bir tek soru olmalı: Biz ne yapmalıyız? Karışık bir plana sahip olan avukat. Bırakalım o kendi derdiyle uğraşsın. Bizim yapmamız gereken şeyler gayet basit. Taner'i ya da Soner Bey'i, tercihen ikisini birden bir şekilde ele geçirmeliyiz ve emanetlerin yerini öğrenmeliyiz. Büyük bir avantajımız daha var komutanım. Anladığım kadarıyla Behzat Taner denen bu adam, bugüne kadar işlerini rüşvetle ve devlet içindeki bağlantılarını kullanarak halletmiş. Hukuk ve bürokrasi her zaman en büyük silahları olmuş. Oysa şimdi karşısında biz varız. Sizi saymazsak komutanım, hukuk dışıyız ve gayri resmimiz. Bizi ordudan bir kez daha attıramaz, Yediler'in mallarına haciz koyduramaz, o eski MİT elemanlarını artık görevi suistimalle falan suçlayamaz. Kısaca, avukat artık oyunu hiç alışık olmadığı, çok kaba bir şekilde oynamak zorunda. Hemen adapte olabileceğini de hiç zannetmiyorum."

Ahmet Paşa gülererek kafasını salladı: "Çok doğru, çok doğru... En fazla 12. Daire'yi kapattırır o kadar. Ben de İstanbul'a taşınırım artık. İbre yavaş yavaş bize doğru dönmeye başladı. Kafamızı hiç bulandırmadan bu adamların üzerine gitmemiz lazım..."

Ofise ümitli ve neredeyse neşeli bir hava yayılmıştı. Bugüne kadar bilinmeyen bazı şeylerin ortaya çıkması, önlerinde artık somut bir hedeflerinin olması herkese moral vermişti ama Doğan'ın hâlâ asık duran suratı kafasında hâlâ bulandırıcı bazı soruların dolaştığını gösteriyordu.

Üsteğmen, uzundur hasret kaldıkları böyle keyifli bir anda kimsenin canını sıkmak istemiyordu ama Daire personelinin böyle bir arada yakalamışken içini dökmek istiyordu. Ne de olsa etrafta silahlı kuvvetler lisanından anlayan fazla adam yoktu.

"Affedersiniz komutanım..." diye söze başladı. Sesinin tonu ve önceden belirttiği özrü çok iç açıcı şeyler söylemeyeceğine işaret ediyordu: "Benim hiç anlamadığım birkaç nokta var. Hamlelerimizi, planlarımızı doğrudan etkiler mi bilmiyorum ama tartışmanın yararlı olacağını düşünüyorum."

"Söyle Doğan." dedi Ahmet Paşa. Koltuğunda şöyle bir diklendi.

Üsteğmen söze başlamak için doğru kelimeleri arandıktan sonra "Alamut'un emanetlerle ilgili bilgileri Elif Hanım'dan aldığını düşünüyoruz." dedi, "Zaten başka şansları da yok. Yediler, Elif Hanım'ı konuşturmanın zor, neredeyse imkânsız olduğunu iddia ediyorlar ama bir şekilde becermişler. Ama burada hiç sorulmayan bir soru var. Elif Hanım; Niran Hanım'ın, Bengi Hanım'ın ve İlyas Bey'in eminlerini nereden biliyor? Hatırladığım kadarıyla Yediler de herkes kendi eminden sorumludur ve bunu kimseye söylemez. Yanlış bilmiyorum değil mi?"

Paşanın suratı kararmaya başlamıştı. "Doğru biliyorsun Doğan." dedi, "Tamam Elif Hanım Tıp 8 özel BDF. Gücüyle zihin okuyabiliyor ama bunu istemeden de yapmış olabilir. Yani sen aklından şiddetle bir şey geçirirsin o da o sırada oradadır ve okuyuvermiştir. Bundan bir kasıt bekleyemezsin."

“Kasıt aramıyorum komutanım.” diye cevap verdi üsteğmen, “Ama bu sorunun akıllarımızın bir köşesinde durması lazım. Bir de şu var. Elif Hanım ortadan kaybolalı neredeyse on altı ay olmuş. Zülfikar ise sadece beş ay önce çalındı. Arada on bir aylık bir fark var... Tamam, bunun da çeşitli gerekçeleri vardır ama komutanım biri lütfen bana şu fotoğrafı açıklasın.”

Ceketinin cebinden Elif’in, şantaj mektubuyla birlikte gönderilen fotoğrafının bir kopyasını çıkartıp paşaya uzattı. Paşa fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra “Nesi var bu fotoğrafın?” diye sordu.

“Hiçbir şeyi yok komutanım.” dedi Doğan, “Anlamadığım şey de bu zaten. Kaçırılıp uzun süre rehin tutulan bir insan çöker. Dışarıya çıkıp alışveriş yapma olanağı olmadığı için üstü ya çok pistir ya da başkasının kendisi için aldığı kıyafetleri giyer. Onlar da asla üzerine tam oturmaz. İğreti durur. Şimdi fotoğrafa bakın. Giydiği gömleğe ve eteğe bakın. Tam üzerine göre. Saçlar taranmış, yüz canlı, makyaj bile var. Haydi, adamların rehinelerini çok konforlu bir ortamda tuttuklarını düşünelim. Ustalar Elif Hanım’ın çok zor konuşturulduğunu söylüyorlar. Komutanım, siz zor konuşan bir sürü adam görmüşsünüzdür. Böyle mi dururlar. Bu kadar kısa sürede toparlayabilirler mi kendilerini?”

Ahmet Paşa uzanıp üsteğmenin elindeki fotoğrafı aldı. Yan gözle kapıyı kontrol ettikten sonra sordu: “Bunlardan kimseye bahsetmedin değil mi?”

“Kesinlikle komutanım.” dedi Doğan.

Paşa şüpheli bakışlarını Elif’in fotoğrafından çekti: “Bahsetme de! İma bile etme. Yediler’in birbirlerine karşı ne kadar hassas olduğunu anlatmama gerek yok herhalde... Bak oğlum. Ben bu adamları yıllardır tanırım, onlar ise birbirlerini yüz yıllardır... Şüphelerin boş değil ama değerlendirmelerin normal insanlara göre. Bu âlemde adamın ağzından laf almanın

türlü yöntemleri vardır. Kaldırdığın Elif gibi biriye, hazırlığını da ona göre yaparsın. Anladın mı?”

“Anladım komutanım. Ben sadece aklımdakileri paylaşmak istemişim.”

“İyi de yaptın. Ama bu mesele burada kalacak ve hiçbir hareketimiz bu varsayımdan etkilenmeyecek! Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz komutanım!” dedi Doğan. Son hecesinde ofisin kapısı vuruldu. Paşanın müsaade buyuran tok sesinin ardından Mehmet Sinan’ın kafası içeriye uzandı: “Toprak. Çocuklar hazır. Gel bir bak istersen.”

Paşa ile birlikte yüzbaşı ile üsteğmen de ayağa kalktılar. Geceliğin kelli felli komutanlarına “Toprak” diye seslenmesine hâlâ alışmamışlardı. Kapı kapanıp baş başa kaldıktan sonra yüzbaşı, Doğan’a döndü: “İnanıyor musun sen o dediklerine?”

“İnanmak istememem daha kötü olmaz mıydı komutanım?”

Sarp aldığı cevabı takdirle karşıladığını küçük bir mimikle belirttikten sonra “İnandırmak istemenden daha kötü olmazdı.” dedi, “İyi ki kalkışmamışsın böyle bir şeye. Hem niye bana söylemedin ki?”

“Meşgul görünüyordunuz komutanım.”

“Ben mi? Bugüne kadar birçok şekilde görüldüğümü söylediler ama ‘meşgul’ uymadı bana. Doğan! Birbirimizden bir şeyler saklamaya başlarsak olmaz bu iş.”

“Öyle mi komutanım? Siz de bana şu gizli kaynağınızdan hiç bahsetmediniz...”

“Hangi gizli kaynağımdan?”

“Şu şirketi izlettiğiniz, size Behzat Taner’in ismini veren...”

“Haa! Alındın yani?”

“Eh biraz komutanım.”

“Niye sormadın o zaman? Meşgul mü görünüyordum?”

“Hayır komutanım. Söylemeye pek hevesli görünmüyordunuz.”

Sarp, alttan alttan Doğan’a bakarak paketinden bir sigara çıkarttı. “Nereden biliyorsun?” diye sordu çakmağını arandıktan. Hangi cebine koyduğunu yine unutmıştı.

“İdris Usta sormuş, söylememişsiniz.” dedi üsteğmen.

Sarp çakmağı aranmayı bırakıvermişti: “Bak... Bak... Bak sen... Benim özel kaynağımı gidip Bahçivana mı sordun? Aferin sana!”

“Hayır komutanım. O bana sordu.”

“Vay pezevenk! Ne dedi sana?”

“İşte kendisinden bilgi saklıyormuşsunuz. Öyle olmazmış, kırılıyormuş falan...”

“Ha sen de düşündün ki komutanım bahçivandan bilgi saklıyorsa benden haydi haydi saklar. Yani kendini o adamlar bir tuttun. Gelip bana sormadın bile.”

“Yok komutanım...”

“Ya bırak Doğan! Hayatın jandarmalık olmuş senin. Etraftan delil topla, ona göre karar ver. Konuşmak diye bir şey var oğlum.”

“Tamam komutanım. Soruyorum o zaman. Şu özel kaynağınızın kim olduğunu çok merak ediyorum. Benimle paylaşır mısınız?”

Yüzbaşı, Doğan’a baktı ve gülmeye başladı: “Paylaşamam, çünkü kim olduklarını ben de bilmiyorum.”

Üsteğmen garip garip baktı: “Nasıl yani?”

“Basbayağı bilmiyorum Doğan! Herkes benim hava attığımı düşünüyor ama o özel kaynağım hakkında sizden fazla bir şey bilmiyorum. Suratlarını bile görmedim daha. Ahmet

Paşa soracak diye ödüm kopuyor. Çünkü söyleyecek hiçbir şeyim yok. Anladın mı?"

Doğan tabii ki anlamamıştı. "E nasıl güveniyorsunuz peki?" diye sordu.

Yüzbaşı kahkahalarını yükseltti: "Valla onu da bilmiyorum. Güvenesim geldi güvendim."

Doğan'ın suratında donuk bir tebessüm vardı ama gözleri her an ağlayacakmış gibi bakıyordu. Kendini tutamayarak kollarını iki yana açtı ve "Hey Allahım." diye mırıldandı. Komutanı her geçen gün kendisini biraz daha aşırıyordu.

Sanem, gözlerini karanlığa alıstırmak için yeteri kadar beklediğini düşünüyordu. Gözbebekleri sonuna kadar açılmıştı ama etrafta en ufak bir ışık zerresi yoktu. Omzuna tuttuğu mavi lambayı yakacaktı mecburen. Bu aletin ışığı fazla göze batmazdı ama yine de güvenemiyordu. İnsanların uyuduğu bir yerde bile olabilirdi.

Lambanın düğmesine basınca, soluk mavi bir ışık huzmesi omzunun üzerinden ileriye doğru yayıldı. Nerede olduğunu hemen anlamıştı. Tavan arasında bulunduğu o kahrolası kapı küçücük bir koridora açılmıştı.

Çabucak etrafına bakındı ve sessiz bir küfür savurdu. Dört bir yanı kapılarla çevriliydi. Hepsi aynı tipteydi ve kapalıydı. İçinden bir ses derhal bırakıp gitmesini söylüyordu. Zira çok basit görünen bu iş ilerledikçe, karşısına aptal aptal sorunlar çıkarmaya başlamıştı.

Evin bulunduğu sokak çok تنها olduğu için adam akıllı gözlem de yapamamıştı. Daha ikinci turunda, en alt kattaki dükkânda duran adamlar şüpheyle kendisine bakmaya başlamışlardı. Bu durumda eve cümle kapısından girme şansı da kalmamıştı. Sanem de kiremitlerin üzerinde bir yolculuk yapmayı tercih etmişti. Bu eski tip evlerin hepsinde çatıya açılan bir delik olduğunu biliyordu. Kırılan kiremitler başka türlü aktarılamazdı. Ses çıkartmadan içeriye girmeyi becermişti ama her hırsızın kâbusu olan şu ahşap döşemeden dolayı adım atmaya korkuyordu. Gıcirtısı gecenin bu vaktinde sokağı bile ayağa kaldırabilirdi ve işvereni 'evde uyuyan birinin olabileceğini' söylemişti. Aslında, hırsızlar uyuyan ev ahalisini o kadar

büyük bir tehlike olarak görmezlerdi. Usta bir sessizlik ve bir miktar uyku ağırlaştırıcı malzeme bu sorunun en büyük çözümüydü. Sanem'de bunların her ikisi de mevcuttu...

Omzundaki lambayı söndürüp harekete geçmeden önce biraz sakinleşmeye çalıştı. İşin kendisi için çok sıradan olduğunu biliyordu ama son zamanlarda sinirleri bir hayli bozuktu. Yıllardan sonra ilk defa Eyüp Kalfa'dan bir mesaj almıştı. Kısaydı: "Askerin biri gelip bana bir malzeme gösterdi." diyordu, "Yapanı arıyorlar. Başkalarına da sormadan tüy çabuk."

Kendisiyle herhangi bir şekilde iletişim kurmamaya çok dikkat deden Eyüp, bu notu iletebilmek için hapis hanedeki sağlam bir arkadaşının tahliye olmasını beklemişti ve bu yüzden biraz gecikmişti. Sanem, hangi malzemeden bahsedildiğini hemen anlamıştı. Arkasında bir şey bırakmamaya çok dikkat ederdi ama en son yaptığı işlerin birinde buna mecbur kalmıştı. Adamlar Topkapı soygununda kullandığı açma-kapama devresini soruyor olmalıydı. İşin içine karışan askeri de hesaba katarak, uzunca bir tatile çıkmaya karar vermişken araya bu küçük icraat girmişti. Devamlı ve hatırlı müşterileri geri çevirmek olmazdı ve dahası adamlar her zaman yaptıkları peşin ödemeyi bu sefer iyice şişirmişlerdi. Parayı alırken Sanem'in aklına ustasının 'Çoğun altında çapanoğlu arayacaksın' nasihatı gelmişti lakin nakit, her zaman olduğu gibi çok tatlıydı.

Kısa süren bir nefes egzersiziyle kalp atışlarını makul bir seviyeye indirmeyi başardı. Sırtındaki çantanın yan gözünden büyükçe bir spre y tüpü çıkarttı. İnce hortumun tüpün ağzına sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol ettikten sonra sağ tarafına döndü. Artık ışığa gerek duymuyordu. Omzundaki lambanın açık durduğu o birkaç saniyelik sürede, etrafında ne var ne yok ezberlemişti.

Burnuna gelen kokulara bakılırsa, tuvalet hemen arkasında, mutfak ise sağ çaprazındaydı. Koridorun sol ucundaki

camlı kapı da salona açılıyor olmalıydı. Geriye iki kapı ve iki ihtimal kalmıştı...

Dizlerinin üzerine çöküp, tüpün ucundaki ince hortumu yakındaki kapının altından soktu ve minik vanayı çevirdi. Sessizce akan gaz, az bir süre sonra ağır bir uyku olarak içeceklerin üzerine çökecekti. Otuza kadar saydı, vanayı kapattı ve diğer kapıya doğru emeklemeye başladı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, Sanem evde kesin hâkimiyetini ilan etmiş ve işini bitirmişti. Müşterisinin tam istediği gibi dinleme cihazlarını, bulabildiği en kuytu yerlere yerleştirmiş, hepsini tek tek kontrol etmiş, hatta ilaçladığı ikinci odada uyuyan sarışın kadının üstünü güzelce örtmüştü. Sıkıştığı gaz öyle tehlikeli bir şey değildi ama metabolizmayı yavaşlattığından vücut ısısında belirgin bir düşüşe neden oluyordu.

Sanem, elinde olmayan sebeplerden dolayı hanelerine tecavüz ettiği ev sahiplerinin ve sahibelerinin, kendisi yüzünden bir de hasta olmalarını istemezdi. Yataklarında uyuyan, dükkânlarının başında nöbet tutan ve bir şekilde bertaraf etmek zorunda olduğu insanları her gördüğünde ustası Efendi Abdürrahim'in bir sözü daha geliyordu aklına: "Çalacağın en son şey vicdanın olsun..."

Artık toparlanma vakti gelmişti. Salonun ortasında durup, elindeki minik feneri etrafta dolaştırarak arkasında bir iz bırakıp bırakmadığını kontrol etmeye başladı. En çok burada çalışmıştı ve düzeltmeyi unuttuğu bir tablo bile bütün işi mahvedebilirdi. Ne var ki her şey, ancak kendi elinden çıkabilecek bir mükemmellikteydi. Salonu bir kez daha ama bu sefer kendine biraz gurur payesi biçmek için taramaya başlamıştı ki, gözü televizyonun üzerinde duran küçük bir fotoğrafa takıldı. Sakat bir iş olduğunu biliyordu ama fotoğrafta olsun, canlı olsun, girdiği yerlerdeki yüzlere bakmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Televizyona doğru yaklaşıp, fenerini çerçeveye doğru tuttu. Fotoğraftaki adam Sanem'i afallatmıştı. Gündelik olaylara karşı biraz dikkatsiz olabilirdi ama mesleki hafızasının kendisini yanıltması imkânsızdı. Resmin aynısını, birkaç ay önce Ankara'da girdiği bir evde gördüğüne yemin edebilirdi. Aklında ustasından aldığı bir nasihat daha patladı: "Aynı adamın evine asla iki kere girme!"

Bunun pis bir tesadüf olmasını dileyerek fenerini kapamıştı ki, baldırında keskin bir sızı hissetti. Sıçrayarak arkasını döndü. Görünürde kimsecikler yoktu ama karanlık salon aniden etrafında dönmeye başlamıştı. Kendini toparlayıp, koridora doğru bir adım atmaya kalkışınca, tamamen hissizleşmiş olan bacağına üzerine devrildi. Ağzını acı bir tat kaplamıştı.

Kaymaya başlayan gözlerinin seçebildiği son şey, karanlıkta olanca soğukluğuyla parlayan bir yılanın sinsi gözleri oldu...

Doğan, yüzbaşığı ikinci kez, sertçe sarstı: "Komutanım... Komutanım!"

Sarp'ın uykulu sesi: "Hıı?" diye homurdandı.

"Komutanım. Kalkmanız gerekiyor. Eve hırsız girmiş."

"Hangi eve?"

"Bizim eve komutanım. Haydi kalkın. Ahmet Paşa bekliyor."

"Ne çalmış?"

"Bir şey çalmamış komutanım... Bahar Hanım da iyi."

Yüzbaşı o kilit ismi duyunca dirseklerinin üzerine fırladı: "Nerede o?"

"Evde komutanım. Merak etmeyin çocuklar gitti. Uyuyormuş hâlâ."

"Bahar'ın uykusu o kadar ağır değildir." dedi Sarp. Üzerindeki battaniyeyi atıp çoktan ayağa kalkmıştı. Hızla pantolonunu giymeye başladı: "Bana bak doğru söyle. İyi mi?"

Doğan, komutanının aranmakta olduğu postalının sağ tekini yatağın altından çıkarttı: "Gayet iyi komutanım. Hırsız ilaç kullanmış o yüzden uyuyor."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bengi Hanım söyledi..."

"O nereden biliyormuş? Kan tahlili mi yapmış ayaküstü?"

Doğan komutanına ters ters baktı: "Hırsızdan öğrenmiş komutanım."

“Ha yakalamışlar mı? Öyle söylesene oğlum... Saat kaç?”

“Üçe geliyor komutanım.”

“Neredeymiş şimdi?”

“Kim?”

“Hırsız.”

“Solaklar’ın mekânındaymış. Bengi Hanım konuşturmaya çalışıyormuş.”

Sarp postasının bağcıklarını iyice sıkarken “Konuşturur, konuşturur.” dedi, “Bizim Behzat Bey’in mükemmel planının parçaları dökülmeye başladı galiba...”

“Umarım komutanım.” diye cevap verdi üstegmen.

Acilen oluşturulan kriz masası, sütunlu salonda çoktan faaliyete geçmişti. Ne var ki ortada yapılacak fazla bir şey yoktu. Herkes Bengi Hatun’un hırsızın ağzından sökeceği lafları bekliyordu ve kimse hatunun bu konudaki maharetinden şüphe duymuyordu.

Yüzbaşı olayla ilgili ilk bilgileri İdris Usta’dan almıştı. Hırsız, Bengi Hatun’un evi kollamakla görevlendirdiği yılanlardan biri tarafından yakalanmıştı.

Sarp bunu ilk duyduğunda “Ne hoş.” diye bir tepki vermişti. Bu güvenlik önlemini Bahar’ın duymaması için de elinden gelen her şeyi yapacaktı. Gecenin kahramanı olan “Kaytan” isimli engerek, mevsim ve tabiatı gereği yatmış olduğu kış uykusundan son anda uyanarak hırsız sobelemiş, ardından sahibesine haber vermişti.

Kısa sürede hatunun eline geçen hırsız hızla zehirden arındırılmış ve sorgusuna başlanmıştı. Her şey şimdilik yolunda gidiyordu. Bu tavan arası faresi, eve dinleyici yerleştirmek için kiralandığını itiraf etmiş, hatta ismini bilmediği işverenin cismine tarif etmeye bile razı olmuştu. Bengi Hatun son iki saattir hırsız eve yollayan adamın ‘robot resmini’ çizmeye

çalışıyordu. Kriz masası sakinlerinin şimdilik beklemekten ve sigaraları uç uca eklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

Bu koca salonun tavanında yüzen sigara dumanının artık iyice yoğunlaştığı, şafağa yakın bir vakitte, beklenen telefon Mehmet Sinan'ın cebine düştü. Bir anda tutuluveren solukların arasında bir tek Geceli'nin heyecanlı sesi duyuldu: "Efendim Hatun? Tamam, bekliyoruz... Anladım, söylerim."

Telefonu kapattığında yüzünde kararsız bir tebessüm vardı. "Hatun resmi bitirmiş." dedi, "Buraya gönderiyormuş ama kendisi gelmiyormuş. Biraz daha işi varmış... Acele etmememizi söyledi."

İdris Usta "Anladım." diye mırıldandı. Parmaklarının arasında unuttuğu, filtresine kadar yanmış olan sigarasını kül tablasına attıktan sonra masadakilere döndü: "Çok çabuk konuştun. Bengi haklı. Tuzak olabilir... Mehmet Sinan, mesai başlar başlamaz araştıralım. Toprak Paşa! Siz de kendi kaynaklarınızdan bir sorun bakalım. Kimin nesiymiş öğrenelim."

"Bakarım." dedi paşa. Gömlek cebinden küçük bir not defteri çıkarttı: "Sinan! İsmi neymiş bu adamın?"

"Hangi adamın?"

"Hırsızın Sinan. İsmi neymiş?"

Geceli şöyle bir duraladı: "Yahu ben söylemedim mi size? Hırsız erkek değil ki?"

Masadakilerin suratları böyle bir şeyden haberdar olmadıklarını gösteriyordu. "Yirmi dört, yirmi beş yaşlarında kızcağızın biri." dedi Mehmet Sinan, "İsmi de..." Cebinden çıkarttığı küçük bir kâğıda baktı: "Sanem!"

Herkesin ağzından şaşkınlık nidaları dökülmekteyken, İdris Usta iyice kısılmış gözleriyle "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Sanem." dedi Geceli, "Kızın ismi buymuş."

Usta kuvvetlice yanaklarını sıvazladıktan sonra ayağa kalktı. Bu tesadüfe sevinmesi mi yoksa üzülməsi mi gerektiğini şimdilik kestiremiyordu. Ceplerini yoklayarak telefonunu arandı. Paltosunda unutmuştu, vestiyer uzaktaydı ve şu saatte kimseden saklayacak bir şeyi yoktu. "Bengi'yi ara." dedi Mehmet Sinan'a, "Alsın kızı getirsin buraya. Hiç boşuna hırpalamasın. Ne biliyorsa anlatmıştır o."

Geceli, ustaya şüpheli bir bakış fırlattıktan sonra bir şey sormaya cesaret edemeyerek telefonuna davrandı. Gerekli talimatları Bengi Hatun'a iletmekteyken, en gerekli soruyu Ahmet Paşa sordu: "Siz tanıyor musunuz bu kızı?"

"Tanımam mı Paşa!" diye cevap verdi usta, "Az para saymadım eline..."

Bengi Hatun'un Eski Yer'e ulaşması fazla uzun sürmemişti.

Arka kapıya açılan tünellerin ağzında belirmediği yüzünde sönmemiş bir öfke vardı. İşinin yarım kalmasına bozulmuş olmalıydı. Ensesinden yakalayıp önüne katığı, elleri ve gözleri bağlı olan kızı neredeyse sürükleyerek masaya kadar getirip bir sandalyenin üzerine sertçe oturttu. Zehrin ve hatunun etkisi el ele verip kızı perişan etmişlerdi. Uzun saçları darmadağın olmuş, her iki yanağına parmak parmak kan oturmıştı. Alt dudağının kenarındaki patlak kabaca silinmişti ama sol gözünün altındaki mor halka için yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Salon ahalisi bu küçük hırsıza hayretle bakıyorlardı. Gözleri bağlı olmasına rağmen minyon yüzünden okunabilen bu çocuksu masumiyetin üzerine açılan yaralar, herkesin içinde bariz bir acıma duygusunun uyanmasına neden olmuştu.

Bengi, bir eliyle kızın omzuna bastırarak sitemkâr bakışlarla İdris Usta'ya baktı. Usta haşarı bir ifadeyle kadını ve kurbanını süzdükten sonra "Aç şunun gözlerini." dedi.

Hatun kızın yüzünün yarısını örten paçavrayı hoyratça söküp aldı. Kız, saatler sonra yeniden ışığı gören gözlerini elleriyle ovuşturamadığı için önce iyice yumdu. Sonra iyice buruşturduğu suratını yavaş yavaş kaldırdı ve gözkapaklarını araladı. Dimdik kendisine bakan beş adamı görünce biraz korkmuştu. Işığa yavaş yavaş alışıp, yüzleri seçmeye başlayınca, tam karşısında duran ve hafifçe kendisine doğru eğilmiş olan adama hayretle baktı: "Çiçekçi?"

İdris Usta kıza biraz daha yaklaştı: "Sanem?"

“Senin ne işin var burada?”

“Sên söyle.” dedi usta, “Hayret yakalanmışsın...”

Sanem sıkıntıyla içini çekti: “Yaramı deşme çiçekçi. Yediğim dayaktan daha çok canımı acıtıyor. Evde yılan varmış, ben ne yapayım?”

“Üzülme o kadar. Çok yanlış bir eve girdin, ondan oldu.”

“Senin evine mi yoksa?”

Usta önce kaşlarını kaldırdı, sonra kafasıyla kızın tepesinde dikilmekte olan Bengi’yi işaret ederek “Arkadaşımın evine girdin.” dedi.

Sanem yan gözle hatuna baktı: “Ne kıymetli evi varmış? Bir şey de çalmadım üstelik.”

“Ne yapmaya girdin o zaman?”

Kız hınzır hınzır güldü: “Evin teknik donanımının biraz zenginleştirilmesi gerekiyormuş. Anlatabildim mi?”

Usta gülümseyerek kafasını salladı. Sanem’i çocukluğundan, daha Efendi Abdürrahim’in yanında çırak olduğu günlerden beri tanırdı. Çok alışverişleri olmuştu. Tıpkı ustası gibi bu kız da iyi çalışır, temiz iş çıkartır ve güzel para alırdı. Kendince ahlaklıydı da. Yakalanması durumunda kendisini korumak, polisin eline düşmüşse cezasını hafifletmek için iş ile ilgili her şeyi anlatacağını daha parasını alırken peşin peşin söylerdi. Bu yüzden ne müşterilerinden ne fazla bir bilgi ister ne de anlatılmasına izin verirdi. Kendisine ‘Çiçekçi’ diye hitap etmesinin nedeni de buydu. İsmi bugüne kadar bir kez olsun sormamıştı.

“Arkadaşıma her şeyi anlattın mı?” diye sordu kıza.

Sanem “Anlattım tabii.” dedi, “Oturup iki saat resim bile çizdik. Ama tatmin olmadı bir türlü. Yahu çiçekçi sen beni bilirsin. Tamam, bir talihsizlik olmuş arkadaşının evine girmişim. Kusura bakmayın artık. Her şeyi de anlattım. Bırakın

da gideyim. Söz görünmeyeceğim bir süre ortalıkta. Zaten bu halde iş falan da alamam. Müşterimin neyi var neyi yok döktüm ortaya. Öf! Başım derde girecek.”

İdris Usta “Dur hele bakalım.” dedi, “Biraz daha sohbet edelim seninle.” Sonra Bengi’ye döndü: “Ellerini çöz!”

Bengi Hatun, usta ile bu hırsızın arasındaki hukuka bir anlam verememişti ama yine de denileni yaptı. Sanem, elleri serbest kalır kalmaz ilk iş olarak gözlerini ovuşturdu. Saçlarını düzelterip eliyle geriye doğru bastırdıktan sonra artık adam gibi gören gözlerle etrafına bakınmaya başladı. Gözü, ustanın iki sandalye yanında oturan yüzbaşıya takıldığında dudakları sinirli bir tebessümle büküldü. Hiç âdeti değildi ama bu adamın kim olduğunu öğrenmezse gözü açık gidebilirdi. Küçük burnuyla Sarp’ı işaret ederek “Çiçekçi. Beyefendi kim?” diye sordu.

Bu küçük merak başına bela olmaya başlamıştı bile. Usta kendini tanıtmaya hazırlanan yüzbaşıyı susturduktan sonra “Hayırdır?” diye cevap verdi, “Niye merak ettin?”

“Hiç...” dedi kız, “Evde fotoğrafını görmüştüm de... Sorayım dedim.”

“Sanem! Sen her fotoğrafını gördüğün adamı sormazsın. Niye merak ettin?”

“Yahu çiçekçi. Sen de görüşmeyeli bir hoş olmuşsun. Resmini gördüm beğendim belki. Ne uzatıyorsun ki?”

Usta, hâlâ kızın tepesinde duran Bengi’ye küçük bir işaret yaptı. Hatun koluyla kızın ensesine bastırdı ve diğer eliyle yakaladığı uzun saçlarını bileğine dolayıp kuvvetlice asıldı. “Bir daha sorayım mı?” dedi usta.

Sanem küçük bir çılgılık attıktan sonra “Senin bu yaptığın hiçbir racona sığmaz çiçekçi!” diye bağırdı. Arkaya doğru geri-len boynundan dolayı zorlukla konuşabiliyordu: “Senin evinde yakalandım, seni ilgilendiren her şeyi anlattım. Daha ne? Her

şeyi okursam yaşatırlar mı beni? Adam bilirdim seni! Şu arkadaşının yaptıkları hiçbir insan evladına yapılmaz. Ne istiyorsa söyledim, keyfine dövdü beni. Devam edecekse bari başka bir yere gidelim. Böyle insanların içinde dayak yemeye alışık değilim ben. Ekmek parası kazanıyoruz şurada...”

İdris Usta kızın kulaklarının altına doğru süzülen gözyaşlarına baktı. “Duyan da mendil satıyor zanneder” diye geçirdi içinden. Ağzından çıkan en küçük rakam beş basamaklıydı. O da dolar olarak... Kendisine ve Bengi’ye kalsa hiç umurunda olmazdı ama vaziyetin masanın etrafındaki Silahlı Kuvvetler mensupları tarafından hiç hoş karşılanmadığının farkındaydı. Yan gözle subaylara baktı. Yüzbaşı ile üsteğmeni duruma müdahale etmekten uzak turan Ahmet Paşa’nın güç bela yerinde duran sert surat ifadesiydi. Rol yapıp yapmadığını bilmiyordu ama masum yüzü Sanem’in en büyük silahıydı. Lüzumsuz bir gerilime sebebiyet vermemek için Bengi’ye kızı bırakmasını işaret etti. Olmazsa işe daha تنها bir yerde devam edebilirlerdi.

Kafası serbest kalan Sanem iki büklüm olana kadar eğildi ve yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Usta, kızın boğuk çığlıklarını bir süre dinledikten sonra “İsmi Sarp.” dedi, “Deniz Yüzbaşısı. Dinle beni. Bu yanımda gördüğün adamların hepsi asker. Hatta Ahmet Bey tuğgeneral. Seni koruruz. Kimse kılına bile dokunamaz. Her şey unutulduktan sonra işine devam edersin. Hem de bizim himayemiz altında. Yeter ki bütün sorularımıza cevap ver... İyi de para kazanırsın.”

Bu son cümle Sanem’in ağlamasını durdurmuştu. Hızla kafasını kaldırıp gözyaşlarını sildi ve kırmızı bakışlarını ustaya dikti: “Ben muhbirlik yapmam çiçekçi. Hele parayla hiç yapmam!”

Ahmet Paşa durumun yavaş yavaş kontrolden çıkmaya başladığını anlamıştı. Ceketinin iç cebinden kimliğini çıkartıp kızın önüne koydu ve “Yardım et o zaman!” dedi, “Sana söz

veriyorum biz var olduğumuz sürece kimse kılına bile dokunamaz. Merkez Bankası'nı bile soysan serbest kalırsın."

Sanem önce önünde duran kimliğe, sonra da karşısındaki kelli felli adama baktı. Hiç yalan söylüyormuş gibi bir hali yoktu. Öyle bile olsa tepesine dikilen şu kadının tokatlarına daha fazla dayanamazdı. Kimliği eline alıp bir süre oynadıktan sonra "Ben Ankara'da girdiğim bir evde bu yüzbaşının fotoğrafını görmüştüm... Oraya da dinleyici yerleştirmiştım."

İdris Usta "Neredeydi bu ev?" diye sordu.

"Dikmenin aşağı taraflarında. Meclis'e yakın. Caddenin bir alt sokağı."

Usta yan gözle yüzbaşıya baktı. Tarif tutuyordu. "Anlaşıldı." dedi, "İşi yine aynı adam verdi tabii..."

"Evet... Ankara'ya o gidişimde bir eve daha girdim. On beş gün kadar sonra bir kez daha çağırdılar. İş yine Ankara'daydı."

"Hep dinleyici mi yerleştiriyordun?"

"Hı hı... Üç-dört yıldır çalışıyorum bu adamla. Cihaz yerleştirdiğim evlerin sayısını ben bile hatırlamıyorum."

"Başka bir şey istemiyor muydu?"

Sanem bu sorunun cevabını doğru olarak verip vermeme konusunda son derece tereddütlüydü. Bir süre düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra "Bir keresinde..." dedi, "Topkapı Sarayı'ndan bir sipariş verdi. Aldım... Ne olduğunu vallahi bilmiyorum."

Salondakiler kızın itirafından çok İdris Usta'nın tepkisine şaşırmışlardı. Usta, sanki başına korkunç bir ağrı saplanmış gibi yüzünü buruşturmuş, parmaklarını alnına yapıştırmıştı. Bu kadar fazla salaklığı, hem de üst üste nasıl yapabildiğini düşünüyor, kafasını duvardan duvara vurmak istiyordu. Daha Zülfikar olayı ilk patladığında, yüzbaşı ile üstegmen ellerindeki elektronik parça ile bir yerlere ulaşmaya çalışırken, kendisi

hiç kimseyi ve hiçbir şeyi ciddiye almamıştı. Salih Usta aynı parçayı alıp hapishanedeki Eyüp isimli eski bir hırsıza gösterdiğinde de aklı çok başka yerlerdeydi. Üstelik Eyüp'ü tanırsen, sağ kolunun Sanem olduğunu, her ikisinin de elektronik konusunda bir numara olduklarını bilirken... Topkapı soygununda kullanılan devrenin kendisine herhangi bir şey hatırlatmamasını biraz olsun kabullenebilirdi ama Eyüp ismini duyar duymaz aklına Sanem'in gelmemesini bir türlü anlayamıyordu. Eğer bu basit parçaları bir araya gelseydi, kıza aylar önce ulaşır ve işin bu kadar uzamasına izin vermezdi. Tek kelimeyle basireti bağlanmıştı. Aklına Behruz Usta'nın sözleri geldi: "Bilmek, söylemek, düşünmek, yapmak... Eğer Zülfikar varsa insan aklına dair her şey hükümsüzdür..."

İdris Usta bir anda var olan her şeyden yıldığını ve sıkıldığını hissetmeye başlamıştı. Ter içinde kalan ellerini ovuşturarak "Bengi." dedi, "Ver şu adamın resmini. Bir... Bir görelim bakalım."

Hatun endişeli bakışlarını ustadan ayırmadan çantasına uzandı ve rulo yapılmış bir kâğıt çıkartıp masaya yaydı. İdris Usta ustalıkla çizilmiş resme şöyle bir baktı. Başta Behzat Taner olmak üzere tanıdığı herhangi birisi değildi. Kekeleyerek Mehmet Sinan'a 'araştırmasını' emrettikten sonra adımlarını sürüyerek tuvalete doğru yürümeye başladı.

Geride kalanlar ustanın halini hayra yorduktan sonra dikkatlerini masadaki resme vermişlerdi. Yüzbaşı uzun uzun baktıktan sonra aniden "Yahu ben bu adamı tanıyorum." deyiverdi. Bir anda kendisine çevrilen mutlu bakışları aptal bir gülümsemeyle karşıladıktan sonra ekledi: "Ama hatırlayamıyorum..."

Mutlu bakışlar bir anda küfür kusmaya başlamıştı. Ahmet Paşa sabır sınırında dolaşan bir sesle "Oğlum emin misin?" diye sordu.

“Eminim komutanım. Ben kesin bir yerde gördüm bu adamı ama... Bir türlü çıkartamıyorum.”

“Birine benzetiyor olmasın?”

“Hayır, komutanım...” dedi Sarp, “Yani olabilir tabii ama... Ben bu yüzü gördüm. Biliyorum...”

Ayağa kalkıp yumruğuyla avucunu döverek dolaşmaya başladı. Arada sırada gelip resme bakıyor, sonra turlamaya devam ediyordu.

Masadakiler, yüzbaşının hafızasından kısa vadede bir verim alınamayacağını anlayınca kendi işlerine dönmüşlerdi. Ahmet Paşa'nın emriyle sorguyu üstlenmiş bulunan Doğan, kızın Ankara'da girdiği diğer iki evin kendisine ve paşaya ait olduğunu öğrenmişti. Ne var ki bu bilgilerin artık fazla bir önemi yoktu. Asıl öğrenmeleri gereken şey Sanem'i kiralayan adamın kimliği idi ve kız bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Üsteğmen bu işin soru-cevap tekniğiyle çözilemeyeceğini anlamıştı. “Peki, öyleyse...” dedi, “Sen anlat. Bu adam hakkında ne biliyorsan anlat.”

Sanem sıkıntıyla içini çektikten sonra “Ne anlatayım daha?” diye cevap verdi, “Bildiğim tek şey suratı, onu da çizdirdim işte. Zaten dört yılda toplansan dört kere falan gördüm bu adamı.”

Üsteğmenin gözleri kısılıvermişti: “Eee? Nasıl haberleşiyordunuz o zaman? Arada başka bir aracı mı vardı?”

Kız “Hayır.” dedi ve ayakta beklemekten sıkılıp yanındaki sandalyeye oturmuş olan Bengi Hatun'a döndü: “Benim üzerimde walkman gibi bir alet vardı. Belime takılıydı. Nerede o?”

Hatun, kıza tehditkâr bir bakış fırlattıktan sonra eğilip yerde duran siyah sırt çantasını kucağına aldı. Biraz eşelendikten sonra kızın istediği cihazı bulup önüne koydu. Eski tip walkmanlerden bile daha kaba görünümlü bir şeydi bu. Ucunda da kısa ve kalın bir anteni vardı. Sanem cihazı üsteğmenin önüne

ittirerek "Bununla." dedi ve bir şey daha sormasını beklemeden açıklamaya devam etti: "Bu bir radyo alıcısı ama bildiğiniz şeylerden değil. Bant aralığı genişletilmiş, özel yapım bir şey. Daha ilk buluşmamızda vermişti. Ondan sonra hep bununla haberleştik. Bana mesajla bir frekans bildirirdi. Ben de cihazı açıp söylediği frekansı dinlemeye başladım. Yirmi dört saat içerisinde bana iş ile ilgili bilgileri ve malzemeleri bulaçağım bir yer söylenirdi. Bu genellikle bir otel odası olurdu. Bir daha ne zaman arayacaklarını da söylerlerdi. İkinci arayışı genellikle harekete geç emri olurdu. Aynı zamanda güvenlik için de kullanırdık bunu. İcraat sırasında kulağımda olurdu ve ters giden şeyler anında haber verilirdi."

Üsteğmen soğuk görünmeye çalışıyordu ama kurulan sisteme karşı duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu. "Hangi frekanstan haberleşiyordunuz?" diye sordu.

Sanem güldü: "Sürekli değişiyordu tabii ki. Hatta bazen dalgalar bile değişiyordu. Genelde FM kullanırlardı ama orta dalgadan bile bir sürü mesaj aldım."

"Peki, ya parayı nasıl alıyordun?"

"Benden birkaç posta kutusu kiralamamı istemişti. İş bitmez para mutlaka kutuların birinde olurdu. Yüklü ödemeleri ise kargo şirketi sürekli kaldığım otellere bırakırdı... Yani anlayacağın, bizim iletişimimiz tek taraflıydı. Onlar konuşurdu ben dinlerdim. Hâlâ benden bu adamla ilgili bir şeyler öğrenebileceğini umuyor musun?"

"Umuyorum." diye cevap verdi Doğan, "Peki, bu adamın yalnız olduğundan emin misin? Yani, konuştuğun adamla sana mesaj gönderen adam aynı mıydı? Ya da cihazdan gelen ses hep aynı kişiye mi aitti?"

Kız şöyle bir düşündükten sonra "Hiç dikkat etmedim." diye cevap verdi, "Ama galiba değildi."

“Dikkatini çeken bir şey oldu mu? Konuşanların şivesi, sürekli kullandıkları belirgin bir kelime?”

“Hayır, hayır... Öyle uzun konuşmalar olmazdı ki. Bana sadece adres veriliirdi. Çok kısa konuşurlardı.”

Düşünme sırası üstegmene gelmişti. Bu kızıdan alabileceği fazla bir şeyin kalmadığını yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. “Hatırladığın başka bir şey yok mu?” diye sordu ezik bir sesle, “En ufak bir şey... Ne bileyim, kıyafetleri, arabası, fiziksel bir özelliği...”

Sanem “Topaldı.” deyiverdi, “Sağ bacağı...”

Kızın cümlesi salonun ortasından gelen “Oh be!” diye bir çığlıkla bölündü. Yüzbaşı koşarak masaya yaklaştı ve resmi çekip aldı: “Bu o total bu... Vallahi total bu!”

Ahmet Paşa, Sarp’ın ısıldayan gözlerine baktı: “Hangi total evladım?”

Sarp heyecanlı bir sesle “Hani şirkete gittiğimde başıma bir çaycı dikildi demiştin ya” dedi, “Bu o adam... Çaycı.”

“Emin misin?”

“Eminim komutanım. Bu o, kesinlikle o.”

Yüzbaşının bağırtılarını duyan İdris Usta da tuvaletten fırlayıp gelmişti. Kemerini iliklemeye çalışırken bir taraftan da “Ne oldu? Kimmiş?” diye sorup duruyordu. Masaya yaklaşp konuya dahil olmaya çalışırken, Eski Yer’in kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Çıkan gümleninin salonun duvarlarında yattığı yankıya Niran Hatun’un öfkeli sesi karıştı: “İdris! Ortalık ayağa kalkmış, bana niye haber verilmiyor?”

Usta ‘Unuttum’ kelimesinin yerine geçebilecek uygun bir paragraf aranmaktayken, Hatun hızlı adımlarla masaya yanaştı. Etrafı şöyle bir süzdükten sonra “Bu kim?” diye sordu. Gösterdiği Sanem’di.

Usta "Akşam yüzbaşının evinde bir vukuat oldu da..." diye bir açıklamaya kalkışmıştı ama hatun izin vermedi: "Duydum İdris. Sağolsun çocuklar söyledi. Bu kim?"

"Bu o." dedi usta.

"Hırsız mı?"

"Evet... Sorguluyorduk da..."

"Mahalleye getirseydiniz İdris. Orada daha rahat ederdi. Bengi! Bitti mi bunun işi?"

Bengi Hatun'un "Bitti." diye bir cevap vermesi Sanem'i bir hayli rahatlatmıştı. Dangır dungur içeriye girip ortalığı bir anda teröre kesen bu kadına dert anlatmaktansa, yanındaki kadından bir hafta boyunca tokat yemeyi tercih ederdi.

Neyse ki İdris Usta yine bir fırsatını bulmuş, hatunun yanına yaklaşıp alçak sesle durumun özetini vermeye başlamıştı. Kısa süren izahatın ardından Niran Hatun, yüzbaşının elinden resmi alıp Sanem'in önüne koydu: "Bir yanlış yok değil mi?" diye sordu parmağıyla resmi işaret ederek.

Kız kafasını iki yana salladı. Sonra hatun resmi katladı ve Mehmet Sinan'a uzattı. Emri kısıydı: "Bu adamı alın, Bengi'ye verin!"

Behzat Taner "Hadi... Hadi..." diye söylenerek ankesörlü telefona birkaç yumruk attı. Paranoyasıyla meşhur dostunun, tanımadığı bir numaraya hemen cevap vermesi beklenemezdi tabii. Neredeyse onuncu çalışında telefon açıldı ve Behram'ın soğuk sesi duyuldu: "Alo..."

"Benim." dedi avukat. Hemen konuya girmek istiyordu ama lafı bir hezeyan dalgasının içinde yitip gitti. Behram sorularını çığlık çığlığa sıralamaya başlamıştı bile: "Taner? Neredesin sen? Duyduklarım doğru mu? Neler oluyor? Hemen gel buraya!"

Avukat "Behram beni dinle!" diye bağırdı. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, uzaktaki arabalara benzin pompalamakla meşgul olan istasyon çalışanları bile dönüp bakmışlardı. Kısa bir sessizliğin ardından Behram'ın sesi tekrar duyuldu: "Evet..."

"Ben açığa çıktım." dedi Behzat Taner, "Şu 12. Daire denen yer kimliğimi öğrenmiş. Her yerde beni arıyorlar. Duymuşundur. Evim ve ofisim kurşunlandı. Avukatlarımdan bir kaçını da almışlar. Gözümü korkutmak istiyorlar. Her neyse... Ben bunlarla bir şekilde başa çıkarım ama sizin de dikkatli olmanız lazım. Çok yakında benim Alamut'la olan bağlantımı da öğreneceklerdir. Belki de öğrenmişlerdir bile..."

Behram, birkaç gün önce olan vukuatları duymuştu ama işin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. "Hadi canım." dedi, "Ne biliyorsun 12. Daire olduğunu. Ayağına bastığımız birilerin işidir belki. Hep olur böyle şeyler. Hem senin Alamut'un içinde olduğunu nasıl anlayacaklar ki?"

Avukat, Behram'ın sesindeki panik havasını sezmişti. "Onu sağda solda Alamut diye bağırırken düşünecektin" diye geçirdi içinden. "Bak kardeşim." dedi, "Şu bizim arkeolog vardı ya. Havaya uçtu. Anladığım kadarıyla Yediler üçüncü emaneti bize bırakmadı. Fincher ile benim bağlantımı da ortaya çıkarmışlardır. Peşimdekiler sıradan adamlar değil."

"Ne? Ne... Nasıl?" diye kekeleydi Behram, "Nasıl havaya uçtu. Üçüncü emaneti kaptırdık mı yani? Ne? Ne zaman oldu bu?"

"Nasıl uçuşunu bilmiyorum. Senin bilmen gereken iki şey var. Üçüncü emanet artık yok ve muhtemelen Yediler'in elinde. Açığa çıktık!"

Telefonun öbür ucundan "Neler diyorsun sen?" diye bir çığlık koptu, "Hemen buraya gel!"

"Aptal aptal konuşma Behram." dedi avukat, "Ben adamları Alamut'tan uzak tutmaya çalışıyorum, sen buraya gel diyorsun."

"Pe... Peki, ne yapacağız?"

"Derin sessizlik Behram! Hiçbir adamı yerinden kıpırtma. Haberleşmeyi kes ve kendine Alamut'un dışında saklanacak yerler ayarla. Pazarlığa bundan sonra bensiz devam edeceksin. Belirlediğimiz takvime uy. Unutma, şu saatten sonra tek kurtuluş umudumuz elimizdeki emanetler. Lütfen, lütfen bir saçmalık yapma."

Behram "Sen yeteri kadar saçmalık yapmışsın Behzat Tamer." diye tısladı, "Bu kadar kıt akıllı olabileceğini tahmin etmiyordum. Sana güvenmiştik... Alamut sana güvenmişti."

Avukat gürlledi: "Kes ulan sesini! Ben sizi kurtarmaya çalışıyorum, ettiğin laflara bak! Yakalanınca o Alamut masallarını Yediler'e anlatırsın artık. Bana bak! Hemen Alamut'tan çıkın. Emanetleri de alıp kaçın oradan..."

“Burası bildiğim her yerden daha güvenli. Kale gibi korunuyor. Yerini de kimse öğrenemez... Biri konuşmadığı sürece. Asıl sen bana bak! Ya buraya gel ya da sık kafana bir tane. Anladın mı beni?”

Avukatın acıyla kapanan gözleri tekrar açıldığında öfke doluydu: “Anladım Behram.” dedi sakın bir sesle, “Çok iyi anladım... Ben seni tekrar ararım.”

“Bekle biraz. Neredesin sen?”

“İstanbul’da değilim Behram. Bir süre de olmayacağım. Tekrar söylüyorum. Adamları kıpırdatma, haberleşmeyi kes!”

“Behzat Taner hemen buraya gel! Ne haltlar karıştırdığını biliyorum ben senin. Şansın varken gel buraya.”

Avukat daha fazla laf anlatmaya çalışmak istemiyordu. Telefonu kapatırken Behram’ın bağırıltıları hâlâ devam ediyordu. Kulübenin kalın camından yansıyan gölgeli görüntüsüne baktı. Zaten yorgundu. Bunun üstüne şimdi bir de pis bir üzüntü eklenmişti. En kötüsü de kendisini uzun zamandan, belki de ilk gençlik yıllarından beri hissetmediği kadar yalnız hissediyordu. Boğazından derbeder bir mırıltı döküldü: “Vay be!”

Aslında kendi hesabına, içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için çok basit bir yol vardı. Şu telefonu açıp özgürlüğü karşılığında Alamu’t’un yerini satabilirdi. 12. Daire de, Yediler de bayıla bayıla kabul ederdi bunu. Beş dakika öncesine kadar, kendisini bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, içinde eski dostluklardan ve Alamu’t’tan arta kalan birkaç parça hatırların varlığıydı. Kendisine güvenen insanları yüzüstü bırakıp gitmekte hiçbir sakınca görmemişti. Eğer bu terslikler olmasaydı gidecekti de. Çünkü yokluğunda başlarına gelecek her şeyi sonuna kadar hak ettiklerini düşünüyordu. Ama göz göre göre satmak çok ayrı bir şeydi. Bunu içine sindiremiyordu... Beş dakika öncesine kadar. Şu anda şu telefonu açıp 12. Daire ile şahsi bir pazarlığa tutuşmamasının tek nedeni ise yüzbaşıydı.

Birkaç ay öncesine kadar aciz bir ördek yavrusu gibi avucunda tuttuğu o sümüklü deniz subayına boyun eğmeyi gururuna bir türlü yediremiyordu.

Kulübeden çıkıp benzin pompalarına doğru yürümeye başladı. Yaklaştığını gören adamları, hemen toparlanıp arka arkaya park etmiş iki arabanın etrafındaki yerlerini almışlardı. Behzat Taner arabalara birkaç adım kala durdu. Adamlara yerlerine geçmelerini, Cahit'e de yanına gelmesini işaret etti. Cahit koşar adımlarla yaklaştımaya başladı. Suratında kötü, korkmuş gibi bir ifade vardı. Hâlâ elinde duran cep telefonundan, bir görüşmeyi henüz tamamladığı anlaşıyordu. "Behzat Bey..." dedi gelir gelmez.

Yeni bir kötü haber duymaya hiç tahammülü olmayan avukat adamın sözünü kesti. Başıyla arabaları işaret ederek "Bu adamlar fedailerden mi?" diye sordu.

Cahit şöyle bir düşündü: "İkisi öyle. Geri kalanı Abdül'ün çetesinden."

"O ikisini gönder." dedi avukat, "Bir bahane uydur gönder."

"Emredersiniz ama... Sağlam adamdırlar. Koruma lazım, biliyorsunuz."

"Peki, nerelerde çalışmışlar? Yani bizim işlerde mi, Alamut'un işlerinde mi?"

"Anlamadım Behzat Bey?" dedi Cahit şaşkın şaşkın, "Böyle bir ayırım yok ki. Bizim işlerimiz Alamut'un işleridir... Yani en azından biz fedailere öyle derdik."

Avukat gülümsedi. Cahit çok haklıydı ve lafı dolandırmanın bir manası yoktu. "Dinle." dedi, "Planlar yine değişti. Etrafımda Alamut'tan adam istemiyorum. Daha doğrusu Behram'a yakın olan hiç kimseyi istemiyorum. Anladın mı?"

Cahit'in yüzü kararivermişti. Konuşmak istiyordu ama anlaşılan beceremiyordu. Behzat Taner bu sadık adamını

omuzlarından yakalayıp kendisine doğru çekti: "Sana çok kısa bir soru soracağım. Sen de kısa cevap ver: Ben mi Alamut mu?"

Adam bir süre ve dimdik patronuna baktıktan sonra "Alamut!" dedi, "Ama bir tek şartla Behzat Bey. Gidip Behram efendinin kafasına bir tane sıkamak için. Madem bizi silmiş, izin verin bitireyim işini. Olmaz derseniz yanınızdayım."

Behzat Taner bu sefer gözleriyle gülümsedi: "Olmaz Cahit. Behram bizi henüz silmedi. Daha o kadar delirmedi ama yakındır. Sen şimdi fedailerin içinden bize sadık olanları bul. Aman diyeyim dikkatli ol. Az olsunlar, sağlam olsunlar. Nerede olduklarını bilelim. Alamut'la iletişimlerini kaybetmesinler ama doğrudan bizden almadıkları hiçbir emri de uygulamasınlar. Onlar bizim kulağımız olacak Cahit. Behram'ın bizi silip silmediğini ancak öyle öğrenebiliriz."

"Tamam." dedi Cahit, "Peki, bu arada biz nerede saklanacağız? Tarikatın hücrelerini kullanamayız."

"Çetelerimiz ne güne duruyor. O kadar kıtıptıyoz adamı besleyip mafya babası yaptık. Vardır herhalde bizi buyur edecek birkaç tanesi. Şu İzmir'deki adamları da dürtükle biraz. Ne kadar erken tüyebilirsek o kadar iyi. Bir tekne ayarlamak o kadar mı zor?"

"Daha yeni konuştum Behzat Bey. Sahil Güvenlik çok sıkıştırıyormuş. Balıkçı teknelerine kadar arıyorlarmış. Yunan adalarına gitmeye kimse cesaret edemiyor."

Avukat galiz bir küfür salladı: "Ulan şu adamı iyi ki yüzbaşıyken almışlar o 12. Daire denen yere. Rütbesi biraz daha büyük olsa Taksim Meydanı'nda sallandırırды bizi. Çok hafife aldık o adamı, çok!"

Cahit biraz kem küm ettikten sonra "Yüzbaşı dediniz de..." dedi, "Ben de size bir şey söyleyecektim."

Avukat canının biraz daha sıkılacağını hissetmişti: "Söyle bakalım."

"Eeee... Adamımız yüzbaşının evine cihazları yerleştirirken yakalanmış."

"Ne cihazı yahu? Ne zaman kalkıştınız o işe."

"Hatırlamıyor olabilirsiniz Behzat Bey. Siz evi tespit eder etmez dinlemeye alın, benim emrimi beklemeye gerek yok demiştiniz. Ben de emrinizi 'Topal'a aynen iletmiştim..."

Avukat böyle bir emri verdiğini inkâr edemeyecek kadar net hatırlıyordu. Derin bir of çektikten sonra "Söyle Topal'a toz olsun." dedi ve arabaya doğru yürümeye başladı. Ne var ki Cahit yerinden kıpırdamamıştı. Taner döndü ve ağlamaklı bir sesle "Sakın bana Topal'ın yakalandığını söyleme." dedi.

Aldığı cevap tam korktuğu gibiydi: "Haber alamıyoruz Behzat Bey. Dün sabahтан itibaren kayıp."

Cahit, patronunun en iyi ihtimalle küçük çaplı bir sinir krizine girmesini bekliyordu ama avukat sakın bir sesle "Yürü." dedi, "Biz batacağımız kadar battık zaten. Topal benim hakkımda bildiklerinden daha fazlasını söyleyemez. Üstünü Behram düşünsün."

Birlikte arabaya doğru yürümeye başladılar. Cahit kapıyı açmak için arabadan çıkmaya yeltenen şoförü durdurup avukatın yanına yaklaştı. "Behzat Bey..." dedi, "Ben Behram Bey'in kafasına sıkmaktan bahsederken şaka yapmıyordum. Alamu't'a çok rahat girebilirim. Eğer başımıza dert açacaksa erkenden bitirelim bu işi."

"Şaka yapmadığınızı biliyorum." dedi Taner şefkatli bir sesle, "Ama o benim gençlik arkadaşım. Lüzum olursa ben hallederim."

Bengi Hatun yüzünü aynaya iyice yaklaştırdı. Parmaklarını musluktan akan sıcak suyla ıslatıp, saç diplerine yapışmış olan birkaç damla kan lekesini titizce sildi. Sıcak suyu yüzüne birkaç defa çarptıktan sonra tekrar kendisine baktı. Topal'ın herhangi bir vücut ifrazatının üzerinde kalmasını istemiyordu. Zaten eve gidince güzel bir banyo yapacaktı. Hem yorgunluğunu da biraz olsun hafifletirdi.

Neredeyse iki gündür Solaklar'ın mekânındaki zindanlarda ismine Asım denen o topal çaycıyla uğraşıyordu. Adam çetin ceviz çıkmıştı. İlk altı saat boyunca durmadan zırlamış, çoluğundan çocuğundan bahsedip duygu sömürüsü yapmıştı. Numarasının sökmediğini anlayınca susmaya başlamış, biraz dinlenmek için odayı boşalttıkları bir sırada da intihar etmeye kalkışmıştı. Sandalyesini devirip, kafasını yere vura vura ölmeye çalışmıştı hem de... O vakit hatun, bu adamla çok işlerinin olduğunu anlamıştı. Solaklar'ı hiç karıştırmadan işe doğrudan kendisi girişmişti.

Önce klasik birkaç yöntem ve sanat denemiş, olmayınca bulabildiği en korkunç kesici aletleri adama gösterip 'Cevapsız kalan her sorusu için bedeninden bir dilim alacağını' söylemiş ve kesinlikle ölmeyeceğine dair garanti vermişti. İşte bu sorgu dün gece yarısına biraz kala sona ermişti. Çektiği tarifsiz acılara dayanamayan Topal nihayet pes etmiş ve durması için yalvarmaya başlamıştı. Adamı bir şeyler anlatabilecek hale getirmek hatunun beş saatini almıştı. Tıp bilgisini ve sanatını kullanarak hâlâ kullanılabilir durumda olan uzuvlarını toparlamış, birkaç iksir yardımıyla da zihnini açmaya çalışmış, sonra

İdris Usta'yı ve üsteğmeni odaya çağırmıştı. Topal bülbül gibi şakırmaktayken de odadan çıkmamış, kana kesmiş gömleğiyle tepesinde dikilip en ufak bir yanılda başına gelecekleri hatırlatıp durmuştu.

Sorgu yirmi dakika kadar önce bitmişti ve artık Alamut ile ilgili birçok şey biliyorlardı. Lakin öğrendikleri, işlerini hiç kolaylaştırmamış, tersine başlarındaki belanın ne denli büyük ve derin olduğunu gösterip canlarını iyice bir sıkıştı.

Topal'dan alınan ifade sonucunda havada gezinen birçok kelime ve varsayım artık somut bir yerlere oturmaya başlamıştı. En başta, bu Alamut denen şeyin ya da yerin, çok iyi örgütlenmiş bir tarikat olduğunu artık biliyorlardı. Karargâhı Büyük Alamut denen bir yerd. Behzat Taner ise bu tarikatın üç önemli liderinden bir tanesiydi. Onun tepesinde Behram isminde bir adam vardı ve en tepede ise ismi meçhul, Büyük İmam diye anılan bir zat-ı muhterem oturuyordu.

Alamut'un 'fedai' lakabını taşıyan yüzlerce, belki binlerce sadık adamı vardı ve ülkenin dört bir yanına yayılmışlardı. Topal da bunlardan birisiydi. Sıfatı fedaiydi ama fiziksel kusurları yüzünden vurdulu kırdılı işlere gönderilmemiş, tarikatın paravan şirketlerinden birinde masabaşı görevine atanmıştı. İdris Usta ve üsteğmen, Topal'ın 'doğrudan liderlere bağlı olarak çalıştığını' itiraf etmesine bayağı bir sevinmişlerdi ama bu çok uzun sürmemişti. Söylediğine göre adam yirmi yılı aşkın bir süredir tarikatın aktif elemanlarından biri olarak görev yapıyordu ama bu süre zarfında doğrudan emir aldığı Behzat Taner'i sadece iki, Behram ile Büyük İmam'ı da birer defa görmüştü. Tarikatın kalbine yani Büyük Alamut'a kendi seviyesindeki her fedai gibi sadece iki kere gitmiş, toplu eğitimlerden de aksayan ayağı yüzünden muaf tutulmuştu.

Bengi, elini yüzünü iyice kuruladıktan sonra, üzerindeki kanlı gömleği de çıkartıp attı ve hırkasını üzerine geçirdi. Artık yerin dibindeki bu zindanlarda yapacağı bir iş kalmamıştı.

Köhne banyodan çıktı ve koşar adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladı. Solaklar'ın 'Kazan Odası' ismini verdikleri geniş odaya girer girmez, herkese üstünkörü bir selam verip kendisini yumuşak minderlerle kaplanmış sedirlerden en yakınındakine bırakıverdi.

İdris Usta ve üsteğmenin yanı sıra Ahmet Paşa da buradaydı ve hâlâ üzerinde duran paltosundan daha yeni geldiği anlaşılıyordu. Kısa bir süre sonra Abbas Ağa da içeriye geldi. Paşayı saygılı bir şekilde selamlayıp paltosunu aldıktan sonra kapıda nöbet bekleyen yamaklara seslendi: "Kahvaltı hazırla-tın buraya. Kapıyı da örtün!"

Emirleri sessizce yerine getirildikten sonra ağa heyecanlı bir sesle sordu: "Nasıl vaziyet? Konuştu mu?"

İdris Usta kafasını salladı: "Konuştu... Hem de çok konuştu. Lakin bizim işimize yarayacak bir laf etmedi."

"Nasıl yahu?" dedi Abbas Ağa, "Tanımıyor muymuş o Behzat Taner denen herifi? Söylemedi mi yerini?"

Usta karmakarışık olan kafasını toparlamaya çalışıyordu. Saatlerdir düşükleri bu girdabın içinden nasıl çıkacaklarını düşünüyordu ama bu insanlara da bir şeyler anlatması gerekiyordu. "Tanıyormuş ağa." diye cevap verdi, "Tanıyormuş ama iş o avukatla bitmiyor. Çok... Çok teşkilatlı bir tarikat var karşımızda. Disiplinli, ağzı sıkı... Topal'ın söylediğine göre binlerce adamı varmış..."

Abbas Ağa güldü: "Uydurmuştur usta. Bu devirde bu memlekette hangi tarikat onca adamı bir arada tutar da sır vermez. Vardır bir açıkları."

"Mutlaka vardır ama bize lazım olan tarikat değil ki, emanetler. Onları bulmak için de ya tarikatın büyük başlarını bulmamız lazım ya da o Büyük Alamut dedikleri yeri."

“E tamam işte usta. Madem binlerce adamları varmış, üçünü beşini yakalayamıyorsak yazıklar olsun bize. Hadi bu Topal bilmiyorum dedi. Bilen biri çıkar elbet.”

İdris Usta “Doğru diyorsun da...” diye mırıldandı ama lafının gerisini getiremedi. Bu işe bir çözüm bulmak bir tarafa, daha kafasındakileri derleyip toparlayıp cümleye dökemiyordu. Ahmet Paşa, ustanın durumunu anlamıştı.

Günlerdir ayakta olmasına rağmen hâlâ ıslıl ıslıl gözlerle dimdik oturan üsteğmene dönüp: “Ne dersin?” diye sordu, “Bulabilir miyiz bu Alamut’u?”

Doğan önce komutanına, sonra odadakilere bakarak “Zor görünüyor komutanım.” dedi, “Aslına bakarsanız karşımızda klasik bir tarikat örgütlenmesi var. En tepede Büyük İmam diye birisi var. Bu muhtemelen ruhani lider görevini görüyor. İsminin gizli tutulması da mistik yanını güçlendirmek için. İsmi Behram olan adam da Büyük İmam’ın sağ kolü olmalı. Yani onun ruhani etkisini örgüt üzerinde somut güce dönüştüren kişi. Behzat Taner ise tarikatın dış dünyayla olan ilişkisini kuruyor. O adamın ilk ortaya çıkarttığımız kişi olması bu yüzden tesadüf değil. Alamut’a gelince... Bu isimde bir yer olduğu kesin ve tarikatın müritleri tarafından en az Büyük İmam kadar kutsal kabul ediliyor. Adamın sorgu sırasında ettiği bir laf dikkatimi çekti..”

Elindeki küçük not defterinden birkaç sayfa çevirdi: “Alamut’u sadece hak eden gözler görür.” Bu muhtemelen müritlere sıkça söylenen bir laf. Olaya bu açıdan bakarsak, tarikat içerisinde Alamut’un yerini bilen çok az kişi olduğuna inanabiliriz. Topal’ın ettiği birkaç laf daha var: ‘Koskoca Behzat Bey bile Alamut’a gelirken yanında ancak üç kişi getirebilir.’ ve daha önemlisi ‘Ben Behzat Bey’in ismini öğrenme şerefine erişenlerdenim...’ Topal Alamut’a iki kere gitmiş. Her ikisinde de önce İstanbul’da bir eve çağırılmış. Orada kendisine bir şey içirilmiş. Uyandığında Alamut’taymış. Gizli örgütlerde

çok rastlanan tipik bir yeniden doğum ayini. Kendi kelimesiyle 'muhteşem' bir yermiş. Üçüncü gidişi son gidişi olacakmış ve kendisine vaat edilen ölümsüzlüğe kavuşup sonsuza kadar Alamut'un cennet bahçelerinde yaşayacakmış. Benim anladığım, tarikatın liderleri burada yaşıyor. Korunaklı bir yer olmalı, müritleri bu kadar etkileyebildiğine göre güzel de bir yer. Tahminim şehir dışında..."

Abbas Ağa "Bunları o aksak ayaklı mı anlattı?" diyerek araya girdi, "Hikâye bunlar! Gözümüzü korkutmaya çalışıyor."

Doğan sakın bir sesle "Çok haklısınız." dedi, "Adam tam bir fanatik. Böyle tipler ya hiç konuşmazlar ya da tam konuşurlar. Çıkar yol bulamadıkları zaman her şeyi abartarak anlatıp korku salmaya, propaganda yapmaya çalışırlar. Ama bu tamamen yalan söyledikleri anlamına gelmez. Gerçeklere dair ipuçları verirler. Bizim bu adamla daha işimiz bitmedi. Daha soracağımız çok şey var. O yüzden hayatta kalmalı."

Bu son cümle Bengi Hatun'a gönderilmiş açık bir mesajdı ve üsteğmen lafını şimdilik bitirmiş görünüyordu.

"Güzel anlattın." dedi Paşa, "Ama ben soruma cevap alamadım. Bulabilir miyiz bu Alamut'u?"

Doğan kulaklarına doğru yükselen harareti hissederek derhal "Evet komutanım." dedi, "Yani Alamut'u bulma konusunda evet değil komutanım... Emrinize binaen demiştim ben onu... Evet... Birkaç şansımız var tabi. Bize en yakın olanı Behzat Taner'i yakalamak... Ya da diğer iki lideri. Bir de haberleşmelerini dinleme şansımız var tabii ama... Zannedersem ileri teknoloji gerektiriyor ve sonuçsuz kalabilir."

Bu konu paşayı ilgilendirmişe benziyordu. "Neymiş bu haberleşme?" diye sordu. Doğan derin bir nefes aldı: "Hayranlığımı gizleyemeyeceğim komutanım. Mükemmel bir iletişim sistemi kurmuşlar. Radyo dalgaları kullanıyorlar. Tarikatın her elemanının elinde bir telsiz cihazı var. Bu hem alıcı hem

de verici görevi görüyor. Alamut'tan gelen bir emir, bir müritten diğerine aktarılarak yayılıyor. Hatırlarsanız yüzbaşının evine giren hırsız da talimatları benzer bir şekilde aldığını söylemişti. Ama şehirlerarası iletişimi bu şekilde nasıl becerdiklerini anlayamadım. Ne kadar gelişmiş olursa olsun, kullandıkları küçük cihazların yayın çapı üç yüz-dört yüz metreyi geçmez. Mesajlarını uzun mesafelere göndermeleri için daha büyük aktarıcı istasyonlara ihtiyaçları var. Eğer bunu da beceriyorlarsa, bu yurt çapında bir iletişim ağı var demektir. Ne var ki bu yayınları takip ederek hedefimize doğrudan ulaşamayız çünkü başlangıç noktaları Alamut değil. Topal'ın anlattığına göre tarikatın merkezi ile örgüt arasındaki iletişimi sağlayan bir grup eleman varmış. Bunlara 'haberci' deniyormuş ve Alamut'a sürekli girip çıkma hakları varmış. Emirleri merkezden şifahen alıp, şehirlere inip yayına başlıyorlarmış."

Ahmet Paşa kendini tutamayarak "Vay vay vay!" dedi, "Bu habercileri bulmak Alamut'u bulmaktan daha zor o zaman."

"Haklısınız komutanım." diye cevap verdi Doğan, "Yapabileceğimiz en basit şey radyo tarayıcılarını elimize alıp sokak sokak dolaşmak olur. Bu şekilde korsan mesajları tespit edebiliriz; o da adamların iletişime geçtiği bir zamana denk gelirsek. Tek başına mesajları tespit etmemiz de bir işe yaramaz, bize mesajı gönderen adam lazım ki bu çok daha zor. Hedefimiz en iyimser tahminle iki yüz metre çapındaki bir dairenin herhangi bir noktasında olabilir. Bu çok büyük bir alan gibi görünmeyebilir ama İstanbul gibi bir şehirde iki yüz metrelik bir daire onlarca sokak, yüzlerce ev demektir. Haydi, şansımız çok yaver gitti, adamlardan birini yakaladık diyelim. Bunun habercilerden biri olma ihtimali çok düşük. Bize Topal'dan farklı şeyler anlatmaz. Üstelik iletişim zincirlerinin koptuğunu fark ederlerse haberleşmeyi kesiverirler, ortada kalırız. Bizim çok daha genel bir taramaya ihtiyacımız var. Ancak bütün mesajları aynı anda görebilsek çıkış noktalarını

tespit edebiliriz. Bu da bizi habercilere götürür. Onları takip ederek Alamut'a ulaşabiliriz... Genel tarama derken, atmosfer ve iyonosfer taraması yapan bir uydudan bahsediyorum ve bildiğim kadarıyla ülke olarak bile bu teknolojiye sahip değiliz. Kanımca, bütün bunları bir kenara bırakıp Behzat Taner üzerinde yoğunlaşmak en mantıklı seçenek gibi görünüyor.”

Tuğgeneral Ahmet Toprak gözlerini haliya dikip uzun uzun düşündükten sonra oturduğu sedirden doğruldu. Kapının arkasında asılı duran paltosunu giydi. Kalın parmağını üsteğmene doğru uzatarak “Ankara’ya gidiyorum.” dedi, “Siz Behzat Taner’i aramaya devam edin. Ben de bir uydu bulmaya çalışayım.”

Doğan alnının ortasına şaplak yemiş gibi irkilivermişti. Komutanının sözlerini şaka olarak alması gerektiğini düşünerek gülümsedi ama paşa çoktan kapıyı açmıştı. Hemen toparlanarak arkasından “Bir dakika komutanım.” diye seslendi, “İzin verirseniz ben de çarşıya kadar geleyim sizinle.”

“Çabuk ol!” dedi Ahmet Toprak ve yürümeye devam etti. Üsteğmen de paltosunu kapıldığı gibi paşanın ardından seğırtti. Şu uydu meselesini çok merak etmişti. Fırsatını bulursa biraz deşelemek istiyordu.

Abbas Ağa giden misafirlerinin ardından kapıyı kapattı. Bu zengin kalkışına biraz bozulmuş gibi görünüyordu. Tekrar yerine kuruldu.

Tam karşısında oturan Bengi Hatun’un gözleri yorgunluktan kapanmak üzereydi. Sağ tarafındaki İdris Usta ise yine derin düşüncelere dalmıştı. Parmaklarını birkaç gündür kesemediği sakallarına sürtüp duruyordu. Ağa, bir muhabbet açmanın yersiz olacağını düşünüp odayı seyre koyuldu. Hatun ile ustanın oturduğu sedirlerin arasında kalan köşedeki ocağın içinde, Yeniçeriliklerinin timsali olan ve bu odaya ismini veren koca kazanları duruyordu. Ağanın aklına aşure zamanına

bir aydan az kaldığı geldi. Kazanı yine kaynatacaklardı ama içinden bir ses bu senekinin eskisi gibi şenlikli geçmeyeceğini söylüyordu. Duvarlara asılmış on iki sadağa üşenmeden tek tek baktı. Her birinin kendisini her zaman heyecanlandıran ayrı ayrı hikâyeleri vardı ama bu sefer içinde küçük bir kıpırtı bile yaratamamışlardı.

Sadece, en yakın zamanda şöyle bir elden geçirilip, tozlarının alınması gerektiğini düşündü ve ciğerlerini derin bir of çekerek boşalttı. Sesi biraz fazla çıkmış olacak, Bengi Hatun'un yana kaykılan kafası aniden dikildi. İdris Usta da daldığı yerlerden geri gelmişti.

"Elif nerededir acaba?" diye mırıldandı usta. Daha çok kendi kendine konuşmuş gibi görünüyordu.

Cevap kısa bir sessizliğin ardından, Bengi Hatun'dan geldi: "Belki Alamut'tadır belki başka bir yerde ama Zülfikar'ın yanında olduğu kesin."

Usta gülümsedi: "Doğru. Ama her ikisi de korunaklı bir yerde olmalı. Elif bu. Zülfikar sadece sanatını bağlar, aklını değil."

Bengi de gülümsedi: "Eli kolu bağlı olmasa çoktan başlarına yıkardı orayı... Benim asıl merak ettiğim ne biliyor musun usta. Başımızda bunca iş var, ne Sakafi'den, ne Kamer-i Hail'den bir ses çıkmadı. Sen inanıyor musun parmaklarının olmadığına."

"İnanasım gelmiyor Bengi ama işin içinde olsalardı şimdiye kadar çoktan seslerini çıkartırlardı. Bu kadar sabırlı olmazlardı, bu kadar ayrıntıya girmezlerdi. Bize ya Elif'in kellesini gönderirlerdi ya üzerimize saldırırlardı ya da hiç değilse bir mektup yazıp dalga geçerlerdi. İşin içinde kendilerinin olduğunu mutlaka bilmemizi sağarlardı. Ama bir taraftan da düşünüyorum; hadi bu adamlar Elif'i konuşturup eminlerin yerini öğrendiler. Peki, bizi nereden öğrendiler? Hekim'in

iksirini, 12. Daire'yi, Elif'i, Elif'in zihin okuyabildiğini nereden öğrendiler? Böyle düşününce de bu işin ardına o köpekleri koymadan olmuyor."

"Elif dedin de aklıma geldi usta. Kusura bakmazsan soracağım. Sen emininin yerini aklına getirmemeyi nasıl becerdin?"

"Anlamadım?"

"Yani senin eminine dokunulmadığına göre, bunu Elif'in yanında hiç aklına getirmemişsin. Sürekli de beraber çalışırdınız..."

Usta önce kıza dik dik baktı, sonra da küçük bir kahkaha attı: "Bilmem. Bak bunu hiç düşünmemiştim. Doğru ya! Çalınan emanetler senin, İlyas'ın ve de Niran Hatun'un. Demek ki bir şekilde Elif'in yanında aklınızdan geçirmişsiniz. Benim, Salih'in, Behruz Usta'nın emanetlerine de dokunulmadı. Hadi Behruz Usta'yı anlarım. Zihnini okumak irfan ister. Lakin Salih pımpiriklisinin eminini aklına getirmemesi şaşılacak şey."

Bengi bu espiye zorlama bir gülücükle karşılık verdikten sonra kafasını yere eğdi: "Tamam, Elif sanatında çok iyidir, bunu bilirim. Hadi aklıma düştü, emanetimi düşündüm. Eminimi de düşündüm. İyi, güzel de, adını, adresini, emaneti koyduğu yeri de mi düşündüm? Hadi diyelim hepsi geldi aklıma. Elif pat diye okuyabilir mi ki hepsini? Bir defada?"

Usta, gözünün ucuyla kendileri şaşkın şaşkın dinlemekte olan Abbas Ağa'ya baktıktan sonra "Aman Bengi." diye parladı, "Ne fark eder. Aklından geçip Elif'in zihnine girmiş işte. Bulandırma kafamı!"

Bengi, yüzünü yerden yavaş yavaş kaldırdı. Ustanın gözleri kızgın taklidi yapmaya çalışıyordu. Bir süre öyle kaldılar. Aralarındaki kelimesiz konuşmayı bir elektronik bir zil sesi böldü. İdris Usta, odanın ortasındaki bakır kaplamalı sehpanın üzerinde duran telefona uzandı: "Efendim Mehmet Si-nan... Hayırdır..."

Dinledikçe yüzünde yarım bir gülümseme belirmeye başlamıştı. "Tamam." dedi, "Hiç gecikmeyelim. Yarın akşam görüşelim."

Telefonu kapattığında gülümsemesi tamama ermişti. "Kamalı Celal haber göndermiş." diye konuştu, "Görüşmek istermiş..."

Kamalı'nın, yani Harifi liderinin görüşmek istemesi odada belirgin bir heyecana neden olmuştu. Anlaşılan şu ana kadar sessiz kalmayı tercih eden Harifi Gecelileri de oyuna bir şekilde dahil olmak istiyorlardı. Aslında bu çok tekin bir gelişme değildi. Ne var ki ustanın yüzündeki gülücük tam tersini söylüyordu. Sezgileri güzel şeylerden haber veriyor olmalıydı...

İdris Usta, arabayı süren Volkan'ın omzuna dokunup "Burada dur." dedi. Buluşma yerine gelmişlerdi.

Yirmi metre kadar ileride farları açık bir şekilde bekleyen arabanın içinde, kendilerini Kamalı Celal'e götürecek olan Harifi Gecelileri olmalıydı. Hep birlikte arabadan indiler. Tahmini doğru çıkmıştı. Loş sokak ışığının üzerlerine vurmasıyla birlikte, karşıdaki arabanın da kapıları açılmıştı. Her iki grup birbirine doğru yürümeye başladı. Harifiler dört kişiydi.

İdris Usta yanına Korkut Bey ile Bengi'yi almıştı. Beyi koruma olması için değil, asil ve Geceliler'le doğrudan husumeti olmayan bir soydan geldiği için seçmişti. Bu şekilde görüşmeyi ciddiye aldığını göstermiş olacaktı. Diğer yanına Bengi'yi katması da Harifi'nin sabrını sınamak içindi. Hatunun ismi Geceliler arasında nefretle anılırdı ve ne şekilde karşılanacağı usta için çok önemli bir göstergeydi.

Karşılaşmalarına birkaç adım kala Harifi dörtlüsünün içinden bir kişi ileriye çıktı. Bu tanınmış prenslerden biriydi. Anlaşılan Kamalı da görüşmenin olabildiğince samimi geçmesini istiyordu. İdris Usta durup yüzüne ciddi ve biraz da sıcak bir ifade yerleştirdi. Takım elbisesinin içerisinde güzel göründüğünden emindi. Harifi prensinin uzattığı eli sıktı. Diğer üç Geceli, prensin arkasında kalmışlar ve selamlaşma faslına katılmamışlardı. Usta, Bengi'yi fark ettikleri anda Geceliler'in suratlarında beliren kıpırdanmaları gözünden kaçırmamıştı. Ne var ki, 'Hoş geldiniz' şeklinde çoğul bir cümle kullanılması her şeyin şimdilik yolunda gittiğini gösteriyordu. Usta, bu karşılamaya kibarca "Hoş bulduk." diyerek cevap verdi.

Harifi prensi "Buyurun." dedi. Hemen sağ taraflarındaki dar bir sokağı gösteriyordu. Birlikte yürümeye başladılar. Geceliler arada diplomatik bir mesafe bırakarak hemen yanlarından geliyorlar, ileri çıkmamaya ya da geride kalmamaya özen gösteriyorlardı. Usta "Hayırlar olsun" diye geçirdi içinden. Şaşkıncı, çünkü bu kadar incelik Harifi için çok fazlaydı. Bu soy, caiz bir tabirle biraz yontulmamış olarak tanınırdı. Alengirli işlere gelemezler, tüm hesaplarını en fazla dört işlem üzerinden yaparlardı. Diğer Geceli soylarında görülen 'birlik' kavramı Harifiler'e uzak düşen bir şeydi. Büyüklü küçüklü aileler şeklinde birbirlerinden nispeten bağımsız yaşarlardı, çoğu zaman da iktidar ve çıkar kavgalarına tutuşurlardı. Bu kavgalar genelde oturup birkaç cümle konuşmak suretiyle çözümlenecek sebeplerden çıkardı ama işini en kısa yoldan çözme taraftarı olan Harifiler nefes tüketmek yerine hançerlerine sarılmayı tercih ederlerdi. Bu karakteristik özelliklerinden dolayı da öyle büyük ticari girişimlere pek rağbet etmezler, küçük çete icraatları, yağmalama, tutturabildiğinden haraç kesme, biraz vurdu, biraz kırdı çokça da tetikçilik gibi işlerle geçimlerini sağlamaya çalışırlardı. İdris Usta, Harifi'nin arasında bir birlik olmadığı için kendilerini her zaman şanslı saymıştı. Rebii ya da Hunhan gibi örgütleniverirlerse, bu deli soyun önünde kimse duramazdı.

İyi sayılabilecek tarafları da yok değildi. Her şeyden önce yaşamayı çok severlerdi. En kanlı dövüşlerden sonra bile, sağ kalanlar bir araya gelir ve eğlenceye kaldıkları yerden devam ederlerdi. Ama en önemli özellikleri kıyafetleri ve süslenme alışkanlıklarıydı. Üzerine el işiyle bir şey işlenmemiş hiçbir kıyafeti giymezlerdi. Altın ya da gümüş ipliklerle nakşedilmiş ceketlerinin, pantolonlarının, cepkenlerinin ve yeleklerinin her biri birer sanat eseri idi. Bu cıcaflı kıyafetlerin üzerine bir de vücutlarını dövmelerle bezerler, suratlarına garip bir makyaj yaparlardı. Harifi kadınları yüzlerini, göz kapaklarının üzerinden başlayıp, şakaklarına uzanan ya da yanaklarına kadar

inen motiflerle süslerlerdi. Bellerine kadar inen saçlarını en basitinden ince ince örerler, kulaklarından küpelerini, burunlarından hızmalarını, bileklerinden bileziklerini ve halhallarını eksik etmezlerdi. O kadar abartılı olmasa da aynı uzun saç ve makyaj alışkanlığı erkeklerde de vardı. Hemen yanlarında yürüyen Harifi prensi ciddiyetten olsa gerek bu akşam saçlarına incik boncuk takmamıştı ama yüzünde, çenesinden başlayıp, gerdanı ve gırtlığı boyunca devam eden, geometrik şekillerden oluşan bir işleme vardı. Kısacası Harifiler garip Geceliler'di ve İdris Usta bu akşam daha birçok şeye şaşıracığından emindi.

Sokağın sonlarına yaklaştıkları sırada, Harifi prensi sol taraftaki paslı bir demir kapıyı işaret ederek "Bu taraftan." dedi. Buyur edildikleri bina terk edilmiş, eski bir depoya benziyordu. Sıvaları büyük parçalar halinde dökülmüştü ve sağlam duran tek bir camı yoktu. Kötü bir gıcırtyla açılan kapıdan içeri girer girmez İdris Usta'nın ilk gördüğü şey Kamalı Celal'in iri silüeti oldu. Bu adam çok uzun boylu sayılmazdı ama öylesine cüsseliydi ki neredeyse bütün görüş alanını kaplamıştı. Loş ışıkta seçebildiği kadarıyla, yuvarlak yüzüne geniş de bir gülümseme oturtmuştu. Usta, Harifi liderinin sağ tarafında duran Geceli'yi tanımıştı. Bu Celal'in en büyük oğlu ve tabii ki veliahtıydı. Sol tarafındaki adamı ise birkaç adım ilerleyip yüzünü iyice gördükten sonra ancak seçebilmişti. Yetmişini çoktan aşmış olan bu adam bir zamanlar İstanbul'un en namlı kabadayılarındandı. En son şanını oğullarına devredip, bir kenara çekildiğini duymuştu. İsmi çıkartamamıştı ama adamın delikanlı tayfasından olduğunu, bu âlemin taraklarında da bezi olduğunu biliyordu. Kim olduğundan ziyade, burada olması önemliydi. Kamalı'nın yanına dost bildiği bir âdemoğlunu alması, bu gece göz korkutmak gibi bir niyeti olmadığını gösteriyordu. Her şey fazlasıyla yolunda gidiyordu. Bengi Hatun bile sıcak sayılabilecek bir şekilde karşılanmıştı.

Tokalaşmalar bitince Kamalı Celal elini İdris Usta'nın omzuna atıp "Gel İdris Bey." dedi, "Dertleşelim biraz."

Birlikte binanın öte ucundaki asma kata çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Bu sırada Harifi'nin veliahtı ve o eski kabadayı, geride kalan Korkut Bey ile Bengi Hatun'u sağ köşedeki, paravanlarla perdelenmiş bir bölüme buyur etmekteydiler. Usta, ev sahibinin peşi sıra demir basamakları tırmanırken içinden bu kafasız Geceli soyuna küfürler yağıdırıyordu. Çünkü felaket üşıüyordu. Yıllardan beri yaz güneşinden başka sıcaklık görmemiş olan bu büyük binanın içi, dışarıdan daha soğıuktu. Anlaşılan Harifiler, görüşme için gözden ırak olan bu mekânı seçmişler ve alelacele hazırlayıvermişlerdi. İklim değışikliklerini hissetmedikleri için de ısınma gibi insanlara dair olan bir kavramı hiç dert edinmemişlerdi.

Asma kattaki küçük odaya girmeden önce, İdris Usta çaktırmadan aşağıya baktı. Etrafta kimsecikler yoktu. Kamalı, misafirini odanın tam ortasına, karşılıklı yerleştirilmiş koltuklardan birine buyur ettikten sonra, köşedeki küçük dolabın yanına gitti. Döndüğünde elinde güzel bir şişe kanyak ve bir de kadeh vardı. Ustanın karşısına kuruldu. Kadehi aralarındaki sehpanın üzerine koydu ve ağzına kadar doldurduktan sonra "İçin ısınsın." dedi, "Soğıuk herhalde biraz."

İdris Usta teşekkür ederek kadehe uzandı. şu hareketten sonra, Kamalı Celal'in birilerinden akıl aldığına emin olmuştu. Kanyak güzel markadan seçilmişti, bardağı da uygundu. Lakin Kamalı'nın servisi sürahiden su boşaltır gibi yapması çok şeyi açığa vuruyordu. "Buna da şükür" diye düşündü usta. Ağzına kadar dolu olan kadehten üzerine dökmemeye çalışarak bir yudum aldı. Gerçekten iyi gelmişti.

Ölçülü bir suskunluk payının ardından Kamalı Celal "Geçmiş olsun." diyerek muhabbete giriş yaptı. Bu iki kelime, ustaya konunun bağlanacağı yere dair yeteri kadar ipucu vermişti. Cevap vermeden önce adama şöyle bir baktı. İri gövdesini koltuğa

iyice bırakmıştı ve kendisinden çok emin görünüyordu. Üzerine gümüş pullardan, minik yaprak motifleri işlenmiş, siyah kadifeden, yakasız bir gömlek giymişti, namını aldığı taş işlemeli kamasını belindeki kuşağa sıkıştırmıştı. Yeni tıraşlanmış kafasının tepesinde bıraktığı dört parmak uzunluğundaki saçı uzun bir iple düğümlemiş, tutamın etrafına da birbirlerine sarılmış dikenli gül dallarından oluşan bir desen çizdirmişti.

“Sağolasın Celal Bey.” diye cevap verdi usta, “Sizler nasılsınız?”

Kamalı, suratına kötümser bir ifade verip “İyi diyelim, iyi olsun.” dedi, “Bizim Harifi’nin hallerini bilirsin. Bir gün orada, bir gün burada, bir gün zengin, bir gün çulsuz, lakin her gün hır gür... Son zamanda dirlik düzen de iyice bozuldu. Ben bile silahıma davrandım, gerisini sen söyle artık. Nasıl olacak bu işler İdris Bey?”

Ustanın gülesi gelmişti. Kırk yıl düşünse Kamalı Celal gibi bir adamın karşısına geçip soyundan şikâyet edeceğini aklına getiremezdi. “Ulan senin dirlikle, mirlikle ne işin olur? Silahını elinden bıraktığın gün mü var?” diye geçirdi içinden. Koltuğunda birazcık kaykılıp, karşısındaki adama ‘çık ar ağzındaki baklayı’ der gibi bakmaya başladı.

Ustadan ses çıkmayacağını anlayan Kamalı, sol yumruğunu bacağına yaslayarak hafifçe öne doğru eğildi. “Bak İdris Bey.” diye başladı konuşmaya, “Beni bilirsin. İnce işlere ne kafam çalışır ne de dilim döner. Seni buraya çağırdım ki baş başa kalalım diye. Gizlimiz saklımız yok. Emanetlerinizin çalındığını sağiroğlu bile duydu. Ortalık karışık. Daha da karışacak. Şimdi! Harifiler’in başı olarak sana soruyorum: Bir yardımımız dokunur mu? Bana, oğullarıma, soyuma ihtiyacınız olur mu?”

İdris Usta tepkisiz bir ifadeyle kanyağından bir yudum aldı. Kadehi ağzından çektiğinde ise dudaklarında belirgin bir

gülümseme vardı. "Celal Bey." dedi gür bir sesle, "Seni bilirim. Soyunu bilirim. Rebii'nin bütün suların başlarını tuttuğunu, Hunhan'ın Şefvi'nin yanına yamanıp sizi bir başınıza bıraktığını bilirim. Adamlarının itin uğursuzun elinde oynayacak olduğunu, senin soyunun başında can zoruyla durabildiğini de bilirim. Sözün özü, Harifi'nin İstanbul'da kısıp kaldığını çok iyi bilirim. Şu saatten sonra sana ihtiyacım olur mu bilemem. Ama ihtiyacım olduğunda gelersen ve biz de başımızdaki belaları savarsak sana değil İstanbul'u dünyayı bile veririm. Lakin beni bilirsün. Sözüm hem senettir hem peşindir. Oyun kaldıracak halim yok! Puşluğu affetmem!"

Kamalı gözlerini ustaya dikmişti. Bakışlarına, iştahlı bir ısıltı yerleşmişti. Ağır ağır ayağa kalktı. Bir elini kamasının üzerine koydu ve diğer elini ustaya uzattı: "Sözünden dönenin kanı, köpeğe can olsun!"

Bu Harifi dilinde, yapılan bir anlaşmanın mühürlenmesi anlamına geliyordu. İdris Usta da ayağa kalktı. Kamalı'nın elini kuvvetlice sıktıktan sonra "Sağolasın Celal Bey." dedi, "Benden haber alana kadar kamanı belinde tut."

Lafı fazla uzatmadan birlikte aşağıya indiler. Görüşmenin bu kadar kısa sürmesi, ilk başta belirgin bir telaşa neden olmuştu ama ustanın ve Kamalı'nın rahat tavırları her şeyin yolunda gittiğini söylüyorlardı. Çabucak vedalaşıldı. Bu izbe depodan en az karşılandıkları kadar sıcak bir şekilde uğurlanmışlardı.

Yine sağ taraflarını tutan Geceliler eşliğinde arabalarına doğru yürümektedirken, İdris Usta'nın aklı eski hatıralara gitmişti. Fetih'ten on beş yıl kadar sonra, o zamanlar Rebii'nin başında olan Kalyoncu Gregor ile buna benzer bir anlaşma yapmışlardı. Ondan sonra gelen iki Rebii Bey'i de bu akde sadık kalmış ve soylarının bugünkü şaşaalı zamanlarına gelmesini sağlamışlardı. Belki Kaya Bey yaşasaydı sözler hâlâ tutuluyor olacaktı ama devran dönüyordu işte. Rebii, ocağın gözünden

düşmüştü ve artık sırada Harifi vardı. Bu durumun ocak adına kısa vadede mükemmel sonuçlar doğuracağı kesindi.

Orta ve uzun vadedeki sonuçları üzerine tahmin yürütmek ise ustanın midelerini burkuyordu. Bu kalın kafalı soyun, ince işlerle örülü bu âlemde nasıl olup da tutunacağına, sözünü nasıl geçireceğine ise, görmek nasip olursa, zamanı gelince bakılacaktı.

Arabaya biner binmez bir sigara yaktı. Korkut Bey'in ve Bengi'nin meraktan kıvranmakta olduklarını biliyordu. Sürmesinde bir sakınca görmedi ve dumanını keyifle savurmaya başladı. Ne var ki Bengi daha fazla dayanamadı. Anayola çıkar çıkmaz sordu: "Derdi neymiş usta?"

İdris Usta hain bir kahkaha attı: "Bahisler kapanıyor kızım. Kamalı da cebindeki son metelikle ocağa oynadı!"

Yüzbaşı masanın altından seslendi: “Doğan, o dediği yuvalardan iki tane var burada. Sor bakalım hangisi monitörümüş.”

Yaklaşık yarım saattir, o daracık yerde, yeni aldıkları bilgisayarın kablolarını doğru yerlere sokuşturmakla uğraştığı için sesi biraz sıkıntılı geliyordu. Doğan, aynı soruyu omzuna kıstırdığı telefona yineledikten sonra “Sağdaki olmalıymış komutanım.” dedi. Bir taraftan da elindeki kullanma kılavuzunu kurcalıyordu.

Yüzbaşı küfür olması muhtemel birkaç kelime homurdandıktan sonra kafasını masanın altından çıkarttı: “Ne sağ? Bu yuvalar yan yana değil alt alta. Delirtmeyin adamı!”

Üsteğmen gülmesini gizlemeye çalışarak bu sorunu telefonun öbür ucunda bulunan Berkan Astsubay’a ilettil. Gelen cevap hiç iç açıcı değildi. Ta Ankara’dan, göremediği bir aletin montajına yardımcı olmaya çalışan Berkan çok doğal olarak “İkisinden biridir.” demişti. Neyse ki elinde komutanının hiç rağbet etmediği, ambalajdan çıkar çıkmaz ‘İşe yaramaz bu’ buyurarak bir kenara fırlattığı kullanma kılavuzu vardı. Hiç renk vermeden “Alttakiymiş komutanım.” dedi.

Sarp bir süre daha uğraştıktan sonra ıhlarak masanın altından çıktı. Üstüne bulaşan tozları kabaca silkeleyip bilgisayarın düğmesine bastı. Güçlü fanlardan çıkan uğultular bir anda bütün odayı doldurmuştu. Yüzbaşı, ekranda beliren yazılara gururla bakarak “Hallettik işte.” diye mırıldandı. Üsteğmen ise görevini tamamlayan kullanma kılavuzunu kapatıp

masanın üzerine bıraktı ve hâlâ telefonda beklemekte olan Berkan'a müjdeyi verdi: "Çalıştı. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Gerisini ben buradan halledeceğim komutanım." dedi Berkan, "Modemi bağlamıştınız değil mi?"

Üsteğmen "Evet." diye cevap verdi. O kriz de yarım saat kadar önce aşılmıştı. Berkan kısa bir süre klavyesini tıkırdattıktan sonra "Tamam komutanım." dedi, "Sizin bilgisayarını görebiliyorum. Ben gerekli programları yüklemeye başlıyorum. Bir iki saat sürer. Hazır olunca sizi tekrar ararım."

Ankara'yla görüşme şimdilik sona ermişti. Yüzbaşı ekranda kendiliğinden açılan program yükleme pencerelerine şüpheli gözlerle baktıktan sonra sordu: "Ne yapıyor bu alet?"

"Berkan programları yüklüyor komutanım." diye izah etti Doğan, "Birkaç saat sürebilirmiş."

Sarp 'hım'ladı: "Peki, ne halta yarayacakmış bu?"

"Söylemedi komutanım."

"Sen de sormadın değil mi?"

"Hayır komutanım... İş bitince tekrar arayacakmış zaten."

"İyi." dedi Sarp ve kapıya doğru yürümeye başladı. Astsubayın işi bitene kadar burada dikilip bağımsızlığını ilan etmiş olan bilgisayarı seyredemeyeceğine göre, en iyisi sütunlu salona geçip biraz gazete kurcalamaktı.

Bu gizemli bilgisayar mevzusu, iki gün önce Ahmet Paşa'nın arayıp kendilerine bir sipariş listesi vermesiyle başlamıştı. Paşa, Eski Yer'deki 12. Daire ofisine acilen güçlü bir bilgisayar ve piyasada var olan en büyük monitörün alınmasını emretmişti. Subaylar iki koca gün boyunca dolaşp cihazı aramışlar, ekseriyetle aldıkları 'Şu an elimizde yok ama on beş güne getiririz' benzeri cevaplara rağbet etmemişler ve nihayet istediklerini dün gece geç sayılabilecek bir saatte ulaşıp, siparişi bu sabah teslim almışlardı. Gel gör ki, harcanan

bunca paranın, çabanın ve zamanın ne işe yarayacağını her ikisi de hâlâ bilmiyordu.

Paşa her zamanki gibi emir cümleleri haricinde tek kelime etmemiş, Berkan ise görev ve yetki sınırlarının dışına çıkmaya yanaşmamıştı. Yüzbaşı, konuyla ilgili olarak kısa zamanda bilgilendirileceklerinden emindi ve asıl merak ettiği bu cihazda oyun oynama fırsatının olup olmayacağıydı. Elinin altındaki bilgisayarın kaldıramayacağı oyun tanımıyor, şu koca monitörde şöyle ağız tadıyla bir araba yarıştırmak, şöyle kıran kırana bir futbol maçı döndürmek için sabırsızlanıyordu.

Bilgisayarı Berkan ve verileriyle baş başa bırakıp sütunlu salona çıkmışlardı. Görünürde bir tek Mehmet Sinan vardı. Geceli, son birkaç gündür ortalığa çöken sükûneti, uzundur uzak kaldığı kitaplarıyla değerlendirmeye çalışmaktaydı. Kolçaklı, rahat bir sandalyeyi masadan uzak bir köşeye çekmiş ve elindeki Fransız polisiyesine dalıp gitmişti. Duruşu ve oturuşuyla koca salonu bir kütüphane sessizliğine bürümeyi başarmıştı. Öyle ki subaylar kahvelerini asgari ses çıkartarak hazırlamışlar, herhangi bir sohbe kalkışmadan masaya oturup fazla hışırdatmadan gazetelerini okumaya koyulmuşlardı.

Saat öğleni çeyrek geçmekteydi...

Yarılanmış fincanlardaki kahvelerin üzerinden artık dumanın tütmez olduğu bir vakitte üstegmen; bir anda göğüs kafesini dolduruveren, nedeni ve tarifi mümkünsüz bir coşkudan dolayı, aynı aptal haberi dördüncü defa okumakta ve anlayamamaktayken, o kâh felaket habercisi kâh müjdecisi olan tahta kapı usul bir tıkırtıyla açıldı ve birer birer doğrulan üç kafayla birlikte sütunlu salondaki kıraat havası hoş bir nihayete kavuştu.

Kapıdan içeri girmekte olan ziyaretçinin peşi sıra getirdiği hava, az önceki kadar sükûnet dolu fakat az öncekinden çok daha dingindi. Gelenin ayağının bu civarlara çok alışık

olmadığını, gelişiyse felaket haberleri getirmeyeceğini, getirse bile o güzel yüzünün suyu hürmetine elindeki ve dilindeki her şeyin baş göz üzerine alınacağını bilen Eski Yer sakinleri; lafın kisası, bu gelişe pek sevinmişlerdi. Ne var ki, o an orada bulunan hiçbir mutluluk, içlerinden birisinin mutluluğuyla aşık atamazdı. Gelen Yasemin olunca, bu mutluluk da Doğan Üsteğmen'e bahşedilmiş oluyordu...

Hâlâ kapının ağzında dikilmekte olan kızı karşılamak için üçü birden ayağa kalkmıştı. "Buyursana Yasemin." dedi Mehmet Sinan, "Hayırdır?"

Kız, Geceli'nin sesindeki endişeyi sezmişti. Merdivenleri inerken "Bir şey yok." diye cevap verdi. Hızlı adımlarla yaklaşıp, elindeki poşeti masanın üzerine bıraktı: "Bunları Korkut Abi'ye getirmiştım."

Mehmet Sinan yan gözle poşete baktı: "Korkut Bey burada değil. Dün İdris Usta'yla gittiler, ondan sonra görmedim. Solaklar'a soralım mı?"

Yasemin kaşlarını kaldırdı: "Gerek yok Mehmet Sinan Abi. Bana buraya bırakmamı söylemişti. Alır herhalde."

"Alır o zaman." dedi Geceli. Doğan'ı da gözünün ucundan kaçırmamaya çalışıyordu. Kız geleli daha iki dakika olmamıştı ama üsteğmenin hallerine çöken gariplik hissedilmeyecek gibi değildi. Çoklukla başına iş açan sezgilerini zaman zaman sevmiyor değildi. Ortada dönen şeyleri anlaması için ise biraz daha zamana ve veriye ihtiyacı vardı. Elini samimiyle Doğan'ın omzuna koydu: "Üsteğmenim. Rica etsem misafirimize kahve hazırlar mısınız? Malum ben pek anlamam o işlerden."

Doğan afallamıştı ama itiraz edecek durumu da pek yoktu. Kahve makinesine doğru giderken bir taraftan kızın Korkut Bey'le ne gibi bir ilişkisi olabileceğini düşünüyordu. Gerçi

adama 'Abi' diye hitap etmesi yüreğini biraz olsun ferahlatmıştı ama yine de şüphelenmişti işte.

Fincanı özenle doldurup masaya geri döndüğünde konuyu Salih Usta'dan açılmış buldu. "Hiç iyi değil." diyordu Yasemin, "Ne yaptıysam, ne dediysem teselli edemedim. Gözü kimseyi görmez oldu. Bütün gün evin içinde dolaşıp duruyor, arada da gidip Elif Ablanın resmine bakıyor, ağzını da bıçak açmıyor. Yine marangozhaneye kapanayım dedi, bir gün geçmeden sıkıldı, bıraktı elindeki işleri. Asıl derdini biliyorum ben: Hani, elinden bir şey gelmiyor ya, o çok koyuyor. Bir de üstüne Niran Hatun alenen yasakladı dışarı çıkmasını..."

"Ne?" diye atıldı Mehmet Sinan, "Usta öğrendi mi ölü bildiğini?"

Yasemin hafifçe gülümsedi: "Öğrendi..."

"Ne dedi peki?"

"Bozuldu tabii. Sonra da 'Doğru koymuşsunuz ismimizi.' dedi. Başka da bir laf etmedi."

Usta'nın vaziyetiyle ilgili bu son haberler masadaki herkesin canını çok sıkmıştı. Uzundur birlikte mesai yapmak zorunda kaldığı Yediler'in içinden Salih Dayı'sını ayrı bir sevdiğinden olsa gerek, yüzbaşı kendini daha fazla tutamayarak ve kollarını iki yana açarak "Hey Allahım!" diye patlayıverdi: "Şu ölüm muhabbetini niye bu kadar uzatıyorlar ki anlamıyorum. Tamam, bir numara atıldı ortalığa, yiyen yedi, yemeyen yemedi. Kaç zamandır evde kapalı kaldı adamcağız. İnsaf yahu!"

Mehmet Sinan, Sarp'ın sözlerini bilgiç bir ifade ile karşıladı: "Olay öldü-ölmedi meselesi değil yüzbaşım, Salih Usta'yı zapt etme meselesi. Siz onun deliliğini bilmezsiniz. Başına bin türlü iş geldi, yaralandı, şimdi bir de Elif'in kaçırıldığını öğrendi. Mahalleden dışarı adım attığı anda kıyameti kopartır. Öyle böyle de yıkmaz ortalığı. Hatun huyunu bildiği için ne

yapıp edip dizinin dibinde tutmaya çalışıyor. Arada İlyas da kaynıyor tabii... Hakikaten o nasıl?"

"Daha iyi Sinan Abi." diye cevap verdi Yasemin, "İlk zamanlar çok korkutmuştu beni. Konuşmuyordu, yemiyordu, en önemlisi gülmüyordu. Toparladı sanki biraz. Elif Ablanın haberini aldıktan sonra kendini hepten zorbaya vurdu. İçip içip bağıra çağıra şiir okuyor. Sesi ta bizim evden duyuluyor. Olsun ama konuşuyor ya buna da şükür."

Masadaki gülüşmelerin arasından yüzbaşının sesi duyuldu: "Ben ilk fırsatta uğrayayım ona. Besbelli sıkılmış."

"Bize de bekleriz Sarp Abi." dedi Yasemin, "Her zaman..." Konuşurken kızın gözlerinin Doğan'a doğru kayıverdiğini bu sefer Sarp bile fark etmişti.

Yasemin sütunlu salonda bir saat kadar vakit geçirdikten sonra, okula uğraması gerektiğini söyleyerek kibarca izin istemişti. Hep birlikte kızı üst kata kadar uğurlamışlar, orada Mehmet Sinan, her dışarı çıkışında yanından bir an olsun bile ayrılmayan iki Yörük korumanın yanına bir de Esat'ı ekleyerek Yasemin'i yolcu etmişti.

Merdivenlerden sütunlu salona inmektelerken, üstegmen, geride kalmasını fırsat bilip yavaşça Mehmet Sinan'ın yanına yaklaştı. Suratına yerleştirmeye çalıştığı doğal ifadenin, beceriksiz bir maske gibi durduğunun kendisi de farkındaydı ama zamanınca açmadığı konuların ve sormadığı soruların sonradan taş gibi birer uhde olarak yüreğine oturup kaldığını da biliyordu. "Bu Korkut Bey..." dedi fazla gevelemeden, "Nesi oluyor Yasemin'in?"

Geceli, zaten zor durumda olduğunu hissettiği bu delikanlıyı daha fazla utandırmak istemediğinden olsa gerek kafasını hiç çevirmeden "Amcasının oğlu oluyor." diye cevap verdi, "Bilmiyor muydunuz?"

Üsteğmen şaşırmişti: “Yok... Bilmiyordum. Peki, niye Salihi Dayının yanında kalıyor?”

Geceli cevap vermeden önce tahta kapıyı açıp üsteğmene yol verdi. Salon kendilerini, tıpkı bıraktıkları gibi kocaman bir sessizlikle karşılaşmıştı. Son beş basamak merdiveni de inip zemine ayak bastıktan sonra Mehmet Sinan “Okumak için.” dedi, “Bunu da mı bilmiyordunuz?”

Doğan üst üste gelen bu yetersiz cevaplardan dolayı çatlaklar üzeriydi. Kendini ve durumu rahatlatmak için küçük, yavaş bir kahkaha attı: “Yok canım. Okuduğunu biliyorum. Sadece ailesinin nerede yaşadığını bilmiyordum. Üniversiteyi kazandıktan sonra geldi herhalde dayının yanına. Değil mi?”

Geceli, dirayetli adımlarla yarım bıraktığı kitabına doğru ilerlerken, ısrarla yanı sıra gelen üsteğmene hızlı bir bakış fırlatıp “Değil!” diye cevap verdi. Sandalyesine kurulup kitabını eline aldı. Nemli yakarışlarla kendisine dikilmiş olan gözlerle bir süre baktıktan sonra, bu delikanlının yeteri kadar acı çekmiş olduğuna kanaat getirdi. Az sonra duyacağı şeyleri fazlasıyla hak etmişti. Lakin dahasını öğrenmek için daha çok çalışmalıydı. “Yasemin küçüklüğünden beri ustanın yanında.” diye konuşmaya başladı, “Neredeyse beş yaşından beri... Annesiyle babası öldükten sonra amcası Ayvaz Bey kızın ustanın yanında kalmasını istedi. O günden beri de böyle.”

Doğan'ın içi ‘cız’ etmişti. Kızın hüznünlü görüntüsü gözünün önüne yapışıp kalmıştı. Neredeyse fısıldayan bir sesle “Nasıl öldüler?” diye sordu.

“Onu Yasemin’e sor.” dedi Mehmet Sinan. Kaldığı sayfayı aramaya başlamışken kafasını tekrar kaldırıp ekledi: “Yasemin; bey kızıdır Doğan Bey. Soyludur, narindir, birçok insan için kıymetlidir. Onu üzmemek istemeyiz. Üzülmesini de hiç istemeyiz. Anlatabildim mi?”

Üsteğmen "Yeterince." diye cevap verdi ve doğruca yarım bıraktığı gazetesinin başına gitti. Kafası fena karışmıştı. Hissettiklerini kendisine anlatabilecek tek bir kelimesi yoktu. Gözlerini, neden bahsettiğini hiç bilmediği bir haberi kargacık burgacık yazılarına daldırıp öylece durdu. Yasemin'in anesiyle babasının başına ne gelmiş olabileceğini düşündü. Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Kızın herkes için çok kıymetli olduğunu ise zaten kendi başına fark etmişti. Bunu bir de Mehmet Sinan'ın söylemesine gerek olmadığını düşündü. Öyle tatlı-tehditkâr bir ifadeyle hem de... Kalkıp Geceli'yle biraz daha konuşmayı, pembe baloncuklardan falan bahsetmeyi düşündü... Vazgeçti.

Her şey, hesapsız bir süre daha olurunda akıp gitmeliydi. Bunca derdin, işin, gücün arasında ancak yarı zamanlı bir aşk yaşayabiliyordu, eh bunu da fazla zorlamanın alemi yoktu. Her şey bir tarafa, arada sırada, daha doğrusu boş kaldığı zamanlarda, durup hiçbir şey yapmadan, öylece Yasemin'i düşünmek hoşuna gidiyordu. Kızın hayali bile rahatlamasına yetiyordu ve kendisine sürekli söylediği gibi, hayatının genel gidişatına sekte vurmaya başlamadığı sürece hayal kurmanın hiçbir sakıncası yoktu.

Güzel gündüz rüyalarına dalmış olan üsteğmeni komutanının telefonu uyandırdı. Yüzbaşının "Efendim Berkan..." dediğini duyar duymaz sandalyesinde doğruluvermişti. Artık kafasında Yasemin'den eser yoktu. Kulağında telefonla ofise doğru ilerlemekte olan komutanının peşinden seğirtti.

İçeriye girer girmez gözüne çarpan ilk şey, bilgisayar ekranındaki kocaman Türkiye haritası olmuştu. Yakından incelemek için monitörün başına geçmişti ki hoparlörlerden gelen bir sesle irkildi: "Komutanım beni duyabiliyor musunuz?"

Bu Berkan'ın sesiydi. Gayet de iyi geliyordu ama cevap vermek için telefonda başka bir aletleri yoktu. "Evet Berkan." dedi yüzbaşı, "Seni duyuyoruz."

Sesi biraz fazla açık kalmış olan aletler yeniden bangırdadı: "Komutanım telefona gerek yok. Hoparlörlerin içinde entegre mikrofonlar var. Artık telefondan konuşmayacağız."

Sarp "Eyvallah." diye mırıldanarak telefonu kapattı ve bilgisayara doğru bağırdı: "Peki, sen bizi duyabiliyor musun böyle?"

"Yeterince komutanım." dedi Berkan. Biraz durakladıktan sonra devam etti: "Bu hat kullanabileceğimiz en güvenli hat tır komutanım. Artık tüm iletişimimizi bu şekilde sağlayacağız... Bu arada size küçük de bir haber vereyim: Geçici görevle 12. Daire'ye atandım."

Üsteğmen ile yüzbaşı önce şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar sonra da sessizce gültüştüler. "Sesin niye bu kadar neşeli geliyor o zaman?" diye sordu Sarp.

Berkan tereddütsüz cevap verdi: "Sizlerle çalışmak güzel bir şey komutanım."

"Teşekkür ederiz." dedi Sarp, "Ahmet Paşa brifing verdi mi sana?"

"Hayır komutanım. Vakit bulamadık henüz. En kısa zamanda..."

"Anlaşıldı Berkan. Hiç acele etme. Bu arada seni aramızda gördüğümüze çok sevindik... Zaten her başımız sıkıştığında seni arıyorduk, artık Daire'nin personelisin... Çok güzel oldu bu iş. Değil mi Doğan?"

Üsteğmen komutanının 'yazık çocuğa' demekte olan bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi: "Tabi tabi. Daha iyi bir atama düşünülemezdi... Başarılar dilerim."

Genç astsubayın hoparlörden gelen sesi mutluluk doluydu: "Sağolun komutanım. Şimdi izin verirsiniz..."

Sarp araya girdi: "Hah evet! Söyle bakalım ne işe yaracak bu zimbirtılar?"

“Emredersiniz komutanım.” dedi Berkan, “Yalnız anlatmaya başlamadan önce belirtmem gereken önemli bir konu var. Az sonra benim ağzımdan duyacağınız bilgiler birinci dereceden devlet sırrı kapsamına girmektedir. Şimdi size sormak ve teyidinizi almak zorundayım. Bu kapsamına giren bilgilerin beraberinde getirdiği sorumlulukları kabul ediyor musunuz?”

Astsubayın bu cümleleri bir yerden okuduğu ya da ezberinden söylediği çok belli oluyordu. Yüzbaşı bıkkın bir sesle “Evet.” dedi, “Kabul ediyoruz.”

“Ya siz üsteğmenim?”

Sırlar ve sorumluluklar artık eskisi kadar heyecan vermiyordu. Doğan, anlamsız bir şekilde monitöre doğru kafasını sallayarak cevap verdi: “Evet. Kabul ediyorum.”

“Teşekkür ederim komutanım.” dedi Berkan. Sesi eski samimiyetine kavuşmuştu. Derin bir soluk arası verdikten sonra devam etti: “Komutanım, şu anda ekranınızda bir Türkiye haritası görüyor olmanız gerekiyor. Gökçen 2’nin topladığı bilgileri bu harita üzerinde değerlendireceğiz...”

Yüzbaşının sabırsızlığı sınır tanımıyordu. “Gökçen 2 ne yahu?”

“Türk Silahlı Kuvvetleri’nin ikinci nesil iletişim uydusu.” diye cevap verdi Berkan, “Halk arasında ‘kulak’ olarak da tabir edilir. Üstün dinleme kapasitesine sahiptir. Odaklandığı coğrafya üzerindeki analog ya da dijital tüm veri akışlarını istisnasız takip edebilir. Ahmet Paşa korsan yayın yapan bir radyo mesaj zincirinin peşinde olduğunuzu söyledi. Anladığım kadarıyla hep birlikte hareket ediyorlarmış. Ben Gökçen 2’nin birkaç kanalını bu iş için ayarladım. Eğer böyle bir mesaj zinciri varsa, yayına geçer geçmez yerlerini tespit edebiliriz.”

Yüzbaşının gözleri parlamıştı. “Süper!” diye bir çığlık attı. Üsteğmen ise şüpheli gözlerle monitöre bakmayı sürdürüyordu. Her zamanki gibi aklına takılan birkaç şeyi sormakta gecikmedi:

"Affedersin ama bildiğim kadarıyla bu memlekette korsan yayın yapan binlerce telsiz var. Nasıl ayırt edeceksin bunları?"

"Haklısınız komutanım." dedi Berkan, "Ama bizim aradığımız münferit birkaç korsan yayın değil. Bir zincirden bahsediyoruz. Yani Gökçen, birbiri ardına yayına geçen ve hemen hemen aynı frekansları kullanan bir telsiz zincirini arayacak. Bunu yakalamak o kadar zor olmayacak."

"Peki, gecikme aralığı ne kadar olacak?"

"Affedersiniz komutanım anlamadım?"

"Yani uydunun topladığı verileri bilgisayarlara aktarma süresi ne kadar olacak?"

Berkan kısa bir süre düşündü: "Üç ya da dört dakika komutanım."

"Peki, ya yanılma payı? Yani ekranda görünen nokta kesin pozisyon mu?"

"Hayır komutanım. Coğrafi konumlandırmayı minimum yüz metrelik bir hata payıyla veriyor."

Doğan'ın suratı iyice buruşmuştu. Berkan'ın söylediğine göre, uydunun saptadığı bir verici, yüz metre çapındaki bir daire içerisinde herhangi bir yerde olabilirdi. İstanbul gibi karmaşık bir şehirde bu ciddi bir sorundu. Mesajları dinleyebilirlerdi ama aradıkları adamları bulmaları neredeyse olanaksızdı. Gözlerini ekrandan ayırmadan "Bize bir örnek gösterebilir misin?" diye sordu.

"Elbette komutanım." dedi Berkan. Hoparlörlerden birkaç klavye şıkırtısı duyuldu. Hemen ardından ekrandaki haritanın üzerinde minik kırmızı noktalar belirmeye başladı. Astsubay, "Bunlar ülkedeki televizyon vericileri komutanım." diye devam etti, "Bunlar da..." Kırmızı noktacıklar bir an için kaybolup yeniden belirdiler. Ama sayıları bu sefer biraz daha fazlaydı: "Şu an yayında olan radyo kanalları ve bunlar

da...” Haritanın belirli bölümleri kırmızı noktacıklarla neredeyse kaplanmış durumdaydı: “Çalışır durumdaki tüm cep telefonu istasyonları.”

Sarp bir Doğan’a bir de ekrana baktıktan sonra “Güzel.” dedi, “Eline sağlık. Yani şimdi oturup Alamut’un konuşmaya başlamasını bekleyeceğiz öyle mi?”

Astsubay “Doğrudur komutanım.” diye cevap verdi, “Dediğim gibi eğer öyle bir mesaj zinciri varsa kaçırmamız imkânsız.”

Sarp bir kez daha “Güzel...” dedi, “Öyle bir şey olursa sinyal falan verir değil mi bu alet?”

“Elbette komutanım. Verir tabii.”

“Yani o zaman başında beklememize gerek yok?”

“Ha... Hayır komutanım. Bir şey olursa ben sizi ararım... Zaten bu bağlantı sürekli açık olacak.”

Bu yüzbaşının hiç hoşuna gitmemişti. Bu özel mekân kıtlığında kendilerine ait ender yerlerden biri olan ofisleri de Ankara’yla canlı bağlantıya geçmiş durumdaydı. Yine de hoparlöre doğru “Çok iyi.” dedi, “Sana kolay gelsin o zaman...”

Astsubayın teşekkür kelimelerini karşılıksız bırakıp, Doğan’ı hoparlörlerden mümkün olduğunca uzak bir köşeye çekti. Daha ağzını açmamıştı ki üstegmen lafa girişti: “Bu iş yaş komutanım.”

“Hangi iş?” diye sordu Sarp.

“Şu uydu yöntemi komutanım. Bu şekilde adamları yakalamamız çok zor.”

“Niye ki?”

“Şöyle ki komutanım, aletin sapma payı çok fazla. Berkan yüz metreden falan bahsetti. O da minimum. İstanbul’da yüz metrelik alana dünyalar sığar. Bir de uydudan veriler üç dört dakika gecikmeli gelecekmiş. Yani adamlar iletişime geçecekler,

biz aşağı yukarı yerlerini tespit edip aramaya başlayacağız ve vericilerini yeteri kadar açık tutarlarsa yakalayacağız...”

“Yani sen diyorsun ki...” dedi Sarp, “Eşek ölecek, ters dönecek de şeyi güneş görecek. Öyle mi?”

Doğan gülmeye başladı. Kendini zapt etmek için biraz çabaladıktan sonra “Öyle gibi komutanım.” diye cevap verdi, “Bir de unutmayın bize lazım olan mesajların başlangıç noktaları... Alamu’tun yerini bilen adamlar onlar.”

Yüzbaşı şakaklarını ovuşturmaya başlamıştı: “Peki, bu alet bize ilk mesajın çıkış noktasını gösterecek mi ki?”

“Bilmiyorum komutanım. Adamların haberleşmeye başlamalarını beklemek lazım. O zaman göreceğiz. Hoş, ben ondan da çok umutlu değilim ya...”

“Neyden umutlu değilsin?”

“Mesajlaşacaklarından komutanım. Çok yüklendik üzerlerine. Ya iletişimi tamamen kesmişlerdir ya da iyice azaltmışlardır.”

“Haklısın.” dedi yüzbaşı, “Ama unutma ki biz hataları kovalıyoruz. Sen şunu söyle: Yanılıp vericilerini açarlarsa ne yapacağız.”

Üsteğmen bir müddet düşündü: “Eğer iletişimlerini normal olarak sürdürüyorlarsa ve vericileri sabitse işimiz kolay. İkinci ya da üçüncü mesajda yerlerini kesin tespit ederiz. Ama eğer seyyar vericiler kullanıyorlarsa işimiz zor. Yapacağımız tek şey, uydunun belirlediği bölgeye dağılıp tarayıcılarla dört bir yanı aramak.”

“Hızlı olmamız lazım yani.”

“şanslı olmamız lazım komutanım. Uydunun ilk mesajı Av-cılar’da bir yerde tespit ettiğini düşünün. Biz toparlanıp oraya gidene kadar, adamlar mesajı iletip aletlerini sökmüş olur.”

Yüzbaşı gülümsedi: "Ben sana daha kötüsünü söyleyeyim. Her nedense biz bu adamların ana üslerinin İstanbul olduğunu düşünüyoruz. İlk mesaj Kastamonu'dan çıkarsa işte o zaman ayvayı yedik."

"Hem de nasıl..." dedi Doğan, "Şimdilik yapacağımız tek şey beklemek. O zaman neyin ne olduğunu anlarız."

Sarp bir süre dalgın dalgın etrafına bakınıyordu: "İyi. Mümkünse başka bir yerde bekleyelim..."

Üsteğmen kapıyı açıp komutanına yol verdi. Dışarıya adımını atar atmaz da Mehmet Sinan ile burun buruna geldi. Geceli elindeki telefonu sallayarak "İşiniz bitti mi Doğan Bey?" diye sordu.

"Evet." dedi üsteğmen, "Ne vardı?"

"Rebii'den aradılar. Hilal Hanım tekrar görüşmek istiyormuş."

Doğan'ın esmer yüzü bir anda o kendi haş, kara-kırmızı renge kesilivermişti. Hanımın cayıp cayıp bağırın şakrak sesi daha şimdiden kulaklarında çınlamaya başlamıştı. Kendini garip bir ikirciğin tam ortasında hissediyordu. İnsana o en güzel zevkleri sunan da cehennemin efendisi şeytan değil miydi? Kendi kendine "Haydi bakalım." diye mırıldandı. Sonra da sordu: "Ne zaman?"

Mehmet Sinan dudaklarını hafifçe büzerek ve iyice alçak bir sesle: "Bu akşam Doğan Bey." diye cevap verdi, "Hazırlansanız iyi olur..."

Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve İdris Usta yine dar sokakları arşınlayarak, kendi başına çizdiği yolun üzerinde, emin adımlarla yürüyordu.

Kalkıştığı işin olurları ve olmazlarından dolayı biraz heyecanlı, son günlerde Geceliler'le bu kadar sık aralıklarla görüşmesinden olsa gerek biraz tedirgin, hemen yanından yürüyen ve planı öğrendiğinden bu yana söylenip duran Niran Hatun nedeniyle de bir hayli sikkindi. Şükür ki, birçok işi bir arada yapabilmesi gibi, birçok duyguyu da aynı anda yaşayabilmesi de meziyetlerinden bir tanesiydi.

Bugün akşamın çöktükten sonra; üstegmenin Hilal Hanım'ın yanına uğurlanmasının ardından, Mehmet Sinan'a gelen bir telefon bu gecenin payına düşen icraatı biçmişti. İdris Usta'nın sipariş ettiği en belalisından otuz Şebhun İstanbul'a ulaşmışlardı ve hiç vakit kaybetmeden görüşmek istiyorlardı. Haberi veren Mehmet Sinan'ın suratındaki dehşet ifadesi, kısa bir zaman sonra cümle Geceliler'in suratında belirecek olanın ancak binde biriydi. Usta, başlarına gelen onca işin en uzatmada duranların bile bu zulmü fazlasıyla hak etmiş olduklarına kanaat getirmişti.

Gelen Şebhun grubunun liderine kuytu bir köşenin yerini söyleyip kendisini beklemesini istemiş ve konuyu derhal Niran Hatun'a açmıştı. Hatun, akli başında herkes gibi, işin içine Şebhun'un karışmasını çok hoş karşılamamakla birlikte cesaretinden ödün vermemiş ve homurtularını iki ana başlık altında ortaya koymuştu: Birincisi, İdris bu işe kalkışırken niye kendisine danışmamış ve niye ok yaydan çıktıktan

sonra haber vermişti? İkincisi ise, yüzyılların ardından memlekete ayak basan bu lanetli taife, her şey bittikten sonra bu diyarlardan nasıl def edilecekti?

Usta, Hatunun da tahmin ettiği gibi, ikinci soruya “onu zamanı gelince düşüneceğiz.” şeklinde bir cevap vermişti. İlk soru için ise söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Bu planı hatundan saklamayı aklının ucundan bile geçirmemişti. Sadece unutmuştu. Öylesine unutmuştu ki; eğer bu akşam yanında Şebhun’un gözünü korkutabilecek sağlam birisine ihtiyaç duymasa, hatunun bu olaydan çok daha sonra bile haberi olabilirdi.

Buluşma yeri olarak belirledikleri mezbeleliğe gelmişlerdi. Metruk binaların arasına sıkışmış olan bu yer, eskiden dökümhane olarak kullanılırdı. Şimdi ise geriye hasbel kader ayakta duran dört duvar ve yer yer toprağa karışmış zemin taşları kalmıştı. Görünürde kimsecikler yoktu. Beklemek üzere sırtlarını verebilecekleri sağlam bir yer aramaktalarken hatunun gözüne, sol tarafta, yıkık duvarın kenarında, sokak lambalarının ışığının ulaşmadığı köşede bir karaltı ilişti. İlk anda süprüntü yığını zannettiği karaltıya biraz daha dikkatli bakınca bunun duvarın dibine yığılıp kalmış kıpırtısız bir beden olduğunu anladı. Keskin bir fısıltıyla “İdris.” diye seslendi. Bir eli belindeki silahta, parmaklarının ucuna basarak köşeye doğru yürümeye başladı. Beden bir kadına aitti ve yeni işlenmiş vahşi bir cinayete kurban gittiğini anlamak için fazla tecrübe gerek yoktu. Gırtlığı boydan boya parçalanmış, son bir dehşetle açılmış olan gözleri öylece kalakalmıştı. Otuzlu yaşlarındaydı. Üzerindeki kürk paltodan ve markalı çantasından, bu civarda sık görünen ucuz sokak kadınlarından birisi olmadığı anlaşılıyordu. Muhtemelen kalburüstü semtlerin birinden kaçırılmış ve buraya kadar getirilmişti. Asıl dikkat çekici olan kadının saçında, makyajında ve kıyafetlerinde en ufak bir bozulmanın olmamasıydı. Sanki onca yolu kendi isteğiyle, tıpiş

tıpış gelmişti. İşte bu garabeti çözmek için de biraz tecrübeye gereksinim vardı.

Hem İdris Usta hem de Niran Hatun, Şebhun denen so-
yun en büyük silahının 'korku' olduğunu biliyordu. Yeterli tec-
rübesi olmayan ya da kendisini muska ve tılsımla korumayan
birisi bu soydan bir Geceli'nin suratını gördüğü anda öyle bir
dehşete kapılırdı ki, adeta yaşayan ölüye dönerdi.

Zavallı kadının kendilerine merhaba demek için bu kö-
şeye bırakıldığı kesindi. İdris Usta, bu gönül bulandırıcı man-
zarayı yeteri kadar izlediğini düşünüp arkasını döndü. Döner
dönmez de, hemen üç metre arkalarında, yolun ortasına di-
kilmiş kendilerini izlemekte olan bir adamla göz göze geldi.
Buraya ne zaman, nasıl ve nereden geldiği konusunda en ufak
bir fikri yoktu. Zira ne bir ayak sesi, ne de bir hışırtı işitmişti.
Usta, bütün irfanına rağmen içinde beliriveren korku ve tik-
sinti duygularını bastırmaya çalışırken adam konuştu: "Kons-
tantiniye şilliklerinin tadını unutmuşum!"

Bu gırtlaktan kopan, hırıltılı ses Niran Hatun'un da dik-
katini çekmişti. Sanki bir saldırıyı karşılayacakmış gibi telaşla
arkasını döndü ve öylece kaldı. Usta derin bir nefes alıp ken-
dini toparladıktan sonra hafifçe gülümsedi: "Türkçeyi unut-
mamışsın ama..."

Karşısında duran bu Şebhun'un suratı, hatırının bir kö-
şesinde saklı kalmıştı. Ne var ki; pislik, bela, en adisinden
hırs, nefret ve cürüm ile kaplı olan bu yüze hafızasını tazele-
yecek kadar dikkatli bakmayı içi kaldırmıyordu. Şebhun Ge-
celi'si, etekleri çizmelerinin koncuna kadar dökülen kara bir
paltoya sarınmış, ellerini de sıkıca kavuşturduğu kollarının
arasına gizlemişti. Dudaklarını hafifçe aralayıp dişlerini gös-
tererek Ustanın gülümsemesini hoş karşılamadığını belirttik-
ten sonra "Bizi bilirsin Yedi." dedi, "Her dilden konuşuruz...
Söyle! Niye bizi istedin?"

“Bir Şebhun niye istenir ki?” diye cevap verdi Usta, “En iyi yaptığınız iş için tabii...”

Bu laf Geceli'nin hoşuna gitmişti. Ustaya doğru bir adım yaklaştı: “Kime bizim elimizden çıkacak bir ölümü reva gördün? Söyle Yedi. Kim kızdırdı bu kadar seni?”

Usta “Yanlı.” diye tısladı, “Sırf cinayet için çağırır mıyım sizi buraya? Sizin öldürmekten daha iyi yaptığınız bir iş var. Onu da mı unuttunuz yoksa?”

Şebhun şaşırmişti. Bir süre düşündükten sonra suratına biraz daha öfke ekledi: “Yedi! Sadede gel!”

İdris Usta konuşmaya başlamadan önce cebinden çıkarttığı üç kadife keseyi avucuna alıp Geceli'ye doğru uzattı: “Kimin canını alacağınızı size ben söylemeyeceğim. Bildiğiniz tüm Geceliler arasından kendiniz seçeceksiniz. Rebii, Harifi, Hunhan, Şefvi... Hepsi Şebhun'dan payına düşeni alacak. Sakın bana bu iş zor falan demeye kalkma. Her zaman yaptığınız şeyi istiyorum. Ben Şebhun'un dehşetini istiyorum. Anladın mı?”

Geceli ustanın elindeki keselere baktı. Karanlık yüzüne şüpheli bir ifade oturmuştu: “Sen kaidesiz oynamazsın Yedi. Sana uzatma demiştim. Meselen nedir?”

“Meselem bu.” dedi usta, “Sizden İstanbul'u ve İzmir'i kasıp kavurmanızı istiyorum. Lakin haklısın. Kaidemiz oynamam ve bir şeyi de iki kere söylemem. İyi dinle! Herkese sizi buraya Yediler'in emanetlerini çalmak için Alamu'tun çağırıldığını söyleyeceksiniz. Anladın mı?”

Şebhun hırıltılı bir nefes aldıktan sonra kavuşturduğu kollarını açıp ellerini ceplerine soktu: “Anladım... Ziyadesiyle anladım. Emanetlerinin çalındığını duymuştum lakin bu şerefi bize bahşedeceğin hiç aklıma gelmezdi... Şimdi biz ortalığı kana boğacağız, tüm Geceliler de aman dileyip kapıda toplanacak öyle mi? Bunu mu istiyorsun?”

“Seni buraya akıl yürütesin diye çağırmadım.” dedi usta, “Öldüreceğin herkesin son duyacağı söz Alamut’un selamı olacak.”

Geceli keselere bir kez daha baktı: “Bunca işi bir avuç altın karşılığında mı yapacağız?”

“Hayır. Bir kucak altın karşılığında yapacaksınız. Sizi bilirim Şebhun. Geldiyseniz yaparsınız.”

“Doğru. Geldiysek mutlaka bir şeyler yaparız ama senin dediklerini yapmamız için dahası lazım.”

Usta şöyle bir düşündü: “Eğer düzgün çalışırsanız, giderken cebinize birkaç Rebii soylusunun yüğünü koyarsınız.”

Şebhun’un gözlerine şehvet dolu bir parıltı yerleşmiş, dudakları da sanki gülümsemek istermiş gibi gerilmişti. “Bu sözünü unutma Yedi.” diye konuştu, “Büyük sözlerin belası da büyük olur.”

İdris Usta hiçbir şey söylemeden Geceli’nin yanına yaklaştı ve keseleri uzattı. Şebhun cebinden çıkarttığı tek eliyle ganimetini toplamaktayken, usta cebindeki telefonun titreştiğini hissetti. Hızla elini cebine atıp kırmızı düğmeye basıverdi. Bu ani hareketinin Geceli’yi fazlasıyla tedirgin ettiğini görünce elini telefonla birlikte cebinden çıkartarak adamın suratına doğru salladı. Bu ilk görüşme için düşündüğü son birkaç cümleyi de söylemeye hazırlanıyordu ki, telefon yeniden titreşmeye başladı. Usta içinden sağlam bir küfür salladı ve kırmızı tuşa iyice basarak aleti kapattı. Rahatsız edilmemesi gerektiğini herkese tembihlediğini anımsıyordu.

Kısa bir süre Şebhun’un gözlerine baktıktan sonra “Birkaç kural daha var.” dedi, “Üç gün sonra, tam gece yarısında Solaklar’a saldıracaksınız ve iki adamınızı orada bırakacaksınız. Kolunuzu İzmir’e kadar uzatacaksınız. Benim hazırladığım yerlerden başka bir yerde kalmayacaksınız ve ağzınızdan Alamut’un selamından başka bir laf çıkartmayacaksınız.

Yoksa ant olsun ki bir daha ne İstanbul'u ne de memleketinizi göremezsiniz."

Geceli büyük bir tehditle biten bu emir silsilesinden hiç hoşlanmamıştı. Pençelerini karşısında duran bu adamın boğazına geçirmek için can atıyordu ama bu isteği, bir adım kadar geride duran kadının alev saçan gözlerine çarpıp geri sekiyordu. Alçak bir sesle "İki Şebhun için kan parası isterim." dedi.

"Veririm." diye cevap verdi usta. Söylemeyi unuttuğu başka bir şey kalıp kalmadığını düşünüyordu ki, Niran Hatun'un üzerinden gelen bir telefon sesi dikkatini dağıttı. Gözünün ucuyla telefona cevap vermeye hazırlanan hatuna baktıktan sonra tekrar Geceli'ye döndü: "Seninle çok sık görüşmeyeceğiz. Bir derdin olursa hemen Piçe haber ver ve aynı günün akşamı tam burada ol. Beni ya da bizden birini sakın arama. Tamam mı?"

Şebhun cevap vermedi. Omuzlarını silkeleyerek paltosunu sırtına iyice yerleştirdikten sonra dönüp ardındaki karanlık sokağa doğru yürümeye başladı. Daha iki adım atmıştı ki usta arkasından seslendi: "Senin adın ne?"

Geceli hiç istifini bozmadan yürümeye devam ediyordu. Köşeyi kıvrılmadan önce durup arkasına baktı: "Kavar!"

İdris Usta, "Kavar tabi ya." diye mırıldanarak döndü... Elindeki telefonu sıkı sıkı tutmuş, kısılmış gözlerini bol yıldızlı gökyüzüne çevirmiş olan hatuna garip garip baktıktan sonra "Hatırladın mı bu adamı?" diye sordu.

Niran Hatun, derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü indirdi: "İdris! Soner ölmüş!"

Usta gayet sakin bir sesle "Öyle mi?" dedi, "Kim haber verdi?"

"Mehmet Sinan söyledi. Seni de aramış ama cevap vermemişsin."

“E Şebhun’la konuşuyordum.”

Hatunun kaşları çatıvermişti “Biliyorum İdris.” diye bağırıverdi, “Lakin sen beni duymadın galiba. Soner ölmüş diyorum!”

Usta hâlâ sakindi: “Duydum hatun. Bizden önce ulaşacaklarını tahmin etmiştim zaten.”

“Madem bu işin yürümeyeceğini biliyordun, ne demeye ortalığı bu kadar karıştırdın o zaman? Ne halt yemeye gittin Neslişah Hanım’a o dosyayı gösterdin, oğullarına beylik vaat ettin, hepsini başımıza kahraman çıkarttın? Ha İdris? Niye?”

İdris aniden buğulanıveren gözlerini hatundan çekti. Titreyen elleriyle paketinden bir sigara çıkartıp ağzına yerleştirdi. Canının sigara falan çektiği yoktu ama bu leş sokağın ortasında çocuk gibi hüüngür hüüngür ağlamaya başlamasını engelleyebilmek için ağzını oyalayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Çakmağını çaktı, gözpınarından dökülmek için ısrar eden koca bir damlayı elinin tersiyle yok ettikten sonra sigarasını yaktı.

“Denedim hatun.” dedi ciğerine bile çekmediği dumanı olduğu gibi üflerken, “Denedim... Olmadı... Şimdi de Şebhun’u kattım işin içine. Belki o da olmayacak... Önümüzdeki sonu kör karanlık bir oyun hatun. Elime ne geçerse sürüyorum oyuna. Düşünmeye vakit yok, ince elemeye vakit yok... Oynamamız lazım... Yani... Benim fikrim böyle. Hatamı gördüysen kusura kalma.”

Hatun, İdris’in söylediklerini duymuş gibi görünmüyordu. Boynunu eğmiş, omuzlarını iyice düşürmüş olan ustaya baktıktan sonra başıyla sokağı işaret etti: “Yürü İdris. Gidip öğrenelim bakalım Soner’in hakkından kim gelmiş...”

Bengi Hatun içeriye girer girmez, ilk iş olarak kapının iki sürgüsünü birden sıkı sıkı yerine oturttu. Artık evindeydi ve aklında kendini hemen yatağa atmaktan başka hiçbir şey yoktu. Yorgunluk uykusu olmayacaktı bu. Sadece sıkkındı. Zaten son günlerde kendisini yoracak fazla bir şey olmuyordu. Öyle ki bol bol uyuyacak, evde dolanıp duracak vakti bile oluyordu. Canını sıkan şeylerden birisi de buydu zaten.

Paltosunu çıkartmadan doğruca yatak odasının yolunu tuttu. Zira sabah çıkarken sobayı tutuşturmadığı için bütün ev buz gibiydi. Yorganın altına girmeden üzerini inceltmeye hiç cesareti yoktu.

Hızla odaya girip ışığı yaktı. Yatağın örtüsünü kaldırıp, geceliğini çıkartmak için dolaba yönelmişti ki kulağına ince bir tıslama çalındı. Arkasını döndü. Kaytan, çarşafın tam ortasına çöreklenmiş o donuk gözleriyle kendisine bakıyordu. Hatun, yatağın yanına çöküp yılanın boynunu yavaşça kavradı Başparmağıyla hayvanın gıdısını okşarken "Niye erken uyandın bu sene sen?" diye sordu. Bu mevsimde hâlâ kış uykusunda olması gerekiyordu ama nedense, hırsız yakaladığı geceden beri ortalıkta dolanıp duruyordu. Kaytan cevap olarak kafasını sahibesinin avucunun içine sakladı. Birbirleriyle biraz daha oynadıktan sonra hatun kalkıp geceliğini giyindi. Işığı kapatıp yatağına uzandı ve buz gibi yorganı üzerine çekti. Gayri ihtiyari kıkırdadı. Kaytan güya karnının üzerine yerleşmeye çalışıyordu. Gıdıklamaca oynamak bu engereğin en sevdiği oyunlardan biriydi ama hatunun bu akşam hiç tadı

yoktu. Yorganı kaldırıp karnına doğru "Uslu dur bakayım." diye fısıldadı. Yılanı itaatkardı.

Ellerini başının altına alıp gözlerini kapadı. Kafayı takıp, düşünürken uykuya dalabileceği bir şeyler aranmaya başladı. Onca işin içinden aklına gele gele Volkan gelmişti. Çocuğu birkaç gündür görmediğini anımsadı. Sanem kendisine emanet edileli beri ortalarda yoktu. Hoş, o küçük hırsız aslında Solaklar'a emanet edilmişti ama Volkan her nedense bu işi üstlenivermişti. Esar'ın söylediğine göre o yerden bitmenin çenesi boyunun on katı çalışıyordu. Cümle Solak'a illallah dedirttiğinden, refakatçilik görevini Volkan'ın üstlenmesine kimse ses etmemişti. Hatun "Aklını çelmesin çocuğun" diye geçirdi içinden. En kısa zamanda bu işe el koyması gerekiyordu. Üstelik şoförü ve başyaveri elinden uçuveren Bahar Hanım da homurdanmaya başlamıştı. Birkaç saat önce, eve çıkmadan şöyle bir uğrayayım niyetiyle kapısını çaldığında, Bahar'ın 'Hoş geldin'den sonra ikinci lafı "Volkan nerelerde kaç gündür?" olmuştu. Aynı soruyu asıl muhatabına iletmeliydi...

Günler durgun ve sıkıcı geçiyordu. Gün boyunca günün bitimini iple çekiyor, gece olup başını yastığa koyduğu anda da, ömürlerinden çalınan bir günün ızdırabıyla baş başa kalıyordu. Giderek daralan vakit, bir karabasan gibi üzerlerine binmeye başlamış, terslikler de sanki daha kalabalık gelir olmuştu. Düşenin dostu olmaz misali, bir kazık da Neslişah Hanım'dan yemişlerdi. Hoş, iktidara oynayan bir Rebii kadınının bağlanan umuttan daha aydınlık bir son çıkamazdı ya; serde çaresizlik vardı işte. Bakalım kader karşılarına, düştükleri denizde medet dağıtan daha hangi yılanları çıkartacaktı.

Dün akşam vakti, Hilal Hanım üsteğmeni bir kez daha görüşmeye çağırdığında nasıl sevinmişlerdi. Gel gör ki üsteğmen, Rebi'nin yazlığına vardığında, karşısında Hilal Hanım ile birlikte iki ağabeyini bulmuştu. Salonun ortasındaki bir tabutun içerisinde de Soner Bey'in cesedi yatıyordu.

Neslişah Hanım'ın gönderdiği mesaj çok açıktı. Soner'in işi bitirilmişti. Eğer merhumun hain olduğunu ispat eden o malum dosya kendilerine ulaştırılırsa, Neslişah Hanım bu cinayeti seve seve üstlenmeye hazırdı. Yok, olmaz denilirse Kaya Bey'in ardından bu cinayet de Yediler'in üzerine kalacak, bütün nefretler ve intikam yeminleri buna göre ayarlanacaktı. Ceset şimdilik ortadaydı. Herhangi bir resmi açıklama yapılmamasına karşın, etrafta bu işi ocağın yaptığına dair dedikodular dolaşmaya başlamıştı bile. Üstelik Soner tek kurban da değildi. Bugün gelen haberler, orada burada on kadar Rebii Geceli'sinin daha cesedinin bulunduğunu söylüyordu. Bunlar Soner'in taifesinden, onunla birlikte ortadan kaybolan Gece-liler'dendi. Anlaşılan Neslişah Hanım hem Alamut'la ilgili delilleri ortadan kaldırıyor hem de vukuatları ocağın üzerine iyice yıkmaya çalışıyordu.

Bu konu bugün Eski Yer'de yapılan, 'geniş katılımlı' bir toplantıda ele alınmıştı. Genel kanı, dosyanın bir an önce Neslişah Hanım'a verilmesi ve belanın bir an önce savuşturulması yönündeydi. Mehmet Sinan, Kaya Bey'den sonra Soner cinayetinin de ocağın üzerinde kalmasının, kısa vadede Anadolu'daki bütün Rebii aşiretlerinin toplanıp İstanbul'a yürümesiyle sonuçlanacağını, bunun da sonlarını getirebilecek bir savaş anlamına geleceğini hiç çekinmeden söylemişti. İdris Usta'da karşılık olarak, kısa süre sonra başlayacak Şebhun saldırılarından dolayı Rebii'nin başını kaldıracak vakit bulamayacağını, diğer aşiretlerin de İstanbul'a gelmeye cesaret edemeyeceklerini anlatmış, Harifi lideri Kamalı Celal ile yaptığı görüşmeyi de özetleyerek, o kadar da yalnız ve güçsüz olmadıklarını vurgulamaya çalışmıştı.

Ne var ki, Kamalı Celal ve Şebhun meselelerinden daha yeni haberdar olan Abbas Ağa, tüm bunları duyunca çok bozulmuştu. Ağa, hayatı boyunca hiç karşılaşmadığı ama büyüklerinin anlattığı hikâyelerden nasıl bir bela olduklarını çok iyi

bildiği Şebhun soyunun İstanbul'a getirilmesini İdris Usta'nın zekâsına hürmeten kabullenebiliyordu ama Harifi ile kurulan ittifakı içine bir türlü sindiremiyordu. Ne kendisi ne de Solaklar'ından birisi, bugüne kadar Mehmet Sinan dışında bir Geceli'yle 'aynı kılıcın sapını' tutmamıştı.

Masadaki bu tartışmayı daha kasvetli hale getiren, Niran Hatun'un tek kelime etmeyip ustayı yalnız bırakması olmuştu. Abbas Ağa ile Mehmet Sinan, İdris Usta'nın bugüne kadar yaptığı şeylerin ortalığı daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramadığını neredeyse açık açık söylemektelerken, hatun olan biteni oturduğu yerden izlemiş, son olarak da "Yeter artık İdris! Denedin, olmadı. Ver şu dosyayı, ne halleri varsa görsünler!" demişti. Toplantıyı bitiren de bu cümle olmuştu zaten. Usta eğik duran başını kaldırıp "Benim ocak adına iş yapma ve söz söyleme hakkım var. Bana bu hakkı Behruz Usta verdi. Unutan mı var?" diyerek hatun da dahil olmak üzere masadaki herkesi ezip geçmişti. Unutan yoktu elbette. Behruz Usta'nın buyurduğu: "Kılıcın kesmediği yerde İdris'in sözü başlar. Ne yapıyorsa doğrudur." lafı hâlâ herkesin kulaklarındaydı.

Bu tatsız muhabbeti izleyen uzunca bir sessizliğin ardından İdris Usta önce kendisini, sonra masadakileri sakinleştirmiş ve acil bir karşı tedbir olarak Mehmet Sinan'a dosyanın kendisinin değil ama içeriğinin bir dedikodu olarak etrafa yayılmasını emretmişti. Tıpkı Kaya Bey de olduğu gibi, bu cinayet de kafaları karıştırmalı, insanlar ve Geceliler Soner'in aşiret içi bir hesaplaşmaya kurban gittiği ihtimali üzerinde de durmalılardı... Ki zaten böyle olmuştu.

Usta ikinci olarak telefona sarılıp Ahmet Paşa'yı aramış ve dosyayı kullanmak için formalite icabı bir izin istemişti. Paşa da Behruz Usta'nın lafını unutmamış olacak, hemen hemen hiç soru sormadan bu izni vermişti. Bengi, İdris Usta'yı en son dün öğleden sonra, koltuğunun altındaki dosyayla sütunlu salsondan ayrılırken görmüştü. Dudaklarındaki mırıldanmayı da

galiba bir tek kendisi okuyabilmişti. “Bana bunu etmeyecektin Neslişah Hanım!” diyordu usta, “Etmeyecektin...”

Bengi Hatun, geçirdiği günün muhasebesini yaparken, ne zaman uykuya daldığını anlayamamıştı. Gözlerini tekrar açtığı anda ise hava hâlâ karanlıktı. Kalbi de hızlı hızlı atıyordu.

Böyle zamansız uyanmasına sebep gördüğü rüyaydı. Kâbus değildi. Hatta sevinilesi bir rüyaydı ama nedense biraz ürk-müştü. Soğuğa aldırmadan yataktan çıktı. Her zaman baş ucunda duran sürahidene kendine bir bardak su doldurdu.

Rüyasında Lokman Hekim’i görmüştü. Kâbus Zindanla-rı’nda, konuşturmayı bir türlü başaramadığı şu adamla konuşuyordu. Nerede, ne şekilde olursa olsun Hekim’i gördüğüne çok sevinmiş ve hemen yanına gitmek istemişti. Ne var ki daha zindanın kapısına yaklaşmadan Hekim kendisini fark etmiş, uzaklaşmasını istemiş ve adamla fısıldaşmasına devam etmişti.

Hatun, bir yudum su daha içtikten sonra “Hayırlar olsun...” diye mırıldandı. Rüyası öyle çok aydınlık sayılmazdı ama Hekim Sultan’ı görmek yine de çok hoşuna gitmişti. Bardağı komodinin üzerine bırakıp saate baktı. Sabaha daha vardı. Tekrar yatağına girip gözlerini sıkı sıkı yumdu. Niyeti, bu rüyanın güzel taraflarına sarılarak uykusuna kaldığı yerden devam etmektir ama şu adam aklına takılıp kalmıştı. Aylar önce Salih Usta tarafından Ankara’da yakalanmış, hengâmenin içerisinde unutulmuş ve sırlarıyla birlikte kâbus zindanlarında çürümeye terk edilmişti.

Yatağın içinde birkaç kere döndükten sonra yorgana üzerinden savurarak ayağa fırladı. O adamın Alamu’ın fedai dediği çapulculardan biri olduğu kesindi. Alamu’ın yerini arıyorlardı ya, bilmesi muhtemel birisi ellerindeydi işte. Belki adam çoktan konuşacak kıvama gelmişti ama ilgilenen kimse yoktu. Hem o zamanlar Niran Hatun ‘eldeki tek tanık bu’ diyerek fazla ileri gitmesine de izin vermemişti.

Bugün ise böyle bir sorunları yoktu. Zaten hatunun fikrini almayı da düşünmüyordu. Üzerine hızla bir şeyler geçi-
rerek evden dışarı fırladı.

Hatun kısa zaman sonra Kâbus Zindanları'na varmıştı. Kapıda nöbet bekleyen Solak'a gidip biraz dinlenmesini söylemiş, kimseye haber vermesine gerek olmadığını da ayrıca belirtmişti. Bu adamla, belki de son olarak, ama ciddi bir şekilde ilgilenmek istiyordu. Zindanın kalın parmaklıklı kapısını açarak kafasını içeriye uzattı. Adam küçük hücrenin bir köşesine oturmuş, gözlerini karşı duvara dikmiş öylece bekliyordu. Hatunun yine sinirleri zıplamıştı. Buraya atılan bir insanın gördüğü kâbuslardan dolayı durmamacasına çılgık atması gerekirdi. Oysa Solaklar'dan, bu adamın mızıldandığına dair bile bir şikâyet almamıştı. Dahası, aylardır burada tıkalıp kalan adam, hatun kapıyı açtığında, 'ne oluyor' diyerek kafasını çevirip bakmamıştı bile. Sanki bütün duyularını kilitlemiş, başına gelen ve gelecek olan her türlü şeyi en başından kabullenmiş gibi bir hali vardı. Öyle ki, Bengi Hatun, kendisini zindandan dışarıya atıp, sorgu odasına doğru sürüklerken, üzerindeki paçavraları yırtıp atarken ve pislikten kabuk bağlamış masaya yatırıp ellerini ayaklarını sıkıca bağlarken gıkı çıkmamış, kılı bile kıpırdamamıştı.

Hatun, paltosunu çıkartıp kapının ardındaki çiviye astıktan sonra kollarını sıvamaya başlamıştı. Bir taraftan da masanın üzerinde yatan kurbanına bakıyordu. İfadesinde en ufak bir değişiklik bile yoktu. "Anlayacağız bakalım neymişsin sen." diye mırıldandı, "O zindanlarda bir tek evliyalar rahat uyku uyur. Eh senin evliya olmadığını da biliyoruz. O zaman sende bir iş var..."

Tereddütlü biçimde masanın etrafında dolaşmaya başladı. Aklına kendi kendine mırıldandığı o son cümlesi takılmıştı. Bu adamda bir iş olduğu kesindi. Lakin bunun ne menem bir şey olduğunu bilmiyordu. Kafasını toparlamaya,

sıralı düşünmeye çalıştı. Fazla ileriye gitmesine izin verilmemiştir. Fakat bu adamın acıya çok dayanıklı olduğundan kesinlikle emindi. Bu işin içinden sadece can yakarak çıkamayacağını biliyordu.

Kurbanının baş ucunda durdu. Bu adamda inattan, dirayetten ve inançtan daha öte bir şeyler olduğunu artık hissedebiliyordu. Bir insanı, sanat kullanarak acı da dahil olmak üzere her türlü dünyevi etkiye karşı bağışık kılmanın birden çok yolu vardı. Adam çıplak olmasına rağmen, Bengi Hatun halen muska, tılsım ya da dövme gibi bir şeylerden şüpheleniyordu. Bunlar illa ki görünür yerlerde olmak zorunda değillerdi. Yutturulmuş bir muska, ağzın içine ya da bir kemiğin üzerine dövülmüş birkaç satırlık kelamın çok iyi ve neredeyse sonsuza kadar iş görebileceğini biliyordu.

Lakin adamın içini dışına iyice incelemek gibi meşakkatli bir işe girişmeye niyeti yoktu. Aklında bunun için çok daha kestirme bir yöntem vardı: Okuma.

Bu sanatı kullanarak adamı bağlayan tüm sanatları görebilir, hatta bunların hangi usta tarafından yapıldığını bile anlayabilirdi. Tek yapması gereken şey zihnini iyice boşaltıp 'Okuma Sanatı'na yoğunlaşmaktı. Sonra sıra o sanatları bozmaya gelecekti. Eğer irfanı yeterse, kısa zamanda aklı başında bir insan evladiyla baş başa kalabilirdi.

Derin birkaç nefes aldıktan sonra avuç içlerini adamın alınına ve karnına doğru yaklaştırdı. Sanatın ilk kelimeleri dudaklarından dökülmeye başlar başlamaz, ellerinde yoğun bir titreşim hissetmeye başlamıştı bile. Lakin bunlar ne bir tılsımın ne de bir muskanın marifetiydi. Adam düpedüz, doğrudan yapılan bir sanatla bağlanmıştı. Hem de çok güçlü bir sanatla...

Hatun zihnine biraz daha yüklenip, bu sanatın inceliklerini okumaya çalışıyordu. Niyeti, şafağın sökmesinden en geç birkaç saat sonra, ustaların yanına kocaman bir müjdeyle

çıkmaktı. Okuduğu şeyler çok karmaşık değildi ama yine de aklını bulandırmıştı.

Bir taraftan yaptığı işe yoğunlaşmaya çalışıyor, bir taraftan da böyle temiz bir bağlama sanatının kimin dilinden çıkmış olabileceğini düşünüyordu. İlk elden aklına, Sakafi'den başkası gelmiyordu tabii ki. Zihninin kenarından "O haysiyetsizin parmağı olmadan bunca iş gelmezdi başımıza zaten!" diye düşünmekteyken, bir andan gözünün önünde beliriveren bir görüntü bütün dikkatini darmadağın etti. Hatun ellerini adamın üzerinden çekerken gülümsüyordu. Şaşırmıştı ama gördüğü şeyi de fazla ciddiye almamış, bunu zihninin oynadığı küçük bir oyun olarak kabul etmişti.

"Çok özledim ondan herhalde." dedi kendi kendine. Derin birkaç nefes daha aldıktan sonra kaldığı yerden işine koyuldu. Sanatın kelimelerini okumayı daha henüz bitirmişti ki aynı görüntü bir kez daha gözünün önüne geldi. Bu sefer tek bir kare de değildi üstelik. Akıp gidiyordu...

Hatun, gördüğü şeyleri bir süre izledikten sonra zihnini bu sefer kendi isteğiyle dağıttı ve masadan birkaç adım geri çekildi. Suratında az önce kendi cenazesini seyretmiş gibi bir ifade vardı. Akli kendisine oyun falan oynamamış, sadece öğrenmek istediği şeyleri sanatı aracılığıyla kendisine göstermişti. Lakin Bengi Hatun, az önce gördüklerinin gerçek olduğunu bilmektense tereddütsüz ölmeyi, bunları ustalara anlatmaktansa yerin yedi kat dibine girip, bu dünyaya hiç gelmemiş farz edilmeyi, bin kere, milyon kere tercih ederdi.

Ne var ki artık görmüştü ve emin olmak zorundaydı. Göz pınarlarından dökülmeye başlayan yaşları ve genzinde patlayıp duran hıçkırıkları durdurmaya çalışarak tekrar masaya yaklaştı. Buza kesmiş ellerini adamın üzerine uzattı. Sanatı titreyen dudaklarından dökülmeye başladı ve çok geçmeden gönlündeki son zavallı umut da eriyip gitti.

Artık emindi...

Kapısını döven yumrukların çıkarttığı gürültü, gözlerini daha birkaç saniye önce açmış olan İdris Usta'yı yatağından kaldırdı. Her zamanki tilki uykusunun arasında, kapı bekçisi söğüt ağaçlarından başlayarak tüm bahçeye yayılan hışırtıları duymuştu ama daha kendini toparlayıp yattığı yerden sırtını doğrultmasına fırsat kalmadan kapı vurulmaya başlanmıştı.

Usta, ev sahibinin ayaklandığını görünce ışığını arttırmaya yeltenen kanatlı alevciğe olduğu gibi kalmasını işaret ettikten sonra kapıya doğru yürüdü. Mahalleye yabancıların giremeyeceğini, girse de kapıyı çalmayacağını bildiğinden içi biraz olsun rahattı. Lakin sabahın kör karanlığında böylesi bir gelişin çok da hayra alamet olmadığıнын farkındaydı.

Sürgüyü çekip kapıyı açtı. Daha gelenin kim olduğunu görmesine fırsat kalmadan üzerine yığılıveren bir bedenin ağırlığıyla geriye doğru sendeledi. Bu Bengi'ydi. Ağlamasından tanımıştı.

Usta, neredeyse kendinden geçmiş bir şekilde, güç bela ayakta duran kızı sürükleyerek en yakındaki koltuğun üzerine bıraktı. Salona toplaşmış olan kanatlı alevciklere ışık vermelelerini buyurduktan sonra Bengi'ye baktı. Gözyaşlarına bulanarak yanaklarına yapışmış olan saçlarını yüzünden temizledi. Kızın biraz sulu gözlü olduğunu biliyordu ama bu haline hiç şahit olmamıştı.

Birinin, belki de birilerinin başına korkunç bir felaket gelmiş olmalıydı ve ölüm şu an için taşıyabileceği bir yük değildi. "Ne oldu?" diye sordu.

Bengi'nin ağlaması bir anda kesilivermişti. Kafasını kaldırıp ustaya baktı ama kilitlenmiş dudaklarından tek bir kelime bile çıkamıyordu. Ne var ki İdris Usta ısrarlıydı. Bir kez daha sordu: "Kızım ne oldu? Anlatsana..."

Kız kafasını yeniden önüne eğdi ve "Gördüm usta." dedi, "Hani şu Salih Usta'nın Ankara'da yakaladığı adam vardı ya... Hani şu konuşturamadığım... Adam sanatla bağlanmış meğer..."

"Nasıl anladın?"

"Okudum usta... Adama yapılan sanatı gördüm."

İdris Usta suratına yapmacık bir gülümseme yerleştirdi: "E ne güzel işte. Bozuveririz sanatı. O zaman konuşturursun."

"Sanatın nasıl yapıldığını da gördüm." dedi Bengi. Elleriyle yüzünü kapatıp dirseklerini karnına gömdü. Boğuk, derinden gelen bir sesle konuşmaya devam etti: "Yapanı da gördüm!"

Usta yavaş yavaş titremeye başlayan elleriyle kızın saçını okşamaya başladı. "Kimmiş?" diye sordu. Sesinde engel olmadiğı bir dehşetin tınısı vardı.

Bengi avuçlarına gizlediğı yüzünü kaldırdı. Sanki son nefesiymiş gibi derin bir soluk aldıktan sonra dudaklarından tek bir kelime döküldü: "Elif!"

Ustanın, kızın saçlarında dolaşan parmakları dona kalmıştı. Bir süre öylece durduktan sonra ayağı kalktı ve yatak odasına gitti. Kısa bir süre sonra döndüğünde ağzında yanmakta olan bir sigara vardı. Bengi'nin tam karşısındaki koltuğa otururdu. Bu işin getirisini götürüsünü düşünecek hali yoktu. "Kime ne diyeceğiz?" diye düşündü kendi kendine, "Bunu el âleme nasıl anlatırız? Bunu Salih'e nasıl anlatırız?" Kendi sorularına verecek hiçbir cevabı yoktu. Sert bir sesle "Bengi!" dedi, "Bundan kimseye bahsettin mi?"

Kız kaşlarını kaldırdı: "Doğruca senin yanına geldim usta."

“İyi etmişsin... Solaklar’a falan?”

“Hayır Usta. Kimsenin haberi yok... Hem nasıl derim? Ne derim?”

İdris Usta bir cevap vermedi. Aslında bu işin en kolay çözümü şu an aklından geçendi. Kimseye bir şey söylemeyip bunu Bengi’yle aralarında küçük bir sır olarak tutabilirlerdi. Lakin usta, karnında böylesine bir sırrı taşıırken, başta Salih olmak üzere kimsenin suratına bakamayacağını biliyordu. Üstelik diğer ustaların bunu başkalarının ağzından duymaları ya da kendi başlarına öğrenmeleri çok daha korkunç sonuçlar doğurabilirdi. İhanetten sır olmazdı.

“Nasıl yaptın kızım bunu?” diye mırıldandı. Zorlanmış, mecbur bırakılmış olabileceğini düşünmeye çalıştı. Mümkün değildi. O adamın zihnine girip bütün duyularını kilitlemek zorla yaptırılacak iş değildi. Üstelik tanıdığı Elif öyle bir durumda kendilerine öyle ya da böyle bir işaret gönderirdi. Alamut’un fedailerine neden bu kadar güvendiği, eminlerin yerini nasıl öğrendiği ve ocakla ilgili bunca bilgiyi nereden topladığı şimdi anlaşılıyordu işte. Ama artık bunlar o kadar önemli şeyler değildi... Artık Alamut’un yerini öğrenmek, emanetleri bulmak, Geceliler’i birbirlerine düşürmek gibi şeyler için o kadar hevesli değildi. Hepsisi, her şey, herkes, hatta kendisi bile önemini yitirmişti. Başlarındaki her türlü belanın bir çözümü, bir nihayeti vardı. En fazla ölürlerdii ama ihanet...

Elif’in açtığı yaranın izini hangi ceza, hangi intikam, hangi politika, hangi güç kapatabilecekti ki? Oluru yoktu. Bu şafaktan itibaren ocak, o eski ocak olarak kalamazdı. Bengi’nin de tıpkı kendisi gibi hissettiğinden emindi. Ve duyduklarında diğer ustalar da aynı şeyleri hissedeceklerdi.

Sigarasını söndürüp tekrar yatak odasına gitti. Hızla üzerine bir şeyler geçirdikten sonra salona döndü. “Kalk kızım.” dedi Bengi’ye, “Git İlyas’a anlat her şeyi. Yalnız sessiz ol. Salih’e

görünmeyin şimdilik. Ben sizi İlyas'ın evinden alırım. Birlikte Niran Hatun'a gideriz. Tamam mı?"

Bengi burnunu çekerek kafasını salladı: "Sen nereye gidiyorsun?"

"Şu adama bir de ben bakayım. Bir de kendim göreyim..."

Bengi tekrar kafasını salladı. Birlikte evden çıkıp mahallenin taş döşeli sokaklarında yürümeye başladılar. Hava hâlâ karanlıktı ve her ikisine de hiç aydınlanmayacakmış gibi geliyordu. Tek kelime konuşmadan mahallenin çıkışına kadar geldiler.

Tam ayrılacaklarken usta kızın omzunu sıkı sıkı kavradı. Canı bir şeyler söylemek istiyordu ama aklına bir şey gelmedi. Beceriksizce gülümsemeye çalıştı.

Bengi de aynı beceriksizlikle karşılık verdi. Usta "Beni bekleyin." dedi ve hızlı adımlarla çıkışa açılan kapıya doğru yürüdü. Karanlık geçide girer girmez durdu, sırtını kapıya yasladı ve ağlamaya başladı...

Güneş, ışıklarının ucunu göstermeye başlamıştı ve Yedi Kartal Ocağı'nın üzerine çöken, o değdiği dilleri kurutan haber, fazla dönüp dolaşmadan Behruz Usta'nın da kapısına varmıştı.

Evin önünde bekleyen dört ustadan İlyas, haberi Bengi'nin ağzından duyduğu andan beri hiçbir lafın sonunu getirememişti ve olayın ciddiyetini hâlâ idrak edememiş gibi bir suratla etrafına bakınmaktaydı. Belki de artık etrafta idrak edilecek bir ciddiyet bulamıyordu.

Bengi Hatun'un ağlaması mutedil hıçkırıklarla devam ediyordu. Tek isteği ise bir an önce yatağına girip, mümkünse sonsuza kadar yorganın altından çıkmamaktı.

İdris Usta, Kâbus Zindanları'ndaki adamı sanatıyla okuyup her şeyi bir de kendi zihninde gördükten sonra sanki bir on yıl kadar ihtiyarlamıştı. Kadife pijamalarının üzerine giydiği paltosu, bağcıkları yerlerde sürünen ayakkabıları ve dar-madağın olmuş saçlarıyla, kendisini tanıyan birinin derin endişelere düşmesine neden olabilirdi. Ne var ki, kimse kimsenin üstüne başına bakacak halde değildi.

Bu dört ustanın arasında en sakin ve en olduğu gibi görünen garip bir şekilde Niran Hatun'du. Haberi duyduktan sonra bir süre etrafına bakınmış ve "Salih'e söylediniz mi?" diye sormuştu. İdris "Senin söylemen daha uygun düşer diye düşündük." şeklinde bir cevap verince yüzünü ekşitmiş, biraz daha etrafına bakındıktan sonra "Behruz Usta'ya gidelim." buyurmuştu. Elif'in ihanetinden çok, bunu Salih'e söylemek

zorunda olmak hatunun kâbusu olmuştu. Aklına bir türlü sahne geliyordu ve hepsi birbirinden berbattı.

Zemheri ayazı ile sabah ayazının el ele verip bileylediği o keskin havanın ortasında, dondurucu bir süre bekleddikten sonra Behruz Usta'nın cümle kapısı açıldı. Ustalar kıdem sırasına göre art arda dizilerek ve gece nöbetine kalmış rüzgârların arasından geçerek, bahçeyi aşip konağın kapısına vardılar. Usta, evin önündeki yüksekçe taş sahanlığın üzerinde kendilerini beklemekteydi. Sırtındaki günlük giysilerinin üzerine kalın kumaştan bir pelerin sarımsı. Dört usta, sahanlığın yedi adım açığında sıralanarak selama durdular ve doğrulup büyük ustalarına bakmaya başladılar. Ağızlarından tek bir kelime çıkması yoktu. Herkes Niran Hatun'un, Niran Hatun da kendisinin konuşmaya başlamasını beklemekteyken Behruz Usta dikildiği yerden "Şart mıdır İdris?" diye bir soru sordu.

Sözcü olarak seçilmek bu sefer İdris'in hiç hoşuna gitmemişti. Kekelememeye çalışarak konuştu: "...Ne şart mıdır usta?"

"Diyeceğiniz şey." dedi usta, "Demeye geldiğiniz şey... Demeniz şart mıdır?"

İdris gözlerini yere devirdi: "Şarttır usta!"

"Bu sefer kötü diyeceksin İdris. Çok kötü diyeceksin hem de! Madem şarttır diyorsun, de bakalım!"

İdris Usta omuzlarının iyice düştüğünün farkında değildi. Birkaç defa yutkunduktan sonra "Behruz Usta..." diye söze başladı, "Salih'in Ankara'da yakaladığı adam Elif tarafından sanat kullanılarak bağlanmış. Adamı konuşturamamamız bu yüzdenmiş. Bengi yapılan sanatı okudu usta. Ben de okudum. Gördük ki adamın aklı Elif tarafından bağlanmış, tüm hisleri bağlanmış, bize karşı uyarılmış ve zihni emanetleri almak için karşısına çıkan herkesi katletmesi için doldurulmuş. Kanaatim odur ki usta, emanetlerin çalınması başta olmak üzere başımıza gelen bunca derdin baş müsebbibi Elif'tir!"

“Deme İdris!” dedi Behruz Usta. Gözleri kederle kısılmıştı. Pelerinin ucunu omzunun üzerinden aşırıp vücuduna sardıktan sonra taş basamaklardan bahçeye indi. Ustaların önünde durup “Söyle bakalım İdris...” diye devam etti, “Bu iş ne getirir, ne götürür?”

İdris Usta dudaklarını büktü. Hayatında Behruz Usta'nın bir sorusunu cevapsız bırakmışlığı yoktu ama kafasını, mantığını çalıştırmak da hiç bu kadar acı verici olmamıştı. Yine de düşünmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra “Fazla bir şey getirmez usta.” dedi, “Dün bildiğimizden fazlasını bilmiyoruz. Elif Zülfikar'ın altında esirdir diye düşünüyorduk... Yine öyleymiş ama maksat Elif'i bağlamak değil, bizi uzak tutmakmış... Emanetleri Alamut'un çaldığını zaten biliyorduk, işin içinde bir de Elif varmış. Bu Alamut bizi çok iyi tanıyor di-yorduk, artık nasıl tanıdıklarını biliyoruz. Götürüsüne gelince... Çok şey götürür Usta... Elif'i götürdü bile. Âlemde duyulursa itibarımızı götürür. Haberi alınca Salih'i götürür. Zaten bunların hiçbiri önemli değil usta. Bu iş bizi götürür, ocağı götürür!”

Behruz Usta, İdris'in aklıyla konuşmadığını fark etmişti. “Sen eskiden sorular sorardın İdris.” dedi, “Sorularına ne oldu?”

Usta verilecek bir cevap arıyordu ki Niran Hatun araya girdi: “Her şey ortada usta. Bu işin bir tek sorusu var: Elif bunu niye yaptı?”

Behruz Usta Niran'a doğru yaklaştı. Çırağından böyle bir soruyu duyduğu için hem şaşkın hem de mutluydu. Dudaklarını sanki gülümseyecekmiş gibi gerdi ve “Elif'in böyle bir işe kalkıştığı senin akına hiç gelmemiş miydi?” diye sordu.

Niran'ın cevabı kısa bir tereddüdün ardından geldi: “Ne yalan söyleyeyim Usta... Gelmişti.”

“Peki, ya senin İdris?”

Usta hafifçe kafasını salladı. Behruz Usta, Bengi ile İlyas'a da ince birer bakış fırlattıktan sonra "O zaman Elif'in aklına niye gelmesin?" dedi. Parmaklarını sakallarının dalgaları arasında gezdirerek bir süre sustuktan sonra devam etti: "Lakin bu işin nasıl olup da, ne olup da Elif'in aklına düştüğünü öğrenmemiz lazım. Ocak bitecekse, aklında bu soruyla bitmemeli. Yok, eğer devam edecekse, bundan böyle kılavuzu bu sorunun cevabı olmalı. İştittiniz mi?"

Dört usta hep bir ağızdan "İştittik!" diye cevap verdiler. Buyruk alınmıştı ve Yediler anlamışlardı ki ocakta şüphe edilmeyecek olan tek şey Behruz Usta'nın irfanıydı.

Güneşin yükselmesiyle birlikte hava sanki daha bir soğumuştur ama kimsenin üşümeye hali yoktu. Behruz Usta ıslığını giderek yükselterek iyice can sıkımaya başlayan densiz bir rüzgârı elinin tersiyle kovaladıktan sonra "Ardımdan gelin." diyerek konağına doğru yürümeye başladı. Diğerlerinin aklına ilk gelen şey, içeriye geçip konuyu enine boyuna tartışacakları olmuştu ama usta eve girer girmez merdivenlere yönelmiş, üst kata doğru tırmanmaya başlamıştı. Ustalar, ne olacağını anlayamamakla birlikte, gitmekte oldukları yeri gayet iyi biliyorlardı. Bu merdivenler doğrudan İstişare Odası'na çıkıyordu.

Behruz Usta merdivenin son basamağına adımını basar basmaz odanın kapısı ardına kadar açıldı. Diğerleri, en önde Niran Hatun olmak üzere, dört beş basamak aşağıda temkinli bir şekilde gelecek emri bekliyorlardı. İstişare Odası, çok önemli günler dışında ya da özel bir davet almadan gelinecek bir yer değildi. Hafızalar çabucak yoklanmıştı ama kimse bu ziyareti gerektirecek bir sebep bulamamıştı. Usta, eşikten içeri bir adım attıktan sonra dönerek "Gelin." dedi.

Ustalar basamakları hızla adımladılar. İçeriye ilk giren, ustanın eliyle işaret ettiği yere ilk bakan ve olduğu yerde ilk duran Niran Hatun olmuştu. Hekim'in kürsüsünün hemen önündeki kare renkli taş, parlak yeşil bir renge bürünmüştü.

Yaydığı ışık sadece gözleri kamaştırmakla kalmıyor, hayret nidalarını da boğazlarda düğümlüyordu. Hatun, kendini tutamayarak "Bu kadar çabuk mu?" diye mırıldandı. Bengi, inilder gibi bir sesle kendisine eşlik etti: "Daha şubat bitmedi..."

Ayın kaçı olduğu kimsenin umurunda değildi artık. Yediler için zaman geri saymaya başlamıştı. Tüm ustaların bildiği tek bir şey vardı: Bugünden itibaren emanetleri birleştirip, Hekim'in kelamını deftere okumaları için sadece kırk günleri vardı.

"Bengi, İlyas. Bu sefer sıra sizde." dedi Behruz Usta. Eliyle hâlâ yeşil parıltıyı işaret ediyordu: "Girin alın defteri."

İlyas ile Bengi kendilerine, birbirlerine ve ustalarına baktılar. Defteri almaya böyle korkarak gidecekleri için utanıyorlardı. Oysa elli yıl önce bugün ne kadar mutlu, ne kadar neşeliydiler. Her ustaya bir buçuk asırda bir kere denk gelen bu kutlu görev, Bengi ile İlyas'ı böyle bir zamanda yakalamıştı işte. Döngüye boyun eğmekten başka çareleri yoktu. Vaktiyle Hekim Sultan'ın ve Toprak Ana'nın koyduğu kurallar eğilip bükülmez bir kesinlikle işliyordu.

Bengi Hatun, Behruz Usta'nın emrini ikiletmeden ağır adımlarla küçük ışık havuzuna doğru yürümeye başladı. İlyas da hemen arkasındaydı. Biraz olsun kendini avutmaya, neşelenmeye çalıştı ama beceremedi. Ayağını yavaş yavaş yeşil parıltıya daldırdı ve ilk basamağa bastı. Bundan sonrası merdiven inmek gibiydi. Her adımda vücudu ışığa biraz daha gömülüyordu. Son iki basamağı da indikten sonra biraz kenarı çekilip İlyas'ın yanına gelmesini bekledi. Tüm sesler kesilmişti. Vücudunda tatlı bir serinlikten başka hiçbir his yoktu. Gözleri açıktı ama o parlak yeşil ışıktan başka hiçbir şeyi görmüyorlardı. Burada sadece koku vardı. Etrafta bin bir çeşit ağacın, çiçeğin ve yaprağın rayihası dolaşıyordu. Hatun derin derin nefesler alarak her birini tek tek içine çekmeye çalışmaktayken İlyas'ın yanına vardığını hissetti. Koklamaya devam ettiler.

Zaten kendilerini deftere götürecek olan da oydu. Birkaç nefesin ardından bu garip havanın içindeki kokular birleşmeye, tek bir koku haline gelmeye başladılar. Artık dört bir yanlarında değildi. Sanki tek bir kaynaktan, her an yitip gidecekmiş ince ince tütüyordu. Bengi İle İlyas kokuyu kaybetmemeye çalışarak yürümeye başladılar. Bilinçleri neredeyse kapanmıştı. Ne yöne gittiklerini, kaç adım atıklarını bilmiyorlar, sadece kokuyu kaybetmemeye çalışıyorlardı. Kestiremedikleri bir süre sonra, her ikisi de parmaklarının ucunda yaşlı bir ağacın kabuğunu hissettiler. Kokunun yayıldığı yer sanki burasıydı. Deftere ulaşmışlardı. Sayfaları kadim ağaçların dallarından yoğrulan, cildi de kabuklarından yapılan bu defter, yeryüzünde var olan ve gelip geçmiş tüm bitkilerin ıtırını hâlâ üzerinde barındırıyordu. Ustalar, havada asılıymış gibi duran defteri dört köşesinden kavradılar ve omuz hizalarına kadar yükselttiler. Yarım kol boyu uzunluğunda ve beş parmak kalınlığında olmasına rağmen bir ağırlık hissetmiyorlardı. Yürümeye başladılar. Çıkış yolunu Kadim Defter'in irfanı gösterecekti.

İlyas ile Bengi, yeşil ışık havuzundan çıkıp doğruca Behruz Usta'nın huzuruna vardılar ve hafifçe eğerek defteri teslim ettiler. Usta, artık ağırlığına kavuşmuş olan defteri ellerinin arasında şöyle bir tartıp Hekim'in kürsüsüne doğru ilerledi. Defteri özenle yerine yerleştirdi ve kapağını kaldırdı. Kırk gün sonra bu defterin üzerinde ya atmış bir bitkinin yerleri yazacaktı ya da Yediler'in idam fermanı. Kırk gün sonra, eğer Hekim'in kelamını üzerine okuyamazlarsa bu defter kapanacaktı. Hem de sonsuza kadar...

Odadaki bütün gözler kürsünün üzerinde yatan deftere dalıp gitmişti. Arada sırada gırtlaklardan çıkan küçük, gayri ihtiyari iç çekişler dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Behruz Usta tatlı sert bir sesle "Haydi bakalım Yediler." diye bağıı-verdi, "Herkes işinin başına. Deftere bakıp durmak bir fayda getirmez."

Yerden göğe kadar haklıydı. Lakin kimsenin içinden bir işin ucundan tutmak gelmediği için kimse yerinden kıpırdamamıştı. Usta kartallarını birazcık dürtüklemesi gerektiğine kanaat getirdi: "İdris! Al İlyas'ı Eski Yer'e varın. Vaziyeti anlatın. Ocak yarenlerinin vaziyetten haberdar olması lazım."

İdris "Baş üstüne usta." dedi. İlyas'ı önüne katıp merdivenlerden inmeye başlamıştı ki ustanın sesini duydu. "Niran," diyordu: "Salih'e söylendi mi?"

İdris Usta çok ucuz atlattığını düşünerek adımlarını hızlandırdı. Ne bu buyruğa ne de buyruğu almak üzere olan Niran Hatun'a yakalanmak istemiyordu.

Niran Hatun "Hayır" demek yerine kafasını yere eğerek cevap vermişti. "Söylemek lazım." diye devam etti usta, "Bu da sana düşer."

Hatun "Haklısın usta." dedi ve muhabbeti fazla uzatmadan merdivenlere yöneldi. Birkaç basamak inmişti ki, ardından ustanın sesini duydu. "Bekle kızım." dedi Behruz Usta, "Bekle de birlikte gidelim." Eliyle büyüttüğü, öz kızı gibi yetiştirdiği çırağını bugüne kadar en zor görevlere gözü kapalı göndermişti. Lakin bu seferki başkaydı. Kızını bu işte yalnız bırakamazdı.

Usta da hızla çıktıktan sonra Bengi odada tek başına kalmıştı. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Herhalde ocak tarihinde ilk defa bir usta İstişare Odası'nda unutuluyordu. Zaten her ne hikmetse bu sene ilklerin senesiydi. Odanın kapısını yavaşça kapattı ve aşağıya inmeye başladı. Kendine yapacak bir şeyler bulmalıydı. "İlyaslar'la Eski Yer'e mi gitsem acaba" diye düşündü. Belki akşamüstüne doğru Salih Usta'ya uğrayabilirdi... Uğramalıydı da. Bir taraftan da canı çılgın gibi yemek yemek istiyordu. Sinirleri iştahına vurmuştu yine. Bir şey yapmadan önce eve gidip kahvaltı niyetine ne bulursa tıkmaya karar verdi.

Evi geçip bahçeye çıkmıştı. Behruz Usta ile Niran Hatun on adım kadar önünde dalgın dalgın yürüyorlardı. Hatunun o her zamanki sert adımlarından eser yoktu. Omuzları çökmüş, saçları neredeyse siyah bir renge bürünmüştü. Behruz Usta'nın yürüyüşünde de bir gariplik vardı. Bengi ilkin gözünün yanıldığını zannetti ama adımlarını sıklaştırıp ustaya biraz daha yaklaşınca doğru gördüğünü anladı. Behruz Usta'nın sağ bacağı belirgin bir şekilde aksıyordu. Biraz daha hızlanıp arayı kapattı. Uslu uslu yanlarında yürüyormuş gibi yaparak gözünün ucuyla uzun uzun ustaya baktı. Alacakaranlıkta ve evin loş ışığında fark edememişti anlaşılan. Ustanın yüzü olması gerekenden çok daha beyaz ve solgun görünüyordu...

Alamut'un üzerine asabi bir güneş doğmuştu. Hava son birkaç gündür olduğu gibi açık ve parlaktı. Rüzgâr da durmuştu. Kış ortasında böyle bir hava pek çok insana keyif verirdi ama fısıltılarını uğultularda, gölgelerini puslarda gizleyenler için bu durgunluk hoş karşılanacak bir şey değildi.

Alamut tedirgindi. Bir haftadan fazladır açılmaz olan kapılar, gidip gelmeyen haberciler, dolu tutulan silahlar ve arttırılan nöbetçiler sınırları iyice germişti. Alamut'u bilen ve görev için dışarıda olan tüm fedailer yuvaya geri çağırılınca nüfus bir anda artmış, cennet bahçeleri eski konforundan birazcık uzaklaşmıştı. Dahası, tüm eğlencelerle birlikte afyon kullanımı da yasaklanmış, içki ve esrar tüketimine ise acımasız bir kota getirilmişti. Bu güvenlik için belki iyi olmuştu ama fedailerin ayık durmaya pek alışık olmayan kafaları bir anda çalışmaya başlamış, harman kalmanın verdiği sinirle türetilen türlü türlü dedikodu etrafta dolaşmaya başlamıştı. Keyiflerine düşkün olan fedai taifesini zararlı alışkanlıklarından uzak tutmaya çalışmak çok akıl kârı değildi. Hele ki bu adamların biatlarının onda dokuzu bu alışkanlıklara dayanıyorken... İşte Alamut'un 'silahtar'ı Ekrem'in Behram Bey'e anlatamadığı şey buydu. Sebebi belli olmayan bu kriz döneminde apar topar çağırılarak, yeni icat edilen bir rütbeyle birlikte Alamut'taki tüm fedailerin başına geçirildiği için çanı zaten bayağı sikkindi. Hücre sistemiyle çalışan tarikat, hangi akla hizmet, bir anda ordu sistemine geçivermişti, bir türlü anlayamamıştı.

Yıllarını bu işe vermiş olan Ekrem, buradakilerin, yani Alamut'ta ikamet edecek seviyeye gelene kadar hayatta kalmayı

başarmış olan fedailerin ne tür insanlar olduğunu çok iyi biliyordu. Zincirleme hiyerarşi sistemi bu adamlara gelmezdi. Dahası, Behram Bey tüm Alamut mevcudunu içtimaya toplamış "Silahtarınız budur. Emri benim emrimdir." diyerek kendisini bir alay adamın önüne atmıştı. Ekrem hiç gururlanmamıştı. Çünkü ayaklanan ordular, herkesten önce generallerini aşağıya alırlardı.

Ekrem'in bu sabahki görevi ise özel olarak seçtiği fedailerden kurduğu muhafız birliği ile Behram Bey'e ve Büyük İmam'a eşlik etmektir. Saray'a gidilecekti. Mesafe hiç uzak sayılmazdı ama bu Büyük Alamut'un duvarlarının dışına çıkılacağı anlamına geliyordu. En azından biraz dağ havası alabilecekler, kodamanları beklerken karla kaplı orman manzarasının seyrine dalabileceklerdi.

Silahtar, arzu edildiği üzere muhafız birliğinin askerlerini koridorun iki duvarı boyunca nizami aralıklarla dizmişti. Vücutlarına oturan düz siyah üniformaları ve yüzlerinin yarısını örten kırmızı eşarpları ile caydırıcı görünüyorlardı. Her birinin elinde dolu şarjörlü birer otomatik tüfek vardı. Palarları ise bellerinde sallanıyordu. Az önce huzura giren Behram Bey'in, Büyük İmam'la birlikte çıkması bekleniyordu. Ekrem, hiç tahmin etmediği bir disiplin ve huşu içinde bekleyen askerlerine baktı. Şaşkındı. Mazilerinde türlü türlü vukuatları barındıran, en ufak şeyden hır çıkartan bu adamlar, söz konusu Büyük İmam olunca gerçek birer fedaiye dönüşüvermişlerdi. Yetmişine merdiven dayamış bu adamın büyüsunü anlamak mümkün değildi.

Koridorun sonundaki kapının açılmasıyla birlikte bütün muhafız birliği esas duruşa geçti. Büyük İmam, yüzünde o her zamanki kalender gülümsemesiyle neredeyse bütün fedaileri tek tek selamlayarak yürüyordu. Behram da birkaç adım arkasındaydı. Zaten hep asık olan yüzüne bir de kasvetli bir düşünce hali yerleşmişti.

Tarikat kodamanlarını kapını önünde art arda dizilmiş üç cip bekliyordu. Dışarıya çıkar çıkmaz, Behram fedailerden birinin kolunda duran beyaz paltoyu alıp Büyük İmam'ın sırtına örttü. Hasan Hazretleri, paltosunu omuzlarına yerleştirdi ve temiz dağ havasını derin derin ciğerlerine çekerek etrafına bakındı. Yüksek duvarlarla çevrili olan evi, Alamut'un kuzey ucuna inşa edilmişti. Burası kale içindeki küçük bir kale gibiydi ve oldukça korunaklıydı. Sağında ve solunda tarikatın ihtiyaçlarının görüldüğü çeşitli hizmet binaları vardı. Sırtını da Alamut'un on bir metre yüksekliğindeki duvarlarına ve hemen altındaki derin uçuruma dayamıştı. Büyük İmam'ın en büyük zevki, duvarın üzerine çıkıp bir koluna uçurumu, bir koluna kartal yuvasını alarak uzun yürüyüşler yapmaktır.

Konağının ön cephesi, üzerinde durdukları düzlüğün güney ucundaki, gökyüzüne doğru bir diş gibi yükselen heybetli dağa bakıyordu. Asıl Alamut bu dağın içine oyulmuştu. Uzaktan bakıldığında sıradan bir zirve gibi görünen bu yükseltiye yaklaştıkça, kayaların arasına oyulan pencereler göze çarpmaya başladılar. Dağın içine yedi katlık bir inşaat yapmayı zamanında Behzat Taner akıl etmişti. Bu iş için çok çalışmış, dünyanın dört bir yanından mimarlar, mühendisler, operatörler ve ustalar getirtmiş ve beş yıl gibi bir sürede Alamut'u tamamlamıştı. Kol gücünü fedailerden sağlamışlardı ve Alamut, dışarıdan getirtilen teknik elemanların son projeleri olmuştu.

Yüksek kubbeli orta salon dağın zemin katındaydı. Hemen üstü Behram ile Behzat Taner'in kullanımına tahsis edilmiş, diğer katlara da fedailer yerleştirilmişti. Dağın her iki cephesine açılan küçük pencerelerden gelen ışık, aynalar yardımıyla iç odalara kadar ulaşırdı. Alamut'un yegâne kapısı bu dağın altından geçirdi. Altı yüz metre aşağıda başlayan tünel, dağı içerden tırmanarak kayalığın önündeki geniş meydana çıkardı.

Bu kalenin en nefis yeri şüphesiz Cennet Bahçeleri'ydi. Yerin altına inşa edilmiş olan bu kapalı seranın uzunluğu beş

yüz metreyi aşkındı. İçinde kocaman ağaçlar ve çeşit çeşit çiçeklerle birlikte iki de yapay dere bulunuyordu. Yapay havalandırması ve ışıklandırması ise deha ürünüydü. Alamut dış dünyada yıpranan fedailerini, gerçekten cennete benzeyen bu bahçelerde ağırlardı.

Büyük İmam huzur içinde arabaya bindi. Aşılmaz kayalıkları, üç tarafındaki uçurumları, dayanıklı duvarları ve donanımlı fedaileri ile Alamut güvenli bir yerdi. Fedailerin de diğer ciplere doluşmasının ardından hareket eden konvoy, doğruca kapıya yöneldi. Kulübeye nöbet bekleyen fedai Büyük İmam'ın geleceğinden zaten haberdardı. Arabaları görür görmez, ayağa kalktı ve önündeki düğmelerden birine bastı. Meydanın tam ortasında, zemine yerleştirilmiş iki çelik kanat gıcırdayarak yanlara kaymaya başladı. Tünelin ağzı görülmüştü. Fedai birkaç düğmeye daha basarak ışıkları yaktı ve önündeki saatin saniyelerini saymaya başladı. Dikkatli olması gerekiyordu. Aşağıya inene kadar arabaların önüne çıkacak olan dört çelik kapıyı da tam zamanında açmak zorundaydı.

Konvoy, karlı ağaçların arasına saklanmış daracık patikalarda yaptığı zorlu bir yolculuğun ardından Saray'a ulaşmıştı. Alamut'un kuzey doğu tarafında, uçurumun öte yakasındaki yüksekçe bir tepenin üzerinde yükselen bina geçen kış, Büyük İmam'ın emri ile alelacele dikilivermişti. Kış ortasında harç karmak, taş taşımak zorunda kalan fedailer biraz homurdanmıştı ama sonuçta ortaya güzel bir iş çıkmıştı. Çok büyük sayılmazdı ama sağlamdı. Üstelik nefis de bir Alamut manzarası vardı. Buranın ne için kullanılacağı, ismine neden Saray denildiği konusunda kimseye bir açıklama yapılmamıştı. İnşaatin bitiminden bir ay kadar sonra fedailerin arasından kırk beşi ayrılmış ve bu gizemli konağa gönderilmişti. Onları bir daha gören olmamıştı. Saray, Alamut tarafından yaptırılmıştı ama aralarındaki fark bu iki binayı birbirinden ayıran uçurum kadar derindi.

Behram arabadan indiğinde bir hayli sinirli görünüyordu. Saray'ın bahçe kapısının açılması için en öndeki arabanın birkaç defa korna çalması gerekmişti. Geleceklerini iki gün önceden haber vermişlerdi üstelik. Dişlerini sıkarak Büyük İmam'ın arabadan inmesine yardım etti. Gün gelecek tüm hesaplar dönecekti nasıl olsa. İşte o zaman ne yapacağını çok iyi biliyordu. Büyük İmam'la birlikte, kapının önünde kendilerini beklemekte olan kâhyaya doğru yürümeye başladılar. Ekrem birkaç adım arkalarından geliyordu. Fedailer ise arabalarda kalmıştı. Çünkü ortalıkta dolaşmaları Saray tarafından hoş karşılanmıyordu.

Kâhya kuru bir "Hoş geldiniz." diyerek misafirleri içeri davet etti. Paltolarını alırken de ekledi: "Hanımım sizi kabul edecek."

Behram içinden okkalı bir küfür savururken, öfkeden kulaklarına kadar kıpkırmızı kesildiğinin farkında değildi. Neyse ki artık Saray'ın kibrine bir son verilecekti. Zor olmuştu, günlerce dil dökmüştü ama Büyük İmam'ı bazı konularda ikna etmeyi başarmıştı. Alamut ipleri tamamen eline alacaktı. Bu lanet yeri son ziyaret edişi olmasını diledi. Her gelişinde kafasına saplanan garip ağrı günlerce beynini oyuyor, bir taraftan da zihnini anlamsız düşüncelere ve hesaplaşmalara boğuyordu. Dayanılır şey değildi...

Kâhya, misafirlerinin önüne geçti ve hızlı adımlarla koridorun sonuna ilerledi. Aralık duran kapıyı hafifçe tıklattı. İçeriden belli belirsiz bir ses duyuldu: "Buyursunlar..."

Behram'ın tüyleri diken diken olmuştu. Saray'ın ağır atmosferine bir de bu kadının küstah sesi eklenince sinirleri zıvanadan çıkıvermişti. Ağır ağır kapıyı açmakta olan kâhyayı kenara itip içeriye daldı. Gözleri, hâlâ saçını başını düzeltmekle uğraşan Büyük İmam'ı bile görececek durumda değildi. Hızlı adımlarla odanın ortasına kadar yürüdü. Pencere kenarındaki masada, tam karşısındaki manzaraya karşı kahvaltısının

son çayını yudumlamakta olan kadına dik dik baktı ve yüksek bir sesle "Günaydın Elif Hanım." dedi. Kadın kendisini duymuş gibi görünmüyordu. Çayından bir yudum daha aldı. Ağır ağır ayağa kalkarken gözleri hâlâ manzaradaydı. Kafasını hiç çevirmeden "Günaydın Hasan." dedi, "Hoş geldin."

Kapıdan içeriye daha henüz girmekte olan Büyük İmam kibar bir sesle karşılık verdi. Cinnet geçirmemek için kendinin zor tutan Behram'ın yanından geçerek Elif'in yanına doğru ilerledi. Gözlerine yine o hayranlık dolu parıltı yerleşmişti. Kadını usulca omuzlarından tuttu ve alnına küçük bir öpücük kondurdu. Elif gülümsedi. Daha uyanıklı bir saat bile olmadığı için yüzünde hâlâ mahmurluğun izleri vardı ve bu, yüzünü her zamankinden biraz daha çocuksu kılıyordu. Uzun, geniş dalgalı, siyah saçları, sabahlığının sırtındaki zümrüt-ü Anka işlemesinin üzerinden beline kadar dökülüyordu. Fazla uzun boylu değildi. Hatta ocaktaki kadınların en kısıyasıydı. En güzeli bile sayılmazdı. Elif'te ne Niran Hatun'un cazibesi, ne de Bengi'nin o biçimli kadınlığı vardı. Kaldı ki öyle ahım şahım bir kadın olmaya hiçbir zaman ihtiyaç hissetmemişti. Çünkü hem güzellik göreceli bir kavramdı hem de zihinlere hükmeden bir sanatı vardı. İnsanların kendisini, kendi istediği gibi görmesini sağlayabiliyordu. Zihinler tutulduğunda da, dış görünüşün fazla bir önemi kalmıyordu. Garip bir şekilde bu yeteneği yüzüne da yansımaya başlamıştı. Hiç sanat kullanmadan Niran Hatun gibi öfkeli, İdris Usta gibi kurnaz, İlyas gibi vurdumduymaz, Salih Usta gibi pimpirikli görünebiliyordu. Bütün bu kabiliyetlerinin bir tek yan erkisi vardı: Siması hafızalarda yer etmiyordu. Kendisiyle aynı odada bir ay vakit geçiren yetenekli bir ressam bile, bakmadan yüzünün şeklini kâğıda çizemezdi. Hayatından çıktığı insanların akıllarında, kendisine dair sadece bir çift göz kalıyordu. İşte bu yüzden Elif'i hayal etmek mümkün değildi.

Elif ile Büyük İmam arasındaki romantik tabloyu odanın ortasından gelen öfkeli bir ses bozdu. "İşler giderek sarpa sarıyor Elif Hanım." dedi Behram, "Bize kolay olacağını söylemişsiniz."

Elif, dikkatle Hasan'ın gözlerine baktı. Saray'da sanatını kullanması olanaksızdı ama ters giden bir şeyler olduğunu anlamak için zaten buna gerek yoktu. Behram'ın sesindeki tını her şeyi gayet açık anlatıyordu. Büyük İmam'ın yüzünde ise kararsız bir ifade vardı. Sanki dirayetini korumaya çalışıyordu. Masanın başındaki sandalyelerden birine yerleştikten sonra bakışlarını Behram'a çevirerek "Ben size hiçbir zaman kolay olacağını söylemedim." diye cevap verdi, "O bizzat sizin lafınızdı. Söyleyin! Nasıl sarpa sarıyormuş işler?"

"Sizinkilerden hâlâ bir haber yok." dedi Behram, "Zamanları iyice daraldığında emanetleri verirler demiştiniz. Söyler misiniz daha ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Elif tek hecelik, küstah bir kahkaha attı: "Yine yanlış. Ben size emanetleri verip vermeyeceklerini zamanları daralınca göreceğiz demiştim. Bir de şunu o aksak hafızanıza iyi sokun. Onlar artık benimkiler falan değil. Eğer öyle olsaydı burada olmazdım... Ya da siz burada olmazdınız. Daha ne kadar beklemeniz gerektiğine de siz karar vereceksiniz. Bu işi başından beri siz yürütüyorsunuz. Bana akıl danışmak şimdi mi aklınıza geldi?"

Behram kadının üzerine yürüyecekmiş gibi diklenerek "Ben mi yürütüyorum?" diye bağırdı, "Bütün planları yapan sen değil misin? Ölümsüzlük fikrini aklımıza sokan, fedaileri büyüleyip eminlerin üzerine salan sen değil misin?"

Elif cevap vermeden önce bir kez daha Hasan'a baktı. Suratında Behram'ı lanetleyen bir ifade vardı ama araya girmeye de niyetli görünüyordu. "Tamam, o da ben olayım." dedi Elif dişlerini sıkarak, "Ama benim hiçbir lafımı dinlemediniz.

Eminleri doğruca bana getirin demiştim, siz adamları parçaladınız. Hani hiç ölüm olmayacaktı? Size Yediler'i tahrik edip durmayın, Bengi'nin emanetinin peşini bırakın dedim ama tek bir lafımı bile dinlemediniz. Beni bu eve hapsedtiniz. Size dışarıdan en sağlıklı bilgileri getirecek olan bendim. Bunu bile engellediniz. Şimdi de geçmiş karşıma işler sarpa sardı diyorsunuz. Sarpa sardığı falan yok. Her şey çok açık. Duymak ister misiniz?"

"Lütfen." dedi Behram ukala bir gülümsemeyle. Oysa Elif'in hiç gülesi yoktu. Kesin bir sesle "Bu iş sizin için bitti." deyiverdi, "Yediler pazarlığa yanaşmayacak."

Odayı buza kestiren bu laf Behram'ın öfkesini bile dondurmuştu. "Ne... Ne demek?" diye kekeledi, "Sizin için bitti ne demek? Sen ne yapacaksın? Elini kolunu sallaya sallaya evine mi döneceksin? Gidip 'ellerinden kurtuldum' mu diyeceksin?"

Elif rahattı: "Siz Yediler'in rehine numarasını yuttuğunu mu zannediyorsunuz? Yalan olduğunu çoktan fark etmişlerdir. Unutmayın ki o da sizin fikrinizdi. Size bu işe Alamut'u hiç karıştırmayalım, başka bir yol bulalım demiştim ama onu da dinletemedim. Alamut'un ismi olmadan olmaz diye tuturdunuz. Sıkışınca da o rehine hikâyesini uydurdunuz. Benim kolay kolay rehin düşmeyeceğimi herkes bilir. Kime ne anlatıyorsunuz?"

Behram bir süre sessiz kaldıktan sonra aniden "Yediler pazarlığa yanaşacaklar." diye gürledi, "Yanaşmak zorundalar çünkü ölecekler. Bunu kimse göze alamaz. Bu işi buraya kadar getirdim. Bundan sonra bırakmam. Sen de elinden ne geliyorsa yapacaksın."

Elif ağzından tükürükler saçarak konuşan bu adama acıyarak bakıyordu: "Değil pazarlık yapmak, size cevap bile vermeyecekler. Şu an tüm güçleriyle Alamut'u arıyorlardır. Sandığınızın aksine benim artık kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ama

burayı bulurlarsa başınıza gelecekleri hayal bile edemezsiniz. Bırakın beni, Yediler'e teslim olayım. Her şeyi kendi başıma yaptığımı, sizi büyüleyerek bu işe alet ettiğimi söylerim. Sizin için, Hasan için elimden gelen her şeyi yaparım."

Behram bağırmaya devam etti: "Koskoca Alamut'u, koskoca Büyük İmam'ı elinde oyuncak ettiğini mi söyleyeceksin yani. Gelsinler, öldürsünler, Alamut'u başımıza yıksınlar daha iyi."

"Sizi öldürmekle kalmazlar." diye cevap verdi Elif, "Alamut'u tarihten silerler. Bırakın gideyim. Belki siz ölümsüzlüğe kavuşamazsınız ama Alamut kurtulur."

Bu laflar Behram için koca bir yalandan başka hiçbir anlam gelmiyordu. "Alamut yaşayacak." dedi, "Sonsuza kadar ve bizimle birlikte! Sen de Alamut'la aynı sonu paylaşacaksın. Madem Yediler'den bu kadar korkuyorsun, o zaman güvenliğin arttırılacak."

Sözünü bitirir bitirmez sertçe arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Ayak sesleri, hızla çarpan kapının gürültüsünün arasında kayboldu.

Elif odanın eski sükûnetine kavuşmasını bekledikten sonra gözlerini Hasan'a çevirdi. Büyük İmam ellerini dizlerinin üzerine koymuş, başını önüne eğmiş öylece duruyordu. Üzerinde bir çift gözün ağırlığını hissediyordu ama söyleyecek tek bir kelimesi bile yoktu. İhtiyar kafası, her şeyin nasıl olup da bu raddeye geldiğini bir türlü anlayamıyordu ama içinden bir ses hiç de masum olmadığını söyleyip duruyordu. Haksız değildi o ses. Ölümsüzlüğü herkes kadar kendisi de arzulamıştı. Dünyaya hükmedeceklerdi. Önlerinde diz çökmeyen, korkudan titremeyen kimse kalmayacaktı. Bütün bunların hayalini kurmuştu, hâlâ da kuruyordu ama bunların hiçbirisi, kimsenin bilmediği o tek, biricik hayalden daha önemli değildi: Elif'le birlikte sonsuza kadar sürecektir bir yaşamın hayali...

Büyük İmam kafasını yerden kaldırmadan ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Dil bunca kemiği kırdıktan sonra artık bir laf demeye ve bir laf işitmeye tahammülü yoktu. Tam çıkmak üzereyken Elif'in ismini seslendiğini duydu. Kafasını çevirmeden öylece bekledi. "İksirin akan zamanı geri getirmediğini biliyorsun değil mi?" dedi Elif. Hasan yürümeye devam etti...

Dışarı çıktığında Behram'ı arabanın yanında kendisini beklerken buldu. Öfkesi geçmiş gibi görünüyordu. Geldiğini görünce hemen yanına koştu. "Özür dilerim." dedi, "Biraz fazla bağırdım. Sizin için değerli bir zat olduğunu biliyorum ama... Daha önce konuşmuştuk bunları."

Büyük İmam Behram'a eliyle bu konuyu kapatmasını söyledikten sonra "Behzat'tan haber var mı?" diye sordu. Şu sıralar en çok ihtiyacı olan şey akıldı.

"Arıyoruz." dedi Behram.

Bu üstünkörü cevap Hasan'ı biraz öfkelenmişti. Aniden duruverdi: "Nasıl arıyorsunuz?"

"Her yere baktırıyorum. Bugün yarın haber alırız."

"Behram! Sen Behzat'ı kardeşini arar gibi aramıyorsun. Eşkiya gibi kovalatıyorsun. O da bunu bildiği için ses vermiyor. O çocuk ne yaptı evladım sana?"

"Bir şey yaptığından değil. Sadece Alamut'u açığa vurmaktan korkuyorum. Behzat'ı bilirsiniz..."

Bu söz Büyük İmam'ı enikonu kızdırmıştı. "Bilirim!" dedi sert bir sesle, "Behzat canını verir ama yine de Alamut'u satmaz. Bunu bilirim!"

"Haklısınız." dedi Behram. İçinden ise "Bu adam yaşlandıkça saflaşıyor" diye geçiriyordu. Büyük İmam'ın arabaya binmesine yardım ettikten sonra kapıyı kapatıp Ekrem'i yanına çağırdı.

“Buyurun Behram Bey.” dedi silahtar.

“Sabah bir şey söyleyecektin?”

“Habercileri hazırlattım. Ne zaman isterseniz gönderebiliriz.”

Behram heyecanlanmıştı: “Hah! Söylediğin iyi oldu. Hemen gönder. Unutma Behzat Taner’i bulana ödül var.” Sonra kafasıyla Saray’ı işaret etti: “Burayı da dediğim gibi halledersin.”

Ekrem buna da kafasını salladı ve arabanın kapısını açtı. Artık aldığı emirlerin ucunu kaçırmıştı. Ne işe yarayacaklarını düşünmüyordu bile. Cipe bindi ve konvoy Alamut’a doğru harekete geçti.

“Yahu Salih Allah’ın adını verdim dur!” diye bağıırıyordu İdris Usta. Bir taraftan da Salih’e yetişmeye çalışıyordu: “Ne yapacaksın sen o dosyayı?”

Salih Usta’nın duracak durumu yoktu. sütunlu salona çoktan girmiş ve etrafı kurcalamaya başlamıştı bile “Alıp Soner’in anası olacak o Rebii şıllığının kafasına vuracağım.” diye cevap verdi, “Madem oğlu böyle bir işe bulaşmış, Alamut’un yerini de biliyordur. Bilmiyorsa da ben tepesine çökünce öğrenir! Nerede o dosya?”

İdris Usta bezmiş bir şekilde anlatmaya çalıştı: “Dosya bende. Lakin daha zamanı gelmedi.”

Salih “Daha ne zamanı?” diye öyle bir bağırdı ki, taş duvarlar bile zangırdadı: “Kırkımız çıkınca Mehmet Sinan mı götürecektir Soner’in anasına. Bu akşam biniyoruz tepelerine İdris Usta. Bu akşam!”

“Yahu Salih etme eyleme. Bak sinirlisin, başımızı olma-dık belaya sokacaksın.”

“Gelmedik bir bela kaldıysa o da gelsin usta. Ne yaptığımı biliyorum ben.”

“Salih yolda gelirken polise küfretilsin. Karakolluk oluyorduk. Aklın başında değil senin.”

“Ederim tabi. Sırası mıymış kafa kâğıdı sormanın?”

“E, elinde yatağanla sokaklarda dolaşırsan sorar tabi.”

Salih Usta derin bir nefes alıp hâlâ elinde duran yatağını masanın üzerine bıraktı: "Aha bıraktım. Verecek misin şimdi dosyayı?"

İdris Usta derin bir of çekti. Beklenenin aksine Salih haberi duyunca çökmemiş, delllenmişti. Niran Hatun'dan ve Behruz Usta'dan af dilemiş ve bu pisliği en kısa zamanda temizleyeceğini söylemişti. Sonra da İdris Usta'nın kapısına dayanmış ve bilmediği, duymadığı her şeyi anlatmasını istemişti. Usta da bilmek hakkıdır deyip ne var ne yoksa söylemişti. Şu an ise aklından "Hay dilim kopaydı..." diye geçiriyordu ama artık çok geçti. Salih dizginlerinden boşanmıştı bir defa. Hayatı boyunca çırağı kendisine benzemediği için hayıflanıp duran Niran Hatun bile karşısında duramamıştı. Salih'in kendisini paylaşmasını alttan almış, üzüntüsüne vermiş değildi. Basba-yağı korkmuştu.

Aslında İdris Usta'nın aklını kurcalayan çok daha başka bir şey vardı. Salih'in çıldırması belki doğal karşılanabilirdi ama bazı hareketleri ve sözleri hâlâ Elif'in yediği haltın ciddiyetini kavrayamadığını gösteriyordu. "Kızını dövmeyen dizini dövermiş işte!" diyordu Salih. "Elime bir geçsin Sultan Ahmet'te meydan dayağı atacağım diyordu." Kısaca Elif'i hâlâ yaramazlık yapmış bir kız çocuğu gibi görüyordu. Bunu şimdilik bir şakıncası yoktu ama ileride zalim gerçek ile yüzleşmek zorunda kalabilirdi.

Usta, sakın görünmeye çalışan Salih'e bakarak "Tamam." dedi, "Dosyayı vereceğim ama Makbule Hanım'a birlikte gideceğiz. Oldu mu?"

Salih kafasını salladı. Sonra hemen toparlanıp ekledi: "Bu akşam gideceğiz..."

"İki gece daha sabret Salih."

"Niye iki gece daha usta? Ne olacak iki gece sonra?"

“Şebhun bütün gecelileri sıkıştırmış olacak. Korku işimizi kolaylaştırır. Anladın mı?”

“Şebhun işine çoktan başlamıştır usta. Bu gece gidelim.”

İdris Usta şöyle bir düşündü. Hem Salih haksız sayılmazdı hem de iki gündür bu adama ‘dur’, ‘olmaz’ demekten bıkkınlık gelmişti. “Tamam, Salih dedi. Bu gece gidelim.”

Mutabakat sağlanmıştı. Salih, kendisine uğraşacak yeni bir şeyler aranmaktayken odalarının kapısının ağzında kendilerini izlemekte olan yüzbaşı ile üstegmeni gördü. Hızla üzerlerine doğru giderek “Siz Alamut’u izliyormuşsunuz öyle mi?” diye sordu.

“Öyle.” dedi yüzbaşı. Dayının yüzü pek tekin gelmemiştii.

“Çıktı mı bir şeyler bari?”

“Daha değil. Bekliyoruz.”

“Aman bir şey duyarsanız bana da haber verin.” dedi Salih Usta, “Neye yarar demeyin dört koldan yükleniriz üzerlerine.”

Yüzbaşı hafifçe ustanın kolunu sıvazladı: “Veririz tabii ki Dayı. Bir de şey... Ne denir, nasıl denir bilmiyorum ama... Duyduk da... Geçmiş olsun diyelim artık.”

Salih Usta yüzünü buruşturdu: “Öyle diyelim yeğen. Toprak’ın haberi var mı?”

“Var Dayı. Hemen söyledik. Çok üzüldü... Hatta bir fırsatta konuşmak istiyor seninle.”

“Sağolsun.” dedi Usta, “Söyle ona hiç kafasını yormasın. Her şeyi halledeceğiz. Gör bak. Ustam demişti dersin.”

Yüzbaşı “Eyvallah” gibilerinden bir şeyler mırıldanmaya çalışıyordu ama odadan gelen cep telefonu sesi konuşmasına izin vermedi. Sarp hızla içeriye girdi. Birkaç saniye sonra da sesi tüm sütunlu salonda yankılandı: “Koşun! Alamut telsizlerini açmış!”

Birinci Kordon'da, sıra sıra dizilmiş restoranlardan birinde, adamın biri saatlerdir yemek yiyordu. Hafta içi tenhaliğini yaşıyan mekânda göze batma korkusuyla, masasını donatmaktan çekinmişti. Bu yüzden garsonu sürekli yanına çağırıyor ve mönüdeki her şeyden, yarımşar porsiyon da olsa sipariş ediyordu. Mekân sahibi ve çalışanları bilmese de, gayrı resmi bir takım grupların 'en çok arananlar' listesinde son birkaç haftadır en üst sırayı işgal eden bu adam Behzat Taner'den başkası değildi. İstanbul'dan İzmir'e, çok zorlu, uzun ve yorucu bir rotayı takip ederek gelmişlerdi. Bir yerde bir günden fazla kalmamışlar, çoğunlukla arabada yatmışlar, telefonla az konuşmuşlar, az adama güvenmişler, yanlarında kalan son iki korumayı Denizli'de silkeledikten sonra Cahit'le birlikte sağ salım İzmir'e kapağı atmışlardı. Deniz havası Behzat Taner'in iştahını açmış olacak, buraya geldikleri günden beri restoran restoran dolaşıyordu. Birkaç pürüz haricinde ortada iştahını kaçırarak ciddi bir sorun yoktu. Saat onu çeyrek geçiyordu. Her iki gecede bir, saat tam yirmi ikide yaptıkları gibi, Cahit telefonunun pilini takmış, kartını yerleştirmiş ve gerekli yerlerden gerekli bilgileri almak üzere تنها bir köşeye çekilmişti. Ne var ki bu gece konuşması biraz uzun sürmüştü. Önündeki yaprak sarmasının tadını çıkartmaya çalışan Behzat Taner artık işkillenmeye başlamak üzereydi ki restoranın kapısı açıldı. Cahit suratında muzur bir gülümsemeyle geliyordu. Masaya oturur oturmaz "Gözünüz aydın Behzat Bey!" dedi.

Avukat lokmasını güzelce çiğnedi ve yuttu: "Hayırdır?"

"Alamut başınıza ödül koymuş."

“Bak sen! Neymiş ödöl?”

“Bilemiyorum Behzat Bey. Sadece sizden haber getirenin ödüllendirileceğini söylemişler.”

“Alamut’un telsizlerinden mi geçmişler bu haberi?”

“Evet Behzat Bey. Düzenli olarak da tekrarlıyorlarmış.”

Taner’in suratının bir yarısını alaycı bir gülümseme, diğer yarısını da öfke kaplamıştı. “Bak Allah’ın geri zekâlısına.” dedi, “O telsizlerden cayır cayır haber geçmeye devam ederse benim başım yerine ne alır bilemem artık. Kaç kere de söyledim salağa. Neyse... Bizim programda bir aksama var mı?”

“Yok Behzat Bey. Siz ne zaman haydi dersiniz. Yalnız... Jülide’yi ne yapacağız. İstanbul’da kaldı.”

Behzat Taner çatalına taktığı ikinci sarmayı gerisin geri tabağa bıraktı. Canı sıkılmıştı. Oflar gibi bir sesle “Bilmiyorum Cahit.” dedi, “Bakacağız bir çaresine. Bir şekilde çıkartacağız Jülide’yi oradan.” Cahit de sıkılmıştı: “Zaman dar Behzat Bey. İstanbul da tehlikeli şu sıralar.”

“Biliyorum.” dedi avukat. Sonra gözleriyle masada duran telefonu işaret etti: “Sen söksene şu aleti artık.” Cahit hemen toparlandı. Çeneye dalıp, önemli bir güvenlik prosedürünü unutmuştu. Bunca yol geldikten sonra cep telefonundan yerlerinin tespit edilmesi üzücü olurdu. Parmağını tam kapatma tuşuna atmıştı ki, telefon çalmaya başladı. Her ikisi de irkilmişti. Günlerdir zil sesi duydukları yoktu. Behzat Taner bir telefona, bir Cahit’e bakıp “Kim?” diye sordu.

“Ali arıyor Behzat Bey.” dedi Cahit, “Sizin büronun odacılarından...” Taner şöyle bir düşündü: “Aç!”

Cahit düğmeye basıp cihazı kulağına götürdü: “Ne var? Ne? Bana bak ciddi misin sen? Nereden duydun? Jülide mi aradı? Tamam!” Telefonu kapattı ve telaşla pilini sökmeye

koyuldu. Suratı allak bullak olmuştu. "Jülide..." dedi, "Jülide'yi almışlar!"

Avukat yıkılmıştı. Bunun yaptıklarıyla, yapacaklarıyla, yerinin bulunmasıyla, yakalanmasıyla falan alakası yoktu. Çünkü Jülide, bu hayatta işine, planlarına ve çıkarlarına karıştırmadığı, her türlü pislüğinden sakındığı tek insandı. Behzat Taner kendisini büyük bir merhametsizliğin kurbanıymış gibi hissediyor ve hayatında ilk defa karşılaştığı bu duyguyla acemice başa çıkmaya çalışıyordu. Bu büyük bir ahlaksızlıktı. Bu bel-den aşağı vurmaktı. Jülide bu oyuna girecek ve böyle bir rolü hak edecek son insandı. O kadar üzgündü ki, adam gibi öfkelenemiyordu bile. "Behram..." diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle, "Ben sana ne kötülük ettim de dokundun kıza?"

Cahit patronunu fısıltısına kulak kabarttıktan sonra "Yüzbaşı almış." deyiverdi.

Taner bir rüyadan uyanırmış gibi irkildi: "Ne?"

"Jülide'yi Alamut almamış Behzat Bey. Yüzbaşı almış."

"Hangi? Şu bizim Sarp Gönen olan mı?"

"Evet Behzat Bey... Yalnız Jülide bildiği herkesin ismini okumuş. Yüzbaşı duman ediyormuş İstanbul'u. Yerimizi bulurlar yakında... Nasıl yapalım?" Behzat Taner şöyle bir düşündü: "Çay içer misin Cahit?"

"Efendim?"

"Çay diyorum. İçer misin?"

Cahit garip garip avukata baktı. Böyle durumlarda fazla üstüne gidilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "İçeyim." diye cevap verdi.

Behzat Taner garsona iki çay işaret ettikten sonra restoranın geniş camından denizi seyretmeye daldı. "Cahit." dedi kafasını çevirmeden, "Bu haberi teyit et."

Güneş çoktan batmıştı ama Elif hâlâ pencerenin dibindeki koltukta oturuyordu. Bacaklarını toplamış, kollarını koltuğun kolçağına koymuş, çenesini de kollarına dayamıştı. Bununun bir karış ötesindeki camın üzerinde nefesinin buğusu duruyordu. Dışarıso soğuktu. Ay bulutsuz gökyüzünde ışıktan bir top, yeryüzündeki karların üzerinde ise beyaz bir kış gecesi parıltısıydı. Hemen önünde ağaclar vardı, biraz ötesinde uçurum. İleride dağlar vardı ve dağların içinde Alamut.

Kendini kötü hissediyordu... Tüm anlamlarıyla kötü...

Üzüntüsünün öfkeye dönüştüğünü ve öfkesinin gün geçtikçe ağırlaşarak; zihnini, ruhunu ve kalbini derin bir karanlığın dibine doğru çekmeye başladığını hissedememişti. Ocağını terk etmiş, karanlık aklına düşen fikirlerin ve oyunların peşine takılmış ve çok geçmeden, kararlı adımlarıyla, ihanet bataklığında yürümeye başlamıştı.

Ama bataklık, bataklığı işte. Saplanmıştı...

Madalyonunu koparıp atması bir son değildi aslında; çoktan çıkılmış olan bir yolun başlangıç adımlarıydı. O karmaşık ve karanlık düşünceler, tüm bu planlar, kafasında mahalleyi terk ettikten sonra mı olmuşlardı, yoksa önceden mi filizlenmişlerdi, Elif kestiremiyordu...

Gerçi; kendine yeni bir ev kuralı beri, mahalleye evim diymiyordu ama ocak yine de büyüdüğü, yetiştiği bir yerdi; hayatının tek parçasıydı. Ve terk ettikten sonra zihnini, ruhunu ve kalbini istila etmiş tüm o duyguların yanına bir de korku eklenmişti. Kötüsü, bu türden bir korkuya çok alışık

birisi değildi Elif, çünkü 'en büyük' olmaya, tüm sorumluluğu tek başına taşımaya, yükseklerde bir başına kalmaya hiç alışık değildi...

Ocaktan ayrıldıktan sonra her şey daha da bulanıklaşmaya başlamıştı. O günden sonra yaptıklarını korkudan mı, öfkeden mi, üzüntüden mi, yoksa gerçekten kafasındaki karanlık fikirleri ilmek ilmek hayata geçirmek için mi yaptığını tam olarak kestiremiyordu. Sadece öfkeli olmak istediğini hatırlıyordu. Kaburgalarının arasındaki, yüreğini sıkıştıran tüm o kasvetin; sonsuz, merhametsiz bir öfkeye dönüşmesini ve bütün dünyayı ateşe verme pahasına akıp gitmesini istiyordu.

İşte otuz küsur yılın ardından Hasan'ın karşısına tekrar çıktığında, yüreği ve zihni böyle bir abluka altındaydı. Ve otuz küsur yılın ardından Hasan'ı tekrar görmek, akla ve mantığa dair son kırıntıları da kafasından söküp atmıştı. Nihai kararını o akşam, o an vermişti Elif: İksir ele geçirilmeliydi...

Son görüştüklerinde Hasan yakışıklı ve genç bir adamdı. Aynı yaşta görünüyorlardı. Ve otuz küsur yılın ardından sadece iki şey değişmeden kalmıştı. Birincisi tabii ki Elif'ti. Damarlarında dolaşan iksir görevini yapmış ve zamanın yıpratıcı gücünü katı bir şekilde kendisinden uzak tutmuştu.

Değişmeyen ikinci şey ise Hasan'ın bakışlarıydı. Tıpkı otuz küsur yıl önce, birbirlerini ilk gördükleri anda olduğu gibi aşk ve tutku doluydu.

Elif her ikisine de şaşırmamıştı çünkü biliyordu...

Hayatına girdiği gibi, ansızın çekip gittikten sonra Hasan'ı takip etmeyi bırakmamıştı. Aslında çok da kasıtlı yapmamıştı bunu. Çünkü en acemi, en eğitimsiz zihin hükümranı bile düşünündüğünü hisseder, kimin düşündüğünü anlardı. Ve Hasan kendisini o kadar sık ve öylesine yoğun düşünüyordu ki, Elif, zihnine girebilmek için ufak bir zahmet göstermek zorunda bile kalmamıştı.

Hasan'ın zihninde özlemi görmüştü Elif. Ve özlemin yitirmekle birleşip nasıl bir öfkeye ve hırsa dönüştüğünü...

Alamut'u da görmüştü Elif. Hem daha başlangıcından... Daha temel taşı bile atılmadan, daha ortada tek bir fedai bile yokken, Alamut'un karanlık bir fikir olarak Hasan'ın zihninde belirişini izlemiş, Behram'ı ve Behzat Taner'i, daha çocuk sayılabilecek yaştalarken yine aynı zihinden okumuştur.

Belki de bu yüzden, şu an bir nevi mahkûmu bile olsa, Hasan'ın yanındaydı. Belki de çıkmış olduğu yolun, Hasan'ın yıllar önce kat etmiş olduğu yol ile benzerliğinden... Belki Alamut'un kudretinden, belki de unutulmayışın şımarıklığından, ya da hepsi birden...

Kesin olan tek şey vardı, o da hayatını berbat ettiği adamın hayatını bir kere daha berbat etmeyi becermiş olmasıydı. Özetle, bir kaybedişin bedelini, bir kaybetmişe ödetmişti Elif. Tüm günahlarına bir büyük bir günah daha eklemiş, unutulmadığını ve reddedilemeyeceğini bildiği, biraz da sanatına güvendiği için, çıkmaz sokağında Hasan'ı yanına yoldaş etmişti.

Otuz küsur yıl sonra o gün, Hasan'ın karşısına çıkıp, yüzünü işgal eden kırışıklara baktığında, zaten bildiği Alamut'u gördüğünde, yakınına sokulduğunda ve geçmişi hatırladığında iksiri ele geçirmeye karar vermişti Elif. Çünkü Hasan böyle olmayabilirdi... Diğerleri gibi...

Hasan bilmiyordu, zaten bilemezdi, Elif de söylememiştii ama damarlarında 'meleklerin kanı' dolaşıyordu. Ve aslında Elif ile aralarındaki tek fark, o doğduğu sıralarda, Yedi Kartal Ocağı'nın yedi üyesi de tastamam ve sağ salim hayattaydı. Ocağın bir çırağa ihtiyacı yoktu, olsaydı bile, Hasan'ın yolu ustalardan biriyle kesişir miydi? İşte bu, sanat ve irfan sahibi insanoğullarının bile yanıtlayamayacağı bir muammaydı.

Elif nicedir, ne zaman başladığını hatırlayamadığı bir zamandan beri düşünüp duruyordu. Kendi zamanında doğan

sanat sahibi çocuklar ile kendisi arasındaki tek ve de en büyük fark, Salih Usta ile yollarının bir yerde ve bir şekilde keşmiş olmasıydı. Talih ya da kader ile açıklanabilir miydi bu? Elbette... Fakat bir soru her daim yerinde dururdu: Peki ya diğerleri?

Diğerleri...

'Meleklerin Sanatı'yla doğan çocukları izlemişti Elif. Yolu Yediler'le asla keşilemeyecek olanları... Adına "sanat" denilen o doğal kudretin, eğitimden yoksun kalınca nelere dönüşebildiğini görmüştü. Zannedildiğinin ya da kendine söylenenin aksine, yaşla birlikte sönüp gitmiyordu. Tam tersine, çocukla birlikte o da büyüyor ve akacak bir mecrası olmadığı için zaman içerisinde sıra dışı bir yeteneğe dönüşüyordu. Damarlarında 'Melekler'in Kanı'nın dolaştığını bilmeden yazan, resim yapan, heykel yontan, şarkı söyleyen onlarca insanla tanışmıştı Elif. Ve bunlar şanslı olanlardı. Çünkü 'sanat', garip yeteneklere de dönüşebiliyor, tıpkı Hasan'da olduğu gibi kendisini büyüleyici bir hitabet kabiliyeti ve üstün bir ikna gücü olarak da kendisini gösterebiliyordu. Yeteneği başına dert olmuş onlarca talihsizle de tanışmıştı Elif. Ve düşünmüştü: Sokakların ortasında vurulan o delikanlı, karşısındakinin zihnini okuyabildiğini bilse, durmadan kumar oynayıp servet kazanmak dışında neler yapardı acaba? Peki ya akıl hastanesindeki o kızcağzı? Birisi ona 'aslında hayvanları duyabildiğini' söyleseydi hayatı daha kolay ve daha farklı olmaz mıydı? Elleri en az Bengi Hatun kadar şifalı bir adam tanımıştı... Hapisteydi... Diplomasız doktorluk yapmaktan... Köyün birinde yaşlı bir teyze tanımıştı. Herkesin aldığından dört kat daha fazla ürün alınca, kerameti toprakta bilip tarlasına çökmüşlerdi. Evinin önündeki mendil kadar topraktan sağlıyordu geçimini ki, aynı toprağı İdris Usta'ya verseniz açlıktan ölürdü...

Hasan da bu diğerlerinden biriydi işte. İşlenmemiş yeteneği kendi kendine büyümüş ve Alamut'a sebep olmuştu.

Elif, saklandığı ve planlarına alet ettiği yerin bir şer yuvası olduğunu başından beri biliyordu. Buna rağmen Hasan'a Yediler'i anlatırken ve ölümsüzlüğü vaat ederken en ufak bir tereddüt göstermemişti. Sözünde durmaya da niyetliydi. Ölüm-süzlüğün sırrını Alamut ile paylaştıktan sonra kendi yolunda yürümeye devam edecekti. Başında ölümsüzlüğe kavuşmuş insanlar da olsa, bütün şer yuvaları gibi Alamut da eninde sonunda belasını bulacaktı nasıl olsa. Elif ise büyük hedefine doğru ilerleyecek, gizli saklı çabalamanın, kıt kanaat debelenmenin ötesine geçecek, kendini bulduğu günden beridir içinde tuttuğu feryadı korkmadan haykıracak ve bir daha 'Meleklerin Sanatı'yla doğmuş hiçbir çocuğun heder olup gitmesine izin vermeyecekti.

İşte böyle düşünüyordu Elif... Daha doğrusu düşünebildiği tek şey buydu.

Alamut'a geldikten sonra ilk iş olarak güvenlik sorununu halletmişti. Hasan'ın kendisine verdiği bir grup fedaiyi sanatıyla etkisi altına alıp, her birini ölümüne sadık birer savaşçı haline getirmişti. Yaptırdığı yekalaz taşı, beş asırdan sonra bu dünyada yoğurulan ilk taşı ve emsallerinin en büyüğüydü. Ne var ki, ocağın kendisini o ya da bu şekilde bulabileceğini biliyordu. Daha etkili bir korunmaya ihtiyacı vardı ve bunu da sadece Zülfikar sağlayabilirdi. Elif, ismini veren şehzadeyle olan arkadaşlığını, padişahlık zamanlarında da sürdürdüğü için, Topkapı'da bir hayli vakit geçirmişti. Padişahın rahmetli babası tarafından İstanbul'a getirilen kılıcın tüm hikâyesini biliyordu. Saklandığı yeri bulması da hiç zor olmamıştı.

Zülfikar'ın yanında geçirdiği ilk günler Elif'e müthiş bir huzur vermişti. Kendisine hiçbir sanatın dokunamayacağından emindi. Ama daha da güzeli kendi sanatının hükmünü kaybetmiş olmasıydı. Doğduğu günden beri ilk defa kendisini sıradan bir insan gibi hissediyordu. Herkesin zihnini kurcalarken kendisinininkini de rahatsız eden sanatı bir kenara çekilmiş

ve Elif'i duyularıyla baş başa bırakmıştı. Artık gerçekten ve sadece görüyor, duyuyor ve düşünebiliyordu. Keyfi öylesine yerindeydi ki, aslında Zülfikar'ın esiri olduğunu fark ettiğinde her şey için çok geçti. Bu yarı açık cezaevi hayatı Behram'ın kılıcın kerametlerini keşfetmesiyle başlamıştı. O çakal akıllı adam, sanatı olmadığı takdirde Elif'in orta boylu bir kızcağızdan başka hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Büyük İmam, Alamut'un kurucusu ve varlık sebebiydi ama artık onun üzerinde fazla bir hükmü yoktu. İpler dışarıda Behzat Taner'in, içeride ise Behram'ın elindeydi. Elif'in gözden kaçırdığı en önemli nokta bu olmuştu. Behram güvenliği bahane ederek Saray'da Zülfikar'ın bulunduğu odaya kendi adamlarını yerleştirmiş, giriş çıkışları da kontrol altına almıştı. Biraz Hasan'dan, biraz da Elif'e körü körüne bağlı fedailerden çekinmese daha da ileriye gitmekte tereddüt etmezdi. Kendisinden başka hiç kimseye güvenmeyen Behram, ucunda ölümsüzlüğün durduğu bu planı da hâkimiyetine almıştı. Üstelik hiç kimseyi dinlemiyor, söylenen hiçbir şeye inanmıyordu. Elif bütün samimiyetiyle emanetinin şu an için asla ulaşamayacağı bir yerde olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama dinletememişti. Emininin kim olduğunu da söyleyemezdi. Çünkü Behram'ın yine laf dinlemeyerek verdiği ismin üzerine gideceğini adı gibi biliyordu. Bu da kaçınılmaz bir ölüm anlamına gelmekteydi.

Lakin artık bunların çok fazla önemi yoktu çünkü yolun sonu yavaş yavaş görünmeye başlamıştı. Ocak ölümü pahasına bile olsa emanetleri vermeyecekti.

Elif geride kalanlar tarafından nasıl hatırlanacağını düşündü. İktidar ve ölümsüzlük manyağı; yetiştiği ocağın ölümünü isteyen bir hain... Sadece Yedi Kartal Ocağı değil, bütün âlem, hatta ezeli düşmanları bile böyle düşünecekti mutlaka. Hain kendisine en çok yakışan kelimeydi belki. Ama ocağının ölümünü hiçbir zaman istememişti. Hâlâ da istemiyordu.

Yalnız kaldığı zamanlarda içinde ustaların ölümüne dair bir korku büyümeye başlıyordu. Sanki bunca işin altından çıktığı baş kendisinin değilmiş gibi içten içe Yediler'in tarafını tutuyordu. Behram asık bir suratla, Yediler'in Bengi'nin emanetini geri almayı başardıklarını söylediği gün nasıl da sevinmişti. Ya Salih Usta'nın ölüm söylentisinin kulağına geldiği gün. Ağladığı görülmesin diye kâhyayı bile evden uzaklaştırmıştı. Elif'in halleri işte böyleydi ama bütün bunları bu saatte sonra birilerine anlatmaya çalışacak kadar da cahil değildi. Neyse ki büyük bir tesellisi vardı. Verdiği en büyük sözleri tutamamış olsa da, her şeye rağmen ve her daim kendisini bir 'abla', bir 'kahraman' hatta bir 'anne' olarak anacak ve anımsayacak dört kişiden ibaret bir sır bırakıyordu geride. Yaptığı her şeyi onlar için yapmıştı ya da onlar, yaptığı her şeyin kışvesi ve mazeretiydi; bilemiyordu. Fakat onlar için yapabileceği son bir şey daha vardı: Ocağın yaşamasını sağlamak. Hesap basitti. Yedi Kartal bu âlemin sigortasıydı. Varlığı sükûnet demekti, yokluğu ise kaos... Ve ardında bıraktığı sır ancak sükûnette yaşayabilir, belki hayata tutunup serpilebilir, hatta kim bilir, vasiyetini sonsuzluğa bile taşıyabilirdi...

İşte Elif koltuğun üzerinde bu beyaz gecenin manzarasını seyretmekteyken bunu düşünüyordu. Hazır daha vakit varken, yeryüzünde kalmasını istediği son iki şey için bir şeyler yapmalıydı. Öyle bir dalıp gitmişti ki, dışarıda karları çiğneyen ayak seslerini duymamıştı. Sertçe vurulan kapının sesiyle ancak kendine gelebildi. Oturuşunu düzeltti, sakın gözlerini kapıya dikerek "Gel!" diye seslendi. Aralanan kapının arasından kâhyanın yarım silüeti belirdi. Yüzü telaşlıydı. "Hanımım." dedi içeriye girdikten sonra, "Saray'ın etrafı sarıldı. Alamu'tan da birlik göndermişler. İçeriye girmek istiyorlar. Ne yapalım?"

"Kaç kişiler?"

"Yetmiş hanımım. Kırkı Geceli."

Elif sinirle gülümsedi. Soner Bey'in Alamut'ta bıraktığı kalıntılardan ve Behram'ın bunlardan nasıl nefret ettiğinden haberdardı. Aklı sıra bir taşla iki kuş vuruyordu. "Peki, ya dışarıdakiler?" diye sordu.

"Sayamadım hanımım." diye cevap verdi kâhya, "Ama Saray'ın etrafı tamamen kuşatıldı... Ne yapalım?"

Behram dediği gibi Saray'ın güvenliğini arttırıyordu ve Elif'in fazla düşünmesine gerek yoktu. Sadece Gecceliler'in karşısında bile kendisine bağlı otuz adamı, otuz ölümden fazla etmezdi. "Alın içeriye." dedi, "Nereye istiyorlarsa yerleşsinler."

Daha patlattığı tokadın duvarlarda yankılanması dinmeden Bengi Hatun kızın saçlarına yapıştı: “Söyle bakayım Behzat Taner senin neyin oluyor?”

“Patronum.” diye inledi Jülide. İki günden beri ağlamaktan tükenmişti.

“Peki, sen nesi oluyorsun o adamın?”

“Sekreteriyim.”

“E yatıyormuşsunuz?”

Jülide’den cevap gelmeyince hatun bir tokat daha patlattı: “Nasıl sekreterlik bu? Sen nesi oluyorsun bu adamın? Karısı mı? Sevgilisi mi?”

“Bi... Bilmiyorum...”

“Nasıl bilmiyorsun. Kapatması mısın yoksa sen Behzat Taner’in? Odalığı mısın? Söylesene...”

Odanın köşesinden sorguyu izlemekte olan Niran Hatun, Bengi’nin kontrolünü kaybetmeye başladığını fark etmişti. Tamam, kız biraz safçaydı, hafızasını yerine getirmek için arada dürtüklemek gerekiyordu ama Bengi’nin sorduğu soruların da konuyla alakası yoktu. “Dinlenelim biraz.” diyerek araya girdi.

Bengi’nin üçüncü defa inmek üzere olan tokadı havada asılı kalmıştı. Hatun haklıydı. Biraz dinlenip aklını başına toplaması iyi olacaktı. Yoksa bu kız elinde kalabilirdi. Dışarıya çıkar çıkmaz “Salak bu yahu!” diye bağırdı, “Adamla on yıldır yatıyor, daha neyi olduğunu bilmiyor.”

“Salak malak ama çok isim verdi bize.” dedi hatun, “Hiç kıvırmaya kalkmadı.”

Bengi ellerini iki yana açtı: “Verdiği sadece isim! Daha kimin ne olduğunu bilmiyor. Ofisin çaycısı dediği adam tetikçi çıktı. Bu kız onca yıl hiç mi bir şey görmemiş hiç mi bir şeyden şüphelenmemiş. Olmaz olsun böyle insan.”

Niran Hatun “Ne yapacaksın?” diye bağırıverdi, “Görmemiş, şüphelenmemiş. Bu kız da böyle işte. Tokatlayarak zekâsını mı açacaksın? Yürü dışarıda hava alalım biraz. Bunaldın sen.”

Bengi itiraz etmedi. Birlikte merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Onları yan gözle izlemekte olan yüzbaşı, kapı kapanır kapanmaz masanın üzerinde duran su şişesini kapıldığı gibi odanın yolunu tuttu. İstanbul’a ilk geldiklerinde Doğan’ı, sonra Ahmet Paşa’yı ve Bahar’ı ağırlayan bu oda şimdi de sorgu odası olarak tahsis edilmişti. Yüzbaşı içeriye girer girmez Jülide’ye doğrulmuş lambayı söndürüp ışığı yaktı. Parlak ışıktaki kızın suratını görünce yüzünü buruşturdu. Aceleyle şişenin kapağını açtı ve uzattı.

Jülide ağzının kenarına dayadığı şişeden birkaç küçük yudum aldı. Artık ağlamaya bile hali kalmamıştı. “Aç mısın?” diye sordu yüzbaşı. Kız, bu soruyu sanki ilk defa duyuyormuş gibi boş boş baktıktan sonra kafasını salladı. Sarp “Tamam.” dedi, “Ben getiririm sana bir şeyler.”

Elindeki su şişesini alıp kenara koyduktan sonra kızı saatlerdir oturduğu kuru sandalyeden kaldırıp yatağa taşıdı. Yarı çıplak olan bedenini kapının arkasında asılı duran paltoyla örttü ve dışarıya çıktı. Bunları yaptığı için Bengi Hanım’la yine tartışacaklardı ama umurunda değildi. Çünkü Jülide’yi o şekilde her görüşünde aklına Bahar geliyordu. O da hiç ilgisi olmayan bir olaya karıştırılmış, hiç hak etmediği muamelelere maruz kalmıştı. Bahar’ın, 12. Daire’nin ve Yediler’in başına gelen onca şeyin baş sorumlusunun Behzat Taner olması,

Bengi Hatun'un eline teslim edilen kızın da Taner'in sevgilisi olması yüzbaşı için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Gereken acıları sadece gereken insanlar çekmeliydi Zira iş vicdan muhasebesine geldiğinde hiçbir mecburiyet hafifletici sebep teşkil etmiyordu. Sarp 'sen benim eski nişanlıma, ben senin sevgiline' şeklinde bir ödeşmeye eyvallah diyecek adam değildi ama fikrini soran olmamıştı. İki gün önce, Alamu't'un telsizlerinin çalışmaya başladığı günün akşamı Ahmet Paşa'dan bir telefon almışlardı. "Size bir paket gelecek." demişti Paşa, "Hasarsız teslim alın." Başka bir şey söylememişti. Anlaşılan gerekli izahat teslimatın ardından gelecekti. Bu telefonun üzerinden birkaç saat geçmişti ki, üst kattaki çocuklar arayıp yüzbaşıya teslim edilmek üzere bir koli bırakıldığını söylemişlerdi. Basbayağı kartondan, kocaman bir kolydi bu. İçinden de Jülide çıkmıştı.

Sarp, paketi teslim aldığını söylemek için Ankara'yı arayınca gerekli izahatı da almıştı. Ahmet Paşa'nın yeniden örgütlediği 'emekli' MİT elemanları sağlam çalışmış, Behzat Taner'in özel hayatıyla ilgili bilgi toplamış ve haftalardır bir otelde yaşamakta olan Jülide'yi paketledikleri gibi Kapalı Çarşı'ya getirmişlerdi. En başta bu işe çok sevinmişlerdi. Tam Doğan'la birlikte medeni bir sorguya başlamışlarken ve her şey yolunda gidiyorken, haberi duyan İdris Bey, Bengi Hanım'la birlikte çıkagelmiş ve artık klasikleşen yüzbaşı-bahçıvan kavgalarından bir tanesi patlayıvermişti. Bengi Hanım sorgunun illa ki kendi tezgâhında yapılmasını istiyordu. Yüzbaşı ise işi bu kadının ellerine teslim etmek istemiyor, daha ilk görüşte zavallı bir akla sahip olduğunu fark ettiği bu kız için derin bir sorgunun gereksiz olduğunda ısrar ediyordu. Orta yolu bulan yine bahçıvan olmuştu: Jülide Solak zindanlarına götürülme-yecek, Bengi Hanım sorguyu Eski Yer'de yapacaktı. Sarp 'tamam.' demişti ama birkaç saat sonra odadan çılgınlık, küfürler ve ağlama sesleri yükselmeye başlayınca kabul ettiğine edeceğine pişman olmuştu. Çeşitli bahaneler uydurarak duruma birkaç kere müdahale etmeye kalkışmış, en sonuncusunda Niran

Hatun'un "Külahları değışeceğiz ama yüzbaşım." lafının ardından Doğan tarafından çekile çekile odaya götürülmüştü.

Sonuç Sarp'ın beklediği gibi olmuştı. Jülide dişe dokunur bir şey anlatmamış, sorulan her soruya ağlaya zırlaya 'bilmiyorum ki' diye cevap vermişti. Behzat Taner'i zengin bir avukat, Elif'i kız ismi, Alamut'u ise bir tür meyve zannediyordu. Sınirden gözü dönen Bengi Hatun ise ısrarla kızın üzerine yüklenmeye devam ediyordu. Bu kısır döngünü kıran Doğan olmuştı. Sorgu odasında Jülide'nin ağzından duyduğu isimleri araştırmaya ve ilgili yerlere iletmeye başlamıştı. İpin ucunu bu sayede yakalayabilmişlerdi. Kızın ağzından çıkan her isim derhal sorguya alınmış, onlar başka isimleri okumuşlardı. Son yirmi dört saattir İstanbul'un çeşitli mezbeleklerinde, Behzat Taner'in ismi kırılan kemiklerin sesiyle birlikte yankılanıyordu. Ne yazık ki bu adamlardan Alamut'un yeri ile ilgili bilgi almak mümkün olmamıştı. Anladıkları kadarıyla bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenen Alamut önemli adamlarını yuvaya çağırmış, ortalıkta sadece alt düzey fedailerini, yani itlerini ve kopuklarını bırakmıştı. Eski Yer'de korkunç bir telefon trafiği süregidiyordu. Her an yeni bilgiler aktarılıyor, yeni isimler veriliyordu. En iyi haber ise birkaç saat önce gelmişti. Emekli MİT'çiler tarafından sorguya alınan adamlardan bir tanesi, Taner'in en yakın adamı olan Cahit'e cep telefonundan ulaşmayı başarmıştı. Jülide'nin verdiği bilgiye göre de Cahit, Behzat Taner'in yanından ayrılmazdı. Paşa şu anda telefonun hangi istasyondan konuşma yaptığını araştırmaktaydı. Kısacası Behzat Taner'in etrafındaki çember giderek daralıyor, Sarp Yüzbaşı'nın keyfi de giderek yerine geliyordu.

Yüzbaşı ofise doğru yöneldi. Saat ikiye yaklaşıyordu ve Eski Yer süresiz bir mesaiye dalmıştı. Şu an görünürde sadece telefonlarla ilgilenen Mehmet Sinan ve İlyas Usta vardı ama tayfanın geri kalanı da buralarda bir yerlerde olmalıydı. Ofise üç beş adım kala kapının açıldığını duydu. Gelenler Niran

Hatun ile Bengi'ydi. Hemen arkalarında ise İdris ile Salih ustalar vardı. Sarp herhangi bir tartışmaya maruz kalmamak için adımlarını hızlandırmıştı ki, İdris Usta merdivenlerin başından seslendi: "Yüzbaşım biraz konuşalım."

Sarp sanki çok acelesi varmış gibi adımlarını hızlandırarak "Hemen geliyorum." dedi ve ofise girdi. Doğan hâlâ bilgisayarın başındaydı. Bir sandalye de yüzbaşı çekti: "Nasıl gidiyor?"

"Bir değişiklik yok komutanım." dedi Doğan, "Ama insanların işleyişini çözdük. Haberleşme şimdilik iki günde bir sabah dokuz akşam dokuz. Bu kesin."

"Peki, mesajlarda bir değişiklik var mı?"

"Hayır komutanım. Hâlâ Seyyid'i arıyorlar."

Sarp gülümsedi. Seyyid'in Behzat Taner'in kod ismi olduğunu daha yeni öğrenmişlerdi. Telsizden telsize aktarılan ilk mesajda "Seyyid hükümsüzdür, yuvaya ulaştıran ödüllendirilecektir." denmişti. Bir şey anlamamışlardı tabii. Neyse ki ellerinin altında sağlam bir Alamut sözlüğü vardı. Bengi Hatun, kemikleri yeni yeni kaynamaya başlayan Topal'a şöyle bir görününce bu mesajın "Behzat Taner azledilmiştir. Emirleri geçersizdir, yakalayan ya da yerini söyleyen ödüllendirilecektir." anlamına geldiğini öğrenmişlerdi. Avukatın tarikatıyla arasının açılması hem sevindirici hem de düşündürücüydü. Telsizlerden adamın yeriyle ilgili bir haber alabilirlerdi ama o zaman Alamut'tan önce davranmaları şarttı. Peşinde bu kadar adam varken kaçması imkânsız gibi görünse de Behzat Taner akıllı ve temkinli bir adamdı. Tarikatın elemanlarıyla en son Konya'da temas kurmuş, ondan sonra sırra kadem basmıştı.

Bunların yanında, artık Alamut'un iletişim sistemini tamamen deşifre etmişler ve adamlara bir kez daha hayran olmuşlardı. İlk mesajın geldiği gün Berkan, "Az sonra telsizlerin yerlerini kırmızı noktalar halinde göreceksiniz komutanım." demişti. Görmüşlerdi de... Neredeyse bütün Türkiye haritası

kırmızı noktalarla kaplanmıştı. Doğan, yeryüzünde böyle bir örgütle karşı karşıya kalan herhangi bir güvenlik görevlisinin olmadığını iddia etmişti. Haksız sayılmazdı. Bilgisayarın sayabildiği kadarıyla aynı anda açılan ve kapanan iki bin üç yüz yetmiş iki telsiz vardı.

Alamut'un iletişimi hemen hemen tahmin ettikleri şekilde işliyordu. Fedailer şehir içinde mesajları telsizden telsize aktarıyorlardı. Uzun mesafeler için ise radyo istasyonları kullanılıyordu. Yerel ya da ulusal çapta yayın yapan yirmi kadar radyo, bilerek ya da bilmeyerek Alamut'un aktarıma istasyonu olarak görev yapıyordu. Bunu fazla kurcalamamışlardı. Zira tarikatın işkillenerek haberleşmeyi hepten kesmesi hiç işlerine gelmezdi.

Bu haberleşme konusunda üsteğmenin aklına takılan önemli bir soruya da, biraz kafa patlatarak, biraz araştırarak, biraz da Topal'ı silkeleyerek cevap bulmuşlardı. Her zamanki gibi "Anlamadığım şu..." diye başlamıştı Doğan, "Tamam Alamut mesaj göndermek istediğinde habercilerini salıyor. Peki diğer elemanlar telsizlerini ne zaman açacaklarını nereden biliyorlar? Daha da garibi, bizim bildiğimiz şekliyle bu sistem tek taraflı işliyor. Peki, o zaman elemanlar habercilere nasıl mesaj gönderiyorlar. Bunların ortak bir işareti olması lazım."

Doğan haklıydı ve cevap çok basitti. Alamut mesajlarla birlikte fedailere küçük de bir kod gönderiyordu. Behzat Taner'in yakalama emrinin verildiği ilk mesajın sonunda küçük anlamsız bir mesaj duymuşlardı: "Sıfır artı iki g dokuz a dokuz."

Bu anlamsız gibi görünen kod, Alamut'un dilinde "İkinci bir emre kadar, bu mesajı aldığınız günden itibaren iki günde bir gündüz dokuzda ve akşam dokuzda telsizlerinizi açın" demek oluyordu. Verilen mesajın önemine göre bu rutin genişliyor ya da daralıyordu. Arada iletilmesi gereken önemli bir durum olduğunda ise Alamut bazı radyo istasyonlarına önceden şifre olarak belirlenmiş reklamları vererek fedailerini uyarıyor, acil bir şey söylemek isteyen fedai ise, yine radyo istasyonlarını

arayıp istek şarkı yapıyor, canlı yayına katılıyor ve arkadaşlarını uyarıyordu. İşte Alamut'un işaretleri bunlardı. Jülide, tanıdığı birçok kişinin sürekli aynı radyo istasyonunu dinlediğini itiraf etmişti.

Yüzbaşı, ekrana dizdiği haritalarla uğraşan üsteğmene şöyle bir bakıp sordu. "Sen ne yapıyorsun?"

"Haritaları küçük bölgelere ayırıyorum komutanım." dedi Doğan, "Telsizler nerelerde çalışmış daha detaylı görebiliriz."

Sarp şöyle bir düşündü. Hiç fena fikir değildi. Alamut şu ana kadar dört defa mesaj geçmişti Dördünde de körlemesine dışarı fırlamışlar ve elleri boş geri dönmüşlerdi. Güç bela bulabildikleri beş tane tarayıcıyla daha iyi bir performans beklenmezdi zaten. Hoş, beş yüz tarayıcı olsa ne olurdu. Onlar daha dışarıya çıkmadan adamlar cihazları kapatmış oluyorlardı. Doğan'ın sistemiyle en azından belli bir bölge üzerinde yoğunlaşabilirlerdi. "Afferin." dedi, "Nereden biliyorsun sen bu işleri yapmayı?"

"Berkan öğretti komutanım."

"Ona da afferin!"

Üsteğmen gözlerini ekrandan ayırmadan güldü: "Peki, siz ne yapıyorsunuz komutanım?"

Sarp tam usturuplu bir cevap vermek üzereyken ofisin kapısı açıldı. Bahçıvan, kafasını içeriye uzatarak "Yüzbaşım." dedi, "Bitti mi işiniz?"

"Geliyorum." diye cevap verdi Sarp. Kapının kapanmasının ardından üsteğmene döndü: "Gördüğün gibi aranıyorum Doğan'cığım. Talep ediliyorum. Soruluyorum. Dünya bensiz dönmüyor işte, ne yaparsın?"

Doğan'ın omzuna bir şaplak attıktan sonra ayağa kalktı. Bir taraftan da sessiz sessiz söyleniyordu.

Sütunlu salona çıktığında Yediler'in önemli bir kısmının kendisini beklemekte olduğunu gördü. İdris ve Salih ustalarla birlikte Niran Hatun da masadaydı. Yüzbaşının gözleri Bengi Hatun'u aradı. Neyse ki odada değildi. Köşedeki masada, İlyas Usta ile fısıltılı bir sohbeta dalmışlardı. Sarp "Kusura bakmayın beklettim." diyerek Salih Usta'nın yanındaki sandalyeye oturdu: "Evet?"

İdris Usta "Biliyorsunuz Makbule Hanım'la konuştuk." diye lafa girmeyi denedi ama Sarp "Bilmiyorum." diyerek lafını böldü.

Usta hayretle "Anlatmadılar mı size?" diye sordu.

"Hayır." dedi Sarp, "Hatta Makbule Hanım kim onu bile bilmiyorum."

Usta gülümsedi: "Makbule Hanım, Soner'in annesi. Hatırladınız mı?"

Yüzbaşı kaşlarını kaldırarak 'hım'ladı. Olay şimdi aydınlanıyordu ama şaşırmıştı. Kaya Bey'in dul hanımlarını genelde Doğan'la birlikte ziyaret ederlerdi. Bunun alışkanlık haline getirilmemesine sevinmişti. "Makbule Hanım görüşmeyi nasıl kabul etti ki?" diye sordu, "Oğlunu bizim öldürdüğümüzü düşünmüyor muydu o?"

Usta "Dediğiniz gibi düşünmek istiyor." dedi, "Üstelik herkesin de öyle düşünmesini istiyor ama arada Neslişah Hanım'ın şeytanlıkları var. Soner'i öldürttü, etrafa cinayeti bizim işlediğimiz söylentisini yaydı ama hiçbir delil sunamadı. Aynı anda da birkaç kulağa elimizdeki dosyayı fısıldadı. Sonra da bize gelip 'cinayet üzerinizde kalmak üzere, dosyayı verin konu aşiretin iç meselesi sayılsın' dedi. Çok akıllıca. Tam istediği gibi şimdilik her şey muallakta. Bir taraftan cinayet şüpheli, bir taraftan ortada dosya söylentileri dolaşıyor, eh Rebi'nin ileri gelenleri de öylece bekliyor. Dosyayı vermezsek ne ala. İşin faturası eninde sonunda bize kesilecek. Yok, eğer

verirsek, Soner'in üvey kardeşlerine ihanet ettiği belgelenmiş olacak. Neslişah Hanım da çıkıp Soner'i bu yüzden öldürdüğünü söyleyecek. Hem aşirete damgasını vuracak hem de Makbule Hanım'ın soyunu eşkâl defterinden düşecek."

Yüzbaşı ilgiyle dinliyormuş gibi sürekli kafasını sallıyordu. Hikâye gerçekten sürükleyiciydi ama neden çağırıldığını hâlâ anlayamamıştı. Biraz meraktan, biraz da laf olsun "Soner'in ardından beylik hakkı kimin?" diye sordu.

"Neslişah Hanım'ın büyük oğlunun." dedi usta, "Siz tanışmıştınız. Şu esmer olan. İsmi Rıza. Şu anda en büyük erkek o. Lakin Neslişah Hanım'ın gözü doymuyor. Rıza'nın ardından beylik sırası Soner'in kardeşi Kerim'de. Eğer dosya ortaya çıkarsa, Soner'in ihaneti annesini de, kardeşini de sonsuza kadar lanetler. O zaman da Neslişah Hanım'ın küçük oğlu beylik sırasında bir basamak yükselir. Düşünsenize, bir oğlu bey, bir oğlu veliaht... Bu en az dört asırlık garantili hanedan demek."

"Anladım." dedi Sarp, "O zaman Makbule Hanım'ın en büyük kâbusu şu bizim dosya. Ortaya çıktığı anda hayatının kayacağını biliyor. Peki, siz ne teklif ettiniz kadına?"

Salih Usta gür sesiyle araya girdi: "Ya bize Alamu'tun yerini söylersin ya da dosyayı Neslişah Hanım'a veririz, Soner'in ardından sen de oğlun da geberirsiniz dedik!"

İdris Usta tıpkı o gece yaptığı gibi yine dişlerini sıkmıştı. Salih, Makbule Hanım'la aynen bu şekilde konuşmuştu ve her aklına gelişinde delirecek gibi oluyordu. Durumu kurtarana kadar canı çıkmıştı. "Aslında şöyle dedik..." diye lafı toplardı, "Bize Alamu'tun yerini söylemesi karşılığında Soner'in cinayetini üstleneceğimizi ve dosyayı ortadan kaldıra çağımızı söyledik."

Sarp bakışlarıyla her iki ustanın tarzına da saygı duymakta olduğunu belirttikten sonra "İyi ama..." dedi, "Makbule Hanım'ın Alamu't'un yerini bildiğini nereden biliyorsunuz?"

Cevap hiç beklenmedik bir şekilde Niran Hatun'dan geldi: "Yüzbaşım. Geceli kadınları oğullarının attığı her adamı bilir. Geceliler ketumdur ama annelerinden hiçbir sır saklamazlar. Soner biliyorsa Makbule Hanım da biliyordur."

Yüzbaşı bir kez daha 'hım'ladı. Konuya çok aşına olmasa da teori geçerli gibi görünüyordu. Bahçıvanın diğer planları gibi bunun da yürüme ihtimali tabii ki vardı. Masaya çöken kısa sessizlikten yararlanıp "Çok güzel." dedi, "Peki, bu konuda benim yapabileceğim bir şey var mı?"

İdris Usta garip garip baktı: "Hayır. Sizin de bilmeniz iyi olur diye düşünmüştüm. Belki Ahmet Paşa'ya haber vermek istersiniz."

Sarp gözlerini ovuşturdu. Bu adamın her şeyi merasimle yapma huyu insanı deli ediyordu. "Tamam." dedi, "Haber veririm. Dosya konusunda bir sorun çıkacağını zannetmiyorum. Ama..."

Tam konuyla ilgili bazı fikirlerini ortaya atacakken ofisin kapısının hızla açıldığını duydu. Doğan, elinde küçük bir kâğıtla masaya doğru koşturuyordu. "Komutanım!" diye bağırdı. Sesi heyecanlıydı: "Telefonun yerini tespit ettik. Son görüşme İzmir'den yapılmış."

Bahsettiği Behzat Taner'in yakın adamı Cahir'in yaptığı görüşmeydi. Herkes ayağa fırlamıştı. Niran Hatun; İdris Usta'nın koluna yapışarak "İzmir'deki bütün ahbablarını ara." dedi. Biraz durduktan sonra ekledi: "Hatta sen git İzmir'e. Al Salih'i çık hemen."

Salih Usta'nın canına minnetti. Telefonunu ve silahını kontrol etmekte olan İdris Usta'yı beklemeden sütunlu salonun

diplerine doğru koşturmaya başladı. "Saat kulesinde!" diye bağırdıktan sonra, ardında haki yeşil bir parıltı bırakarak gözden kayboldu.

Eski Yer bir anda ayağa kalkmıştı. Herkes tüm gücünü İzmir'e yönlendirmeye çalışıyordu. Vakit azdı ama Behzat Tamer'i nihayet kısıtırmışlardı. Üstelik sevgilisi de ellerindeydi. Hiçbir yere kaçamazdı...

İzmir abluka altındaki beşinci gününü doldurmak üzereydi. Polis, jandarma, gizli çalışan 12. Daire subayları, Ahmet Paşa'nın nazının geçtiği askeri istihbarat subayları, emekli MİT'çiler, sahil güvenlik, liman polisi, ustaların, Solaklar'ın ve Yörükler'in tüm tanıdıkları, hatta yüzbaşının mahalle arkadaşları son beş gündür bir tek adamın peşindeydi.

Civardaki otogarlar, tren istasyonları, havaalanı, limanlar, marinalar, yollar, benzin istasyonları, oteller, hastaneler tutulmuş, Behzat Taner'in eşkâli herkese dağıtılmıştı. Alsancak'taki bazı restoran ve bar çalışanları, avukatın buralarda dolaşmakta olduğunu doğrulamışlardı.

İstanbul'da ise, artık sigaraları içmeye değil, yemeye başlayan yüzbaşının kulağı sürekli telefondaydı. Gelecek güzel bir haberi bekliyordu. Dört gecedir toplansan dört saat uymamıştı ama yine de kendini zinde hissediyordu.

"Ulan ne şerefsiz adammış bu!" diye söylenerek ofiste dolaşmayı sürdürdü; "Adamın sevgilisi elimizde. Hâlâ tık yok!"

"Öyleymiş komutanım." diye cevap verdi Doğan. Hâlâ bilgisayarın başında telsiz mesajlarıyla uğraşıyordu. Canı biraz sıkındı. Tam İstanbul'un iki bölgesi üzerinde yoğunlaşmış, sürekli aynı bölgede dolaşan bir telsiz yakalamışken Alamut günde iki defa geçtiği mesajları, üç günde bire düşürmüştü.

Üsteğmenden fazla bir muhabbet çıkmayacağını anlayan Sarp, söylenmeye devam ederek salona çıktı. Hâlâ İzmir'de olan ustalar dışında herkes tam kadro buradaydı. "Ne bok varsa burada." diye homurdandı, "Bir Bahar eksik..."

Doğru ısıtıcının başına gitti ve kendine bir kahve hazırladı. Bir elinde bardak, bir elinde yeni yaktığı sigarasıyla ofise geri dönmekteyken telefonu çaldı.

Hemen çark edip bardağını masanın üzerine bıraktı. Eli yanmıştı. "Hay arkadaş!" diye yarım bir küfür salladı ve telefonunu açtı: "Efendim?"

"Yüzbaşı Sarp Gönen'le mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Ben Behzat Taner." dedi karşıdaki ses, "Beni arıyormusunuz..."

Sarp sesini soğuk tutmaya çalışarak "Öyle." diye cevap verdi. Bir taraftan da etrafına bakınıyordu. Kimse, kiminle konuşmakta olduğunu farkında değildi. Niran Hatun, Bengi ve İlyas, karşı duvarın dibindeki masada oturmuş aralarında fısıldaşıyorlardı. Seslenmek olmazdı. Yanlarına gitmek de zaman alacaktı.

Telefondaki bu sessizlik Taner'in hoşuna gitmemişti. "Telefonu başkasına verme." dedi, "Senden başka kimseyle konuşmam."

Avukat konuşmaktayken, yüzbaşı ayağının dibinde duran kâğıt toplarından birini alıp karşı masaya doğru fırlatmıştı. Top da onca adamın arasında gidip Niran Hatun'un kafasını bulmuştu. Sarp, hatunun dehşetli bakışlarının altında telefonu işaret etti ve "Tamam." diye cevap verdi.

Garip bir şey olduğunu sezinleyen Eski Yer ahalisi topluca yüzbaşıya doğru yürürken Taner konuşmaya devam ediyordu: "Telefonun sesini dışarıya vermesen de iyi olur. Senin iyiliğin için. Çünkü özel şeyler konuşacağız."

"Tamam Behzat Bey." dedi Sarp, "Özel konuşacağız."

Bu lafını duyan herkes olduğu yerde dona kalmıştı. Yüzbaşı susuyordu. Böyle bir şeyin olabileceğini tahmin eden Doğan,

adamı istediği kadar konuşmasına izin vermesi gerektiğini sıkı sıkı tembihlemişti.

Anlaşılan avukat da içini dökmeye hevesliydi. "Jülide de yanındaymış." diye devam etti, "Neden orada olduğunu sorabilir miyim?"

Sarp biraz sertleşmeye karar verdi: "Sizi bulamayınca bir de ona soralım dedik."

"Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yakışan bir tutum değil."

"Ben de artık asker değilim zaten."

"Öyle ya! Peki, yerimi söyledi mi bari?"

"Hayır. Biz sizden duymayı tercih ederiz."

"Sana bir tavsiye yüzbaşı. Pazarlık yaptığın adamla asla birinci çoğul şahıstan konuşma. Güç gösterisi gibi görünse de aslında güven yoksunluğunu ifade eder."

Sarp'ın buna verecek herhangi bir cevabı yoktu. Susmaya devam etti. "Her neyse..." dedi Behzat Taner, "Şimdi ben sana nerede olduğumu söylersem Jülide'yi rahat bırakacak mısınız?"

"Yeterli değil." diye cevap verdi Sarp, "Sizinle yüz yüze görüşmemiz de gerekecek. Kız ancak o zaman serbest kalır."

"Peki, ya hayır dersem?"

"O zaman kötü olur?"

"Ne gibi yani?"

"Örneğin ben sevgilinizin kafasına sıkabilirim."

Avukat önce sustu, sonra da hafifçe güldü: "Hay Allah. Korkarım bu pek mümkün değil. Ama ben yine de merhametine sığınıp, sadece bulunduğum yeri söylemekle yetineceğim. Gerisini siz aranızda tartışsınız. Şu anda koca bir geminin burnundayım ve ufukta Cebel-i Tarık boğazı var. On beş dakika kadar sonra güverteye bir helikopter inecek ve beni

alıp götürecek. Bu kadar bilgi Jülide'nin hayatını kurtarmaya yeter mi?"

"Yetmez!" dedi Sarp: "Ve de uydurma."

Taner biraz daha güldü: "İyi. Telefonumun yerini nasıl olsa tespit edeceksiniz. O kadar donanımınız vardır herhalde. Şunu hatırlatayım, uydurmadığımı öğrendiğinde beni arama şansın olmayacak."

Sarp boğazının sıkılmakta olduğunu hissetti. Sinirlenmişti: "Uydurmuyorsan, sevgilini benim elimde bırakıp gidecek kadar şerefsiz bir adamsın sen. Bu kadarlık adamsın sen işte!"

"Bir tavsiye daha yüzbaşım. Pazarlık yaptığın adama asla ama asla hakaret etme. Hoş bizim pazarlık falan yaptığımız yok ama yine de yakışık almıyor. Üstelik Jülide'yi senin eline bırakmış da değilim. Sadece teslim ettim. Beni nasıl bir dertten kurtardığını bir bilsen. Tek zaafımı nasıl tespit ettin anlamıyorum ama iyi iş becerdin. O kız yüzünden kaçamıyordum. Birilerinin eline geçecek diye ödüm kopuyordu. Sonra senin elinde olduğunu öğrendim ve ne yaptım biliyor musun? Gö-nül rahatlığıyla gemiye bindim. Şimdi yüzbaşı, bir şeyi açığa kavuşturalım. Sen kimsenin kafasına sıkamazsın. O lafı ederken bile kendinden tiksiniyorsun. Yalan mı?"

Sarp birkaç defa yutkundu: "Sıkacak birilerini bulabili-rim ama..."

"Yapma yüzbaşı." dedi Behzat Taner, "Aylardır seni izliyorum ben. Her şeyini biliyorum. Sen bu işlerin adamı değilsin. Küçümsediğimi sanma. Takdir ediyorum seni. Tahminimden çok daha dişli çıktın. Çok tehlikeli adamsın sen ama bir yere kadar. Zorlama kendini. Sen denizaltı subayısın, sen yıllar boyu eski nişanlısını unutamayan bir adamsın..."

Behzat Taner çok yanlış bir konuya girdiğini yüzbaşının sertleşen soluklarından anlamıştı. Hemen toparladı: "O konu için de senden sadece özür dileyebilirim. Büyük yanlış yaptığımı

biliyorum. Canın nasıl ödeşmek istiyorsa öyle yap. Jülide elinin altında nasıl olsa. Ama şunu bil. Ben, Behzat Taner, artık yokum. Oyundan çıktım ve emin ol yapacağın hiçbir şey beni geri getirmeyecek. Bedelim o kızsız, öderim! Artık kafasına mı sıkarsın, sıktırır mısın bilemem. Yalnız bir şey yapmadan önce söyle Jülide'ye sana banka kasalarının anahtarlarını versin. Oralarda bazı belgeler bulacaksın. Eğer iyi kullanılırlarsa size üniformalarınızı geri getirebilir. Gördüğün gibi bazı şeyleri düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Aslında bu telefonu da sırf bu yüzden açmıştım. Ha, bir de seninle tanışmak için tabii. Çok da memnun oldum. Seninle oynamak güzeldi ama buraya kadar. Hoşça kal Yüzbaşı...”

Telefon tam kapanacakken, Sarp “Bir dakika!” diyerek araya girdi, “Bekle biraz. Bize Almut’un yeri lazım. Ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

Avukat tereddütsüz cevap verdi: “Üzgünüm. Onu da siz bulun artık.”

“Bak. Burada insanlar ölecek. Almut’un yerini bulamazsak hepsi ölecek!”

“İnsanlar mı?” dedi Behzat Taner, “Onlar yeteri kadar yaşamadılar mı? Şunu iyi anla. Bu dünyada hiç kimse sonsuza kadar yaşamayı hak etmiyor yüzbaşı. Hiç kimse... Haydi eyvallah.”

Görüşme sona ermişti. Behzat Taner elindeki telefonu denize attıktan sonra yüzünü deli gibi esen rüzgâra çevirdi. Denizi derin derin kokladı ve “Cahit!” diye seslendi. Adamının rüzgâra kapılmış sesi gecikmeden geldi: “Efendim Behzat Bey?”

Avukat gülümseyerek “Bu kadar!” dedi, “Artık emekliyiz...”

Yüzbaşı ise telefonu kapattıktan sonra yanındaki sandalyeye oturmuştu. Millete izah yapmak gözünde büyü-yordu. Görüşmenin çok kötü gittiğini anlayan Niran Hatun “Yüzbaşım ne oldu?” diye sordu.

Sarp kafasını ağır ağır kaldırdı ve “Şu dakikadan itibaren...” dedi, “Behzat Taner’i unutmakta yarar vardır.”

Yaklaşık bir saat kadar sonra Ankara’da Berkan Astsubay, söz konusu telefon konuşmasının Cebel-i Tarık açıklarından yapıldığını uydu kanalıyla teyit etmişti.

Behzat Taner'in bu diyarları terk edişinin ardından geçen bir hafta, özellikle yüzbaşı için çok zor geçmişti. İlk birkaç gün evine kapanmış, içmiş, annesini aramış, önce Bahar'a küfredip sonra kucağında ağlamış, derken bir gece yarısı neredeyse zil zurna Eski Yer'e gelip Jülide'yi kolundan tuttuğu gibi yukarıya çıkarmış, kızı Esat ile Haydar'ın kucağına fırlatarak "Alın ulan bunu benim gözümün önünden. Alın Abbas Ağa'ya götürün ne yaparsa yapsın. Benim elimden bir sakatlık çıkmassın." diye haykırmıştı. Bu patlamanın ardından da sakinleşmiş, sessizleşmiş, kendisine hiç yakışmayan, suratsız bir adam olup çıkmıştı.

Bugünlerde kötü olan sadece yüzbaşı değildi. Herkes, üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Alamut mesajlarını önce iyice seyrekletirmiş, sonra da kesivermişti. Behzat Taner'in kaçtığını onlar da öğrenmiş olmalıydı. Yaptıkları saldırılarda adamlarının önemli bir kısmını kurban veren Şebhun ise artık eskisi kadar etkili ve korkutucu değildi. Bu gidişle Geceliler az bir zaman sonra daha rahat hareket etmeye başlayacaklardı. Rebii artık her an Soner'in ölümünün hesabını sormaya gelebilirdi. Yine sıkıyönetim ilan edilmişti. Solaklar ve Yörükler'in elleri bellerindeydi. Korkut Bey, Yasemin'i obasına geri gönderince yüzbaşının da aklı başına gelmiş ve Bahar'ı İzmir'e gitmesi için ikna etmişti. Üsteğmen de bunca işin arasında bir fırsatını bulup Yasemin'e veda etmeyi ihmal etmemişti.

Bugün ise bambaşka bir gündü...

Bugünden önceki herhangi bir zamanda, eğer falcının biri, Yediler'den herhangi birine 'bir Geceli'nin umutsuzluğa batmış

hayatlarına güneş gibi doğacağını' söylemiş olsaydı, iyi ihtimalle meslek hayatı oracıkta son bulurdu.

Ama olmuştu...

Hiçbir falcının ya da kâhinin söylemeye cesaret edemeyeceği şey, bugün gün batımından birkaç saat sonra vukuu bulmuştu ve çıkagelen bir Geceli sadece Yediler'in değil, bütün Eski Yer sakinlerinin gecelerini gündüze çevirmişti.

Bu geceli "Ben Alamut'ta birkaç ay yaşadım." diyordu...

İdris Usta'nın sağa sola atıp durduğu oltalardan bir tanesi sonunda bir işe yaramıştı. Soner'in çok yakın adamlarından bir olan Naim isimli Geceli, canını Neslişah Hanım'dan kurtarmayı başararak saklanmış ve Yediler'in teklifine evet demesi için güç de olsa Makbule Hanım'ı ikna etmeyi başarmıştı.

Neslişah Hanım, Soner'in ardından, onun yakın adamlarını da ortadan kaldırmaya başlamıştı. Anlaşılan, aşiret içerisinde Alamut ile o ya da bu şekilde temas etmiş kimse kalsın istemiyordu. Bir taraftan da ileride kendisine karşı çıkma ihtimali olan güçleri bir güzel törpülüyordu. Akıllı kadındı ama çok fütursuzdu. Bunca baskının sonucunda, kendi aşiretinin Geceliler'inden bir tanesi Yediler'in tarafına geçmişti işte...

Naim, üsteğmenin çizdiği krokiye bakarak "Evet." dedi, "Aşağı yukarı böyle bir yer. Ama şu Büyük İmam'ın evi olan yer biraz daha geniş olabilir. Gündüz görmediğim için emin değilim."

Doğan bunu da notlarının arasına ekledi ve kâğıda şöyle bir baktı.

Tarife göre Alamut, dağların arasında, üç tarafı uçurumlarla çevrili bir düzlüğün üzerine kurulmuş yüksek duvarlı bir kaleydi. Yerleşkesinin bir kısmı da, kuzey uçtaki dağın içine oyulmuştu. O düzlüğün altına da, tavanı otuz metre yükseklikte, yapay ışıklandırılmalı ve havalandırılmalı bir sera inşa

edilmişti. İnsanın 'Hadi oradan' diyesi geliyordu. Ne var ki Geceli geldiğinden beri çok tutarlı bilgiler veriyordu. En başta adamın Rebii Geceliler'inin klasik oyunlarından biri olduğunu zanneden üstegmen bile fikrini değiştirmek zorunda kalmıştı. Birkaç tuzak soruya rağmen çuvallamamıştı. Üstelik yaralıydı, korkudan hâlâ dudaklarını kemiriyordu ve en önemlisi Mehmet Sinan, Geceli'nin Soner'in yakın adamlarından biri olduğunu bazı kaynaklardan doğrulamıştı.

Anlattığına göre, Alamut'tan döndükten bir süre sonra Neslişah Hanım bazı konuları konuşmak istediğini söyleyerek Soner'le görüşmek istemişti. O da son gecesi olmuştu. Hemen ardından da katliam başlamıştı. Soner'le birlikte Alamut'tan çıkan yirmi Geceli'den bir tek Naim hayatta kalabilmişti ve bu sadece kendisi için değil, Yediler için de büyük bir şanstı. Alamut'u görmüştü ve inanılmaz şeyler anlatıyordu. Yeraltındaki bahçe, kayaların içine oyulmuş ofisler, yemekhaneler, yatakhaneler, her türlü hizmetin görüldüğü iş ocakları, cephanelikler, talim alanları, yiyecek depoları, mutfaklar, garajlar, makineli tüfek yuvaları... Söylediğine göre, Alamut kapılarını dış dünyaya tamamen kapatsa bile iki yıl boyunca kendi kendine yetebilirdi. Verdiği en önemli bilgi ise yine iletişimle ilgili olmuştu. Subaylar, Alamut'un dışarıyla doğrudan bağlantı kurmadığını tahmin ediyorlardı. Oysa yanılıyorlardı. Uydu bağlantılı internet ve uydu telefonlarını hiç akıllarına getirmemişlerdi. Bunlar, yerleri kolay tespit edilebildiği için belli saatler arasında ya da tarikat kodamanlarının emriyle kullanılıyor ve görüşme bittikten sonra derhal kapatılıyorlardı. Soner'in Geceliler'i, günlerce uğraşıp Alamut'un iletişimden sorumlu fedailerinden birini kandırdıktan sonra evleriyle konuşabilmişlerdi.

Her şey güzeldi hoştu ama her zamanki gibi ciddi bir de sorun vardı. Yediler'i hemen davranıp, Behruz Usta'nın da inayetiyle o lanet yuvasını yerle bir etmekten alıkoyan da büyüdü zaten. Naim Alamut'un yerini bilmiyordu! Bir gece yarısı

İstanbul'da kapalı kasa kamyonlara bindirilmişler ve yirmi saatlik bir yolculuğun ardından kaleye varmışlardı. Naim'in bütün hatırladığı o sıkıcı yolculuktu.

Üsteğmen dişleyip durduğu kalemi ağzından çıkardıktan sonra "Etraf orman demiştiniz değil mi?" diye sordu.

"Orman demedim." dedi Geceli, "Ağaçlar vardı."

"Ne rür ağaçlar?"

"Ne bileyim... Ağaç işte."

Doğan kalemi tekrar dişlemeye başladı. Sonuçta karlı dağların tepesinde bir kaleyi arıyordu. Etrafta ağaçlar vardı. En azından Orta ve Doğu Anadolu dağlarının bir kısmını elemişti. Bu da bir ilerleme sayılırdı. Hemen görüntüleme yapabilen bir uydu daha bulup geri kalan dağları taramaya başlasa, iyimser bir tahminle birkaç aya Alamu't'un yerini bulabilirdi. Bu fikrini Geceli'yle de paylaşmıştı zaten. Ne var ki Naim, Alamu'takilerin böyle bir şeyi hesaba katarak doğal dokuyu fazla bozmadıklarını, binaların üzerini de sürekli kamuflaj örtüleriyle gizlediklerini söylemişti. Doğan yine de işe koyulmaya kararlıydı. Aklına gelen tek yol buydu çünkü.

Soruları tükenmiş, sessiz sêssiz oturan İdris Usta ise bambaşka şeyler düşünüyordu. Naim, Soner Bey'in kendilerine 'emanetleri bulun' diye emir verdiğini söylemişti. Lakin hiçbir şey öğrenememişlerdi. Bundan üç anlam çıkıyordu: Geceliler beceriksizdi, fedailer çok ketumdu ya da emanetler orda değildi. Usta kendi kendine soruyordu: Son önermenin doğru olması durumunda Alamu't'u yıkmanın ne anlamı kalırdı? Ancak emanetleri bilen birilerini, yani Büyük İmam'ı ya da Behram'ı sağ ele geçirebilirlerse gerçekten bir iş yapmış sayılırlardı. Tam bu noktada da Geceli'nin verdiği bir diğer bilgi aklına saplanıp kalıyordu. Alamu't bin beş yüz ila iki bin fedaiyi yaşatabilecek kapasitedeydi ve duyduklarına göre tarikat bütün elemanlarını yuvaya çağırmişti. Öyleyse, dağın başında, etrafi

uçurumlar ve bir de dağ ile çevrili, tıkış tıkış dolu bir yerden iki adamı sağ olarak çıkartabilmek için ne yapmak gerekiyordu? İşte bu soru Ustanın kafasını çok fena kurcalıyordu.

Emin olduğu tek şey, Elif'in Alamut'ta olmadığıydı.   nk   adamlar kalelerine devasa bir yekalaz taşı yerleştirmişlerdi. Bu da Zülfikar'ın orada olamayacağı anlamına geliyordu. Zira efsunlu bir nesne olan taş, kılıcın yanında işe yaramazdı. İdris Usta kafasını toparlamaya çalıştı. Bütün bunlar sırası geldikçe düşünülecek şeylerdi. En acil ihtiyaçları, Alamut'a giden yolu bulmaktı.

Naim, iyice sessizliğe gömülmüş olan masaya "Unutmayın. Orada hâlâ kırk adamım var..." şeklinde bir hatırlatma yaptı, "Hâlâ bana bağlıdırlar. Çok işe yararlar. Yeter ki oraya girelim."

Karanlığın çökmesiyle birlikte, İzmir'in tarihi Kemeraltı çarşısının o kalabalık ve hareketli sokakları ürkütücü bir yalnızlığa bürünmüştü. Lakin namını asırlardan alan bu çarşı, en durgun zamanında bile, bir köşesinde mutlaka bir relaşe barındırırdı.

Esnafın, tüccarın ve cümle iş ehlinin, hesap defterlerini kapatıp, yastıklarına baş koydukları şu saatlerde, Kemeraltının tarihi hanlarından birinde önemli zatlar, önemli bir konuyu tartışma için bir araya gelmişlerdi: Şefvi soyunun İhtiyarlar Meclisi olağanüstü toplanmıştı. Gündem Şebhun'du...

Küçük bir üniversite amfisine benzeyen bu salonun arka sıralarında oturan yaşlı bir Geceli söz alarak ayağa kalkmıştı. En az bu salon kadar mütevazı görünen Geceli, Şefvi'nin asırlık kurtlarından, Kervancılar Loncası İhtiyarı Bay Lucien'di. Gözlerini tam karşısında, divan heyeti üyelerinin tam ortasındaki koltuğunda oturan Loncalar İhtiyarı Zülal Bey'e dikmişti. Henüz başladığı sözlerine "Bakın efendiler." diyerek devam etti, "Biz asırlardır bu şehirde yaşarız. Bu şehrin refahında ve huzurunda payımız büyüktür. Ne İstanbul'un payitahtına, ne Ankara'nın siyasetine tamah etmişliğimiz yoktur. Yaptığımız her şey bizim elimizden çıkmıştır. Karışmayız, karıştırmayız. Huzurumuz da refahımız da bu düsturumuz üzerine kurulmuştur ve bunun değişmesine herkesten önce ben karşı koyarım. Lakin bugün durum farklıdır. Şebhun İzmir'e kadar gelmiştir. Alamu't'un selamıyla cinayetler işlemektedir. Efendiler! Size Şebhun'u uzun uzun anlatmama herhalde gerek yok. Bu işe acilen, hem de kaynağından müdahale etmemiz şarttır."

Bay Lucien sözünü bitirir bitirmez bir başka el havaya kalktı. "Mimarlar Loncası İhtiyarı Yakup Bey konuşacak." dedi Zülal Bey.

Yakup Bey ceketinin önünü ilikleyerek ayağa kalktı. Suratında Bay Lucien'in aksine, rahat bir ifade vardı. "Şebhun'u uzun uzun dinlemeye zaten tahammülümüz yoktur." dedi, "Başımızdaki belanın büyüklüğünü biliyoruz. Tabii ki bundan bir an önce kurtulmalıyız ama ne yapacaksak burada, İzmir'de yapmalıyız. Bay Lucien, 'işe kaynağından müdahale etmeliyiz' dedi. Bu, İstanbul'da aleni bir savaşa girmemiz anlamına gelir. Taraf olmak zorunda kalırız ve bugüne kadar yürüttüğümüz bütün siyasetin sonu gelir. Çok daha akıllıca yollar var. İzmir'deki Hunhan birliklerinin sayısını artırırız. Emniyetle konuşup, konuyla özel olarak ilgilenmelerini sağlarız. İzmir'i karış karış ararız, etrafta kuş uçurtmayız. Biraz sıkıntılı günler geçiririz ama İstanbul'a bulaşmadan bu işin altından..."

Daha Yakup Bey lafını tamamlamıştı ki, en ön sırada oturan İbrahim Efendi söz istemeye bile gerek duymadan ayağa fırladı: "Biraz sıkıntılı günler mi geçiririz? Sizin dediğiniz ne anlama geliyor farkında mısınız? İzmir'de kan gövdeyi götürür, polis etrafta kuş uçurtmaz. Sizin tuzunuz kuru tabii. Ahaliyle iş yapmıyorsunuz. Ben dokumacılar loncasının sorumluluğunu taşıyorum. Çıkarlarını gözetmem gereken binlerce dükkân var. Anlaşılan size Şebhun'u uzun uzun anlatmak lazımdır. Öyle bir mücadele ne kadar sürer hesaplayabiliyor musunuz? Şebhun girdiği yerde yalnız çalışmaz. Etrafına insanları toplar. Her yerde çeteler kurar. Kolay kolay kökünü kazıyamazsınız. Kapkaç, gasp, hırsızlık başladı bile. Zaten huzur bozuldu, şimdi bir de İzmir'de savaşalım diyorsunuz. Bu yıllar sürer. Müşterinin ayağı çarşıdan kesilir. İflas ederiz."

Salondan yükselen homurtular İbrahim Bey'in sözlerini destekliyordu. Tavernacılar Loncası İhtiyarı işe polisin karıştırılması fikrinden hiç hoşnut değildi.

Sarraflar Loncası'nın İhtiyarı ise "Geçen hafta üç dükkânımız soyuldu!" diye bas bas bağırıyordu.

Loncalar İhtiyarı Zülal Bey, önündeki küçük masaya birkaç defa vurarak sükûneti sağladıktan sonra "İbrahim Bey haklıdır." diye konuştu, "İzmir'de böyle bir savaşı göze almak kâ-
rından daha çok zarar getirir. Lakin Yakup Bey'in sözlerini de yabana atamayız. Şebhun Alamut adına çalışıyor. Alamut da Yediler'in kökünü kazımak istiyor. İstanbul'a gidip Alamut'a sataşmak alenen taraf tutmak anlamına gelir. Herkes bizi Yediler'in yanında zanneder. En başta Rebii'yle aramız açılır. Bunları enine boyuna konuşmamız lazım..."

"Konuşalım o zaman." dedi Bay Lucien. Hâlâ ayaktaydı. "Kaya Bey'in ölümünden sonra Rebii'nin birbirine düştüğünü hepiniz duymuşsunuzdur. En son da veliahtları Soner Bey öldürüldü. Cinayetin faili hâlâ meçhul. Kimi Yediler diyor kimi taht kavgası, kimi de ihanetin bedeli diyor. Kesin olan tek şey Soner Bey'in Alamut'la işbirliği yapmış olduğu. Peki, sizce Soner Bey bu işbirliğini tek başına mı yaptı? Aşiretinden kimse haberdar değil miydi? Peki, Alamut'la iş yapan birisinin Şebhun'dan haberdar olmayacağına inanır mısınız? Bakın efendiler! İstanbul'da taraflar çoktan belli oldu. Saflar çoktan tutuldu. Harifi'nin Yediler'e destek sözü verdiğini duymadınız mı? Şunu düşünün: Alamut Yediler'in hakkından gelirse, yani Rebii bu oyunun kazanan tarafında olursa bizim başımıza neler gelmez?"

Cevap Yakup Bey'den geldi: "İşte bu yüzden tarafsız kalmalıyız. Alamut'un karşısında olmak, Yediler'in tarafında olmaktır. Başımıza daha büyük belalar gelir."

"İyi o zaman." dedi Bay Lucien, "Bırakalım Yediler yok olup gitsin. O zaman yeni efendilerimizin elini öpmeye sizi göndeririz. Yahu, Rebii Alamut'tan bir vaat almadan kalkışır mı böyle bir işe. Bizi nasıl kışkandığını, İzmir'e nasıl göz koyduğunu bilmiyor musunuz?"

Yakup Bey öfkelenmişti: "Gözümüzü korkutmaya çalışmayın! Rabii'nin Alamut'la birlikte olduğundan bile emin değilsiniz. Hem siz bizi mi kurtarmak istiyorsunuz Yediler'i mi?"

"Yediler umurumda değil." dedi Bay Lucien sakın bir sesle, "Ama Alamut'un da nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Nasıl bir çete olduğunu, hangi gemilerle nerelere silah, uyuşturucu gönderdiğini biliyorum ve bu oyunu kazanmasını istemiyorum. Çünkü meydanı boş bulduğunda tepemize çörekleneceğinden eminim. Bize efendilik taslayacağından eminim. Sezar'ın hakkı Sezar'a. Yediler bize asla kul muamelesi yapmadı. Bir de tersini düşünün. Ya Yediler kazanırsa? O zaman akitlerini yeniden gözden geçirmezler mi? Ben son olarak şunu söylüyorum. Kısa vadede bu Şebhun belasının savılması için, uzun vadede âlemdeki yerimiz ve dirliğimiz için, Yediler'den önce ya da sonra Alamut yok edilmelidir."

Bay Lucien artık yerine oturmuştu. Loncalar İhtiyarı Zülal Bey yan gözle divan heyetine baktı. Salondakiler gibi onlar da düşünceliydi. Meclisin olağanüstü toplanacağını zaten tahmin ediyordu.

Zira bir hafta kadar önce İdris Usta'nın acil bir iş için İzmir'e geldiğini ve bu arada bazı kulis çalışmalarında bulunduğunu duymuştu. Kimlerle konuştuğunu bilmiyordu ama bu gece öğrenmişti. Şefvi'nin en yetkili adamı olarak iki çift lafı tabii ki vardı ama dile getirilecek zaman değildi.

Neyse ki, soyu demokrasiye benzer bir şeyle idare ediliyordu. Kimsenin söz almak istemediğini görünce gür bir sesle "Sayın meclis ihtiyarları." dedi, "Bay Lucien'in sözlerini bir teklif olarak değerlendiriyor ve oylarınıza sunuyorum!"

Bengi Hatun, Behruz Usta'nın bahçesine adımını attığında şafak daha yeni sökmüştü. Defterin açıldığı günden beri aklında sürekli usta vardı. O gün halini hiç beğenmemişti. Yanına gidip şöyle dikkatlice bakabilmek için günlerdir uygun bir bahane aranıyor ama bir türlü bulamıyordu. En nihayet, uykusuz geçen dördüncü gecesinden sonra bu sabah 'yeter' demiş, hiçbir bahane aramadan kalkıp ustanın konağının yolunu tutmuştu.

Evin önüne geldiğinde kapının ardına kadar açık olduğunu gördü. Garipti. Doğruca içeriye girdi. Görünürde kimsecikler yoktu. Fazla bağırmadan birkaç defa "Usta?" diye seslendi. Ses de yoktu. Kapı bekçisi hortumlar yerlerinde olduğuna göre, usta da evde olmalıydı. Onlar efendilerinin yanından bir an olsun ayrılmazlardı. Bengi iyice endişelenmişti. İstişare Odası'na çıkan merdivenlerin başında durup yukarıya baktı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. İzin almadan ya da çağırılmadan o odaya girmeyi bugüne kadar aklının köşesinden bile geçirmemişti. Lakin içindeki korku giderek büyüyordu. Merdivenleri tırmanmaya başladı. Odaya açılan kapıyı görünce aniden adımlarını hafifletti. Eli gayrı ihtiyari, belinde gizlediği küçük bıçağa gitmişti. Bu kapının açık olduğu görülmüş şey değildi.

Son birkaç basamağı parmak uçlarında tırmanıp içeriye baktı. Behruz Usta kürsünün karşısındaki minderinde oturmaktaydı. Uyur gibi bir hali vardı. Bengi usulca içeriye süzüldü ve "Günaydın usta." dedi.

Behruz Usta kafasını hafifçe kaldırdı ama gözleri hâlâ kapalıydı. Sanki çok derin bir uykunun pençesine düşmüş gibiydi. "Bengi?" dedi, "Sen mi geldin kızım... Hoş gelmişsin."

"Benim usta," dedi Bengi: "Hoş bulduk. Seni bir göreyim dedim..."

Hatun minderine oturdu. Ustanın hali de sesi de hiç hoşuna gitmemişti. Zorlukla, sanki büyük bir acı çekiyormuş gibi konuşuyordu. Hava henüz tam olarak aydınlanmadığından yüzü de görünmüyordu.

"İyi etmişsin..." diye cevap verdi usta. Sonra sordu: "Salih nasıl?"

Bengi duraladı: "Bilmiyorum usta. İyi gibi görünüyor ama değil. Kafasına girmede daha Elif'in yaptığı."

Usta hiç ses çıkartmayınca, Bengi de başka bir şey demedi. Öylece beklemeye başladılar. Hatun güneşin bir an önce yükselmesini istiyordu. Herhangi bir insana, ustanın sesi yorgun veya sikkın bir adamdan çıkıyormuş gibi gelebilirdi. Bu yüzden üç gün önce bilgi vermek için buraya gelen Niran Hatun'un bir şey anlamamış olması normaldi. Ne var ki Bengi Hatun'un deneyimleri ve irfanı çok farklı şeyler söylüyorlardı.

Dakikalar ilerlemiş ve İstişare Odası'nın küçük pencerelelerinden giren ışık Behruz Usta'nın yüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Hatun, artık Behruz Usta'nın bedeninde bir araz olduğundan çok daha fazla emindi lakin nasıl soracağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Öyle uzun uzadıya muayene etmesine gerek yoktu aslında. Parmaklarının ucuyla şöyle bir dokunabilse, ne var ne yok öğrenecekti ama bu bile cesaret işiydi. Kendini rahatlatmaya çalıştı. Koskoca Behruz Usta'ydı bu. Ne zarar verebilirdi ki ona? Sonra böyle düşündüğü için kendine kızdı. Koskoca ustaydı ama hasta olduğu da apaçık ortadaydı. Ocakta sağlık üzerinde ilmi olan kendisinden başka

kimse yoktu. Daha fazla gecikmeden ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Yoksa bu vebalin bedelini ödeyemezdi.

Bütün cesaretini toplayıp ayağa kalktı ve ustaya doğru yaklaşmaya başladı. Behruz Usta, kızın niyetini anlamıştı ama yerinden kıpırdayamadı. Mecali yoktu. Bengi'nin parmakları şakağına doğru uzanırken sadece "Yapma kızım." diyebildi. Hatun, ustaya dokunur dokunmaz "Hiil!" diye bir çığlık attı ve elini geri çekti. Dolu dolu olan gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Usta..." dedi, "Bacağın... Ne oldu sana?"

Behruz Usta beklediği cevabı verdi: "Yok bir şey kızım."

"Olur mu usta. Müsaade et bakayım."

"Yok kızım iyiyim ben."

"Usta lütfen. Bir bakayım."

Behruz Usta kızın gözlerine baktı. Hekim inadı denen şeyin nasıl yıkılmaz bir şey olduğunu biliyordu. Hafifçe yana kaykılıp, cübbesinin ucunu yukarıya doğru çekti. Bengi bir çığlık daha atmamak için eliyle ağzını kapatmak zorunda kalmıştı. Ustanın baldırının arkasında korkunç bir yara vardı. Hatun hayatında böyle bir şey görmemişti. Dört derin çizik neredeyse çürüyerek birbirlerine karışmışlardı. Yaranın etrafındaki morluk ise yayılarak ayağa ve dizin dört parmak yukarısına kadar yayılmıştı. Tam "Ne zaman oldu bu?" diye soracakken aklı başına geldi. Teşup'un ölmeden önce, tırnaklarını ustanın baldırına nasıl geçirdiğini hatırlamıştı. "Niye sakladın bunca zamandır usta?" diye mırıldandı.

Usta duymuştu. "İşiniz başınızdan aşkındı zaten." dedi "Canınız sıkılsın istemedim."

Bengi gülümsedi: "Olur mu öyle şey. Şu yara ne kadar uğraştırırdı ki beni? Hemen bir şeyler yapmak lazım buna."

Ayağa kalkmak için yeltenmişti ki usta koluna yapıştı. Yüzü ciddiye. "Bak kızım." dedi, "Üzerine hekim tanımam ama

senin bu yaraya yapacak bir şeyin yok. İlmin yeter ama irfanın yetmez. O yüzden hiç velveleye verme ortalığı.”

Bengi ağlamaklı gözlerle ustaya baktı: “Bari... Bari aşağıda uzan biraz.”

“Kızım.” dedi Behruz Usta, “Aşağıya inemem ben... Yürüyemiyorum!”

“Ben delireceğim.” diye mırıldandı İdris Usta, “Bu gidişle ben aklımı kaçıracağım, iksire miksire de gerek almayacak!” Masanın üzerindeki kitap yığınlarına baktı. Bengi üç gündür Kütüphane-i Arifan’ın altını üstüne getirmişti. Mehmet Sinan’a durmadan kitap taşıtıyor, deliler gibi okuyor, ustanın yarasını sağaltmak için bulduğu her yolu deniyordu. ‘Uyudum.’ diyordu ama üç gündür gözünü bile kırpmamıştı. İşe yaramayan her tedavide biraz daha çöküyor, bir kenara çöküp biraz ağladıktan sonra her şeye yeniden başlıyordu. Bilgisi yetmiyor değildi. Tam Behruz Usta’nın söylediği gibi, irfanı eksik geliyordu. Lanetle açılmış bir yarayı tedavi etmek için hekimin elinin çok çok hünerli olması gerekiyordu.

Tükenmişlerdi. Bu sefer gerçekten tükenmişlerdi. Niran Hatun zaten Behruz Usta’nın başından ayrılmıyordu. İlyas, ustayı kucaklayıp yatağına taşıdığı günden beri ruh gibiydi. “Ben ömrümde bu kadar ağır yük taşımadım.” demişti İlyas. Haklıydı. O hayatlarında gördükleri en acı, en derbeder saheneydi. Galiba bittikleri an, o an olmuştu. Salih desen, Elif’in haberinden sonra zaten deli gibi bir şey olmuştu. Kendisi, yani her zaman bir fikir sahibi olan İdris Usta ise böyle arpacı kumrusu gibi oturuyordu. Alamut’un, Elif’in ve de emanetlerin yerini bulmak için hiçbir yolu kalmamıştı. Aklından Solaklar’ı azat edip, subayları Ankara’ya, Yörükler’i de obalarına gönderip, mümkün olduğu kadar çok adamın hayatını kurtarmak geçiyordu. Böyle şeyler daha önce de aklına gelmişti ama “Deli deli düşünme” diyerek hep arkaya atmıştı. Galiba artık tam sırasıydı. En azından herkese efendi gibi veda edebilirler, adamakıllı helalleşebilirlerdi.

Dudaklarına bir sigara yerleştirdi ama yakmak için çakma-
đını bulamıyordu. Her zaman, hatta k ndini bildi bileli sol ce-
binde dururdu ama bugün yoktu işte. Nerede bıraktığını bile
hatırlamıyordu. Yanından geçmekte olan yüzbaşıyı durdura-
rak ateşini rica etti. “Tabi.” dedi Sarp. Ağzındaki yanan siga-
rayı uzattı. Ustanın acemiliği her halinden belli oluyordu. Si-
garası yarım yanmıştı. Yüzbaşı “Yola gideceksiniz.” deyiverdi.

Usta anlamamıştı: “Nasıl?”

“Yola gideceksiniz bu yakınlarda.” diye açıkladı Sarp, “İn-
sanın sigarası yarım yanınca öyle derler.”

Usta güldü: “Haydi hayırlısı bakalım.”

“Merak etmeyin İdris Bey. Hayırlı yola gideceksiniz. Ba-
kın üstten yanmış.”

“Peki.” dedi usta. Yüzbaşının kendisini birazcık neşelen-
dirmek istediğinin farkındaydı ama hiç tadı yoktu. Neyse ki
imdadına  steğmen yetişti. Heyecanla ofisten fırlayarak “Ko-
mutanım.” diye bağırdı, “Alamut yine mesaj geçiyor!”

Yüzbaşı ofise doğru koşturmuştu ama ustanın kılı bile kı-
pırdamamıştı. Kim bilir nasıl bir mesajdı geçtikleri. Bir kara
haber daha duymaya tahammülü yoktu. Kaç saattir bu san-
dalyenin üzerinde oturduğunu bilmiyordu ama canı başka bir
şey yapmak da istemiyordu. Boş boş gözlerle etrafına bakınır-
ken Bengi’nin kütüphaneden çıktığını gördü. Kucağında yine
bir sürü kitap vardı. Hızla gelip kitapları masaya bıraktı. G z
göze geldiler. “Nasıl?” diye sordu usta.

“Uğraşıyorum.” dedi Bengi, “Hâlâ arıyorum.”

“Ben onu demiyorum. Usta nasıl?” Kızın gözleri yine do-
luvermişti: “Durduramıyorum usta. Hiçbir şey k r etmiyor.
Yayılmadı yavaşladı sanki biraz ama... Yine de kötü.”

“Ne kadar dayanır?”

“Bilemem. Usta ne kadar dayanır bilemem.”

“İksir falan kâr etmez mi?”

“Tedavi etmese bile düzeltir. Bize zaman kazandırır. Lakin Behruz Usta iksiri göremeyebilir.”

İdris Usta sustu. Aklında kötü bir soru daha vardı ama nasıl soracağını bilmiyordu. Biraz düşündükten sonra “Kesmek?” deyiverdi.

Bengi artık gözyaşlarını tutamıyordu: “Aklıma geldi usta. Araştırdım. Bu öyle lanet bir yara ki, bacağı kesersek başka yerden patlar. Çare değil anlayacağın. Ben yetemiyorum bu işe. Elim o kadar ehil değil. Dermanımız kimdedir sen de biliyorsun.”

Usta tabii ki biliyordu ama bunu dillendirmek yaptığı ya da yapmadığı bir şeyden şikâyetçi olmak ocakta kimsenin had-dine değildi. Sandalyeden kalkıp sütunun dibine kadar yürüdü. Alnını soğuk taşa dayayarak içinden “Bilirsin senden sual etmeyiz.” diye haykırdı, “Ama neredesin be Hekim Sultan? Neredesin?”

O sütunun yanında ne kadar kaldığını hiç bilmiyordu. Ancak bir elin omzunu dürtüklemesiyle kendine gelebildi. Sıçrayarak döndü. Yüzbaşı yanı başındaydı. Gözlerinde garip bir ışıltıyla kendisine bakıyordu.

“Buyurun?” dedi usta.

Sarp hafifçe gülümsedi: “Ben o adamı oraya sokarım.” deyiverdi.

Usta anlamamıştı: “Ne? Kimi nereye sokuyorsunuz?”

“O Geceli’yi... Naim miydi adı? Alamu’ta sokarım. Bir yolu var.”

“Güzel.” dedi usta, “Ama önce yerini öğrenmeniz gerekiyor mu?”

Sarp ‘cık’ladı. Gülümsemesi iyice büyümüştü: “Gerekmiyor.”

“Onu unutun.” dedi Naim, “Siz Alamut’a girip kimseye görünmeden Behram’ı ya da İmam’ı alamazsınız. Unutun.”

İdris Usta hâlâ umutluydu: “Yahu hiç mi bir boşluğu yok buranın. Bu kadar mı sıkı korunuyor?”

Naim “Öyle.” diye cevap verdi, “Behram dediğiniz adam paranoyağın tekidir. Kırk kilit altında olmadan gözüne uyku girmez. Ha, duvarların içinden geçmenizi sağlayacak bir sanatınız varsa onu bilemem.”

Usta suratını buruşturdu. Öyle bir sanatları vardı elbette ama mesele içeriye girmekte değil, dışarıya çıkmaktaydı. Tek bir kişiyi bile uyandırdıkları anda bütün iş geri dönüşsüz berbat olurdu. Bir çıkar yol düşünmekteyken Şalih lafa girdi: “Adam haklı usta. Oraya sessiz sedasız giremeyiz. Mecbur dümdüz dalacağız.”

İdris Usta köpürmüştü. “Nereye dalıyorsun Salih!” diye bağırdı, “Orada eli silahlı bin–bin beş yüz adam var. Ordu mu toplayacağız. Haydi diyelim topladık, içeri nasıl gireceğiz? Ben en son Uyvar kuşatmasını gördüm. O da düzlükte, adam gibi kaleydi. Nasıl gireceğiz içeri?”

Salih sakindi. “Önce biz gireriz usta.” dedi, “Biz girersek de kaç adam istersek sokarız. Yolu mu yok?”

Haksız sayılmazdı. Alamut’u gözleriyle gördükten sonra içeriye girmek de, ordu sokmak da kolay işlerdi. İdris Usta, meydan muharebesi sayılabilecek bir çarpışmaya girmeyi cesaretsizliğinden değil, adam azlığından istemiyordu. Lakin

başka çareleri yok gibiydi. “Nereden buluruz onca adamı?” diye mırıldandı.

Salih duymuştu. “Toplarız usta.” diye pratik bir cevap verdi.

İdris Usta içinden derin bir ya sabır çektikten sonra yüz-başıya döndü: “Peki Alamut yutacak mı bu numarayı?”

“Ne bileyim.” dedi Sarp, “Yutmaları lazım, gayet mantıklı çünkü. Çuvallama ihtimalimiz de var tabii.”

“Öyle ihtimaller her zaman vardır.” dedi usta, “Ama ben adam toplamaya başlayacağım. Eğer plan en başından yatarsa rezil olduğumuzla kalırız.”

Sinirlenme sırası Salih Usta’ya gelmişti. Sesini kontrol etmeye çalışarak “Etme eyleme usta” diye çıkıştı, “Şurada sayılı günümüz kalmış. Rezil olsak ne olmasak ne?”

Usta bir şey demedi. Çünkü Salih yine haklıydı. Susmasıyla birlikte masaya da bir sessizlik çökmüştü. Yediler’in hâlihazırdaki en yaşlısı olarak, savaş konseyinin de lideri sayıldığından nihai kararı da kendisi verecekti. “Okuyun bakalım Doğan Bey.” dedi oflayan bir sesle, “Duyalım nasıl yapacakmışız bu işi.”

Üsteğmen şaşırmıştı. Ortada daha bir plan falan yoku. Kendisi sadece, her zamanki gibi not alıyordu. Bir süre ‘hım’ladıktan sonra “Şimdi şöyle...” diye konuşmaya başladı, “Birinci aşama Naim Bey’in Alamut’la temasıyla başlar ve içeri girene kadar devam eder. Bize bu yolculuğun yirmi saat sürdüğünü söylemişti. Aşağı yukarı yine aynı olur herhalde. İkinci aşamada siz, yani Yediler içeriye girersiniz. Üçüncü aşamada da biz gireriz. Şimdilik bu kadar.”

İdris Usta kinayeli bir sesle “Çok güzel.” dedi, “Yalnız bu planı biraz detaylandıralım.” Doğan elindeki kâğıtları masaya bırakıverdi: “İdris Bey nesini detaylandırayım ben bunun. Kaç kişi giriyoruz, nereden, nasıl giriyoruz. Hiçbir şey belli değil.

Bunlara gelene kadar daha takip meselesi var. Bunun üzerinde durmazsak, Alamut numarayı yese bile çuvalları. Naim Bey'i izlememiz lazım. Elektronik cihaz kullanamıyoruz. Bu da gözle izlenecek anlamına geliyor. Yirmi saatlik bir yolculukta açığa çıkmadan takip yapmak çok zordur. Hızlı gidebilirler, araba değiştirebilirler. Bunun için kalabalık..."

"Onu ben hallederim." diyerek araya girdi yüzbaşı, "Takip konusunda çok usta olan bir ekip tanıyorum." İdris Usta ters ters yüzbaşıya baktı: "Şu sizin gizemli dostlarınız mı? Lütfen tanımadığınız adamları karıştırmayın bu işe."

"Ne fark eder?" dedi Sarp, "Bugüne kadar hepimizden çok çalıştılar. Benim güvenim tamdır."

Usta belirgin bir of çekerek masadan kalktı. Yüzbaşıyla bir tartışmaya girmeye hiç gücü yoktu. Üstelik haklıydı da. Tanıdık tanımadık şu saatten sonra ne fark ederdi ki. Masadan birkaç adım açılarak "Beni iyi dinleyin." diye konuşmaya başladı, "Bu iş zordur. Hatta imkânsızdır ve kimse katılmak zorunda değildir. Gerçi ocakla konuşmadım ama ne Behruz Usta'nın ne de Niran Hatun'un farklı şeyler söyleyeceğini sanmıyorum. Biz zaten gittik gideriz. Ardımızda mümkün olduğunca çok can bırakmak boynumuzun borcudur."

Usta lafını bitirir bitirmez, Korkut Bey ayağa fırladı. "Bizim boynumuz da borçsuz değildir usta." dedi gür bir sesle, "Babam Ayvaz Bey selamını gönderdi. Altmış yiğitle yola çıkmak üzereymiş. Gönlünü ferah tutsun dedi."

Lafı Abbas Ağa devraldı. "Sen işine koyul usta." dedi samimi bir edayla, "Her daim önüne bakarak yürü. Biz Solaklar; ustası, çırağı, yamağı tekmi arkandayız."

İdris Usta sağ yumruğunu göğsüne bastırarak hepsini ocağın selamıyla selamladı. "Eyvallah." dedi doğrulduktan sonra, "Siz her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuşun. Benim üç beş işim var. Ardımızı biraz daha kalabalık tutmak lazım."

Behruz Usta'nın anındaki bez yine kurumuştur. Oysa daha koyalı beş dakika bile olmamıştı. Niran Hatun bezi alıp ıslattı ve tekrar ustanın anına yaydı. Şakaklarına doğru süzülen damlaları saçlarına kavuşmadan yakalayıp parmaklarıyla sildi. Ustanın teni ateş gibiydi. Durmadan yayılan yara yetmezmiş gibi bir de bu ateş belası çıkmıştı.

Niran Hatun günlerden beri bu aydınlık ve sessiz odaydı. Ustası gözünün önünde çöküyordu ve başından bir dakika bile ayrılmamıştı. Başka şeyler umurunda değildi artık. Dün İdris gelip heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmıştı... Hatırlamıyordu bile. Ölmek üzere olan ustası, bu dünyanın koca bir yalandan başka hiçbir şey olmadığını gayet iyi anlatıyordu. Bu belki de son nasihatiydi. Ama ustası geride kalanların ne yapacağını söylemiyordu. Acıların nasıl dineceğini, yüreklerin nasıl soğuyacağını, hesapların nasıl sorulacağını... Bunları söylemiyordu.

Niran Hatun ustasının ateşe kesmiş elini ellerinin arasına aldı. Bu eller değil miydi, öz babasından ayrı düştüğünde göz yaşlarını silen, çocukluğunun ilk yalnız gecelerinde üzerini örten, kılıç tutmasını öğreten, ölümlerden döndüren? Şimdi ise soğuk bir ölüme doğru kavruluyorlardı. Bu yakışmıyordu ustaya. Böyle yatakta damla damla eriyip gitmek yakışmıyordu. O, ayakta olmalıydı, şanına yakışır, daha başka bir ölümü bekliyor olmalıydı. Teşup sonsuz uykusundan uyanmamalıydı, o emanet orada olmamalıydı, Bengi'nin emini ölmemeliydi. Aklı geriye gittikçe hatunun yüreğindeki öfke büyüyordu. "Elif!" diye haykırdı içinden. "Ant olsun dünyayı dar edeceğim sana..."

Okuduğu laneti sitemkâr bir ses bozdu: “Beni arkadaşları-
mın yanına intikam yeminleriyle mi uğurlayacaksın?”

Konuşan Behruz Usta’ydı. Hatun öfkesine öyle bir dalmıştı
ki, ustanın gözlerinin açıldığını bile fark etmemişti.

“Bu nasıl hesap?” diye devam etti usta, “Hekim beni buldu,
ben seni. Sen Salih’i buldun, Salih Elif’i. Söyle bana kızım.
Bu nasıl hesap?”

Hatun cevap vermedi. Gözlerinden süzülen birer damla
yaşı silmekle yetindi. Usta dirseklerinin üzerinde hafifçe doğ-
rulup gözlerini çırağına dikti: “Hail’in hikâyesini hatırlıyor-
sun değil mi?”

“Nasıl unuturum usta.” dedi Niran.

“Söyle o zaman. Onun ismini kim Kamer-i Hail yaptı?”

“Sen yaptın usta.”

“Haksız mıydım?”

“Değildin usta. Haklıydın... Bengi’yi öldürmeye çalıştı.
Cihan Usta’yı bizden aldı... Hak etmişti.”

“Cihan’ı bizden ayıran o muydu, hâlâ bilmiyoruz. Ama
evet, Bengi’nin canına kast etti. Yetişmesek öldürecekti küçüçük
kızı. Çırağımızı alacaktı! Peki, sor bakalım pişman mıyım?”

Hatun sustu...

“Dinle beni kızım,” diye devam etti Behruz Usta: “Ka-
mer benim en büyük kabahatimdir. Ve en büyük pişman-
lığım. Doğru, hak etmişti. Ama hiç dinledim mi onu? Hiç
sordum mu? Şimdi söyle. Sen Elif’in ardına hangi ismi koya-
caksın? Hangi ismi layık göreceksin ona? Hangi ismi hak et-
tiğine hükmedeceksin?”

“Bilmiyorum usta... Sen ne düşünürsün?”

Behruz Usta gülümsedi: “Yok kızım yok. Artık Behruz Usta
yok. Zaman Niran Hatun’undur. Hükmü sen vereceksin. Artık

Hekim'in kürsüsünün tam karşısında oturacaksın. Kartalların önünde uçacaksın. Aklından geçen en son şey intikam olacak. Dilerim ki sözlerinle beni gittiğim yerde ışıklara boğarsın."

Niran, ustasının elini dudaklarına götürdü. Artık enikonu ağlıyordu. Usta canından önce hükmünü terk etmişti. Bu miras çok ağırdı.

Behruz Usta kafasını tekrar yastığına bıraktı. Bu kadar cık hareketle, bu kadarcık sözle bile yorulmuştu. Biraz soluklandıktan sonra halsiz bir sesle "Dün İdris geldi değil mi?" diye sordu.

"Evet usta." dedi hatun. Şaşırmıştı. Ustanın uyuduğunu zannediordu.

"Geceliler'den ordu toplamaya çalışıyormuş." diye devam etti usta, "Öyle az buz adam da değil hem de. Biz peşine üç beş adam taktı diye Elif'e neler etmedik Niran kızım. Şimdi ocak ordu topluyor. Geceliler'den hem de..."

Hatun'un ağlaması bir anda kesilivermişti. Ne cevap vereceği bir tarafa, ne düşüneceğini bile bilmiyordu. "Doğru dersin usta." diye mırıldandı...

Sanem yaklaşık yarım saattir, büyük bir ciddiyetle üsteğmenin çizdiği krokileri inceliyordu.

Kendisine mesleki anlamda iki soru sorulmuştu. Birincisi, içerisinde ağır silahlı bin küsur adam bulunan, dağın başında, uçurumlarla çevrili ve yüksek duvarlı bir kaleye girmek için en uygun yolun ne olduğuydu.

Sanem cevabını krokileri birkaç dakika inceledikten sonra vermiş "Buraya yaklaşmayın." demişti. İkinci soru ise biraz daha çetrefilliydi. Bu kalenin kendisine ait olduğunu varsayması istenmişti. Sahip olduğu en değerli şeyi nereye saklardı?

Sanem, krokiyi üsteğmene doğru çevirdikten sonra "Buraya saklardım." dedi. Parmağıyla bastırıldığı yer dağın içine oyulmuş bölümün birinci katıydı.

"Niye?" diye sordu Doğan. Birinci kat hiç mantıklı gelmemişti.

Küçük hırsız açıklamaya başladı: "Üst katlarda odalar koridor boyunca dizilmiş. Yani ya dış duvara ya da iç duvara temasları var. Tünel kazabilirsin, delik açabilirsin. Birinci katki odalara ise birbirlerinden geçiş var. Güzel tasarlanmış. Bir odaya girebilmen için, en az iki odadan geçmen gerekiyor. Tahminim, bu odalar gece gündüz adam doludur."

"Öyleymiş." dedi Doğan.

Küçük hırsız bilgiç bilgiç sırttı: "Sen bu krokiyi kulaktan dolma çizdin değil mi? Kendin görmedin yani... Sakat iş. Daha kim bilir ne zulalar vardır burada. Ben böyle bir siparişe

hiç bulaşmazdım. Olacak iş var olmayacak iş var. Haydi desen şöyle alarmlar var, şöyle kameralar var, o kolay. Bir yol bulunur. Ama burası insanla korunuyor. Malin nerede olduğunu da bilmiyorsunuz... Çok fena.”

Üsteğmen susmuştu. Sanem krokilere biraz daha baktıktan sonra alçak sesle sordu: “İlla girecek misiniz buraya?”

“Öyle.” dedi Doğan.

“O zaman...” diye devam etti Sanem, “Bu hırsızlık değil gasp olacak... Şamatalı iş yani. Bak sana birkaç meslek sırrı vereyim. Adamları iyi gözleyin. Kıyamet koptuğunda yerlerini terk etmeyenler mutlaka önemli bir şeyi koruyorlardır. Bir de canlarını kurtarmaya ya da sizi harcamaya değil de bir yeri savunmaya çalışıyorlarsa, o yerde de önemli bir şey vardır. Adamların hareketlerini iyi okursanız neyin nerede olduğunu anlarsınız. Tamam mı?”

Üsteğmenin gülümsemesinden artık deneyimlerine ve bilgisine daha fazla ihtiyaç duyulmadığını anlayan Sanem, fazla ses çıkartmamaya özen göstererek ofisi terk etti.

Niyeti kimseye, özellikle de, şu an masada İdris Usta ile oturmakta olan Bengi denen o kadına yakalanmadan buradan çıkıp gitmekti ama olmadı. Masada oturmakta olan İdris Usta, arkası dönük olmasına rağmen her nasılsa varlığını hissetmişti. Kafasını çevirip sordu: “Konuştunuz mu?”

Sanem adımlarını biraz yavaşlattı: “Konuştuk çiçekçi. Ben Doğan Bey’e anlattım her şeyi. Biliyor o.”

“Gidiyor musun hemen? Dur yalnız çıkma. Biri bıraksın.”

Sanem “Volkan bekliyor zaten.” dedi ve adımlarını hızlandırdı. Zira Bengi Hatun her an masanın üzerinden uçup gırtlığına yapışabilirdi. Öyle fena bakıyordu... Bu lafı da kasten etmişti zaten. O kadının kendisiyle dolaştığı için Volkan’ı bir güzel fırçaladığından haberdardı. Bu Sanem’i yıldırmamıştı.

Aksine, meseleyi duyduğu günden beri çocuğa daha bir dört elle sarılmaya başlamıştı. Yediği tokatların hesabını sormanın bin türlü yolu vardı ve kuşkusuz bu en zevklisiydi. Tatlı çocuktu Volkan. Daha da tatlı olacaktı...

Koşar adımlarla merdivenleri tırmanıp gözden kaybolan kızın ardından husumet kusan gözlerle bakakalan Bengi Hatun, ancak İdris Usta'nın dürtüklemesiyle kendine gelebildi. Usta meseleyi anlamıştı. "Yahu Bengi bırak." dedi, "Bırak ne yaparlarsa yapsınlar."

Hatun yatışmamıştı. "Usta bizim Volkan saftır. İş açacak çocuğun başına." diye mızıldandı. Sonra kafasını hışımla yanında oturan Abbas Ağa'ya çevirdi: "Ağa! Bak bunlar aynı mekânda yatıp kalkıyor. Odaları mesafeli değil mi? Geceleri kolluyorsunuz değil mi?"

Abbas Ağa şeytan görmüşe dönmüştü: "Tövbe Hatun!"

İdris Usta sinirinden gülmeye başladı: "Sanem'den hangi odayı kollayacaksın Bengi? İşinin ehlidir o. Canı girmek istemişse girmiştir. Değil mi Ağa?"

"Beni zan altında bırakma usta." dedi Abbas Ağa, "Görmedim, işitmedim. Solaklarım nöbettedir. Gayrısını bilemem!"

Usta "Neyse... Ne diyorduk?" diye konuyu toparlamaya çalıştı ama lafının bölündüğu yeri bir türlü hatırlayamıyordu.

"Bay Lucien'i arayacaktın." dedi Bengi, "Neticeyi öğrenecektin."

Usta "Doğru ya." diyerek telefonuna davrandı. Bay Lucien'i en son aradığında Şefvi'nin İhtiyarlar Meclisi hâlâ toplantı halindeydi. Daha önceki toplantıda Yediler'e yardım kararı çıkmıştı. Bu toplantı ise yapılacak yardımın niteliği ile ilgiliydi ve iki gündür devam ediyordu.

Şu İzmirli Geceliler'inin bürokrasisi, rahatlıklarıyla birleşince insanın ömrünü çürütüyordu ve Bay Lucien'in telefonu

hâlâ cevap vermiyordu. Usta telefonu masanın üzerine atıp “Yemin ederim bizim Ankara’daki meclis daha hızlı çalışıyor.” diye homurdandı, “Ne konuşturlar iki gündür. Sanki silahlanıp kendileri gelecekler İstanbul’a. Gönderecekleri iki bölük Hunhan savaşçısı.”

Daha son kelimesini tamamlamamıştı ki telefonu çalmaya başladı. Sanki homurtuları ta İzmir’den duyulmuştu. Arayan Bay Lucien’di.

“Efendim.” dedi usta ve dinlemeye başladı. Koca bir teşekkürün ardında telefonu kapattığında yüzünde tebessüm vardı. Odaya doğru “Yüzbaşım!” diye seslendi. Ofisin kapısı açılır açılmaz da haberi verdi: “Şefvi bize iki yüz Hunhan savaşçısı veriyor. Yetmiş de paralı asker.”

İlgili herkesin Eski Yer’e gelmesi bir saati bulmamıştı. Tek eksik yine Niran Hatun’dur. Alamut baskınına katılacakların tam sayısı belli olmuştu ve harekâta son şekli verilecekti. Gergin bir yayın sırtında duran ok, fırlamak üzereydi.

Yediler’in, yani hâlihazırdaki kıdem sırasına göre İdris Usta’nın emrindeki savaşçı sayısı, Geceli ve insan toplam beş yüz atmış dokuz kişiydi. Belki Alamut’takilerin yarısı bile etmiyordu ama usta âlemin suyunu sıkmış, ancak bu kadar çıkartabilmişti. Abbas Ağa bütün Solak odasını boşaltıyordu. Toplamı kırk dokuz kişiydi. Korkut Bey’le beraber aylardır İstanbul’da bulunan kırk Yörüğe, söz verildiği gibi atmış kişilik destek gelmişti. Kamalı Celal, herkesi şaşırtarak sözünde durmuş ve oğlunun komutasında yüz elli savaşçı göndermişti. Şu anda kendileri için hazırlanan bir mekânda kılıçlarını bileyerek emir bekliyorlardı. Şefvi’nin gönderdiği iki yüz Hunhan askeri ve yetmiş paralı asker de birkaç güne İstanbul’da olacaktı. Mehmet Sinan bunca adamı ağırlamak ve donatmak için hazırlık yapmakla meşguldü.

İdris Usta en çok Hunhan'ın gelişine sevinmişti. Çok disiplinli olan ve elinden savaştan başka hiçbir şey gelmeyen bu soy, yaratılışlarından beri Şebhun'dan ölesiye nefret ederdi. Öyle ki, bu soyu yeryüzünden silmeyi varlık sebepleri olarak bellemişlerdi. Şebhun'un Alamut adına iş yaptığını duymuş olmalıydı. Daha bir şevkle vuracaklardı. Usta önündeki kâğıda bir kez daha baktı. Beş yüz küsur adam bu iş için az sayılabilirdi ama bunca Geceli'yi bir araya getirmek kariyerinde kesin bir dönüm noktasıydı.

Bu rakam, ciddi bir nüfus planlaması içinde yaşayan ve bunun sıkıntısını çeken Geceliler için 'korkunç' sayılabilecek bir rakamdı. Üstelik bu rakama kendileri dahil edilmemişti. Eh, harekâta katılacak beş ustayı da bu rakama adi bir toplama hesabıyla katacak değildi. Emanetleri bulamasalar, oradan sağ çıkamasalar bile, çok şenlikli bir gece olacağı kesindi.

"Yekalaz taşı." dedi Üsteğmen. Elindeki kalemin ucuyla, krokinin üzerinde kırmızı çarpıyla işaretlenmiş bir yeri gösteriyordu. "Başlangıç noktası ve en kritik yer." diye devam etti, "Orta Salon denilen yerin sol ucundaki bir odada saklanıyor. Kapı çelikten ve içeride nöbetçileri var. Ebadının çok büyük olduğu söyleniyor. Etki alanı yaklaşık bir kilometre. taşın açık durumda ve bizim kontrolümüzde olması gerekiyor. O yüzden ilk saldırı buraya yapılacak. Niran Hatun on Yörük'le birlikte içeriye girip Naim Bey'in Geceliler'iyle buluşacak. Taşı üç dakika içerisinde ele geçirecekler. Diğer birlikler bu iş bittikten sonra girecek. Yoksa duvarların üzerindeki makineli tüfekler bizi duman eder. Sonrası çok karmaşık değil. Harifiler Büyük İmam'ın evine saldıracaklar. Öncelikli görevleri kuşatma. Kimseyi dışarıya çıkartmayacaklar. Daha sonra, şartlar uygun olursa saldırıya geçecekler. Abbas Ağa ve Solaklar'ı Alamut'u tam ortasından ikiye bölecekler. Yanlarında paralı askerler olacak. Dağın içinden kurtulanların Büyük İmam'ın evine ulaşmasını engelleyecekler ve kapıyı tutacaklar. Beş Solak ise

tünelin çıkışını tutmuş olacak. Geri kalan herkes, yani Hunhan ve diğer Yörükler doğruca dağa girecekler. Öncelikli görevler: Büyük İmam'ı ya da Behram'ı sağ ele geçirmek. Kimsenin dışarıya çıkmasına izin vermemek. Kıdemli olduğu anlaşılan herkesi teslimle zorlamak ve Alamut'a hakim olmak.”

Üsteğmen susar susmaz sözü yüzbaşı aldı: “İlk aşama dört gün sonra başlıyor. Yani beş martta. Eğer her şey yolunda giderse operasyon zamanı yedi mart saat on dokuz sıfır sıfır.”

Her şey kulağa hoş geliyordu ama İdris Usta'nın suratı yine de asıktı. Bütün bu söylenenlerin hayata geçebilmesi için Alamut'un yerini bulmaları gerekiyordu. Bunun için de Naim'in Alamut'la temasa geçirilmesi ve saatler boyunca kaybedilmeden takip edilmesi... Koca ocağın kaderi, can derdine düşmüş bir Geceli'nin talihine bağlanmıştı.

Hem bu sefer Behruz Usta da yoktu. Her dara düştüklerinde gönüllerindeki umut olan ustaları, bu sefer arkalarını kollamayacaktı.

“Tamam.” dedi İdris Usta. Sesi dimdikti. “Beş martta başlıyoruz.”

Bu iki cümlesiyle birlikte gergin yayı boşalttığıнын farkındaydı... Ama artık ne fark ediyordu ki?

Yüzbaşı “Hazır mıyız Doğan?” diye sordu. Üsteğmen aynı soruyu bilgisayarın mikrofonuna yineledi. Berkan’ın hoparlörlerden gelen metalik sesi “Hazırız komutanım.” diye cevap verdi, “Son bir dakika. On beş saniye kala sizi uyduya bağlayacağım.”

“Sağol.” dedi yüzbaşı. Koltuğunu bilgisayarın önüne çekip dirseklerini masaya yasladı. Derin bir soluk aldı. Sakin olmalıydı... Çok sakin. Tıpkı onlar gibi konuşmalıydı. Her şeyi bir solukta, vurgularıyla ama fazla acele etmeden söylemeliydi. Ofisin kapısı sıkı sıkı kapatılmış, salondakilere, hatta yukarıdaki çocuklara bile çıt çıkartmamaları tembih edilmişti. Bütün her şey mesajın inandırıcılığına bağlıydı. Biraz da Alamut’un aptallığına tabii.

12. Daire bugüne kadar hep dinlemişti. Artık konuşma zamanıydı.

“Son on beş saniye komutanım.” dedi Berkan.

Doğan mikrofonu komutanına biraz daha yaklaştırdı. Bir taraftan da kolundaki saate bakıyordu. Eliyle son beş saniyeyi işaret etti. Parmakları birer birer kapanıyordu ve nihayet kibarca mikrofonu gösterdi, Sarp sakindi. İki soluk alımı bekledikten sonra ağzını mikrofona yaklaştırdı. “Seyyid konuşuyor” dedi, “Yuvaya güvercinim var. Gece yarısı ikinci bölgeden alınsın.”

Mesajı bir kez daha tekrar etti ve koltuğuna yaslandı. Hepsi bu üç cümleden ibaretti işte. Yarım dakika kadar sonra Berkan tekrar konuştu: “Bağlantıyı kestik. İzlemedeyim.”

Yüzbaşı kısık bir sesle “Anlaşıldı.” diye cevap verdi. Tel-sizlerin bu mesaja verecekleri tepki çok önemliydi. Bu haber

Alamut'a kadar ulaşmalıydı ve büyük ihtimalle de ulaşacaktı. Çünkü yüzbaşı şöyle demişti: "Ben Behzat Taner. Alamut'a önemli bir haberim var. Habercimi gece yarısı Mecidiyeköy Meydanı'ndan alın!"

Bu fikir aklına dokuz gün önce gelmişti. O gün Alamut'un telsizleri yeniden çalışmaya başlamıştı ve hâlâ Behzat Taner'i arıyorlardı. Hem de daha azimli bir şekilde. Anlaşılan Alamut, avukatın kaçtığından kesinlikle haberdar değildi. Öyleyse birkaç saniyeliğine Behzat Taner taklidi yapmanın hiçbir sakıncası yoktu. Önce Berkan'a danışmıştı. Alamut'un mesajlarının arasına korsan bir mesaj atmanın çok basit iş olduğunu öğrenince, Bengi Hatun'la birlikte Topal'ın yanına gitmişlerdi. Ellerin altındaki o Alamut sözlüğü yine çok işe yaramıştı. Neyi nasıl söyleyeceklerinden emin olunca da oturup bugünü beklemeye başlamışlardı. Çünkü üç günde bir açılma emri alan telsizler, bugün saat on sekizde harekete geçeceklerdi. Öyle de olmuştu. Zamanı gelince Berkan uyduyu kullanarak mesaj zincirine dahil olmuş, Sarp'a da sadece konuşmak kalmıştı. Astsubayın dediğine göre telsizciler durumu 'Behzat Taner bağımsız bir telsizle mesaj göndermiş gibi.' algılayacaklardı. Kısacası yüzbaşının planı 'terbiyesizce basit'ti...

İlk şevindirici haber yüzbaşının mesaj geçmesinden beş dakika kadar sonra Berkan'dan geldi. "Olumlu." dedi astsubay, "Mesaj bütün istasyonlara yayıldı. Hem de üst üste birkaç defa."

Bu durum, mesajın Alamut talfesi içerisinde ciddi bir heyecan yarattığını gösteriyordu. İş bundan sonra Naim'in ikna kabiliyetine ve takipçilerin becerilerine kalıyordu. Eğer Naim Alamut'a doğru yola çıkmayı başarabilirse peşinde altı ayrı ekip olacaktı. Bunlar Ahmet Paşa'nın emekli MİT elemanlarıydı. Atlatmalara, araç değiştirmelerine karşın kademeli takip yapacaklardı ve Eski Yer ile sürekli bağlantı halinde olacaklardı. Aslında yüzbaşı bu takip ekibine şu gizemli dostlarını da dahil etmek istiyordu ama olmamıştı. Daha doğrusu tam

anlamıyla olmamıştı. İdris Usta, takibi yapacak tüm elemanları tanımak istemişti. Yüzbaşının dostları ise buna kesinlikle yanaşmamışlar, dahası sürekli rapor vermek gibi bir yükümlülüğü de reddetmişlerdi. Ustanın da tepesi atmış, yüzbaşıya “Nasıl biliyorsan öyle yap!” demişti. Sarp da biraz tereddüt ettikten sonra dostlarına buluşma yerini söylemişti. “Tamam.” demişti adamlar, “Bizden haber bekle...”

Zaman akmaya başlamıştı. Geceli’nin buluşma noktasına gitmesi için altı saatten az bir zamanı vardı. Yüzbaşı hızla ofisten çıkıp, sütunlu salonda bekleyenlere ilk müjdeli haberi verdi: “Tamam! Mesaj yayıldı.”

Bu haber herkesi biraz olsun rahatlatmış, ama Naim’in sinirlerini iyice germişti. Vakit yaklaştıkça omzundaki yükün ağırlığını daha fazla hissetmeye başlamıştı. Yüzbaşı Geceli’nin sinirli olduğunu kaskatı kesilmiş suratından anlamıştı. Doğruca adamın yanına gitti ve “Hiç merak etme.” dedi, “Sen onlar için kılına bile dokunamayacakları kadar önemli bir adamsın. Sen Behzat Taner’den haber getiriyorsun. Behram bile sana bir şey yapmaya cesaret edemez. Alamut’a sağ salim gireceksin. Yirmi dört saat dayan. Sonra biz geleceğiz zaten.”

Geceli gülümsemeye çalıştı.

Sarp, İdris Usta’nın kendilerine yaptığı gibi, planı defalarca tekrarlayarak adamın canını sıkmak istemiyordu. Elini uzattı ve “Bol şans.” diledi. Naim, Mehmet Sinan’ın eşliğinde Eski Yer’in arka kapısına doğru ilerlerdi ve karanlık labirentlerin ağzında gözden kayboldu. Artık tek başınaydı.

Alamut, yüksek ihtimalle bu gece buluşma yerine bir adamını gönderecekti. Geceli de Behzat Taner’den önemli bir mesaj getirdiğini ve Behram Bey’le mutlaka, yüz yüze görüşmesi gerektiğini söyleyecekti. Alamut’a girmesi için bu kadarı yeterli olmayacaktı tabii ki. Behram görüşmeyi telefonla yapmak isteyecekti. İşte yalanın en büyüğü o zaman devreye girecekti.

Naim, telefon görüşmesini kabul edecek ve Behram'a 'avukatın Rebii aşiretine sığındığını, tarikata hâlâ yürekten bağlı olduğunu ve üzerinde kalan bazı önemli evraklar ile banka şifrelerini Alamut'a teslim etmesi için gönderdiğini' söyleyecekti. Yalanın biraz daha inandırıcı olması için yanında kasa anahtarları ve hesap cüzdanları olacaktı. Yüzbaşı anahtarları Jülide'den almıştı. Kasalardaki evrakları da riske atmamış, birer kopyasını çıkartmıştı. Hesapları bir süreliğine dolu gösterme işini de Ahmet Paşa üstlenmişti. Behram, kasa anahtarlarının fedailer tarafından Alamut'a getirilmesini emredebilirdi ama sadece Naim'in kafasında yazılı olan banka şifrelerini, en yakın adamı bile olsa kimsenin duymasını istemezdi... En azından yüzbaşı böyle tahmin ediyordu.

Bütün süslemelere rağmen planın bir sürü açığı vardı. Çok acemice görünseler de bu açıklar başka bir şekilde işe yarayabilirlerdi. Behram, avukatın niye doğrudan kendisini aramadığını, niye telsizleri kullanarak haber verdiğini pek tabi merak edecekti. Merakını gidermesi için de Geceli'yi karşısına, yani Alamut'a alması gerekiyordu. Zaten amaçları da buydu. Küçük bir ihtimal de, Behram'ın görüşmeyi Alamut dışında bir yerde yapmak istemesiydi. Canlarına minnet bir tercih olurdu bu...

Sarp, daha bayağı vakit olmasına rağmen bütün takip ekiplerini tek aramaya başladı. Herkes işini sıkı tutuyordu. Buluşma noktasını izlemek ve ilk takibi yönlendirmekle yükümlü olan bir numaralı ekip, Mecidiyeköy Meydanı'ndaki otobüs durağını adam akıllı gören bir iş hanının dördüncü katındaki yerini almıştı bile. Yüzbaşı yoğun geçeceği besbelli olan bir geceyi hesaba katarak kahve makinesine doğru yürüdü.

Gece yarısı dört buçuk saat geride kalmıştı. Takvimler son dört buçuk saattir altı martı göstermekteydi ve Naim hâlâ o otobüs durağında bekliyordu. Ekiplerden yarım saatte bir gelen rutin mesajların haricinde hiçbir gelişme yoktu. İki saat kadar önce birkaç serserinin saatlerdir durakta oturmakta olan Geceli'ye sataşmaları dışında sıra dışı bir şey olmamıştı. Çok çok bir buçuk saat sonra tan yeri ağarmaya başlayacak ve Naim döğası gereği meydanı terk etmek zorunda kalacaktı.

Sarp son sigarayı da yakıp paketi buruşturdu. Kahvesinin iyice acılaşmış son yudumunu içerken İdris Usta "Çok geciktiler." diye homurdandı. Yüzbaşı dönüp usturuplu birkaç laf etmeyi düşünüyordu ama vazgeçti. Bahçıvan saatlerdir ilk defa ağzını açıyordu. Çok bile tutmuştu kendini. Üstelik homurdanmakta da haklıydı. Behzat Taner'in güvercini bu kadar bekledikten sonra Almut'a biraz zor girerdi.

Yüzbaşı boşalmış bardağına baktı. Gece yarısından beri koltuğundan hiç kalkmamış, bütün servis işini Doğan'a ve Mehmet Sinan'a yıkmıştı. Bir kahve daha istemeye pek yüzü yoktu. Üstelik bacakları da uyuşmuştu. Ayıcıklı bardağını alıp salona çıktı. Üfleye püfleye suyun kaynamasını beklemekteyken, kulağına derinden bir telsiz sesi çaldı. Hemen ardından üstegmenin sesini duydu: "Anlaşıldı iki numara!" Ofise nasıl döndüğünü bilememişti. İçeriye girer girmez Doğan beklenen havadisi verdi: "Temas sağlanmış. Beyaz, kapalı bir araca almışlar. Taksim yönüne gidiyorlarmış."

Sarp, yokluğunda hemencecik koltuğuna kuruluveren üstegmeni itekleyerek kaldırdı ve hoparlörlerin sesini açtı. Mehmet

Sinan da ofise gelmişti. Dördü birden, art arda gelen telsiz mesajlarını, salonun asırlık sütunları gibi kısıpırsız dinliyorlardı.

Saat gelip sabahın sekizine dayanmıştı ve telsizler artık eskisi gibi arka arkaya mesaj geçmiyorlardı. Naim'i alan araba Mecidiyeköy'den doğruca Taksim'e yönelmiş, oradan da Cihangir'in ara sokaklarına dalıp izini kaybettirmişti. Altı ekibin birden 'kaybettik' mesajını geçmesi Eski Yer'de belirgin bir çöküşe neden olmuştu ama yaklaşık on beş dakika sonra Beşiktaş civarında devriye gezen bir polis ekibinin aracı fark etmesi, sararan suratlara biraz renk getirmişti. Emekli MİT elemanları, biraz riski göze alarak, kaybettikleri arabanın plakasını tanıdık polislere ulaştırmışlardı. Bu krizden sonra hemen her şey yolunda gitmişti. Beyaz araba sahil boyunca uzun bir süre dolandıktan sonra otobana çıkmış ve Edirne'ye doğru gitmeye başlamıştı. Ortada takibi fark ettiklerini gösteren hiçbir belirti yoktu.

Bu kovalamacanın ilk etabı, aracın Beylikdüzü yakınlarında, hâlâ inşaat halinde olan büyük bir binaya girmesiyle sona ermişti. Ekipler bu binanın etrafını çevirmişler ve izlemeye başlamışlardı. Naim sorguya alınmış olmalıydı. Alamut'tan bir karar çıkana kadar burada tutulacak, eğer bir sakınca görülmezse yolculuğun ikinci etabına başlayacaktı. Geceli'yi burada ne kadar tutacakları keyiflerine kalmış bir şeydi ama eninde sonunda çıkacaklardı. Doğan, bu ikinci takibin daha zorlu geçeceğini iddia ediyordu. Tahminine göre, adamlar binadan en az dört araçla çıkacaklar ve ayrı yönlerle dağılacaklardı. Şaşırtmayı altıdan fazla arabayla yapmaya kalkmadıkları sürece hiçbir sorun yoktu.

Güneşin doğmasıyla birlikte Salih Usta da aralarına katılmış ve o heyecanlı sesiyle sıkıntılı dakikalarına biraz renk katmıştı. Ne var ki, zaman ilerledikçe beklemenin gerginliği onu da esir almış, usta da suskunlar kervanına katılıp, bir köşede bıyıklarını dişlemeye koyulmuştu.

Aniden cazırdamaya başlayan telsizler, daracık ofiste saatlerdir beklemekten bitap düşmüş Eski Yer ahalisini bir anda ayıltıverdi. Konuşan üçüncü ekipti. "Binanın çatısında bir adam var." diyordu, "Maskeli. İçeriye girmeye çalışıyor."

Koltuğunu hızla bilgisayara doğru çeken yüzbaşı panikle "Bizden mi o adam?" diye bağırdı, "Tüm ekipler rapor verin."

Bütün ekipler sırayla durumlarını belirtmeye başladılar. Yerinden kıpırdayan yoktu. Ofistekiler şaşkın şaşkın birbirlerine bakmaktalarken üçüncü ekibin telsizi tekrar çalıştı: "Adam içeriye girdi. Tekrar ediyorum. Adam içerde."

"Beklemede kalın." dedi yüzbaşı. Aklına gelen tek şey bu olmuştu. Sonra hışımlla İdris Usta'ya döndü: "Sizin bir müdahaleniz olmadı değil mi?"

Usta da yüzbaşıya hemen hemen aynı gözlerle bakıyordu. "Hayır!" dedi, "Ya sizin?"

Doğan bir anda gerilen ortamı yumuşatmayı kendine görev bilmişti. "Bir dakika." dedi sakın bir sesle, "Belki onlardan biridir?"

"Adam niye maske takıp kendi çatısından içeriye girmeye kalksın Doğan?" diye cevap verdi yüzbaşı. Sinirleri iyice bozulmuştu. Bir sigara daha yakıp salona çıktı ve masanın etrafında dolaşmaya başladı. Kesmemişti. Hızla merdivenlere yöneldi. Üst dükkânda bekleyen çocuklara "Buralardayım." dedikten sonra kendini Kapalı Çarşı'nın kalabalığına bıraktı. Bu biraz daha iyi gelmişti. Sokaklarda anlamsızca dolaşmaya başladı. Vitrinlere bakıyor, beğendiği bir şey olursa dükkâna girip fiyat soruyor sonra almadan çıkıyordu. Her tepesi attığında Bahar'ın niye çarşının altını üstüne getirdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Bu vitrin bakma işi insanı gayetle rahatlatıyordu. Ne var ki Bahar'la aralarında bariz bir fark vardı. O olsaydı, şimdiyi bir kamyonet yükü ıvır zıvır almıştı. Dolaşmaya devam etti. Canının asıl çektiği sıcak bir bardak çay

ve taze poğaçaydı ama nerede satılır bilmiyordu. Aylardır burada olmasına rağmen çarşayı bir türlü çözememişti. Haksız da sayılmazdı. Vaktinin çoğu yerin altında geçmişti.

Çok güzel porselen bardaklar satan bir dükkânın vitrine dalıp gitmişken, omzunda bir el hissetti. Sakince dönüp baktı. İdris Usta'ydı. Yine yıllık yıllık gülümsüyordu. "Yüzbaşım." dedi, "Gel bir çay içelim."

"İçelim." dedi Sarp. Yan yana kalabalığın arasından yürümeye başladılar. Birkaç adımı sonra usta aniden "Seninle de yıldızımız bir türlü barışmadı." deyiverdi.

Sarp, ustanın omzuna hafifçe dokundu: "İş üstünde olur böyle şeyler."

"Olur, tabii yüzbaşım. Ama yanlış da anlamamı istemem. Bağırdım, çağırdım ama hiçbiri Sarp'a değildi. Yüzbaşıyadı."

"Doğru. Zaten bu işe bulaştım bulaşalı Sarp olduğum vakitleri toplasanız on saat etmez. Genelde yüzbaşıydım ben. E başka kime bağıracaksınız. O zaman şunu söyleyeyim, ben bütün küfürlerimi sadece İdris Bey'e ettim. Keyfimden değil. Başka biri yoktu çünkü."

İdris Usta gülümsedi: "E bahçivana ne oldu?"

Yüzbaşı biraz kızarmıştı: "Siz nereden duydunuz onu?"

"Bazen çok yüksek sesle konuşuyorsun. Ama sorun değil bir sürü lakabım var zaten. Her neyse. Dediğin doğru. Ortada bu İdris'ten başka birisi yok. Tabiatım bu, huyum bu. Uyurken ne tarafa kaç kere döneceğim bile bellidir benim. Değişeceği yok, zaten değişmesini de istemem. Sana diyeceğim şudur ki; adamakıllı veda etmek isterim. Kalbinde benden yana bir kırgınlık kalmasın. Emegin çok. Hâlâ nasıl uğraştığını görüyorum. Hakkını helal et isterim."

"Ederim." dedi yüzbaşı, "Hele sizin gidişiniz bir kesinleşsin o zaman ederim. 'Pof' diye buharlaşmayacaksınız herhalde.

O kadarlık vaktimiz kalır. İçimde de hiçbir kırgınlık da yok. Zaten ben kimseye kırılmam: Tabiatım böyle.”

Usta bir şey demedi. Birlikte yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra yüzbaşı “Bir şey soracağım.” dedi, “Diğer lakapların ne?”

“Çok var.” diye cevap verdi usta.

“Peki, en kötüsü?”

İdris Usta şöyle bir düşündü: “Veba! Cenevizliler derdi. Hiç sevmezdim.”

"Hoş geldiniz Naim Bey." dedi Behram. Suratında yine o yapmacık gülümsemesi vardı. "Ne o? Çok mu özlediniz Alamut'u? O ne ısrardı öyle?"

Geceli düz bir sesle "Kendi ısrarım değildi." diye cevap verdi, "Behzat Bey rica etti."

Behram dik dik Geceli'ye baktı: "Allah Allah? Behzat kendisi niye aramıyor ki? İstese bana her an ulaşabilir."

"Korkuyor Behram Bey. Haftalardır bizim yanımızda. Kimseyle temas etmiyor, dışarıya çıkmıyor."

"E buraya gelsin. Saklanmak için Alamut'tan daha iyi yer mi var?"

"Açıkgası sizden de korkuyor Behram Bey. Fedailerin kendisini aradığını duymuş. Gözden çıkarıldığını düşünüyor."

"Arama emri verdiğim doğru. Ama kötü bir niyetim yok. Sadece endişe ettiğim için ulaşmaya çalışıyorum. Madem sizin yanınızda hemen arayalım da gelsin buraya."

Naim, Behram'ın telefonu işaret eden eline baktı. Bu he-sapta yoktu ama renk vermemeliydi. Teklifi "Doğrudan hiç-bir telefona çıkmıyor." diyerek reddetti, "Sizi de Alamut'taki telefonları kullanmamanız konusunda uyarmamı istedi. Takip etmesi çok kolay oluyormuş."

Behram güldü: "Kim takip edecek? Yediler mi? Onlar ne anlar uydudan falan?"

"Bakın Behram Bey. Haberiniz olmayabilir ama Behzat Bey'in derdi Yediler'le değil, devletle. Bağlantılarıyla arası

açıldı. Şu anda gayrı resmi olarak peşindeler ama yakında ülkenin en çok aranan adamı ilan edilecek. Dosyası elden ele dolaşüyor. Bütün uluslararası bağlantıları, kaçakçılık rotaları biliniyor. Silah yüklü gemilerin Lübnan'a gidişi, İtalya'ya uyuşturucu sevkiyatı, El Mehebb'le ilişkileri. Hepsi biliniyor. Behzat Bey kendisini artık yok farz ediyor. Tek derdi de Alamut'u kurtarmak. Beni de bu yüzden buraya gönderdi. Önemli bazı evrakları ve tarikata ait olan parayı siz ulaştırmam için. Anlatabildim mi?"

Behram'ın beti benzi atıvermişti. Bu Geceli, avukatla konuşmadan bu kadar şeyi kesinlikle bilemezdi. Masasından kalkıp pencereye doğru yürüdü. Bir süre orta salonu izledikten sonra Geceli'ye döndü: "Şu emanetleri alabilir miyim?"

"Tabii ki." dedi Naim. Elinde tuttuğu büyük zarfı Behram'ın masasına bıraktı. Yerine oturmadan önce de çaktırmadan duvardaki saate baktı. Yirmi bir kırk beşi gösteriyordu. Planın kendisini ilgilendiren kısmı yolunda gidiyordu. Sabaha karşı buluşma noktasından alındıktan sonra uzun bir süre dolaşmışlardı. Arabadan indiğinde ise hiç tanımadığı bir yerdeydi. Burada gözleri bağlanmış, Alamut'un adamları tarafından soru yağmuruna tutulmuş, tanımadığı adamlarla birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. Beklediği haber ise saat bir buçuk civarında gelmişti: Alamut kendisini kabul etmişti ve hemen yola çıkılacaktı. Güvenlik gereği bütün kıyafetleri çıkartılmış, çıplak bedeni bile kontrol edilmiş, sonra da adamların verdiği 'temiz' elbiseleri giymişti. Yanına sadece Behram'a teslim edilecek zarfı almasına izin verilmişti. Bu Alamut yolculuğu da sıkıcı geçmişti ama bir önceki kadar uzun sürmemişti. Duyabildiği kadarıyla yol boyunca beş defa durup şoför değiştirmişlerdi. Naim, Alamut'a yaklaşmakta olduklarını, engebeli bir yola girince anlamıştı. Sallana sarsıla yaptıkları bir saatlik yolculuğun ardından araç durmuş ve Naim dışarı alınmıştı. Hava kararmıştı ve artık Alamut'taydı.

Behram, zarftan çıkan anahtarları ve hesap cüzdanlarını inceledikten sonra Geceli'ye döndü: "Teşekkür ederim. Şimdi isterseniz biraz dinlenin. Çocuklar odanızı göstereyim."

"İyi olur." dedi Naim, "Yalnız size banka şifrelerini de söylemem gerekiyor."

Behram adama 'Afferin' der gibi bir bakış fırlattıktan sonra küçük bir kâğıt uzattı: "Buraya yazın."

Yalanın bu kısmı da hallolmuştu. Naim, masadan birkaç adım uzaklaşıp "Behzat Bey'e iletceğiniz bir şey var mı?" diye sordu, "Sizden haber bekliyor."

Behram Geceli'ye dik dik baktı: "Ona hâlâ Alamut'a ait olduğunu söylersiniz. Evine ne kadar çabuk dönerse o kadar hayırlı olur. Hem kendisi için hem de bizim için. Ama bu mesajın o kadar acelesi yok. Madem sizin yanınızda, güvende sayılır. Siz birkaç gün misafirimiz olun... Bu arada Soner Bey nasıl?"

"Sizin haberiniz yok mu?" diye sordu Naim. Numara yaptığı yoktu, gerçekten şaşırmıştı. "Maalesef kaybettik." dedi, "Yediler yüreğini söktü. Bütün aşiretim başarıya ulaşmanız için dua ediyor."

Haber Behram'ı biraz sarsmıştı. Alamut'a kapanıp kalınca, daha da önemlisi Behzat Taner olmayınca, dışarıdaki gelişmelerden çok geç haberdar oluyorlardı. Yediler'in pazarlığı düşünmek yerine hâlâ intikam peşinde koştuklarını duy-mak can sıkıcıydı. Diğer taraftan da, o iksiri ele geçire-mese-ler bile, Yediler'i ortadan kaldırarak âlemde yapacakları etiket kendilerine bir ömür boyu yetecek gibiydi. Geceli'ye kibarca taziyelerini bildirdikten sonra 'iyi akşamlar.' diledi. Yapması gereken işler vardı. Şu kasaların içinde neler olduğunu çok me-rak ediyordu. Ne var ki Geceli, ofisini terk etmeye çok niyetli değildi. Tam kapıdan çıkacakken "Affedersiniz" diye döndü: "Bizimkiler nerede?"

Behram adamın burada kalan Geceliler'den bahsettiğini anlamıştı. "Görevdeler." dedi, "Alamut dışında. Ne oldu?"

Bu haber de Naim'i sarsmıştı. Hem de çok derinden. Buna diyebilecek hiçbir şeyi yoktu. Çünkü Soner Bey gitmeden önce adamları Alamut'un emrine verdiğini söylemişti. Çabucak kendini toparladı ve sakin bir sesle "Konuşsaydım iyi olurdu." diye cevap verdi, "Soner Bey'in ölümünden haberleri yok. Benden duymaları daha iyi olur."

Behram uzun uzun düşündü. Geceli haksız sayılmazdı. "Bir bakalım." dedi, "Eğer müsaitlerse, içlerinden birini çağırabilirim. Burada konuşursunuz. Uygun mu?"

"Tabii ki." dedi Naim. Anlayışı için de şükranlarını sunup koridora çıktı. Dışarıda iki adam kendisini beklemekteydi. Birlikte dağın en üst katına kadar çıktılar.

Kalacağı yer, fedai koğuşlarının arasında, küçücük bir odaydı. Kendisine refakat eden adamlardan birisi odayı şöyle bir tanıttıktan sonra "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin yeter." dedi, "Biz zaten kapının önünde olacağız." Geceli mesajı almıştı. Yaramazlık yapmak yoktu. Yatağın kenarına oturdu. Artık beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer peşindeki adamlar takibi başaramamışlar ve Alamut'un yerini öğrenememişlerse, burada yapayalnız bir yalancıdan başka hiçbir şey değildi.

Naim sessizce yüce ikizlere dua etmeye koyuldu. Derken durdu ve gülmeye başladı. Demek kaderinde Yediler'in ve 12. Daire'nin başarısı için yakarmak da vardı...

“Binada hareket yok. Tekrar ediyorum, binada hareket yok...” Bu da altıncı takip ekibinin saat başı raporuydu. Diğer beşi gibi aynı şeyi söylüyordu: Binaya giren ya da çıkan olmamıştı.

Saatler gecenin onunu gösteriyordu. Ekipler binanın çevresinde, Eski Yer’dekiler de bilgisayarın başına beklemekten he lak olmuşlardı. Naim’i taşıyan araç, en son o binaya girerken görülmüştü. Sonra da yaprak kıpırdamamıştı. Her geçen dakika, umutlar biraz daha tükeniyordu. Kimsenin dillendiremediği o en kötü ihtimali söyleme cesaretini Salih Usta gösterdi. “Yahu...” dedi ağlamaklı bir sesle, “Bu adam çıkmış olmasın?”

Sarp “Mümkün değil dayı.” diye cevap verdi, “Dört tarafı çevrili. Çıksa kesin görülürdü.”

“E o zaman ne halt ediyorlar on dört saattir içeride.”

“Belki Alamut işi sıkı tutuyordur.” dedi Doğan, “Belki hâlâ cevap bekliyorlardır.”

“Belki de numarayı yememişlerdir. Adama sıkılmışlardır bir tane. Bu da olabilir.” Bu önermeyi ortaya atan İlyas’tı. Sesi ilk kez duyuluyordu ve İdris Usta kendisine yiyecekmiş gibi bakıyordu. Söylediği, herkesin aklından geçen bir şeydi ama kimsenin duyusu yoktu.

İdris Usta “Mümkün tabii.” dedi dişlerini sıkarak. Aklında çok daha başka bir şey vardı. Adamların Cihangir sokaklarına boşuna girmediğini düşünüyordu. O arada Naim’i başka bir arabaya almış olabilirlerdi. Eğer öyleyse, gözetledikleri binada park halinde bir araçtan ve uyuyan bir şoförden başka hiçbir şey yoktu.

Birlikte on beş dakika daha beklediler. Yüzbaşıya yine afakanlar basmaya başlamıştı. Üstelik sırtı da ağrıyordu. Bir süre oturduğu yerde huzursuz huzursuz kıpırdandıktan sona ayağa kalktı. Salona çıkar çıkmaz da bir sigara yaktı. Bu işin yattığını artık kendisine itiraf etme vaktinin geldiğini düşünüyordu. Bir yerde bir şeyler ters gitmişti ve çuvallamışlardı. Uyku hissetmiyordu ama canı odaya gidip, kafayı vurup yatmak istiyordu. Beklemek zaten tek başına yeteri kadar kötüydü. Daracık bir odada altı kişiyle birlikte beklemek ise ölümdü.

Sarp'ın ardından diğerleri de teker teker ofisi terk etmeye başlamıştı. Herkes ayaktaydı. Ya bir köşede dikiliyor ya da ortalıkta dolanıp duruyorlardı.

İçeride bir tek Doğan kalmıştı. O da komutanının koltuğuna geçmiş, saçlarıyla oynayarak ve perişan bir ifadeyle beklemeyi sürdürüyordu.

Bengi Hatun ile İlyas birbirlerine iyice sokulup masanın kenarına ilişmişlerdi. Salih Usta iki sütun arasında ağır adımlarla gidip geliyor, arada sırada yerdeki kâğıtları tekmeliyordu.

İdris Usta dikildiği yerde suratını sıvazlıyor, Mehmet Sinan ise, salonun arka tarafındaki karanlığa doğru boş gözlerle bakıyordu. Herkes kendi sonunu düşünüyor gibiydi. Yediler belki de daha şanslıydı. Korkunç da olsa nasıl bir ölümle karşılaşacaklarını biliyorlardı.

Onların gidişinden sonra geride kalanların sonunu kestirmek çok güçtü. Yörükler bir ihtimal tutunabilirlerdi ama Solaklar'ın tek tek avlanacağı kesindi. Geceliler, başta Abbas Ağa olmak üzere on iki has Solak'ı sağ yakalamak için ellerinden geleni yapacaklar, aylar süren işkencelerin sonunda merhamete gelip canlarını aldıktan sonra cesetlerini balmumuyla doldurup, konaklarına süs diye koyacaklardı.

Mehmet Sinan'da ölümünü kimsenin ellerine bırakacak göz yoktu. Ne yapacağına çok önceden karar vermişti ama

nasıl yapacağını kestiremiyordu. Klasik intihar yöntemleri insanlar için geçerliydi. Kafasına sıkarsa canı acır, bileklerini kesse en fazla karnı acıkırdı. Kendini güneşe bırakmayı ya da ateşe atmayı düşünebilirdi ama çekeceği acıları kafasından kovmayı başaramıyordu. Aklına gelen en iyi yöntem kalbine irice bir kurşun sıkmaktı. Bunun için de yardıma ihtiyacı vardı. Esat'la Haydar'a ricacı olmuştu bile...

En dertsiz görünen yüzbaşı ile Doğan'ın bile başları ciddi beladaydı. Az zamanda burunlarını çok işe sokmuşlardı. İsimleri Neslişah Hanım'ın kara defterine çoktan yazılmış olmalıydı. Ondan kurtulsalar bile sırada Alamut bekliyor olacaktı. Bir ihtimal Ahmet Paşa araya girip devlet eliyle bir çözüm bulabilirdi ama kesin olan bir tek şey vardı: Rahat huzurlu bir hayata sonsuza kadar elveda diyeceklerdi.

Eski Yer ahalisi, kapkaranlık görünen yakın geleceklere öyle bir dalıp gitmişti ki, hiç kimse yüzbaşının birkaç kere çalan telefonunu açtığını fark etmedi. Birkaç saniye sonra sütunlu salon "Doğan haritayı getir!" diye bir çığlıkla inledi. Yüzbaşı ofise doğru koşarken önüne çıkan Salih Usta'yı neredeyse eziyordu. Kulağındaki alete "Bir dakika kapatma!" diye bağırdı, "Rehber lazım olacak bize... Tamam."

Telefonu kapatıp havalı bir hareketle masanın üzerine fırlattı. Sonra sevinçten kocaman olmuş gözleriyle etraftakilere bakarak "Naim Alamut'a girmiş." dedi, "Yerini öğrendik! Yerini öğrendik!"

Mehmet Sinan olduğu yere diz çöküp Yüce İkizler'e şükranlarını sunmaya başlamıştı bile. Bengi ile İlyas birbirlerine sarılmışlardı. Salih Usta ise uçarak yanına konduğu Sarp'ın sırtına art arda şaplaqlar indirerek "Koçum benim! Koçum benim!" diye bağıırıyordu.

O hengâmenin arasından İdris Usta "Arayan kimdi?" diye sordu.

Sarp, arayanlara ne isim vereceğini şöyle bir düşündükten sonra “Benimkiler.” dedi, “Çatıda dolaşan onların adamıymış. Arabalara verici yerleştirmişler.”

“E bizimkiler nasıl fark etmedi?”

Sarp ukala ukala sırıttı: “Binadan anayola çıkan yer altı geçidi varmış da ondan... Her neyse... Alamu’tun koordinatlarını verdiler. Doğan. Bul şunun yerini.”

Üsteğmen haritaları masanın üzerine yaydıktan sonra, komutanının uzattığı kâğıt parçasını aldı. Kargacık burgacık yazılmış rakamları güç bela okuyarak parmaklarını haritanın üzerinde gezdirmeye başladı. Enlemleri ve boylamları takip eden parmaklar, nihayet bir noktada buluştuklarında herkes hayretler içinde soluğunu tutmuştu. Aylardır yerini bulmak için uğraştıkları, bu masal kalesi hiç de o kadar uzakta değildi.

“Vay pezevenkler!” dedi yüzbaşı, “İlgaz Dağları ha?”

Niran Hatun "İdris! Herkesi bir kez daha ara. Eksikleri var mı sor." diye bağırdı. Sonra da Sarp'a döndü: "Yüzbaşım. Sizin adamlar?"

"Söyledikleri yerde olacaklar." dedi Sarp, "Sizi kaleye kadar götürecekler."

Hatunu Behruz Usta'nın yanından alıp buraya getirmek bayağı zor olmuştu. 'Kalacağım' diye tutturmuş, ancak hasta yatağındaki ustasından yediği zılgırla aklını başına toplamıştı. Neyse ki duruma hakimdi. Komutayı eline alalı beri sesi etrafta cınlayıp duruyordu. Bağırmaya devam etti: "Salih, Bengi, İlyas! Haydi, artık çıkıyoruz. Mehmet Sinan arabalar hazır olsun. Korkut Bey... Korkut Bey?"

Sütunlu salonun köşesinde öncü birlik olarak seçtiği on Yörügüyle konuşmakta olan Korkut Bey, hemen lafını bağlayıp Niran Hatun'un yanına koştu. "Silahlarınız tamam mı?" diye sordu hatun.

"Tamam." dedi bey, "Naim'in Geceliler'i için her birimiz fazladan dört tüfek alıyoruz. Bolca da mermi. Hemen dağıtıveririz."

"Kalem? Yanında değil mi?"

Korkut Bey kütüklüğünün cebinden çıkarttığı kalınca bir kalemi hatuna gösterdi. Sıradan gibi görünen bu kalem bütün baskının bel kemiği idi. Adına 'Duhul Kalem'i' denirdi. Bu gece, Niran Hatun gittikten sonra Korkut Bey bu kalemlle önündeki herhangi bir duvara büyük bir dikkörtgen çizecekti. Hatun Alamut'a girdikten sonra, beyin elindeki kalemin eşiyile aynı büyüklükte bir dikkörtgeni kalenin duvarına çizince, her ikisi de parlak siyah renkte dalgalanmaya başlayacak ve birer

kapı haline geleceklerdi. Öyle ki, bu kapını bir tarafı Alamu't'un içine, diğer tarafı da sütunlu salona bakıyor olacaktı. Bu gece için beş çift kalem hazırlamışlardı. Niran Hatun, Bengi ve İlyas batı duvarında üç kapı, Salih ile İdris de doğu duvarında iki kapı açacaklardı. Son giren adam, çerçeveyi oluşturan çizgilerden birini silecek ve kapı kapanacaktı. Alamu'takiler kimin nereden geldiğini anlamayacaktı.

"Sen hiç merak etme hatun." diye devam etti Korkut Bey, "Kapı açılır açılmaz oradayız. Geceliler'le birlikte elli kişi olacağız. Yekalaz taşını iki dakikada ele geçiririz."

Masanın üzerinde silahını yağlamakla meşgul olan Doğan araya girdi: "Sadece iki dakikanız var. Sonra biz gireceğiz. Bir terslik olmuşsa size ateş desteği veririz."

Niran Hatun, kendini geride kalan Yörükler'in komutanlığına atamış bulunan üsteğmeni şöyle bir süzdü. Belinden sallanan yatağanı ve hançeriyle garip görünüyordu. Hemen arkada, duvarın dibinde duran yüzbaşıya kaçamak bir bakış attıktan sonra "Siz burada kalın Doğan Bey." deyiverdi.

Üsteğmen bozulmuştu: "Niye?"

"Çünkü geride birilerini kalması gerekiyor. Burada yapacak işler var."

"Mehmet Sinan'la Sarp Yüzbaşı burada zaten."

"Ben sağ kalmaktan bahsediyorum Doğan Bey. Sizi yeteri kadar tehlikeye attık ama bu sefer olmaz."

"İyi ama 12. Daire bu operasyonda yer almak..."

Yüzbaşı "İstemez Doğan." diyerek lafı tamamladı, "Ahmet Paşa'yla konuştum. Emri net: Kesinlikle hayır!" Üsteğmenin söyleyecek fazla bir şeyi kalmamıştı. "Tamam, o zaman." dedi ve yeni yağladığı silahı kibarca Korkut Bey'e uzattı ve ofise doğru yürüdü. Yüzbaşı, Doğan'ın gitmek için ısrar edeceğini biliyordu. Bu yüzden Ahmet Paşa'yı aramış, hır çıkmasını engellemek için de konuyu Niran Hatun'un açmasını istemişti.

Birkaç dakika sonra Mehmet Sinan araçların hazır olduğunu bildirdi. Yediler'in beş ustası, tam tekmiil hazır bir şekilde merdivenlerin önünde toplanmış, geride kalanlarla helalleşmeye başlamışlardı. Herkes birbiriyle kucaklaşıyordu. Hatun, Doğan'ı öpüp yanaklarını bile sevdikten sonra, Sarp'a kuvvetlice sarıldı. "Sağolun, var olun yüzbaşım." diye fısıldadı, "Ne hakkınız ödenir, ne minnetimiz biter... Sağolun. Sizden son bir ricam daha olacak."

"Buyurun." dedi Sarp.

"Behruz Usta'nın durumunu biliyorsunuz. Yalnız bırakmaya gönlümüz el vermiyor. Biz içimizden birini bırakmayı düşündük ama kendisi sizi istedi. Gider misiniz?"

"Beni mi istedi?"

"Yüzbaşıya söyleyin müsaitse o gelsin dedi."

"Ta... Tamam, o zaman. Giderim tabii ki. Yapacağım bir şey var mı? İlacı falan?"

"Hayır, yüzbaşım gerek yok. Yalnız bize bir şey olursa, yani geri dönemezsek, onu emniyetli bir yere taşıyın. Ne ölününün ne de dirisinin kimsenin eline geçmesine müsaade etmeyin. Anladınız mı?"

Sarp kafasını salladı. "Ustanın boynundaki madalyona bakın." diye devam etti hatun, "Eğer işimiz bitmişse, oradaki kartalların rengi solmaya başlar. Ustayı taşıyıp mahalleyi ateşe verin. Mehmet Sinan da burayı halledecek. Sizden son isteğimiz budur."

"Tamam." dedi yüzbaşı, "Gözünüz arkada kalmasın." Hatun gözyaşlarını çabucak silmeye çabalarken, Sarp da bu manzarayı görmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Aniden "Haydi artık!" diye bağırıverdi ve uzun bacaklarıyla merdivenleri tırmanmaya başladı. Diğerleri de tek sıra halinde onu takip etti.

Yediler bu en büyük ve belki de son savaşlarına doğru yola çıkmışlardı.

Ustalar gittikten sonra Sarp "Ben evi toparlayayım..." diye bir bahane uydurmuş ve üzgün Doğan ile gergin Mehmet Sinan'ı, baş başa bırakıp çıkmıştı. Niyeti doğrudan Behruz Usta'nın yanına gitmekti ama yolda uydurduğu bahanenin aslında çok mantıklı olduğunu fark edip önce eve uğramaya karar vermişti. Şu saatten sonra başlarına gelecekleri kestirmek çok güçtü. İstanbul'u her an terk edecekmiş gibi hazırlık yapmakta büyük fayda vardı.

Kendi özel eşyalarını ve Bahar'ın unuttuğu, kaybolması durumunda dırdır yaratabilecek birkaç ıvır zıvırı sırt çantasına tıktırıp evden çıktı. Doğruca mahalleye giren karanlık sokağa daldı. Behruz Usta'nın evini hatırlamıyordu ama bulmakta fazla zorlanmadı. Sırtına doğru esen tatlı bir rüzgâr yolu gösteriyor, yanlış bir yere sapacak oluğu zaman da aniden sertleşerek kendisini uyarıyordu.

Tüm mahalleye olduğu gibi, ustanın konağına da kasvetli bir sessizlik hakimdi. Yüzbaşı açık duran kapıdan içeri girdi, bahçeyi hızlıca adımladı ve çantasını kapının kenarına bırakıp ustanın yattığı odayı aranmaya başladı. Tepesinin etrafında birkaç kanatlı alevcik dolaşmaya başlamıştı bile. Merakını yenemeyip, parmağını bir tanesine doğru uzattı. Bas-bayağ sıcaktı. Yanan parmağını emerek üst kata çıktı. Geniş bir salona açılan dört kapıdan üçü açıktı. Usta orada yatıyor olmalıydı. Döşemeleri gıcırdatmamaya çalışarak yaklaştı ve kapıyı çaldı. İçeriden bir ses gelmemişti. Üstelemeden içeriye girdi. Behruz Usta geniş, ahşap işlemeli bir yatakta sırtüstü yatıyordu. Beyaz bir örtü göğsüne kadar çekilmiş, elleri de

karnında kavuşturulmuştu. Canlı olduğu söylenemezdi ama ölü de denemezdi. Som gümüşten, ince ince işlenmiş bir şaheser gibi görünüyordu. Bu adamı daha önce de birkaç defa görmüştü ama bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordu.

Parmaklarının ucuna basa basa yatağın baş ucundaki sandalyeye kadar gitti ve oturdu. Ustaya baktı. Nefes alıp almadığı bile anlaşılamıyordu. Sonra gözleri boynundaki madalyona kaydı. Kartalların rengi hâlâ kırmızıydı. Bu madalyonu da daha önce görmüştü ama yakından incelemeye hiç fırsat bulamamıştı. Hafifçe eğilmişti ki Behruz Usta derin bir nefes alarak kıpırdandı: “Kim? Kim var orada?”

“Benim.” dedi Sarp, “Yüzbaşı.”

Gözleri açılınca ustanın yüzündeki dinginlik yerini tükenmiş bir ifadeye bırakmıştı. Sanki görmekte zorlanıyor gibiydi. “Sen misin Sarp oğlum?” dedi kısık bir sesle, “Geldin mi?”

“Geldim.” diye cevap verdi Sarp, “Nasılsınız?”

Usta derin birkaç nefes aldı: “Zamanım az... İyi ki geldin oğlum. Zamanım az... Senden bir özür borcum var. Dilerim affedersin.”

Yüzbaşı adamcağızın ölüm öncesi hezeyanlarına kapıldığını zannediordu. Ustanın elini tuttu: “Olur mu öyle şey. Büyüğümüzsünüz bizim...”

“İdris’in başının etini yermişsin. Beni kim bu işlere soktu, başıma bu işleri kim açtı diye sorarmışsın. Ben açtım Sarp oğlum. Seni 12. Daire’ye ben istedim. Bunu bir tek İdris biliyordu, o da sebebini bilmiyordu.”

Sarp hiçbir şey söylemedi. Sadece ustanın elini biraz daha kuvvetlice sıkı.

Behruz Usta “Doğduğundan beri bilirim seni.” diye devam etti, “Seni ilk kucağıma aldığımda daha üç aylık bebeğtin. Tosuncuk bir şeydin. Deden ‘Bak!’ demişti, ‘Bahriyeli olacak bu

da. Benim gibi bahriyeli olacak.' Öyle de oldun. Sarp oğlum. Deden benim eminimdi. Öldükten sonra emaneti sana, seni de bana emanet etti. Sana göz kulak olmak istedim, bildiğim bir yerde olasın istedim. O yüzden istedim seni Daire'ye lakin bu işler hesapta yoktu. Affet!"

Yüzbaşının gözleri dolmuştu. Taparcasına sevdiği dedesini kaybedeli üç yıl oluyordu. Zaten ona, onun gençlik resimlerine, anlattığı denizaltı hikâyelerine özenip deniz subayı olmuştu. Demek dedesi, Yediler'in en yüce ustasının eminiydi ha? Yakışırda ama. Yüzbaşı gururlanmıştı. "O nasıl söz usta" dedi, "Ne özü?"

Usta gülümsemeye çalıştı: "Saat? Dedenin köstekli saati? Yanında mı o?"

"Yanımda... Aşağıda."

"Hemen getir oğlum. Hemen getir de alacak verecek kalmasın artık."

Sarp hızla aşağıya doğru koşturdu. Bir dakika sonra geriye döndüğünde elinde dede yadigârı köstekli saati vardı. Bunu kullanmaya kıyamazdı ama iki günden fazla görmedi mi de huzursuz olurdu. Usta "Arka kapağını aç." dedi. Yüzbaşı bu saatin bir arka kapağı olduğunu bilmiyordu. Biraz yakından bakınca kenardaki çentikleri fark etti. Tırnaklarıyla biraz zorlayınca kapak açıldı. Görünürde bir şey yoktu. Zaten Sarp emanetlerin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O koca sayfanın bu kadarcık yere sığması beklenemezdi. Saati neredeyse gözüne sokacakken Behruz Usta "Saati tam yediye getir." dedi, "Sonra da avucuna doğru silkele."

Sarp denileni yaptı. Saatin içinden avucuna, küçük, irice bir mercimek tanesi kadar bir şey düşmüştü. Nesneyi parmaklarının arasına alıp incelemeye başladı. Bir şeye benzediği yoktu. Usta huzurla gülümsedi: "Bana getir. Elime koy."

Yüzbaşı yaklaştı ve düşürmemeye çalışarak parmaklarının ucundaki nesneyi ustanın avucuna yerleştirdi. Kısa bir süre sonra tanecik büyümeye ve şekillenmeye başladı. Tomurcugun, kocaman bir güle dönüşmesi gibi hızla ve hafif hafif hışırdarak açılıyordu. Artık ustanın elinde buruşmuş bir kâğıt vardı. “Al Sarp oğlum.” dedi, “Adet böyle değildir, bunu senden almam lazım ama durumum malum. Senden bir gün daha eminim olmanı rica ediyorum. Gelince İlyas’a verirsin. Yoksa... Hatıram olsun.”

Yüzbaşı ustanın elindeki kâğıda uzandı. Hiçbir şey demeden ve hiçbir şey düşünmemeye çalışarak kâğıdın kıvrımlarını açtı. Üzerindeki anlamsız, ama özenle çizilmiş şekillere biraz baktı. Dönüşecekleri kelimeleri duymayı çok isterdi. Sonra “Aman boşver” dedi kendi kendine. Kâğıdı düzgünce kaplayıp, sanki çocukken aldığı kocaman bayram harçlıklarından biriymiş gibi cebinin en dibine yerleştirdi ve ustaya baktı. Mümkünse kendisine ve dedesine dair sormak istediği bir sürü şey vardı ama görünen oydu ki, mümkün değildi. Behruz Usta gözlerini kapatmıştı.

Truva'nın ve onun şanlı savaşının son kahramanı, Yedi Kartal Ocağı'nın en kutlu yadigarı, kelamın şanı ve irfanın şerefi, Lokman Hekim çırağı Behruz Usta, çağları okşamış elleriyle kılıcını son savaşına doğru sıyırmıştı. Karlı, küçük bir düzlüğün üzerindeydi ve kara sırtlanlar çevirmişti etrafını; ardı uçurumdu. Sağ kolunda, çok çok yarım fersah ötesinde evlatları Niran, İdris, Salih, Bengi, İlyas ve Elif, gökyüzünden yağan ve gökyüzü gibi zift renginde okların altında inim inim inliyorlardı... Düşüyorlardı. Ve düşerken sessiz çığlıksız yardım diliyorlardı ustalarından ama ne çare, arada dağlar vardı ve kara sırtlanlar çevirmişti etrafını; ardı uçurumdu. Besbelli leş yemeye gelmişlerdi ama usta diriye daha, kılıcı elindeydi lakin takatsizdi. Kolunu kaldıramıyordu, savuramıyordu, vuramıyordu... Ölümü düşlemişti, ölümü özlemişti ama böylesini

değil. Ölmeden leş olmayı değil! Kılıcını sürüyerek geriledi. Artık bir adım daha ardındaydı uçurum. Evlatları düşüyorlardı hâlâ, medet çağıran sesleri eriyordu. Ardı uçurumdu ve bir adım bile kalmamıştı boşluğa. Usta sırtlanlara baktı ve bir de kılıç kaldırmaktan aciz koluna. "Böyle değil..." diye fısıldadı, "Böyle değil..."

Sonra yüzünü yıldızsız ve aysız gökyüzüne çevirdi. Derin bir soluk aldı. Hava, toprağı gibi kokuyordu, evi, ocağı, evlatları gibi kokuyordu. Tıpkı özlediğı ve özleyeceğı gibi kokuyordu. Göğü yırtan, dağları savuran bir çığlıkla boşalttı soluğunu:

"Yetiş Hekim Sultanım yetiş! Yetiş Hekim Sultanım yetiş!"

Volkan, hız göstergesinin altındaki kilometre sayacına baktı. Ilgaz sapağından kuzeye, Kastamonu'ya doğru döneli beri yirmi üç kilometre yol almışlardı. Arkaya doğru "Abla." diye seslendi, "Geliyoruz."

Cevap İdris Usta'dan geldi: "Yavaşla." Volkan frene hafif hafif dokunarak cipin hızını iyice düşürdü. Hayatında yaptığı en sessiz, en sakin yolculuklardan biriydi bu. Yan koltukta Niran Hatun'un oturmasına rağmen hem de... Kar kendilerini beklemeden yağıp gitmişti. Artık rüzgâr bile esmiyordu.

Arkada oturan usta, kafasını öne doğru uzatmış, dikkatle dışarıyı izliyordu. Güneş iyice inmişti ama yerinden sökülüp yolun ortasına bırakılan kedigözünü fark etmişti. İleride bir tane daha vardı. Volkan'ın kulağına doğru "Sola yanaş." diye fısıldadı. Yüzbaşının isimsiz dostları böyle söylemişlerdi: 'İlgaz sapağından yirmi üç kilometre sonra, kırık kedigözlerinden sola girin' Alamu't'a giden yolu bu adamlar gösterecekti.

Volkan direksiyonu ormana doğru kırdı. Dağın bu bölgesinde ağaçlar o kadar sık değildi ama ortada takip edilecek patika gibi bir şey de görünmüyordu. Çaresiz durdu. Daha birkaç saniye geçmemişti ki, ilerideki ağaçların arasından bir silüet belirdi. İri yapılı bir adamdı bu. Dökümlü, koyu renk bir kıyafete bürünmüş, siyah bir çarşafı da, sadece göz hizasında daracık bir aralık bırakacak şekilde başının etrafına sarmıştı. Anlaşılan fazla samimiyetten hoşlanmıyordu.

Durduğu yerden kendisini takip etmelerini işaret etti ve ağaçların arasında gözden kayboldu. Arabadakiler aşağıya

inmeye hazırlanmaktalarken, ileriden bir motor homurtusu duyuldu. Rehberleri tekrar ortaya çıktığında, eski model, üstü açık, askeri bir cipin üzerindeydi. O daracık alanda usta bir manevra yaparak ağaçların arasına dalıverdi.

Yolculuklarının ilk iki saatlik bölümü dört tekerlek üzerinde geçmişti. Son bir saattir de yürüyorlar, daha doğrusu tırmanıyorlardı. Rehberleri böyle yürüyüşlere alışık bir adam olmalıydı. Tırmanmaya başlayalı beri durmamış, karların içinde bata çıka yürürken bir kez olsun bile sendelememişti. Üstelik yaptığı işi de biliyor gibiydi. Yükseldikçe sıklaşan ormanın içinde tereddütsüz adımlarla ilerliyordu.

Rehberin hemen arkasından yürümekte olan Niran Hatun dişlerini sıkarak saatine baktı. Yediye yirmi dakika kalmıştı. Ne kadar yolları kaldığını bir kez daha sorup sinirlerini tekrar bozmaya hiç niyeti yoktu. Bir saat önceki sorusu cevapsız kalmıştı ve hatunun hayatı boyunca böyle bir küstahlığı karşılıksız bırakmışlığı yoktu. "Bir gecikelim sorarım ben sana..." diye hafif hafif mırıldanmaktayken rehberleri nihayet durdu. Zirveye varmışlardı. Adam, koşarak yanına gelen hatuna eğilmesini işaret ettikten sonra parmağını karanlık ufka uzattı ve alçak bir sesle "Alamut!" dedi.

Hatun, parmağın gösterdiği yere dikkatle bakınca kendilerinden daha yüksekteki bir düzlüğün üzerindeki kalenin duvarlarını seçebildi. Tam doğusuna çıkmışlardı. Aralarında daha kuş uçuşu dört beş kilometre mesafe vardı ama görmeleri yeterliydi. Hatun iki tarafına dizilen arkadaşlarına baktı. Onlar da görmüşlerdi. Gözüne koşmak için yeterli mesafede bir düzlük kestirdikten sonra "Doğu duvarına çıkıyoruz!" dedi, "İneceğimiz yer dar, o yüzden çevik olun. Kimse birbiriyle helalleşmesin. Vereceğiniz cevap da, alacağınız cevap da belli. İşte karşınızda Alamut. Ocağın karşısına çıkmış en büyük şer yuvası. Acımayacaksınız. Ölen eminler için acımayacaksınız, aramıza sokulan nifak için acımayacaksınız,

emanetlere el uzatıldığı için acımayacaksınız. Bu ya son savaşımız ya da en büyük savaşımız. Her ikisi de şanımızla olsun. Haydi kartallar! Vurun kanatlarınızı yele doğru! Haydi!”

Niran Hatun sözlerini bitirip ayağa kalktı. Az önce oturduğu yerdeki tüm karlar erimişti. Diğerleri de onu izlediler. İdris ile Bengi sağ tarafına, Salih ile İlyas da sol tarafına geçmişlerdi. Karların üzerinde sakın birkaç adım attıktan sonra, Niran Hatun’un ok gibi ileriye fırlamasıyla birlikte beşi birden bayır aşağıya, Alamut’a doğru koşmaya başladılar.

Bengi Hatun, parmaklarının ucunda zemini hisseder hissetmez görünmezlik sanatının kelimelerini mırıldanmaya başlamıştı. Güç de olsa, iki adım sonra durmayı başarınca hemen toparlanıp bedenine baktı. Kendini göremediğine göre her şey yolundaydı.

Ne var ki, duvarın üzerine konarken ister istemez çıkartıkları birkaç kütük pıttı, civardaki nöbetçileri huylandırmıştı. Birbiri ardına yanan fenerler etrafı taramaktaydı. Hatun, hiç kıpırdamadan ortalığın yatışmasını bekledi. Işıklarını köşe bucak dolaştıran nöbetçiler, bir süre sonra duydukları sesi hayırlara yorup yerlerine dönmeye başlamışlardı. Hiç vakit kaybetmeden harekete geçmesi gerekiyordu. Payına düşen görev önemliydi. Dağın girişini, yani Niran Hatun’un ve Korkut Bey’in ilk saldırıyı yapacağı yeri tam kanattan gören makineli tüfeği halledecekti. Parmaklarının ucuna basa basa ilerledi. Tüfekten sorumlu nöbetçi kum torbalarının üzerine oturmuş, açık gökyüzündeki yıldızların seyrine koyulmuştu.

Devriye gezen diğer arkadaşları ise bir hayli uzakta kalmışlardı. Bengi kurbanına iyice yanaştı, görünmezlik sanatından kurtuldu ve parmağıyla şah damarına bastırıverdi. Adam oturduğu yerde, sanki inme inmiş gibi kasılıp kalmıştı. Çıkartabildiği son ses ağzından değil, uçuşunun dibine çarpan bedeninden gelmişti.

Hemen hemen aynı anda, batı duvarındaki Niran Hatun, üst üste iki can alan boğma telini cebine yerleştiriyordu. Saatine baktı. Tam yedi dakika sonra kıyamet kopacaktı. Yükselme sanatını kullanarak duvardan aşağıya süzüldü. Çok önemli olmasalar da bu arka arkaya kullandığı üçüncü sannattı ama zihninde ya da vücudunda herhangi bir yorgunluk hissetmiyordu. Bizzat alev haline gelip sabaha kadar öyle kalabilirdi... Kalacaktı da.

Gölgelere saklanarak güneye, Naim'le buluşacakları noktaya doğru yürümeye başladı. Geceli gerçekten uygun bir yer seçmişti. Duvarın dibine, beş metre arayla yerleştirilmiş devasa iki su tankının arasındaki boşluk, elli adamı saklayacak kadar genişti.

Hatun etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra önündeki tankın etrafından dolaşıp aralığa girdi. Tek başınaydı. Zamanı yanlış okuduğundan şüphelenerek saatine baktı yediye beş dakika kalmıştı ve Naim ile Geceliler'i daha fazla gecikemezlerdi. Sırtından aşağıya soğuk terler boşalmaya başlamıştı. Kafasını tankların arasından uzatıp dışarıya doğru birkaç defa "Naim." diye fısıldadı. Cevap yoktu. Aklına hayırlı bir şey gelmiyordu tabii ki. En kötü ihtimali, yani Naim'in bildiklerini o ya da bu şekilde anlatmış olabileceğini düşündü.

Eğer öyleyse, şu ana kadar tıkr tıkr işleyen planları dehşet bir açıklamaya kavuşmuş olacaktı. Ama yapacak bir şey yoktu. Her halükarda kıyametin kopmasına az bir zaman kalmıştı. Duvarın dibine çekildi. Kütüklüğündeki yedek şarjörlerin arasına sıkıştırdığı duhul kalemını eline alıp beklemeye başladı.

On Yörük, beylerinden aldıkları emirle ayağa kalkmışlar ve duvarın üç adım gerisinde beklemeye başlamışlardı. Yağız suratları ve kara gözleri, Mehmet Sinan'ın az önce duvara çizdiği büyük dikdörtgene dikilmişti. Sırtlarına tüfeklerini, bellerine kılıçlarını asmışlar, ellerine içerideki Geceliler hazırladıkları silah dolu torbaları almışlardı. Kimse saatine bakmıyordu ama zamanın azaldığı besbelliydi. Niran Hatun, kendi önündeki duvara bu kalemin eşiyle bir kapı daha çizdiğinde, Alamut'a giden yol açılmış olacaktı.

Korkut Bey veda edip, Mehmet Sinan'ı kucakladıktan sonra üstegmene yöneldi. Doğan'ın resmice uzattığı eli sık-makla yetinmedi, ensesinden yakaladığı gibi kendine doğru çekiverdi. "Hoşça kal paşam." dedi gülümseyerek. Sonra sesini iyice alçalttı: "Sinan'a Yasemin'i sormuşsun. Dönünce konuşalım bunu..."

Doğan, adamın omzunun üstünden Geceli'ye ana avrat bakmaktayken Korkut Bey devam etti: "Peşin söyleyeyim zordur. Yasemin'in ağzını aramamış olsaydım işin daha da zor olacaktı ama o baloncuklar falan... Neyse. Mert adamsın paşa, sevmiştim seni zaten. Dönünce konuşacağız."

Üstegmen sadece "Tamam." diyebilirdi. Göremiyor olsa bile suratının hangi renge büründüğünü tahmin edebiliyordu. Mutluydu ve biraz da gururlu. Ama bir taraftan da dönüşü olmayan bir yola girdiğini hisseden her erkek gibi korkuyordu. Bey, sırtına sağlam bir şaplak indirdikten sonra toparlandı ve adamlarının önüne geçti. Soluklar tutulmuş, sütunlu salonu heyecanlı bir sessizlik kaplamıştı. Bir dakika kadar sonra, Mehmet

Sinan'ın duvara çizdiği kapı, köşelerinden başlayarak siyah siyah dalgalanmaya başladı. Yol açılmıştı. Korkut Bey geride kalanlara son küçük bir veda bakışı gönderdikten sonra kendini hızlı adımlarla bu ışıksız parıltının içine attı.

Tekrar soluk almaya başladığını hissedip gözlerini açtığında Korkut Bey kendini beklediğinden çok daha تنها bir yerde bulmuştu. Niran Hatun tam karşısında duruyordu. Arkadan gelen adamlarına yer açmak için biraz kenarı çekilip "Nerede?" diye fısıldadı.

"Yok." dedi hatun, "Biz bize halledeceğiz."

Bey, birkaç kere bıyıklarını dişledikten sonra arkasına baktı ve gözleriyle hızlı bir yoklama aldı. "Yedek silahları bırakın." diye buyurdu adamlarına, "Kenarlara dizilin. Tam sessizlik."

Yörükler, ellerindeki torbalardan sessizce kurtulmaya çalışırken, endişeli gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Korkut Bey, Niran Hatun'la birlikte neredeyse sürünerek aralığın ucuna kadar ilerledi. Girmeleri gereken kapı yaklaşık iki yüz metre ilerideydi. Başında sadece silahlı iki adam vardı ama konumu, Alamut'u çevreleyen duvarların neredeyse her yerinden ateş alabilecek kadar pis bir yerdedi. "Mesafe çok uzun." diye mırıldandı bey. Hiç haksız değildi. İki yüz metreyi on adamla geçmeye kalkarlarsa, iyimser bir tahminle içeriye sadece üç kişi girebilirlerdi. Yapabilecekleri en mantıklı şey, sürünerek yaklaşabildikleri kadar yaklaşmak ve çatışmaya fark edildikleri yerde girmekti. Ne var ki Niran Hatun'un fikri bambaşkaydı. "On adım ardından gelin." dedi hatun, "Doğru içeriye giriyoruz."

Korkut Bey adamlarına yaklaşmalarını işaret etti ve bıyıklarını birkaç kere daha dişledi. Çok hızlı koşmaları gerekecekti. Verecekleri zayıtı hesaplamaya çalışmaktayken, hatunun elinde beyaz bir ışığın parladığını gördü. Sanki dolunayı küçültüp avucuna almıştı. Niran Hatun "Kapayın gözlerinizi!" dedikten sonra, elindeki küreyi hızla yukarıya fırlattı.

Beyaz nesne, havada on metre kadar yükseldikten sonra düşmeye başladı ve yere iki metre kala sessizce infilak etti. Dalga dalga yayılan beyaz ışık, gözlerini kollarının ardına gizleyen Yörüklerin bile gözlerini acıtmıştı.

Hatun hızla yerinden fırladı. Alamut'un sessiz gecesi, civardan gelen küçük çığlıklarla bozuluyordu. Parlak ışık, o an gözleri açık olan herkesi avlamıştı. Havaya fırlattığı beyaz topun ne olduğunu anlamak için dikkat kesilenler ise çok daha şanssızdı. İki kapı nöbetçisi, kavrulan gözlerinin acısıyla yerde debeleniyorlardı. Hatun, tüfeğini omzundan aldı. Namluya ilk mermiyi sürmüştü ki, o an içeride olan ve ışıktan fazla etkilenmeyen iki adamın koşarak dışarıya çıktığını gördü. Koşmaya devam ederek tüfeğini omuzladı. Ardı ardına patlayan iki mermi, adamlardan birini devirmişti. Silahının emniyetini açmaya çalışan diğeri ise arkadan gelen yoğun bir ateşle delik deşik oldu. Tam on adım olmasa da, Korkut Bey arkasındaydı.

Bu ilk silah sesleri Alamut'u derin uykusundan uyandırmıştı. Hemen girişteki geniş Kubbeli Salon'un çeşitli yerlerinde nöbet tutmakta olan fedailer, dünyadaki en güvenli yer olarak bildikleri bu kalede, hâlâ bir baskına ihtimal vermekle birlikte, silahlarını kurup dışarıya doğru koşmaya başlamışlardı. Sayıları fazla olmasa bile kendilerine ve tarikatlarına güvenleri tamdı. Bir araya gelen on kadarı, dışarıya doğru hamle etmişlerdi ki, kapıdan içeriye alev alev yanmakta olan birsinin girdiğini gördüler. Manzara korkunç olmasına korkunçtu ama garip bir şekilde bu yanan beden koşmaya devam ediyor ve doğruca üstlerine geliyordu. Fedailer şaşkınlık ve telaşla kendilerini kenara attılar. İçlerinden ikisi hemen toparlanıp, tüfeklerini aralarından geçip giden bu ayaklı ateşe çevirmişti ama artık çok geçti. Kapıyı tutan Yörükler ölüm yağdırmaya başlamıştı.

Niran Hatun, dünyaya ateşin tüm renkleriyle bakmakta olan gözleriyle yekalaz taşını saklayan odayı görünce hızını

arttırdı ve bedenini kapıya patlatıverdi. Gel gör ki kapı beklediğinden sağlam çıkmıştı. Acıyan omzuna aldırmadan bu sıcağı kıyafetini üzerinden çıkarttı ve artık ellerinin arasındaki şekilsiz alev yumağından büyükçe bir parça koparttı. Elindeki parçayı sağlam bir kılıç haline getirecek kelimeleri mırıldanmaktayken, zihninin bir ucuyla da geri kalan aleve kapının aralıklarından içeriye akmasını buyurdu. Hatun, akkor halindeki kılıcını şöyle bir tarttıktan sonra sol tarafına baktı. Yörükler kapıdan on metre içeriye girmişlerdi ve kimseye solumluk aldırıyorlardı. Kontrol etmesi güvenmediğinden değildi. Sadece taşın bulunduğu odadan gelen, kalın çelik kapının bile durduramadığı çığlıkların dinmesini bekliyordu. Naim odayı dört fedainin koruduğunu söylemişti.

Alevler işlerini bitirince Niran Hatun saçlarından bile daha şiddetli bir kıızıla kesilmiş olan kılıcını kapının kilitlerine doğru savurdu. Birkaç hamle sonra, o koca çelik blok adı bir patiska gibi yırtılıp gitmişti. Hatun odaya girdi. Alevler sadece nöbetçileri değil, taşı ayakta tutan ahşap ayakları ve örtüsünü de yakmıştı. Kılıcını azat edip koca taşı kenarlarından kavradı. Çok ağırdı. "Nereden bulmuşlar bunu?" diye düşündü Hatun. Böylesine büyüğünü ne görmüş, ne de duymuştu. Kollarına ve bacaklarına yüklenip, tuttuğu nefesini tiz bir nara olarak bıraktı. İyice yükseltti ve son bir gayretle taşı odanın ucuna doğru savurdu. Olmuştu. Yekalaz taşı silkelenmiş ve bulutçuklar içerisinde oynamaya başlamıştı.

Silah seslerinin keşilmesi fazla uzun sürmemiş, her yer bir anda zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Ellerindekilerin artık ağır birer metal parçasından ibaret olduğunu fark eden Yörükler hemen kılıçlarına davranmışlardı lakin başları beladaydı. Alamut uyanmıştı! Fedailer, bozulan bir kovandan fırlayan arılar gibi, Kubbeli Salon'a inen dört geniş merdivenden oluk oluk boşalıyorlardı. Yörükler birbirlerine sokulmuşlar, öne fırlayan birkaç adamı tepelemişlerdi ama arkadan gelen sel önünde

durulacak gibi değildi. Küfürlerin ve mermer zeminde patlayan ayak seslerinin arasından Korkut Bey'in sesi duyuldu: "Çekilin. Yakın durun birbirinize. Çekilin!"

Bu emri duyan Niran Hatun "Hadi Bengi." diye mırıldandı. Bir taraftan da kızın havaya attığı ışık topunu patlamadan önce fark edip gözlerini kapamış olmasını diliyordu. Yörüklerin çekilmesine aldırmamıştı. Sadece destek gelene kadar bu odayı tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Yerde duran iri bir çelik parçasını aldı ve sivri ucunu üzerine doğru koşan bir fedainin alnına gömüverdi. Sonra kılıcını sıyırdı. Hatun cesedini çiğnetmeden bu odaya kimseyi sokmamaya kararlı görünüyordu ama üzerine gelmekte olan eli hançerli kalabalık güruh da cesedini çiğnemeye ant içmiş gibiydi. "Haydi bakalım." dedi hatun ve elinin bir hareketiyle, yerden yukarıya doğru bir alev duvarı fışkırttı. Biraz önde kalan ve zamanında duramayan fedailer koşularını, tıpkı birkaç dakika önce hatunun yaptığı gibi, ayaklı birer alev olarak sürdürmek zorunda kalmışlardı. Ciddi bir farkla tabii: Niran Hatun böyle korkunç çığlıklar atmıyordu...

Duvar, kızgın fedaileri başarıyla durdurmuştu ama sonsuza kadar da yanamazdı. Alevlerin öte tarafında kalan Yörükler ise her saniye biraz daha eriyorlardı. Altı kişi kalmışlardı. Adım adım çekiliyorlar, çembere alınmamak için uğraşıyorlardı. Korkut Bey, alnında açılan yaradan boşalan kan yüzünden önünü göremez bir halde kılıcını savurmaya çalışıyordu. Bir fırsatını bulup yüzünü silince, gırtlığına doğru yola çıkmış olan hançeri fark etti ve kendisini hızla geriye attı. Boyununu kurtarmıştı ama dengesini kaybetmişti. Toparlanayım derken de kollarını yanlara açmış, savunmasını kaybetmişti. Aynı hançer şimdi açık duran göğsüne doğru ilerliyordu. Çeliğin sivri ucunu teninde hissettiği anda, bir şey ısılık çalarak kulağının dibinden geçti ve hançerin sahibini cansız yere yığdı. Hemen ardından gümüş rengine bir ışık tüm bedenlerini

sardı. Korkut Bey, az önce canını almak isteyen adamın boynunda duran bıçağın ve bu ışığın çıktığı eli çok iyi tanıyordu. Bengi Hatun yetişmişti. Yalnız olmadığı, kapının ağzında oluşan dalgalanmadan, zafer naralarının bir anda korku çılgınlıklarına dönüşmesinden anlaşıyordu. Bey, hemen önünde duran ve panik içinde ne olduğunu anlamaya çalışan fedaiyi boğazından yakaladı ve boynunu kürdan gibi kırıverdi. Artık vücudundaki yaraların hiçbirisini hissetmiyordu. Dingin, derin bir uykudan yeni uyanmış gibiydi ve dövüşmek için kılıç kullanması şart değildi. Bütün bunlar, az önce Bengi Hatun'un elinden yayılan ve bedenleri tarifsiz bir güçle dolduran o gümüş rengi ışık sayesindeydi.

Hunhan darbesi Alamut'u fena vurmuştu. Bengi Hatun'un açtığı kapıdan giren ve doğruca Kubbeli Salon'daki, sayıları her geçen dakika biraz daha artan fedailerin üzerine yürüyen Hunhan savaşçılarının sayısı sadece iki yüzdü. Gri savaş kıyafetleriyle fedai denizinin ortasında küçük bir adacık gibi görünüyorlardı. Ne var ki bu âlemden, sadece aptallar ya da İdris Usta gibi akıl ve çene ehilleri rakamlarla hesap yaparlardı. Sayıları binin üstünde de olsa çoğu Alamut sakininin elinde hallice hançerler vardı. Hunhan savaşçıları ise biri uzun ve kavisli, diğeri kısa ve düz ikişer kılıç taşıyorlardı. Zira bu soyun erkekleri arasında iki elini kullanamayana adam demezlerdi. En kısası yüz doksan santim, en tıfılı zamane tartısıyla yüz on kiloydu. En acemisi bir asırdır kılıç kullanır, en tabansız ancak üç Şebhun'un önünden kaçardı. Nitekim saf düzenlerini bozmadan kapıdan girip, kalabalığa koçbaşı gibi vurmuşlar ve azgın fedailerini geldikleri merdivenlere doğru sürmeye başlamışlardı. Kubbeli Salon'da kanlı bir can pazarı kurulmuştu. Hunhan'ın dehşetine yakın kalan adamlar merdivenlere doğru gerilerken, üst katlardan ancak yetişebilen diğerkadaşları da kavgaya katılmak için hırsıyla salona girmeye çalışıyorlardı. Dövüş sıkışmıştı. Hunhan kılıçta iyiydi ama önündeki, patlamak üzere olan kalabalığın bastırmasına dayanamamış ve adımlarını

yavaş da olsa geriye doğru atmaya başlamıştı. Az önce yetişen doksan Yörüğün de harbe dahil olması fazla bir işe yaramamıştı. İlk şoku atlatan fedailer, rakiplerinin sayısının az olduğunu anlayınca kendilerini toparlamışlar ve yeniden dövüşmeye başlamışlardı. Önlerindeki Hunhan'dan ve Yörükler'den oluşan duvarı birkaç yerinden patlatıp, rakiplerini çevirmek için çalışıyorlardı. Niran Hatun da, havaya saldığı onlarca kanatlı alevciğiyle birlikte savaşa katılmıştı. Alevcikler hızlı pikelerle kalabalığın arasına dalıyor, rakiplerinin kıyafetlerini, saçlarını tutuşturup yeniden yükseliyorlardı. Kubbeli Salon, kanatlı ateş toplarının ışığından daha çok aleve kesilen fedailerden çıkan ışıkla aydınlanıyordu ama Alamut duracak gibi değildi. Başlarda, yüzyıllardır hasret kaldığı böyle bir meydan savaşının tadını çıkartmaya çalışan Niran Hatun bile artık bir hâl çaresi düşünmeye başlamıştı. Hemen geriye çekilip kılıcını kınına yerleştirdi ve kollarını sıyırdı. Herkes için tehlikeli olacaktı ama bu güruhu dağıtmak zorundaydı. Ellerini birbirine yaklaştıırıp sanatının kelimelerini mırıldanmaya başlamıştı ki, yer ayağının altından çekiliverdi. Düştüğü yerden görebildiği kadariyle ayakta kalmayı başaran kimse yoktu. Duvarlar gıcırıyor, tavandan taş parçaları yağıyor, yer altından garip bir uğultu yükseliyordu. Korkunç bir deprem Alamut'u zemininden yakalamış durmamacasına silkeliyordu.

İşksiz gecede, Alamut'un orta yerinde dimdik duran Salih Usta ayağını bir kez daha yere vurdu. O an ayakta kalan tek kişi olarak, yarattığı depremin tam göbeğindeydi ve gözlerinde katıksız bir öfke vardı. Sanatın sözlerini mırıldanarak söylemiyor, karşısındaki dağın sarsılan duvarlarına doğru haykırıyor, bu lanet yeri yıkıp yerle bir etmekten başka hiçbir şey düşünmüyordu. Yeri beşik gibi sallayan bu sarsıntılar bile ustayı tatmin etmemişti. Sesini daha da yükseltti. Eğer bir el koluna yapışıp zihnini dağıtmasaydı, ayağını çoktan yere vurmuştu. Kendisini durduran adamı görmek için hışımla kafasını

çevirince İdris Usta'yla karşılaştı. Usta, yerdeki derin çatlaklara bakarak "Yavaş!" dedi, "Bizimkiler de içeride."

Salih Usta yerin ve dağın haline, sanki faili kendisi değilmiş gibi baktı. Böyle büyük bir hasara neden olabileceğini kendisi de hesaplamamış olmalıydı. Dağdan kopan iri parçalar etrafa yayılmıştı ve kayaya oyulan pencerelerden dışarıya toz bulutları yükseliyordu. İdris Usta, Salih'in kolunu çekştirerek "Hadi." dedi, "Dikilip durmayalım burada." Haksız değildi. Solaklar cephe hatlarını Alamut'un ortasına çekmişler, sarsıntı diner dinmez de etrafta gördükleri fedaileri avlamaya başlamışlardı. Nişancılıklarına diyecek yoktu ama bu karanlıkta dostu düşmanı ayırt etmek de kolay değildi. Salih kolunu ustanın elinden kurtararak yatağanını sıyırdı ve dağa doğru koşmaya başladı.

Üç yüz metre kadar ileride Abbas Ağa, Solaklar'ına durmadan emirler yağdırıyordu ama ortalık bu koca adamın yarısı kadar bile telaşlı değildi. Açılan kapılardan girer girmez yerlerini almışlar ve ortada gördükleri tüm fedaileri indirmişlerdi. Bunlara Alamut'un tek çıkış kapısını tutan nöbetçiler de dahildi. Ağa, adamlarına bu nöbetçileri kaçırmamalarını o kadar sıkı tembihlemişti ki, düştüklerinde her bir zavallının üzerinde en az beş ok vardı. Solaklar'ın asıl görevleri dağ ile Büyük İmam'ın konağı arasına set çekip, fedailerin birbirlerine yardıma koşmasını engellemekti. Hesaplarına göre konaktaki askerler, patırtı koptuktan sonra dışarı çıkıp dövüşe katılmak isteyeceklerdi ama ne gelen vardı ne de giden. Konağı kuşatan yüz elli kadar Harifi, civardaki binalarda yakaladıkları adamlarla biraz oyalanmışlar ve beklemeye koyulmuşlardı. Arada sırada, yüksek bahçe duvarlarından kafasını çıkartmaya kalkan birkaç nöbetçiye oklamak dışında yaptıkları bir şey yoktu. Harifiler'in başında bulunan Kamalı Celal'in oğlu az önce bir adamını göndermiş ve Abbas Ağa'ya ne yapması gerektiğini sormuştu. Ağa bu sükûnetten işkillenmiyor

değildi ama çaresiz Harifi'ye beklmelerini söylemişti. Yanlış bir işin hesabını veremeyecek olması bir tarafa, ustaların yardımı olmadan o koca kapıyı kıramayacaklarını biliyordu.

Abbas Ağa, oturduğu yerde hâlâ gözlerini ovuşturan İlyas Usta'nın yanına eğilip "Nasıl oldun?" diye sordu.

İlyas "İyi Ağa." dedi ve güzüne yaslanarak ayağa kalktı. Niran Hatun'un marifetini zamanında fark edemediği için o ışık fırtınasına gözleri açık yakalanmıştı. Canı felaket yanmış, dünyası karar vermişti. Neyse ki açtığı kapıdan giren Solaklar vaziyeti anlamış ve gövdelerini ustaya siper etmişlerdi.

Abbas Ağa, İlyas'ın hâlâ kıpkırmızı olan gözlerine baktıktan sonra "Dur hele." deyip ve yakınlardaki bir yamağı yanına çağırdı. Ağa, yayını sadağını toparlayıp gelen yamağa "Yanına beş adam al." diye buyurdu, "Ustayla gidin, Niran Hatun'u bulup vaziyeti anlatın. Söyleyin, emirlerini bekliyoruz."

Yamak "Baş üstüne." diye ağzını açmıştı ki İlyas lafa karıştı: "Hatunun emrine gerek yok ağa. Girin bu konağa. İçeride bir halıtlar karıştırıyor bunlar. Yoksa kesin çıkarlardı. Ne yapın edin girin."

Ağa tereddütlüydü: "Yahu... Niran Hatun'a bir danışsaydık."

"Gerek yok!" dedi İlyas, "Mesuliyet benim. Saldırın!"

"İyi de, ne bu kapı açılır, ne bu duvarlar aşılır. Nasıl yapacağız?"

İlyas Usta uzaktaki konağa doğru uzun uzun baktıktan sonra eğilip parmaklarıyla toprağa dokundu. Gözlerini kapayıp bir süre öyle kaldı. Doğrulurken Abbas Ağa'ya "Harifi'ye adam gönder." dedi, "Kapı açılır açılmaz içeriye girsinler. Büyük İmam sağ yakalanacak ona göre."

Ağa olacakları pek kestirememişti. Yine de hâlâ yanında dikilmekte olan yamağa emrini verdi. Bu sırada İlyas Usta yeniden toprağa eğilmişti. Çok geçmeden kulaklara, ileriden,

konağa yakın bir yerden gelen hoş bir su sesi çalınmaya başladı. Sanki zeminden küçük bir kaynak patlamıştı ve tatlı tatlı fışkırıyordu. Ustanın dudaklarındaki kıpırtıların artmasıyla birlikte bu minik fıskiye de kudurmaya başladı. Önce yükseldi, sonra etrafındaki toprağı kabartarak kalınlaşmaya başladı. Giderek güçleniyor, güçlendikçe daha da çağılıyordu. İlyas Usta, Alamut'taki tüm suların, kudretine kayıtsız teslim olduğuna kanaat getirince ayağı kalktı. Kollarını uzatıp, yerden göğe doğru akmakta olan çağlayanı sanatıyla kucakladı. Devasa su sütunu yavaş yavaş eğilmeye başlamıştı. Köpüklü başı konağın kapı hizasına gelince ustanın dudaklarından sessiz bir emir yükseldi. İyice galeyana gelen çağlayan inanılmaz bir hızla büyüyerek ve güçlenerek ileriye doğru fırladı ve konağın kapısına toslayıverdi. Çarpışma öyle şiddetli olmuştu ki, patlayan kapının parçaları Solaklar'ın yanına kadar gelmişti. Usta, ellerini kabaca sallayarak çağlayanı tutan sanatı kaldırdı. Büyük bir şaklamayla yere çarpan suyun sesini, konağa doğru saldırıya geçen Harifiler'in tiz çığlıkları bastırdı.

"Ben gidiyorum Ağa." dedi İlyas, "Kaçanlar senindir." Elindeki güzü birkaç defa salladıktan sonra koşar adımlarla konağa doğru ilerlemeye başladı.

Kubbeli Salon'un zemini cansız yatan bedenlerle kaplanmıştı ve bu ölü sessizliğini bozan tek şey, üst katlardan yankılanan küfürler ve çığlıklardı. Salih Usta'nın yarattığı depresim sadece duvarlarda değil, fedailerin imanlarında da derin çatlaklar açmıştı. Zaten karşılarındaki; hançer üstüne hançer saplamalarına rağmen bir türlü düşüremedikleri, ne idüğü belirsizi zebella gibi adamlardan dolayı cesaretleri iyice kırılan Alamut'un şanlı askerleri, sarsıntının ardından üst katlara doğru kaçışmaya başlamışlardı. Küçük gruplar halinde koridorlara dağılan fedailer, artık Geceliler, Yörükler ve ustalar için kolay birer avdı. Birçoğu hâlâ dövüşmeye ve çıkış olmadığını bile bile vurularak çekilmeye devam ediyordu. Ölmek

ile teslim olmak arasında kararsız kalanlar ise ya saklanacak delik arıyor ya da 'Yüce İmam'larının inayet ve mucizelerine sığınarak kendilerini pencerelerden aşağıya bırakıveriyorlardı. Niran Hatun'un en çok işine yarayan tabi ki silah bırakıp teslim olanlardı. Sağ ele geçirdiği her adama emanetlerin ve Behram denen o alçağın nerede olduğunu soruyordu. Şu ana kadar tatminkâr bir cevap alabilmiş değildi. Fakat hatun az önce, beraberindeki yirmi kadar Hunhan'la birlikte, çok zorlu ve kanlı bir dövüşün ardından Behram'ın ofisine girmeyi başarmıştı. Adamın biri, tir tir titreyerek dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini de havaya kaldırmıştı. Hatun, adamı boğazından kavrayarak kaldırdı ve suratına doğru "Behram?" diye tısladı. Adamcağız "Ben değilim; ben değilim, ben nöbetçiyim." diye viyaklıyordu. Bir taraftan da havada dolaşıp duran iki kanatlı alevciğe bakıyordu. Niran Hatun parmaklarını biraz daha sıkıştırdı ve tekrar sordu: "Nerede?"

"Büyük İmam'ın yanında..." dedi adam "Yemekteler..."

Hatun şüpheli gözlerle adama ve geniş ofise baktı. Kendisine anlatıldığı kadarıyla Naim, Behram'ın ikametgâhının iç içe geçmiş odalardan oluştuğunu söylemişti. Elindeki adamı yere fırlatıp "Aç bütün kapıları." diye buyurdu. Nöbetçi ayağa kalktı ve titreyen elleriyle cebinden bir tomar anahtar çıkarttı. Ofisin karşı duvarındaki kapıyı açmaya çalışırken hatun gerideki Geceliler'e 'her yeri aramalarını' söyledi ve hızla dışarı fırladı. Eğer nöbetçi yalan söylüyorsa, yani Behram buralarda bir yerlerdeyse, kaçması zaten imkânsızdı. Yok, eğer gerçekten Büyük İmam'ın evindeyse, acele etmesi ve derhal diğerlerine haber vermesi gerekiyordu. Biraz düşündü. Kılıcını yerine yerleştirdi, gömleğinin dışına çıkarttığı madalyonu sıkıca kavradı ve koşmaya başladı.

Göz açıp kapayana kadar Bengi'nin yanına gelmişti ama tam da tahmin ettiği gibi çatışmanın ortasına düşmüştü. Bengi,

etrafındaki Yörükler'le birlikte henüz kırdıkları kapıdan, dar bir koridora girmişler, kıyasıya bir dövüşe tutuşmuşlardı.

Niran Hatun önündeki iki Yörüğü kenarı çekerek Bengi'nin yanına geçti ve "Gidiyoruz!" dedi.

Bengi hayretle "Nereye?" diye sordu ama gözleri hâlâ rakibinde, kolları hâlâ işindeydi. Kılıcını çaprazlama savurup suratındaki kan damllarına birkaç tane daha ekledi.

Hatun, üzerine doğru gelen fedaiyi sert bir yumrukla uzaklaştırdıktan sonra "Behram, Büyük İmam'ın evindeymiş." dedi, "Yetişmemiz lazım."

Göğsünü hedefleyen seri bir hamleyi savuşturmakla meşgul olan Bengi, bu önemli habere bir tepki veremedi. Biraz rahatlayınca "Burası ne olacak?" diye sordu.

"Ben tutarım." dedi Niran Hatun, "Sen koş diğerlerini bul. İmam'ın tekkesinde buluşuruz." Lafını bitirir bitirmez, önündeki adamın böğrüne tekme yapıp korkunç bir nara eşliğinde kılıcını çekti. İki arkadaşlarını neredeyse aynı anda bu kızıl saçlı kadına kurban veren fedailerden biri hançerini bırakıp dizlerinin üzerine çökmüş, geri kalanları da canlarını koridor boyunca sıralanmış koğuşlara ve odalara atmaya başlamıştı.

Hatun, fedailerden birisinin biraz ilerideki kilitli bir kapıyı açtığını fark edince koşmaya başladı. Yetiştğinde adam kapıyı kapatmak üzereydi. Hızla kılıcını uzatıp kapının tamamen kapanmasını engelledi ve omzuyla yüklenmeye başladı. Fedai kuvvetliydi ama durumu gören bir Yörük de hatunun yardımına koşmuştu. Birlikte bastırmaya devam ettiler. İçerideki adam daha fazla dayanamayacağını anlayınca, aklına gelen son bir kalleşliği hayata geçirerek kapının arkasından aniden çekiliverdi. Bir anda boşa düşen hatun ile Yörük, yuvarlanarak odaya düşüvermişlerdi. Fedai, elindeki hançeri kendisine daha yakın olan Yörüğün sırtına sapladı ve hemen ardından hatunun karnına sağlam bir tekme yerleştirdi. Tam

üzerine atlamak üzereyken, karşıdaki dolabın içinden fırlayan bir adam fedainin üzerine çullandı ve sivri dişlerini boynuna geçiriverdi. Boğuşma fazla uzun sürmemişti. Adam kurbanının üzerinden kalkıp, ağzındaki artıkları yere tükürdükten sonra kendisine hâlâ kızgınca bakmakta olan Niran Hatun'un yanına gitti

"Kusura bakmayın gelemedim." dedi Naim.

Niran Hatun hızla yerinden fırlayarak Geceli'nin yakasına yapıştı: "Neredesin sen? Adamların nerede?"

Naim, kanlı ağzıyla fısıldadı: "Emanetlerin yanındalar. Sizi bekliyorlar."

Hatun şaşkınlıktan sendelemişti: "Ne? Neredeler?"

"Kalenin tam kuzey doğusunda, uçurumun ardında bir ev var. İsmine Saray diyorlar. Büyükçe bir yer. Duvara çıkarmanız görürsünüz zaten. Emanetler orada. Yalnız dikkat edin, galiba Zülfikar da orada."

"Sen nereden duydun?"

"Dün adamlarımdan biriyle konuştum. Bizim çocuklardan birisi Alamut'a yekalaz taşı sokmayı becermiş. Taş, Saray'da çalışmıyormuş."

"Ya emanetler? Onları nereden duydun? Kesin mi?"

Naim sinirli gözlerle Niran Hatun'a baktı ve "Kimse bizim çocuklara emanetler burada dememiş tabii ki." dedi "Ama çok değerli bir şey korudukları kesin. Yoksa bile şu arkadaşınız kesinlikle orada."

"Elif mi?"

"Evet. Bizimkilerden birisi görmüş. Yalnız dikkat edin. Saray bayağı kalabalıkmış. Bizim çocuklar orada sizi bekliyor olacak ama silahları yok."

Hatunun bu lafları duyup duymadığı bile belli değildi. Koridora doğru koşturup gözden kaybolması bir oldu.

Ustalar, konağın önünde toplanmış Niran Hatun'ı bekliyorlardı. Abbas Ağa da yanlarındaydı.

İçeriden az önce çıkan İlyas hoş olmayan haberler getirmişti. Söylediğine göre, dışarıdan iki katlı gibi görünen binanın altında onlarca oda vardı. Harifiler yer yer sertleşen direnişleri kırarak, binanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. İdris Usta, Ağa'ya dönüp "Topla adamlarını!" deyiverdi, "Madem ikisi de içeride, burada durmanızın anlamı yok. Harifiler'le birlikte bulun şu adamları. Hatun gelsin biz de peşinizden geliriz."

Solakbaşı tam adamlarına doğru yönelmişti ki, "Dur Ağa." diye bir ses işitti. Niran Hatun elinde ağır bir torbayla yanlarında bitivermişti. "Gidiyoruz." dedi, "Emanetleri buldum."

Meraklı bakışları kısa bir açıklamayla aydınlattıktan sonra elindeki torbayı açtı ve içindeki tüfekleri ustalara dağıtmaya başladı. Bunlar Yörükler'in Geceliler için getirdikleri silahlardı. Hatun "Herkes yanına bolca mermi alsın." diye devam etti, "Orada taş maş çalışmayacak. Bunlarla göreceğiz işimizi."

İdris Usta, şarjörleri ceplerine tıkıştırırken Hatuna dönüp çekingen bir sesle "Kalabalıktır orası." dedi.

"Öyledir İdris." diye cevap verdi hatun, "Lakin bunca adamı toparlayıp oraya götürecek vakit yok. Uçurumun öte tarafı. En az bir saat çeker."

Usta cevap vermedi. Ceplerinde yer kalmadığından, son şarjörü kemerine sıkıştırdı. Duvara yükselen merdivenlere doğru yürümeye koyulmuş olan hatunun peşine düşmeden önce, son olarak belinden o namı revolverini çıkarıp mermilerini kontrol etti. Fazladan altı kurşunu daha vardı...

Duvarın üzerine çıktıklarında Niran Hatun uzun uzun karanlığa baktı. Ardından kuzey doğu tarafındaki belirsiz bir silüeti işaret ederek "Orada!" dedi ve kendini boşluğa bıraktı...

İki helikopterin Saray'ın arka bahçesine inerken kaldırdıkları toz bulutu henüz dağılmamıştı.

Behram, pervaneleri hâlâ dönmekte olan helikopterlerin küçük olanından inmek üzereyken, hemen yanında oturan Büyük İmam eline yapıştı. Yaşlı adam yalvarır bir sesle "Elif'i de al." dedi, "Ne olursa olsun çıkar onu oradan."

Behram hiçbir şey demeden elini Hasan'ın ellerinin arasından çekti ve diğer helikopterden inen fedailere doğru yürümeye başladı. Korkudan suratı hâlâ bembeyazdı ama gözleri öfke saçıyordu. O parlak ışığın ardından patlamaya başlayan silahları duyduğunda Büyük İmam'la birlikte yemek yiyordu. Hemen dahili telefonda ofisini aramış, ne olup bittiğini öğrenmeye çalışmıştı ama konuşması fazla uzun sürmemişti. Tüm elektrikli aletlerle birlikte telefon da gidiverince, yekalaz taşıının açıldığını anlamıştı. Bir dakika kadar sonra da, fedailerden birisi koşarak gelmiş ve konağın kuşatıldığını haber vermişti.

Behram, muhafız birliğine kesinlikle dışarı çıkmamalarını, sadece konağı savunmalarını emretmiş ve Büyük İmam ile birlikte yirmi seçme fedaiyi alarak altı katlara; zamanında Behzat Taner'in fikriyle yaptırılan, Alamur'un yegâne arka kapısına doğru koşmaya başlamıştı. Zeminin iki kat altındaki bir odada başlayan, kıvrıla kıvrıla giderek uçuşunun dibine inen merdivenlerde yürümek, özellikle Hasan Hazretleri için bir hayli zor olmuştu. Zifiri karanlıkta basamakları güçlükle denk getirebilen Büyük İmam, yolun büyük kısmını yapılı bir fedainin sırtında katetmişti. Daha merdivenlerin başındayken yakalandıkları deprem hepsini yerlere savurmuş, yüreklerini

ağızlarına getirmişti ama sağlam kayaların içine oyulan bu dehliz, ardı ardına gelen sarsıntılara dayanabilmişti. Nihayet aşığıya ulaşıp yekalaz taşının etki alanından çıktıklarında Behram telefonuna davranmış ve helikopterlerin derhal gelmesini emretmişti. Pilotlara Alamut'un açığından dolaşmalarını sıkı sıkı tembihlemeyi de ihmal etmemişti.

Canlarını kurtarmışlardı ama Behram'ın yüreği yanıyordu. Birileri, kuvvetle tahmin ettiği kadarıyla Yediler, aşılmaz denilen duvarları aşmışlar, girilmez denilen Alamut'a girmeyi başarmışlardı. Ama fedailerine güveni tamdı. Hiç kimsenin Alamut'un ordusundan daha büyük bir kuvvet toplayabileceğine ihtimal vermiyordu. Yanlarında Geceliler bile olsa, bu gece Yediler'in son gecesi olacaktı. Belki ordusunun büyük bir kısmını kaybedecekti ama Alamut, bu âlemin tarihine 'Yediler'in defterinin dürüldüğü yer' olarak geçecekti. Bu etiket bütün kayıplara bedeldi. Behram, göğsünde bu nişan, yanında da Büyük İmam olduğu sürece sırtının yere gelmeyeceğini biliyordu. Lakin her şeyi sağlama almakta büyük yarar vardı. Her ihtimale karşı ve Yediler'in tabutunu iyice çivilemek için emanetleri on beş gün daha yanında tutması gerekiyordu. Ondan sonra ikisini de çerçevelenip duvarına asacaktı.

Behram, on kadar fedaiyi peşine katarak ön bahçeye doğru yürümeye başladı. Etrafta ciddi bir karmaşa vardı. Elif Hanım'a göz kulak olmaları için gönderdiği adamlar silahlarını kuşanmış, düzensiz gruplar halinde bahçede bekliyorlardı. Behram, karşısına çıkan ilk fedaiye 'Ne halt ettiklerini' sordu. Adam, karşısında Alamut'un önemli zatlarından birini gördüğü için bir hayli mutlu görünüyordu. Gururlu bir ifadeyle "Yardıma gelmek için hazırlanıyorduk." diye cevap verdi.

"Öyle mi?" dedi Behram, "Kimden emir aldınız peki?"

Fedai Saray'ı işaret etti: "Elif Hanım emretti. Kendisi de içerde hazırlanıyor. Hep birlikte Alamut'a yürüyecektik. Sizin..."

Behram izahatın bitmesini beklemeden Saray'a doğru yürümeye başladı. Duyacağı kadarını duymuştu. Fedaiye hiç kızmamıştı. Hesaplaşacağı tek kişi o çıyan dilli Elif Hanım'dı. Hızla Saray'a girdi ve sağ taraftaki merdivenlere yöneldi. Birkaç basamak çıkmıştı ki, dar bir kavis çizerek yükselen merdivenin ucunda Elif'i gördü. Saray'ın hanımı da, tıpkı arasında durduğu adamları gibi silah kuşanmıştı.

Behram yukarıya doğru alaycı bir sesle "Yardıma gelmene gerek kalmadı." diye seslendi, "Biz kendimizi kurtardık."

Elif'in yüzü ekşimişti: "Öyle mi sanıyorsunuz? Asıl şu andan itibaren ölmeye başladınız. Gidin buradan."

"Gidiyorduk zaten. Uğrayıp emanetleri alalım demiştik. Hadi uzatmayın da verin şunları."

"Emanetler artık işinize yaramaz. Çekilin önümden!"

Behram'ın bu muhabbeti fazla uzatmaya niyeti yoktu. Olduğu yerden görebildiği kadarıyla, Elif'in yanında üç beş adam vardı. Fedailerinden birine yukarıyı işaret etti. Adam birkaç basamak ileri çıkıp tetiğe asıldı. Elif'i sıyırıp geçen kurşunlar, yanındaki adamını yere yıkmıştı. Ne var ki, bu salvoya verilen tepki Behram'ın beklediğinden çok daha ağır oldu. Hanımın tüm adamları yanındaydı ve hepsine birden ateş emri vermişti.

Kurşun yağmurunun altında kendini aşağıya nasıl attığını bilemeyen Behram telaşla ayağa kalktı. Kolundan boşalan kanları görünce beti benzi atıvermişti. Yarası aslında önemsiz bir sıyrıktı ama canı çok kıymetli olan bu adamın gözüne ölümcül görünüyordu. Adamlarından birini yanına alıp, kolunu tuta tuta dışarıya doğru koşturmaya başladı. Bu sırada içeride devam eden çatışmanın sesini duyan diğer fedailer kapının önünde toplanmaya başlamışlardı. Behram "Gebertin hepsini." diye bağırdı, "Alamut'a ihanet ettiler, Büyük İmam'ı arkadan hançerlediler. Hiçbirini sağ bırakmayın."

Fedailer şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Behram'ın katline ferman verdiği Elif Hanım'dan başkası olamazdı. Emri tabii ki yerine getireceklerdi ama kafaları karışmıştı. Bir buçuk yıl kadar önce bu kadın Büyük İmam tarafından herkese Kutlu Hanım olarak tanıtılmıştı. Sonra ne olduysa olmuş, Alamut'la arası açılmıştı. Ama aynı kadın on beş dakika kadar önce 'Kaleyi kurtarmaya gidiyoruz' diyerek herkesi bahçeye toplamış, hatta balkona çıkıp yürekleri coşturan bir konuşma bile yapmıştı. Gel gör ki emir büyük yerdendi. Bu gerçeğin farkına varan fedailer de, acelesiz de olsa birer birer çatışma yerine doğru koşmaya başlamışlardı.

Behram küfürler ederek arka bahçeye dönmüştü. Doğruca muhafız birliğini taşıyan büyük helikoptere yöneldi ve Alamut silahtarı Ekrem'e "Siz burada kalın." diye emretti, "Şu Elif denen kadının gebertmeden, emanetleri almadan bir yere ayrılmayın. Büyük İmam'ı da buraya getirin."

Ekrem'in canı bu işe çok sıkılmıştı. Tüm askerlerin komutanı olarak, yapacağı bir darbenin ne kadar şık olacağını düşünmeye başlamıştı ama keşke Behram Bey yalnız olsaydı. Büyük İmam varken kimseyi isyana teşvik edemezdi. Çaresiz "Baş üstüne." dedi ve hemen küçük helikoptere yöneldi.

Birkaç dakika kadar sonra, Alamut kodamanları, yanlarındaki birkaç korumayla beraber yerden yükselmeye başlamışlardı. Pervanelerin gürültüsünden, korkudan, heyecandan ya da üzüntüden olsa gerek, hiçbirisi, bir anda ön bahçeden yükselmeye başlayan silah seslerini, küfürleri ve çığlıkları duymamış; yüzünü siyah bir çarşafa gizlemiş bir adamın, ağaçların arasından helikoptere doğrulttuğu havalı silahı ateşlediğini fark etmemiş ve en önemlisi Saray'ın duvarına tırmanmaya çalışan iki kadını ve üç adamı görmemişti.

Gecenin başından beri Yediler'in Saray'a girmesini bekleyen Rebii Geceliler'i saldırıya geçmişlerdi ama zamanlamalarının çok doğru olduğu söylenemezdi. Naim Bey'den aldıkları

talimata göre, Yediler içeriye girince fedailere çullanmaları gerekiyordu ama silahlar patlamaya başlayınca, kıdemli Geceliler'den bir tanesi zamanın geldiğini zannederek en yakındaki adamın gırtlığına çöküvermiş, diğerleri de bu büyüklerini izlemek zorunda kalmıştı. Gözü pek Geceliler'in en büyük sorunları silahsız olmalarıydı. Bu yüzden şimdilik yakın dövüşü tercih ediyorlar, rakiplerini öldürmekten çok ellerindeki silahları kapmak için uğraşıyorlardı. Başarısız da sayılmazlardı. Giderek çoğalan silah sesleri, naraları ve küfürleri her geçen saniye biraz daha bastırıyordu. Fedailer artık içerideki çatışmayı bir kenara bırakmış, kapının önünde kümelenmeye başlayan Geceliler'in yağdırdığı kurşunlardan kendilerini sakınmaya çalışıyorlardı.

Bahçenin köşesindeki bir çalılığın dibinden olan biteni izleyen Bengi Hatun, sürünerek arkadaşlarının yanına döndü. "Kapıda kıymet kopmuş." dedi alçak bir sesle, "Başka bir yer bulmamız lazım."

Niran Hatun sindiği yerden homurdandı. Geceliler güya şu arkalarındaki ağacın yanında kendilerini bekliyor olacaktı. Anlaşılan planlar yine değişmişti. Hatun "Yürüyün!" dedi ve evin arkasına doğru ilerlemeye başladı. Bildiği bir kapı falan yoktu. Sadece içgüdüleri öyle yapmasını söylemişti. Zaten artık içgüdülerinden başka güvenebileceği bir şeyi de kalmamıştı. Bildiği bütün sanatlar aklından uçup gidivermişti çünkü. Her zaman alev alev yanan teni, eve yaklaşıla beri soğumuştur. Zülfikar'a çok yaklaşmışlardı. Her şey tıpkı kadim kitaplarda anlatıldığı gibiydi. Kelamları bölünmüş, 'Meleklerin Sanatı' kanlarından çekilmiş, sıradan insanlardan hiçbir farkları kalmamıştı.

Neyse ki içgüdüleri hâlâ işe yarıyordu. Hangi zevk sahibi âdemoğlu böyle istedi bilinmez, evin arka cephesi boydan boya geniş pencerelerle kaplanmıştı. Hatun kimsenin, özellikle de

İdris'in bir fikir ileri sürmesine zaman tanımadan, eline gelen koca bir taşı kapıldığı gibi pencereye fırlattı.

Birbirlerine el vererek sırayla önce seyir terasına, oradan da içeriye girdiler. Burası büyük ve mükemmel döşenmiş bir salondur. Tepedeki avizelerden birkaçı hâlâ yanıyordu. Yavaş yavaş karşıya, görünürdeki tek kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Hatun kapıyı yavaşça araladı ve dışarıya baktı. Fazla bir şey anlamamıştı. Zira kimin kime ateş ettiği belli değildi. Sol taraftaki merdivenlerin başında bir grup adam yukarıya doğru silah sıkıyordu. Bunların fedai oldukları kesindi. Hatun "O zaman yukarıdakiler de Geceliler olmalı" diye düşündü. Kapıyı aralık bırakıp vaziyeti ustalara anlattı ve "Yaylım ateşi. Doğruca merdivenlere." dedi. Sonra ilk mermiyi namluya sürüp İlyas'a döndü: "Aç şu kapıyı!"

İlyas, yan yana dizilmiş olan ustaların hazır olduğuna kanaat getirince, çift kanatlı kapının tam ortasına tekmeyi indirdi. Menteşelerin sökülüp, önlerinin açılmasıyla birlikte beşi birden tetiklere asıldı. Yaylım ateşi, merdiveni tutan fedailerin birçoğunu halletmişti ama şansı yaver giden üçü, kalın mermer korkulukların arasından ateşe devam ediyorlardı. Daha da beteri, bir anda kabaran gürültü dışarıda çatışan adamların da dikkatini çekince ustalar iki ateş arasında kalmışlar ve kapının iki kenarına pısmışlardı. Mermiler şimdilik o kadar yoğun değildi ama konumları o kadar kötüydü ki, burunlarını ucunu bile gösteremiyorlardı. Hatun, karşı tarafta kalan Salih ile İlyas'a merdivendeki adamları işaret ederek "İndirin şunları." dedi ve rahat nişan almalarını sağlamak için tüfeğini doğrultup şarjörü rastgele boşaltmaya başladı. Nişancılıkta ocağın bir numarası olan Salih bu fırsatı kaçırmadı ve korkuluk mermerlerinin tam gizleyemediği bir fedaiyi tek kurşunla avladı. Çok güvende olmadıklarını fark ederek yer değiştirmeye çalışan diğer iki fedainin işini de yukarıdan gelen kurşunlar bitirmişti.

Yolun açıldığını gören Niran Hatun hızla ileriye atıldı ve ateş ede ede merdivenin başına ulaştı. Arkadaşlarını rahatlatmak için hâlâ kapıya doğru tetik basmaya devam ediyordu ama aklı yukarıdaydı. Geceli olduklarını düşündüğü adamlar yanı- lıp da kendisine ateş etmesinler diye yukarıya doğru “Ben Ni- ran Hatun!” diye seslendi. Cevap yerine birkaç ayak sesi gel- mişti ama hatun merdivenlere doğru koşmaya başlamış olan Salih’i korumakla meşgul olduğu için arkasını dönememişti. Boşalan şarjörünü değiştirmek için geri çekilince, fırsattan is- tifade kafasını kaldırdı ve tıpkı bir iki basamak yukarıdaki Sa- lih gibi kasılıp kaldı. Merdivenlerin tepesine yakın bir yerde Elif, yüzünde gülümser gibi bir ifadeyle kendilerine bakıyordu.

Niran Hatun kendini hemen toparlayıp şarjörü yuvasına yerleştirdi ve ateş etmeye başlamadan önce Elif’e “Bırak o si- lahlı!” dedi. Elif hiç oralı olmamıştı. Sert bir emirle yukarı- daki adamlarını çağırdı ve hepsini Niran Hatun’un yanına gönderdi. Yirmi kadar adam dışarıya doğru ateş etmeye baş- layınca kapının önü dağılıvermişti. Elif merdivenlerden hız- lıca indi ve Hatun ile Salih Usta’nın koluna yapışarak “Tek çıkış arka taraf.” dedi, “Acele edin!”

Niran Hatun’un çok gönüllü olduğu söylenemezdi ama Elif’in lafını dinlemeye mecburdu. Adamların koruma ateşi altında rahatça salona geri döndüler. İçeri girer girmez Elif us- taları güvenli bir köşeye çekti. Kadife bir zarfı uzatarak “Alın bunları.” dedi, “Hemen gidin buradan. Fazla dayanamazsınız.”

Hatun zarfı kızın elinden çekip aldı ve İdris’e uzattı. İçinde ne olduğunu çok iyi biliyordu ama umursamamıştı. Elif’ten başka hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordu. Kızı omzundan ya- kalayıp pencereye doğru sürüklemeye çalıştı ama Elif, koluna sertçe vurarak kendini kurtardı.

“Bir kerècik aptallık yapma!” dedi Elif, “Bu adamlar beni istiyor. Yanınızda ben varken buradan çıkmanız imkânsız. Gidin hemen.”

Hatun aptallaşmıştı. Dik dik kıza bakıyor ama bir şey söyleyemiyordu. Elif ise yüzünü Salih Usta'ya çevirmişti. Gözpunarlarındaki bir iki damla yaşla kendisine bakan adamın yanaklarını usulca okşayıp, bıyıklarına dokunduktan sonra sadece "Kusura kalma." dedi.

Bu laf Niran Hatun'u çıldırtmıştı. "Emanetleri çaldın şimdi de özür mü diliyorsun?" diye bağırdı. Sesi, silah seslerini bile bastırmıştı. Elif aynı şiddetle karşılık verdi: "Emanetler için özür dilemiyorum, ustamdan özür diliyorum ben! Hadisenize. Durmayın artık burada."

Hatun "Sen de geliyorsun!" diye ısrar etti. Kızı tekrar omzundan yakalamıştı ve bu sefer bırakmaya niyeti yok gibiydi. Elif gitmeleri için diğerlerine yalvarmaya başlayacaktı ki İdris Usta araya girdi: "Burada iki emanet var." dedi zarfı kıza doğru sallayarak, "Seninki nerede?"

Elif muzip muzip güldü: "Niran Hatun'un çekmecesinde." Sonra hatuna döndü: "Hani senin kırmızı dudak boyan var ya. O kutunun içinde. Senden iyi emin mi..."

Öyle bir şamar şaklamıştı ki Elif'in suratında, lafının gerisini ağzına tıkmakla kalmamış, silah seslerini bile bastırmıştı. Niran Hatun bakışlarını, korkuluklara doğru savrulmuş kızıdan çekip, hâlâ kıpırtısız duran çırağına baktı. Öyle hızlı olup bitmişti ki her şey, Salih'in tokadı eliyle mi yoksa sanatıyla mı attığını anlayamamıştı. "İlyas!" diye sesledi, "Al Elif'i gidiyoruz."

Hatun, pencereye doğru yürümeye niyetlenmişti ki, dışarıdan gelen yağmur gibi bir tüfek ateşi dört bir yanlarını biçmeye başladı. Camlar birbiri ardına patlıyor, lime lime olan perdeler havalara savruluyordu. Dışarıdaki fedailer ateş üstünlüklerine iki de makineli tüfek ekleyince Geceliler'i iyice sindirmişler, sonra Behram'ın emrini hatırlayıp evi kuşatmışlardı. Elif'in adamları kapıyı tutamaz hale gelmişlerdi. Fedailer

cümle kapısından içeriye girmeyi başarmışlardı ve ağır da olsa salona doğru ilerliyorlardı. Burada kısılıp kalmışlardı.

Ustalar son çare olarak pencerenin dibindeki büyük mermer masayı devirmişler ve arkasına saklanarak ateş etmeye koyulmuşlardı. Bir taraftan da arkalarını kolluyorlardı. Ateş her geçen saniye biraz daha yoğunlaşıyor ve Elif'in adamları birer birer düşüyordu. Herkes kafasından bir çare düşünüyordu ama yoktu işte. Alamu'taki yârenlerine malum bile olsa, buraya ulaşmaları en az bir saati bulurdu. Kapının önündeki son adam da düştükten sonra burada çeyrek dakika bile dayanamazlardı. İdris Usta, cebindeki tüm şarjörleri çıkartıp önüne koydu. Taş çatlasa iki yüz tane mermisi vardı. Bunların hepsini kullanacak kadar yaşayabileceğine bile ihtimal vermiyordu. Hemen yanında yatmakta olan Elif'in kulağına eğilip "Yahu." dedi, "Yok mudur bunlarla anlaşmanın bir yolu?"

Elif, şaka yapıp yapmadığını anlamak için ustanın suratına şöyle bir baktı. Gayet ciddi görünüyordu. "Yok usta." dedi fısıldayarak, "Bu sefer yok..."

Saray ismiyle tabir edilen büyük konağın bahçe kapısının on adım kadar gerisinde, çok çok yüz atmış santim boyunda, saç sakalı ağarmış, masum ve mahzun yüzü, zayıfça bir ihtiyar adam durmakta ve hayretler içerisinde konağa bakmaktaydı.

Koltuğunun altında, sayfaları cildinden kurtulup dışarı uğramış, kendi gibi gariban bir defter vardı. Kamış kalemını kuşağına alelacele sokuşturduğu da kumaşa yayılmış mürekkep lekesinden belliydi. Beyaz giyinmişti. Lakin orada burada çok dolaştığından mıdır nedir, dizleri çimene, eteği toprağa, sırtı çalıya ve yenleri de envai renkte çiçeğe bulanmıştı. Dünya denen bu diyara yeniden ayak basalı, yine bu dünyanın zamanıyla, ancak yarım saat olmuştu ama yüreği öyle bir gamlanmıştı ki artık kim bilir nerelerde temizlenirdi. Olmuyordu artık, zor geliyordu bu dünya denilen diyar. Kahrına katlanacak mecali de yoktu, gelmeye niyeti de...

Ama mecbur kalmıştı işte.

"Yahu bu ne hal?" dedi ihtiyar adam hayretler içerisinde ve konağa doğru yürümeye başladı. Kapıdan içeriye adımını atıp etrafa bakmaya başladı. Güzelce de bir yerdi üstelik. Bahçesine ehilce bir el değmişti ama anlaşılan aynı elin biraz insanına değmemişti.

Az ötede sol tarafta, görebildiği kadarıyla biri âdemoğullarından, diğeri ikizler soyundan iki öbek karşı karşıya geçmişler, birbirlerine doğru tüfek atmaya tutuşmuşlardı. İhtiyar adam hiç karışmayacaktı. Zira tövbeliydi âdemoğlunun

ve ikizler soyunun işlerine bulaşmaya ama merhameti yine el-vermemiş, o yana doğru seğırtmişti.

Yavaş adımlarla yanlarına kadar sokuldu, her iki tarafı da biraz izledikten sonra yüksek ama tatlı bir sesle "Evladım yap-mayın!" diye seslendi.

Tüfekler bir anda susuvermişti. Fedailer ve Geceliler, bir anda ortaya çıkan bu ihtiyar adama ezik gözlerle bakıyorlardı. Belki ne yaptıklarının farkında değillerdi. Ne yapacaklarını da bilmiyorlardı. Sadece ayıplar bir sesle yapmamaları söylendiği için durmuşlardı. Bazıları korkmuştu. Bazıları bu ihtiyara ha-yatlarında hiç kimseye beslemedikleri bir saygıyla bakıyordu. İçinde birazcık merhamet barındıran birkaçı ise utançtan kıv-rım kıvrım kıvranıyordu.

İhtiyar adam parmağını fedailerden birine uzatarak "Sen" dedi. Sonra Geceliler'i işaret etti "Tanır mısın bu tüfek attığın adam kimdir, necidir? Ne yaptı sana? Malına mı göz dikti, ır-zına mı uzandı? Hadi de bana bunları bunları yaptı. Öldür-mek mi gerekir?"

Fedai 'Hayır' kelimesinin bile haddine olmadığını düşü-nerek kafasını iki yana salladı.

İhtiyar devam etti: "E evladım. Nasıl ameldir bu? Haa... Sen dersin ki bana 'ben emir kuluyum, ekmeğimi bundan kazanırım' O zaman ben de sana iki çift laf ederim: Sana bu emri veren adamın elinden aldığın yavan ekmektir, rızkın de-ğildir. Haydi! Kalkın gidin rızkınızı başka yerde arayın!"

İnsanlar ve Geceliler, o an orada olup da ihtiyar adamın sözlerini işiten kim varsa tekмили birden silahlarını bırakıp, ayağa kalktılar ve başları önde usul usul bahçeyi terk etmeye başladılar. Adam arkalarından bakıyor ve içinden "Vah vah" çekip duruyordu. Biliyordu ki bu işi şimdilik halletmişti. Bi-liyordu ki dünya denen bu diyarın ahalisi zor uslanır, çabuk

unuturdu. Yine de her biri adına hayırlar dileyip, hâlâ tüfeklerin patlamakta olduğu eve doğru yürümeye başladı.

Elif'in adamlarının sonuncusu da az önce böğrüne bir kurşun yemişti ve İdris Usta da son şarjörünün yarısına gelmişti. Cayır cayır kurşun yakıp tabancalarına talim etmeye başlayan Niran Hatun ve Bengi başta olmak üzere kimseden mermi şormaya niyeti yoktu. Namluların ağzındaki herkesin son çırpınışıydı. Buraya kadar bile çok iyi dayanmışlardı. Etraflarındaki silah sesleri de yavaş yavaş azalıyordu.

Adamlar cephanelerinin tükenmekte olduğunu anlamış olmalıydı. Muhtemelen bitirici hamleyi yapmak üzere pozisyon alıyorlardı.

Tam tahmin ettiği gibi, kapı tarafındaki silah sesleri bir anda kesiliverdi. Arka bahçedeki adamlar da yerlerinden kıpırdamalarını engellemek için sadece taciz ateşi açıyorlardı. Merdivenlerdeki ayak sesleri de iyice yaklaşmıştı. İdris Usta, hiç adeti olmadığı halde sırf son bir delikanlılık olsun diye, ayağa fırlayıp kalan yarım şarjörünü boşaltmaya hazırlanıyordu ki, Bengi önce davrandı. Sinirleri bu sessizliği kaldırmamış olacak, çılığı patlatarak ayağa fırladı tabancasında ne kadar kurşun varsa kapıya doğru boşalttı. Mermisi bitince de "Hekim Sultan!" diye inleyerek dizlerinin üzerine çöktüverdi.

Bengi'nin vurulduğunu ve ağzına o kutlu ismi almadan ölmek istemediğini düşünen İlyas, kızı yakalayıp yüzünü o koca ellerinin arasına aldı. Gel gör ki Bengi gülüyordu. Öyle kahkahalarla değil ama sanki delirmiş da sevinçten ağlıyormuş gibi... "Kurtulduk İlyas." diye mırıldandı. Sonra katıla katıla ağlamaya başladı: "Bitti, hepsi bitti. Emanetler, Elif, Zülfikar, Geceli, meceli hepsi bitti İlyas... Kurtulduk."

İlyas, yavaş yavaş kafasını masanın ardından çıkardı. Abılası haklıydı. Kurtulmuşlardı. Çünkü bir buçuk asırdır görmediği Hekim Sultanları, nam-ı diğer Lokman Hekim, tam

karşılarında duruyordu. İlyas ayağa kalktı. Eğilip selamını verdikten sonra kendini her nasılsa ayakta kalmış bir sandalyenin üzerine bıraktı. Silahını elinden bıraktı. Gürzünü taşıyan kemerini ve zırhının bağlarını da çözdü. Bitmişti. Gerçekten bitmişti.

Bahçedeki birkaç kendini bilmez hâlâ ateş etmeye devam ediyordu ama ne gam. Bu kurşunlar kimseye değemezdi. O tarumar olmuş, duvarları delik deşik, camları patlak, avizeleri yerlerde sürünen ve bir tek eşyası yerinde olmayan salonda Bengi Hatun hâlâ yerde ağlamaya devam ediyor, İdris Usta dizlerinin üzerinde “Şükürler olsun” diye inliyor ve arada sırada kafasını kaldırıp Hekim’e bakıyordu.

Niran Hatun, siper olarak kullandıkları masanın kenarına oturmuş ve yüzünü elleriyle kapatmıştı. Galiba o da ağlıyordu.

Salih Usta hâlâ masanın arkasındaydı. Doğrulmuş ama bir türlü ayağa kalkamamıştı. Yüzünden sadece ve sadece yorgunluk okunuyordu. Eğer müsait olsaydı, Hekim’den tek isteği huzurlu, derin bir uyku olurdu. Ve Elif. Elif Hatun... Hekim’in yüzüne bakmak zorunda kalacağını herhalde hiç hesaba katmamıştı. Garipti ama onun da içinden aynı şey geçiyordu. “Bitti” diyordu kendi kendine, “Gerçekten bitti.”

Haklıydı...

Fırtına dinmiş, pisliğin büyük kısmı kaldırılmış geriye sadece süprüntüler, kara deftere not edilenler, verilen sözler ve vaatler kalmıştı. Bütün bu işler de İdris Usta'nın sırtına yüklenmişti.

Zülfikar şimdilik merasimiyle kınına yerleştirilmiş ve uygun bir yer bulunana kadar Kütüphane-i Arifan'a kaldırılmıştı. Alamut baskınında yakalanan onlarca fedaiye ne yapılacağı daha konuşulmamıştı bile. Yüzbaşı ile üsteğmene yeniden üniforma giydirebilmek için bir yol bulunmalıydı. Yüz elli adamını göndererek sözünde duran Kamalı Celal yakında mızıldanmaya başlardı. Sırtına idareten bir hilat atıp çenesini tıkamakta yarar vardı. Savaşa katılan Hunhan'ın askerleri ödüllendirilmeli, İzmir'den verdiği destekle büyük işler başaran Bay Lucien madden ve manen onurlandırılmalı, Şefvi'ye fazla gebe kalmamak için gönderdiği paralı askerlerin masraflarının en azından bir kısmı karşılanmalıydı. Solaklar ve Yörükler için ise yapacak fazla bir şey yoktu. Gidip Abbas Ağa'nın ve onca yiğidini kurban veren Ayvaz Bey'in etekleri öpülmeli, ömürleri boyunca can baş üstünde taşınmalıydı.

Üfleyip püflese de usta kolları sıvayıp işe koyulmuştu. Hele iki gece önce yaptığı iş sırtından iki yükü birden atmış, ağzını da bayağı bir tatlandırmıştı. Neslişah Hanım'ın beylik tahtına oturmaya hazırlanan oğlu Rıza'yı arayıp, şu malum dosyayı vereceğini söylemişti. Taze beylerin her şeye atlama huyuna bayılıyordu. Zavallı Rıza ve adamları, dosyayı almak için randevu yerine geldiğinde, karşısında lanet suratlı Kavar'ı ve Şebhunlar'ı bulmuşlardı. Böylelikle usta, hem Şebhun'a verdiği 'cebinize birkaç Rebii soylusunun yüreğini koyarım'

şeklindeki sözünü tutarak adamların efendi gibi memleketlerine dönmelerini sağlamış hem de Makbule Hanım'ın küçük oğlu Kerim'e beylik yolunu açmıştı. Koca Kaya Bey'in hanedanından geriye kala kala iki veliaht kaldığı için, Kerim'in tahta oturması kesin gibiydi. Düşündükçe ustanın neşesi yerine geliyordu. Rebiî'nin başında gencecik, çömez mi çömez, bir bey, yuları ocağa çoktan kaptırmış olan bir valide sultan ve yeni beyin sağ kolu rütbesinde Geceli Naim! Oh ki ne oh!

Bütün bu güzel gelişmelere rağmen şu an ustanın canı bir hayli sıkındı. Solaklar'ın mekânına doğru yürürken ayakları geri geri gidiyordu. Niran Hatun dün kendisine çok can sıkıcı bir görev daha yüklemişti. Elif vukuatında 'sorguculuk' yapacak, yani Elif'in itiraflarını ocak adına kayda geçirecekti. Bu aslında ekseriyetle Bengi'nin yaptığı bir işti ama herhalde bu böyle bir durum için uygun görülmemişti. Canını sıkıran kız dinlemek falan değildi. Sorgucunun bir başka görevi de Hüküm Divanı'na görüşlerini söylemek ve verilecek ceza için önerilerde bulunmaktı. İçinin kaldırmadığı asıl buydu.

Solaklar'ın odasına girdikten sonra herkesi çabucak selamlayıp doğruca üst kata çıktı. Aslında hüküm bekleyenlerin yeri aşağıdaki zindanlardı ama geçmiş günlerin hürmetine Abbas Ağa'nın gönlü buna el vermemişti. Elif'i yukarıdaki odalardan birine koymuşlar, başına da yamaklardan birini dikmişlerdi. Usta bu işi resmiyetiyle halletmenin her ikisinin de yararına olacağını düşünüyordu. Asık bir suratla doğruca içeriye daldı. Hürmeten ayağa kalkan kızın yüzüne bakmadan oturmasını işaret ettikten sonra altına bir sandalye çekti. Konuya nasıl gireceğini düşünüyordu ki Elif "Sorguya seni mi gönderdiler usta?" diye sordu.

İdris Usta sesini titretmeden "Evet." dedi. Biraz düşündükten sonra hemen konuya girdi: "Alamut'a Yediler'in eminlerinin kimliklerini ve yerlerini sen mi söyledin?"

Elif tereddütsüz cevap verdi: "Evet. Ben söyledim."

"Aynı kişilere Zülfikar'ın yerini sen mi söyledin?"

"Evet."

"Çalınmasını sen mi emrettim."

"Emretmedim. Talep ettim."

"Sanatını kullanarak kendine ordu kurdun mu?"

"Evet usta kurdum. Hatta niyetim daha büyüğünü kur-
maktı ama olmadı."

"Emanetlerin çalınmasıyla ilgili düzenler senin aklından
mı çıktı?"

"Büyük bir kısmı benimdi."

"Peki, Yediler'le ilgili tüm bilgileri bu adamlara sen mi
verdin?"

"Evet usta. Ben verdim."

"Bu adamlara Yedileri'i ortadan kaldırmalarını sen mi em-
rettin."

"Asla!" dedi Elif, "Öyle bir şeyi ne emrettim ne de istedim."

Usta kıza şöyle bir baktıktan sonra devam etti: "Peki, emin-
lerin öldürülmesini isteyen sen miydin?"

"Hayır usta. Bana getirmelerini istemiştim. Emanetlerin
yerini zihinlerinden okuyacaktım ama olmadı. Kendi bildik-
leri gibi hallettiler."

"Eminlerin kimliklerini, sanatınla Yediler'in zihnini oku-
yarak mı öğrendin?"

Elif gülümsedi: "Evet Usta... Evet ama sanatımla kimseyi
zorlamadım. Herkes emininin yerini bana adeta kendisi söyledi."

"Nasıl?"

"Usta! Ocaktaki herkes bu eminler yüzünden diken üstünde.
Herkesin aklında sürekli eminleri var. Okumamak mümkün
değil ki. Kim boş kalsa emininin ne yaptığını düşünüyor. Bir

Behruz Usta aklına getirmiyor, bir de hayrettir ki Salih Usta. Senin emanetini Genelkurmay'ın arşivinde sakladığını biliyorum. Sen de emanetini bir insanoğluna teslim etmek istemiyorsun. Güvenmiyorsun..."

İdris Usta diyecek bir laf bulamamıştı çünkü Elif yerden göğe kadar haklıydı. Bu emin ve emanet sistemi herkesi perişan etmişti. Kendisi bile emanetini olabilecek en güvenli yere saklamıştı ama görüldüğü gibi, aklına getirmeden edemiyordu.

Sorgu tam tahmin ettiği gibi hızlı ilerliyordu. Önemli konuları çabucak halletmişlerdi. Sıra, ustanın aklını uzundur kurcalayan bir ayrıntıya gelmişti: "Peki ya İtır?"

Elif önce anlamamış gibi bir bakış fırlattı, sonra ağzının kenarıyla hafifçe güldü: "Onu nasıl anladın?"

"Bana kalsa anlamayacaktım ama yüzbaşı uyardı. Doğan Üsteğmen'in davranışlarından şüphelenmiş. Bana bildirdi, biraz araştırdım... Memlekette İtır isminde bir sürü mimar var ama hiçbirisi bizim üsteğmenin sevgilisi olan İtır değil..."

Elif başını eğerek utangaç bir kahkaha attı: "Kız mimar değil zaten, doktor..."

"Her neyse." diye sert bir sesle araya girdi usta, "Seninle ya da Alamut'la bir alakası var mı yoksa sadece kurbanlarından birisi mi, beni ilgilendiren bu!"

Elif de ister istemez ciddileşmişti: "Ne benimle ne de Alamut'la hiçbir alakası yok. Üsteğmenin bir arkadaşının arkadaşı sadece. Başka da bir günahı yok. Üzerinde sanatımı kullanıp üsteğmeni etkisi altına almasını sağladım. Kolay yoldan biraz bilgi toplamaktı amacım. Ama sizin üsteğmen çok ke-tum çıktı, hiçbir işime yaramadı kızcağız. Kafasının karıştığıyla, kendisiyle alakası olmayan bir hayatı yaşadığıyla kaldı. Ortalık karışmaya başlayınca da siz şüphelenmeden geri çek-yim dedim..."

“Doğru düşünmüşsün...” dedi İdris Usta, “Ama sen ta en baştan çuvallamışsın zaten. Sanatın pek başarılı olamamış. Kız fazla etkileyemedi üsteğmeni...”

“Hayır.” diye karşılık verdi Elif, Başarısızlık ithamı hiç hoşuna gitmemişti: “Aşık olsunlar istemedim ki... Hatta tam tersi, birbirlerini kolayca unutabilsinler istedim...”

“Niye? Sırlıslıkla aşık bir 12. Daire subayı çok daha fazla işine yaramaz mıydı? Avucunun içinde olurdu, her istediğini yaptırırdın.”

“Unuttun mu Usta?” diye sordu Elif dudağının kenarıyla gülümseyerek, “Sen öğretmiştin bana: Aşkla oyun olmaz! Kontrol edemezsin, ayarını tutturamazsın, neye dönüşeceğini bilemezsin, birinin gözü kararırverirse neler yapar kestiremezsin...”

“Pekâlâ...” diye mırıldandı İdris Usta. Kendisini oldukça yorgun hissediyordu. Aklında daha onlarca soru vardı ama sormaya da, cevabını duymaya da korkuyordu. Uzun hayatı boyunca ocak için çok çileler çekmişti ama bu sorgunun yaşattığı azap bambaşkaydı. Daha fazla uzatamayacaktı.

“Peki, Elif...” dedi, “Düzen kurmak suretiyle ocağı tehlikeye attığını, sanatını kötüye kullandığını, insanların ölmesine sebebiyet verdiğini, ocağı yıpratmak ve daha fazla kudret elde etmek için şer güçlerle işbirliği yaptığını, bu sayede ocağın savaştığı karanlığın yükselmesini sağladığını kabul ediyor musun?”

Elif biraz durdu. Aslında bu uzun sorunun içinde itiraz edeceği ve tartışmaya açmak isteyeceği bir sürü şey vardı ama karşısındaki hukuk da adalet de ocağın diliyle konuşuyordu. Bir taraftan da zaten istediği bu değil miydi? “Evet usta.” dedi sakın bir sesle, “Kabul ediyorum.”

Cevabın böylesine kesin gelmesi ustayı sarsmıştı. Burada işinin bittiğini, Divan'ın işine yarayacak tüm itirafları topladığını

düşünerek sandalyesinden kalktı. Tam kapıyı açmak üzereyken durdu ve döndü: “Niye be kızım? Niye?”

Elif bu soruyu bekliyordu. Cevabı da çoktan hazırda ama susup kalmıştı. İçinden “Niyesini boşver usta” demek geçiyordu ama İdris Usta’nın bakışları ısrarcıydı. Yutkundu ve “Güç için...” dedi. Durdu. Bir kez daha yutkundu: “Alamut’u ele geçirecektim. Kendime ölümsüzlerden bir ordu kuracaktım. Ocağın asırlardır yapamadığını yapacak, Hail’i ve Sakafı’yi alt edecektim... Sonra... Sonra hükmedecektim... Tüm dünyaya!”

İdris Usta, karşısındaki kızın gözlerinin ta derinine baktı. Kararlı görünüyorlardı. Tıpkı sesi ve sözleri gibi. Lakin, duyduklarının koca bir yalan olduğunu bilmesi için de, içinde bas bas bağırarak sese kulak vermesine bile gerek yoktu. Çünkü onun tanıdığı Elif, deliliğin zihnini bu denli ele geçirmesine izin vermezdi. Usta üstelemedi. Zira tam sınırda olduğunu biliyordu. Şu noktadan itibaren soracağı tek bir soru, hakikate uzanan ama ızdıraplı ve hatta kanlı bir yolun ilk adımı olacaktı. O yol bittiğinde ise geriye, hiçbir derde derman olmayacak cevaplarla birlikte, onlardan çok daha ağır vicdan yaraları kalacaktı. İdris Usta bu dümdüz yalana inanmayı yeğledi ve herkesin inanması için de dua etti. “Peki kızım.” dedi hafifçe kafasını sallayarak. Ardından odayı terk etti.

Mahalleye doğru yürürken Divan’ı düşünüyordu. Sorgucu olarak ceza önerisi vermesi gerekiyordu. Elif bütün suçları kabul etmişti ve aklına gelen en hafif ceza ‘azil’di. Bu Elif’in ocaktan atılması ve iksir de dahil olmak üzere tüm nimetlerinden mahrum bırakılması anlamına geliyordu. Bu karardan sonra zaman sadece kız için değil, herkes için çok daha korkunç akmaya başlayacaktı...

Lokman Hekim, kartallarını o dağın başından toplayıp geldiği geceden beri mahalledeydi. Aslında bu diyarda bu kadar uzun durmaya hiç niyet etmemişti ama ocağın müşkülâtını duyunca biraz daha kalmakta bir sakınca görmemişti. Tıpkı beş iksir zamanı önce yaptığı gibi mürekkebi deftere kendi elleriyle dökmüş, kendi kelamını kendi okumuştur. Şu sıralarda Bengi dağlarda, bayırlarda Yüce Çınar'ın yerini bildirdiği türlü nebatatı arıyor olmalıydı. Bu işleri bitirdikten sonra Hekim zamanının tamamını biricik çırağına ayırmıştı. Ta uzak diyarlardan çılgınlığı ısıtıp yetiştirdiği Behruz'unun yarasını tımar etmiş, sıra gönlündeki dertlere derman bulmaya gelmişti. Çocukcağz öyle bir dolmuştu ki, iki buçuk asırdır hasret kaldığı ustasına tam iki gün iki gecedir içini dökmekteydi.

"İşte böyle usta." dedi Behruz, "O dengim dediğim koskoca Teşup devriliverdi..."

Hekim gülümsedi: "E demek ki dengin değilmiş evladım."

"O zaman benim bu dünyada dengim kalmamış demektir usta. Derdimi senden başka kimse anlamaz. Ben kendimden korkar oldum. Yere düşen her damlanın, oynayan her rüzgârın emrimde olduğunu hissediyorum. Ama hâlâ nefsimden çekiniyorum. Teşup gibi insanoğlunun biatına kanıp korku salmaktan, inayet dağıtmaktan, hüküm vermekten korkuyorum. Beni ocaktan azat et usta. İzin ver ben bu iksiri içmeyeyim. Yoksa hepimizin adına kara çalacağım."

"İyi ki gelmişim." dedi Hekim, "İyi ki gelmişim de görmüşüm seni, yoksa hiç fark etmeyecektim. Şimdi sana bir şey diyeceğim. Sevinir misin üzülür müsün bilemem. Behruz oğlum. Senin iksirlik halin kalmamış."

“Ne demek bu usta?”

“Şu demek ki, artık iksiri içsen de olur içmesen de. Sen olmuştun!”

Behruz Usta, aynen hekimin dediği gibi sevinsin mi, üzül-sün mü bilemiyordu. Böyle bir mertebeye eriştiği için mutluydu ama bu kıyamete kadar dünyada kalacağı anlamına geliyordu. “O zaman kapat beni bir yere usta” dedi, “Vur kilidi üstümden öyle git. Ben yoruldum artık. Sanki ben büyüdükçe dünyanın gamı da büyüdü. Taşıyamaz oldum.”

Hekim, çırağının yanaklarını okşadı: “Bu dünya denen yer böyledir evlat! Kimse eremedi sırrına. Dönmeye böyle başlamış herhalde böyle de dönecek. Lakin ne kilide gerek var ne de seni kapatmaya. Gel seni başka diyarlara götüreyim isminin bilinmediği, gel seni yeni iklimlere götüreyim hükmünün geçmediği. İster misin?”

“Seninle mi?” dedi Behruz. Gözleri çocuk gibi açılmıştı: “Birlikte mi gideceğiz?”

“İster misin yeniden çırak olmak?”

“İstemem mi usta? Kapıların ardına gitmeyelim ama... Buradan farklı değil orası da...”

“Kapıların ardında daha ne kapılar var ve onların ardında daha ne kapılar... Âlem sana dar gelir artık Behruz oğlum, gel kâinata gidelim. Bir kalem al yanına bir de defter. Ha bir de kılıcını. Çıraklıkta lazım olur.”

“Gidelim usta. Şu işi halleder halletmez gidelim.”

Lokman Hekim biraz bozulmuştu: “Hangi işi evladım?”

“Hani şu Elif meselesi. Bir yere bağlamak lazım.”

“Behruz. Bırak artık dünyanın galesi dünyada kalsın. Sen yoluna var.”

“Ama... Niran...”

“Güvenmiyor musun çırağına?”

“Yok... Güvenim tamdır ama hâlâ deli dolu. Ateşi tam sönmeyi daha.”

“Sen çok mu farklıydın? Kaç surun dibinden toparladım seni, kaç yararı sardım, kaç kırığını kaynattım. Seni ocağın başına bırakıp giderken gözüm arkada kalmadı mı sanırsın? Ama bırakmak zorundaydım ki Behruz olasın.”

“Eh o zaman o da Niran olsun.” dedi Behruz.



Bu ayrılık kararı ocağa acilen toplanan bir istişare ile duyurulmuştu. Ustalar, Behruz Usta'nın bu beklenmedik toplantı çağrısını Hüküm Divanı zannederek telaşla İstişare Odası'na koşmuşlardı. Gelir gelmez de ortada bir garabet olduğunu anlamışlardı. Çünkü Behruz Usta merasim cüppesinin yerine, günlük gri kıyafetleri giyinmiş, kılıcını da beline takmıştı. Sayı tamam olduktan sonra herkesin yerine geçmesini buyurmuştu ve kürsüsünde oturan Hekim'in yanında, ayakta durarak kararını açıklamıştı. Akabinde, hiçbir tartışmaya ya da soruya mahal vermeden “Hadi bakalım.” demişti, “Yeni minderlerinize.”

Başta Niran Hatun olmak üzere herkesin eli ayağına dolanmış, o küçük karmaşanın ardında hatun kürsünün tam karşısındaki mindere yerleşmiş, sağına İdris, soluna da Salih geçmişti. Bengi ile İlyas da oturduktan sonra, sondaki iki minder boş kalmıştı. Behruz Usta yeni düzene gururla baktıktan sonra “Hekim'in kelamı benim üzerimden Niran Hatun'a geçmiştir.” diye konuşmuştu, “Hüküm Nar Sultanındır!” Bu lafin ardından dört usta ayağa kalkarak hatunu selamlamışlar ve icazet kuşaklarını çözüp, minderinin dibine bırakmışlardı. Sonra hatun ayağa kalkmış, küçükten büyüğe doğru hepsini alınlarından öperek kuşaklarını yeniden bağlamıştı. Bu kısa ve sorgusuz devir teslim töreni bu şekilde sona ermişti.

Veda günü ise bugündü. Behruz Usta'nın bahçesini hüznü bir kalabalık doldurmuştu. Yediden yetmişe bütün Solaklar gelmişler, savaş kıyafetlerini giyinip merasim düzeni almışlardı. Ahmet Paşa sırtındaki üzerindeki bol yıldızlı üniformasıyla, yüzbaşı ile üsteğmen de güzel takım elbiseleriyle uğurlama törenine

icabet etmişlerdi. Haberi duyan Ayvaz Bey obasını bırakıp aceleyle İstanbul'a ulaşmış, bütün Yörüklerinin de selamını getirmişti. Bir tek Mehmet Sinan yoktu. O da zaten dün akşam gelip ustayla vedalaşmıştı.

Behruz Usta, Solaklar'dan başlayarak herkesle tek tek kucaklaşmış, yüzbaşısı ise yanaklarından şapır şupur öpmüştü. Artık sıra hanesinde, geride bırakacağı evlatlarındaydı. Her biriyle uzun uzun konuşmuş, dertlerini ayrı ayrı dinlemiş, nasihatlerini bırakmıştı. Geriye bir tek 'elveda' demek kalmıştı. İlyas'tan başlayarak bütün ustalarla kucaklaştı. En son gelip hatunun önünde durdu ve "Hoşça kal Nar Sultan." dedi. Ne var ki hatun bu soğuk vedaya ağırbaşlılık gösterecek durumda değildi. Ustanın boynuna atlayarak "Arada geleceksin ama değil mi?" diye sordu.

"Söz verdik ya kızım." dedi usta.

Niran birkaç kere burnunu çekti: "Çok zor zamanda gidiyorsun?"

Usta sesini alçalttı: "Hüküm sende artık. Kolay gelsin."

"Sağol Usta... Hoşça kal."

"Hoşça kal kızım."

Ayrıldılar. Usta tam arkasını dönecekken bir anda irkildi. "Az daha unutuyordum..." diye mırıldanarak gökyüzüne doğru keskin bir ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra bulutların arasından, dört atın çektiği bir savaş arabası belirdi. Sürücüsü ve üzerindeki askerleri gümüş zırhlara bürünmüşlerdi. "Bu artık senin." dedi Behruz Usta, "Hayırlı günlerde süresin."

Hatun yeni hediyesine hayran hayran baktıktan sonra dönüp "Sağolasın." dedi ama Behruz Usta, Lokman Hekim'in ardına düşüp çoktan yürümeye başlamıştı. Kapısından son kez çıkarken saflardaki Solaklar selama durmuşlardı.

Lokman Hekim ile Behruz Usta, yani usta ile çırağı, akıl ile irfan yan yana, söylemeye hiçbir dilin dönmeyeceği, hiçbir kalemin yazamayacağı diyarlara ve hikâyelere doğru yürümeye başlamışlardı.

Takvimler nisan ayının ortalarındaydı ama Erzurum'un kışı bir türlü bitmek bilmiyordu. Sıcacık ofisini ve her mevsim yemyeşil olan cennet bahçelerini bırakarak bu bitmeyen kara kışın ortasında yaşamak zorunda kalan Behram'ın sinirleri iyice bozulmuştu.

Alamut'tan kaçtığı günden beri darmadağın olan tarikatı toparlamaya çalışıyordu ama parçalanan teşkilat dikiş tutacak gibi değildi.

Yediler'in kurtulduğu haberini alalı beri paranoyası da depreşmişti. Yakalanma korkusuyla saklandığı evden dışarı çıkmıyor, hatta gidecek başka yerleri olmadığı için yanında kalan fedailerini bile odasına yaklaştırmıyordu.

Bugün, güneşin batmak üzere olduğu şu saatlerde yakın iki adamıyla birlikte dışarıdaydı. Bu, Erzurum'a geleli beri ikinci çıkışıydı ama yine arabadan dışarıya adımını atmamıştı. Adamlarından birisi gerekli birkaç ıvır zıvırı almak için markete kadar gitmişti. Gelir gelmez hemen eve döneceklerdi.

Behram, bu fırsattan istifade dışarıyı seyrediyor, hafifçe araladığı camdan biraz temiz hava almaya çalışıyordu. Bir taraftan da saatine bakmayı ve geciken adamına sövüp saymayı da ihmal etmiyordu.

Birkaç dakika sonra beklenen adam, elinde poşetlerle geri geldi. Dışarısı buz gibi olduğundan arkısına iyice sarınmıştı. Behram, arabaya daha adımını henüz atmış olan fedaiyi güzelce fırçaladı ve şoföre sürmesini emretti. Motorun çalışmaya başlamasıyla birlikte ön taraftan 'pof' diye bir ses yükseldi. Behram,

radyatörün falan patladığını zannetmişti. Kafasını çevirince soförün direksiyonun üzerine yığılmış olduğunu gördü. Bu sırada yan koltukta oturan adam da arkasını dönmüştü. Daha önce hiç görmediği esmer tenli birisiydi bu. Elinde de susturuculu bir tabanca vardı. Silahı korkudan donakalmış olan Behram'ın suratına doğrulttu ve kötü bir Türkçe'yle "Sana Alamut'tan selam getirdik!" diyerek tetiği peş peşe üç kere çekti.

Alamut'un iki numarasının cansız bedeni arka koltuğa yığılıp kalmıştı.

Hemen hemen aynı saatlerde Büyük İmam'ın geçici olarak ikamet ettiği ev derin bir sessizlik içerisinde gündelik yaşamını sürdürüyordu. Fedailer, hâlâ kutsal saydıkları bu yaşlı adama az önce akşam yemeğini sunmuşlar ve huzurdan çekilmişlerdi.

Büyük İmam son zamanlarda iyice çökmüştü. Yemeden içmeden kesilmiş, dahası o durmak bilmeyen büyümlü dili bağlanıvermişti. Sedirde saatlerce kıpırdamadan oturuyor, bazen birkaç damla gözyaşı döktüğü bile oluyordu.

Kimse bilmiyordu ama en çok düşündüğü Elif Hanım'dı. Hasan Hazretleri, kapısının kibarca çalındığını duyunca "Gel." diye seslendi.

Fedailerden biri boşalan tepsiyi almaya gelmiş olmalıydı. Hiç orali olmadan, penceredeki günbatımı manzarasını izlemeye devam etti. Işık iyice azalmıştı. Fedai, tepsinin üzerinde duran tabakları üst üste koyup, en tepeye de bardakları yerleştirdikten sonra ani bir hareketle elini Büyük İmam'ın suratına bastırdı.

Hasan Hazretleri değil bağırmaya, soluk almaya bile fırsat bulamamıştı. Keskin çelik, boğazında derin bir sızı bırakarak yol alırken, ihtiyar kulaklarının işittiği son sözler "Sana Alamut'tan selam getirdik!" oldu.

Günler dönmüş dolaşmış ve Hıdrellez, yani iksirin içileceği gün gelip çatmıştı. İstanbul, insanlar ve gönüller dışarıda cıvılda-yıp duran nefis bahara teslim olmuşlardı. Aynı bahar Yediler'in mahallesini de vurmuştu tabii ki. Lakin tüm güzelliklere, iksire, yaşanacak bir elli yıla daha rağmen yine de yürekler biraz bu-ruktu. Ocağın taze baş kartalı Niran Hatun henüz bir açıklama yapmamıştı ama bugün ikindiye doğru iksiri içmek için toplan-dıklarında, muhtemelen Elif'in hüküm divanını da kuracaklardı. Herkes İstişare Odası'na bu tedirginlikle gelmişti.

Niran Hatun, bütün her şeyin hazır olduğunu görünce Ben-gi'ye kazanı getirmesini söyledi. Bu ağır havaya uygun adımlarla aşağıya inen Bengi, yine aynı adımlarla geri döndüğünde elinde küçük bir kazan vardı. Yedi gündür ateşin üzerinde durmakta olan bu toprak kazanı Hekim'in kürsünün hemen önündeki sac ayağının üzerine yerleştirdikten sonra kenara çekilip beklemeye başladı. Niran Hatun'un sol eliyle verdiği ilk işaretle birlikte de küçük kepçeyi alıp, minderlerin önünde duran bodur fincanları iksirle doldurdu.

Bengi işini bitirip yerine geçtikten sonra Niran Hatun bir süre daha bekledi ve bu sefer sağ eliyle ikinci işaret verdi. Beş usta aynı anda fincanları alıp, bir yudumda içtiler. O koca elli yılın insa-nın gözüne görünen kısmı bu kadarcık bir şeydi işte.

Bir süre sessiz sessiz oturduktan sonra Niran Hatun "Yâren payı hazırlandı mı?" diye sordu.

Bengi "Hazırlandı hatun." diye cevap verdi. Bu pay, ocağın yakın dostlarına sunduğu yarım fincanlık iksirdi ve yaklaşık bir kova şerbetin içine karıştırılarak dağıtılırdı. Miktarı az olsa da

işe yarıyordu. Örneğin o demir gibi Abbas Ağa, bundan elli yıl önce yaren payını ilk içtiğinde otuz üç yaşındaydı.

“İyi.” dedi Niran Hatun, “Emrimle dağıtırsınız. İksir merasimi bitmiştir lakin söylemem gereken birkaç laf var...”

İdris Usta’nın suratı sıkıntıyla buruşuvermişti. Konuşma vakti gelip çatmıştı işte. Sorgucu sıfatıyla divana bir ceza önermeliydi. Bunu Salih’in yanındayken yapmak zorunda olmak da ayrı bir zulümdü.

Niran Hatun “Hepiniz Elif’in Hüküm Divan’ı için bekliyorsunuz.” diye devam etti, “Lakin divan olmayacak. Hüküm kimseye danışmadan bizzat ben vereceğim.”

İstişare Odası mayıs ayında buza kesmişti. Kimse hatunun aklından geçenleri kestiremiyordu. Bütün vebali sadece kendi sırtına yüklemek istiyor olabilirdi. Ama belki de Elif’e çoktan reva gördüğü cezayı kimsenin tartışmasına açmak istemiyordu. Ocağın lideri olarak böyle bir hakkı vardı ve hep olacaktı.

Hatun kimseden ses çıkmadığını görünce heyecanla kasılmış suratlara tek tek bakarak hükmünü okumaya koyuldu.



Yaklaşık bir saat sonra, Elif’in tutulduğu odanın kapısı sertçe açıldı. İçeri giren İdris Usta elindeki bohçayı yatağın üzerine fırlatarak “Giyin.” dedi ve dışarı çıktı. Elif bohçanın içinde ne olduğunu biliyordu. Cüppesini, kuşağını ve madalyonunu getirmişlerdi ve anlaşılan hüküm verilmişti az sonra Reva Odası’nda kendisine tebliğ edilecekti Hâlâ bir Yedi sayıldığından, bu odaya resmi kıyafetiyle gitmek zorundaydı. Bohçayı açıp erguvan rengi cüppesini üzerine geçirdi. Demek onlarca cüppesinin içinden bugün için bunu seçmişlerdi. Fena bir tercih sayılmazdı. Saçlarını aceleyle tarayıp omuzlarına döktü. Kırmızı kuşağını sıkıca bağladı ve son olarak madalyonunu taktı. İşte şimdi tam bir Yedi olup çıkmıştı. Neyse ki fazla uzun sürmeyecekti.

Az sonra İdris Usta yeniden odaya girdi. Elif bu sefer ustanın suratındaki durgun ifadeyi iyice görebilmişti. Korkuyordu ve

bunu kendisinden saklamaya hiç niyeti yoktu. Cevap alamayacağına bile bile, titreyen sesiyle sordu: "Hükmüm ne?"

"Birazdan öğrenirsin." dedi usta, "Ama önce şunu içmen gerekiyor."

Elif'in yüzünün rengi uçuvermişti. Elindeki fincanı yeni fark etmişti. Bu tür yatıştırıcıları Bengi Hatun'un kellesi uçurulacak adamlar için hazırladığını biliyordu. Derin bir nefes aldı. Soluğu bile titriyordu. "Salih Usta'yı bir görseydim bari." diye mırıldandı. Usta hiçbir şey demeden, fincanı kızın ağzına doğru yaklaştırdı. Elif, dudaklarına değmek üzere olan sıvının kokusunu hisseder hissetmez irkildi ve geriye kaçtı. Bir anda hırçınlaşmış ve gözleri doluvermişti. "İçmem ben onu." dedi, "İnsanda biraz merhamet olur! İçmem ben onu!"

Usta kıza bir şeyler söylemeye çalıştı ama Elif konuşmaya devam ediyordu: "Niran Hatun'un fikri değil mi bu? Kim bilir daha neler geçiyordur aklından? Öldürün beni. Hemen öldürün. Bir elli yıl oyuncuğam olamam onun. Ben o iksiri içmem."

Usta "Kızım!" diye çıkıştı, "Aptallık etme. Nasıl öleceğini sana anlatmamam gerek yok herhalde."

"Yok usta." dedi Elif, "O iş olmaz. Ben ocaktan vazgeçtim, o da benden vazgeçsin. Bir elli yıl daha, hem de boynumda hükmüm varken dayanmam ben."

İdris Usta son bir kez daha kibarca sordu. Aynı yanıtı alınca kapıyı açıp dışarıda bekleyen Bengi'ye seslendi. Hatun durumu anlamıştı. Odaya girer girmez Elif'in yanına yaklaştı ve yumuşak bir sesle "Bedeninde hep iyi sanatlarımı kullandım." dedi, "Beni başka türlüüne mecbur etme. Hadi iç şunu."

Elif kaçışı olmadığını anlamıştı. Tek başına, Bengi Hatun ile İdris Usta gibi iki sanat erbabıyla başa çıkması mümkün değildi. "Kullan o zaman." diye cevap verdi, "Kılım kıpırdamaz. Ben iksiri kendi rızamla ağzıma koymam. Bari zorla içmiş olayım."

"Tamam, öyleyse." dedi Bengi Hatun ve kızın ensesini okşayıverdi. Elif bütün bedeninin hakimiyetini kaybetmiş bir şekilde

yatağa yığılıvermişti. İdris Usta da iksiri kızın açık duran ağzına döküverdi.

Bir sonraki durakları Reva Odası denilen yer olmuştu. Burası Solak zindanlarının hemen üst katındaki tek gözlü bir odacıktı. Ocakla yaptığı akdi bozan bir kişi hakkında verilen hüküm burada tebliğ ve infaz edilirdi. Şahitler de olan biteni odanın ortasına çekilen tahta kafesin ardından izlerlerdi.

Elif, Reva Odası'nın ortasında beklemekteydi. Kafesin ardında kimlerin olduğunu göremiyordu ama kimlerin olmadığını aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Az sonra kapı açıldı ve İdris Usta içeri girdi. Koyu yeşil merasim cüppesini girmişti. Kızın karşısına geçip gür bir sesle konuşmaya başladı: "Sen yetiştğin, ekmeğini yediğin, sanatını yücelttiğin ocağa ihanet ettin. Yoldaşlarının emanetlerine el uzattın. Katillerle ve hainlerle işbirliği yaptın ve birçok masumun kanına girdin. Suçların bağışlanacak gibi değildir. Salih Usta çırağı Elif Hatun! Yedi Kartal Ocağı'nın başı Behruz Usta çırağı Niran Hatun'un hükmüyle, seni bu ocaktan azlediyorum."

İdris Usta son kelimesini söylerken, sağ elini aşağıdan yukarıya doğru savuruvermişti. Bu hareketle birlikte Elif'in kuşağı çözüldü, madalyonu kopup düştü. Usta yerdekileri çabucak topladı ve çıkıp gitti. Kafesin arkası da boşalmış gibiydi. Elif ise Reva Odası'nda öylece kalakalmıştı. Kendisini biraz garip ama fazlasıyla da rahat hissediyordu. Önünde elli yıllık bir ömür vardı ve artık Yediler'den değildi. Hemen kaçıp gitmek istiyordu. Niran Hatun nasıl olsa bulduğu her fırsatta kendisiyle uğraşıp duracaktı. Uzak durmayı başardığı her dakika kârdan sayılırdı. Cüppesini çıkartıp koluna astı ve dışarıya çıktı. Tam tahmin ettiği gibi Niran Hatun birkaç adım ileride kendisini bekliyordu. Elif'in niyeti görmezden gelip geçip gitmekti. Öyle de yaptı. Ama Hatun arkasından "Gel buraya!" diye bağırırken, eski alışkanlıklarından olsa gerek, dönmek zorunda hissetti.

"Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu hatun.

Elif "Bilmiyorum." diye cevap verdi.

Hatun sinirli sinirli güldü: "Bilme zaten. Gördük gittiğin yerleri." Elif'ten bir ses çıkmadığını görünce devam etti: "Biliyorsun, sayende ocağın nüfusu bir kişi azaldı. Behruz Usta'yı da sayarsak, bize iki çırak lazım."

"Doğru." dedi Elif. Bir taraftan da bu muhabbetin nereye bağlanacağını düşünüyordu ki, Niran Hatun aniden bileğinden tutarak "Artık Yediler'den olmasan da bu konu seni de ilgilendiriyor Elif Hanım." dedi. Gözlerinden kıvılcımlar sırıyordu: "Ben bir çırak buldum. Sanatı ender, yalnız yaramaz biraz. Ama biraz eğitilirse yola gelir."

O anda küçük bir metal şıkırtısı duyuldu. Elif dehşet dolu gözlerle bileğine bakıyordu. Hatun kendisine altın bilezik takmıştı. Kendilerine zarar vermelerini ya da kaybolmalarını önlemek için küçük yaştaki çırakların bileklerine takılırdı bu. Görünmez bir tasma gibiydi. Bunu taşıyan ustasından uzaklaşamaz, müsaadesi olmadan sanatını kullanamaz ve rızasını almadan hiçbir şekilde bileğinden çıkartamazdı. "Yapamazsın bunu!" dedi Elif, "Zorla kimseyi alıkoyamazsın. Ocağın geleneklerine ters bul!"

Hatun kızın diğer bileğine de yapıştı: "Sen ve ben Elif. Usta ve çırak artık tüm geleneklerden azadeyiz. Tam istediğin gibi işte. Gelenek yok, aptal merasimler, saçma kurallar yok. Hiçbiri yok. Yaşın geçmiş olabilir, umurumda değil. Sanatında ilerlemiş olabilirsin bana ne. Seni seçtim Elif. Sen benim çırağımsın ve bu bilezikten ancak icazet alıp yeniden kuşanınca kurtulabilirsin. İşittin mi beni?"

Elif'in midesi bulanmaya başlamıştı. Cesaretini toplayıp hatunun gözlerine baktı ve sanatını kullanmaya çalıştı. Netice, gözlerinden süzülen birer damla yaş olmuştu. Hiçbir şey yapamıyor, asırlardır sahip olduğu kuvvetin tek bir zerresini bile kullanamıyordu. Bitmişti... Kendini gerçekten tükenmiş hissediyordu Elif. Çareden sayılıyorsa eğer, yeni hayatına ve sahibesine teslim olmaktan başka bir çaresi kalmamıştı. Sustu ve gözlerini kapattı...

Yüzbaşı tam bir haftadır İzmir'deydi. Mevsim hazirana çeyrek vardı. Tam kemik ısıtma mevsimiydi yani. Bir haftadır her akşamüstü yaptığı gibi Göztepe Sahil'deki kafesine yerleşmiş, ilerideki denize ve hemen önünden gelenlere geçenlere bakarak çayını yudumlamaktaydı. Nedense bu şehirde canı kahve çekmiyordu. Sanki o içecek İstanbul'a ya da Ankara'ya ait olan kasvet dolu bir şeydi.

Bir hafta önce Ahmet Paşa'nın verdiği kafa iznini kullanarak Doğan'la birlikte kendilerini memleketlerine atmışlardı. Her şey yolundaydı. İstanbul'dan bile keyifli haberler geliyordu. Duyduğuna göre şu Elif Hanım krizi de çözümlendikten sonra herkes iyice bir gevşemişti. 'Eminler Meselesini' yani reçetelerin bundan sonra nasıl saklanacağını bir an önce konuşmak isteyen Niran Hatun bile istişare toplantısı için iki ay sonraya tarih vermişti. En son konuştuklarında bahçıvan tatile çıkmak üzereydi. Rotasını kesinleştirmemişti ama çok uzaklara gideceğini söylemişti. İnsan gibi bir tatil yapacağını da özellikle vurgulamıştı. Yani vize alacak, uçağa binecek, tur otobüslerine yetişecek, müze gezecek ve oda servisleriyle kapışacaktı. Salih Dayı'yı da kendisiyle gelmeye ikna etmeye çalışıyordu.

İlyas Usta İzmir'e gelmek istiyordu ama işten güçten kafasını kaldıramıyordu. Ocağın en küçüğü olarak kaldığı için bütün angaryalar üzerine yıkılmıştı. "Behruz Usta gitti herkes terfi etti, bir ben kıdem düştüm. Bu nasıl iştir, nasıl adalattır!" diye homurdanıp duruyordu.

Haydar'dan aldığı bilgiye göre de, İstanbul taifesi arasında en fena dağıtanı Abbas Ağa olmuştu. Ortalık durulunca kendisi

ve Solaklar'ı için koca bir hamamı süresiz kapatmıştı. Soğuklukta sofra kurdurup köçek oynatmakla meşguldü.

Mehmet Sinan ise, 12. Daire'nin kepenklerini kapatmasıyla birlikte sütunlu salonu bir güzel silip süpürmüş, süprün-tüleri temizlemiş, yukarıdaki çocuklara 'Beni rahatsız edenin kemiğini kırarım' şekline bir ültimatom verip odasına kapanmıştı. Sadece kitap okuyup, müzik dinleyerek kafasını yatıştırma-ya çalışıyordu.

Ahmet Paşa kızının yanına torun sevmeye ve damadını kanser etmeye gitmişti.

Doğan ise baba ocağına kapağı atmış, o divandan bu divana yuvarlanıp duruyordu. Birkaç gün içerisinde güneye, Toroslar'a doğru yola çıkacaktı. Korkut Bey'le yarım kalmış bir muhabbeti vardı.

Yüzbaşı Sarp Gönen'in keyfine diyecek yoktu. Tam karşısında güneş tatlı tatlı batıyordu. Karnı da yavaş yavaş acık-maya başlamıştı. "Ne yesem, nerede yesem?" diye düşünmek-teyken telefonu çaldı. Masanın üzerindeki alete baktı. Arayan bilinmeyen bir numaraydı. Biraz muallakta kaldıktan sonra her zamanki gibi dayanamayıp telefonu açtı. Karşısında yine bozuk bir Türkçe vardı. "Yüzbaşı?" dedi karşıdaki ses, "Yan masadaki gazeteye bak. Altıncı sayfada sana haberler var."

Sarp "Tatildeyim kardeşim" demeye hazırlanıyordu ki, telefon kapandı. Dönüp yan masaya baktı. Gerçekten bir gazete vardı, haberin kendisini ilgilendirdiğini de biliyordu çünkü okumuştı. Yine de gazeteyi aldı. İçinde, hatta tam ortasında durduğu bir olayın, son günlerde ülkenin en önemli gündem maddesi haline gelmiş olması heyecan vericiydi. 'El Mehebb pislik saçıyor' diye bağırıyordu gazete. Bu adam, ünlü Orta Doğulu lider Ebu Sina öldükten sonra örgütün başına geçen sözde barış yanlısı bir siyasetçiydi ve Türkiye ziyaretleri sırasında silahlı kuvvetlere komplo kurduğu suçlamasıyla jandarma

tarafından tutuklanmıştı. Başlangıçta olay diplomatik bir skandal olarak nitelense de, jandarmanın sunduğu su götürmez deliller herkesin ağzını tıkamıştı. Bu el Mehebb denilen adam, Ebu Sina'nın Türkiye'de öldürülmesinden sonra örgütün başına geçmişti ama eldeki deliller, adamın aynı zamanda Ortadoğu İntikam Tugayları isimli terör örgütünü el altından beslemekte olduğunu gösteriyordu. Bu örgüt de ismini, bazı Türk subaylarına, yani Sarp ile Doğan'a karşı düzenlediği bir suikastla ismini duyurmuştu. Soruşturma derinleştirildikçe, el Mehebb'in Türkiye'deki bir çete ile işbirliğine giderek selefi Ebu Sina'yı öldürttüğü, aynı çeteyle birlikte silah ticareti işine girdikleri ortaya çıkmıştı. Kısacası gazete haklıydı. El Mehebb gerçekten pislik saçıyordu. Bu haberde Sarp'ı ilgilendiren iki önemli nokta vardı. Birincisi, bütün bu bilgiler Behzat Taner'in gösterdiği kasalardan çıkan dosyalardan sağlanmış ve jandarmaya ulaştırılmıştı. İkincisi ise, az bir zaman sonra üniformalarına kavuşacaktı.

Yüzbaşı bu haberle ilgili olarak, elindeki gazeteden daha fazla şey biliyordu ama ne olur ne olmaz diyerek altıncı sayfayı açınca kucağına küçük bir kâğıt düştü. Bu bir mektuptu ve bu sefer de bozuk bir Türkçeyle yazılmıştı. Sarp mektubu alıp okumaya başladı. "Yüzbaşı." diye başlıyordu, "Çok iyi iş yaptın. Bize adını Alamut koydukları o bela yuvasına götürdün. Sana şükranlarımız var. Dai-i Ekber Hasan-ı Sabbah'ın Alamut'u fethinin üzerinden neredeyse bin yıl geçecek. Herkes bilir ki cihan o kalenin şanından daha büyüğünü görmedi. Sen de bilirsin ki hiçbir şey ebedi değildir. Alamut da nihayeti gelince yıkılıp gitti ama o kaledekiler, kalelerini ve dailerini asla unutmadı. Hepsi Alamut'un bir parçasını kalbine yerleştirdi. Bizim adımızı taklit etmek, şanımızdan istifade etmek isteyenler her zaman çıktı ama hepsinin de hakkından geldik. Biz Alamut'un şanını kalleşlere kalkan olsun diye bugüne kadar taşımadık. Yalan yere 'biz Alamut'uz' diyenlerin eceli olduk. Senin memleketindekiler de bu kalleşlerden

biriydi. Alamut'un ismini kirletmeye başladıklarını duyunca yetiştik. Bil ki Yüzbaşı, biz gerçek 'dağın eskileri', Hasan Sabah'ın gerçek çocuklarıyız. Sen bize itimat ettin, sırrımızı tut-tun. Bil ki bundan sonra dağın dostusun. Ne zaman başın sıkışırsa memleketinde üç büyük gazeteye 'Hasan Firuz' ismine ölüm ilanı ver. Biz seni buluruz. Bu mektubu yok et. Dağın ışığı üzerine vursun, Alamut'tan selam olsun!"

Sarp "Haydi bakalım..." diye söylenerek, kâğıdı yırtmaya başladı. Onca şeyi gördükten sonra buna şaşıracak değildi. Çakmağını kül tablasındaki parçalara doğru tutarken bir taraf-tan da düşünüyordu. Ne kadar çok şeye şahit olmuştu öyle... Büyü denen şeyi ilk Salih Usta'nın elinde görmüştü. Nasıl da korkmuştu. Ama daha önemli soru, gördüğü bunca şeyi nasıl olup da kabullendiği idi. Aklını başında tutmayı nasıl be-cermişti? Sadece kendine has bir yetenek olamazdı. Doğan da gayet iyi idare etmişti çünkü. Belki de çoktan delirmişti de farkında değildi. Belki de en doğru açıklamayı Ahmet Paşa, 12. Daire'ye geldiği ilk gün yapmıştı. "Gerçek karşınıza çı-kandır." demişti Paşa, "Gerçek gördüğünüzdür, canınızı ya-kandır, sizi öldürendir."

Haklıydı. Karşı karşıya kaldıkları anda artık sorun inanıp inanamamanın ötesine geçmişti. Ama karşı karşıya kalmaları yetmemiş, yeni gerçeklerinin canlarını iyice yakması gerek-mişti. Yüzbaşı, Bahar'ın İstanbul'a ilk geldiği günü düşündü. Kızın suratını o halde görünce her şeyi sorgulamayı bir ke-nara bırakmış, bütün o vampirler, büyücüler, oradan buradan çıkıveren insanlara hayatının doğal bir parçasıymış gibi bak-maya başlamıştı. Gerçek insanın canını yakandı ve az önce ensesine inen sert bir tokat canını fena halde yakmıştı. Yüz-başı şaşılma gözleriyle arkasına bakmaya çalıştı. İlyas Usta tartışılmaz bir gerçektir. Kocaman bir gülümsemeyle "Acıdı mı yüzbaşım?" diye soruyordu.

“Ne acıyacak...” dedi Sarp. Kalkıp ustayı kucakladı: “E hani işin çoktu? Geleliyordun?”

“Kaçtım.” diye cevap verdi usta, “Yok Niran Hatun’un evini Behruz Usta’nın konağına taşı, yok Elif’in evini boşalt. Canıma tak etti.”

“E nasıl oralar?”

“Aman iyi. Elleme iyi kalsın.”

Sarp güldü. Ustayı sandalyeye oturtup demlisinden bir çay söyledi. Ayrıralı fazla olmamıştı ama yine de bu adamı özlemişti. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra usta kumaşa sarılı koca bir paketi Sarp’ın kucağına bıraktı. “Al.” dedi, “Niran Hatun gönderdi. Yalnız burada açma. Kenarından bak, evde oynarsın.”

Yüzbaşı merakla birkaç düğümünü gevşetip bezi sıyırdı. Büyükçe bir kafesti bu. İçinde ise kırmızı gövdeleri ve sarı-mavi kanatlarıyla iki kanatlı alevcik vardı. Sıkıntıyla uçuşuyorlardı. Sarp küçük bir kahkaha attı. “Aşıları tamam mı bunların?” diye sordu ustaya. Gülüşmeye başladılar. Hayat güzeldi. Üç gün de olsa, üç asır da olsa yaşamaya değerdi yeter ki içine insanın kendisinden bir parça damlasındı. Tam kendinden ama... O parça gider, ne yapar eder sevecek, avunacak, dinedecek, yani hayatta kalmaya yarayacak bir şeyler bulurdu. Korkmamak lazımdı. İşte Bahar, Konak tarafından topuklu adımlarla geliyordu. Güzeldi ve güzel olacaktı...

BU MACERANIN SONU